

Giới thiệu Cửu Chuyển Tinh Thần Biến

Tại Thiên Long đế quốc vốn nhiều cường giả, bỗng nhiên xuất hiện một thiếu niên giống như yêu nghiệt.

Thân thể Thuần Dương lại hấp thu tinh thần chi lực, luyện được thần kỹ tuyệt thể.

Từ Ma nữ, Thánh nữ, Minh nữ...chỉ cần đủ xinh đẹp đều không thoát khỏi sức hấp dẫn của hắn.

Ở trong thế giới cường giả như mây này, tay mạng thần kiếm Khang Đa, đem Thượng cổ thánh thú làm vật cưới, hắn về lên một con đường dành riêng cho mình.

Một ngày kia khi huyết thống thức tỉnh, toàn bộ thế giới sẽ vì hắn mà run rẩy: "Ta muốn xưng hùng thiên hạ, tên gốc nào dám đánh với ta một trận?"

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Phế vật trong gia tộc

Hoàng hôn, sóng nhiệt khô nóng chậm rãi thối lui, ánh chiều tà từ trong tầng mây chiếu xuống, chiếu vào trên Lư Vân sơn mạch có vẻ đặc biệt xinh đẹp.

Màn đêm dần dần buông xuống, nhưng lúc này lại có một tên thiếu niên đang ngồi ở trên đỉnh núi, hai mắt nhắm nghiền, hai tay để ở trước ngực, mặt quay về bầu trời trong bóng đêm, dường như đang chậm rãi hấp thu cái gì đó.

Nếu như thực sự có ánh mắt nhìn kỹ có lẽ sẽ phát hiện ra được, lúc này trên người hắn đang nổi lên một đạo tinh quang nhỏ bé không đáng kể, theo hắn hấp thu mà không ngừng lóe lên, sau đó lại tối đi rồi chìm xuống.

- Vì sao? Vì sao lại như vậy!?

Về mặt thiếu niên âm trầm, thống khổ tự nhủ, Thanh âm tràn ngập bi phẫn ở vang lên trên đỉnh Lư Vân Sơn.

- Hai năm qua ta vẫn không thể hấp thu Tinh Thần chi lực, lẽ nào là rác rưởi là thật hay sao?

Thiếu niên ủ rũ, nghĩ tới chuyện này thì trong lòng lập tức giống như đao cắt.

Hắn gờ nắm tay đập mạnh về phía một gốc đại thụ ở gần đó,. Theo nắm tay nện xuống, trên đại thụ truyền đến từng trận âm thanh chấn động, có mấy khối vỏ cây rơi xuống.

Mà nắm tay của thiếu niên cũng đã trở thành máu thịt be bét, máu tươi không ngừng nhỏ xuống, giống như chỉ có đau đớn trên nắm tay này mới có thể giảm bớt sự thống khổ trong lòng hắn vậy...

Thiếu niên này tên là Sở Lâm Phong, vốn là thiên tài kiệt xuất nhất của Sở gia, một trong năm thế gia lớn của Lư Vân thành. Lúc mười bốn tuổi tuổi đã đột phá Linh vũ cảnh, đạt đến Huyền vũ cảnh.

Sau khi đạt đến Huyền vũ cảnh là có thể hấp thu Tinh Thần chi lực, bất kể là từ thực lực hay là luyện thể cũng có thể đạt đến tăng vọt về chất.

Nhưng mà, từ khi hắn đạt đến Huyền vũ cảnh lại phát hiện ra bất kể dù hắn tu tập ra sao cũng không thể hấp thu được Tinh Thần chi lực,. Tinh huyết trạng như vậy đã kéo dài được hai năm. K, khiến cho các đệ đệ cùng tuổi trong gia tộc trước đây kéo kém hắn đều đã đuổi kịp, thậm chí còn vượt qua hắn.

Sở Lâm Phong biết, nếu mình nếu có thể đạt đến Huyền vũ cảnh trước tiên so với các tộc đệ cùng tuổi, như vậy sẽ chứng minh mình không phải là rác rưởi.

Nguyên nhân hai năm qua xuất hiện tình huống như vậy xét đến cùng đó là bởi vì đêm đó, khi hắn hấp thu Tinh Thần chi lực đã xuất hiện hiện tượng quỷ dị.

Hắn nhớ lại, lúc đó hắn đang tu luyện Hoàng giai công của gia tộc trên đỉnh Lư Vân sơn, đó là pháp tử U Tinh Thần Quyết, từ khi đó đã có thể hấp thu được một chút Tinh Thần chi lực đến trong cơ thể.

Nhưng mà khi hắn chuẩn bị dùng Tinh Thần chi lực để luyện thể thì một đạo tinh quang chói mắt từ trong bầu trời đêm trực tiếp tiến vào trong thân thể của hắn, theo đó một loại cảm giác đau đớn trước nay chưa từng có đau xuất hiện ở trong đầu hắn, khiến cho hắn lập tức ngất đi.

Chờ khi hắn tỉnh lại thì đã là buổi trưa ngày hôm sau, cả người giống như đã tan vỡ,. Cả người vô lực, đồng thời cảm giác đau đớn trong đầu vẫn còn như

cũ, chỉ là giảm bớt đi không ít mà thôi.

Sở Lâm Phong nhớ tới đạo tình quang bay tới lúc đó rất giống một thanh kiếm, bởi vì tốc độ quá nhanh cũng quá đột nhiên cho nên hắn không nhìn thấy rõ được. Chỉ là lại mang đến cho hắn một cảm giác giống như đây là một thanh kiếm, về phần tại sao hắn cho rằng như vậy thì đến chính hắn cũng không rõ.....

Sở Lâm Phong không quan tâm tới thương thế trên ngón tay, hai mắt nhìn bầu trời trên đỉnh đầu rồi cười khổ nói:

- Coi như ta là rác rưởi thì ta cũng có tôn nghiêm của mình, Tam tam tiểu thư của Lâm gia chết ta cũng sẽ không cưới.

Sự xấu xí của người này đã được công nhận, là một con mẩu khủng long, dựa vào cái gì mà bắt ta cưới nàng? Mà hôn ước lúc trước là nhị tiểu thư Lâm gia, bởi vì ta biến thành rác rưởi cho nên mới như vậy sao?

Sở Lâm Phong mang theo một bụng tâm sự về đến nhà..

- Nhị thiếu gia, người lại đi hấp thu Tinh Thần chi lực sao?

Nha hoàn hầu cận của Sở Lâm Phong là Lâm Yên Nhiên nhìn thấy vết máu trên tay của hắn, lập tức hỏi.

Bởi vì mỗi một lần Sở Lâm Phong trở về đều bị thương, mà vị trí bị thương đều là tay, trên nắm tay của hắn có thể nói là có vô số vết tích, Lâm Yên Nhiên đã không cảm thấy kinh ngạc nữa rồi.

Sở Lâm Phong quay đầu về phía Lâm Yên Nhiên, hơi cười cười, nói:

- Đi chuẩn bị điểm ăn tâm cho ta, ta cảm giác hiện giờ bụng đang rất đói.

Đối với Lâm Yên Nhiên, Sở Lâm Phong đối với cô nàng như là muối muối ruột thịt, chứ chưa từng xem nàng là một nha hoàn.

Bởi vì xưa nay nàng không có cười nhạo hắn, khi hắn thất vọng nhất nàng vẫn nàng an ủi hắn. Khi những người khác dùng lời lẽ vô tình châm biếm thì nàng nói chuyện giúp hắn, vì thế mà thường thường sẽ phải chịu trừng phạt với các mức khác nhau.

Ngày thứ hai, từ rất sớm Sở Lâm Phong đã rời khỏi giường. Không phải hắn không muốn ngủ, mà bình thường hắn chỉ ngủ ba bốn canh giờ cũng đã đủ rồi.

Nếu như ngủ tiếp, trái lại đầu sẽ có cảm giác hỗn loạn, đồng thời cả người còn vô lực, tình huống như vậy hắn thử nhiều lần cũng đều có hiệu quả giống nhau, nhưng lại không tìm ra là nguyên nhân gì.

Sở gia là một trong năm gia tộc lớn ở Lưu Vân thành, tộc đệ trong tộc rất đông, rất nhiều người đều chọn lúc sáng sớm để luyện công.

Trước đây Lâm Phong là người sớm nhất chạy tới luyện võ trường sớm nhất trong tộc, chỉ là hiện tại đã rất lâu rồi hắn không có tới luyện võ trường.

- Đi Đến luyện võ trường nhìn một chút!

Sở Lâm Phong quyết định rồi mới đi ra ngoài. Hắn đã sớm tập thành quen đối với những người đang luyện võ ở luyện võ trường, cùng với tiếng nghị luận và cười nhạo hắn đã sớm tập thành quen.

Luyện võ trường của Sở gia lớn chừng mấy vạn thước vuông, xem như là một luyện võ trường có quy mô khá lớn. Lúc này trên luyện võ trường đã có không ít đệ tử gia tộc đang khởi động buổi sáng.

Nhìn thấy Sở Lâm Phong đến, mọi người đều quang ánh mắt khinh bỉ tới, tiếng bàn luận cũng bắt đầu vang lên:

- Tên rác rưởi kia lại tới nữa rồi. Da mặt đúng là dày, hai năm mà vẫn dừng lại ở Huyền vũ cảnh nhất trọng, nếu như ta là hắn thì ta đã sớm trốn ra xa, không dám gặp người khác. Mà hắn lại còn có mặt mũi tới nơi này mất mặt xấu hổ.

- Nghe nói mấy ngày nữa chính là ngày hắn đính hôn cùng tam tiểu thư Lâm gia. Nghĩ đến dáng vẻ kia của tam tiểu thư Lâm gia ta đã muốn nôn mửa. Trong thiên hạ này sợ rằng không có nữ nhân nào xấu hơn so với nàng, có lẽ chỉ có nàng mới có thể xứng đôi cùng với phế vật này thôi!

- Chuyện đó là đương nhiên. Chỉ là tam tiểu thư Lâm gia này vẫn là hoàng hoa khuê nữ á, cũng coi như không tệ. Ta nghe nói người vốn đính hôn với phế vật này không phải là tam tiểu thư này nha!

- Đó là nhị tiểu thư Lâm gia, tên là Lâm Tử Bình, cCó người nói cảnh giới hiện tại của nàng đã là Huyền vũ cảnh tứ trọng thiên. Thiên phú của nàng cao như thế, thì chắc chắn sẽ không kết hôn cùng phế vật này. C, cho nên chỉ có thể để vị muối muối không ai thèm lấy kia thay thế cho nàng.

.....

Đương nhiên Sở Lâm Phong có thể nghe thấy rõ ràng lời đồn đại nhảm nhí này, coi như hắn có bình tĩnh tới mấy cũng không có cách nào khoan dung được nữa, hắn từ từ đi đến trước mặt một người trong đó, nói:

- Có bản lĩnh thì lập lại lần nữa lời nói vừa rồi.

Tuy rằng Sở Lâm Phong không có cách nào đột Huyền vũ cảnh nhị trọng thiên, nhưng thực lực nhất trọng thiên vẫn phải có,. Rất nhiều tộc đệ trong gia tộc vẫn còn ở trong Linh vũ cảnh. C, cho nên không thể nghi ngờ chắc chắn Sở Lâm Phong vẫn là một mối uy hiếp rất lớn.

Nhìn thấy Sở Lâm Phong đi tới, với vẻ mặt và thanh âm nghiêm túc như vậy, trước đây đối phương đều ảm đạm mà hôm nay lại đổi tính. Chuyện này khiến cho trên mặt vị tộc đệ kia không khỏi biến thành màu xám:

- Nhị thiếu gia, ta sai rồi, lần sau ta không dám nói bậy nữa!

Trong mắt Sở Lâm Phong lóe lên vẻ sắc bén rồi biến mất:

- Tốt nhất đừng để cho ta nghe được, nếu không cho dù ta là rác rưởi thì cũng có thể giết chết được ngươi.

Vị tộc đệ kia không dám thở mạnh một tiếng, vội vàng gật đầu nói:

- Ta đã biết, cảm ơn nhị thiếu gia khoan hồng độ lượng!

- Hừ!

Dưới ánh mắt hoảng sợ của mọi người, Sở Lâm Phong từ từ đi tới trước mặt một cái cột đá to lớn ở trong luyện võ trường.

Cột đá này là đối tượng trước đây hắn thường luyện tập,. Vật liệu của cột đá là Bạch diệu thạch rất nổi danh ở trên lục địa, chất liệu rất cứng rắn, võ giả từ Vũ cảnh trở xuống không có cách nào đánh nát nó được.

- Nhị ca, sao ngày hôm nay nhị ca lại có hứng thú đến luyện võ trường vậy? Ta nghe nói vừa nãy ngươi còn giáo huấn một vị tộc đệ không biết giữ mồm giữ miệng, đáng tiếc ta không nhìn thấy, nếu không nhất định ta sẽ giúp ngươi xả cơn giận này!

Lúc này một đạo thanh âm vô cùng quen thuộc với Sở Lâm Phong truyền đến.

Sở Lâm Phong quay đầu lại, nhìn về phía sau một chút rồi cười nói:

- Sở Lâm Hải, trong lòng ngươi nghĩ gì không phải là ta không biết,. đừng có làm bộ làm tịch ở trước mặt ta, lão tử không bị trò này của ngươi mê hoặc đâu.

- Ha ha, lửa giận của Nhị nhị ca quá lớn nha, lại trút lên trên đầu ta,. Ta đang quan tâm ngươi, sao ngươi lại không cảm kích cơ chứ?

Trên mặt Sở Lâm Hải không có một chút không vui nào, trái lại, khi nhìn thấy Sở Lâm Phong như vậy còn rất là cao hứng.

Đối với Sở Lâm Hải này, Sở Lâm Phong không biết nên nói gì,. Trước đây mình là người thứ nhất đột phá Huyền vũ cảnh trong đám người trẻ tuổi, thì hắn vô cùng kính trọng đối với mình, hoàn toàn là một người theo đuôi. Bảo hắn ta làm cái gì xưa nay hắn ta chưa từng nói một chữ không.

Hiện tại hắn ta cũng đột phá Huyền vũ cảnh, hơn nữa còn đã đạt đến Huyền vũ cảnh nhị trọng thiên, thì thái độ đã xảy ra chuyển biến thay đổi rất lớn, thường thường sẽ chế nhạo Sở Lâm Phong, tình cờ còn có thể dùng việc luận bàn để đả kích hắn. Nhất định hôm nay hắn sẽ khó tránh khỏi bị đối phương làm nhục một trận.

- Lòng tốt của ngươi ta chân thành ghi nhớ, hiện giờ ta muốn thần luyện một chút, nếu như ngươi nhàn rỗi đến mức không có chuyện gì thì cứ đến những nơi khác mà đi dạo, đừng quấy rầy ta!

Sở Lâm Phong nhìn Sở Lâm Hải một chút rồi nói.

Sở Lâm Hải đi tới trước mặt Bạch diệu thạch rồi dùng sức đánh ra một quyền, một đạo quyền phong to lớn xẹt qua người Sở Lâm Phong. Tuy rằng Bạch diệu thạch không bị làm sao, thế nhưng lực phản chấn rất lớn lại làm cho trên mặt Sở Lâm Phong căng thẳng.

- Ha ha, thực lực Huyền vũ cảnh nhị trọng thiên chỉ có như vậy mà thôi. Không biết thực lực Huyền vũ cảnh nhất trọng của Nhị nhị ca sẽ như thế nào, Nhị nhị ca thi triển ra cho huynh đệ ta nhìn một chút đi?

Sở Lâm Hải thu hồi nắm tay rồi nói.

- Đừng tưởng rằng ta không biết dụng ý của ngươi, lão tử sẽ không bị ngươi lừa đâu. Nếu không có chuyện gì xin mời đi đi, ta không có thời gian nói chuyện phiếm với ngươi.

Trên mặt của Sở Lâm Hải thoáng hiện lên vẻ không vui, hắn nói:

- Vậy ngươi cứ chậm rãi tu luyện đi. Bằng vào loại phế vật như ngươi không biết phải chờ tới năm nào tháng nào mới có thể đột phá Huyền vũ cảnh nhị trọng thiên. HaizzÀ!... Đáng thương quá, sắp phải cưới một nhị tiểu thư như hoa như ngọc, ta rất chờ mong nha! Ha ha ha ha! Như hoa như ngọc, ha ha ha ha!

Sở Lâm Hải cố ý nói mấy chữ như hoa như ngọc này rất lớn, khiến cho tất cả mọi người đều nghe thấy những lời này.

Sở Lâm Phong lắc lắc đầu, sau đó cười khổ nói:

- Người trước đây theo đuôi cũng có thể cười nhạo ta, không biết khi nào mới có thể đột phá antra, lẽ nào ta thật sự là rác rưởi hay sao?

Vận chuyển linh lực trong cơ thể vẫn vô cùng trôi chảy như cũ, gân mạch trên người cũng chưa từng xuất hiện tình huống bế tắc. Thế nhưng Sở Lâm Phong cũng không nghĩ ra tại sao mình lại không có cách nào hấp thu được Tinh Thần chi lực. Mỗi một lần nhìn thấy sắp thành công hấp thu, thế nhưng cuối cùng, khi hấp thu vào trong cơ thể thì Tinh Thần chi lực lại biến mất không còn bóng dáng tăm hơi.

Vừa nghĩ tới việc phải lấy nữ nhân xấu xí kia, thì trong lòng Sở Lâm Phong đã cảm thấy uất ức, Lâm gia và Sở gia đời đời giao hảo, việc hôn nhân này cũng đã định ra từ nhỏ. Thế nhưng bởi vì thực lực của hắn mà đôi người, không thể không nói đây là một chuyện rất là đau khổ.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Thanh âm thần bí trong đầu

Sở Lâm Phong ở luyện võ trường, sững sờ trong chốc lát rồi trở về phòng của mình, chỉ có ở nơi này hắn mới có thể tìm được một chút tôn nghiêm của mình. Ở nơi này không có ai cười nhạo hắn, không có ai khinh bỉ hắn, nếu có chỉ là sự hù dọa tí mị của Lâm Yên Nhiên.

- Nhị thiếu gia, ngày hôm nay người lại đi tới luyện võ trường hay sao?

Sau khi Sở Lâm Phong vào nhà, thì Lâm Yên Nhiên đã hỏi, từ trên mặt của hắn nàng có thể thấy được nhất định hắn lại bị người khác cười nhạo.

Sở Lâm Phong ngồi ở trước bàn đọc sách, Lâm Yên Nhiên rót cho hắn một chén trà rồi lại nói:

- Yên Nhiên, có phải ta thực sự là một tên rác rưởi đúng không? Tại sao hiện giờ ta không thể hấp thu Tinh Thần chi lực? Ngay cả Sở Lâm Hải ta cũng không bằng? Trước đây ta luôn tưởng hắn là rác rưởi, ngẫm lại cũng cảm thấy rất là nhục cười.

Lâm Yên Nhiên cũng biết trong lòng Sở Lâm Phong rất thông khổ, từ một vị thiên tài được công nhận lập tức biến thành rác rưởi. Chuyện như vậy quả thực là khó có thể tiếp nhận được, thế nhưng sự thực đặt ở trước mặt cũng chỉ có thể tiếp nhận nó mà thôi.

- Nhị thiếu gia, người đã nản lòng rồi sao? Đây không phải là tác phong của người nhà. Lấy ra quyết tâm trước đây của người đi, ta tin rằng không tốn bao nhiêu thời gian là người có thể vượt qua Tam tam Thiếu thiếu gia.

Lâm Yên Nhiên chỉ có thể an ủi như vậy, lời nói như vậy cũng không biết nàng đã nói bao nhiêu lần rồi.

Trên mặt Sở Lâm Phong hiện lên vẻ cười khổ:

- Cảm ơn người, Yên Nhiên. Ta tự biết tình huống của mình ra sao, không cần phải an ủi ta. Người đi ra ngoài đi, ta muốn tĩnh tâm một chút.

Lâm Yên Nhiên rất nghe lời lui ra khỏi phòng, lại nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại:

- Nhị thiếu gia từ một thiên tài biến thành rác rưởi, nếu như là ta nhất định sẽ không biết phải đối mặt như thế nào.

Sở Lâm Phong ngã lên trên giường, trong lòng đầy bụng nghi hoặc thế nhưng lại không biết giải thích như thế nào. Trong lúc bất tri bất giác hắn đã ngủ thiếp đi, chờ tới khi tỉnh lại thì đã là đêm rồi.

- Không ngờ vừa nằm đã ngủ lâu như vậy, thực sự là hiếm thấy!

Sau khi Sở Lâm Phong đứng lên lại lảo đảo nói.

Nhìn thấy Lâm Yên Nhiên đã chuẩn bị com nước đặt trên mặt bàn, hắn không chút suy nghĩ mà bắt đầu ăn như hùm như sói:

- Tinh thần đã đủ, ta cũng không tin Tinh Thần chi lực này ta không thể hấp thu được.

Lúc này sắc trời đã tối, đi lên Lưu Vân sơn đã không còn là chuyện thực tế nữa. Sở Lâm Phong mở cửa sổ ra, nhìn thấy ánh sao đầy trời, hắn cười cười:

- Ta ở ngay ngoài phòng cũng có thể hấp thu được Tinh Thần chi lực nha.

Trước đây hắn nghe nói chỉ có hấp thu Tinh Thần chi lực ở chỗ cao nhất thì mới có thể có được hiệu quả tốt nhất. Bởi vì càng cao thì cách những ngôi sao trên trời càng gần, cho nên mỗi lần Sở Lâm Phong đều lên đỉnh Lưu Vân Sơn son để hấp thu Tinh thần chi lực.

Sở Lâm Phong lựa chọn một nơi trống trải trong đình viện rồi ngồi xuống. Từ U Tinh Thần Quyết của Sở gia bắt đầu vận chuyển ở trong người. Trên người chậm rãi xuất hiện linh tinh, sau đó tiến vào thân thể, bắt đầu di chuyển ở trong gân mạch.

Phát hiện này nhất thời khiến cho Sở Lâm Phong mừng rỡ, cảm giác như vậy đã rất lâu rồi chưa từng xuất hiện. Tinh Thần chi lực đã lâu không gặp lại xuất hiện ở trên người mình, Sở Lâm Phong cao hứng tới mức suýt chút nữa kêu lên thành tiếng.

Sau một canh giờ, trên người Sở Lâm Phong đã bị tinh quang che kín, Tinh Thần chi lực hấp thu vào trong cơ thể cũng càng ngày càng nhiều, tất cả đều dựa theo phương hướng tốt mà phát triển.

Đột nhiên trong đầu truyền đến cảm giác đau đớn, Tinh Thần chi lực trong cơ thể lập tức biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi nào nữa, giống như vừa bị lấy đi sạch sẽ vậy.

Đau đớn kịch liệt cũng không có khiến cho Sở Lâm Phong ngắt đi. Trong lòng hắn vô cùng khiếp sợ, tại sao Tinh Thần chi lực mà hắn nhọc nhằn cực khổ hấp thu lại lập tức biến mất, tại sao trong đầu lại xuất hiện cảm giác đau đớn. Vấn đề không thể tưởng tượng nổi này luôn dằn vặt hắn.

Rất nhanh đau đớn đã biến mất, Sở Lâm Phong không có bỏ cuộc, bởi vì trước đây hắn đã không có cách nào khiến cho Tinh Thần chi lực vận chuyển ở trong người, mà hôm nay hắn đã làm được. Từ đó đã cho thấy có sự tiến bộ, tuy rằng lại một lần nữa biến mất không còn tăm hơi, thế nhưng so với không làm được gì như trước kia đã tốt hơn rất nhiều rồi.

Khi trong cơ thể lại một lần nữa xuất hiện Tinh Thần chi lực, Sở Lâm Phong không có một chút vui mừng nào, hắn lo lắng đám Tinh Thần chi lực này sẽ lập tức biến mất như lúc trước. Lo lắng này của hắn rất chính xác, không lâu sau thì Tinh Thần chi lực trong cơ thể hắn lại biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Hắn không từ bỏ, tiếp tục hấp thu Tinh Thần chi lực, khi lần thứ ba Tinh Thần chi lực xuất hiện ở trong người lần thứ ba thì đã là nửa đêm:

- Biến mất đi, để ta xem có phải mỗi lần ngưng đều biến mất không còn chút bóng dáng nào hay không.

Sở Lâm Phong quay người về phía bầu trời đầy sao vô tận rồi quát lớn.

Tinh Thần chi lực vẫn biến mất như cũ, chỉ là lần này không giống như hai lần trước. Lần này Tinh Thần chi lực không có biến mất toàn bộ, trong cơ thể vẫn còn sót lại không ít Tinh Thần chi lực.

Tuy rằng rất yếu ớt, nhưng Sở Lâm Phong lại phát hiện ra, nếu như hắn tiếp tục hấp thu, mỗi lần khi đạt đến số lượng nhất định thì sẽ bị rút sạch đi, chỉ sót lại một chút. Tinh huống như vậy, hắn đã thử nhiều lần mà vẫn như vậy.

Thời gian một đêm hấp thu Tinh Thần chi lực rất ngắn, khi Tinh Thần chi lực trong cơ thể Sở Lâm Phong lại một lần nữa còn lại một chút thì trời đã sáng rõ rồi.

- Xem ra ta đúng là một tên rác rưởi àmà, không kều ta hấp thu như thế nào đều sẽ biến mất. Giống như trong thân thể có một cái động không đáy vậy, tình huống như vậy tới khi nào mới kết thúc chứ?

Trở về nhà, sau khi nằm lên trên giường thì Sở Lâm Phong quay về phía trần nhà rồi nói.

- Kiên trì thêm ba ngày nữa, ba ngày đi qua là ngươi hoàn toàn có thể hấp thu được toàn bộ Tinh Thần chi lực!

Trong đầu hắn đột nhiên xuất hiện một đạo thanh âm thanh yếu ớt, âm thanh không có cách nào nhận ra là nam hay là nữ.

Thanh âm này xuất hiện tức thì khiến cho Sở Lâm Phong sợ hãi, từ trên giường ngồi dậy rồi quát:

- Ai, là ai đang nói chuyện với ta?

Nhìn chung quanh căn bản không có lấy nửa bóng người, Sở Lâm Phong lại nằm ở trên giường rồi cười khổ nói:

- Lại tự mình dọa mình, xem ra áp lực trong lòng ta thực sự quá lớn nha! Lại ảo tưởng có thể hoàn toàn hấp thu được Tinh Thần chi lực.

- Ngươi không nói sai, quả thực có thể hấp thu Tinh Thần chi lực. Khi ngươi có thể chân chính hấp thu Tinh Thần chi lực thì ngươi sẽ phát hiện ra rác rưởi trong miệng bọn họ kỳ thực là một thiên tài hiếm thấy!

Trong đầu hắn lại một lần nữa xuất hiện thanh âm kỳ quái này.

Lần này Sở Lâm Phong nghe thấy một cách rất rõ ràng, nơi phát ra thanh âm thật giống như là từ trong đầu của hắn vậy, hắn không khỏi kinh hãi hỏi:

- Ngươi là ai? Vì sao lại xuất hiện ở trong đầu của ta?

Một lúc lâu sau, âm thanh trong đầu mới xuất hiện, nó nói:

- Ta? Ta là Kiếm Linhkiếm linh của cường giả cao cấp nhất trên thế giới này, là Kiếm Linhkiếm linh không gì không làm được!

- Kiếm Linh Kiếm linh? Kiếm Linh Kiếm linh là món đồ gì vậy? Sao xưa nay ta chưa từng nghe nói qua chứ?

Sở Lâm Phong nghe thấy một loại cách gọi lạ lẫm như vậy, thì trong lòng không khỏi ngạc nhiên.

- Trời ạ! Ngay cả Kiếm Linh kiếm linh không gì không làm được mà người cũng không biết, rốt cuộc nơi của các người lạc hậu đến trình độ nào chứ? Tại sao ta lại lựa chọn người chứ?

Âm thanh của Kiếm Linh kiếm linh trong đầu bắt đầu rít gào, giống như đang rất là oan ức vậy.

- Này, người vẫn chưa nói cho ta biết vì sao người lại xuất hiện ở trong đầu của ta, rốt cuộc người đang làm gì? Sẽ không hại ta đó chứ?

Vừa nghĩ tới việc trong đầu của mình có một đồ vật biết nói chuyện thì Sở Lâm Phong đã cảm thấy sợ hãi.

Qua nửa ngày, trong đầu cũng không có âm thanh nào xuất hiện nữa, khiến Sở Lâm Phong không khỏi cảm thấy thất vọng. Xảy ra chuyện như vậy ở trên người mình giống như là đang nằm mơ vậy, thế nhưng lại là tồn tại rất là chân thực.

Ba ngày qua đi, ban đêm ba ngày Sở Lâm Phong đều điên cuồng hấp thu Tinh Thần chi lực, mỗi lần đều xuất hiện tình huống giống nhau.

Khi Tinh Thần chi lực trong cơ thể của hắn gần như đạt tới giới hạn sẽ lập tức biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, hắn biết nhất định hiện tượng biến mất này có liên quan với đồ vật thần bí trong đầu hắn.

Buổi tối hấp thu Tinh Thần chi lực, ban ngày ngủ. Mấy ngày nay Sở Lâm Phong đều làm như vậy, khi hắn đang ngủ say, thì Lâm Yên Nhiên vội vàng từ bên ngoài chạy vào.

Nhìn Sở Lâm Phong còn đang ngủ, nàng vội la lên:

- Nhị thiếu gia, mau đứng lên, gia chủ đang chờ người hơn nửa ngày rồi, sao người còn ngủ như vậy chứ?

Sở Lâm Phong bị âm thanh của Lâm Yên Nhiên đánh thức, hắn dụi dụi mắt, sau đó hỏi:

- Yên Nhiên, có chuyện gì không? Nhìn dáng vẻ của người dường như là chuyện rất gấp nha.

- Nhị thiếu gia, hôm nay là ngày người và tam tiểu thư Lâm gia đính hôn. Sao người lại quên được chứ, hai ngày trước phủ đệ đã giăng đèn kết hoa, lẽ nào người không nhìn thấy hay sao?

Lâm Yên Nhiên nhìn thấy dáng vẻ không thèm để ý của Sở Lâm Phong, trong lòng cảm thấy lo lắng.

Ban đêm Sở Lâm Phong hấp thu Tinh Thần chi lực, ban ngày ngủ, nào có thời gian đi chú ý tới tình hình của phủ đệ chứ? Mà đính hôn cũng không phải là kết hôn, lại thêm hiện tại bị gắn liền với danh hiệu rác rưởi, cho dù là nhi tử của gia chủ thì cũng không có tháng ngày tốt đẹp gì cả.

Sở Lâm Phong rửa mặt một phen rồi, sau đó mới chậm rãi đi đến chính sảnh của Sở phủ. Dọc trên đường đi hắn phải nhận không ít lời ra tiếng vào, đều là một ít vài lời khó có thể lọt vào tai.

Đối với những lời này hắn đã sớm quen thuộc, khi đi tới phòng khách, thì bên trong đã có rất nhiều người, mấy nhân vật quan trọng của Sở gia đều ở bên trong.

Phụ thân Sở Nguyên Phách của Sở Lâm Phong đang ngồi ở ngay chính giữa đại sảnh, nhìn thấy Sở Lâm Phong đi vào, trên mặt hiện lên vẻ giận dữ.

- Lâm Phong, cái giá của người vẫn rất lớn aha, lại dám để nhiều người chờ người như vậy, người còn coi mình là thiên tài Sở gia như trước đây sao? Hiện tại ở trong mắt của ta thì người chính là một tên rác rưởi, một sự sỉ nhục.

Âm thanh của Sở Nguyên Phách rất lớn, mỗi người trong đại sảnh đều nghe được rất rõ ràng. Trong lòng Sở Lâm Phong co quắp lại, đây còn là phụ thân hắn hay sao?

Hai người đã hơn hai tháng không gặp mặt, vừa gặp mặt câu nói đầu tiên đã chửi bới người khác như vậy. Nếu như là người khác nói như vậy thì trong lòng hắn cũng còn tốt được một chút. Mà phụ thân hắn nói như vậy, quả thực đau như đao cắt đổ.

Thật sự hắn rất hoài nghi rốt cuộc hắn có phải là nhi tử của đối phương hay không, Sở Lâm Phong hơi có chút thất thần.

Lúc này âm thanh của Sở Nguyên Phách lại một lần nữa vang lên một lần nữa:

- Nghiệt tử, người còn đứng ở đó làm cái gì nữa? Ngày hôm nay là ngày người và tam tiểu thư Lâm gia đính hôn, còn không mau tới đây gặp trưởng bối Lâm gia!

Sở Lâm Phong từ từ đi đến trước đại sảnh, lúc này hắn mới cẩn thận quan sát đám người xa lạ đang ngồi trong đại sảnh. Người của Sở gia đương nhiên hắn nhận ra, người không quen biết nhất định chính là người của Lâm gia.

Có ba nam hai nữ, một lão già cùng một hán tử trung niên, còn có một thiếu niên lớn hơn vài tuổi so với Sở Lâm Phong. Nữ nhân là một nữ tử mặc y phục màu lam xinh đẹp, dung mạo quả thực có chút nghiêng nước nghiêng thành, bên trong ánh mắt để lộ ra vẻ kiêu ngạo.

Một người khác là một nữ tử mặc y phục màu đỏ, vóc người cực kì tốt, dùng từ yêu kiều thướt tha để hình dung cũng không quá đáng. Chỉ là trên mặt mang theo mạng che mặt, khiến cho người ta không nhìn ra dung mạo chân chính của nàng.

Sở Lâm Phong mơ hồ cảm thấy nhất định nữ tử này chính là tam tiểu thư Lâm gia danh tiếng lan xa bên ngoài, rất là xấu gái.

Nghĩ tới việc phải đính hôn với nàng là hán tử tức giận, chỉ là hán tử không thể không nghe Sở Nguyên Phách, cho nên không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt tiến lên, nói:

- Sở Lâm Phong bái kiến Lâm trưởng lão, Lâm thúc thúc!

Đối với ba người ngang hàng với mình hán tử chỉ cười cười, ra vẻ chào hỏi. Trong lòng đã có quyết định, dù như thế nào thì ngày hôm nay hán tử cũng sẽ không đồng ý hôn sự này, cưới một nữ nhân xấu như vậy làm thê tử còn không bằng giết hán tử hơn.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Người lâm gia

Lão già Lâm gia tên là Lâm Thiên, là nhị trưởng lão của Lâm gia, và đã là cao thủ Huyền vũ cảnh cửu trọng thiên, có địa vị vô cùng quan trọng địa vị ở Lâm gia vô cùng quan trọng. Lần đính hôn này hán tử chính là người đại biểu cho Lâm gia.

Hán tử trung niên là tứ đệ của gia chủ Lâm gia, tên là Lâm Động, Huyền vũ cảnh thất trọng thiên, cũng là một nhân vật vô cùng lợi hại. Còn thiếu niên kia là đại công tử Lâm Long của Lâm gia, Huyền vũ cảnh tứ trọng thiên, có người nói hán tử cách lúc đột phá Huyền vũ cảnh ngũ trọng thiên đã không còn xa.

Nữ tử xinh đẹp kia Sở Lâm Phong biết, nàng chính là nhị tiểu thư Lâm Tử Bình của Lâm gia, cũng là người sắp đính hôn với hán tử trước đó. Cũng là cao thủ Huyền vũ cảnh tứ trọng thiên, chỉ là lúc này nàng còn không thèm nhìn Sở Lâm Phong lấy một cái, vẻ mặt kiêu ngạo, làm cho người ta có một loại cảm giác ngạo mạn.

Lúc này nhị trưởng lão Lâm gia nhìn Sở Lâm Phong một chút rồi nói:

- Mục đích ngày hôm nay chúng ta đến đây, có lẽ ngươi cũng biết rõ. Hai nhà Lâm Sở thông gia có ý vị nghĩa như thế nào, thì trong lòng mọi người đều hiểu rõ, những lời khách sáo dư thừa ta sẽ không nói, lúc nào ngươi tới Lâm gia hỏi cưới tam tiểu thư nhà ta?

Sở Lâm Phong không nghĩ tới lão già này lại nói chuyện hung hăng như vậy, trực tiếp dùng lợi ích của hai gia tộc để ép mình:

- Cảm ơn ý tốt của Lâm tiên bối, Sở Lâm Phong ta vẫn chưa tới tuổi cưới vợ sinh con, việc này có thể chậm lại một chút hay không? Ta còn chưa có chuẩn bị sẵn sàng.

Sở Lâm Phong khiến cho mọi người giật mình không thôi, đây là rõ ràng từ chối rõ ràng nha. Mặc dù lời nói có chút uyển chuyển, nhưng thái độ lại hết sức rõ ràng, đây không thể nghi ngờ là đang đánh vào mặt Lâm gia. Việc hôn nhân đưa tới cửa mà lại bị một tên rác rưởi từ chối. C, chuyện này quả thật là sỉ nhục vô tận, sỉ nhục như vậy ai cũng không nhẫn nhục được.

Người trước hết không nhịn được chính là Đại đại thiếu gia Lâm gia - Lâm Long:

- Tên rác rưởi nhà ngươi lại dám từ chối, ngươi có tư cách gì để từ chối cơ chứ? Ngươi cho rằng ngươi còn là thiên tài Sở Lâm Phong trước đây hay sao? Ngươi cho rằng ngươi có thể lấy Nhị muội nghiêng nước nghiêng thành của ta nữa hay sao? Sao không soi gương xem ngươi là ai chứ, nếu như không phải cân nhắc đến quan hệ giữa hai nhà chúng ta, phế vật như ngươi ngay cả tam muội của ta cũng không có tư cách lấy đâu.

Lời nói của Lâm Long quanh quẩn ở bên tai của mọi người, đây là khiêu khích trần trụi, ở trước mặt nhiều người Sở gia mà dám nói như vậy. Đặc biệt là ở trước mặt Sở Nguyên Phách nói nhảm của hán tử là một tên rác rưởi, ngay cả một xấu nữ tử xấu xí cũng không xứng, lời nói như vậy quả thực khiến cho người ta khó có thể tiếp nhận được.

- Lâm càn! Ở trước mặt Sở gia chủ mà ngươi lại dám nói như vậy, để xem sau khi trở về ta trừng trị ngươi thế nào!

Lâm Thiên cũng cảm thấy Lâm Long hơi quá, hán tử vàng khiêu trách, bề ngoài là mắng ngươi, nhưng trên thực tế chính là thăm dò Sở Nguyên Phách, nhìn thái độ của hán tử là gì.

Đương nhiên Sở Nguyên Phách có thể nghe ra ý của hán tử, chỉ là gia chủ một gia tộc cũng phải có phần độ lượng nhất định:

- Lâm lão nghiêm trọng hóa vấn đề rồi, thanh niên nói chuyện có gì nói nấy. Tiểu tử nhà ta dừng lại ở Huyền vũ cảnh nhất trọng hai năm, nói nó là rác

rười cũng không quá đáng. Đây là chuyện mà toàn bộ Lưu Vân thành đều biết, chỉ là Tiểu Phong không muốn lấy tam tiểu thư nhà người, chuyện này quả thực là làm khó ta. Tuy rằng hôn nhân đại sự là phụ mẫu đặt đầu con ngồi đó. Thế nhưng nếu hán một lòng không muốn, chuyện này đối với song phương bên cũng là một loại tổn thương, không biết Lâm lão có ý kiến gì không?

Lâm Thiên cười cười nói:

- Nói thật, vốn ta định để Lâm Phong đính hôn với nhị tiểu thư nhà ta, chỉ là bởi vì hiện giờ hán như vậy cho nên mới đổi thành tam tiểu thư, điểm này chúng ta đuối lý. Thế nhưng nếu như bằng vào thiên phú võ học của nhị tiểu thư nhà ta, hán thực sự không xứng đáng. Đây cũng là chuyện mà chúng ta cân nhắc mãi mới làm như vậy, đương nhiên chúng ta sẽ đưa ra một ít bồi thường.

Sở Lâm Phong nghe thấy mình không xứng với nhị tiểu thư Lâm gia này, hán cả giận nói:

- Người dựa vào cái gì mà nói ta không xứng với nàng? Bởi vì hiện giờ nàng là Huyền vũ cảnh tứ trọng thiên sao, có gì đặc biệt hơn người chứ? Người ưu tú hơn so với nàng còn nhiều, ta dám nói nếu như cho ta thêm một năm, nhất định ta có thể vượt qua được nàng.

- Ha ha ha ha! Đây là chuyện buồn cười nhất mà ta nghe được từ sau khi ta sinh ra đến bây giờ. Sở Lâm Phong người mạnh miệng như vậy mà không biết đỏ mặt hay sao? Chỉ bằng vào phế vật như người mà cũng muốn đột phá đến Huyền vũ cảnh tứ trọng thiên, như vậy ta có thể đột phá tới Vũ cảnh nha.

Lâm Long nhất thời cười to nói.

- Người là súc sinh? Làm sao người có thể là súc sinh cơ chứ? Người rất nổi danh sao, người tên là Lâm Động đúng không, nhưng dù thế nào ta cũng không nghĩ ra người có quan hệ gì với súc sinh. Không bằng người nói cho ta nghe một chút đi?

Sở Lâm Phong nói xong, không quan tâm tới vẻ mặt của Lâm Long, có thể tìm được cơ hội mắng hán ta một lần cũng không tồi nha.

- Rác rưởi, người nói cái gì?

Lâm Long không phải người ngu, đương nhiên cũng nghe ra ý tứ trong lời nói của Sở Lâm Phong.

- Tiểu Phong, không được vô lễ, phải nhớ kỹ bọn họ là khách nhân của Sở gia ta, người phải tôn trọng. Việc hôn nhân này người định làm thế nào?

Sở Nguyên Phách hỏi.

- Tiểu tử, người thật sự cảm thấy nhị tiểu thư này không tồi hay sao?

Âm thanh của Kiếm LinhKiếm linh đột nhiên vang lên ở trong đầu của Sở Lâm Phong.

- Có ý gì? Người có thể nói rõ ràng hơn hay không, lẽ nào người cảm thấy nữ nhân xấu xí kia tốt hơn hay sao?

Sở Lâm Phong thầm hỏi ở trong lòng.

- Nữ nhân kia đã không còn là xử nữ, người còn muốn nàng nữa hay không? Mà trên người tam tiểu thư kia có bí mật kinh người.

Kiếm LinhKiếm linh nói xong câu đó lại im lặng, không có âm thanh nào truyền ra nữa.

Sở Lâm Phong đợi nửa ngày cũng không đợi được nó trả lời, trong lòng không khỏi có chút thất vọng. Chỉ là Kiếm LinhKiếm linh đã nói như vậy nhất định là có đạo lý của nó.

Sở Lâm Phong suy nghĩ một chút rồi cả giận nói:

- Thành thân thì có thể, thế nhưng rốt cuộc là đính hôn với người nào thì nên để ta chọn, ta không hy vọng hôn nhân của ta sẽ do người khác làm chủ. Lúc thì nhị tiểu thư, lúc thì tam tiểu thư, các người coi Sở Lâm Phong ta là cái gì chứ?

- Lâm lão người thấy thế nào?

Sở Nguyên Phách vút đề tài vương tay chân này giao cho Lâm Thiên. Nói thật, nếu Sở Lâm Phong lấy tam tiểu thư xấu nữ xí kia thì hán cũng có chút không nề. Dù sao đây cũng là vấn đề về mặt mũi, nhi tử gia chủ Sở gia lấy một xấu nữ từ xấu xí về làm thê tử, nếu chuyện này truyền ra mặt hán cũng không có ánh sáng.

Lâm Thiên nhìn Sở Nguyên Phách một chút, trong lòng thầm nghĩ:

- Lão hồ ly người có ý gì, người cho rằng ta không biết hay sao? Nếu như người đã ném vấn đề này cho ta, vậy ta cũng ra cho người một vấn đề, xem cuối cùng là ai mất mặt.

Sau đó Lâm Thiên cười nói:

- Ta thấy như vậy đi, thực lực của Lâm Long là Huyền vũ cảnh tứ trọng thiên, nếu như Lâm Phong có thể đỡ được mười chiêu trong tay hán thì ta đồng

ý hấn đánh hôn với nhị tiểu thư. Nếu như không thể thì lại tam đánh hôn với tam tiểu thư, đây đã là nhượng bộ cuối cùng của Lâm gia ta rồi.

Lâm Từ Bình không nghĩ tới Lâm Thiên lại quyết định như vậy:

- Nhị gia gia, sao người có thể đồng ý với tên rác rưởi này cơ chứ? Có chết con cũng sẽ không gả cho hắn!

Lâm Long cười cười:

- Nhị muội, muội không tự tin đối với đại ca muội sao? Ta chỉ cần ba chiêu là có thể đánh ngã hắn, chuyện này muội không cần phải lo lắng.

Lâm Từ Bình suy nghĩ một chút, cảm thấy Lâm Long nói rất có lý, thực lực vượt qua bốn đẳng cấp không phải là chuyện nhỏ. Coi như là Sở Lâm Phong trước đây có thiên tài tới mấy cũng không thể ngăn cản được mười chiêu của Lâm Long, cho nên nàng lập tức yên lòng lại.

- Lâm Phong, điều kiện như vậy ngươi có đồng ý không? Nếu như có thể đỡ được mười chiêu thì Lâm gia ta sẽ gả nhị tiểu thư cho ngươi, ngươi nên biết tiến thoái một chút.

Lâm Thiên ngoài cười nhưng trong không cười nói:

Sắc mặt Sở Nguyên Phách hơi khó coi, lão già này quả thực là tâm tư kín đáo àmà. Dùng thực lực Huyền vũ cảnh nhất trọng thiên đối phó với Huyền vũ cảnh tứ trọng thiên, coi như là kẻ ngu si cũng biết chắn chắn sẽ thất bại không thể nghi ngờ.

Đang chuẩn bị nói chuyện thì Sở Lâm Phong đã mở miệng nói trước:

- Ta nói sẽ lấy nàng ta sao? Ý của ta là ta mình lựa chọn, tâm tình tốt có lẽ sẽ lựa chọn nhị tiểu thư, tâm tình không tốt có lẽ sẽ chọn tam tiểu thư, việc kết hôn của ta sẽ do chính ta làm chủ.

Lâm Từ Bình không nghĩ tới tên rác rưởi như Sở Lâm Phong lại có mặt hung hăng như vậy, nàng giận dữ nói:

- Ta không có ý kiến, muốn thành thân với ta đợi tới đời sau đi. Ngươi không nhìn một chút xem mình là ai chứ?

Giờ phút này Lâm Nhưộc Hi nghe thấy Sở Lâm Phong nói vậy, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Từ bên trong lời nói của hắn có thể nghe ra được hai ý, vốn bản thân hắn không có một chút hi vọng nào, hiện tại lại có một nửa cơ hội.

Giờ phút này ánh mắt của Sở Lâm Phong rơi xuống trên người Lâm Nhưộc Hi, ánh mắt ôn nhu như nước, da thịt nhẵn nhụi bóng loáng, trước ngực lồi lõm, lại thêm chân dài thon dài.

Nếu như không phải biết trước nàng là một xấu nữ từ xấu xí, nhìn trang phục của nàng nhất định sẽ nhận nhầm nàng là một thiếu nữ xinh đẹp vô song, có ý dùng khăn che mặt để che đi khuôn mặt của mình.

Từ trong đôi mắt trong suốt như nước của nàng, Sở Lâm Phong nhìn thấy sự lo âu và sợ sệt trong lòng của nàng. Loại ánh mắt này có vẻ rất bất lực, cũng giống như mình bị người ta trào phúng, bị người khinh bỉ vậy. Có quá nhiều sự bất đắc dĩ và không cam lòng.

Nhất định nàng cũng giống như hắn, bị người trong gia tộc cười nhạo, mỗi ngày đều chịu đủ loại lời đồn nhảm dầy vò. Lúc này Sở Lâm Phong mơ hồ có một loại cảm giác đồng bệnh tương liên.

- Nếu song phương bên đã không có ý kiến, ta thấy nên luận bàn ở ngay đại sảnh một chút. Hôm nay vốn là ngày vui, tới điểm là dừng, không nên làm tổn thương tới tính mạng. Đương nhiên quyền cước không có mất, bị thương là chuyện khó tránh khỏi, cho nên các ngươi phải chuẩn bị tâm lý trước đi.

Lâm Thiên nói xong còn cố ý ném cho Lâm Long một ánh mắt như cười mà không phải cười.

Đối mặt với Lâm Long Huyền vũ cảnh tứ trọng thiên, Sở Lâm Phong cũng không có nắm chắc. Chỉ là tên đã lép vào cung không bắn không được, coi như thua thì hắn cũng phải tiến lên.

Đại trưởng phu có chuyện nên làm có chuyện không nên làm, để mặc cho người ta định đoạt không phải là tính cách của Sở Lâm Phong.

Sở Nguyên Phách và những người khác của Sở gia cười khò, Sở Lâm Phong cưới xấu nữ từ xấu xí của Lâm gia là chuyện không có cách nào tránh khỏi được. Thế nhưng Lâm gia cho hắn cơ hội như vậy đã là nhượng bộ lớn nhất rồi, nhị tiểu thư là người của Lâm gia, tam tiểu thư cũng như vậy. Nếu trách thì chỉ trách hiện giờ hắn là một tên rác rưởi.

Lâm Long đi tới trước mặt Sở Lâm Phong rồi cười nói:

- Ta biết thực lực của ngươi là Huyền vũ cảnh nhất trọng, ta là Huyền vũ cảnh tứ trọng thiên đối phó với Huyền vũ cảnh nhất trọng thiên như ngươi, coi như có thắng ngươi thì ngươi cũng sẽ không phục. Chỉ là nếu chỉ đỡ mười chiêu thì ngươi chấp nhận đi, hi vọng ngươi còn có mạng để cưới tam muội xinh đẹp đáng yêu của ta!

- Bớt rầm thối ở trước mặt thiếu gia ta đi. Huyền vũ cảnh tứ trọng thiên thì lợi hại sao? Ngày hôm nay ta sẽ khiến cho ngươi thấy ngươi thua như thế nào!

Sở Lâm Phong thua người không thua trận thế, hấn mở miệng nói.

- Ít nói nhảm đi, ngày hôm nay ta sẽ khiến cho ngươi biết thế nào là lợi hại!

Lâm Long nói xong trên người tức thì tỏa ra một loại khí thế khổng lồ, khiến cho Sở Lâm Phong cảm thấy có chút không thở nổi.

Thân thể Lâm Long loáng một cái, bỗng nhiên đánh ra một quyền tập kích về phía Sở Lâm Phong.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Ta phục muội muội ngươi á!

- Đề tiện!

Lâm Long nói đánh là đánh, đúng là đủ vô liêm sỉ. Sở Lâm Phong không thể làm gì khác hơn là vội vàng đánh ra một chưởng để đón tiếp nắm đấm của Lâm Long.

Một người là có tâm, một người là vô tâm. Một người là Huyền vũ cảnh tứ trọng thiên một người là Huyền vũ cảnh nhất trọng thiên, Sở Lâm Phong trực tiếp bị nắm đấm của Lâm Long đánh cho lui lại mấy bước, cũng coi như là phản ứng của hắn nhanh. Nếu không rất có thể đã bị thương nặng dưới một quyền này.

Một quyền đã khiến cho Sở Lâm Phong không còn sức đánh trả, trong lòng Lâm Long vô cùng cao hứng.

- Có phục không? Đừng nói là ta không cho ngươi cơ hội anhê!

Lâm Long rất hung hăng nói với Sở Lâm Phong.

- Kỳ thực thật ra ta rất muốn dùng một quyền giết chết ngươi, chỉ là như vậy ta sợ tam muội ta sẽ trách tội lên đầu ta. Dù sao muốn tìm một nam nhân có thể môn đăng hộ đối vẫn không dễ dàng, rác rưởi mãi mãi chỉ có thể là rác rưởi mà thôi!

Hai con mắt của Sở Lâm Phong hầu như phun ra lửa:

- Ta phục cái muội muội ngươi á! Thừa lúc ngươi ta chưa sẵn sàng ra tay thì có gì hơn ngươi chứ? Có bản lĩnh thì làm lại!

- Con vịt chết mạnh miệng! Để ta xem rốt cuộc ngươi lợi hại tới bao nhiêu, thuận tiện cũng để cho ngươi ném thử cái gì gọi là Tinh Thần chi lực!

Lâm Long nói xong trực tiếp ném Sở Lâm Phong từ trong tay ra ngoài.

Chỉ là lần này Sở Lâm Phong đã có chuẩn bị, không có té ngã xuống đất. Chỉ là một chiêu đã bị biến thành như vậy khiến cho người của Sở gia cảm thấy rất mất mặt. Đặc biệt là Sở Nguyên Phách, sắc mặt hắn càng thêm khó coi, hầu như có thể chảy ra nước.

Ngoài miệng Sở Lâm Phong nói rất ung dung, kỳ thực nhưng thật ra trong lòng lại rất là khiếp sợ. Lực công kích của tên này đúng là không yếu một chút nào, mình hoàn toàn không có cách nào vượt qua được hắn, dù sao cảnh giới thực lực vẫn còn cách xa quá lớn.

Trong lúc trong lòng Sở Lâm Phong đang lo lắng không thôi thì thanh âm thần bí trong đầu lại xuất hiện:

- Tiểu tử, muốn đánh bại tiểu tử này quá đơn giản, Dùng Tinh Thần chi lực của ngươi đối kháng với hắn, nhất định sẽ khiến cho hắn thua rất thảm!

Âm thanh của Kiếm Linh kiếm linh thần bí xuất hiện lập tức thì khiến cho trong lòng Sở Lâm Phong chấn động, chỉ là tiếp theo hắn lại rất là thất vọng.

Dùng Tinh Thần chi lực để đối kháng với đối phương, đó không thể nghi ngờ là dùng trứng chọi với đá, có thể nói Tinh Thần chi lực trong cơ thể hắn là con số không. Không có thì sao có thể chống lại đối phương cơ chứ?

- Ta nói này, coi như ngươi muốn giết ta cũng đừng đưa ra ý đồ xấu như vậy chứ? Dùng Tinh Thần chi lực? Ha ha, không ngờ ngươi cũng nghĩ ra được!

Trong lòng Sở Lâm Phong không vui, nói.

- Ta nào có nhiều thời gian nhiều để nói nhảm với ngươi chứ, chỉ là có chút chuyện nhất định ngươi phải đồng ý với ta. Sau khi đánh bại hắn, nhất định ngươi phải cưới tam tiểu thư kia làm thê tử, đối với ngươi chỉ có lợi chứ không có chỗ xấu, hơn nữa còn là lợi ích khổng lồ á!

- Lại là nguyên nhân này, ngươi có thể nói rõ hơn một chút nữa hay không!?

Trong lòng Sở Lâm Phong lo lắng muốn biết đáp án.

Đúng lúc này Lâm Long chuyển động, trên người có một đạo tinh quang bỗng nhiên hiện lên trên toàn thân, sau đó dùng xu thế sét đánh không kịp bưng tai đánh một quyền về phía Sở Lâm Phong.

- Tinh Thần chi lực?

Sở Lâm Phong lập tức nhìn thấy tinh quang trên người Lâm Long kia.

Nghĩ đến lời nói của Kiếm Linh kiếm linh thần bí trong đầu, tuy rằng hấn bán tín bán nghi, thế nhưng cũng đang chuẩn bị thử, nhìn xem kỳ tích có thể xảy ra hay không. Cũng giống như trong đầu hấn đột nhiên xuất hiện thanh âm thần bí này vậy.

Trong nháy mắt trên người Sở Lâm Phong cũng xuất hiện tinh quang, hơn nữa vô cùng chói mắt, so với tinh quang của Lâm Long chỉ ít còn mạnh hơn không chỉ gấp ba!

- Đây là tinh quang mà chỉ ít phải đạt tới Huyền vũ cảnh lực trọng thiên mới có thể xuất hiện, sao có khả năng xuất hiện trên người tiểu tử này cơ chứ?

Lâm Thiên là người kinh hô đầu tiên.

Rất nhanh, quyền của Lâm Long và quyền của Sở Lâm Phong đã gặp nhau.

- Oanh!

Một tiếng vang rất lớn vang vọng.. Sở Lâm Phong bị đẩy lui bốn, năm bước, ở khóe miệng xuất hiện một tia máu.

Mà Lâm Long thì lại bay ngược ra ngoài, Lâm Thiên trực tiếp nhảy lên đón lấy Lâm Long từ trên không trung. Chỉ là lúc này Lâm Long đã ngất đi, máu tươi ở khóe miệng vẫn còn đang không ngừng rịn ra bên ngoài, rất hiển nhiên là đã chịu nội thương nghiêm trọng.

Sở Lâm Phong lau đi máu tươi ở khóe miệng, lại có chút nghi hoặc nhìn Lâm Long trong lòng Lâm Thiên. Trong lòng khó có thể tiếp nhận sự thực hiện tại này, mình lại có thể đánh cho Lâm Long ngất. Đây là chuyện hoàn toàn không thể mà.

Không riêng gì trên mặt Sở Lâm Phong hiện lên vẻ không thể tin tưởng, tất cả mọi người ở đây đều khó có thể tiếp nhận được sự thực này. Một tên rác rưởi được công nhận lại đánh bại người mạnh hơn hấn nhiều, mà phương pháp đánh bại lại là dùng Tinh Thần chi lực.

- Hấn dùng Tinh Thần chi lực để đánh bại đại ca Huyền vũ cảnh tứ trọng thiên, không thể, không thể...

Lâm Từ Bình kinh hãi nói.

- Lâm Long là Huyền vũ cảnh tứ trọng thiên, Tinh Thần chi lực đã rất là khổng lồ rồi. Mà tên rác rưởi này, làm sao có khả năng cơ chứ? Vừa nãy chúng ta không nhìn thấy rõ, nhất định là tên này đã dùng thủ đoạn dâm hèn không ai biết được arồi!

Lâm Động cũng dùng giọng khó có thể tin nói.

Lâm Thiên vội vàng lấy ra một viên đan dược màu đỏ ở trên người rồi nhét vào trong miệng Lâm Long, lại dùng vẻ mặt tái xanh nói:

- Sở Lâm Phong, ngươi lại dám xuống tay ác độc với hấn!

Giờ khắc này Sở Nguyên Phách có cảm giác như đang nằm mơ vậy.. Trước đây Sở Lâm Phong vẫn là sự kiêu ngạo của hấn., Thế thế nhưng sau đó đưa nhĩ tử này lại dùng lại không tiến, khiến cho hấn cảm thấy đây là một loại sỉ nhục, nếu như không phải bởi vì Sở Lâm Phong là nhĩ tử của hấn thì hấn đã sớm trực xuất ra khỏi gia tộc rồi.

Thế nhưng ngày hôm nay rác rưởi mà hấn không còn ôm bất kỳ hy vọng nào lại mang tới cho hấn sự khiếp sợ khó có thể tiếp nhận. Khiến cho hấn trong khoảng thời gian ngắn có một loại cảm giác như là bùng tỉnh từ trong giấc mơ.

Lúc này Lâm Long đã tỉnh, hai mắt hầu như muốn phun ra lửa, nếu như ánh mắt có thể giết người thì không biết Sở Lâm Phong đã chết bao nhiêu lần rồi:

- Hấn, làm sao hấn ta có khả năng đánh bại ta chứ? Làm sao có khả năng chứ? Hấn không phải là Huyền vũ cảnh nhất trọng thiên hay sao? Vì sao Tinh Thần chi lực lại mạnh mẽ như vậy?

Giờ phút này trong lòng Sở Lâm Phong cũng cảm thấy không dễ chịu, hấn có cảm giác lực lượng trong cơ thể lập tức bị lấy đi sạch sẽ vậy, đầu cũng cảm thấy hỗn loạn. Chỉ là tính tình quật cường khiến cho hấn không có biểu hiện vẻ không khỏe ở trước mặt mọi người mà thôi.

- Thấy không, lão tử mạnh hơn ngươi., Nói ta là rác rưởi, đây đúng là chuyện đáng cười nhất thiên hạ, ngươi không phải là Huyền vũ cảnh tứ trọng thiên sao? Ngay cả Huyền vũ cảnh nhất trọng thiên như ta cũng đánh không lại thì có tư cách gì nói ta là rác rưởi chứ? Ta thấy tên tuổi rác rưởi này nên chuyển sang ngươi aá, ngươi cảm thấy thế nào?

Lúc này tâm tình của Sở Lâm Phong rất tốt, nếu như không mạnh mẽ xả con giận này thì hấn sẽ không phải là Sở Lâm Phong nữa.

- Người..... Người.

Lâm Long phun ra một ngụm máu, hắn nhìn thấy ánh mắt cười nhạo của Sở Lâm Phong, còn có vẻ hung ác ẩn giấu bên dưới ánh mắt, hắn chợt phát hiện ra người trước mắt hắn lại mạnh mẽ như vậy. Không ngờ lại khiến cho hắn sợ hãi phát ra từ tận đáy lòng, khiến cho hắn không rét mà run.

- Sợ sệt sao? Đại công tử Lâm gia lại sợ một tên rác rưởi sao? Ha ha ha ha!

Đây chính là kết quả mà Sở Lâm Phong mong muốn, hắn muốn người ta phải nhìn hắn với cặp mắt khác xưa, đặc biệt là người trước đây xem thường mình, ví dụ như Lâm Tử Bình.

Kết quả đã xuất hiện, đương nhiên không cần thiết phải tỷ thí nữa,. Lúc này Sở Nguyên Phách đi tới trước người Sở Lâm Phong rồi cười nói:

- Tiểu Phong, người đã mang đến kinh hi cho vị phụ a rồi, lẽ nào những năm này người đều ẩn giấu thực lực sao?

Kỳ thực không chỉ có Sở Nguyên Phách, tro, ng lòng mọi người đều rất muốn biết kết quả. Nếu như nói Sở Lâm Phong vẫn luôn ẩn giấu thực lực của mình, như vậy phần công phu ẩn nhẫn và tâm tính này quá lợi hại.

- Coi như thế đi!

Sở Lâm Phong đáp lại một cách đơn giản, hiện tại chính hắn cũng không hiểu rõ là chuyện gì đang xảy ra, cho nên đương nhiên không có cách nào trả lời Sở Nguyên Phách được.

Chỉ có loại trả lời gián tiếp này mới có thể giải trừ đi mối nghi hoặc trong lòng mọi người, chỉ là sau đó mình còn có thể có thực lực như vậy hay không thì không biết.

- Lâm lão, tỷ thí đã kết thúc,. Tiểu Phong thắng, dựa theo ước định lúc trước, thì có lẽ Tiểu Phong sẽ lấy nhị tiểu thư Lâm gia làm thê tử, ta nghĩ các người sẽ không nuốt lời ha!

Tâm tình của Sở Nguyên Phách rất tốt, nói xong còn cố ý nhìn Lâm Tử Bình đang tỏ vẻ kinh hãi một chút.

Lời của Sở Nguyên Phách như sấm sét giữa trời quang, khiến cho Lâm Tử Bình run cầm cập một trận,. Nàng bắt lực nhìn Lâm Thiên một chút. H, hi vọng hắn có thể giúp mình giải quyết vấn đề khó khăn này, đó là bởi vì thân thể nàng từ một năm trước đã giao cho người khác rồi.

Nếu như Sở Lâm Phong không biến thành rác rưởi thì có thể Lâm Tử Bình sẽ không làm như vậy. Thế nhưng sự thực thường thường đều nằm ngoài dự đoán của mọi người, ai biết tên rác rưởi này cũng có một ngày lật ngược thế cờ chứ.

Nếu như người Sở gia biết mình đã không còn hoàn bích, có lẽ sẽ mang đến phiền phức to lớn cho gia tộc nàng. Ai lại đi lấy một nữ nhân đã tàn hoa bại liễu về nhà cơ chứ.

Đối với chuyện của Lâm Tử Bình, rất nhiều người của Lâm gia đều biết, Lâm Thiên chính là một người trong đó. Nhìn thấy ánh mắt bắt lực của Lâm Tử Bình thì hắn cũng cảm thấy rất bất đắc dĩ, lời đã nói ra khỏi miệng, lúc này muốn thu hồi lại đã không thể nữa rồi.

- Nếu Lâm Phong đã thắng Lâm Long, đương nhiên Lâm gia ta sẽ dựa theo ước định lúc trước để làm việc,. Không nghĩ tới Lâm Phong lại ẩn giấu thâm sâu đến như thế, quả thực là nằm ngoài dự đoán mọi người àm!

Lâm Thiên nói vô cùng miễn cưỡng, nhưng giờ phút này hắn cũng không thể làm gì khác. Dù sao thực lực của Sở gia và Lâm gia ngang nhau àm.

- Được, rất tốt! Nếu Lâm lão đã đồng ý, như vậy hiện giờ sẽ cử hành lễ đính hôn, sinh lễ ta đã phái người đưa tới Lâm gia rồi. Ngày hôm nay ta muốn cho tất cả người của Sở gia nhìn thấy, rác rưởi trong mắt bọn họ cưới được nhị tiểu thư Lâm gia nghiêng nước nghiêng thành ra sao.

Sở Nguyên Phách cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Chu tước ấn ký

Nghe thấy Sở Nguyên Phách nói như vậy, vẻ mặt Lâm Tử Bình tái đi:

- Nhị gia gia, ta không muốn gả cho tên rác rưởi này, bình thường người hiền Từ Bình nhất, hôm nay nhất định người phải giúp ta đỡ.

Mà lúc này Sở Lâm Phong lại nói:

- Phụ thân, con đã nghĩ kỹ, vốn con định chuẩn bị lấy Lâm nhị tiểu thư, thế nhưng hiện tại con đã thay đổi ý, con quyết định cưới tam tiểu thư Lâm gia, hôm nay con sẽ đính hôn cùng tam tiểu thư!

Sở Lâm Phong vẫn giống như lúc trước hấn đánh bại Lâm Long vậy. Vẫn khiến cho người ta cảm thấy bất ngờ, khiến cho người ta khó có thể tiếp nhận.

- Tiểu Phong, có phải con điên rồi hay không? Vì sao lại đưa ra quyết định như vậy?

Trong lòng Sở Nguyên Phách không rõ, chỉ là Sở Lâm Phong làm như vậy nhất định có đạo lý của hắn, cho nên cũng không có trực tiếp phản đối.

- Có một số việc nói rõ thì sẽ vô vị, Lâm nhị tiểu thư là mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, Sở Lâm Phong ta chỉ là một tên rác rưởi làm sao có thể xứng đôi chứ? Cho nên chỉ thích hợp với tam tiểu thư mà thôi, hi vọng phụ thân tác thành!

Sở Lâm Phong như cười mà không phải cười nói.

Sau đó hấn đi tới trước mặt Lâm Tử Bình, nhẹ giọng nói:

- Ta làm như vậy, không phải nguoi rất cao hứng hay sao? Đừng tưởng rằng ta không biết chuyện của nguoi, tàn hoa bại liễu cũng xứng làm nữ nhân của Sở Lâm Phong ta sao? Nguoi thật sự cho rằng tam muội của nguoi rất xấu sao? Chung quy sẽ có một ngày nguoi sẽ biết vẻ đẹp của nàng không phải là thứ nữ nhân không biết liêm sỉ như nguoi có thể so sánh được. Còn nữa, suýt chút nữa ta đã quên nói cho nguoi, chỗ đó của nguoi rất nhỏ, ta không có nửa điểm hứng thú với nữ nhân chỗ đó nhỏ.

- Nguoi... Nguoi...

Lâm Tử Bình bị Sở Lâm Phong làm cho tức giận đến mức không nói ra lời.

Bình thường, chỗ hấp dẫn người khác nhất của nàng ngoại trừ dung mạo thì chính là bộ ngực, lớn, mềm mại, đây là sự thật không thể chối cãi. Mà phế vật này lại ghét bỏ nó nhỏ, chuyện này quả thật so với làm nàng mất mặt còn khó tiếp nhận hơn.

- Sở Lâm Phong, si nhục ngày hôm nay nguoi giành cho ta, ta sẽ trả lại gấp bội. Khi đó ta muốn nguoi sống không bằng chết!

Lâm Tử Bình thầm nói trong lòng.

Lâm tam tiểu thư tên là Lâm Nhục Hi, người biết tên nàng không nhiều, bởi vì tướng mạo xấu xí cho nên nàng rất ít khi đi ra ngoài. Cho nên có phần nửa người Lâm gia chưa từng nhìn thấy nàng.

Sở Lâm Phong đi tới trước mặt Lâm Nhục Hi rồi cười nói:

- Quyết định hôm nay của ta nàng không có ý kiến gì chứ! Đưa tay cho ta!

Sở Lâm Phong làm việc luôn như gió cuốn mây bay, Lâm Nhục Hi còn chưa kịp phản ứng thì tay của nàng đã bị Sở Lâm Phong chủ động nắm lấy, có chút rụt rè.

- Ngày hôm nay, Sở Lâm Phong ta lựa chọn đính hôn cùng tam tiểu thư Lâm gia, hi vọng mọi người ủng hộ, đây là quyết định của ta!

Nói xong hấn nắm tay của Lâm Nhục Hi đi về phía phương hướng yến hội, để lại ánh mắt kinh hãi của mọi người ở phía sau.

Sở Lâm Phong vốn là rác rưởi mà còn có Tinh Thần chi lực cường đại hơn so với Lâm Long Huyền vũ cảnh tứ trọng thiên còn có Tinh Thần chi lực cường đại hơn. Vốn nói người hấn lấy chính là Lâm nhị tiểu thư, cuối cùng lại biến thành Lâm tam tiểu thư, hành động ngày hôm nay của Sở Lâm Phong đã để lại vô số nghi hoặc ở trong lòng mọi người.

Sở Lâm Phong đính hôn với Lâm Nhục Hi là chuyện mà tất cả mọi người trong Sở gia đều biết đến, ngoại trừ người ở trong đại sảnh biết rõ lúc trước đã xảy ra chuyện gì ra, bất kể là ai cũng không biết rõ tin tức.

Tiệc rượu đính hôn vốn nên có nhiều khách mời ngồi, thế nhưng bởi vì tên rác rưởi như Sở Lâm Phong mà lại trở nên quanh quẩn. Ngay cả mấy người của Sở gia cũng không có tham gia, chuyện như vậy Sở Lâm Phong cũng không có cảm thấy bất ngờ gì cả.

Tiệc rượu cũng không náo nhiệt, ở trong mắt mọi người, một tên rác rưởi đính hôn có gì đáng để chúc mừng cơ chứ? Cho nên những lời nói ra cũng là một ít câu khách sáo qua loa cho xong, người thật tâm không có mấy người.

Mỗi nghi ngờ trong lòng Sở Nguyên Phách vẫn chưa tan đi, vốn là bữa cơm này hấn nên cao hứng mới đúng, vì dù sao vị nhi tử thiên tài kia của hấn lại trở về,. Thế nhưng chính nó lại lấy một xấu nữ tử xấu xí về làm thê tử, chuyện như vậy quả thực có chút không thể tiếp nhận được amà.

Từ đầu đến cuối Lâm Nhục Hi đều không nói ra câu nào, khiến cho Sở Lâm Phong cảm thấy có chút ngoài ý muốn. Lúc trước Sở Lâm Phong cầm tay nàng, Sở Lâm Phong đã cảm giác được rõ ràng thân thể nàng run rẩy một chập.

Sau yến hội, Sở Lâm Phong mang theo Lâm Nhục Hi đi tới đình Lưu Vân sơn, đi tới nơi trước đây hấn hấp thu Tinh Thần chi lực. Nhìn nơi đã khiến cho mình thất bại vô số lần, trong lòng hấn không khỏi hiện lên vô số cảm xúc.

- Nhượng Hi, hôm nay là ngày chúng ta đính hôn, ta hứa với nàng. S, sau ba năm sau nhất định sẽ tới đón nàng về,. Đến lúc đó ta muốn cho tất cả mọi người khinh bỉ chúng ta phải nhìn chúng ta bằng con mắt khác, xin nàng tin tưởng ta!

Ánh mắt kiên định kia của Sở Lâm Phong tạo ra cho Lâm Nhượng Hi sự tự tin cực lớn:

- Lâm Phong, ta tin tưởng ngươi! Ngươi biết không, ở trong lòng Nhượng Hi từ đầu đến cuối đều cho rằng ngươi là một thiên tài. Bất kể người khác nói như thế nào về ngươi thì ta cũng không tin, ở trong lòng ta ngươi chính là người ưu tú nhất, cũng là người mà ta sùng bái nhất!

Âm thanh của Lâm Nhượng Hi như tiếng trời, nghe vào trong tai của Sở Lâm Phong đặc biệt êm tai:

- Cảm tạ nàng Nhượng Hi, không nghĩ tới ta lại có vị trí nặng như vậy ở trong lòng của nàng. Nàng có biết vì sao ta lại mang nàng tới đây không?

- Ngươi dẫn ta tới nơi này nhất định là có nguyên nhân, coi như ta không hỏi thì ngươi cũng sẽ nói cho ta biết, không phải sao?

Lâm Nhượng Hi hiểu ý như vậy khiến cho trong lòng Sở Lâm Phong cảm thấy như có một dòng nước ấm:

- Nhượng Hi, có thể để cho ta nhìn bộ mặt thật của nàng một chút hay không?

Lâm Nhượng Hi không biết làm sao, nhưng nhìn thấy ánh mắt chờ đợi của Sở Lâm Phong thì nàng lại có chút không đành lòng.

- Ta sợ tướng mạo xấu xí sẽ làm ngươi sợ. Ngươi có biết không, khi ta biết có thể đính hôn cùng ngươi ta đã vô cùng cao hứng. Rất nhiều lúc ta đang ngủ đột nhiên tỉnh lại, bởi vì có thể ở cùng với ngươi là giấc mơ cả đời này của ta. Ngày hôm nay, khi ngươi nói muốn đính hôn cùng nhị tỷ, tuy rằng trong lòng ta rất đau, nhưng ta cho rằng nhất định ngươi sẽ không có cách nào đánh bại được đại ca, kết quả vẫn là đính hôn với ta. Thế nhưng sau đó lại xảy ra chuyển biến, lúc đó đại ca thua, ngay cả ý nghĩ tự tử ta cũng có.

Lúc này trong mắt Lâm Nhượng Hi mơ hồ xuất hiện nước mắt, dừng một chút rồi nàng tiếp tục nức nở nói:

- Thế nhưng sau đó ngươi lại lựa chọn ta, khiến cho ta có cảm giác như đang nằm mơ, không thể tin tưởng được đây là sự thật.

Đối với cảm nhận của Lâm Nhượng Hi, Sở Lâm Phong có thể hiểu được:

- Nói nhiều như vậy rồi, nàng vẫn không muốn tháo khăn che mặt xuống hay sao?

Lâm Nhượng Hi không biết làm sao, sau nửa ngày mới nói:

- Ta sợ, ta sợ sau khi ngươi thấy mặt mũi ta thì ngươi sẽ xa cách ta, ta sợ sau thời khắc này sẽ vĩnh viễn mất đi ngươi!

- Ngốc, nàng đã quên ngày hôm nay là ngày gì sao? Nếu Sở Lâm Phong ta đã quyết định lựa chọn nàng, như vậy cả đời cả kiếp sẽ chọn nàng. Bất kể nàng đẹp hay xấu ta đều không quan tâm, lẽ nào nàng không tin ta?

Sở Lâm Phong nói rất thành khẩn, nhưng mà khởi nguồn từ sự thành khẩn này lại là bởi vì âm thanh thần bí trong đầu nhắc nhở. Nếu như dung mạo của Lâm Nhượng Hi thật sự không có cách nào khôi phục thì rất có thể hắn sẽ không chút do dự từ chối việc thành hôn lần này.

Lâm Tử Bình không phải hoàn bích, chuyện cũng là Kiếm Linh kiếm linh trong đầu nói cho Sở Lâm Phong biết. Có thể nhục nhã ở ngay trước mặt nàng, Sở Lâm Phong cảm thấy rất là sáng khoái.

Dường như Lâm Nhượng Hi đã đưa ra quyết định rất lớn, cuối cùng gật gật đầu, dùng hai tay run rẩy gỡ khăn che mặt xuống. Nàng không dám nhìn thẳng vào Sở Lâm Phong. Nàng sợ, sợ sau khi Sở Lâm Phong nhìn thấy khuôn mặt của mình sẽ kinh ngạc.

Tuy rằng trong lòng Sở Lâm Phong đã chuẩn bị xong, thế nhưng khi Lâm Nhượng Hi tháo khăn che mặt xuống hắn vẫn ngây ngốc một chút. Chỉ là rất nhanh đã khôi phục lại như cũ, so với bên trong tưởng tượng của hắn thực sự còn tốt hơn nhiều.

Trên mặt của Lâm Nhượng Hi có một cái bớt màu đỏ như quả trứng gà, nếu như trên khuôn mặt này không có bớt, Sở Lâm Phong dám nói gương mặt này của nàng tuyệt đối còn đẹp hơn so với khuôn mặt của Lâm Tử Bình.

Thấy Sở Lâm Phong nửa ngày không nói lời nào, Lâm Nhượng Hi mở mắt ra, nàng cho rằng Sở Lâm Phong đã bị khuôn mặt của nàng cho làm sợ hãi, nàng vội vàng nói:

- Xin lỗi, đã để ngươi thất vọng rồi, ta.....

- Nàng đừng nghĩ nhiều, ta cảm thấy cũng không có gì acả, nàng không nên tự ti. Coi như tất cả mọi người đều xem thường nàng, thì ta sẽ không như vậy. Ta đồng ý với nàng. C, cả một đời này ta sẽ không ghét bỏ nàng!

Sở Lâm Phong nói rất kiên quyết, trong ánh mắt chịu đã nói rõ sự chân thành trong lòng hắn.

- Tiểu tử, có nhìn thấy cái bớt màu đỏ trên mặt nàng không? Ngươi đừng xem thường cái bớt này, đây chính là này Chu Tước ấn ký á. Sẽ có một ngày, khi huyết thống Chu Tước của nàng thức tỉnh thì cái bớt màu đỏ trên mặt này tự nhiên sẽ biến mất không còn tăm hơi. Hơn nữa dung mạo này cũng sẽ thay đổi, đến lúc đó ngươi sẽ biết lựa chọn hôm nay của ngươi sáng suốt tới cỡ nào!

Thanh âm của Kiếm Linhkiếm linh trong đầu lại xuất hiện.

- Chu Tước ấn ký? Đây là vật gì? Lại nói, khi người xuất hiện có thể lên tiếng chào hỏi trước hay không? Mỗi lần đều bị người làm cho sợ hãi đến gần chết, nếu như tiểu gia ta có chuyện gì bất trắc, thì nhất định ta sẽ tìm người liều mạng.

Trong lòng Sở Lâm Phong vô cùng bất mãn nói.

- Được tiện nghi lại còn ra vẻ, Chu Tước ấn ký là một cái ấn ký ngàn vạn người mới có thể xuất hiện một, chỉ xuất hiện ở trên người nữ tử có thân thể Huyền Âm.

Chu Tước là thân thú thuộc tính hỏa, mà thân thể Huyền Âm là thể chất chí âm chí hàn, chỉ có thể chất như vậy mới có thể chịu đựng được năng lượng của ấn ký này. Đến lúc này mà nàng ta còn chưa bị người ta phát hiện ra, thực sự là hiếm thấy!

- Này, sao những thứ mà người nói ta nghe không hiểu vậy? Người có thể nói rõ hơn một chút hay không!

Sở Lâm Phong nhất thời có chút hứng thú lên tiếng hỏi.

Lâm Nhược Hi nhìn Sở Lâm Phong không nhúc nhích đứng ở nơi đó, vẻ mặt trên mặt không ngừng biến hóa, nàng hỏi:

- Lâm Phong, người làm sao vậy?

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Thân thể huyền âm

- Không..... Không có chuyện gì. Nhược Hi, đột nhiên ta cảm giác linh lực trong cơ thể có hiện tượng cuộn cuộn, ta muốn vận công điều tức, nàng ở bên cạnh hộ pháp giúp ta được không?

Sở Lâm Phong chỉ có thể dùng cái cơ này để qua loa với Lâm Nhược Hi, nói thật tin tức mà Kiếm Linhkiếm linh trong đầu nói ra đối với hắn quá quan trọng.

- Được rồi, người vận công điều tức đi, ta sẽ ở đây chờ người!

Lâm Nhược Hi cười nói.

Sau đó Sở Lâm Phong ngồi dưới đất, ra vẻ vận công điều tức, mà lúc này hắn lại đang giao lưu tâm thần cùng với kiếm linh.

- Tiểu tử, lừa gạt thiếu nữ là không đúng, người không biết ngại hay sao?

- Ngại cái muội muội người! Nói mau, làm sao mới có thể làm cho Chu Tước ấn ký này thức tỉnh chứ?

Sở Lâm Phong có chút thiếu kiên nhẫn hỏi.

- Ta biết ngay tiểu tử người sẽ gấp gáp như vậy mà. Muốn Chu Tước ấn ký này thức tỉnh có hai loại phương pháp, một loại là tự nhiên thức tỉnh, một loại là dùng ngoại vật để thức tỉnh. Muốn Chu Tước ấn ký tự nhiên thức tỉnh, ở chỗ của các người là không thể, có thể tới già cũng không thể nào thức tỉnh được. Thế nhưng nếu dùng ngoại vật để thức tỉnh thì sẽ dễ dàng hơn nhiều. Nếu như đổi lại là những chỗ khác thì rất có thể Chu Tước ấn ký của nàng đã sớm thức tỉnh rồi, mà nàng cũng đã trở thành tuyệt thế cường giả chân chính.

Kiếm linh không chút hoang mang nói.

Sở Lâm Phong hiểu rõ ý tứ trong đó, muốn thức tỉnh Chu Tước ấn ký của Lâm Nhược Hi chỉ có thể dựa vào ngoại vật mà thôi.

- Dùng món đồ gì? Ta nghĩ nhất định vật này sẽ rất khó tìm á, nói mau, trong lòng ta đang có rất nhiều nghi hoặc à!

- Muốn thức tỉnh Chu Tước ấn ký của nàng cũng chỉ có thể sử dụng Băng điểm chi tinh, Băng điểm chi tinh này là đồ vật hiếm thấy trong thiên địa. Mặc dù là Băng điểm, nhưng nhiệt độ của nó so với nhiệt độ trên người Chu Tước chi hỏa còn cao hơn, muốn lấy được Băng điểm chi tinh này rất là phiền phức. Tinh Thần chi lực trong cơ thể người đã tiêu hao gần đủ rồi, chờ sau khi người hấp thu đầy đủ Tinh Thần chi lực ta sẽ nói cho người biết á! Chỉ là có một biện pháp có thể khiến cho Chu Tước ấn ký trên mặt nàng tạm thời nhỏ đi, phương pháp kia không biết nàng có thể tiếp nhận được hay không.

- Nói mau, là phương pháp gì, nếu như có thể làm Chu Tước ấn ký trên mặt nàng nhỏ đi, có lẽ dù là thống khổ lớn hơn nữa nàng cũng chịu đựng được.

Sở Lâm Phong biết, cảm giác của Lâm Nhược Hi giống như mình không có cách nào hấp thu được Tinh Thần chi lực vậy. Cho nên chỉ cần có hi vọng thì hẳn sẽ không từ bất cứ giá nào.

- Phương pháp rất đơn giản, đêm nay là đêm trăng tròn, cũng là thời điểm âm khí trong cơ thể nàng nặng nhất. Nếu như ngươi giao hợp cùng nàng, có thể sẽ xuất hiện một ít hiệu quả không tưởng tượng nổi.

Kiểm linh chậm rãi nói, ngữ khí có cảm giác như cười trên sự đau khổ của người khác.

- Giao hợp? Đây chính là biện pháp mà ngươi nói? Sao ngươi không chết đi chứ? Chúng ta vừa mới quen, nói chuyện mới mấy câu, tuy rằng đã định thân thể nhưng cũng không thể tùy tiện như vậy a chứ!

Sở Lâm Phong có chút im lặng.

- Ngươi phải tin tưởng kiểm linh không gì không làm được như ta nha. Đây là hiện nay biện pháp duy nhất, đồng thời đối với hai người các ngươi cũng có lợi ích to lớn. Nói đơn giản một điểm, ngươi có thể kết thành tinh đan ngay ở Huyền vũ cảnh, phải biết rằng đây là chuyện mà chỉ có Vũ cảnh mới có thể làm được đó.

Tin tức như thế đối với Sở Lâm Phong mà nói quả thực quá khủng bố, Huyền vũ cảnh đã kết thành tinh đan. Đn, đây là chuyện mà hắn nằm mơ cũng chưa hề nghĩ tới. Thế nhưng trước mắt hắn lại có chút khó khăn, Lâm Nhược Hi xem ra là một nữ tử vô cùng bảo thủ, giữ lễ, không biết sẽ nàng có đồng ý với mình không.

- Nàng có thể gặp được ngươi là do trời cao sắp xếp, nữ tử thân thể Huyền Âm chỉ có thể kết hợp với nam tử Thuần Dương, đổi lại là người bình thường sẽ chỉ có thể chết mà thôi, nên rút rè một chút nha!

- Vậy chẳng phải ta sẽ rất nguy hiểm hay sao?

Sở Lâm Phong theo bản năng nhìn tiểu huynh đệ của mình một chút.

- Ta đã nói ngươi sẽ gặp nguy hiểm sao? Đúng là heo, ngươi chính là một thân thể Thuần Dương hiếm thấy, vì lẽ đó ta mới nói là trời cao đã định nhân duyên cho các ngươi.

Kiểm linh cười nói.

- Được rồi, sau khi chúng ta trở về sẽ tìm cơ hội.

Sở Lâm Phong bắt đầu nói, nếu như có cơ hội kết thành tinh đan thì hẳn sẽ không bỏ qua.

- Không được, phải ở ngay đây, nhất định nàng phải ở dưới ánh trăng thì mới có thể làm cho cái bót trên mặt nhỏ đi. Đồng thời ngươi phải nhớ kỹ, giao hợp chỉ là một loại hình thức, nhiệm vụ chủ yếu của ngươi là hấp thu Tinh Thần chi lực. Dùng Tinh Thần chi lực hấp thu được truyền hết vào thân thể của nàng. Sau đó lại thu hồi lại từ trong thân thể của nàng, vòng đi vòng lại ba lần mới hữu hiệu, nên nhớ cho kỹ. Nếu không sẽ kiểm cùi ba năm thiếu một giờ.

- Muội muội ngươi, đây hoàn toàn là dẫn vật huynh đệ của ta àmà!

Mở mắt ra, Sở Lâm Phong ra vẻ vận công đã xong, nhìn thấy Lâm Nhược Hi lẳng lặng đứng ở nơi đó, hắn cười nói:

- Đã để nàng chờ lâu rồi, Nhược Hi ta có biện pháp có thể khiến cho dấu ấn trên mặt nàng nhỏ đi, thậm chí còn biến mất. Không biết nàng có tình nguyện thử hay không!?

Lâm Nhược Hi nghe thấy Sở Lâm Phong nói vậy thì cảm động không thôi, sau đó cười khổ nói:

- Lâm Phong, ngươi đừng nhọc lòng. Cái bót trên mặt ta không phải cái bót tầm thường. Phụ thân ta đã mời rất nhiều danh y cũng dùng rất nhiều dược liệu đều không thể trừ nó đi được!

Sở Lâm Phong hiểu rõ cảm nhận của Lâm Nhược Hi, nếu như Chu Tước ấn ký dễ dàng thức tỉnh như vậy thì còn gọi gì là Chu Tước ấn ký nữa.

- Nàng cứ cứ tin tưởng ta là được rồi, có phải trong cái bót màu đỏ trên mặt nàng có hình dáng một con chim lửa màu đỏ hay không?

- Làm sao ngươi biết? Bình thường sẽ không nhìn ra được, chỉ nào vào đêm trăng tròn mới có thể nhìn ra. Chỉ là nó rất mơ hồ, không nhìn kỹ không thể dễ dàng nhìn ra, ta cũng phải mấy năm gần đây mới phát hiện ra được.

Lâm Nhược Hi khá giật mình, bởi vì chuyện này nàng còn chưa nói với bất kỳ người nào, nói cách khác chỉ có một mình nàng biết mà thôi.

- Đương nhiên ta biết rồi, đây cũng là nguyên nhân vì sao ta lại chọn nàng. Kỳ thực, Thật ra dấu ấn màu đỏ trên mặt nàng không phải là dấu ấn bình thường, nó gọi Chu Tước ấn ký, là một loại ấn ký truyền thừa của thần thú Chu Tước. Chỉ cần nàng thức tỉnh Chu Tước ấn ký này là có thể khôi phục dung mạo biến thành một người khác. Chỉ là muốn thức tỉnh Chu Tước ấn ký này rất là khó khăn. P, phải cần Băng điểm chi tinh, Băng vào thực lực của ta bây giờ là không có cách nào thu được Băng điểm chi tinh, nàng có hiểu ý của ta không?

Sở Lâm Phong nói tí mỉa, khiến cho Lâm Nhượng Hi nghe được cả kinh không thôi.

- Cảm ơn người Lâm Phong, muốn lấy được Băng điểm chỉ tinh nhất định sẽ rất khó khăn, cũng rất nguy hiểm. Ta không thể để cho người đi mạo hiểm, ta thấy hay là thôi đi!

Trong lòng Lâm Nhượng Hi vô cùng cảm động.

- Chuyện ta đồng ý với nàng thì nhất định sẽ làm được, chỉ là thời gian thì ta không thể xác định được. Mười năm, nếu như ta không thể thành công thì đành phải chấp nhận số mệnh! Nhượng Hi nàng phải tin tưởng ta!

Sở Lâm Phong nói rất kiên quyết.

- Ta tin người, dù cho mười năm hay là hai mươi năm ta vẫn tình nguyện chờ. Lâm Phong người đã cho ta hi vọng, người biết không, thường thường ta luôn vì cái bột trên mặt này mà tự ti, cảm giác mình so với người khác thấp hơn một bậc. Mà bây giờ có người, ta cảm giác thật là hạnh phúc.

- Chỉ là hiện tại ta có biện pháp khiến cho dấu ấn trên mặt nàng nhỏ đi, hoặc là trở nên nhạt đi, nàng có đồng ý thử không?

Sở Lâm Phong hỏi rất chăm chú.

Lâm Nhượng Hi từ trong ánh mắt của Sở Lâm Phong nhìn thấy sự chần chừ. Chỉ là nàng biết cái gọi là thử này nhất định sẽ rất khó khăn, rất thống khổ. Chỉ là nếu như có thể thay đổi đáng về hiện tại, có thể làm cho người âu yếm hài lòng, nàng đồng ý trả giá.

- Nói đi, là phương pháp gì, coi như to lớn thống khổ to lớn hơn nữa ta cũng đồng ý vì người mà chịu đựng!

Lâm Nhượng Hi nói rất kiên định.

Nàng nói như vậy lại làm cho Sở Lâm Phong có chút khó khăn, vì Lâm Nhượng Hi, cũng vì mình mà hắn cố lấy dũng khí rồi nói:

- Thể chất của người là thân thể Huyền Âm vạn người chưa chắc đã có được một, ta lại là thân thể Thuần Dương, nếu như chúng ta giao hợp sẽ có thay đổi.

Sau khi Sở Lâm Phong nói ra lời này có thể cảm nhận được trên trán mình có mồ hôi một cách rõ ràng. Lúc này so với đối mặt với một trận chiến sinh tử còn khó chịu hơn.

Lâm Nhượng Hi cũng không nghĩ tới Sở Lâm Phong sẽ nói ra lời như vậy, nhưng nàng cũng không hề tức giận,. Nàng biết Sở Lâm Phong không phải là kẻ xấu xa, muốn nữ nhân cũng sẽ không đi chọn một nữ nhân xấu xí.

Nhìn đáng về nói chuyện của hắn cũng là cố lấy dũng khí mới nói ra được, bởi vì thanh âm của hắn như là muỗi kêu vậy.

- Người có được phương pháp từ nơi nào vậy?

Dù sao chuyện như vậy xưa nay nàng chưa từng nghe nói, vì vậy tuy rằng Lâm Nhượng Hi sẽ không từ chối hắn, thế nhưng vẫn khó tránh khỏi có nghi hoặc.

- Ta nhìn thấy ở trong một quyển cổ thư, nếu không sao ta lại biết đáng về dấu ấn của nàng. Đương nhiên nếu như nàng không muốn thì ta cũng sẽ không miễn cưỡng nàng, chờ khi nào ta tìm thấy Băng điểm chỉ tinh thì chúng ta lại nói tiếp!

Sở Lâm Phong chỉ đành lấy cớ như vậy, hắn không thể nói là kiếm linh trong đầu nói cho hắn, như vậy có đánh chết thì Lâm Nhượng Hi cũng sẽ không tin hắn.

Lâm Nhượng Hi đứng ở đó suy tư, một lúc lâu sau mới cắn môi, phun ra ba chữ:

- Ta... đồng... ý!

Thấy Lâm Nhượng Hi đã đồng ý, trong lòng Sở Lâm Phong cảm động không thôi. Hắn biết đây là kết quả trong lòng Lâm Nhượng Hi phải giãy dụa rất lâu mới có được.

Sau đó hắn nói ra phương pháp cụ thể và những điều cần chú ý cho nàng nghe. Hiện tại việc có thể làm chính là chờ đợi màn đêm buông xuống, chờ đợi mặt trăng xuất hiện.....

Hai người lưng tựa lưng ngồi ở dưới đất, bên tai nghe tiếng gió nhẹ nhàng thổi qua, song phương đều cảm nhận được nhịp tim của đối phương. Bóng đêm, rốt cuộc đã buông xuống vào giờ phút này.

Đêm trăng tròn, quả nhiên ở dưới ánh trăng Sở Lâm Phong đã nhìn thấy Chu Tước ấn kỳ kỳ trên mặt Lâm Nhượng Hi. Hắn không biết tuần hoàn ba chu thiên là bao nhiêu, cho nên chỉ có mở miệng đánh vỡ sự yên tĩnh hiện tại:

- Chúng ta bắt đầu đi, nhớ kỹ lời của ta nói, để Tinh Thần chi lực tuần hoàn ba chu thiên, không cần suy nghĩ linh tinh. Như vậy ta sẽ không nắm được.

Lâm Nhược Hi gật gật đầu,. Nàng không biết nên nói gì. T, trong lòng chỉ một loại ngượng ngùng và cảm động khó có thể nói nên lời.

Sở Lâm Phong không muốn lãng phí thời gian, trực tiếp bắt đầu giải trừ y phục trên người Lâm Nhược Hi.

Theo y phục trên người Lâm Nhược Hi chậm rãi ít đi, tay của hắn cũng run run, càng ngày càng nhanh. Khi chỉ còn lại cái yếm và quần trong thì hắn cảm giác có một loại cảm giác không có chỗ để xuống tay.....

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Đẹp như thiên tiên

Dưới ánh trăng, da thịt của Lâm Nhược Hi có vẻ óng ánh long lanh, bóng loáng giống như là ngọc trắng,. Mỗi khi ngón tay của Sở Lâm Phong đụng tới da thịt thì thân thể của nàng đều hơi run rẩy.

Trong lòng Sở Lâm Phong cực kỳ căng thẳng, mồ hôi trên trán không tự chủ được mà nhỏ xuống. Tuy rằng Lâm Nhược Hi nhắm mắt lại, thế nhưng cũng có thể cảm giác được rõ ràng hô hấp của Lâm Phong trở nên dồn dập.

Khi Sở Lâm Phong giải trừ tầng y phục cuối cùng của Lâm Nhược Hi, hắn cảm giác như cả người có một loại cảm giác hư thoát. Mà lúc này da thịt trắng như ngọc của Lâm Nhược Hi lại nổi lên màu đỏ nhàn nhạt.

- Tiểu tử, còn làm gì nữa vậy? Nhanh làm chuyện người nên làm đi!

Trong đầu, âm thanh của kiếm linh lại xuất hiện.

Nếu như âm thanh của kiếm linh không xuất hiện, rất có thể Sở Lâm Phong sẽ không làm gì được. Bởi vì giờ khắc này một vị trí nào đó của hắn đã trưởng đến mức khó nhìn, rất cần được thả ra.

Âm thanh của kiếm linh như một gáo nước lạnh, tức thì dội cho Sở Lâm Phong đã rơi vào trong dục vọng tỉnh lại:

- Người không nhìn lên đó chứ?

- Ô, động tác của tiểu hài tử đáng để ta nhìn lên hay sao? Ta chỉ đang nhắc nhở người, nắm chắc thời gian!

Sở Lâm Phong không có trả lời, hắn biết ý tứ của kiếm linh. Chuyện này nhất định cần rất nhiều thời gian, cho nên hắn vội vàng thoát y phục trên người, sau đó nhào về phía Lâm Nhược Hi..

Có kiếm linh chỉ dẫn, dòm ngó, cho nên từ đầu đến cuối Sở Lâm Phong vẫn duy trì một phần tỉnh táo. Chỉ là, khi hắn tiến vào thân thể của Lâm Nhược Hi, hắn có thể cảm giác được rõ ràng phía dưới truyền đến cảm giác như một dòng nước mát lạnh.

Giống như cả người lập tức tiến vào trong hầm băng vậy, không nhìn được phải rừng mình một cái.

- Nhanh hấp thu Tinh Thần chi lực, truyền Tinh Thần chi lực vào trong cơ thể của nàng ta.

Âm thanh của kiếm linh lại xuất hiện.

Sở Lâm Phong đỏ cả mặt, bị một người nhìn mình làm chuyện như vậy, thực sự có chút ngại ngùng.

Mà Lâm Nhược Hi dưới thân thì lại càng không biết làm sao, cảm giác duy nhất của Sở Lâm Phong chính là nhịp tim đập của nàng càng lúc càng nhanh.....

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, sau khi hoàn thành ba chu thiên thì đã là lúc tờ mờ sáng, lúc này rốt cục Sở Lâm Phong không có cách nào ẩn nhẫn, vì thế một trận giông tố lập tức diễn ra ở trên đỉnh Lưu Vân Sơn này.....

Ánh nắng xuất hiện từ rất sớm, một ngày mới đã đến, hai người Sở Lâm Phong đã mặc y phục xong. Nếu như không phải mặt có ở nơi này rối loạn như vậy thì ai cũng không biết được, tối hôm qua, ở nơi này đã xảy ra chuyện gì.

- Nhược Hi, nàng có trách ta hay không?

Sau đó Sở Lâm Phong nhỏ giọng hỏi.

- Sẽ không, bởi vì ta yêu chàng!

Lâm Nhực Hi được ban mưa móc lại càng giống như con chim nhỏ nép vào người hân.

Lúc này, Sở Lâm Phong nhìn thấy một dung mạo khiến cho hân không thể rời mắt đi được:

- Nhực Hi, nàng..... ấn Ấn ký của nàng.....

Sở Lâm Phong còn chưa nói hết lời thì Lâm Nhực Hi đã ngắt lời hân, nói:

- Sao vậy? Có phải vẫn là đáng về lúc trước hay không?

- Không, không phải. Nhực Hi, ấn ký trên mặt nàng đã biến mất. Chỉ là ở mi tâm có thêm một điểm màu đỏ, khá giống chu sa của nữ nhân aá.

Nghe thấy ấn ký trên mặt đã biến mất, Lâm Nhực Hi cao hứng nở nụ cười. Nụ cười kia rất xán lạn, thuần khiết, khiến cho Sở Lâm Phong nhìn thấy vậy không khỏi sửng sốt.

Nhìn thấy Sở Lâm Phong vẫn nhìn mình chằm chằm, trên mặt Lâm Nhực Hi hơi đỏ lên:

- Lâm Phong, chàng nhìn gì vậy?

- Nàng thật đẹp!

Đây là cảm nhận duy nhất của Sở Lâm Phong hiện tại. Lâm Nhực Hi trước mắt giống như là tiên nữ vậy, đẹp đến mức khiến cho người ta khó có thể hình dung.

Được tình lang khen ngợi, trong lòng Lâm Nhực Hi so với ăn mật còn ngọt hơn nhiều, nàng nói:

- Chúng ta trở về thôi, một đêm không về, ta nghĩ mọi người đang rối loạn rồi.

Chờ tới khi Sở Lâm Phong về đến nhà thì người của Lâm gia đã chuẩn bị rời đi.

Khi mọi người thấy nữ tử kéo tay Sở Lâm Phong thì lại càng kinh ngạc đến mức nói không ra lời.

- Đây là ai vậy, thật là đẹp! Từ khi nào Sở Lâm Phong quen biết nữ tử xinh đẹp như vậy chứ? Không phải hôm qua hân mới đính hôn cùng tam tiểu thư Lâm gia tam tiểu thư sao?

Một đệ tử trong gia tộc kinh ngạc nói.

- Nhìn y phục của nàng rất giống y phục ngày hôm qua Lâm tam tiểu thư mặc aá, liệu nàng có thể là Lâm tam tiểu thư hay không?

- Đầu người có vấn đề sao? Sao nữ tử xấu xí kia có khả năng so sánh với nàng cơ chứ? Sao phé vật này lại quen biết nữ tử như vậy anh?

Tiếng bàn luận không ngừng vang lên, hai người Sở Lâm Phong chỉ cười cười, trong lòng đều rất phi thường vui vẻ.

Khi người của Lâm gia nhìn thấy Lâm Nhực Hi thì lại càng không biết làm sao, đặc biệt là Lâm Tử Bình. Dù thế nào thì nàng cũng không tin người đứng ở trước mặt mình sẽ là tam muội của mình.

Lâm Nhực Hi xinh đẹp đã vượt qua chính nàng, đây là sự thực mà dù như thế nào nàng cũng không thể tiếp nhận được:

- Ngươi, làm sao ngươi lại biến thành như vậy?

- Nhị tỷ, có phải tỷ rất bất ngờ đúng không? Trước đây không phải tỷ luôn thích khoe khoang mình đẹp ở trước mặt ta hay sao? Bây giờ, ở trong mắt của ta, tỷ cũng chỉ như vậy mà thôi!

Rốt cục Lâm Nhực Hi đã có cơ hội đả kích Lâm Tử Bình.

- Ngươi..... Ngươi.....

Trong khoảng thời gian ngắn Lâm Tử Bình không biết nên nói gì, nhất thời nghẹn lời lại.

Trong lòng Lâm Long cũng là vô cùng khiếp sợ, chỉ là rất nhanh hân đã khôi phục như cũ, Lâm Nhực Hi biến thành như vậy nhất định có quan hệ với Sở Lâm Phong.

Hân tỏ rõ vẻ vẻ giận dữ, lại nói với Lâm Nhực Hi:

- Ngươi cũng thật là, có nam nhân đã quên mất nhà của mình. Vấn đề là ngươi còn chưa được gả ra ngoài mà đã dám cả đêm không về, xem sau khi trở về ta trừng trị ngươi thế nào!

Lời này rõ ràng là nói cho Sở Lâm Phong nghe, đương nhiên Sở Lâm Phong sẽ không để cho hân thực hiện được:

- Lâm Long, người là ca ca của Nhượng Hi. Hiện giờ là ta hôn phu của nàng, nếu như người dám vô lễ với Nhượng Hi, ta sẽ không bỏ qua cho người. Nhớ kỹ lời nói của ta. Bằng không đến lúc đó đừng trách ta không nhắc nhở người, đại cữu từ tương lai của ta!

- Sĩ nhục ngày hôm qua sớm muộn gì ta cũng sẽ trả lại cho người, Sở Lâm Phong người cứ chờ đó cho ta!

Lâm Long nói xong cũng mặc kệ những người khác mà trực tiếp rời đi.

Lâm Từ Bình tỏ rõ về sự thù hận, nàng nhìn Sở Lâm Phong nói:

- Sĩ nhục ngày hôm qua ta cũng sẽ trả lại cho người, ở trong mắt của ta, người mãi mãi chỉ là một tên rác rưởi. Còn người, Sở Nhượng Hi, người cũng không phải thứ tốt lành gì.

Sở Lâm Phong không có phản bác, đối với loại thiếu nữ tự cho là thanh cao như Lâm Từ Bình này, hẳn cũng lười đấu võ mồm.

Sở Lâm Phong lấy một cây kiếm gỗ ở trên người ra rồi nói:

- Cây kiếm gỗ này là đồ chơi khi còn bé của ta, ta vẫn không nỡ ném nó đi. Hôm nay ta sẽ đưa cho nàng, mỗi khi nàng thấy kiếm gỗ thì sẽ giống như nhìn thấy ta, nhớ kỹ lời ta nói với nàng!

Lâm Nhượng Hi tiếp nhận kiếm gỗ, sau đó cũng lấy ra một kiện món trang sức từ trên người. Đó là một cái ngọc bội màu xanh lam, ở bề ngoài còn hiện ra một chút linh khí:

- Lâm Phong, ta đưa Lam Linh ngọc bội này cho chàng, nó có công hiệu đề thần, có trợ giúp rất lớn đối với việc tu luyện võ kỹ của chàng!

- Lâm Nhượng Hi, bại gia nữ nhà người, Lam Linh ngọc bội này là chí bảo của Lâm gia ta. Sao người lại có thể tùy tiện cho người ngoài chứ?

Lâm Từ Bình còn chưa đi xa, sau khi nghe thấy lời nói của Lâm Nhượng Hi lập tức dừng chân, xoay người vô cùng bất mãn nói.

Phải biết rằng lúc trước nàng tận tình khuyên nhủ đòi cái ngọc bội này từ chỗ muội muội mà không được. Thế nhưng nhìn thấy Lâm Nhượng Hi đưa ngọc bội kia cho Sở Lâm Phong, sao nàng không tức giận được cơ chứ?

- Lâm Từ Bình, đây là đồ vật của ta, ta thích cho người nào thì cho người đó, ai cần người lo chứ? Lâm Phong là vị hôn phu của ta, ta đưa đồ cho chàng thì sai sao?

Lâm Nhượng Hi đột nhiên bùng nổ ra tính cách mạnh mẽ làm cho Sở Lâm Phong cảm thấy khó mà tin nổi.

- Người..... Người..... Cứ chờ xem!

Lâm Từ Bình tức giận chạy ra ngoài, nếu như ở đây ở lâu thêm một giây, sợ rằng sẽ làm cho nàng cảm thấy ngột thở.

Lâm Thiên và Lâm Động nói một chút vài câu khách sáo với Sở Nguyên Phách. S, sau đó lại cùng Lâm Nhượng Hi rời đi. Sở Lâm Phong nhìn thấy nước mắt trong mắt của Lâm Nhượng Hi trước khi đi, trong lòng không khỏi xuất hiện một chút cảm xúc khác thường.

Nhìn ngọc bội màu xanh lam trong tay một chút, trong lòng Sở Lâm Phong lặng lẽ nói:

- Nhượng Hi, nhất định ta sẽ vì nàng mà tìm được Băng điểm chi tinh, chờ ta!

Lúc này Sở Nguyên Phách đã đi tới trước mặt Sở Lâm Phong:

- Tiểu Phong, người đã đi rồi còn ở đây làm gì nữa? Đến thư phòng của ta, ta có chuyện muốn hỏi con!

Sở Lâm Phong theo sau Sở Nguyên Phách tiến vào thư phòng, hẳn nhớ tới mình đã gần hai năm không có tiến vào trong thư phòng này. Bên trong trang hoàng vẫn giống như ban đầu, một bức tranh chân dung nữ tử trông rất sống động vẫn được treo trên bức tường như trước.

Tranh này vẽ ai, Sở Lâm Phong đã từng hỏi Sở Nguyên Phách vô số lần, phụ thân hắn vẫn không trả lời, chỉ nói là chờ tới khi nào hắn cần biết thì tự nhiên phụ thân hắn sẽ nói cho hắn biết.

- Tiểu Phong, đã gần như hai năm nay con chưa có tới thư phòng này đúng không, hai năm qua con phải chịu bao nhiêu khổ cực oan ức ta đều nhìn thấy. Mặc dù là gia chủ, thế nhưng rất nhiều chuyện ta cũng không thể làm chủ, phụ thân cũng có chỗ khó xử của mình, cũng giống như lần này đính hôn cùng Lâm gia vậy.

Sở Nguyên Phách có chút bất đắc dĩ nói.

- Tiểu Phong không hiểu, lẽ nào trong gia tộc còn có người mà phụ thân phải sợ sao?

Sở Lâm Phong dùng giọng nghi ngờ hỏi.

- Ngồi đi, tình huống bây giờ của Sở gia cũng không phải tốt như con tưởng tượng. Người thực lực yếu nhất trong năm gia tộc lớn ở Lưu Vân thành kỳ thực chính là Sở gia chúng ta. Bốn đại gia tộc khác đều có cao thủ Vũ cảnh tọa trấn, mà bên chúng ta, người có cảnh giới cao nhất cũng chỉ là Huyền vũ cảnh cửu trọng thiên, thông gia cùng Lâm gia cũng là biện pháp bắt đắc dĩ của chúng ta mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Nguy cơ của gia tộc

Sở Lâm Phong ngồi ở trước bàn, lại rót một chén trà cho Sở Nguyên Phách, sau đó lại nói:

- Lễ nào các gia tộc khác chuẩn bị gây bất lợi đối với Sở gia ta hay sao?

- Thế giới này là thế giới kẻ yếu phải chịu đựng kẻ mạnh. Ai có thế lực lớn thì kẻ đó sẽ có quyền nói chuyện. Ngoại trừ Lâm gia ra, ba gia tộc lớn khác đều có dự vọng muốn chiếm đoạt Sở gia ta, đặc biệt là gần đây lại càng thêm rõ ràng.

Trong mắt Sở Nguyên Phách hiện lên vẻ phẫn nộ.

- Tiểu Phong, hiện tại ở trong Sở gia này, người có tâm phản loạn không phải là con số ít. Có phải rất lâu rồi con không nhìn thấy nhị thúc của con đứng không. Các đệ tử đã thăm dò được tin tức hắc đang thân cận với gia tộc Công Tôn gia tộc. Mà nhị thúc con đã sớm nhìn chăm chăm vào vị trí gia chủ này. Lần này đính hôn cùng Lâm gia hắc phản đối rất mạnh, mà vì lợi ích của gia tộc cho nên phụ thân chỉ có thể làm như vậy mà thôi. Lâm Nhược Hi xấu thế nào mọi người đều biết. Đ, để con lấy nàng đứng là đã làm khó ngươi con, chỉ là không biết vì sao rõ ràng con đã có cơ hội lựa chọn Lâm Từ Bình, vì sao cuối cùng lại chọn chọn nàng cơ chứ?

Sở Nguyên Phách chậm rãi chuyển đề tài lên trên chuyện đính hôn lần này.

Trong lòng Sở Lâm Phong cũng nổi lên sóng to gió lớn, hiện tại Sở gia về ngoài bình tĩnh, hóa ra là phụ thân hắc buông tông nghiêm để lựa chọn biện pháp an toàn hơn.

- Phụ thân, Nhược Hi không phải giống như người tưởng tượng đâu. Tuy rằng hiện tại nàng xấu, thế nhưng chắc chắn sau này sẽ không như vậy nữa. Mà nguyên nhân cụ thể con cũng không có cách nào nói cho người. Người cứ tin tưởng con ta là được rồi. Mặt khác, các gia tộc dám có dã tâm đối với Sở gia ta, nhất định con sẽ làm cho bọn họ phải hối hận!

- Phụ thân tin tưởng con, chỉ là thực lực cảnh giới của con khiến cho người ta không cân nhắc ra được. Tiểu Phong, hiện tại rốt cuộc con đã đạt tới trọng thứ mấy của Huyền vũ cảnh rồi?

Lúc này Sở Lâm Phong hơi có chút khó xử, nếu như hắc nói mình vẫn dừng lại ở cảnh giới nhất trọng thiên, như vậy nhất định Sở Nguyên Phách sẽ vô cùng thất vọng.

Chỉ là, khi tỷ thí cùng Lâm Long, cảnh tượng hắc có Tinh Thần chi lực khổng lồ kia lại không có cách giải thích được. Nhất định Huyền vũ cảnh nhất trọng thiên sẽ không có Tinh Thần chi lực khổng lồ như vậy, thế nhưng nếu nói mình đã đạt đến ngũ trọng thiên hoặc là lục trọng thiên thì lại có chút không phù hợp thực tế lắm.

- Không trả lời? Hay là có nỗi niềm gì đó khó nói?

- Không, không phải! Phụ thân, hiện tại con là Huyền vũ cảnh ngũ trọng thiên đỉnh cao, rất nhanh sẽ có thể đột phá đến lục trọng thiên. Chỉ là đến hiện tại con vẫn chưa tu luyện qua võ kỹ có lực công kích, cho nên nếu như gia tộc có việc gì đó thì con không thể xuất ra được bao nhiêu thực lực a!

Sở Lâm Phong vội vàng nói. Đối với võ kỹ, quả thực hắc rất muốn, chỉ là võ kỹ ở thế giới này lại vô cùng ít ỏi.

Võ kỹ bình thường chia ra làm bốn loại Thiên Địa Huyền Hoàng, võ kỹ Thiên địa cao cấp nhất. Chỉ có một ít vài tông môn lãnh đời mạnh mẽ thì có lẽ mới có, đương nhiên còn có võ kỹ Thần giai trong truyền thuyết. Tiếp đó là võ kỹ Địa giai, ở trong một ít tông môn và gia tộc hoàng thất mạnh mẽ có khả năng sẽ xuất hiện.

Võ kỹ Huyền giai cũng rất ít ỏi, ngay cả thành thị nhị lưu lớn như Lưu Vân thành thì võ kỹ Huyền giai sẽ không vượt quá năm bản.

Võ kỹ Hoàng giai thì lại hơi nhiều hơn một chút, bất kể là võ kỹ Thiên giai hay là Hoàng giai đều chia ra làm tam phẩm thượng trung hạ.

Võ kỹ Hoàng giai hạ phẩm rất nhiều gia tộc đều có, nhưng mà dù là một quyển võ kỹ Hoàng giai hạ phẩm như vậy cũng đáng giá mấy trăm linh thạch, phải biết rằng giá trị của một viên linh thạch đã có thể chi tiêu dùng cho sinh hoạt của cả một gia đình trong vòng một tháng. Từ đó có thể thấy được trình độ quý giá của vũ võ kỹ.

- Tiểu Phong, võ kỹ cao nhất trong Sở gia ta chính là Linh Lung Kiếm Quyết Huyền Giai hạ phẩm, chỉ là Linh Lung Kiếm Quyết này không phải là gia

chủ thì không thể tu luyện. Cho nên sau này con nên đi tới Tầng thư các xem xét một chút. Ở đó có một ít võ kỹ Hoàng giai trung phẩm và hạ phẩm, cứ cầm lệnh bài của ta đi vào, sẽ không có ai ngăn cản con.

Sở Nguyên Phách nói xong lại lấy ra một cái lệnh bài màu đen ở trên người hắn, ở mặt trên Sở Lâm Phong nhìn thấy viết một chữ Phách lớn.

Tầng thư các của Sở gia là một trong những nơi quan trọng nhất trong gia tộc, bình thường có mấy chục người canh gác, người bình thường không có cách nào tiến vào được. Trừ phi có thủ dụ hoặc là lệnh bài của gia chủ, bằng không nếu như mạnh mẽ tiến vào sẽ bị người ta giết chết không cần luận tội.

Có lệnh bài của Sở Nguyên Phách, Sở Lâm Phong tiến vào Tầng thư các sẽ không gặp phải nguy hiểm.

- Cảm ơn phụ thân, nhất định Tiểu Phong sẽ không để cho người thất vọng!

- Tiểu Phong, hôm nay phụ thân tìm con đến kỳ thực là vì tỷ thí trong gia tộc ba tháng sau. Phải biết rằng mỗi ba năm Lưu Vân thành chúng ta đều sẽ cử hành tỷ thí giữa các gia tộc một lần. Mục đích chính là vì để cho đệ tử ưu tú nhất có thể tiến vào học viện Thiên Long học viện học tập. Ở đó có võ kỹ Địa giai đó.

Chỉ cần đi vào Thiên Long học viện là có thể học được võ kỹ Địa giai, đến lúc đó cả gia tộc sẽ xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Trong con mắt của Sở Nguyên Phách hiện lên vẻ cực kỳ ưu thương.

- Phụ thân, người muốn con tham gia tỷ thí giữa các tỷ thí gia tộc lần này sao?

Trong lòng Sở Lâm Phong đã có kết quả, chỉ là hắn vẫn hỏi một tiếng.

- Không sai, phụ thân hi vọng con có thể thu được tiêu chuẩn tiến vào học viện Thiên Long học viện, như vậy Sở gia ta sẽ tạm thời có thể kéo dài hơn một chút.

Dù sao những gia tộc mắt nhìn chăm chăm vào chúng ta sẽ cho rằng con tiến vào học viện Thiên Vũ học viện, vì vậy sẽ kiêng kỵ. Mà đây cũng là biện pháp tốt nhất hiện nay.

- Phụ thân, có mấy tiêu chuẩn tiến vào học viện Thiên Long học viện?

- Ba, ba người đứng đầu có thể tiến vào. Những năm nay Sở gia chúng ta không có ai có thể tiến vào học viện Thiên Long học viện, đây cũng là nguyên nhân vì sao những gia tộc kia lại có tâm chiếm đoạt gia tộc chúng ta.

Sở Nguyên Phách nghĩ tới đây lập tức cảm thấy đau lòng.

- Phụ thân, yên tâm đi! Nhất định Tiểu Phong có thể tiến vào học viện Thiên VũLong học viện!

Trong mắt Sở Lâm Phong tràn ngập vẻ tự tin.

- Được rồi, chuyện nên nói với con ta đã nói. Ở chỗ này ta có một ít linh thạch hạ phẩm, sẽ có trợ giúp nhất định đối với quá trình tu luyện của con. Hi vọng đến lúc đó có thể làm cho Sở gia chúng ta xuất hiện kỳ tích!

Sở Nguyên Phách lấy ra mấy chục viên linh thạch rồi đưa cho Sở Lâm Phong.

Lần thứ nhất nhìn thấy linh thạch, trong lòng Sở Lâm Phong cũng trở nên kích động, sau đó hắn đi ra ngoài.

- Học viện Thiên Long học viện này nhất định ta phải đi vào,. Chỉ có học được võ kỹ Địa giai thì mới có thể làm cho gia tộc bình yên vượt qua sóng gió. Đ, đồng thời mới có tư cách đi tìm Băng điểm chi tinh a.

Trên đường đi về phòng, trong lòng Sở Lâm Phong trầm nghĩ.

Nhìn bóng lưng rời đi của Sở Lâm Phong, Sở Nguyên Phách quay về phía bức tranh chân dung vẽ thiếu nữ trên tường rồi nói:

- Lan muội, không biết ta làm như vậy là đúng hay là sai ah? Hi vọng sau này muội đừng trách ta!

Sau khi Sở Lâm Phong trở lại phòng thì đã nhìn thấy Lâm Yên Nhiên ở bên trong phòng:

- Yên Nhiên, gần đây ta muốn tu luyện võ kỹ, nếu như không có việc quan trọng gì thì không nên tới quấy rầy ta!

- Biết rồi nhị thiếu gia!

Trong lòng Lâm Yên Nhiên cũng có rất nhiều nghi hoặc, tại sao hắn không đính hôn cùng nhị tiểu thư, vì sao lại lựa chọn tam tiểu thư...v...v... Thế nhưng nàng không mở miệng hỏi, mà lặng lẽ đi ra ngoài, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Sở Lâm Phong ngồi ở trên giường, lấy ra một viên linh thạch hạ phẩm mà Sở Nguyên Phách cho hắn, đặt ở trong lòng bàn tay rồi cẩn thận kiểm tra.

Trên linh thạch có sóng linh khí, hẳn biết muốn hấp thu linh khí trên linh thạch tương tự như hấp thu Tinh Thần chi lực vậy, cũng có thể làm cảnh giới tăng lên.

Chỉ có điều hấp thu càng nhiều linh khí trong linh thạch thì sẽ tăng cường linh lực trong cơ thể, mà hấp thu Tinh Thần chi lực thì lại có thể tăng cao lực công kích, giữa hai loại có sự khác biệt về tác dụng.

Thực lực cảnh giới càng cao hấp thu Tinh Thần chi lực liền càng nhiều, có người nói đến vũ cảnh liền có thể ở trong người ngưng kết thành tinh đan ở trong người, khi đó Tinh Thần chi lực phi thường vô cùng khổng lồ, một người đối phó mười người cái Huyền vũ cảnh cửu trọng thiên người đều không có vấn đề.

Khi tới Thiên vũ cảnh có thể ngưng kết thành Thiên tinh đan, uy lực càng thêm mạnh mẽ, muốn hủy diệt một tòa thành cũng là chuyện có khả năng, thậm chí còn có thể bay trên trời.

Mà sau khi đến Thần vũ cảnh là có thể mở ra Ngân hà ở trong người, khi đó Tinh Thần chi lực có thể trực tiếp hủy diệt núi cao, chặt đứt sông lớn. Chỉ là người đạt đến cảnh giới như vậy đều là nhân vật ở trong truyền thuyết.

Sở Lâm Phong vứt bỏ tạp niệm, bắt đầu hấp thu linh thạch trong tay, lần thứ nhất hấp thu linh khí trong linh thạch khiến cho để hắn có chút kích động.

Lúc vừa mới bắt đầu, hắn có cảm giác rất giống như có một dòng nước ấm chảy qua ở trong thân thể, dần dần dòng nước ấm này chảy vào vị trí đan điền, bắt đầu dung hợp cùng với linh lực ở trong cơ thể.

Loại cảm giác này xưa nay chưa từng xuất hiện, chờ sau khi một viên linh thạch hoàn toàn bị hắn hấp thu, hắn có thể cảm nhận được rõ ràng linh lực trong cơ thể mình đã trở nên mạnh mẽ, cả người có một loại cảm giác thư thái không nói ra lời.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Sở lâm hải khiêu khích

Trong lòng Sở Lâm Phong cao hứng, thế nhưng lại không biết hắn có thể cảm nhận được linh lực trong cơ thể tăng lên rõ ràng như vậy là hiệu quả của việc lần đầu tiên hấp thu nó.

Nếu như hấp thu một lần nữa thì hiệu quả sẽ giảm xuống rất rõ ràng, nếu không người người đều dùng linh thạch để làm tăng trườn thực lực. Như vậy không phải mỗi người đều trở thành cao thủ tuyệt đỉnh, còn đi hấp thu Tinh Thần chi lực làm gì nữa chứ?

Nhìn sắc trời một chút, lúc này đã tối đen,. Không nghĩ tới hấp thu một viên linh thạch hạ phẩm lại dùng mất thời gian hơn nửa ngày, hắn có cảm giác thời gian trôi qua quá nhanh!

Cảm nhận trong bụng cũng không có hiện tượng đói bụng, Sở Lâm Phong quyết định đi ra bên ngoài để hấp thu Tinh Thần chi lực. Bởi vì trong lòng hắn còn có rất nhiều nghi hoặc, hi vọng kiếm linh có thể giải đáp. Mà chỉ có hấp thu đủ Tinh Thần chi lực thì kiếm linh mới sẽ xuất hiện.

Buổi tối bầu trời đầy sao, dày đặc, Sở Lâm Phong ngồi dưới đất, bắt đầu chậm rãi hấp thu Tinh Thần chi lực khiến cho hắn muốn từ bỏ vô số lần.

Dần dần trên người hắn xuất hiện từng điểm tinh quang, sau đó lập tức biến mất ở bên trong thân thể.

Lần này Sở Lâm Phong hấp thu tinh quang cũng không có trông ngóng việc nó tiến vào cơ thể sẽ biến mất hay không, mà hắn chậm rãi hấp thu giống như khi hấp thu linh thạch vậy. Chậm rãi điều động về vị trí gần đan điền của mình.

Thời gian từ từ trôi qua, tinh quang trong cơ thể của Sở Lâm Phong cũng càng ngày càng nhiều, rất nhiều tinh quang trực tiếp tiến vào trong đan điền, chậm rãi xoay tròn rồi cuối cùng biến thành từng tia Tinh Thần chi lực màu xanh.

Mặc dù Sở Lâm Phong nhắm mắt lại để hấp thu, thế nhưng lại có thể nhìn thấy rõ tình huống ở trong cơ thể. Có thể quan sát cơ thể như thế này, vào hai năm trước hắn đã phát hiện ra mình có thể nhìn thấy tình huống ở trong cơ thể của bản thân.

Bây giờ nhìn thấy ở trong đan điền xuất hiện Tinh Thần chi lực, hắn kích động không gì sánh nổi, bởi vì như vậy cũng có nghĩa hắn đã thành công hấp thu Tinh Thần chi lực.

Chỉ là, hắn không hiểu sao mình lại nhìn thấy được Tinh Thần chi lực này. Có người từ vũ cảnh trở xuống Tinh Thần chi lực đều là vô hình, điểm này khiến cho hắn có chút mơ hồ.

Đã có hiệu quả, vậy hấp thụ nhiều một chút, đây là ý nghĩ duy nhất trong lòng Sở Lâm Phong. Tinh quang cuộn cuộn không ngừng tiến vào trong cơ thể hắn, sau đó chuyển đổi thành Tinh Thần chi lực. Chờ khi tới bình minh thì Sở Lâm Phong mới dừng lại.

Mà lúc này đã có thể nhìn thấy Tinh Thần chi lực trong cơ thể hắn đã nhiều hơn so với lần đầu vô số lần.

Hấp thu một buổi tối cũng không có khiến cho Sở Lâm Phong cảm thấy mệt mỏi, trái lại tinh thần còn sáng khoái, chỉ là lúc này bụng dường như đã biểu tình:

- Ăn điểm tâm chút, sau đó đi tới Tầng thư các chọn mấy quyển võ kỹ.

Sau khi Sở Lâm Phong đứng lên, lại cười nói.

Sau khi về phòng, hắn phát hiện ra điểm tâm đã được Lâm Yên Nhiên đặt ở trên bàn:

- Yên Nhiên, sao ngươi lại làm điểm tâm sớm vậy?

- Đêm qua ngươi không ăn cơm, ta thấy ngươi đang hấp thu Tinh Thần chi lực cho nên cũng không quấy rầy ngươi, lại nghĩ nhất định buổi sáng thiếu gia sẽ đói bụng, vì vậy ta đã làm điểm tâm từ sáng sớm rồi!

Sau khi Lâm Yên Nhiên nhìn thấy Sở Lâm Phong bắt đầu ăn cơm, miệng cao hứng nói.

- Cảm ơn ngươi, Yên Nhiên! Ngươi có muốn ăn luôn không?

- Không được, thiếu gia bận bịu một buổi tối rồi, có lẽ hiện giờ rất mệt, nhị thiếu gia nên ăn nhanh rồi đi nghỉ ngơi sớm thì hơn.

Sau khi Sở Lâm Phong cơm nước xong, Lâm Yên Nhiên nhanh nhẹn mang bát đĩa đi. Nhìn sắc trời vẫn còn sớm, Sở Lâm Phong quyết định đi tới luyện võ trường xem một chút. Sau khi luyện thân mới lại đi tới Tầng thư các.

Lúc này ở trên luyện võ trường đã có không ít đệ tử đang luyện thân, Sở Lâm Phong đến trước trụ đá luyện thân, chỉ là lúc này đã có một người đứng ở nơi đó.

Hắn tới gần, vừa nhìn qua, không ngờ lại là Sở Lâm Hải:

- Nhị ca cũng tới luyện thân sao? Nghe nói ngươi đánh bại Lâm Long Lâm gia, vốn có thể lựa chọn Lâm Từ Bình đính hôn, vì sao cuối cùng lại lựa chọn nữ tử xấu xí kia vậy?

Âm thanh của Sở Lâm Hải vừa nghe vào tai thì Sở Lâm Phong đã cảm thấy buồn nôn:

- Ta lựa chọn ai dường như cũng không cần ngươi đồng ý ha. Đây là nơi là luyện thân, đừng làm cản trở ta!

- Ô? Cho ngươi chút mặt mũi ngươi đã tự cao sao? Lâm Phong, ta không tin ngươi có thể đánh bại được Lâm Long, dù sao lời truyền miệng không chuẩn bằng tai nghe mắt thấy. Hôm nay chúng ta luận bàn một chút đi, để xem có phải thực sự ngươi ẩn dấu giấu lâu như vậy hay không.

Sở Lâm Hải nói xong, trên người tức thì được Tinh Thần chi lực che kín.

- Ngươi bảo ta đánh thì ta phải đánh sao? Như vậy ta quá mất mặt, thứ lỗi cho ta không rảnh bồi tiếp ngươi.

Sở Lâm Phong trực tiếp từ chối hắn,

Trong lòng hắn cũng không xác định mình còn có Tinh Thần chi lực mạnh mẽ như vậy hay không, không chừng là kiếm linh trong đầu giúp hắn lúc khó khăn aá.

- Rác rưởi, chớ có đắc ý ở trước mặt ta. Ngày hôm nay ngươi phải đánh một lần với ta, nếu không mỗi ngày ta đều quán lấy ngươi!

Sở Lâm Hải thấy Sở Lâm Phong không muốn thì lại lập tức uy hiếp.

- Ngươi muốn thế nào thì thế ấy đi, bọn thiếu gia không sợ! Chỉ bằng vào chút thực lực mèo quào của ngươi ở trong mắt ta là cái rắm gì chứ? Thúc thời thì tốt nhất nên tránh ra, nếu không thì đừng trách ta. Ta sẽ làm cho ngươi ngay cả cuộc sống thường ngày của mình cũng không lo được.

- Rác rưởi, ngươi khinh người quá đáng!

Sở Lâm Hải lập tức giận dữ, còn chưa kịp nào dám nói ra lời như vậy với hắn. Hắn ra sức đánh ra một quyền về phía Sở Lâm Phong.

Đối với công kích của Sở Lâm Hải, ngay khi Sở Lâm Phong nói chuyện thì hắn đã chú ý tới trước rồi. Quyền còn chưa có tới gần thì thân thể đã tránh ra.

Câu trước câu sau của Sở Lâm Phong thay đổi đột ngột như vậy là bởi vì vừa nãy trong đầu hắn xuất hiện âm thanh của kiếm linh:

- Giáo huấn tiểu tử không biết trời cao đất rộng này cho ta. Để cho hắn biết cái gì mới thật sự là Tinh Thần chi lực.

Kiểm linh khiến cho Sở Lâm Phong tin tưởng không chút nghi ngờ. Lượng Tinh Thần chi lực mà ban đêm hắn hấp thu cũng không cách biệt là mấy với Tinh Thần chi lực của Huyền vũ cảnh nhị trọng thiên như là Sở Lâm Hải. C, cho nên ai thắng ai thua vẫn không thể biết trước được.

Sau khi tránh công kích của Sở Lâm Hải, Sở Lâm Phong dùng một chút Tinh Thần chi lực ít ỏi trong đan điền vận chuyển ở trong người một phen, làm nó bao phủ kín tay phải của mình. Tức thì, trên quyền của hắn dần dần hiện ra tinh mạng chói mắt.

- Đón một quyền của ta đi!

Sở Lâm Phong nhanh chóng đánh ra một quyền, khi hắn vận chuyển Tinh Thần chi lực lên trên quyền thì lần công kích thứ hai của Sở Lâm Hải cũng đã được chuẩn bị kỹ càng, lần này hắn trực tiếp thi triển ra võ kỹ:

- Bài Văn chương!

Đây là một loại võ kỹ Hoàng giai hạ phẩm, chỉ là giờ phút này Sở Lâm Hải đã khá thành thục. Sau khi đánh ra một chương này, chỉ thấy một mảnh chương ảnh mang theo Tinh Thần chi lực phả vào mặt Sở Lâm Phong, lại cùng va chạm với quyền của hắn.

Không có tiếng vang kịch liệt xuất hiện, thứ có chỉ là chấn động nhẹ nhẹ. Sau khi Sở Lâm Hải sử dụng tới Bài Văn chương này, trong thâm tâm hắn đã cho rằng Sở Lâm Phong không chết thì cũng phải bị trọng thương. Trong trí nhớ của hắn, Sở Lâm Phong chưa từng tu luyện qua võ kỹ đó.

Thế nhưng chuyện khiến cho hắn cảm thấy ngoài ý muốn chính là Bài Văn chương được Tinh Thần chi lực che kín của mình gặp phải một quyền của Sở Lâm Phong lại giống như hòn đá chìm vào biển, không dẫn tới một chút tác dụng nào cả.

Mà một quyền xem như đơn giản của Sở Lâm Phong lại giống như có lực vạn quân vậy, lập tức đánh bay hắn ra ngoài.

Sở Lâm Hải bò dậy từ dưới mặt đất bò dậy, khoe miệng có máu tươi chảy ra, rất rõ ràng hắn đã bị nội thương:

- Làm sao có khả năng, sao ngươi có thể đánh bại võ kỹ Bài Văn chương của ta được chứ?

- Đây không phải là đánh bại sao? Ta còn chưa có xuất toàn lực aá, nếu như không phải nể mặt ngươi là huynh đệ, sợ rằng một quyền của ta đã có thể đánh chết ngươi. Hi vọng ngươi tự lo lấy thân mình, sau này không nên tới quấy rối ta. Nếu không, không phải mỗi lần vận khí của ngươi đều tốt như vậy đâu!

Lúc này trong cơ thể Sở Lâm Phong đã không có một chút Tinh Thần chi lực nào nữa. Nếu như Sở Lâm Hải lại đánh ra Bài Văn chương một lần nữa thì người bị thương nhất định sẽ là hắn.

Hắn nói như vậy kỳ thực là đang hù dọa đối phương, làm cho đối phương không biết nông sâu của mình. Sở Lâm Phong dùng một quyền đánh bay Sở Lâm Hải, chuyện này không ít đệ tử luyện thân ở chung quanh đều nhìn thấy. Mọi người đều dùng ánh mắt giật mình nhìn về phía hắn.

- Sở Lâm Phong này từ lúc nào lợi hại như vậy chứ? Không phải nói hắn là rác rưởi hay sao?

Một vị tộc đệ thấp giọng nói.

- Ai biết được, nghe nói ngày hôm qua hắn cũng dùng một quyền để đánh bại Lâm Long, Lâm Long so với Sở Lâm Hải còn lợi hại hơn không ít. Xem ra sau này không nên trêu vào hắn thì tốt hơn!

Một vị đệ tử khác phụ họa nói.

- Nhất định hắn vẫn ẩn giấu thực lực, hai năm qua không có thể hiện ra, thật sự quá là lợi hại. Bây giờ tỷ thí gia tộc sắp đến, có khả năng hắn không muốn tiếp tục ẩn giấu nữa nha!

.....

- Sở Lâm Phong, đây là võ kỹ gì?

Theo Sở Lâm Hải thấy, chỉ có võ kỹ lợi hại hơn hắn thì mới có thể đánh bại được hắn.

- Tinh Thần Quyền, ngươi đã nghe nói qua chưa?

Sở Lâm Hải là nhi tử của tam thúc hắn, cho nên đương nhiên Sở Lâm Phong sẽ không thật sự xuống tay ác độc, tam thúc Sở Nguyên Khải của hắn là người rất bao che khuyết điểm.

- Tinh Thần Quyền? Sao ta lại chưa từng nghe nói qua chứ?

Sở Lâm Hải có chút nghi ngờ hỏi, đối với việc thua ở trong tay của Sở Lâm Phong, dường như hắn không quan tâm một chút nào.

- Chuyện mà ngươi chưa từng nghe qua có rất nhiều, ta không có thời gian nói chuyện phiếm với ngươi. Nhớ kỹ lời của ta nói, không có chuyện gì thì đừng đến trêu chọc ta!

Sở Lâm Phong nói xong lập tức đi thẳng về phía Tàng thư các của gia tộc.

Chương 10: Huyền ảnh chỉ

Tầng thư các của Sở gia ở chỗ sâu trong phủ đệ, là một trong năm thế gia lớn trong Lưu Vân thành, Tầng thư các của Sở gia cũng coi như là ra dáng.

Lầu các bằng đá ngay ngắn chỉnh tề, có mấy chục hộ vệ Sở gia không nhúc nhích thủ vệ ở chung quanh Tầng thư các, trong đó có hai người đứng ở cửa, nhìn qua thực lực không thấp, đây là ý nghĩ đầu tiên sau khi nhìn thấy mấy người này của Sở Lâm Phong.

- Nhị thiếu gia!

Khi Sở Lâm Phong đi tới trước cửa lớn Tầng thư các thì hai tên hộ vệ canh giữ ở cửa thờ ơ chào hỏi. Sở Lâm Phong gật gật đầu, chuẩn bị trực tiếp tiến vào trong Tầng thư các.

- Nhị thiếu gia, xin lấy ra thủ dụ hoặc là lệnh bài!

Một tên hộ vệ trong đó ngăn Sở Lâm Phong lại rồi nói.

Sở Lâm Phong lấy ra tấm lệnh bài mà Sở Nguyên Phách cho hắn từ trên người, lại cười nói:

- Nhìn rõ chưa? Đây là lệnh bài phụ thân cho ta, hiện giờ ta có thể tiến vào đó chưa!

Hộ vệ kia tiếp nhận lệnh bài, sau khi cẩn thận nhìn một chút, hắn nói:

- Lệnh bài là thật, xin mời nhị thiếu gia đi vào trong!

Sau đó hắn trả lệnh bài lại cho Sở Lâm Phong.

Dưới vẻ mặt nghi hoặc của bọn hắn, Sở Lâm Phong tiến vào Tầng thư các.

- Ồ? Nhị thiếu gia đến Tầng thư các làm gì? Lễ nào là đến chọn võ kỹ hay sao?

- Đúng vậy, không tới tầng thứ ba Huyền vũ cảnh thì không thể tu luyện võ kỹ, lễ nào hắn đã đột phá? Ta nhớ hắn đã dừng lại ở Huyền vũ cảnh nhất trọng hai năm rồi đó.

- Hay là gần đây khai khiếu cũng không nhất định nha. Nếu hắn đã có lệnh bài thì chúng ta cũng chỉ có thể để hắn đi vào mà thôi!

- Mặc kệ hắn đi, cứ làm chuyện của chúng ta. Làm tốt chuyện của mình, nếu không một khi bị người ta thấy chúng ta nói chuyện phiếm, sợ rằng sẽ lại bị mắng đấy!

Hai tên hộ vệ nói vài câu, sau đó lại khôi phục tư thế không chút nhúc nhích.

Khi Sở Lâm Phong tiến vào Tầng thư các, món đồ thứ nhất đầu tiên đập vào mi mắt của hắn chính là một giá sách, trên mặt có bày rất nhiều thư tịch. Hắn biết những cuốn thư tịch này có một chút là võ kỹ, có một chút là một ít thư tịch tư liệu về các loại phương diện khác nhau.

Tầng thư các có hai tầng, võ kỹ ở tầng thứ nhất đều là cấp thấp nhất, rất bình thường, như Bài Vân chương của Sở Lâm Hải là được chọn ở trong này. Còn đồ ở tầng hai thì thực sự tốt hơn nhiều, chỉ là muốn lên tầng thứ hai lại không phải dễ dàng như vậy.

Trên tầng hai không có thực lực Huyền vũ cảnh lực trọng thiên thì sẽ không vào được. Ở lối vào giữa tầng thứ nhất và tầng thứ hai có một cơ quan lực lượng, muốn đi lên tầng hai thì nhất định phải khởi động cơ quan lực lượng này.

Phương pháp rất rõ ràng là dùng sức ấn vào cơ quan này, cần đủ Tinh Thần chi lực để công kích cơ quan lực lượng này, như vậy cửa tầng thứ hai sẽ tự động mở ra, trong đó có một câu truyền miệng đã khiến cho rất nhiều đệ tử không dám dễ dàng đi thử.:

- Người thực lực không tới Huyền vũ cảnh lực trọng thiên thì không thể công kích vào cơ quan lực lượng. Bởi vì lực phản chấn rất mạnh, nếu như bị thương thì phải tự gánh lấy hậu quả.

Sở Lâm Phong rất muốn tiến vào tầng thứ hai để nhìn qua, nhưng đáng tiếc cảnh giới của hắn không phải là Huyền vũ cảnh tầng thứ sáu. Lại nói vừa nãy mới đánh một hồi cùng Sở Lâm Hải, Tinh Thần chi lực trong đan điền đã sớm biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

- Tiểu tử, không nên nóng lòng, xem võ kỹ ở tầng này xem coi có thích hợp với ngươi không đi. Chờ sau khi ngươi thông thạo lại tiến vào tầng thứ hai cũng không muộn. Tuy rằng những vũ kỹ này rác rưởi đến mức không thể rác rưởi hơn. Thế nhưng đối với ngươi bây giờ vẫn còn rất là hữu dụng.

Trong đầu, âm thanh của kiếm linh đột nhiên vang lên.

Sở Lâm Phong đang nghĩ xem phải làm như thế nào mới có thể tiến vào tầng thứ hai thì âm thanh của kiếm linh đã khiến cho hắn kinh ngạc:

- Muội muội nhà ngươi, lần sau xuất hiện có thể nói trước cho ta một tiếng hay không?

- Không có hứng thú, khi nào nên xuất hiện tự nhiên ta sẽ xuất hiện.

Kiếm linh không hề có chút tức giận, đối với tính cách của Sở Lâm Phong nó đã hiểu rất rõ.

- Ta đi xem một chút, hôm nay ngươi định nói với ta bao lâu đây?

Sở Lâm Phong hỏi.

Trong lòng hắn vẫn có nghi hoặc, vì sao kiếm linh này lại xuất hiện ở trong đầu của mình.

- Tiểu tử ngươi nghĩ cái gì thì ta có thể đọc được rất rõ. Ta lựa chọn ngươi đương nhiên là có nguyên nhân, ta có thể xuất hiện ở trong đầu của ngươi là phúc phận ngập trời của ngươi.

Hiện tại còn không phải lúc để nói cho ngươi những chuyện này. Bởi vì nó sẽ mang đến áp lực trong lòng cho ngươi, ngươi chỉ cần nhớ kỹ ta chỉ muốn tốt cho ngươi là được rồi! Không cần phải suy nghĩ nhiều như vậy!

Kiếm linh trực tiếp nói ra chuyện Sở Lâm Phong thầm nghĩ trong lòng, khiến cho Sở Lâm Phong ngây người ra như phỗng, đứng ở bên giá sách nửa ngày, không có động tĩnh gì.

Tuy rằng thư tịch trên giá sách không ít, thế nhưng thư tịch võ kỹ chân chính lại không có nhiều, tìm nửa ngày nhưng Sở Lâm Phong cũng chỉ nhìn thấy được chừng mười bản thư tịch võ kỹ. Tất cả đều là thư tịch võ kỹ Hoàng giai hạ phẩm, trong đó Bài Văn chương mà Sở Lâm Hải luyện tập cũng ở bên trong.

Uy lực của Bài Văn chương Sở Lâm Phong cảm thấy cũng chỉ bình thường, không cần thiết phải luyện tập. Cho nên hắn chọn nửa ngày, cuối cùng lựa chọn một quyển thư tịch võ kỹ chỉ pháp tên là Huyền Ảnh Chi.

Nguyên nhân hắn lựa chọn võ kỹ này là do có một câu nói trên mặt đã hấp dẫn hắn, Huyền Ảnh Chi vô thanh vô tức, tu luyện đại thành có được hiệu quả kinh động thiên hạ.

Có thể kinh động thiên hạ, như vậy nhất định uy lực sẽ rất lớn, đặc biệt là tính chất vô thanh vô tức kia lại rất thích hợp với bản thân hắn. Ở dưới tình huống người khác không chú ý đột nhiên đánh ra một chiêu Huyền Ảnh Chi khiến cho đối phương khó lòng phòng bị, quả thực là võ kỹ đánh lén hại người tốt nhất.

Võ kỹ bên trong Tầng thư các không thể mang đi, chỉ có thể dựa vào trí nhớ để ghi nhớ lại. Mà Sở Lâm Phong vốn đã thông minh, nhìn hai lần đã học thuộc lòng nội dung của nó, tuy rằng không phải là loại thiên tài đã gặp qua là không quên được, thế nhưng cũng rất hiếm có đó.

Sau khi nhớ toàn bộ võ kỹ Huyền Ảnh Chi, kể đó Sở Lâm Phong thỏa mãn rời khỏi Tầng thư các. Hiện tại hắn không có Tinh Thần chi lực cho nên không có cách nào đến tầng thứ hai. Vì vậy vẫn nên trở về nhà tu luyện võ kỹ Huyền Ảnh Chi này thì hơn.

Nhìn thấy hắn đi ra ngoài, hai tên hộ vệ đều có chút nghi hoặc, nói:

- Sao phế vật này vừa mới đi vào một lúc đã đi ra rồi vậy, lẽ nào hắn đã lựa chọn xong võ kỹ rồi hay sao?

- Ngươi nói chuyện nên động não một chút đi. Võ kỹ ở tầng thứ nhất nhiều như vậy, tầng thứ hai thì hắn vừa không có thực lực như vậy, ngươi cho rằng muốn học thuộc lòng một quyển công pháp võ kỹ không tốn thời gian hay sao? Coi như là người có thiên tư vô cùng tốt, không có nửa canh giờ thì cũng không thể hoàn thành được, ta thấy quá nửa là hắn biết khó cho nên mới lui ra nhanh như vậy.

Sở Lâm Phong không có để ý tới lời nói chuyện của hộ vệ, sau khi trở lại phòng hắn trực tiếp đóng cửa phòng lại. Giờ phút này hắn đang rất nóng lòng luyện tập Huyền Ảnh Chi, đây là lần thứ nhất hắn tu luyện võ kỹ, cho nên trong lòng vô cùng kích động.

Tu luyện Huyền Ảnh Chi đối với Sở Lâm Phong mà nói, là hết sức đơn giản, từ lúc chọn công pháp này hắn đã cảm giác mình có thể thi triển ra được, có cảm giác như là vô sự tự thông.

Kỹ thuật Huyền Ảnh Chi chính là một loại võ kỹ dùng linh lực trong cơ thể hoặc là Tinh Thần chi lực truyền vào trên ngón tay, tất cả xảy ra trong nháy mắt, giống như một thanh đao vô hình trong nháy mắt đâm vào lưng người ta vậy.

Xem thì đơn giản, nhưng muốn làm được thì lại rất là khó khăn, mặc dù là võ kỹ Hoàng giai hạ phẩm, thế nhưng trong gia tộc vẫn có rất nhiều đệ tử không thể làm được.

Bởi vì nếu muốn mang linh lực trong cơ thể hoặc là Tinh Thần chi lực truyền vào trên ngón tay, chuyện này thì dễ. Thế nhưng muốn bắn ra thì lại rất khó khăn.

Coi như có người thành công thi triển ra Huyền Ảnh Chi thì uy lực cũng ít đến mức đáng thương. So với bốn chữ kinh động thiên hạ này quả thực không có một chút quan hệ nào cả, hoàn toàn chính là một võ kỹ vô dụng.

Sở Lâm Phong dựa theo công pháp Huyền Ảnh Chi trong đầu, rất nhanh đã truyền linh lực trong cơ thể vào trên ngón tay, tâm thần vừa động, ngón tay đã liên tục điểm ra vài chỉ.

Từng đạo từng đạo chỉ kinh vô hình bắn lên trên mặt bàn trước mặt, chỉ là uy lực cũng không lớn, chỉ để lại dấu vết mờ mờ ở trên mặt bàn mà thôi.

- Tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ linh lực của ta không đủ, cho nên không có cách nào sử dụng được uy lực lớn nhất của Huyền Ảnh Chi này? Hay là ta tự cho là mình thông minh, nhưng lại không tìm được phương pháp chính xác?

Nhìn thấy dấu vết mờ mờ trên mặt bàn kia, trong lòng Sở Lâm Phong không khỏi trầm nghĩ.

- Tiểu tử, đừng không biết đủ như vậy. Lần thứ nhất tu luyện mà ngươi đã có thành tích như vậy, ngươi nên cảm thấy kiêu ngạo mới đúng. Người khác tốn mấy ngày thậm chí mấy tháng cũng không thể làm được điểm này đâu.

Kiểm linh nói ở trong đầu của Sở Lâm Phong.

- Ngươi đừng an ủi ta, lực công kích như vậy thì có ích lợi gì cơ chứ? Ta biết ngươi có biện pháp, mau nói cho ta biết, hiện tại ta rất cần tăng cao thực lực, ta nhất định phải học được vũ kỹ này!

Kiểm linh khiến cho Sở Lâm Phong có cảm giác là một người biết mọi thứ, giống như không có chuyện gì mà nó không biết vậy.

- Ta biết tiểu tử ngươi sẽ nói như vậy mà, có lợi hay không?

- Chỗ tốt Có lợi? Chỗ tốt Có lợi mười mươi người! Lại còn bàn điều kiện với ta, lẽ nào ngươi không hy vọng ta mạnh mẽ hay sao?

Sở Lâm Phong gầm lên.

- Xem như ngươi lợi hại!

Kiểm linh không nói gì, gặp phải loại người vất cổ chày ra nước như Sở Lâm Phong thì nó chỉ có nhận mệnh mà thôi.

- Tu luyện võ kỹ chỉ có hai loại, một loại là dùng linh lực công kích, một loại là dùng Tinh Thần chi lực công kích. Chỉ cần linh lực trong cơ thể mạnh mẽ thì coi như là võ kỹ Hoàng giai thì cũng có thể thể hiện ra được lực lượng công kích của Huyền giai, thậm chí là Địa. Thế nhưng dùng linh lực để thi triển võ kỹ thì tiêu hao lại rất là lớn. Người bình thường sẽ không chọn phương thức dùng linh lực để thi triển công kích.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Sở lâm nguyệt

Tinh Thần chi lực rất là mạnh, là một loại lực lượng chân thật nhất trên lục địa, bất kể là tu luyện võ kỹ hay là tăng cảnh giới lên đều không thể thiếu nó. Mà người cảnh giới càng cao thì Tinh Thần chi lực càng cường đại.

Nếu như là cường giả Thiên vũ cảnh, coi như là ban ngày thì cũng có thể hấp thu được Tinh Thần chi lực, nếu như là cường giả Thần vũ cảnh giới thì có thể mở ra Thiên hà trong cơ thể, lại càng không cần phải nói.

Sở Lâm Phong nghe kiểm linh nói xong, hẳn lại càng khát vọng đối với việc tăng cao thực lực:

- Ý của ngươi nói là dùng Tinh Thần chi lực để tu luyện võ kỹ sẽ càng nhanh hơn, uy lực càng lớn hơn hay sao?

- Không khác là bao, thể chất của ngươi không giống người khác, hấp thu Tinh Thần chi lực nhanh hơn người khác mấy lần, thế nhưng ở phương diện cảnh giới muốn tăng trưởng thì lại chậm hơn người khác mấy lần. Mọi việc có lợi thì có hại, chỉ là ngươi phải tốn nhiều thời gian hơn nữa thì mới có thể được báo đáp tương ứng. Đây cũng là một trong những nguyên nhân vì sao ta lại xuất hiện ở bên trong cơ thể ngươi.

Kiểm linh chậm rãi nói ở trong đầu của Sở Lâm Phong:

- Nếu như ngươi có thể thức tỉnh huyết thống thì thật tốt áá, ngàn năm, chủ nhân ta tìm kiếm ngươi đã ngàn năm. Thế nhưng thực lực của ngươi bây giờ ngay cả một phần vạn lúc trước cũng chưa tới. Như vậy thì làm sao có thể báo được mối thù diệt môn kia chứ!

Lời này đương nhiên Sở Lâm Phong không nghe thấy, nếu như nghe được không biết hẳn sẽ có cảm tưởng gì nữa.

Chỉ là giờ phút này trong lòng hắn đã có quyết định, buổi tối hắn sẽ toàn lực hấp thu Tinh Thần chi lực, ban ngày luyện tập võ kỹ, hắn phát hiện ra sau khi hấp thu Tinh Thần chi lực hắn cũng không có buồn ngủ một chút nào.

Nói cách khác hắn có thể tu luyện cả ngày lẫn đêm, so với người bình thường thì nhiều thời gian hơn gấp đôi.

Sau đó, thời gian ba ngày này Sở Lâm Phong đều hấp thu Tinh Thần chi lực vào buổi tối, ban ngày thì luyện tập Huyền Ảnh Chi. Có kiếm linh biến thái này chỉ điểm, có thể nói là tiền triển của Sở Lâm Phong cực nhanh.

Thời gian ba ngày hắn đã tu luyện Huyền Ảnh Chi đến đại thành, nếu như có người biết hắn trong vòng thời gian ba ngày đã luyện thành một môn võ kỹ. N thì nhất định sẽ cho rằng có thể là đầu óc của hắn có vấn đề.

Đối với uy lực của Huyền Ảnh Chi, Sở Lâm Phong rất là hài lòng. Ban ngày, hắn dùng Huyền Ảnh Chi trực tiếp bắn xuyên qua một gốc đại thụ lớn, chỗ bắn xuyên qua bóng loáng như bị mài giữa, nếu như điểm lên trên thân thể người, chuyện để lại lỗ máu là không thể nghĩ ngờ.

Sở Lâm Phong nhìn vào đan điền ở trong cơ thể, lúc này Tinh Thần chi lực đã tụ lại không ít, đang bắt đầu chậm rãi vận chuyển chung quanh đan điền, cũng không kém bao nhiêu so với linh lực ở trong đan điền.

- Kiếm linh, nếu như lúc này ta tới tầng thứ hai của Tầng thư các, như vậy có thể mở nó ra được không?

Nhìn thấy Tinh Thần chi lực trong cơ thể, Sở Lâm Phong vô cùng có lòng tin với mình.

Một lát sau âm thanh của kiếm linh mới xuất hiện:

- Có thể, nhưng không phải là vào lúc này. Người nên hấp thu thêm Tinh Thần chi lực một tuần nữa, chờ tới lúc Tinh Thần chi lực trong cơ thể lớn hơn thì mới nên đi vào. Bởi vì võ kỹ ở tầng thứ hai, có một chút vài võ kỹ cần phải có Tinh Thần chi lực thì mới có thể lật xem được. Mở cửa tầng thứ hai ra, Tinh Thần chi lực của người hiện tại có thể miễn cưỡng mở ra được. Thế nhưng đến nơi đó lại còn lại không có mấy, có đi lên trên được thì cũng là công toi bận rộn một phen!

Sở Lâm Phong tin tưởng kiếm linh không nghĩ ngờ, vì có thể tiến vào học viện Thiên Long học viện, hắn chỉ có thể càng nỗ lực hơn trước nữa mà thôi.

Một tuần lễ rất nhanh đã trôi qua, ban ngày Sở Lâm Phong vẫn luyện tập võ kỹ Huyền Ảnh Chi Hoàng giai hạ phẩm như trước, buổi tối thì lại toàn lực hấp thu Tinh Thần chi lực.

Bây giờ Tinh Thần chi lực trong cơ thể hắn đã rất là không tệ, nếu như dùng lượng để so thì còn nhiều hơn Huyền vũ cảnh tứ trọng thiên, thậm chí là ngũ trọng thiên.

Hiện tại hắn đã thông hiểu đạo lý Huyền Ảnh Chi, dù là tay trái hay là tay phải thì hắn cũng có thể thi triển ra được.

Hắn đã từng thử dùng hai tay đồng thời thi triển ra Huyền Ảnh Chi, nhưng vẫn chưa thành công. Chỉ là kiếm linh đã nói cho hắn biết, chờ sau khi hắn đạt đến Huyền vũ cảnh lục trọng thiên thì hắn có thể thi triển ra được. Khi đó đối phương sẽ nói cho hắn biết một loại phương pháp nhất tâm nhị dụng, hiện giờ còn không phải lúc.

Một ngày nọ, từ sáng sớm Sở Lâm Phong đã đến Tầng thư các. Sau khi lấy ra lệnh bài Sở Nguyên Phách cho hắn, các hộ vệ trong gia tộc không ngăn cản, chỉ là cả đám lại rất là nghi hoặc, phế vật này lại tới đây xem võ kỹ trong Tầng thư các sao? Không biết lần này sẽ vào được bao lâu.

Sau khi Sở Lâm Phong tiến vào Tầng thư các cũng không có trực tiếp đi mở lối vào tầng thứ hai. Bởi vì ở đây hắn đã nhìn thấy một người, người này đối với hắn mà nói, thì vừa quen thuộc lại vừa xa lạ. Ở trong trí nhớ của hắn, dường như đã hai năm rồi không nhìn thấy nàng, chính là nữ tử Sở Lâm Nguyệt của nhị thúc.

Sở Lâm Nguyệt được xem như là nhân vật thiên tài thứ hai trong Sở gia ngoại trừ Sở Lâm Phong ra. Sở Lâm Phong đạt tới Huyền vũ cảnh năm mươi bốn tuổi, nàng từ Linh vũ cảnh đột phá đến Huyền vũ cảnh cũng là năm mươi bốn tuổi, chỉ chậm hơn ba tháng so với Sở Lâm Phong mà thôi.

Sở Lâm Nguyệt ít hơn Sở Lâm Phong nửa tuổi, bình thường rất ít đi lại ở trong gia tộc, thế nhưng đối với tình huống của Sở Lâm Phong nàng vẫn được biết đến.

Trước đây nàng còn vô cùng kính nể đối với Sở Lâm Phong, chỉ là hiện tại nàng lại xem thường hắn. Ở trong thế giới lấy võ làm đầu này, thực lực mới là vương đạo, dùng thực lực Huyền vũ cảnh ngũ trọng thiên hiện tại của nàng, đương nhiên sẽ không cần phải để Sở Lâm Phong ở trong lòng.

Tuy rằng nàng cũng nghe nói tới chuyện gần đây của Sở Lâm Phong nhưng nàng cũng không có ý kiến gì. Hôm nay nàng tới đây kỳ thực chính là muốn nhìn một chút xem có biện pháp gì có thể tiến vào tầng thứ hai Tầng thư các hay không. Thế nhưng không nghĩ tới lại gặp phải Sở Lâm Phong ở đây.

- Sở Lâm Phong, người tới nơi này làm gì?

Sở Lâm Nguyệt có vẻ nghi hoặc hỏi.

Ở trong ký ức của Sở Lâm Phong, Sở Lâm Nguyệt thường gọi hắn là nhị ca, không nghĩ tới hiện tại lại gọi thẳng tên húy, đúng là đáng buồn mà.

- Ta tới nơi này đương nhiên là có chuyện của ta, người tới nơi này làm gì, sao ngay cả một tiếng nhĩ ca cũng không gọi vậy?

Sở Lâm Phong tức giận trả lời khiến cho trong lòng Sở Lâm Nguyệt có chút khó chịu:

- Nghe nói người đã đánh bại Lâm Long của Lâm gia, xem ra dường như người đã đột phá ha. Không biết hiện tại là Huyền vũ cảnh tầng mấy, không bằng chúng ta tới tỷ thí một chút, được chứ?

Đối với sự khiêu khích của Sở Lâm Nguyệt, Sở Lâm Phong không quan tâm chút nào:

- Lâm Nguyệt, tâm tư của người đừng đổ lên trên đầu ta. Dùng thiên phú của người, hiện tại có lẽ đã đạt đến Huyền vũ cảnh ngũ trọng thiên rồi. Nếu như ta không đoán sai, hôm nay người tới nơi này chính là muốn nhìn một chút xem có biện pháp nào để tiến vào tầng thứ hai đúng không? Dù sao võ kỹ trong tầng thứ nhất này đều quá rác rưởi. Còn nữa, suýt chút nữa đã quên nói cho người, hai năm không gặp, chỗ đó của người vẫn bằng như vậy, rất cuộc com thịt hai năm qua người ăn bỏ đi đâu rồi?

Sở Lâm Nguyệt không kìm lòng được cúi đầu nhìn bộ vị cứng nhắc kia một chút, sau đó nhất thời cả giận nói:

- Sở Lâm Phong, ánh mắt người mù rồi sao? Chỗ này của ta nào có bằng phẳng chứ?

Sở Lâm Nguyệt cũng coi như là một nữ tử có dáng người không tồi, chi là bình thường đều tu luyện nên rất ít khi đi lại ở bên ngoài. Nếu như bàn về sắc đẹp, như vậy nàng nhất định sẽ có một vị trí trong năm vị trí đầu ở Lưu Vân thành này.

Nhìn thấy dáng vẻ suýt chút nữa nổi khùng của Sở Lâm Nguyệt, Sở Lâm Phong suýt chút nữa đã cười lăn lộn:

- Ánh mắt ta rất khỏe mạnh á, thứ ta nói chính là đầu người bằng, ngay cả đạo lý kính già yêu trẻ người cũng không biết, ta lớn hơn người mà!

- Đúng vậy, thì sao chứ?

Sở Lâm Nguyệt tức giận đáp lại một câu.

- Người nên gọi ta là nhĩ ca đó!

- Gọi cái đầu người, Sở Lâm Phong. Bớt khua môi múa mép cho ta, tính cách của ta người cũng biết rồi đó. Nếu như làm ta tức giận, người tự gánh lấy hậu quả.

Sở Lâm Nguyệt có tính cách như khủng long bạo chúa, chuyện này Sở Lâm Phong vẫn được biết. Lỡ như thật sự làm cho nàng tức giận, thực lực Huyền vũ cảnh ngũ trọng thiên không phải là đề trang trí nên hấn vội vàng đòi chủ đề.

- Lâm Nguyệt, võ kỹ trong tầng thứ nhất này người đều học hết rồi sao? Người có thực lực tiến vào tầng thứ hai sao?

Sở Lâm Nguyệt trắng mắt liếc nhìn Sở Lâm Phong, nói:

- Ta đã là Huyền vũ cảnh ngũ trọng thiên đỉnh cao, hôm nay tới đây chính là muốn nhìn một chút xem có phương pháp tiến vào tầng hai hay không. Không phải người cũng muốn tiến vào tầng hai đó chứ?

- Người nói xem?

Sở Lâm Phong không có trực tiếp trả lời, thực lực Huyền vũ cảnh ngũ trọng thiên đỉnh cao của Sở Lâm Nguyệt vẫn khiến cho hắn có chút chấn kinh, thiên phú của nhà đầu này quả thực là không tầm thường.

- Ta nói người tới chọn một quyển võ kỹ ở tầng một, nhìn dáng vẻ của người dường như là mới đột phá. Mà tu luyện võ kỹ thì nhất định phải có Tinh Thần chi lực, xem là lời đồn là sự thật.

Sở Lâm Nguyệt nhìn về phía Sở Lâm Phong, trong mắt hiện lên vẻ khó có thể tin được.

Tu luyện võ kỹ nhất định phải có Tinh Thần chi lực, Sở Lâm Phong cảm giác mình thật lạc hậu, thứ đơn giản như vậy cũng không biết, đúng là hắn đã tự mình cô lập mình quá lâu rồi.

- Người nói đúng, ta tới đây là để chọn võ kỹ, nhưng không phải tầng này mà là tầng trên, giống như người.

Sở Lâm Phong chỉ chỉ lên trên đầu rồi nói.

- Tầng thứ hai? Đừng nói ra mà buồn cười. Sở Lâm Phong, người khác không biết rõ người, lẽ nào ta còn không biết rõ người sao? Trước đó thực lực của người chỉ hơn ta một chút mà thôi, hai năm qua người vẫn không thể hấp thu Tinh Thần chi lực, lẽ nào bằng vào mấy ngày ngắn ngủi mà người đã có Tinh Thần chi lực của Huyền vũ cảnh lục trọng thiên sao?

Vốn Sở Lâm Nguyệt cũng không có đặt Sở Lâm Phong vào trong lòng, nếu như nói hắn có thể tiến vào tầng thứ hai, như vậy nàng cũng có thể đột phá Vũ cảnh á.

- Nói nhiều lời vô ích, đi thôi. Để ta xem ngươi có thể mở ra phong cấm tầng hai hay không. Nếu như ngươi không thể thì ta sẽ thử một chút.

Sở Lâm Phong không có để ý tới Sở Lâm Nguyệt, đối với ánh mắt lạnh lùng của người khác hắn đã sớm quen rồi.

- Tại sao phải là ta thử? Không phải ngươi cũng muốn đi vào trong đó hay sao?

Sở Lâm Nguyệt hỏi ngược lại.

- Ta chỉ tùy tiện nói một chút mà thôi, ngươi thật sự cho rằng ta có thể đi vào được sao?

Sở Lâm Phong giả vờ ngây ngốc, cứ để Sở Lâm Nguyệt thử một chút, hắn có thể nhìn ra một chút môn đạo ở trong đó nha.

- Ta biết ngươi không làm được mà. Muốn nhìn ta phá phong cấm tầng hai sao, đừng hòng! Đàng hoàng ở lại đây cho ta.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Tương phản cực lớn

Kế hoạch của Sở Lâm Phong bị Sở Lâm Nguyệt nhìn thấu, khóe miệng hắn hơi cười cợt, tiện tay lật thư tịch trên giá sách lên xem.

Sở Lâm Nguyệt nhìn cơ quan lực lượng kia một chút, tự nhủ:

- Trước đây Sở Lâm Phong ngươi là người thứ nhất đột phá đến Huyền vũ cảnh, ngày hôm nay Sở Lâm Nguyệt ta muốn là người thứ nhất tiến vào tầng thứ hai này!

Hít một hơi thật sâu, Tinh Thần chi lực trong cơ thể nhanh chóng vận chuyển. Chỉ có thi triển công kích cường đại nhất thì mới có thể có thu hoạch, lúc này Sở Lâm Nguyệt không hề giữ Tinh Thần chi lực trong cơ thể lại mà đưa toàn bộ lên trên cánh tay.

Cánh tay vốn nhẵn nhụi trắng trẻo trở nên đỏ chót, có thể nhìn thấy rõ ràng gân mạch trên cánh tay:

- Khai sơn quyền!

Theo một tiếng quát lớn của Sở Lâm Nguyệt, một quyền của nàng giống như lưu tinh đánh vào trên cơ quan lực lượng.

Tinh Thần chi lực của Huyền vũ cảnh ngũ trọng thiên đã không còn yếu, tuy rằng không đến nỗi cát bay đá chạy nhưng cũng khiến cho không khí nhanh chóng lưu chuyển, tạo thành một luồng kinh phong lan tràn ở bên trong.

Lúc này Sở Lâm Phong đang xem giới thiệu bên trên một quyển thư tịch. Thứ này giới thiệu một ít kỳ trân vật trên lục địa, hắn chỉ cảm thấy có một trận kinh phong thổi qua bên người, đồng thời thư tịch trước mặt cũng bị thổi đi không ít trang.

- Đây là thực lực mà nàng bạo phát ra sao? Quá trâu á!

Sở Lâm Phong có cảm giác mình không thể tạo thành động tĩnh lớn như vậy, cho nên cũng có chút bất an với việc tiến vào tầng thứ hai, chỉ là nghĩ đến kiếm linh, dường như đôi phương có nắm chắc rất lớn.

Sở Lâm Phong nhìn về phía phương hướng cửa lên tầng hai một chút, có thể tạo ra động tĩnh lớn như vậy, có lẽ Sở Lâm Nguyệt đã đi vào bên trong rồi. Thế nhưng hắn vừa nhìn qua lại giật nảy cả mình.

Sở Lâm Nguyệt đang quỳ một chân lên trên đất, một cánh tay vô lực buông xuống mà cánh cửa tiến vào tầng thứ hai lại không có một chút động tĩnh muốn mở ra nào.

- Không mở? Làm sao có khả năng chứ, công kích mạnh mẽ như vậy sao lại không có động tĩnh. Con mẹ nó!

Sở Lâm Phong vội vàng đi lên phía trước, nhìn thấy sắc mặt của Sở Lâm Nguyệt giờ phút này trắng xám, khóe miệng nàng còn có một tia máu chảy ra.

- Ngươi bị thương sao?

- Không chết là may rồi!

Sở Lâm Nguyệt tức giận đáp lại, không phải vừa nhìn đã biết rõ hay sao mà tiểu tử này còn hỏi?

- Làm sao có khả năng bị thương cơ chứ? Không có cách nào thông qua sao?

Sở Lâm Phong không có suy nghĩ tới việc Sở Lâm Nguyệt bị thương.

- Sở Lâm Phong, có phải ngươi muốn chết hay không hả? Ta thông qua thì còn ở lại đây làm gì!

Lúc này Sở Lâm Nguyệt gầm lên một tiếng.

- Đừng, đừng có tức giận, ta chỉ tùy tiện hỏi một chút mà thôi. Ngươi bị thương thế nào rồi? Ta quan tâm ngươi, không có ý gì khác nha.

Sở Lâm Phong vội vàng giải thích, bởi vì hắn đã nhìn thấy lửa giận ở trong mắt của Sở Lâm Nguyệt.

Nhìn thấy Sở Lâm Phong không giống như đang đùa giỡn mình, lửa giận của Sở Lâm Nguyệt mới chậm rãi bình ổn trở lại.

- Lực phản chấn của cơ quan lực lượng này quá mạnh mẽ, ngươi công kích bao nhiêu lực lượng thì nó sẽ phản lại ngần ấy lực lượng. Vừa rồi chẳng khác nào ta phải chịu một lần công kích lợi hại nhất của chính mình, cũng còn may ta đã có chuẩn bị. Nếu không, không chết thì cũng bị trọng thương.

- Còn có chuyện như vậy sao? Muội muội, như vậy nếu như là công kích Huyền vũ cảnh lực trọng thiên phản lại thì cũng là lực công kích của lực trọng thiên hay sao?

- Sở Lâm Phong, ta phát hiện ra ngươi càng ngày càng ngốc. Nếu như là công kích của Huyền vũ cảnh lực trọng thiên, chỉ cần đạt đến lực lượng khiến cho cơ quan lực lượng mở ra thì sẽ không bị phản chấn lại mà. Chỉ có không đạt đến lực lượng kia thì mới bị phản lại, ta đang nghi ngờ có phải gần đây ngươi ăn não heo nhiều nên mới trở nên giống như heo như thế hay không.

Sở Lâm Nguyệt có chút không vui nói.

Từ trong lời nói của Sở Lâm Nguyệt, Sở Lâm Phong đã cảm nhận được rõ ràng, tuy rằng lực công kích của nàng mạnh mẽ nhưng vẫn không có đạt đến lực lượng yêu cầu của cơ quan lực lượng.

- Quả thực gần đây ta ăn rất nhiều não heo, ngươi đừng cười ta. Chỉ là mùi vị rất là khá, ngươi có muốn ném thử hay không? Hôm nào ta sẽ dẫn ngươi đi Túy Tiên lâu ăn một bữa.

- Ngươi, ngươi đi chết đi, ta sẽ không ăn đồ vật ghê tởm như vậy.

Lửa giận của Sở Lâm Nguyệt lại suyết chút nữa bị Sở Lâm Phong nhen nhóm lên.

Sở Lâm Phong nhìn cơ quan lực lượng bị Sở Lâm Nguyệt công kích một chút rồi lại nói:

- Ngươi lui về phía sau một chút, để ta đến thử xem, nhìn xem lực phản chấn của nó mạnh như thế nào!

- Ngươi đừng thử, ngay cả ta cũng không được, ngươi thì lại không cần phải nói. Lực phản chấn kia không phải nói đùa, hiện giờ ở trong cơ thể ta vẫn đang khí huyết cuộn cuộn đó!

Tuy rằng lời nói của Sở Lâm Nguyệt có chút khó nghe nhưng xuất phát điểm vẫn là thật tâm, điểm ấy trong lòng Sở Lâm Phong rất rõ ràng.

- Không có chuyện gì, ta sẽ thử xem một chút, không có việc gì!

Sở Lâm Phong nói xong cũng mặc kệ Sở Lâm Nguyệt nghĩ ra sao, hắn đã đi tới vị trí cách cơ quan lực lượng chừng một thước, sau đó mới ngừng lại.

- Kiếm linh, ta có thể thành công hay không?

Trong lòng Sở Lâm Phong rất lo lắng hỏi, dù sao ngay cả Sở Lâm Nguyệt cũng không làm được, nói trong lòng hắn không lo lắng mới là lạ.

- Ngươi cứ lớn mật mà làm là được rồi. Dùng Huyền Ảnh Chỉ mà ngươi học được, nhất định là có thể mở ra tầng này.

Âm thanh của kiếm linh giống như tiếng trời vang lên ở trong đầu của Sở Lâm Phong.

Tinh Thần chi lực trong cơ thể nhanh chóng vận chuyển, Sở Lâm Phong nhớ tới lời kiếm linh đã nói, tới tầng thứ hai nhất định phải giữ lại một phần Tinh Thần chi lực, nếu không sẽ không có cách nào xem những võ kỹ kia.

Dựa theo phương pháp thi triển Huyền Ảnh Chỉ, Sở Lâm Phong tụ tập một nửa Tinh Thần chi lực trong cơ thể ở trên tay phải, sau đó nhanh chóng điểm ra ngoài.

Sở Lâm Nguyệt ở bên cạnh có chút nghi hoặc nhìn nhất cử nhất động của Sở Lâm Phong. Nàng chỉ nhìn thấy trên ngón tay của Sở Lâm Phong bắn ra một đạo ánh sáng màu lam nhạt giống như là ánh sao vậy, bắn về phía cơ quan lực lượng kia.

Vốn nàng cho rằng hắn sẽ phải chịu lực phản chấn, thế nhưng sau khi Sở Lâm Phong điểm ra một chỉ lại bình yên vô sự đứng ở nơi đó, còn cố ý mỉm cười một cái với nàng.

- Người không phải chịu lực phản chấn hay sao?

Sở Lâm Nguyệt giật mình hỏi.

- Không có, người không thấy kỳ quái sao?

Sở Lâm Phong hỏi ngược lại.

- Không kỳ quái, dùng lực công kích của người đương nhiên không có cách nào xuất hiện lực phản chấn quá lợi hại. Có lẽ là căn bản không có cách nào xuất hiện được cho nên đương nhiên sẽ không có cách nào làm ảnh hưởng tới người.

Sở Lâm Nguyệt vừa mới dứt lời thì một màn trước mắt làm cho nàng kinh ngạc đến mức không nói ra lời.

Chỉ thấy cánh cửa trước mắt Sở Lâm Phong đang chậm rãi mở ra, mà Sở Lâm Phong lại ngây ngốc cười cười, dường như cũng không kinh sợ vì cánh cửa này được mở ra vậy.

- Làm sao có khả năng, sao người lại có khả năng mở ra cánh cửa tầng thứ hai này chứ? Lẽ nào lực công kích bình thường không có gì lạ kia của người có thể so với lực công kích của Huyền vũ cảnh tầng thứ sáu hay sao?

Sở Lâm Nguyệt dùng ánh mắt như nhìn quái vật nhìn Sở Lâm Phong, lại nói.

- Có muốn cùng đi vào với ta hay không?

Sở Lâm Phong không phản đối, hẳn rất là hài lòng đối với hiệu quả làm cho Sở Lâm Nguyệt giật mình như vậy, để xem sau này nàng ta còn dám coi thường hắn hay không.

Dường như Sở Lâm Nguyệt còn đang ở trong mơ vậy, coi như không nghe thấy lời của Sở Lâm Phong:

- Sở Lâm Phong, người hãy thành thật nói cho ta biết, hiện tại người là Huyền vũ cảnh mấy trọng?

Ở trong lòng của nàng, nhiều nhất Sở Lâm Phong cũng chỉ là Huyền vũ cảnh tứ trọng thiên mà thôi. Chỉ là hiện tượng trước mắt đã khiến cho nàng không thể không có nghi hoặc.

- Huyền vũ cảnh nhất trọng, chỉ là rất nhanh sẽ có thể đột phá tới nhị trọng thiên, còn cái cửa này vì sao lại mở ra thì ta cũng không biết. Có thể là bởi vì trước đó người đã công kích, mà chỉ còn thiếu một chút nữa là có thể mở ra nên mới làm cho ta chiếm tiện nghi như vậy. Chỉ đơn giản như vậy mà thôi, hoặc là nói vận may của ta quá tốt á!

Sở Lâm Phong khiến cho Sở Lâm Nguyệt tức giận đến mức suýt chút nữa phun máu. Nếu như đúng là như vậy thì thật sự nàng cũng quá oan mà. Nàng vô duyên vô cớ may áo cho người khác lại còn khiến cho bản thân bị thương, không có một chút chỗ tốt nào cả.

Huyền vũ cảnh nhất trọng đã có thể tiến vào tầng thứ hai Tầng thư các, đây là chuyện bao năm qua chưa từng xuất hiện ở trong Sở gia. Có thể nói là trong lòng Sở Lâm Nguyệt vô cùng ước ao ghen tị.

- Người còn không đi vào hay sao? Thời gian cánh cửa mở ra có hạn, coi như người số may, hi vọng người có thể tìm được một quyển thư tịch tốt.

Sở Lâm Nguyệt không thể không tiếp nhận hiện thực mà nói một câu.

- Còn có hạn chế thời gian sao, sao người không nói sớm?

Sở Lâm Phong nói xong chuẩn bị tiến vào, vừa mới tới cửa thân thể dừng lại, sau đó xoay người lại hỏi:

- Người có muốn cùng đi vào với ta không?

- Ta cũng muốn đi vào mà, nhưng đáng tiếc cái cửa này chỉ có thể để cho một người đi vào. Nếu như ta đi vào theo người thì sẽ bị một kết giới ngăn cản. Nếu không, nếu như một người có tu vi Huyền vũ cảnh lục trọng thiên đến công kích rồi những người khác đều tiến vào theo, như vậy còn thiết lập cơ quan lực lượng này làm cái gì nữa chứ?

Sở Lâm Nguyệt có chút im lặng nhìn về phía Sở Lâm Phong. Đạo lý đơn giản như vậy mà hắn cũng không biết. Q, quả thật không biết vì sao trước đây hắn lại được gọi là thiên tài.

Sau khi Sở Lâm Phong nghe xong trực tiếp tiến vào trong cánh cửa, đi lên tầng thứ hai, để lại một mình Sở Lâm Nguyệt một ngơ ngác đứng ở chỗ đó.

- Lẽ nào hắn ta thật sự có lực công kích Huyền vũ cảnh lục trọng thiên hay sao? Cái gì mà chiếm tiện nghi? Hoàn toàn là lừa người ta, sao lúc đó ta lại không nghĩ tới chứ? Xem ra ta đã quá coi thường hắn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Truy phong kiếm quyết

Sau khi Sở Lâm Phong tiến vào tầng thứ hai, nhất thời bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngây người, so với bên trong tưởng tượng của hắn hoàn toàn là hai dáng vẻ khác nhau.

Trong này mờ mịt, tầm nhìn không tới năm mét, xem ra tầng thứ hai này không lớn, thế nhưng đi được nửa ngày cũng không có đi tới được đâu bên kia. Còn có chỗ kỳ quái hơn chính là nơi này không có bất kỳ vật gì, chỉ ít hắc không có gặp được hoặc là nhìn thấy được.

- Sao nơi này lại trống rỗng như vậy chứ? Kiếm linh, ngươi có ý kiến gì không?

Sở Lâm Phong trầm hồi trong lòng.

- Nơi này là một không gian kết giới, người có thể sáng tạo ra không gian này ít nhất cũng có thực lực vũ cảnh tầng thứ sáu, hẳn là tổ tiên Sở gia ngươi để lại.

- Vũ cảnh tầng thứ sáu? Như vậy chẳng phải là tồn tại rất trâu bò hay sao, sao lại không tìm được võ kỹ cơ chứ?

Tuy rằng trong lòng Sở Lâm Phong khiếp sợ, thế nhưng hắn ừng không quên mục đích đi tới nơi này.

Một lát sau kiếm linh mới nói:

- Vũ cảnh tầng thứ sáu đối với chỗ của các ngươi xem như là một cao thủ, nơi này là kết giới không gian kết giới, cần dùng Tinh Thần chi lực để tìm kiếm, ngươi dùng Tinh Thần chi lực trong cơ thể ngươi thử xem.

Sau khi có phương pháp thì Sở Lâm Phong vội vàng vận chuyển Tinh Thần chi lực trong cơ thể, chỉ là đây là một vấn đề thực sự đã làm khó hắn, dùng Tinh Thần chi lực tìm kiếm, hắn cũng không biết tìm kiếm ra sao.

- Dùng Tinh Thần chi lực kiểm tra sự vật, trong lòng nhất định phải không có tạp niệm, bao trùm Tinh Thần chi lực lên trên toàn thân, dùng tâm thần để nhận biết. Đây là kết giới do cao thủ vũ cảnh tầng thứ sáu bố trí, muốn giải trừ nó, dùng thực lực bây giờ của ngươi có chút khó khăn.

Sở Lâm Phong nghe xong như hiểu mà không hiểu gật gật đầu, lại một lần nữa vận chuyển Tinh Thần chi lực, dựa theo lời kiếm linh nói che kín toàn thân, dùng tâm thần để nhận biết chung quanh.

Nơi này không hề có thứ gì, nhắm mắt lại so với mở mắt ra cũng không có gì khác nhau, Sở Lâm Phong chậm rãi di chuyển. Lúc này hắn có cảm giác như đã nhìn thấy một cái bàn đá, trên mặt bàn có bày một cái hộp tinh xảo.

Bàn đá ở vị trí cách trước mặt hắn hai thước, tâm thần của Sở Lâm Phong khẽ động, vội vàng đi đến cái bàn đá kia. Đợi tới khi hắn mở mắt ra thì vẫn không hề có thứ gì như trước, cũng không có lấy một cái bóng của bàn đá.

Sau khi nhắm mắt, lại một lần nữa dùng tâm thần để nhận biết thì hắn lại nhìn thấy bàn đá kia. Giống như nó đang ở trước mặt mình vậy, mà cái hộp kia chỉ cần mình đưa tay là có thể lấy được.

Lần này Sở Lâm Phong không đi hỏi kiếm linh, hắn dựa theo tâm thần để nhận biết phương vị rồi đưa tay ra nắm lấy cái hộp kia,. Khi tay chạm tới cái hộp kia, hắn có một loại cảm giác rất là chân thực, là cảm giác chạm đến đồ vật thực sự.

Hộp không có cảm chế, tuy rằng Sở Lâm Phong nhắm hai mắt nhưng vẫn có thể lập tức mở ra được. Bên trong có một quyển thư tịch ó vàng đang lấp lánh nằm ở bên trong.

Thư tịch võ kỹ, đây là ý nghĩ đầu tiên trong lòng của Sở Lâm Phong, hắn không chút suy nghĩ trực tiếp cầm lên. Hắn cảm nhận được rõ ràng đồ vật đang ở trong tay. Lúc này Sở Lâm Phong mới mở hai mắt ra.

Vừa nhìn, quả nhiên là một quyển sách, đúng như lúc dùng tâm thần để nhận biết, tuy rằng thư tịch võ kỹ ở trong tay, chỉ là cái bàn đá và cái hộp kia lại biến mất không thấy hình bóng.

Không thể không nói nơi này quá mức quý giá, nếu như không phải kiếm linh nói cho hắn biết phương pháp thì không biết lúc nào hắn mới có thể tìm được bản thư tịch võ kỹ này.

Tuy rằng thời gian rất ngắn ngủi, thế nhưng Sở Lâm Phong lại phát hiện ra Tinh Thần chi lực trong cơ thể mình đã bị dùng mất hơn nửa, nếu như lại muốn tìm thêm một quyển thư tịch võ kỹ, sợ rằng cũng không có sức để làm.

Nhìn bản thư tịch võ kỹ không dễ có được trong tay này, Sở Lâm Phong cảm khái một trận, nhất định hắn phải cố gắng tu luyện võ kỹ này, khiến cho những người coi thường hắn phải nhìn hắn với cặp mắt khác xưa.

- Tiểu tử, người nên mau chóng ghi nhớ nội dung trong thư tịch vũ kỹ này đi. Thư tịch vũ kỹ này không thể mang ra khỏi Tầng thư các này, vận khí của người không tề, thư tịch vũ kỹ này xem như là một quyển võ kỹ không tề.

Âm thanh của kiếm linh xuất hiện ở trong đầu của Sở Lâm Phong.

Có thể làm cho kiếm linh nói là võ kỹ không tề, như vậy nhất định sẽ là thứ tốt, Sở Lâm Phong lập tức lật lên xem thư tịch.

Thư tịch ở trong tay, muốn lật xem rất là dễ dàng. Nhưng hắn lật xem nửa ngày cũng không thu hoạch được gì, bởi vì bên trên thư tịch vũ kỹ này không hề có một chữ nào, hoàn toàn là một mảnh giấy trắng.

- Chuyện gì xảy ra? Trên thư tịch này căn bản không có chữ, ta ghi nhớ thế nào đây?

Sở Lâm Phong lăm bằm nói, kỳ thực hắn đang chuẩn bị hỏi kiếm linh, nhưng lại không muốn để cho nó coi khinh mình.

- Tiểu tử, người dùng Tinh Thần chi lực thử mà xem, phương pháp giống nhau, có thể nhớ được bao nhiêu thì nhớ bấy nhiêu. Cho tới khi nào toàn bộ Tinh Thần chi lực bên trong cơ thể người bị dùng hết thì mới thôi.

Sở Lâm Phong cười khổ, quả thực hắn có chút ngu ngốc, hắn nên sớm nghĩ tới chuyện này mới đúng a chứ.

Sau khi vận chuyển Tinh Thần chi lực sau, Sở Lâm Phong đặt toàn bộ tâm tư lên trên việc ghi nhớ nội dung của bản thư tịch vũ kỹ này.

Quả nhiên, trên thư tịch vũ kỹ này lập tức xuất hiện chữ viết, tuy rằng nhắm hai mắt, thế nhưng hắn vẫn có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Trên tờ thứ nhất của thư tịch có viết mấy câu nói khiến cho Sở Lâm Phong trở nên kích động, trên mặt viết: từ tôn Sở gia, nếu như có người có thể tìm được bản thư tịch vũ kỹ này ở Tầng thư các, như vậy đã nói rõ số người rất may mắn. Đây là võ kỹ đặc ý nhất năm đó của ta, võ kỹ Huyền giai trung phẩm Truy Phong Kiếm Quyết. Đây xem như là võ kỹ tốt nhất trong Tầng thư các này, hi vọng sau khi người học được võ kỹ này thì có thể vì sự phồn hoa hưng thịnh của Sở gia mà nỗ lực.

Cuối cùng Sở Lâm Phong nhìn thấy ba chữ Sở Thiên Hùng như rồng bay phượng múa ở dưới cùng tờ giấy này.

Căn cứ vào ghi chép trong gia tộc cho nên Sở Lâm Phong biết Sở Thiên Hùng này, đây là một vị tổ tiên lợi hại nhất của Sở gia, bởi vì hắn cho nên Sở gia mới trở thành một trong năm thế gia lớn ở Lưu Vân thành này.

Khi đó là thời điểm huy hoàng nhất của Sở gia, mấy gia tộc lớn khác đều lấy Sở gia như thiên lôi sai đâu đánh đó, chỉ là đây đã là chuyện 300 ba trăm năm trước rồi.

Tuy rằng trong lòng kích động, nhưng Sở Lâm Phong vẫn rất nhanh khiến cho tâm tình bình tĩnh trở lại, có thể nói võ kỹ Huyền giai trung phẩm là võ kỹ cao cấp nhất trong Lưu Vân thành hiện tại. So với võ kỹ mà của gia chủ Sở gia hiện tại gia chủ Sở gia, Sở Nguyên Phách cũng còn cao hơn một phẩm.

Nếu như hắn có thể học được vũ kỹ này thì sẽ có phần thắng trong tỷ thí gia tộc không lâu sau đó.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, Sở Lâm Phong toàn tâm toàn ý vui đầu vào Truy Phong Kiếm Quyết, không phải hắn muốn tìm hiểu, mà là phải nhớ kỹ. Đợi sau khi trở về các rồi mới chậm rãi tìm hiểu và tu luyện.

Tinh Thần chi lực trong cơ thể từ từ giảm bớt, số lượng tờ giấy trong thư tịch vũ kỹ này không nhiều, không tới mười trang, nếu như là bình thường thì nhiều nhất Sở Lâm Phong chỉ cần xem qua hai lần là đã nhớ rồi. Tuy rằng hắn không có bản lĩnh đã gặp qua là không quên được, thế nhưng cũng không cách biệt là bao.

Nhưng hôm nay hắn đã xem gần như năm lần mà vẫn chưa ghi nhớ được, chuyện này khiến cho trong lòng Sở Lâm Phong có chút lo lắng.

Đối với hiện tượng kỳ quái này hắn cũng không muốn nghĩ nữa, chỉ có liên tục xem nhiều lần, toàn tâm toàn ý ghi nhớ nội dung bên trên.

Tinh Thần chi lực trong cơ thể càng ngày càng ít, chữ viết trên mặt giấy cũng càng ngày càng mờ hồ. Sau khi xem xong tờ thứ chín, rốt cục Sở Lâm Phong đã ghi nhớ toàn bộ nội dung của Truy Phong Kiếm Quyết này.

Mà giờ khắc này Tinh Thần chi lực của hắn đã rỗng tuếch, giống như vừa mới trải qua một trận chiến sinh tử vậy, toàn thân vô lực, y phục trên người đã sớm bị mồ hôi làm ướt đầm, Sở Lâm Phong vô lực ngồi co quắp ở dưới đất.

Mà lúc này hắn phát hiện ra thư tịch vũ kỹ trong tay đã không cánh mà bay, xem ra đúng như lời kiếm linh nói, muốn mang đi là chuyện không thể nào.

- Cũng nên đi ra ngoài rồi!

Sở Lâm Phong chậm rãi đứng lên, vừa mới chuẩn bị cất bước đi thì trước người đột nhiên truyền đến một đợt chấn động, một loại lực lượng kỳ lạ trong nháy mắt đã che kín toàn thân của hắn.

Sở Lâm Phong cảm giác hai mắt tối sầm lại, sau đó đã xuất hiện ở tầng thứ nhất Tầng thư các. Cảm giác không hiểu ra sao khiến cho Sở Lâm Phong không biết làm sao, mà âm thanh xuất hiện sau lưng lại dọa hắn gần chết.

- Người đã đi ra rồi sao? Sao lại nhanh như vậy chứ?

Âm thanh rất quen thuộc, là âm thanh của Sở Lâm Nguyệt.

- Khi người nói chuyện có thể chào hỏi trước hay không, sẽ hù chết người đó!

Sở Lâm Phong không vui nói.

- Người nói vậy là có ý gì?

Sở Lâm Phong không hiểu rõ ý tứ của Sở Lâm Nguyệt cho nên mới hỏi ngược lại.

- Từ lúc người đi vào cho đến lúc ra nhiều nhất chỉ mất năm phút đồng hồ, lẽ nào người đã tìm được thư tịch võ kỹ? Là võ kỹ thế nào vậy, để cho ta xem một chút được không?

Sở Lâm Nguyệt không chú ý tới vẻ mặt trên mặt Sở Lâm Phong mà lên tiếng hỏi như máy.

Sở Lâm Phong tiến vào tầng thứ hai của Tầng thư các, trong cảm giác của hắn ít nhất cũng có hai canh giờ. Thế nhưng Sở Lâm Nguyệt lại nói nhiều nhất chỉ có năm phút đồng hồ, chuyện này lại khiến cho hắn có chút kỳ quái.

- Thư tịch võ kỹ? Ta cũng không tìm được aá, bên trong cũng không có đồ vật gì cả. Ta tìm nửa ngày cũng không có tìm được cho nên mới đi ra, quả thực có chút khiến cho người ta thất vọng nha.

Sở Lâm Phong ra về rất ủ rũ nói.

- Ha ha, ta biết người không thể tìm được thư tịch võ kỹ mà. Muốn tìm được thư tịch trong tầng thứ hai không chỉ cần có vận may, mà phương pháp cũng rất quan trọng.

Sở Lâm Nguyệt cười nói, nhưng trong lòng lại tự lẩm bẫm:

- Nếu như người đi vào đều có thể tìm được thư tịch võ kỹ thì Sở gia ta đã sớm là gia tộc lợi hại nhất bên trong năm thế gia lớn rồi.

- Phương pháp gì vậy?

Sở Lâm Phong lăm bô không biết, về mặt ra về rất là chờ mong hỏi nàng.

- Cái này có nói cho người cũng vô dụng, mỗi người trong gia tộc chỉ có một lần cơ hội tiến vào tầng thứ hai, người không nên biết thì tốt nhất, tránh cho trong lòng khó chịu. Không phải mỗi lần vận may đều tốt như vậy đâu!

- Như vậy không phải ta sẽ không có cơ hội tiến vào nữa hay sao?

Sở Lâm Phong cười khổ nói.

Nếu như người biết ta tìm được thư tịch võ kỹ lợi hại nhất ở bên trong thì không biết người có thể phiền muộn đến mức phun ra máu hay không. Chỉ là bí mật này ta sẽ không nói cho người nghe.

Sở Lâm Phong thầm nói trong lòng, chỉ là Sở Lâm Nguyệt lại nở nụ cười xấu xa nhìn về phía Sở Lâm Phong:

- Muốn đi vào đó không phải là không có cơ hội, chỉ là thư tịch võ kỹ trong tầng thứ nhất này có mấy quyển không tồi, ví dụ như Bài Văn chương, Liệt Diễm quyền...

- Hi vọng khi người tiến vào tầng thứ hai có thể có được võ kỹ người muốn ha, uống phí cơ hội như vậy thực sự là đáng tiếc!

Sở Lâm Phong nói xong trực tiếp rời đi, để lại Sở Lâm Nguyệt đang nở nụ cười trên nỗi khổ của người khác ở lại chỗ này.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Tiểu thương bán kiếm

Sau khi đi ra khỏi Tầng thư các, Sở Lâm Phong trực tiếp trở lại trong phòng, hắn biết thời gian của mình rất gấp gáp, cho nên nhất định phải mau chóng học được Truy Phong Kiếm Quyết thì mới có thể đạt được thắng lợi trong lúc tỷ thí gia tộc.

Lâm Yên Nhiên không có ở trong phòng, Sở Lâm Phong đóng cửa phòng, sau đó chuẩn bị tu luyện võ kỹ Huyền Giai trung phẩm này.

Truy Phong Kiếm Quyết, từ tên của vũ kỹ này đã có thể thấy được đây là một loại võ kỹ thi triển lên rất nhẹ nhàng và rất nhanh nhẹn, như là một cơn gió không để lại một chút vết tích nào cả.

Trong đầu hiện ra toàn bộ nội dung của Truy Phong Kiếm Quyết, vũ kỹ này tổng cộng chia làm chín thức, ba thức đầu lấy bộ pháp làm chủ, ba thức sau lấy công kích làm chủ, ba thức cuối cùng cũng là ba thức khó nhất, Sở Lâm Phong không nhìn ra được nguyên do.

Muốn tu luyện vũ kỹ này ở trong phòng đương nhiên là chuyện không thể, nơi này quá hẹp căn bản không có cách nào thi triển ra được. Cho nên Sở Lâm Phong quyết định đi đến nơi trống trải ở phía sau núi, nơi đó bình thường sẽ không có ai tới quấy rầy hắn.

Đang chuẩn bị đi ra ngoài thì trong đầu xuất hiện âm thanh của Kiếm linh.

- Người nên đi tìm một cái bội kiếm thích hợp với người đi, muốn tu luyện vũ kỹ Truy Phong Kiếm Quyết này không có kiếm là không thể, mặt khác Tinh Thần chi lực ở bên trong cơ thể người cũng không còn lại có mấy, muốn tu luyện cũng là chuyện không thể.

Sở Lâm Phong hiểu rõ ý tứ của Kiếm linh, khi hắn tu luyện Huyền Ảnh Chi thì hắn đã biết chỉ có dùng Tinh Thần chi lực tu luyện thì mới có thể có được thu hoạch, linh lực căn bản không thể phát huy ra được tác dụng.

Chỉ là muốn tìm một cái bội kiếm thích hợp thì lại có chút khó khăn, tuy rằng trong gia tộc có kho binh khí, nhưng phẩm chất binh khí bên trong đó đều rất kém cỏi, ngay cả một cái linh kiếm hạ phẩm cũng khó mà tìm ra được.

- Có rồi, trên đường phố của Lưu Vân thành thường thường sẽ có người bởi vì không có tiền mà bán binh khí của mình thành tiền, đi tới đó xem xem. Có lẽ sẽ có thu hoạch.

Sau khi Sở Lâm Phong quyết định lập tức rời khỏi Sở phủ.

Trên đường phố của Lưu Vân thành có thể nói là ngựa xe như nước, người trong ngoài nối liền không dứt, từng tiểu thương không ngừng lớn tiếng rao hàng, tiếng hầu bàn thét to vang lên không dứt bên tai.

Đã rất lâu rồi Sở Lâm Phong không có đi qua trên đường phố này, sau khi bị chụp lên cái mũ rác rưởi. Bình thường ngoại trừ ở trên đỉnh Lưu Vân Sơn ra thì hắn luôn ở nhà, bình thường căn bản sẽ không đi tới những chỗ khác.

Không ít tiểu thương bày quầy hàng ở trên đường, có người bán thảo dược, bán người sùng vật, bán võ kỹ, Sở Lâm Phong tìm kiếm nửa ngày cũng không thấy một cửa hàng vỉa hè nào bán binh khí.

Trong lòng hơi có chút thất vọng, khi hắn đang chuẩn bị đi về thì đột nhiên có một tiếng thét to truyền vào trong tai:

- Mau đến mà xem, mau tới mua a, binh khí Linh cấp hạ phẩm, người nào tới trước sẽ có được nó a!

Rất nhanh Sở Lâm Phong đã theo phương hướng phát ra âm thanh tìm được tiểu thương thét to này, lúc trước mình cũng đi qua nơi này mà cũng không có phát hiện ra hắn, có khả năng đối phương vừa mới đến.

Theo tiếng thét to của tiểu thương, đã có không ít người đi tới trước sạp của tiểu thương này, xem ra buôn bán binh khí là sinh ý tốt nhất.

Sở Lâm Phong chen vào trong đoàn người, nhìn thấy binh khí bày ra trên đất của tiểu thương, tổng cộng có năm thanh, a thanh trường kiếm và một cây đại đao, còn có một kiện binh khí giống như là thương vậy.

Rất nhanh đã có người hỏi dò giá cả:

- Thanh kiếm này người bán thế nào đây?

Người nói chuyện chính là một hán tử trung niên, trên người mặc trường sam màu tím, bên hông có một thanh trường kiếm rất là dễ thấy, nhìn dáng vẻ dường như là một người khó mà dây vào.

- Kiếm một trăm linh thạch, đao tám mươi linh thạch, kích tám mươi linh thạch!

Tiểu thương thành thật báo giá.

- Đắt như thế sao?

Có người Trong đó kinh hô.

Một viên linh thạch đã tương đương với một trăm kim tệ, gia đình bình thường chỉ tiêu một tháng cũng chỉ có một trăm kim tệ mà thôi, không thể không nói giá cả của tiểu thương này có chút đắt đỏ.

- Những binh khí này của ta có thể đều là binh khí Linh cấp, cho nên không thể nói là đắt được, muốn mua thì mau mua nhanh, không mua xin hãy để lại cho ta!

Tiểu thương kêu ầm lên.

Sở Lâm Phong cũng rất muốn mua, nhưng đáng tiếc trên người hắn căn bản không có nhiều linh thạch như vậy. Vì vậy hắn chỉ có thể giương mắt nhìn người khác mua binh khí trước mặt đi mà thôi.

Năm thanh binh khí chỉ trong chớp mắt đã bán xong toàn bộ, trong lòng Sở Lâm Phong hơi có chút mất mát.

Người chung quanh từ từ tản đi, tiểu thương cũng thu thập rồi chuẩn bị rời đi, nhìn dáng vẻ này, dường như ngày hôm nay hắn rất là hài lòng đối với giá cả bán ra, trên mặt trước sau luôn nở một nụ cười xán lạn.

Lúc tiểu thương đang chuẩn bị rời đi thì lại nhìn thấy Sở Lâm Phong đang nhìn chằm chằm vào hắn:

- Tiểu ca, có chuyện gì sao? Nếu như muốn mua binh khí, lần sau xin mời tới sớm, hôm nay đã bán hết binh khí rồi.

- Quả thực ta rất muốn mua, nhưng đáng tiếc giá tiền binh khí của người quá đắt, không biết người có binh khí giá rẻ hơn hay không.

Sở Lâm Phong hỏi, đối với binh khí giá rẻ, kỳ thực cũng không lọt nổi vào mắt của hắn, có lẽ bên trong kho binh khí của gia tộc cũng sẽ có không ít.

- Người muốn mua thật sao?

Tiểu thương hỏi.

Sở Lâm Phong cảm thấy có hi vọng:

- Không sai, chỉ là linh thạch trên người ta không nhiều, giá cả cao quá ta cũng không mua nổi!

Tiểu thương cẩn thận nhìn Sở Lâm Phong một chút, sau đó cười nói:

- Ta có một thanh thiết kiếm, chỉ là đã rỉ sét loang lổ, thanh kiếm này là thứ ta một lần tìm khoáng thạch đúc kiếm ở bên trong một hang núi mà ngẫu nhiên thu được, thanh kiếm này suýt chút nữa còn lấy mạng của ta a.

- Còn có việc này sao? Nói ta nghe một chút.

Sở Lâm Phong nhất thời có chút hứng thú.

- Nơi này quá không tiện, chúng ta tìm một quán trà để tán gẫu đi. Ta thấy tiểu ca không tồi, tâm tình của ta ngày hôm nay cũng không tệ, cho nên ta sẽ kể cho người về cố sự của thiết kiếm này một chút!

Tiểu thương nói xong lại đi đến một quán trà.

Sở Lâm Phong đi theo phía sau người hắn:

- Người là Chú kiếm sư sao?

Đối với một ít đặc thù nghề nghiệp trên đại lục này Sở Lâm Phong cũng có hiểu một chút, Chú kiếm sư và Luyện dược sư đều rất là lợi hại, địa vị bình thường đều rất cao.

Bình thường Chú kiếm sư và Luyện dược sư rất ít đi lại ở bên ngoài, đều được một ít đại gia tộc hoặc là tông môn mời chào. Lúc trước hắn nghe thấy tiểu thương này nói đi tìm khoáng thạch đúc kiếm cho nên hắn mới hỏi như vậy.

- Không sai, ta là một Chú kiếm sư, chỉ là cấp bậc quá thấp cho nên không được một ít tông môn coi trọng, chỉ có thể tự mình đúc kiếm rồi bán ra mà thôi.

Tiểu thương cười khổ nói.

Quán trà từ lâu trên đường phố Lưu Vân thành không ít, trong lúc nói chuyện thì hai người Sở Lâm Phong đã đi tới trước mặt một quán trà.

Tiểu nhị của quán trà rất nhiệt tình đi ra tiếp đón, tiểu thương tùy tiện tìm một cái bàn rồi ngồi xuống:

- Thanh thiết kiếm này của ta, nhắc tới cũng kỳ quái, vật liệu đúc kiếm này ngay cả ta cũng chưa từng thấy qua. Chỉ là trên mặt của nó dường như thực sự bị gỉ sét vậy, vì vậy ta mới đặt tên nó là thiết kiếm.

Sở Lâm Phong ngồi xuống, nhìn tuổi tác của tiểu thương chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu, hắn nói:

- Tuổi tác của người lớn hơn ta, như vậy ta sẽ gọi người người một tiếng lão ca a. Người nói một chút xem thiết kiếm này sao lại khiến cho người suýt nữa mất mạng đi, ta vô cùng hiếu kỳ a!

Tiểu nhị của quán trà đưa tới một bình trà, sau đó lại rời đi, tiểu thương nâng chung trà lên uống một hớp rồi mới nói:

- Thoải mái, trà ở nơi này vừa rẻ lại vừa dễ uống, rất tốt.

Sở Lâm Phong không có mở miệng, tiểu thương đặt chén trà xuống, sau đó mới cười nói:

- Ta nhớ lần kia ta vô ý tiến vào một hang núi, muốn nhìn một chút xem bên trong có vật liệu đúc kiếm ta cần hay không. Thế nhưng không biết bên trong lại có một con rắn lớn to bằng một cái vại nước.

Tiểu thương dừng một chút, nhìn thấy vẻ giật mình trên mặt của Sở Lâm Phong, hẳn cảm thấy rất là thoải mái:

- Con rắn này chỉ ít cũng là ma thú cấp năm, dùng thực lực của ta đương nhiên không có cách nào chiến thắng được nó. Ta còn chưa kịp chạy trốn thì cái đuôi thô to của nó đã quét tới, tốc độ kia rất nhanh, lực lượng cực lớn, đúng là khó có thể hình dung ra được.

- Ngươi bị đuôi của nó quét trúng sao?

Sở Lâm Phong lo lắng hỏi.

- Phí lời, son động chi lớn như vậy, đuôi của nó thế nào ta cũng không thấy rõ, cho nên ta căn bản không có cách nào để tránh né. Vì vậy không bị quét trúng mới là lạ, chỉ là ta không hiểu tại sao nó lại ở trong đó đc.

Tiểu thương có chút ý tứ sâu xa nói, giống như còn đang cảm nhận lại hung hiểm vào ngày đó vậy.

Ma thú cấp năm cũng có thực lực cường giả của Vũ Cảnh, bị quái vật như vậy quét trúng không chết cũng nói rõ chỗ lợi hại của tiểu thương trước mặt này.

- Kết quả thế nào? Không phải ngươi định nói cho ta biết ngươi bị nó quét đuôi một cái trực tiếp dẫn tới hôn mê đó chứ!

Sở Lâm Phong nâng chung trà lên, sau khi nhấp một hớp lại hỏi.

- Nếu như hôn mê thì lại tốt, ta trực tiếp bị cái đuôi của nó đánh bay, đánh vào trên vách đá của son động, nhất thời làm sụp son động, ta rất vinh hạnh bị vùi vào trong đó.

Tiểu thương cười khổ nói.

- Ngươi không bị thương sao?

- Không có thương thế gì quá lớn, chỉ là xương sườn lại đứt mất bốn cái, vỡ đầu chảy máu, cách cái chết còn rất sớm!

Sở Lâm Phong hít vào một ngụm khí lạnh, tên này đúng là quá trâu bò, tình cảnh khi đó đúng là cử tử nhất sinh a.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Thanh sương kiếm

Sở Lâm Phong hít vào một ngụm ngụm khí lạnh, tên này đúng đúng là quá trâu bò, tình cảnh khi đó đúng là cử tử nhất sinh a.

- Như vậy thiết kiếm kia là sao đây?

Tiểu thương cười cười:

- Nhắc tới cũng kỳ quái, không biết có phải là vận may của ta quá tốt hay không. Khi son động sụp đổ thì con rắn lớn kia cũng bị hại nặng nề, cũng bị đá rơi xuống vùi lấp. Ta cách cửa động khá gần, tảng đá rơi xuống cũng không lớn, cũng không phải là quá nhiều. Chỉ là nó thì lại không giống, có mấy tảng đá to lớn rơi vào trên người nó, trong đó có một tảng thì rơi vào chỗ bảy tấc của nó. Ta dùng hết sức bình sinh mới từ bên trong đồng đá đá bỏ được ra ngoài. Có thể là trời cao thương ta, con rắn kia mất mạng, nhất định ma thú cấp năm sẽ có ma tính, cho nên ta chịu đựng đau đớn trên người rồi phá nát đầu của nó. Chỉ là, cuối cùng lại không có phát hiện ra được ma tính. Mà ta lại phát hiện một món đồ khác, ngươi biết là cái gì không?

Lần đầu tiên Sở Lâm Phong nghe được chuyện không thể tưởng tượng nổi như thế, giống như trong đầu của hắn đột nhiên xuất hiện Kiếm linh vậy, nửa ngày hắn còn chưa phục hồi tinh thần lại được.

- Nhất định ngươi không thể nghĩ tới được, ta thấy ở trong đầu của nó lại có một thanh kiếm, một thanh kiếm rỉ sét loang lổ!

Tiểu thương nhìn thấy vẻ mặt ngây người như phỗng của Sở Lâm Phong, hần cười nói.

- Kiếm? Sao nó có khả năng xuất hiện ở trong đầu của con rắn lớn kia chứ?

Sở Lâm Phong vội vàng hỏi.

- Ta cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng lại không có cách nào giải thích được, vốn ta tưởng rằng kiếm này là thứ tốt. Chỉ là sau đó mới phát hiện ra nó chỉ là một thanh kiếm nát mà thôi, ngay cả độ sắc bén cơ bản cũng không có.

Tiểu thương nói xong lại lấy ra một thanh kiếm dài ba thước ở bên trong đai lưng trừ vật cuốn quanh người.

Sở Lâm Phong nhìn thấy này quả nhiên trên thân kiếm này có vết rỉ sét loang lổ, trong lòng hơi có chút thất vọng, đúng lúc này âm thanh của Kiếm linh lại vang lên ở trong đầu hắn:

- Tiểu tử, kiếm này dù như thế nào ngươi cũng phải chiếm được, thứ này chính là một trong bảy đại Thần khí thượng cổ Thanh Sương Kiếm a!

Âm thanh của Kiếm linh nhất thời khiến cho Sở Lâm Phong có chút không biết làm sao, một trong bảy đại Thần khí Thượng cổ, muội muội nhà ngươi, còn có chuyện như vậy sao?

Sở Lâm Phong ra vẻ bình tĩnh, làm bộ không biết chuyện gì, hần hỏi:

- Không biết thanh kiếm này lão ca bán ra sao, tiểu đệ cảm thấy thanh kiếm này rất thích hợp với ta a!

Tiểu thương nhìn Sở Lâm Phong rất chân thành nói:

- Ta tên là Tiết Kim Sơn, ngươi tên là gì?

- Sở Lâm Phong!

- Ngày hôm nay chúng ta có thể gặp được nhau chính là duyên phận, ta sẽ đưa thanh kiếm này cho ngươi, nếu như ta nói không sai, ngươi là người của Sở gia a!

Tiết Kim Sơn cười nói.

- Như vậy Lâm Phong cảm ơn Tiết đại ca, ta lấy trà thay rượu kính Tiết đại ca một chén!

Sở Lâm Phong nâng chung trà lên uống một hơi cạn sạch.

Tiết Kim Sơn nhìn thấy Sở Lâm Phong thịnh tình như vậy, hần cũng nâng chung trà lên rồi uống một hơi cạn sạch:

- Xem ra huynh đệ thực sự là một người sáng khoái a!

Nói xong hần đưa thiết kiếm cho Sở Lâm Phong rồi nói:

- Thanh kiếm này rất có thể hoàn toàn không đơn giản như chúng ta nhìn thấy ở bề ngoài, hi vọng lão đệ có thể phát hiện ra bí mật của nó, cũng không uổng phí lão ca cứu tử nhất sinh một phen a.

- Tiết đại ca yên tâm, ta nhất định sẽ làm được như vậy!

Sở Lâm Phong tiếp nhận kiếm, tay hơi có chút run.

- Sắp tới là lúc Thiên Long học viện chiêu thu đệ tử, lão đệ có tính toán gì hay không?

Đột nhiên Tiết Kim Sơn nói sang chuyện khác.

- Ta cũng rất muốn gia nhập Thiên Long học viện, chỉ là điều kiện chiêu thu vô cùng hà khắc, ta chỉ có thể làm hết sức mà thôi. Còn lão ca, có tính toán gì hay không?

Sở Lâm Phong hỏi.

- Ta cũng chuẩn bị đi thử vận may một phen, xem có thể tiến vào lớp Chú kiếm sư hay không...

Hai người này vừa mới tán gẫu đã mất hơn nửa ngày. Khi Sở Lâm Phong về đến nhà thì đã là buổi chiều, sau khi đóng cửa phòng lại, Sở Lâm Phong bắt đầu cẩn thận quan sát thanh thiết kiếm trong tay này.

Nhìn một lúc lâu cũng không nhìn ra được cái gì, ngoại trừ rỉ sét loang lổ ra, điểm đặc thù duy nhất chính là ở vị trí chuôi kiếm dường như có một đồ án. Chỉ là lại mơ hồ không rõ, nhìn dáng vẻ khá giống như Thần Long ở trong truyền thuyết.

- Kiếm linh, đây chính là Thần khí Thượng Cổ mà ngươi nói với ta hay sao? Sao ta lại không phát hiện ra nó có dáng vẻ của thần khí a! Muội muội ngươi, không phải ngươi đang lừa gạt ta đó chứ?

Sở Lâm Phong lăm bằm nói.

Hắn biết Kiếm linh có thể nghe được tiếng nói chuyện của hắn rõ ràng, quả nhiên âm thanh của Kiếm linh lập tức truyền đến:

- Đồ nhà quê nhà ngươi, ngươi biết cái quái gì chứ? Thanh Thanh Sương Kiếm này xếp hạng thứ ba trong các Thần khí Thượng Cổ, tiểu tử ngươi nhất được bảo bối mà còn không biết.

Kiếm linh kiến thức rộng rãi, chuyện này Sở Lâm Phong đã sớm biết, đối với việc nó mắng mình, Sở Lâm Phong cũng không có đặt ở trong lòng:

- Ngươi nói nhanh lên, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao thanh kiếm này lại có dáng vẻ như thế này chứ?

- Sau này có thể không gọi ta là Kiếm linh hay không, ta có tên tuổi nha!

Âm thanh của Kiếm linh truyền đến.

- Vậy ta gọi ngươi là cái gì, mèo nhỏ hay chó nhỏ đây?

- Cút! Chủ nhân trước kia của ta gọi ta là Nguyệt Nhi, ngươi cũng có thể gọi như vậy, chỉ là ở phía sau tốt nhất nên thêm một chữ tỷ tỷ!

- Ngươi là gái? Kiếm linh còn phân trai gái hay sao?

Suýt chút nữa Sở Lâm Phong đã phun ra một ngụm nước bọt, đây thực sự là chuyện lần đầu hắn nghe thấy a.

Đột nhiên có gân đen xuất hiện trên trán của Sở Lâm Phong, đêm hôm ấy hắn triền miên cùng Lâm Nhược Hi, chẳng phải đã bị tên này nhìn thấy hết hay sao? Ài, bị một nữ tử nhìn thấy, ngấm lại cũng cảm thấy khó chịu, không biết lúc ấy nàng ta có phản ứng hay không.

- Tiểu tử, ngươi suy nghĩ lung tung cái gì vậy? Bỏ cô nương rất là thuần khiết, đừng dùng cái tư tưởng xấu xa kia của ngươi để đánh giá ta, ngươi nghĩ cái gì ta đều biết được, cho nên đừng hòng gạt ta.

Kiếm linh Nguyệt Nhi có chút tức giận.

Trong lòng Sở Lâm Phong lại rất kinh hãi, ngay cả hắn nghĩ gì cũng biết quả thực quá là khủng bố, sau đó nên đối tốt với nàng ta một chút. Nếu không nhất định hắn sẽ phải ăn không ít quả đắng a.

- Rất kỳ quái sao? Năm đó lão nương và chủ nhân phong quang đến mức nào chứ, đáng tiếc...

- Đáng tiếc cái gì? Khi ngươi nói chuyện có thể một lần nói cho xong hay không, tiểu gia ta ghét nhất là chuyện như người. Còn có một vấn đề nữa, sao âm thanh cc ngươi nghe qua lại nam không ra nam, nữ không ra nữ vậy?

Sở Lâm Phong có chút phát điên.

- Sau này ta sẽ nói cho ngươi biết, rất nhiều chuyện không phải là thứ mà hiện tại ngươi có thể tiếp nhận được. Ngươi chỉ cần nhớ kỹ một điểm là được rồi, ta tìm kiếm ngươi là do đã tìm ngàn năm, trên người ngươi có sứ mệnh cực kỳ quan trọng.

Kiếm linh Nguyệt Nhi chậm rãi nói.

Lần này Sở Lâm Phong nghe được âm thanh giống như là chim hoa mi đang hót vậy, âm thanh cực kì dễ nghe, hoàn toàn giống như tiếng trời phát ra từ miệng một thiếu nữ như hoa như ngọc.

Trong lòng Sở Lâm Phong chấn động tới mức khó có thể hình dung được, hắn đã tiếp nhận sự thực Kiếm linh này là gái.

- Nguyệt Nhi tỷ tỷ, ngươi mau nói cho ta biết thanh Thanh Sương Kiếm này bây giờ biến thành như vậy là tại sao đi!

Hiện giờ Sở Lâm Phong rất hi vọng biết được kết quả, một thanh tuyệt thế thần binh là khái niệm gì chứ? Ngấm lại cũng cảm thấy đáng sợ.

- Vì tiếng Nguyệt Nhi tỷ tỷ này của ngươi ta sẽ mở lòng từ bi nói cho ngươi biết a. Thần khí thượng cổ là thứ nghịch thiên, mỗi một người nắm giữ Thần khí thượng cổ đều có thể nói là tuyệt thế cường giả. Thần khí thượng cổ tổng cộng có bảy thanh, xếp hạng thứ nhất chính là Ma Sát Kiếm của Huyết Hoàng, xếp hạng thứ hai chính là U Minh Quỷ Phù của Minh Tôn, thứ ba chính là thanh Thanh Sương Kiếm này, đây là bội kiếm của Thanh Sương môn chủ lúc đó.

Kiếm linh Nguyệt Nhi nói xong rồi ngừng lại.

Sở Lâm Phong đợi nửa ngày cũng không có đợi được thanh thần binh thứ tư là cái gì, hắn không khỏi hỏi:

- Tại sao không nói nữa, cái tên Thanh Sương môn chủ này nghe qua khá giống tên một nữ nhân, có phải rất là lợi hại hay không?

- Cũng không tính là quá lợi hại, nhất chính cũng chỉ có thể dùng một kiếm chém cho Lưu Vân thành của các người biến thành phế tích mà thôi. Còn nữa, người nghĩ sai rồi. Thanh Sương môn chủ là một nam nhân, một nam nhân khiến cho tất cả cường giả lúc đó đều phải e ngại.

Lần đầu tiên Sở Lâm Phong nghe được chuyện viễn cổ cho nên tâm tình rất là hưng phấn:

- Nói cụ thể cho ta nghe một chút đi.

- Người còn chưa tới cấp bậc đó, muốn biết thì sau này cứ đi tới Thương Lan cổ địa thì sẽ biết, chỉ là hiện tại rõ ràng thanh Thanh Sương Kiếm này đã bị phong ấn. Chỉ có giải trừ phong ấn này thì mới có thể khiến cho nó thể hiện ra diện mạo chân chính của nó, uy lực đủ để hủy thiên diệt địa a! Chỉ là muốn giải trừ phong ấn này lại quá khó. Thanh Sương Kiếm giết người vô số, lệ khí trên thân kiếm vô cùng mạnh, trừ phi là có thể tìm được Thánh Ngọc Tuyệt Liên và Thiên Vũ Thần Thủy, bằng không sẽ rất khó làm được chuyện này.

Những thứ Kiếm linh Nguyệt Nhi nói ra Sở Lâm Phong đều chưa từng nghe qua, ngay cả trên thư tịch giới thiệu về một ít kỳ trân dị bảo bên trong Tầng thư các cũng không có nói tới. Thật sự hẳn có một loại cảm giác kiến thức nông cạn.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Du côn lưu gia

- Có phải Thánh Ngọc Tuyệt Liên và Thiên Vũ Thần Thủy rất khó thu được hay không? So với Băng điểm chi tinh dùng để giải trừ Chu Tước ấn ký của Lâm Nhược Hi thì thứ nào khó kiếm hơn đây?

Sở Lâm Phong là người khi nhìn thấy hi vọng thì sẽ không bỏ qua, có thể biến thành cường giả, đây là chuyện mà mỗi một võ giả đều tha thiết ước mơ.

- Cũng không khác nhau là mấy a, vì lẽ đó hiện tại người vẫn nên lấy việc tăng cao thực lực làm chủ, không có đủ thực lực, coi như những thứ đó này có đứng ở trước mặt người thì người cũng không chiếm được chúng! Ta đã thức tỉnh cho nên không cần hấp thu Tinh Thần chi lực bên trong cơ thể người nữa. Vì vậy bây giờ người có thể hoàn toàn hấp thu nó.

Kiếm linh Nguyệt Nhi nói ra sự thực.

Sở Lâm Phong vừa nghe vậy, cuối cùng hẳn đã hiểu rõ tại sao hai năm qua mình không có cách nào hấp thu được Tinh Thần chi lực. Hoặc là nói trong cơ thể không có cách nào chứa đựng được Tinh Thần chi lực, hóa ra kẻ cầm đầu lại là Kiếm linh Nguyệt Nhi này.

- Muội muội người, ta nuôi không người hai năm a, người trả Tinh Thần chi lực hai năm qua lại cho ta a!

Suýt chút nữa Sở Lâm Phong đã nổi khùng, mình bị chụp mũ danh xưng rác rưởi này, hóa ra là bởi vì nữ tử Kiếm linh này, ngẫm lại hẳn có bao nhiêu oan uổng a!

- Quý họp hời, không phải chỉ có một chút tinh thần lực thôi sao, sao người lại nổi giận như vậy chứ?

Đối với việc suýt chút nữa Sở Lâm Phong nổi khùng, Kiếm linh Nguyệt Nhi căn bản không để vào trong lòng.

- Người... Người... Quên đi, lần này ta tha thứ cho người!

Sở Lâm Phong chỉ có thể thỏa hiệp, đối với Kiếm linh Nguyệt Nhi hẳn không có một chút biện pháp nào cả.

Nghĩ đến Kiếm linh thần thông quảng đại, hẳn cảm giác mình vẫn kiếm lời, không phải là hai năm Tinh Thần chi lực có thể bù đắp được. Hiện tại hẳn đã có thể hoàn toàn hấp thu, cho nên dựa vào thiên phú của hẳn, hẳn là sẽ rất nhanh có thể bù đắp lại khoảng thời gian trước đây.

Nắm thanh kiếm trong tay, Sở Lâm Phong cảm thấy có một loại cảm giác không nói ra lời, hi vọng duy nhất hiện tại của hẳn chính là buổi tối nhanh tới một chút...

Mỗi ngày phía sau núi của Lưu Vân thành đều có một thiếu niên không ngừng trường kiếm múa trong tay ở chỗ này.

Cây cối chung quanh đã sớm trở thành những mảnh vụn:

- Rốt cục đã luyện tới thức thứ sáu rồi!

Thiếu niên phun ra một ngụm trọc khí rồi nói.

- Lâm Phong, có thể trong vòng hai tháng luyện được sáu thức đầu, cũng tăng cảnh giới lên tới Huyền vũ cảnh ngũ trọng thiên, người nên thấy mình đã đủ

ngịch thế rồi a.

Trong đầu của thiếu niên truyền đến thanh âm của một thiếu nữ.

- Nguyệt Nhi tỷ tỷ, tại sao ta vẫn không thể hình thành tinh đan ở trong người a, không phải khi đó ngươi nói chỉ cần ta song tu ới Nhược Hi thì sau này sẽ nhận được lợi ích khổng lồ hay sao? Tại sao ta lại không có cảm giác được chứ?

Thiếu niên lầm bầm nói, vẻ mặt có vẻ rất tự nhiên, nhưng trong lòng mắt để lộ ra ánh mắt làm cho người ta không rét mà run.

Thiếu niên này chính là Sở Lâm Phong có được võ kỹ Huyền Giai trung phẩm từ Tầng thứ các lúc trước, trải qua hai tháng tu luyện không ngày không đêm. Bây giờ hắn đã đột phá đến Huyền vũ cảnh ngũ trọng thiên.

- Chờ tới khi ngươi đột phá tầng thứ sáu thì sẽ có thể kết thành tinh đan. Dùng lực lượng Tinh Thần chi lực bên trong cơ thể ngươi, có lẽ sẽ không có đối thủ ở trong thế hệ trẻ tuổi của Lưu Vân thành này.

Sở Lâm Phong không có đai lưng trữ vật, cho nên chỉ có thể nắm Thanh Sương Kiếm vào trong tay:

- Muốn đột phá tầng thứ sáu còn cần một ít thời gian nữa, tỷ thí trong gia tộc đã ngày càng ngày càng gần.

Rất lâu rồi hắn không đi dạo trong Lưu Vân thành, ngày hôm nay nên đi tới xem một chút, xem liệu còn có thu hoạch như lần trước nữa hay không.

Bên trong Lưu Vân thành vẫn ngora xe như nước như cũ, người đến người đi, Sở Lâm Phong nhìn Thanh Sương Kiếm trong tay một chút rồi cười cười:

- Không biết Tiết Kim Sơn, Tiết đại ca hiện tại ra sao rồi. Hi vọng lúc vào Thiên Vũ học viện có thể gặp được ngươi.

Lúc này, phía trước Sở Lâm Phong xuất hiện động tĩnh không nhỏ, dường như rất nhiều người đang chạy về phương hướng gây ra động tĩnh.

Yêu thích xem trò vui thật ra là thói quen của đại đa số người, ngay cả Sở Lâm Phong cũng không ngoại lệ, hắn cũng đi theo đoàn người chen vào bên trong.

Vừa nhìn qua, hóa ra là một lão giả đang quỳ trên mặt đất, khổ sở cầu xin một thiếu niên tuổi gần bằng hắn.

Sở Lâm Phong nhận ra được thiếu niên kia, là Lưu gia Nhị công tử Lưu Mang, là một trong các thế gia nổi danh cùng Sở gia.

Đối với Lưu Mang này, Sở Lâm Phong vẫn biết được một ít chuyện của hắn. Người này bình thường yêu thích bắt nạt hoành hành, thường thường sẽ điếu võ dương oai trên đường ở trong Lưu Vân thành, thế nhưng lại không có người nào dám quản.

Bình thường, phía sau hắn đều sẽ có mấy tùy tùng thực lực không tồi đi theo. Một khi gặp phải phiền phức thì những tùy tùng này chính là tiền vốn giúp hắn giải cứu người khác.

Thêm vào Lưu gia hắn tài thô khí đại, cho nên rất nhiều người đều mắt nhắm mắt mở. Bởi vì nếu làm lớn chuyện lên cũng không chiếm được một chút chỗ tốt nào cả.

Sở Lâm Phong nhìn lão giả kia không ngừng xin tha thứ, trên khóe môi còn có thể nhìn thấy được vết máu, rất rõ ràng là do bị tên này đánh.

- Lưu thiếu gia, van cầu ngươi, trả trứng ma thú lại cho ta đi, ta còn muốn dùng nó để đổi lấy ít tiền mua thuốc cho cháu của ta a, cháu của ta đã nằm ở trên giường ba ngày rồi.

Lão giả này không ngừng dập đầu nói.

- Lão già, thiếu gia nhà ta coi trọng đồ vật của ngươi thì đó là vận khí của ngươi, đừng có tự mình chuốc lấy nhục, bằng không ta sẽ giết chết ngươi!

Một người tùy tùng của Lưu Mang đe dọa.

- Hóa ra tên này đoạt trứng ma thú của lão già này a, vận may thật sự quá kém, lại gặp phải lưu manh tên vô lại này. Hắn ta nổi danh là ba không a.

Trong đám người có một người lên tiếng.

Đầu óc của Sở Lâm Phong có chút mơ hồ, ba không rốt cuộc là cái gì, đây là lần đầu tiên hắn nghe nói.

Lúc này bên cạnh hắn có một người cùng đến xem náo nhiệt, cũng nhỏ giọng hỏi câu hỏi như hắn:

- Cái gì gọi là ba không vậy?

Sở Lâm Phong lập tức đưa lỗ tai ra nghe ngóng:

- Cái gọi là ba không chính là, mua đồ không trả tiền, ăn đồ ăn không trả tiền, cướp đồ không quan tâm tới người đó là ai.

Sở Lâm Phong nghe xong trong lòng âm thầm cả kinh, không nghĩ tới hai năm qua tên này lại lẫn lộn thành như vậy, hoàn toàn trở thành du côn lưu manh, người như vậy hẳn rất là cảm hận.

Thậm chí ngay cả đồ mà lão già kia muốn bán để mua thuốc cho cháu mà tên này còn không ta, trong lòng tên này thật là đen nha.

Lưu Mang và mọi người nhìn thấy người tới vậy xem nào nhiệt càng ngày càng nhiều, hẳn cảm giác trên mặt vô cùng có mặt mũi, nhiều người vậy xem như vậy mà cũng không có một người dám đứng ra. Xem ra tiếng tăm của hắn lại lớn thêm một bậc rồi.

Lão già kia xem khổ sở cầu xin không có hiệu quả lập tức đứng dậy, vọt thẳng đến trước mặt Lưu Mang, chộp vào y phục của hắn rồi nói:

- Hôm nay nếu như ngươi không đưa ta trúng ma thú, ta sẽ không cho ngươi rời khỏi nơi này.
- Thả cái tay bẩn của ngươi ra, y phục trên người thiếu gia ta bằng vào loại người như ngươi mà cũng có thể chạm vào sao?

Một tên tùy tùng nhìn thấy lão già này lại dám túm y phục của Lưu Mang, hẳn không nói lời nào, ném lão già ra ngoài, rồi xuống vị trí cách đó mấy thước.

Phương hướng lão già này rơi xuống chính là vị trí Sở Lâm Phong đứng, nhìn thấy lão già bị vứt ra, mọi người liên tục lùi về sau, mà Sở Lâm Phong thì lại nhanh chóng bước lên phía trước tiếp lấy lão già này.

Sở Lâm Phong nhìn sắc mặt của lão già này một chút, dường như rất là thống khổ, hẳn nhìn thì thấy xương bả vai của đối phương đã nát, lửa giận trong lòng hắn đột nhiên được sinh ra.

- Lão trượng, ngươi cứ ở chỗ này nghỉ ngơi một chút, ta sẽ lấy lại công đạo thay cho ngươi!

Sở Lâm Phong nói xong đi về phía tên tùy tùng vừa mới vứt lão già kia ra.

- Ta còn tưởng là ai dám quăng vào chuyện vô bổ của ta, hóa ra là rác rưởi Sở gia a, bằng vào ngươi cũng xứng sao?

Lưu Mang cũng nhận ra Sở Lâm Phong, đối với việc Sở Lâm Phong dám giúp lão già kia, trong lòng hắn hết sức khó chịu.

- Xứng hay không xứng không phải là do ngươi quyết định!

Sở Lâm Phong vừa dứt lời thì đã lắc người một cái, nắm tay mang theo Tinh Thần chi lực công kích về phía tên tùy tùng gần với Lưu Mang nhất.

Tốc độ nhanh chóng, làm cho tên tùy tùng kia không kịp phản ứng thì nắm tay của Sở Lâm Phong đã đánh vào trên người hắn, nhất thời tiếng như giết lợn vang lên trên đường phố.

Một quyền này của Sở Lâm Phong nhìn như đơn giản, kỳ thực lại là ôm hận mà phát, trực tiếp đánh gãy ba cái xương sườn của tên tùy tùng kia, muốn không kêu đau cũng khó khăn.

- Sở Lâm Phong, ngươi ăn gan hùm mật gấu hay sao mà dám động vào người của ta. Hôm nay coi như thiên vương lão tử đến đây cũng không cứu được ngươi a!

Lưu Mang nhìn thấy người của mình bị Sở Lâm Phong làm tổn thương, hẳn nhất thời cả giận nói.

Ở trong trí nhớ của hắn, còn chưa có người nào dám làm như vậy, làm cho hắn đã quên cái gọi là rác rưởi trong miệng hắn cũng có thể dùng một quyền đánh cho tùy tùng tu vi Huyền vũ cảnh tứ trọng thiên của hắn không đứng dậy được.

- Lưu manh, cái tên này của ngươi quả thực là danh xứng với thực a, ta thật không biết sao phụ thân ngươi lại nghĩ ra được. Lẽ nào hắn cảm thấy ngươi trời sinh chính là lưu manh, vì vậy mới gọi là lưu manh hay sao?

Về mặt Sở Lâm Phong rất tự nhiên nói.

Đối với mấy tên tùy tùng này của Lưu Mang, hắn cũng không có để ở trong mắt, còn tên Lưu Mang này thì lại không cần phải nói. Ngay cả ngưỡng cửa Huyền vũ cảnh cũng không có bước vào được.

- Lên hết cho ta, ngày hôm nay nhất định phải giết chết hắn, ai là người giết chết hắn trước tiên ta sẽ khen thưởng một trăm linh thạch.

Lưu Mang gầm lên một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Ngược đãi lưu mang

Một trăm linh thạch, đây là một con số rất là khổng lồ, đối với rất nhiều người mà nói cũng là một con số khiến cho người ta đỏ mắt.

- Lưu manh để mắt tới ta như thế, lại có thể sẵn sàng đưa ra một trăm linh thạch, nhìn dáng vẻ này, dường như nhà của ngươi cũng không tệ lắm a!

Sở Lâm Phong nhìn cặp mắt như muốn phun ra lửa kia của Lưu Mang, lại cười nói.

Người chết vì tiền chìm chết vì miếng ăn, ở dưới sự mê hoặc của một trăm linh thạch, mấy tên tùy tùng của Lưu Mang tranh nhau chen lấn khỏi xướng công kích với Sở Lâm Phong.

Nhìn mấy tên tùy tùng này động thủ với mình, Sở Lâm Phong cười lạnh, chân trượt đi, bộ pháp Lăng Ba Vi Bộ trong ba thức đầu của Truy Phong Kiếm Quyết được thi triển ra.

Không đợi người ngoài nhìn rõ đã xảy ra chuyện gì thì thân thể của hắn đã xuất hiện ở vị trí cách đó hơn hai thước, mà lúc này một tên tùy tùng đang nhào tới chỗ hắn.

- Vân đạm phong khinh!

Đây là thức thứ tư trong Truy Phong Kiếm Quyết, uy lực của võ kỹ Huyền Giai không phải là võ kỹ Hoàng giai bình thường có thể so sánh được. Thanh Sương Kiếm trong tay của Sở Lâm Phong xẹt qua, tạo thành một đường vòng cung duyên dáng ở trên không trung.

Tiếp theo một cái đầu người đầm máu từ trên cổ tên tùy tùng kia rơi xuống, mà trên Thanh Sương Kiếm trong tay của Sở Lâm Phong lại không có một chút vết máu nào cả.

Một chiêu đã thuận sát, nhanh đến cực hạn, Sở Lâm Phong rất hài lòng với hiệu quả như vậy. Tuy rằng hắn cũng không muốn tùy tiện giết người, thế nhưng đối với loại chó săn chỉ biết nịnh nọt, vẽ đường cho hươu chạy như vậy hắn cũng không cần thiết phải đồng tình.

- Hừ, không đỡ nổi một đòn!

Sau khi một chiêu giải quyết được một tên tùy tùng sau, Sở Lâm Phong không dừng bước, trong nháy mắt đã đi tới trước người một tên tùy tùng khác, chiêu thức cũng giống như vậy, cũng là một đường vòng cung duyên dáng, sau đó lại có một người vĩnh viễn mất đi sinh cơ.

Trong nháy mắt đã chém giết hai người, giờ phút này Sở Lâm Phong thật giống như ác ma, khiến cho Lưu Mang ở bên cạnh không ngừng run rẩy.

Nhìn thấy trong nháy mắt đồng bọn đã bị giết chết, tên tùy tùng còn lại lập tức quyết định chạy trốn, nào còn tâm tư đi quản sinh tử của Lưu Mang nữa, giữ được mạng nhỏ mới là quan trọng a.

Sở Lâm Phong chậm chậm đi đến trước mặt Lưu Mang, cười nói:

- Lưu manh, có phải ngươi rất bất ngờ không? Tên rác rưởi này như ta, ngày hôm nay lại dám hò hét ở trước mặt ngươi, có phải hiện giờ ngươi đang hối hận vì mang ít người hay không?

- Sở... Sở Lâm Phong, ngươi đừng có đắc ý, ta là thiếu gia của Lưu gia, ngươi dám làm gì ta cơ chứ?

Giờ phút này Lưu Mang vẫn không quên thân phận của Lưu gia.

- Lưu manh, trong cuộc đời của tiểu gia ta ghét nhất chính là người khác đe dọa ta, Lưu gia thì rất đáng sợ sao? Ta không cho là như vậy, ngay cả đồ đệ cứu chữa tử tôn của lão nhân kia mà ngươi cũng dám ngươi, lương tâm của ngươi bị chó ăn sao? Ngày hôm nay ta sẽ vì dân trừ hại!

Trong mắt của Sở Lâm Phong bắn ra một loại lửa giận khiến cho người ta không rét mà run.

Nhìn thấy ánh mắt này của Sở Lâm Phong, Lưu Mang có cảm giác giống như nhìn thấy con mắt của tử thần vậy, nghĩ đến kết cục của hai tên tùy tùng trước đó, dưới khổ hãn không kìm được bắn ra một dòng nước nóng, theo quần chảy xuống dưới mặt đất.

Sở Lâm Phong không nghĩ tới tên này lại bị mình làm cho sợ đến mức tè dầm như vậy:

- Ngươi muốn chết như thế nào?

Ngừ khí của hắn vô cùng lạnh lẽo.

- Ta không muốn chết, Sở Lâm Phong, nể mặt chúng ta đều là con cháu thế gia tha cho ta đi, sau này ta cũng không dám thế nữa a!

Lưu Mang đã hạ tôn nghiêm xuống mức thấp nhất, suýt chút nữa đã quỳ xuống cầu xin Sở Lâm Phong.

- Rác rưởi, giết ngươi làm bẩn tay của ta. Chỉ là, chuyện ngày hôm nay tính thế nào đây?

Sở Lâm Phong cũng không muốn giết Luru Mang.

Tuy rằng hành động của hắn ta khiến cho người ta cực kỳ căm hận, nhưng dù sao hắn cũng là người của Luru gia. Hiện tại Sở gia đang trong tình thế nguy cấp, không thể vì mình kích động nhất thời mà mang đến tai ương ngập đầu cho gia tộc.

Nghe thấy Sở Lâm Phong đồng ý buông tha cho mình, Luru Mang lập tức mừng rỡ:

- Ta sẽ lập tức mang sủng vật kia trả lại cho lão nhân, mặt khác ta sẽ bồi thường cho hắn một trăm linh thạch, ngươi xem thế nào?

Có thể có kết quả như thế Sở Lâm Phong cũng đã cảm thấy không tồi rồi. Một trăm linh thạch đã đủ để lão nhân và tôn tử của hắn chi tiêu trong vòng mười năm.

- Đem ra đây!

Trên mặt của Sở Lâm Phong vẫn không hề có cảm xúc như trước, đối mặt với người như Luru Mang nhất định phải hung ác, nếu không hắn ta sẽ không chịu thua.

Luru Mang lấy ra một đầu sủng vật màu trắng ở bên trong đai lưng trữ vật trên người, sau đó lại lấy ra một trăm linh thạch rồi hỏi:

- Ta có thể đi được chưa?

- Cút!

Sở Lâm Phong không quan tâm tới hắn nữa, Luru Mang và tên tùy tùng bị thương lúc trước ảo não rồi đi.

Lúc này Sở Lâm Phong mới đi tới trước mặt lão già rồi cười nói:

- Lão trượng, đây là sủng vật và tiền thuốc thang của ngươi, ngươi nhanh đi tìm đại phu trị liệu cho tôn tử của ngươi đi!

Sau đó hắn lại nhìn mọi người vây xem một chút, Sở Lâm Phong cả giận nói:

- Nếu như có ai có chủ ý với trứng ma thú và linh thạch của lão trượng, một khi bị ta biết nhất định ta sẽ giết không tha. Đừng có suy nghĩ may mắn, bởi vì ta nói được là làm được.

Quả thực trong lòng Sở Lâm Phong còn có chút lo lắng, dù sao một trăm linh thạch không phải là số lượng nhỏ, lão già này không thể bảo vệ được số tiền tài này. Cho nên trước tiên hắn chỉ có thể cho những người có ý xấu kia một lời cảnh cáo mà thôi.

Lúc này sắc mặt của lão già kia đã khá hơn lúc trước nhiều:

- Ân công, cảm tạ ngươi! Ngươi thực sự là người tốt a!

Trên mặt Sở Lâm Phong có chút ngưng ngưng:

- Đừng nói như vậy, đối với người như Luru Mang ta đã sớm muốn giáo huấn. Lão trượng, ngươi nên nhanh đi tìm đại phu trị liệu cho tôn tử của ngươi đi!

Hành động hôm nay của Sở Lâm Phong nhất thời tạo ra nghị luận ở trong đám người, rất nhiều người ở Luru Vân thành đều biết hắn, cũng biết một ít chuyện của hắn.

Từ một tên rác rưởi biến thành một đại hiệp dương thiện trừ ác, quả thực là chuyện mà tất cả mọi người đều không kịp chuẩn bị kịp tâm lý để tiếp nhận.

Lão già kia nhìn thấy vẻ mặt ân cần của Sở Lâm Phong, hắn nức nở nói:

- Đại ân đại đức của ân công lão hủ không thể báo đáp, trứng ma thú này dù như thế nào cũng xin ngươi thu nhận.

Vốn Sở Lâm Phong muốn cự tuyệt, nhưng trong đầu lại truyền đến âm thanh của Kiếm linh Nguyệt Nhi:

- Nhanh nhận lấy, đây chính là thứ tốt a, không nghĩ tới ở nơi này lại có tung tích của nó.

Sở Lâm Phong không thể làm gì khác hơn là ra vẻ khó khăn tiếp nhận trứng ma thú từ trong tay của lão già này:

- Như vậy tiểu tử ta phải cảm tạ lão trượng rồi!

Lão già giao trứng ma thú cho Sở Lâm Phong, sau đó vội vã rời đi. Có thể là bởi vì bệnh tình của tôn tử hắn nghiêm trọng tới mức hắn không thể chậm trễ được nữa.

Sở Lâm Phong đợi đến lúc đầu bóng lưng của lão biến mất ở trên đường phố thì mới rời khỏi, trong lúc đó không có một người nào dám có chủ ý với linh thạch của lão đầu này.

Về đến nhà Sở Lâm Phong không thể chờ đợi được nữa mà lấy ra trứng ma thú lão già cho hấn ở trong lòng ngực.

Trứng ma thú này cũng không phải là rất lớn, nhiều nhất chỉ to bằng một quả trứng ngỗng, màu sắc trắng như tuyết, dáng vẻ rất là đáng yêu.

- Nguyệt Nhi tỷ, người nói đây là thứ tốt, rốt cuộc là trứng ma thú gì a?

Trong lòng Sở Lâm Phong tò mò hỏi.

Đối với trứng ma thú hấn cũng không biết, trước đây hấn cũng thường thường thấy có người bán nó thành tiền, thế nhưng đều là một ít trứng ma thú cấp thấp mà thôi.

Ma thú ấp ra được cũng không ra sao, sức ăn lại vô cùng lớn, cho nên rất nhiều người cũng không muốn thuần dưỡng ma thú.

Đương nhiên vẫn có một ít ma thú không như vậy, ví dụ như Liệt Diễm mã, Phi Thiên ưng, thuần dưỡng tốt thì có thể thay làm vật cưỡi. Chỉ là loại ma thú này vô cùng ít ỏi.

Sở Lâm Phong nhớ tới chỉ có trong phủ thành chủ của Lưu Vân thành mới có một con Phi Thiên ưng, có người nói là thành chủ dùng giá cao mua được từ nơi khác.

- Lâm Phong, người có biết đẳng cấp của ma thú không?

Kiểm linh Nguyệt Nhi không có trực tiếp trả lời Sở Lâm Phong mà còn hỏi ngược lại.

- Biết một chút, ma thú cấp thấp, ma thú trung cấp cùng ma thú cấp cao.

- Quả thực người rất ngớ ngẩn. Ngay cả những thứ này cũng không biết, để bọn tiểu thư nói cho người a! Đẳng cấp của ma thú gần bằng với đẳng cấp thực lực của nhân loại. Ma thú cấp ba tương đương với lực công kích của Linh Võ giả, từ ma thú cấp bốn đến cấp sáu tương đương với lực công kích Huyền vũ cảnh.

Ma thú từ cấp bảy đến cấp chín lại có lực công kích của Vũ Cảnh, ma thú tới cấp bậc này sẽ có chút nguy hiểm.

Mà ma thú đột phá cấp chín thì được gọi là linh thú, linh thú có ba đẳng cấp tương ứng với chín tầng đẳng cấp của Thiên Vũ cảnh.

Linh thú cấp một có thực lực Thiên Vũ cảnh tam trọng thiên, cấp hai lại có thực lực Thiên Vũ cảnh lục trọng thiên, cấp ba thì lại có thực lực của Thiên Vũ cảnh cửu trọng thiên thậm chí còn mạnh hơn nữa.

Linh thú đột phá cấp ba được gọi là thánh thú, lực công kích rất là khủng bố, chỉ là bình thường sẽ không xuất hiện ở khu vực của nhân loại.

Sở Lâm Phong nghe vậy tròn mắt há hốc mồm nửa ngày mới phục hồi tinh thần lại:

- Vậy người có biết trứng ma thú này là ma thú gì hay không?

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Hưng binh vấn tội

Trong lòng Sở Lâm Phong rất muốn biết kết quả rốt cuộc trứng ma thú trong tay này là loại ma thú đẳng cấp thế nào.

Nghe Kiểm linh Nguyệt Nhi nói là thứ tốt, vậy nhất định là ma thú đẳng cấp cao. Bởi vì thứ có thể được nàng nói là thứ tốt trên cơ bản đều là nghịch thiên, ví dụ như Thanh Thương Kiếm vậy.

- Trứng ma thú này hấn là kết quả của linh thú Huyết Ảnh Cuồng Sư, nếu như có thể thuận lợi ấp nó ra, tương lai rất có thể nó sẽ trở thành linh thú.

Kiểm linh Nguyệt Nhi dùng giọng khẳng định nói.

- Vì sao người lại có thể chắc chắn như thế chứ? Ở trên này cũng không có đánh dấu gì a.

- Tuy rằng không có đánh dấu, thế nhưng cũng có khí tức của Huyết Ảnh Cuồng Sư. Chỉ là nếu muốn ấp trứng ma thú này thành công thì cũng không dễ dàng, cho nên tạm thời hiện tại người không nên nghĩ tới chuyện này thì hơn.

Sở Lâm Phong lập tức nhụt chí, Kiểm linh nói không dễ dàng thì nhất định sẽ rất khó, thế nhưng trong hấn lòng vẫn có chút không cam lòng.

- Người nói cụ thể một chút coi, không chừng số ta may, có thể áp nó ra thì sao?

- Có đủ linh khí và Tinh Thần chi lực là có thể áp ra được. Người không nhìn thấy tuy rằng bề ngoài trũng ma thú này bóng loáng, thể nhưng kỳ thực đã gần như hoá đá, nếu như ta không đoán sai. Tuổi của trũng ma thú này ít nhất đã được năm trăm năm.

Người ngẫm lại mà xem, năm trăm năm mà còn chưa áp ra được, người có hi vọng lập tức áp thành công hay không? Cho nên vẫn nên hấp thụ Tinh Thần chi lực nhiều một chút, chuẩn bị cho tỷ thí gia tộc không lâu sau nữa thì hơn.

Kiểm linh Nguyệt Nhi dùng giọng bất đắc dĩ nói.

Giờ phút này Sở Lâm Phong không còn lời nào để nói, ngẫm lại năm trăm năm cũng đã cảm thấy đủ khủng bố.

Còn tưởng rằng mình lượm được bảo vật, thể nhưng không nghĩ tới lại là đồ vật vô dụng, tiện tay ném trũng ma thú lên bàn, cũng không quan tâm tới nó nữa.

Bên Sở Lâm Phong không có việc gì, nhưng bên ngoài đã trở nên hỗn loạn. Sau khi Lưu Mang về đến nhà đã thêm mắm thêm muối, nói Sở Lâm Phong làm nhục hấn ra sao, giết tùy tùng của mình ra sao nói cho phụ thân Lưu Nguyên Khải của hấn biết.

Luận thực lực, có thể nói ở bên trong năm gia tộc lớn Lưu gia có thể đứng trong ba vị trí đầu. Cho nên sau khi Lưu Nguyên Khải nghe thấy nhi tử của mình bị bắt nạt, hấn nhất thời nổi trận lôi đình.

Có câu nói đánh chó cũng phải nhìn mặt chủ, huống hồ là nhi tử của mình, tính mạng của đám tùy tùng, nể mặt gia thế của đối phương cho qua thì cũng thôi đi. Dù sao ai cũng không muốn làm căng a.

Nhưng hiện tại là trực tiếp giẫm lên trên mặt, con giận này thực sự Lưu Nguyên Khải nuốt không trôi được. Nghe nói Lâm Phong là một rác rưởi trong gia tộc thì hấn lại càng không thể tha thứ được.

Kết quả là hấn mang theo mấy chục người trong gia tộc nổi giận hùng dũng đi tới Sở gia tìm Sở Lâm Phong để tính sổ.

Tu luyện nhiều ngày, Sở Lâm Phong đang chuẩn bị nằm ở trên giường của mình ngủ một lát thì ngoài cửa lại truyền đến tiếng gõ cửa dồn dập.

Sau đó âm thanh của Lâm Yên Nhiên đã truyền đến:

- Nhị thiếu gia không tốt rồi. Gia chủ Lưu gia mang theo rất nhiều người đi tới phủ đệ chỉ mặt gọi tên, muốn thiếu gia đi ra ngoài nói chuyện. Nghe hấn nói thiếu gia giết người của Lưu gia hấn.

Sở Lâm Phong nghe nàng nói vậy mới hơi nhướng mày:

- Tên rác rưởi chết tiệt này lại dẫn người đến gây sự, sớm biết như vậy thì lúc đó ta đã chém giết hấn. Lúc trước vì không muốn gây phiền toái cho gia tộc cho nên ta mới tha mạng cho hấn. Xem ra lần đó đã uống phí tâm cơ rồi.

Ra ngoài phòng, Sở Lâm Phong trực tiếp đi đến cửa lớn của phủ đệ, người còn chưa tới thì thanh âm phách lối của đối phương đã truyền đến.

- Sở Nguyên Phách, nếu ngày hôm nay người không cho lão tử một câu trả lời hợp lý, ta sẽ diệt Sở gia các người!

Nghe thanh âm tức giận này hấn là của gia chủ Lưu gia Lưu Nguyên Khải, chỉ có hấn mới có tư cách nói chuyện như vậy.

- Diệt Sở gia ta? Chỉ bằng vào người của Lưu gia người? Lưu Nguyên Khải, đừng có rầm thối ở trước mặt lão tử. Lão tử không dễ bị dọa thể đâu, có bản lĩnh thì cứ phóng ngựa lại đây.

Sở Nguyên Phách cũng không phải là kẻ tầm thường.

Bị đối phương bắt nạt tới cửa, nếu như còn không phản kích thì quả thực quá uất ức. Tuy rằng hấn không biết tại sao Sở Lâm Phong lại chém giết mấy hạ nhân của Lưu gia, thể nhưng nhất định là có nguyên nhân của nó.

Sở Lâm Phong không phải là một đứa trẻ dễ kích động, công phu ẩn nhẫn của nó mình đã lĩnh giáo qua. Hiện tại trong lòng hấn rất hi vọng nó không đến. Dù sao thực lực của đối phương gần như bằng bên mình, hươu chết vào tay ai còn không rõ ràng a.

Lúc này một hấn tử trung niên ở bên cạnh Lưu Nguyên Khải ghé vào lỗ tai hấn nói thầm cái gì đó. Nhìn dáng vẻ nhất định đã có chủ ý gì đó.

Hai mắt của Lưu Nguyên Khải không ngừng chuyển động, nói:

- Giao nhi tử của người ra đây, để hấn cho Lưu gia chúng ta một câu trả lời. Như vậy chuyện này sẽ coi như xong, nếu như không đồng ý. Như vậy từ hôm nay trở đi trong Lưu Vân thành sẽ thiếu đi một thể gia.

Từ trong giọng nói của hấn rõ ràng đã hòa hoãn hơn không ít, đây nhất định là do hấn tử trung niên kia đã ghé vào lỗ tai hấn nói gì đó. Mà nhất định hấn cũng kiêng kỵ cái gì đó cho nên không dám làm quá như trước.

Ngao cò tranh nhau ngư ông đắc lợi, hần cũng không thể vì một đũa nhĩ tử không ra gì mà đẩy gia tộc tới tình cảnh nguy cơ.

Lúc này Sở Lâm Phong đã đến:

- Tiểu gia ta đến rồi, có gì cần nói chứ?

Sở Nguyên Phách hơi nhú mồm, nói:

- Tiểu Phong, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao người của Lư gia lại đến Sở gia ta hưng binh vắn tội chứ?

- Phụ thân, ngày hôm nay con chỉ làm chuyện vì dân trừ hại mà thôi. Quả thật có chút người béo phệ não ngẩn, không hỏi đúng sai phải trái đã tới nơi này cần người linh tinh. Con cũng không có cách nào a.

Hai mắt của Sở Lâm Phong như điện nhìn về phía Lư Mang đang ở cách đó không xa.

- Sở Lâm Phong, người giết tùy tùng của ta còn dám nói khoác không biết ngượng, ngày hôm nay nhất định người sẽ phải chết!

Lúc này Lư Mang có người của gia tộc che chở cho nên lại bắt đầu hung hăng.

- Là ai giống như chó con xin xỏ ta tha mạng, có phải đầu người có vấn đề nên mới bắt nạt dân lành, hiếp đáp kẻ yếu, có chuyện gì mà người không làm chứ? Nếu như không phải ta nể mặt song phương là con cháu thế gia thì người đã sớm bị ta giết rồi, nào có mạng ở đây kêu loạn chứ?

Trong lòng Sở Lâm Phong nhất thời giận dữ, cũng mặc kệ người của Lư gia nghĩ gì mà nói.

Lư Mang bình thường thế nào trong lòng mọi người đều rất rõ ràng, trên khuôn mặt già nua của Lư Nguyên Khải có chút không nhịn được.

- Ta nghe nói người được gọi là rác rưởi, nhưng trong nháy mắt chém giết ba người, nếu như có bản lĩnh thì chiến với Lang nhi nhà ta một trận. Chỉ cần người có thể thắng nó, như vậy chuyện ngày hôm nay sẽ xóa bỏ, nếu như bị hần chém giết thì cũng đừng trách Lư gia ta bắt nạt người.

Lư Lang là nhĩ tử lớn nhất của Lư Nguyên Khải, năm nay đã mười tám tuổi, từ lúc một năm trước đã đột phá tới Huyền vũ cảnh lục trọng thiên, thực lực hôm nay có thể nói là cách Huyền vũ cảnh thất trọng thiên cũng không xa.

Lư Nguyên Khải chỉ đích danh, muốn Sở Lâm Phong đánh với Lư Lang một trận, đó là do nhìn trúng thực lực của Lư Lang mạnh hơn Sở Lâm Phong.

- Đề tiện!

Sở Nguyên Phách âm thầm mắng một câu, như vậy chẳng khác nào là muốn lấy tính mạng của Sở Lâm Phong.

- Tiểu Phong, thực lực của Lư Lang kia là Huyền vũ cảnh lục trọng thiên, con không phải là đối thủ của hần. Hay là thôi đi, không nên cá chết lưới rách với bọn chúng.

Trong lòng Sở Nguyên Phách rất là lo lắng.

Khóe miệng Sở Lâm Phong nở nụ cười:

- Phụ thân, yên tâm đi, con không sao đâu. Nếu như con nói con có thể trực tiếp chém giết hần, như vậy tên Lư Nguyên Khải này có thể liều mạng cùng chúng ta hay không?

Bây giờ Sở Lâm Phong vô cùng tin tưởng đối với thực lực của mình, Huyền vũ cảnh lục trọng thiên. Hần dám chắc trong vòng mười chiêu có thể chém giết được đối phương, ngộ nhờ hần thực sự giết chết Lư Lang này, như vậy hậu quả này quá nghiêm trọng.

- Tiểu Phong, hiện tại chính là thời buổi rối loạn, sắp tới là tỷ thí gia tộc, nhiều một chuyện không bằng bớt đi một chuyện. Nếu như con thật sự có thực lực kia thì tha cho hần một mạng đi!

Trong lòng Sở Nguyên Phách càng ngày càng hồ đồ.

Từ trong lời nói của Sở Lâm Phong, rất rõ ràng nó có thể dễ dàng chém giết được võ giả Huyền vũ cảnh lục trọng thiên. Như vậy cảnh giới hiện tại của nó là gì, bí mật trên người nhĩ tử này của hần quả thực là không ít.

Lúc này, trong đám người Lư gia có một thiếu niên mặc áo trắng đi ra, trên khuôn mặt toát ra khí tức tàn nhẫn.

- Rác rưởi Sở gia, hôm nay ta sẽ khiến cho người chết ở dưới ba thước thanh phong của ta!

Ngữ khí vô cùng ngông cuồng, Sở Lâm Phong cũng không phản đối:

- Có phải là rác rưởi hay không không phải là chuyện mà người có thể định đoạt. Nếu như ta giết người thì làm sao bây giờ? Phụ thân người có thể phát điên tới trả thù nhà ta hay không?

Câu nói này của Sở Lâm Phong là nói với Lưu Nguyên Khải, nếu như hắn nói không, như vậy rất có thể Sở Lâm Phong sẽ lập tức chém giết Lưu Lang.

Có thể nói Lưu Nguyên Khải hoàn toàn tự tin đối với nhi tử của mình:

- Sống chết có số, giàu có nhờ trời. Giữa hai người các ngươi, bất kể là ai bị đối phương giết chết đều không liên quan tới gia tộc. Đương nhiên tốt nhất là không nên xảy ra tình cảnh nguy hiểm đến tính mạng.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Khiêu chiến lưu lang

Rất rõ ràng Lưu Nguyên Khải muốn để Lưu Lang chém giết Sở Lâm Phong, song phương đều là thế gia, cho nên không thể tạo ra thế cục không chết không ngót được.

Bởi vậy trước tiên phải nói ra những câu nói này để tránh cho sau này gây ra phiền phức. Chỉ là hắn không biết trong lòng Sở Lâm Phong lại đang âm thầm cười nói:

- Lão câu, tiểu gia ta đang chờ câu nói này của ngươi.

Người của Sở gia không ôm bất cứ hy vọng đối với việc Sở Lâm Phong khiêu chiến Lưu Lang. Tinh Thần chi lực của Huyền vũ cảnh lực trọng thiên so với ngũ trọng thiên nhiều hơn không chỉ gấp đôi a.

- Lâm Hải, ngươi nói xem tên này có thể chống được mấy chiêu?

Lúc này Sở Lâm Nguyệt nhỏ giọng nói với Sở Lâm Hải ở bên cạnh.

- Lâm Nguyệt tỷ, ta dám khẳng định, phế vật này không sống qua năm chiêu. Ta thật không rõ hắn có được can đảm ở đâu mà dám giết người của Lưu gia, rước lấy phiền phức như vậy, có chết cũng đáng đời.

Trong giọng nói của Sở Lâm Hải không có một chút đồng tình

nào cả.

Trái lại hắn còn cảm thấy Sở Lâm Phong mang đến nguy cơ cho gia tộc, vì vậy có chết cũng chưa hết tội.

- Ta không cho là như vậy, tên này ẩn giấu rất sâu, ta có dự cảm có thể hắn sẽ thắng.

Sở Lâm Nguyệt cười nói.

Đối với người có thể trong vòng một chiêu chém giết một Huyền vũ cảnh tứ trọng thiên, thực lực đó ít cũng phải là Huyền vũ cảnh lực trọng thiên trở lên. Chỉ ít năng không có cách nào làm được điểm này.

Hiện tại trong lòng nàng đã có khẳng định rõ ràng đối với việc Sở Lâm Phong có thể dễ dàng tiến vào tầng thứ hai của Tầng thư các, hắn ta tiến vào bằng thực lực. Chỉ là lúc đó cố ý ra vẻ như vậy mà thôi.

Giờ phút này ở ngoài phủ đệ của Sở gia đã có không ít người nghe tin mà tới, người của ba đại thế gia khác cũng ở trong đó.

Trong đám người, tiếng bàn luận vang lên không dứt bên tai, nhiều nhất vẫn là cho rằng Sở Lâm Phong thua chắc. Điều này làm cho Sở Nguyên Phách nghe xong trong lòng rất là khó chịu.

- Sở Lâm Phong, đến đây đi! Để ta xem ngươi có bản lĩnh gì mà dám giết đệ tử gia tộc ta. Hôm nay ta sẽ khiến cho ngươi biết có những người không phải là loại phế vật như ngươi có thể khiêu khích được.

Lúc này Lưu Lang đi ra, quay mặt về phía Sở Lâm Phong rồi kêu lên.

- Lâm Phong. Tha cho tiểu tử này một mạng, chờ lúc gia tộc tỷ thí lại chém giết hắn. Nếu như hôm nay con chém giết hắn, như vậy nhất định Lưu gia sẽ không chết không thôi cùng với Sở gia các ngươi. Mặt khác cố gắng ẩn giấu thực lực sẽ tạo ra hiệu quả bất ngờ đối với gia tộc tỷ thí của ngươi. Nếu như hiện tại bộc lộ ra thực lực quá cao, như vậy sẽ bị mọi người coi là kinh địch, đến lúc đó phiền phức sẽ càng lớn hơn.

Trong đầu đột nhiên nhớ tới đến âm thanh của Kiếm linh Nguyệt Nhi, có thể nói nàng là người ở ngoài, cho nên có thể phân tích tình hình hiện tại vô cùng thấu triệt.

- Ta biết rồi Nguyệt Nhi tỷ tỷ, quả thực lúc trước ta có ý nghĩ chém giết hần, cảm ơn ngươi!

Trong lòng hần vô cùng cảm kích nàng.

- Chỗ này quá hẹp, đến luyện võ trường nhà ta a. Ta thực sự muốn nhìn một chút xem thiên tài của Lư gia lợi hại tới cỡ nào. Nếu như ngay cả rác rưởi của Sở gia cũng đánh không lại, sau này quả thực không có mặt mũi ở lại Lư Vân thành này nha.

Sở Lâm Phong nói xong xoay người rời đi, đi về phương hướng luyện võ trường.

Tất cả mọi người đi về phía luyện võ trường của Sở gia, chỉ là người vây xem xem náo nhiệt đều bị cự tuyệt ở ngoài cửa, nhất thời khiến cho rất nhiều người oán giận không thôi.

Bên trong luyện võ trường, Sở Lâm Phong lẳng lặng đứng ở nơi đó, Thanh Sương Kiếm trong tay vẫn rỉ sét loang lổ như trước. Làm cho người ta có một loại cảm giác không biết nên tả như thế nào.

- Sở Lâm Phong, lẽ nào ngươi muốn dựa vào một thanh kiếm phổ thông để đánh với ta, thực sự là hão huyền. Hiện giờ ta sẽ để cho ngươi mở mang kiến thức một chút, xem cái gì mới gọi là Tinh Thần chi lực.

Lư Lang vừa dứt lời đã nhanh chóng phóng đi về phía Sở Lâm Phong, trong tay hần là một thanh trường kiếm chỉ ít cũng có cấp bậc linh khí. Hần mang thoáng hiện, mang theo tiếng xé gió chói tai trực tiếp bổ tới chỗ của Sở Lâm Phong, tốc độ không phải nhanh bình thường.

Sở Lâm Phong nhìn thấy kiếm chiêu này của Lư Lang thì hần đã uy lực của nó không tầm thường. Trong nháy mắt bộ pháp Lăng Ba Vi Bộ, Truy Phong Kiếm Quyết thứ nhất được thi triển ra, toàn bộ thân thể của hần nhanh chóng lùi về phía sau.

Khi trường kiếm của Lư Lang đến vị trí chỗ hiểm thì hần đã tránh được, trường kiếm của Lư Lang tức thì bổ vào không khí.

Chỉ là Tinh Thần chi lực bên trong trường kiếm rất là mạnh mẽ, Sở Lâm Phong tránh thoát trường kiếm nhưng không có cách nào tránh thoát được kiếm khí do Tinh Thần chi lực tạo thành, y phục trên người bị kiếm khí quét trúng, để lại vài sợi vải vụn đang rơi bồng bồng ở trên không trung.

Lần công kích thứ nhất đã khiến cho Sở Lâm Phong suýt nữa bị thương, điều này làm cho mọi người càng cảm thấy chắc chắn Sở Lâm Phong sẽ thất bại không thể nghi ngờ. Giờ phút này trên mặt của Lư Nguyên Khải cũng mang theo nụ cười thỏa mãn.

Dường như hần đã thấy Sở Lâm Phong bị nhĩ tử thiên tài của hần chém giết vậy, vẻ mặt vô cùng đắc ý.

- Hần thực sự không đỡ nổi một đòn như thế sao? Lẽ nào ta đã đoán sai rồi, tên này vốn là một người ngu ngốc mà?

Trong lòng của Sở Lâm Nguyệt cũng vô cùng nghi hoặc.

Đối với một chiêu này của Lư Lang, nàng cảm thấy cũng không phải quá mạnh, hoàn toàn có thể ung dung né tránh, mà Sở Lâm Phong lại bị người ta làm cho rách y phục.

Trong lòng Sở Nguyên Phách cũng lo lắng không thôi, chỉ là lúc này Sở Lâm Phong lại quay về phía hần cười cợt, ý cười có chút khiến cho người ta không suy đoán ra được.

Nhìn thấy nụ cười của Sở Lâm Phong, trong lòng Sở Nguyên Phách mới trở nên bình tĩnh. Nụ cười này hần từng nhìn thấy, lúc trước khi Sở Lâm Phong đính hôn cùng Lâm Nhược Hi, thời điểm đối chiến với Lâm Long, Sở Lâm Phong cũng có nụ cười như thế.

- Khả khả! Tiểu Phong, con ả ả như vậy thật sự khiến cho vị phụ không biết nói gì a. Ở trước mặt Huyền vũ cảnh lực trọng thiên như Lư Lang mà còn muốn ả ả, không biết cảnh giới hiện tại của con tới đâu rồi.

Trong lòng Sở Nguyên Phách lẩm bẩm nói.

- Cái này! Sở Lâm Phong, ngươi chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao? Ngay cả một chiêu của ta cũng không tiếp nổi, nếu như hiện tại ngươi chịu thua, lại dập đầu mấy cái. Còn lớn tiếng nói Sở Lâm Phong ta trời sinh là rác rưởi, như vậy ta sẽ tha mạng cho ngươi!

Lư Lang không lập tức công kích, ở trong mắt hần Sở Lâm Phong không phải là đối thủ của mình. Một lần công kích rất bình thường đã khiến cho đối phương hần suýt chút nữa bị thương, đối thủ như vậy căn bản không xứng để mình dùng toàn lực đối phó.

Lúc này trong lòng của Sở Lâm Phong cũng hơi giật mình, tuy rằng khi sử dụng Lăng Ba Vi Bộ hần cố ý làm cho bước chân chậm lại, nhưng đối phó với kiếm khí do Tinh Thần chi lực tạo thành thì lại không được. Nó vẫn công kích vào hần, xem ra không thể quá bất cẩn được.

Hiện tại mình vẫn chưa thể hoàn toàn chơi đùa chết hần ta được, giả làm heo ăn thịt hổ cũng phải có quá độ, vạn nhất không nắm giữ được mức độ, hậu quả khó mà lường trước được.

- Người có thể khiến cho Sở Lâm Phong ta quỳ xuống chưa được mấy người. Ngươi Lư Lang tính là gì chứ? Bằng ngươi cũng xứng sao? Cùng lời nói tương tự, nếu như ngươi chịu quỳ ở trước mặt ta lớn tiếng nói Lư Lang ta trời sinh là rác rưởi, như vậy ta sẽ tha cho ngươi!

Sở Lâm Phong lớn tiếng nói, căn bản không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của mọi người đang nhìn về phía hắn.

- Ha ha ha ha! Ta đã từng thấy người cuồng ngạo, thế nhưng chưa từng thấy ai cuồng ngạo như ngươi, nếu ngươi đã muốn chết, ta sẽ tác thành cho ngươi!

Trên mặt của Lưu Lang tức thì trở nên đáng sợ, trên người lập tức xuất hiện tinh quang chói mắt.

Sở Lâm Phong biết lần này Lưu Lang đã dùng tới thực lực chân chính, nếu như hắn thi triển võ kỹ thì mình cũng chỉ có thể dùng võ kỹ để chống lại. Chỉ là không biết nên dùng Huyền Ảnh Chi hay là Truy Phong Kiếm Quyết được.

Thứ sau quá lợi hại, hắn sợ một chiêu sẽ giết chết đối phương. Cho nên cuối cùng hắn vẫn lựa chọn dùng Huyền Ảnh Chi, tuy rằng lực công kích không phải là rất lớn, thế nhưng lại có thể đánh lên, làm cho đối phương khó lòng phòng bị.

- Cuồng sát thập quyết trăm!

Trong miệng Lưu Lang hét lớn một tiếng, vô số tinh quang mang theo tàn ảnh hướng vọt tới chỗ Sở Lâm Phong, tốc độ so với lần trước còn nhanh hơn không chỉ gấp đôi.

Mà lúc này Sở Lâm Phong lại làm ra một chuyện khiến cho tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm, hắn trực tiếp cầm Thanh Sương Kiếm trong tay ném ra một bên, chuẩn bị dùng tay không để đón đỡ một chiêu này của Lưu Lang.

- Có phải phế vật này đã bị dọa sợ rồi không? Thậm chí ngay cả binh khí cũng ném đi, lần này muốn không chết cũng khó a.

Sở Lâm Phong không nhịn được nói.

Vốn Sở Lâm Nguyệt định cãi lại, thế nhưng nhìn thấy tình huống trước mắt thế này nàng cũng không biết nên nói gì cho phải.

Ngay khi mọi người đều cho rằng lần này nhất định Sở Lâm Phong đã chết chắc rồi thì một chuyện làm cho tất cả mọi người khó có thể tin lại xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Thực lực của Sở Lâm Phong

Ngay khi kiếm của Lưu Lang cách Sở Lâm Phong còn có nửa thước thì thân thể của Sở Lâm Phong giống như biến mất không còn tăm hơi vậy, lập tức vọt đến khoảng cách hơn năm thước.

Đây là bộ pháp thức thứ ba bên trong Truy Phong Kiếm Quyết mà Sở Lâm Phong thi triển ra, cũng là một thức lợi hại nhất di hình hoán vị. Khi thi triển này một chiêu cần tiêu hao Tinh Thần chi lực rất lớn.

Sở Lâm Phong có thể cảm giác được rõ ràng Tinh Thần chi lực trong đan điền đã giảm thiểu đi mấy phần:

- Xem ra sau này vẫn nên ít dùng chiêu này thì hơn, tiêu hao Tinh Thần chi lực quá lớn.

Tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy, thế nhưng trên tay hắn cũng không hề nhàn rỗi, võ kỹ Hoàng giai Huyền Ảnh Chi trong nháy mắt đã được thi triển ra, vài đạo chi kinh mang theo Tinh Thần chi lực công kích về phía Lưu Lang.

Mà lúc này trong lòng Lưu Lang đang khiếp sợ còn lớn hơn so với bất kỳ người nào. Cuồng sát thập quyết trăm của hắn là võ kỹ Hoàng giai thượng phẩm, khi hắn toàn lực thi triển mà ngay cả y phục của đối phương cũng không động tới được.

Đây là sự thực mà hắn khó có thể tiếp nhận được. Đúng lúc này hắn đột nhiên cảm giác được có một loại cảm giác nguy hiểm trước nay chưa từng có xuất hiện, hắn biết đây là thứ mà Sở Lâm Phong mang lại cho hắn.

Có thể đột phá Huyền vũ cảnh lực trọng thiên, đương nhiên Lưu Lang cũng là một thiếu niên vô cùng kiệt xuất có thiên phú tốt. Sau khi một chiêu vô hệt hắn nhìn thấy động tác Sở Lâm Phong thi triển thì đã biết chắc chắn là một loại võ kỹ vô hình rất là lợi hại.

Hắn vội vàng xẹt qua một bên, phản ứng nhanh chóng khiến cho Sở Lâm Phong cũng cảm thấy khó mà tin nổi:

- Không nghĩ tới Lưu Lang này lại có phản ứng nhanh như vậy, xem ra quả thực là một kình địch.

Hắn có chút hối hận đối với hành động không cần Thanh Sương Kiếm của mình, chỉ là giờ phút này lại không có thời gian cho hắn suy nghĩ nhiều.

Phản ứng của Lưu Lang rất đúng lúc, Huyền Ảnh Chi của Sở Lâm Phong không thể chân chính làm thương tổn được hắn. Chỉ là lực công kích của chi

kính vẫn đựng tới y phục của hắn, để lại một cái lỗ nhỏ bên trên.

- Sở Lâm Phong, không nghĩ tới lúc trước ta đã quá coi thường ngươi a! Chỉ là, bằng vào võ kỹ hạ phẩm như vậy mà ngươi cũng muốn đả thương ta sao?

Đương nhiên Lưu Lang có thể phát hiện ra lỗ nhỏ trên y phục của hắn.

Đối với việc mình nhanh chóng né tránh ra khỏi công kích của Sở Lâm Phong, hắn cảm thấy rất vui mừng, nếu như chậm một giây thì mình sẽ bị thương.

Giờ phút này Sở Lâm Phong đã mang đến cho hắn một loại cảm giác rất là cảm giác thần bí, thân pháp lúc trước hắn né tránh Cuồng sát thập quyết trăm của hắn khiến cho hắn không ngừng hâm mộ, nếu như hắn có thể tu luyện, nhất định thực lực sẽ nâng cao thêm một bước.

- Có thể đả thương được hay không không phải là thứ mà ngươi định đoạt được. Lần này coi như số ngươi may, lần sau sẽ không may mắn như vậy nữa rồi!

Trong lòng Sở Lâm Phong đã có quyết định, nếu không dùng Thanh Sương Kiếm thì dùng thân pháp phối hợp với Huyền Ảnh Chi để công kích hắn ta vậy.

Mặc dù tốc độ của Lưu Lang nhanh, thế nhưng so với hắn lại chậm hơn nhiều. Chỉ cần nắm lấy cơ hội, nhất định Huyền Ảnh Chi này có thể làm cho đối phương trọng thương.

Sắc mặt của Lưu Lang khẽ thay đổi, theo hắn thấy, rõ ràng việc Sở Lâm Phong quảng kiếm không phải là xem thường mình, dùng tay không đối chiến với mình, quả thực không biết hắn ngốc hay là hắn cố ý như vậy.

Công kích lợi hại nhất của hắn chính là lúc sử dụng kiếm, đương nhiên không thể dùng tay không như đối phương, sau khi trong lòng có chủ ý, Lưu Lang cười nói:

- Ngươi quảng kiếm không dùng, có lẽ võ kỹ quyền cước lợi hại hơn a! Vậy ta sẽ dùng trường kiếm trong tay này để lãnh giáo một chút, sau đó đừng nói ta dùng binh khí, ngươi tay không mà ngươi không phục a.

- Đề tiện! Dùng binh khí mà còn nói đang hoàng như thế, muội muội ngươi! Xem lão tử chinh ngươi thế nào!

Trong lòng Sở Lâm Phong âm thầm mắng một câu.

Nghe xong lời này, trên mặt Sở Lâm Phong nở một nụ cười cổ quái:

- Vậy ta sẽ nhìn trình độ trên kiếm đạo của ngươi mạnh bao nhiêu!

Nói xong hắn lập tức thi triển Lăng Ba Vi Bộ, thân thể nhanh chóng phóng về phía trước, khi đi tới trước người Lưu Lang thì trong nháy mắt Tinh Thần chi lực trong cơ thể Sở Lâm Phong đã che kín nắm tay, dùng hết toàn lực nhanh chóng đánh ra, mục tiêu chính là đầu của Lưu Lang.

Nếu như Lưu Lang bị một quyền này của Sở Lâm Phong đánh trúng, coi như không chết thì cũng sẽ bị trọng thương, vậy mà lúc này trên mặt Lưu Lang lại mang theo vẻ mặt xem thường.

Nhìn thấy công kích của Sở Lâm Phong, khóe miệng hắn hơi cười cợt:

- So Tinh Thần chi lực với ta, quả thực là không biết tự lượng sức mình, châu châu đá xe.

Hắn không chút suy nghĩ mà trực tiếp đánh ra một quyền, tuy rằng một quyền này nhìn như đơn giản, thế nhưng kỳ thực cũng có Tinh Thần chi lực che kín.

Vốn Lưu Lang muốn chém ra một kiếm để ngăn cản một quyền này của Sở Lâm Phong, nhưng hắn cảm giác như vậy quả thực có chút thảng mà không về vang gì. Đồng thời hắn còn có dự định muốn thể hiện ra thực lực của mình ở trước mặt mọi người.

Cũng bởi vì hắn có ý nghĩ này cho nên đã khiến cho hắn hối hận không thôi, quyền của Lưu Lang cứng rắn và chạm với quyền của Sở Lâm Phong.

Trên quyền đều được Tinh Thần che kín, mơ hồ có tinh mang màu xanh nhạt đang lưu chuyển, không khí chung quanh dường như bởi vì Tinh Thần chi lực của hai người làm ảnh hưởng, cho nên trở nên âm âm vang vọng.

- Phanh!

Một tiếng vang rất lớn vang vọng! Dưới ảnh hưởng của quyền kinh to lớn và Tinh Thần chi lực, mặt đất dưới chân hai người bắt đầu chậm rãi nứt ra, tạo thành mạng nhện lan tràn ra chung quanh.

Không khí chung quanh cũng không chịu nổi uy lực và chạm to lớn của hai người, cho nên nhất thời tạo thành một vòng xoáy cuốn mặt đất vỡ vụn lên trên trời cao.

Trong lúc nhất thời bụi mù tràn ngập, khiến cho mọi người không nhìn thấy rõ kết quả lần công kích này của hai người.

Khi quyền của Sở Lâm Phong vừa đụng vào quyền của Luru Lang, trong chớp mắt này, một cái tay khác của hắn đã có động tác.

Đây là kết quả của việc nhất tâm nhị dụng, trải qua hai tháng khắc khổ luyện tập, Sở Lâm Phong đã học được loại bản lĩnh nhất tâm nhị dụng này, có thể hai tay đồng thời thi triển ra võ kỹ không giống nhau để công kích đối thủ.

Tại thời khắc này, Huyền Ảnh Chỉ nhanh chóng được thi triển ra. Ở khoảng cách gần như vậy, coi như thực lực của Luru Lang mạnh đến đâu, phản ứng nhanh tới đâu thì cũng không có cách nào tránh ra được.

Vài đạo chỉ kinh mạng theo Tinh Thần chi lực rơi xuống trên người Luru Lang.

Mà khi quyền của Luru Lang và Sở Lâm Phong đụng vào nhau. Hắn cũng cảm giác được cường độ hung mãnh của đối phương, cường độ so với mình chỉ có hơn chứ không có kém.

Quyền của Sở Lâm Phong giống như một khối sắt thép, cực kỳ cứng rắn. Trong nháy mắt, khi nắm đấm va chạm hắn đã biết kết quả rồi, chỉ là đây là một kết quả khiến cho hắn không dám tưởng tượng.

Ảnh hưởng từ Tinh Thần chi lực của Sở Lâm Phong còn lợi hại hơn hắn, nói cách khác Tinh Thần chi lực trong cơ thể đối phương so với mình còn cường đại hơn.

Điểm này đã chứng minh chỉ ít cảnh giới của Sở Lâm Phong cao hơn mình, chỉ có người có cảnh giới cao hơn mình thì mới có Tinh Thần chi lực mạnh mẽ như vậy.

Nếu như hắn biết hiện tại Sở Lâm Phong chỉ là Huyền vũ cảnh ngũ trọng thiên, không biết hắn sẽ có cảm tưởng gì.

- Răng rắc!

Một tiếng xương vỡ truyền đến, quyền của Sở Lâm Phong trực tiếp đánh vỡ tan xương ở vị trí then chốt trên quyền của Luru Lang.

Lực phản chấn rất lớn khiến cho Luru Lang liên tục lùi về phía sau, mỗi khi lùi một bước, mặt đất dưới chân hắn đã xuất hiện một dấu chân thật sâu.

Mãi đến khi lùi hơn mười bước thì hắn mới dừng lại, mà lúc này trên người hắn đã là một mảnh máu, đây là kết quả Huyền Ảnh Chỉ công kích lên trên người hắn.

Luru Lang không nhìn được phát ra một tiếng kêu rên thống khổ, trên cánh tay và trên người truyền đến đau đớn kịch liệt khiến cho sắc mặt hắn không tự chủ được biến thành màu trắng.

Tính cách cứng cỏi khiến cho hắn không ngã xuống, về khó có thể tin trong mắt nhìn chằm chằm vào Sở Lâm Phong, hắn không thể tin tưởng được đây là sự thật. Nhưng đau đớn trên người cũng đã nói cho hắn biết đây là sự thật.

Một sự thật khiến cho hắn khó có thể tiếp nhận được, mình lại thất bại, bại ở trong tay một người được gọi là rác rưởi, thời khắc này hắn đã hiểu rõ. Cái gọi là rác rưởi căn bản không phải là rác rưởi như hắn nghĩ.

Mà là một thiên tài, một thiên tài ở trong hoàn cảnh cười nhạo và khinh bỉ của mọi người mà vẫn ẩn nhẫn.

Kỳ thực Sở Lâm Phong cũng không dễ chịu, dù sao Luru Lang có thực lực Huyền vũ cảnh lục trọng thiên, Tinh Thần chi lực cũng rất là mạnh mẽ. Tuy rằng quyền của hắn không có vỡ nát, nhưng toàn bộ cánh tay cũng đã mất đi cảm giác.

Muốn gờ lên cũng không làm được, nhìn tám vết chân trên mặt đất khi mình lùi lại thì hắn đã biết rõ cường độ Tinh Thần chi lực ở trong người hắn hiện tại hẳn là Huyền vũ cảnh thất trọng thiên.

Dần dần bụi mù tản đi, mọi người đã nghe thấy rõ ràng tiếng kêu đau đớn của Luru Lang, lúc này mọi người mới nhìn rõ dáng vẻ của hai người.

- Tiểu Lang!

Một tiếng kêu tan nát cõi lòng từ trong miệng Luru Nguyên Khai bắn ra, sau đó mang theo một đạo tàn ảnh bắn về phía Luru Lang.

- Dám đá thương Tiểu Lang nhà ta, ta muốn ngươi chết!

Sau khi Luru Nguyên Khai nhìn thấy thương thế của nhi tử nhà mình, hắn tức thì nổi giận, một đạo công kích khiến cho người ta nghẹt thở bắn về phía Sở Lâm Phong..

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Lưu gia thua

Lưu Nguyên Khải nhìn thấy thương thế của con trai mình, hấn lập tức nổi giận, vung tay lên, mang theo xu thế sấm sét công kích về phía Sở Lâm Phong.

Trên mặt Sở Lâm Phong hiện lên vẻ bất đắc dĩ, Lưu Nguyên Khải có thực lực ngang phụ thân hấn a.

Đều là tu vi Huyền vũ cảnh cửu trọng thiên, nếu như bị hấn công kích mà muốn còn sống, độ khả thi rất nhỏ. Cho nên trong lòng hấn lập tức có cảm giác vô lực.

Sở Nguyên Phách còn cách mình một khoảng cách nhất định, cho dù hấn muốn cứu mình thì cũng không kịp.

Bây giờ chỉ có bản thân hấn đỡ một kích bá đạo này, chỉ cần có thể chống đỡ được, đến lúc đó Sở Nguyên Phách kịp tới thì hấn sẽ không gặp nguy hiểm nữa.

Thế nhưng muốn đỡ công kích của Lưu Nguyên Khải Huyền vũ cảnh cửu trọng thiên, nói thì dễ thực hiện thì khó. Hoi suy nghĩ một chút, Sở Lâm Phong đã có chủ ý.

Bộ pháp thức cuối cùng Di hình hoán ảnh của Truy Phong Kiếm Quyết có tốc độ nhanh không gì sánh kịp, chuyển duy nhất mà hấn có thể làm hiện tại chính là né tránh.

Tuy rằng một chiêu này đối với Tinh Thần chi lực có tiêu hao rất lớn, thế nhưng giờ phút này hấn cũng không kiêng kỵ được nhiều như vậy.

Tinh Thần chi lực bị tiêu hao thì còn có thể hấp thu lại được. Thế nhưng nếu mạng nhỏ không còn thì cái gì cũng xong. Chân Sở Lâm Phong tránh đi, trong nháy mắt Di hình hoán ảnh đã được thi triển ra.

Một đạo tàn ảnh lập tức xuất hiện ở khoảng cách hơn năm thước, mà lúc này công kích bá đạo của Lưu Nguyên Khải cũng vừa vịn đánh tới vị trí ban đầu mà Sở Lâm Phong đứng.

Tốc độ của Sở Lâm Phong quá nhanh, mọi người còn tưởng rằng công kích này của Lưu Nguyên Khải đã đánh trúng lên trên người hấn, trên mặt của mọi người đều hiện lên vẻ lo lắng và kinh ngạc.

- Tiểu Phong!

Trong lòng Sở Nguyên Phách là người lo lắng nhất, nhìn thấy Lưu Nguyên Khải xuống tay ác độc đối với nhi tử của mình, cả người hấn vọt tới.

Mà lúc này trong lòng Lưu Nguyên Khải lại rất là giật mình, một chương này của mình là võ kỹ Huyền Giai hạ phẩm, Liệt Dương Chương a.

Đối phó với hậu bối như Sở Lâm Phong hoàn toàn không cần phải thi triển ra nó. Chỉ là lúc đó nhìn thấy thương thế của nhi tử nhà mình cho nên hấn mới ôm hận thi triển ra mà thôi.

Cũng không ngờ tới lại chỉ đánh lên bên trên tàn ảnh của tiểu tử này, chuyện này không thể nghi ngờ là một loại sỉ nhục đối với hấn.

Đồng thời, với bộ pháp như thần mà Sở Lâm Phong vừa thi triển ra hấn cũng có ý tham lam, muốn chiếm làm của riêng.

Hấn hiểu rất rõ Sở Nguyên Phách, dù sao cũng đã giao thiệp nhiều năm ở trong Lưu Vân thành này, đối phương có võ kỹ gì hấn rất rõ ràng.

Mà bộ pháp mà Sở Lâm Phong thi triển, trước đây hiển nhiên Sở Nguyên Phách chưa dùng tới. Đây là một loại võ kỹ mới, cấp bậc không thấp. Chỉ ít cũng là võ kỹ bộ pháp Hoàng giai thượng phẩm.

Sở Lâm Phong ổn định thân thể, trong mắt bắn ra lửa giận vô biên, khóe miệng có vết máu chảy ra đã cho thấy hấn đã bị thương.

Tuy rằng tốc độ của Di hình hoán ảnh rất nhanh, nhưng Tinh Thần chi lực của Lưu Nguyên Khải quá mạnh mẽ, cho nên dư âm vẫn chấn cho hấn bị trọng thương.

Trên mặt tái nhợt, thế nhưng hấn lại không có chút xung động nào, chỉ nói:

- Lưu lão câu, ngươi cũng xứng làm gia chủ một gia tộc sao? Bất nạt một hậu bối như ta thì có bản lĩnh gì chứ?

Trên mặt Lưu Nguyên Khải cũng cảm thấy không có gì vẻ vang, mình là một cao thủ Huyền vũ cảnh cửu trọng thiên lại đi đối phó với một hậu bối rác rưởi, lại còn không chém giết được đối phương.

Lúc này Sở Nguyên Phách đã vọt tới bên người Sở Lâm Phong:

- Tiểu Phong, thương thế của con ra sao rồi?

Trong ánh mắt của hấn để lộ ra vẻ quan tâm.

Sở Lâm Phong cười khò:

- Phụ thân, con không có chuyện gì, bằng vào bản lĩnh của lão cậu kia còn không làm gì được con. Chỉ là hấn không dựa theo ước định lúc trước mà dám ra tay với con, con giận này dù như thế nào con cũng không nuốt trôi được.

- Con không nuốt trôi được thì ta càng không nuốt trôi được!

Sở Nguyên Phách nhìn Sở Lâm Phong không có chuyện gì, lúc này hấn mới yên tâm lại.

- Luru Nguyên Khải, người cũng đủ đề tiện đó. Đến đây, chúng ta tới so chiêu, để xem có phải những năm này người ăn phân nhiều hơn cơm hay không, sao lại không biết liêm sỉ như vậy chứ?

Trên miệng Sở Nguyên Phách không có chút lưu tình nào cả.

Sau đó hấn lại nói với Sở Lâm Phong ở bên người mình:

- Tiểu Phong, lui xuống, nơi này giao cho ta, ta cũng muốn xem xem vị gia chủ Luru gia này sẽ cho ta một câu trả lời thế nào!

Đám người chung quanh Luyện võ trường bắt đầu sôi nổi nghị luận, sắc mặt của một người trong đó rất là khó coi, nhìn thấy vẻ mặt của Sở Lâm Phong, hấn có cảm giác như không có đất dung thân.

Người này chính là Sở Lâm Hải, trước đây hấn làm nhục Sở Lâm Phong rất rõ ràng. Dùng thực lực Huyền vũ cảnh nhị trọng thiên của mình để khoe khoang ở trước mặt của hấn.

Mắng hấn là rác rưởi, không nghĩ tới người chân chính rác rưởi hóa ra lại là chính mình. Loại hành động làm mất mặt vô hình này so với đánh vào mặt thật còn đau hơn. Đây là một loại đau đớn ở trong lòng, không phải là nỗi đau da thịt có thể so sánh được.

Trong lòng Sở Lâm Nguyệt cũng nổi lên sóng gió ngập trời, thời khắc này nàng mới chân chính ý thức được Sở Lâm Phong đáng sợ như thế nào.

Hóa ra hấn vẫn luôn che giấu mình, ở Tầng thư các hấn tiến vào tầng thứ hai, khi đó nàng còn tưởng rằng là trùng hợp, không nghĩ tới hấn ta lại thật sự có được thực lực như vậy.

Nếu đến tầng thứ hai thì nhất định phải có được vũ kỹ, nhìn thân pháp mà ngày hôm nay hấn thi triển ra, đó nhất định là vũ kỹ ở trên tầng thứ hai. Chuyện này làm cho trong lòng nàng càng thêm ngóng trông đối với việc tiến vào tầng thứ hai của Tầng thư các.

Luru Nguyên Khải bị Sở Nguyên Phách chửi cho rất mặt, thế nhưng lại không tiện mở miệng, sắc mặt hấn tái xanh nói:

- Người muốn thế nào thì tùy người, đừng tưởng rằng ta sợ người!

Hai cao thủ Huyền vũ cảnh cửu trọng thiên trình diễn một màn chiến đấu đặc sắc, nhất định sẽ có lực phá hoại lớn hơn nhiều so với lúc Sở Lâm Phong và Luru Lang chiến đấu.

Mà lúc này một hán tử trung niên của Luru gia đi tới bên người Luru Nguyên Khải, lặng lẽ nói gì đó.

Sở Lâm Phong nhớ ra trung niên nam tử này, hấn chính là người lúc trước nói nhỏ với Luru lão cậu, xem ra là một nhân vật kiểu như là quân sư.

Về mặt trên mặt của Luru Nguyên Khải không ngừng biến hóa, xem ra hán tử trung niên này là một người không đơn giản, lại có thể ảnh hưởng được đến quyết định của đôi phương.

- Sở Nguyên Phách, nhi tử của người giết tộc nhân ta trước, sau đó lại đã thương nhi tử của ta, mặc dù là tỷ thí quyết đấu, thế nhưng cũng không thể hạ thủ tàn nhẫn như vậy. Hôm nay nể mặt mũi Lâm gia chuyện này coi như thôi, đừng tưởng rằng là ta sợ Sở gia các người.

Khi Luru Nguyên Khải nói lời này, rất là bất đắc dĩ.

Hóa ra hấn là kiêng kỵ Lâm gia, Lâm gia và Sở gia trở thành thông gia, chẳng khác nào là hai gia tộc lớn kết minh. Khi đó nhất định Luru gia của hấn sẽ không phải là đối thủ của hai nhà.

Chuyện ngày hôm nay huyền nào lớn như vậy, lúc trước bên ngoài đã có thám tử của Lâm gia, bây giờ nhất định người của Lâm gia đã biết được chuyện này. Đến lúc đó song phương liên thủ, rất có thể Luru gia sẽ gặp phải tai ương diệt tộc.

Suy đi nghĩ lại, hấn quyết định nhượng bộ, vì cả gia tộc hấn không có lựa chọn nào khác.

Sở Nguyên Phách thấy Luru Nguyên Khải nhượng bộ, cho nên hấn cũng không có ý định truy cứu nữa. Dù sao hiện tại Sở gia đã bốn bề thọ địch, kết thân với Lâm gia cũng là hành động vạn bất đắc dĩ.

Nếu như thật sự bức cho Luru gia cuồng lên, cuối cùng Lâm gia có thể giúp mình hay không còn khó nói.

- Thứ cho ta không tiến xa được!

Giờ phút này sắc mặt của Lưu Lang đã tốt hơn rất nhiều, hắn nhìn Sở Lâm Phong ở phía xa rồi nói:

- Sở Lâm Phong, không bao lâu nữa là lúc các gia tộc kiểm tra, đến lúc đó ta sẽ không chết không thôi với người ở trên võ đài!
- Luôn sẵn sàng tiếp đón! Chỉ là người nên dưỡng thương cho tốt rồi hãy nói tiếp. Ta không muốn bị người ta nói là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà chiến thắng!

Sở Lâm Phong nụ cười, lạnh lùng nói. Với Lưu Lang này, sau khi trải qua tỷ thí lúc trước hắn đã không để đối phương vào trong mắt.

Một trò khôi hài cuối cùng vì lấy gia tộc làm đầu mà kết thúc, lúc này địa vị của Sở Lâm Phong ở trong Sở gia lại một lần nữa tăng lên đến đỉnh điểm.

Người trước đây xem thường hắn đều thay đổi ý nghĩ, đối với thiên tài như vậy chỉ có thể lấy lòng, nịnh bợ mới là lựa chọn sáng suốt nhất.

- Tiểu Phong, đi dạo với vị phụ một chút!

Lúc này âm thanh của Sở Nguyên Phách truyền đến...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Long thần điện

Phía sau núi Lưu Vân thành, Sở Lâm Phong đi từ từ ở sau lưng của Sở Nguyên Phách, trong lòng đã hiểu hiểu rõ dụng ý của Sở Nguyên Phách khi gọi hắn đi cùng.

Nửa ngày sau, Sở Nguyên Phách dừng lại rồi nói:

- Tiểu Phong, ta nghe Lâm nguyệt nói con đã tiến vào tầng thứ hai của Tầng thư các?

Sở Lâm Phong không nghĩ tới đối phương lại hỏi câu này:

- Không sai, con đã lên trên đó. Đồng thời cũng thu được một quyển võ kỹ ở bên trong, không biết phụ thân hỏi như vậy là có ý gì?

Gió núi thổi qua, làm cho người ta có một loại cảm giác vô cùng thích ý.

- Tiểu Phong, không phải con cho rằng phụ thân muốn võ kỹ kia của con đó chứ?
- Không, nếu như phụ thân muốn tu luyện thì Tiểu Phong đồng ý viết võ kỹ ra cho phụ thân xem.

Sở Lâm Phong rất thành khẩn nói.

Đối với vị phụ thân thờ ơ đối với mình này, trong lòng hắn mơ hồ có một loại cảm giác bài xích.

- Không cần, con cứ giữ đi. Nếu như ta đoán không sai, thân pháp kia của con hẳn là võ kỹ Huyền Giai a, không nghĩ tới số của con cũng may, có thể tìm được võ kỹ ở trên tầng thứ hai.
- Đúng là võ kỹ Huyền Giai, chỉ là không phải thân pháp, mà là kiếm pháp, thân pháp này chỉ thi triển để phụ trợ kiếm pháp mà thôi.

Sở Lâm Phong không có che giấu, bởi vì sớm muộn gì mình cũng sẽ dùng Truy Phong Kiếm Quyết. Cho nên nói ra bây giờ đến tốt hơn một chút.

Lúc này Sở Nguyên Phách xoay người lại, cẩn thận nhìn Sở Lâm Phong một chút rồi nói:

- Những năm này đúng là đã làm khó cho con rồi, chỉ là tại sao con lại muốn ẩn nhẫn thực lực của mình chứ? Hiện tại đã đến Huyền vũ cảnh mấy trọng rồi?

Trong lòng Sở Lâm Phong có chút do dự, từ hôm nay biểu hiện của mình xem ra, chỉ ít cũng là Huyền vũ cảnh thất trọng thiên, nhưng hôm nay hắn vẫn còn ở ngũ trọng thiên, cho nên trong khoảng thời gian ngắn hắn không biết nên trả lời như thế nào.

Nếu như trực tiếp nói cho đối phương là ngũ trọng thiên, chắc chắn hắn sẽ không tin tưởng, thế nhưng nếu như nói là thất trọng thiên, rõ ràng là đang nói láo.

Nhìn thấy Sở Lâm Phong khó có thể trả lời, Sở Nguyên Phách cười nói:

- Giữa phụ tử chúng ta còn có gì để che giấu nữa chứ? Hiện tại có lẽ con là Huyền vũ cảnh thất trọng thiên a!

Sở Lâm Phong bắt đầu đi giật đầu, xem như là ngầm thừa nhận, dù sao như vậy cũng hơn tốt hơn một chút so với việc nói dối.

- Chuyện hôm nay, chắc chắn Lưu gia sẽ không giảng hoà, có thêm một phần thực lực là có thêm một phần đảm bảo đối với tính mạng của mình! Kỳ hạn tỷ thí giữa các gia tộc càng ngày càng gần, bây giờ con lại một lần nữa quật khởi, chuyện này đã lan truyền ra rồi. Ở trong mắt người có tâm thì con chính là một đối thủ mạnh mẽ, cho nên nguy hiểm cũng càng thêm rõ ràng.

Trong mắt của Sở Nguyên Phách mơ hồ có vẻ lo lắng.

- Phụ thân, con hiểu rõ ý của người. Thế nhưng người cứ yên tâm, con sẽ cẩn thận.

Lúc này Sở Nguyên Phách lấy ra một cái đai lưng ở trên người rồi nói:

- Đây là một cái đai lưng trữ vật, bên trong có một ít dược liệu và linh thạch, còn có một thứ là bảo vật gia truyền của Sở gia ta, hi vọng con bảo quản cẩn thận. Hiện giờ con cũng có thể có một vật như vậy.

Đối với đai lưng trữ vật, Sở Lâm Phong đã sớm muốn có một cái, Thanh Surong Kiếm không có vỏ kiếm, mỗi ngày đều nắm trong tay quả thực có chút không tiện. Đặc biệt là trên thân kiếm bị rỉ sét loang lổ, làm cho người ta sẽ có suy nghĩ hắt hủi đang cầm một đồng sắt vụn.

Chỉ là sau khi nghe thấy Sở Nguyên Phách nói là có một thứ là bảo vật gia truyền, cho nên trong lòng lại có chút hứng thú:

- Phụ thân, rốt cuộc bảo vật gia truyền kia là vật gì? Sao xưa nay con chưa từng nghe nói Sở gia còn có vật này chứ?

- Kỳ thực cũng không được tính là bảo vật gia truyền, đó là một bộ y phục mà thái gia gia của con có được từ lâu. Thứ này tên là Thiên Tầm Y, chính là thứ dùng tơ tằm lạnh lẽo ngàn năm chế tạo thành, xem như là một bảo giáp Linh giai thượng phẩm.

- Linh giai thượng phẩm?

Sở Lâm Phong nghe xong trong lòng hơi kinh ngạc, một vũ khí Linh giai hạ phẩm cũng đã có giá trị một trăm linh thạch, như vậy giá trị của bảo giáp này sẽ tới đâu cơ chứ?

Phải biết rằng, y phục bình thường đều là chỉ có tác dụng chống lạnh, chỉ có khôi giáp trên chiến trường thì mới có công năng phòng ngự nhất định. Ở trên chiến trường, coi như là khôi giáp của tướng quân, nguyên soái cũng không nhất định đã có khôi giáp phẩm chất đạt tới Linh giai thượng phẩm.

Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Sở Lâm Phong, Sở Nguyên Phách có chút thoải mái:

- Thiên Tầm Y này mặc lên trên người đông ấm hè mát, quan trọng nhất chính là sức phòng ngự của nó rất mạnh. Xem như là kiện bảo giáp giữ mạng. Với thực lực của con bây giờ mặc nó vào hẳn là có thể chống lại được một kích toàn lực của cao thủ Huyền vũ cảnh cửu trọng thiên.

Huyền vũ cảnh cửu trọng thiên là thực lực tương đương với Lưu lão cầu, trong lòng Sở Lâm Phong có chút khó có thể tin nhìn về phía Sở Nguyên Phách rồi nói:

- Phụ thân, người đưa đồ vật quý trọng như vậy cho con, vậy còn người thì sao? Ngộ nhờ người gặp phải nguy hiểm thì phải làm sao bây giờ?

- Ở Lưu Vân thành này, ngoại trừ mấy lão bất tử kia ra còn không có ai có thể làm thương tổn được ta. Mà con thì không giống, con là hi vọng của Sở gia ta, trách nhiệm trên người con rất lớn. Cho nên có một số việc ta cũng nên nói cho con.

Dường như Sở Nguyên Phách đã hạ quyết tâm rất lớn, hẳn nói.

- Chuyện gì? Lẽ nào là chuyện liên quan tới mẫu thân của con?

Sở Lâm Phong mơ hồ cảm thấy chuyện hẳn nói nhất định là chuyện có quan hệ tới mẫu thân của hắn. Bởi vì chuyện của gia tộc dù thế nào hắn cũng hiểu được một ít.

- Không sai, chính là chuyện liên quan tới mẫu thân của con! Nói vậy con đã xem qua bức chân dung trong thư phòng của ta?

- Đó là mẫu thân của con sao?

Trong đầu Sở Lâm Phong lập tức xuất hiện hình vẽ một nữ tử xinh đẹp.

- Không sai, nàng chính là mẫu thân của con, chỉ là sau khi sinh ra con nàng đã rời đi, chỉ chớp mắt đã trải qua mười sáu năm rồi!

Sở Nguyên Phách rơi vào trong trầm tư, hai mắt nhắm lại.

Trong lòng Sở Lâm Phong mơ hồ có cảm giác mẫu thân hắn rời đi là có nguyên nhân:

- Phụ thân, tại sao mẫu thân phải rời khỏi chúng ta, lẽ nào mẫu thân không yêu người?

- Con có biết thân phận của mẫu thân con là gì không?

Sở Nguyên Phách chậm rãi nói.

- Có ý gì?

- Bí mật này ẩn giấu trong lòng ta đã được mười bảy năm, ngày hôm nay ta sẽ nói toàn bộ cho con. Mẫu thân của con không phải là người!

- Không phải là người?

Câu nói này rơi vào trong tai của Sở Lâm Phong không phải là chuyện nhỏ.

- Không sai, nàng không phải là người, là một đầu Kim long ngũ trảo, năm đó không biết vì nguyên nhân gì mà nàng bị trọng thương rồi xuất hiện ở phía sau núi Lưu Vân thành này, cũng chính là vị trí mà chúng ta đang đứng này. Khi đó trong lúc vô tình ta gặp được nàng, nhìn thấy người nàng đầy vết máu cho nên mới lặng lẽ mang về nhà, chậm rãi trị liệu giúp nàng. Thời gian qua đi được hơn một tháng, lúc này thương thể của nàng đã khỏi hẳn. Trong đoạn thời gian này chúng ta sớm chiều ở chung, dần dần có cảm tình, hoặc là nói là ta có cảm tình đối với mẫu thân của con. Có lẽ xuất phát từ ý nghĩ báo ân cho nên nàng trao thân cho ta, một năm sau có người. Khoảng thời gian này là thời điểm vui vẻ nhất trong cuộc đời của ta. Nhưng mà yến tiệc trong thiên hạ rồi cũng có lúc tàn. Ngay khi con vừa mới đầy tháng, ta mãi mãi nhớ tới tình cảnh xảy ra vào ngày hôm đó. Đêm hôm ấy, mẫu thân con đột nhiên trở nên rất sợ sệt, cả người không ngừng run cầm cập, ta hỏi nàng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Chỉ là, mẫu thân con lại không nói. Sau đó trong phòng dần dần xuất hiện một đạo kim quang, một hán tử trung niên xuất hiện ở bên trong phòng. Sau khi nhìn thấy con trong lòng mẫu thân con thì người nọ cả giận nói:

- Người lại dám thông đồng với nhân loại? Đứa nhỏ này không thể để lại trên đời này, nhất định phải loại bỏ.

Khi mẹ con nhìn thấy hán tử trung niên, sắc mặt vô cùng tái nhợt:

- Không nên giết nó, con đồng ý trở về với người. Dù cho là tiếp nhận cực hình nghiêm trọng nhất trong tộc thì con cũng cam tâm tình nguyện. Con xin người đó phụ thân, đây chính là tôn nhi của người a!

- Khi đó ta mới biết nam tử trung niên này lại là phụ thân của mẫu thân con. Lúc đó ta không có cách nào phản kháng, ngay cả khí lực nói chuyện cũng không có, dường như có một loại áp lực vô hình khiến cho ta không thể nói ra lời. Cuối cùng hán tử trung niên kia đã thỏa hiệp, chỉ là lại bố trí một đạo cấm chế trên người con. Trước khi đi hẳn nói:

- Nếu như nó chính là người mang thiên mệnh, như vậy phong cấm này sẽ mở ra trước khi nó hai mươi tuổi. Khi đó cũng có thể kích hoạt huyết thống của Long tộc ta, có lẽ sẽ có tư cách đến Long Thần Điện gặp lại mẫu thân của nó.

- Long Thần Điện, nơi này ta chưa từng đi qua. Cuối cùng mẫu thân con phải bắt đắc dĩ theo hán tử trung niên kia rời đi. Lúc rời đi nàng đưa cho ta một chiếc váy. Nàng nói nếu như con kích hoạt huyết thống, trên chiếc váy này có một nửa Long Nguyên lực của nàng, nó sẽ mang đến biến hóa to lớn cho con.

Nói tới chỗ này Sở Nguyên Phách đã có chút nghẹn ngào, lại lấy ra một chiếc váy to khoảng chừng lòng bàn tay ở trên người. Chiếc váy lông lánh, tỏa ra ánh sáng màu vàng óng, khiến cho người ta không dám nhìn thẳng.

- Đây chính là chiếc váy trên người mẫu thân con, phải biết rằng muốn nhổ một chiếc váy từ trên người xuống là hành động gian nan tới cỡ nào. Mẫu thân con vì con mà hiện tại vẫn còn đặt mình ở trong nước sôi lửa bỏng, con có hiểu ý của ta không?

Sở Lâm Phong không phải là người ngu, Sở Nguyên Phách nói ra đầu đuôi câu chuyện khiến cho trong lòng hắn cảm thấy cực kỳ bị thương. Đồng thời cũng cảm thấy đáng thương thay cho vị phụ thân bất hạnh này.

Sau khi tiếp nhận váy, Sở Lâm Phong nói:

- Phụ thân, con đã hiểu rõ ý của người, nhất định con sẽ mang mẫu thân từ Long Thần Điện về, nhất định tiểu Phong có thể làm được.

...

Khi hai người từ phía sau núi trở lại đã là chạng vạng tối. Từ ngày đó Sở Lâm Phong đã biết rõ sứ mệnh trên vai của mình, ngoại trừ tìm kiếm Băng điểm chi tinh cho Lâm Nhược Hi, hắn còn phải cứu người mẫu thân mà hắn chưa từng gặp mặt một lần.

Đời này của hắn nhất định sẽ rất hung hiểm và kích thích...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Tư mã tĩnh di

Sau khi về đến nhà, Sở Lâm Phong lẳng lặng nằm ở trên giường, trong tay cầm mảnh vải rồng tỏa ra ánh sáng lóng lánh mà Sở Nguyên Phách đưa cho hắn rồi cẩn thận nhìn qua.

Chiếc vải rồng này cầm trong tay có cảm giác rất thân thiết, rất quen thuộc.

Cẩn thận nghĩ lại lời nói của Sở Nguyên Phách, trong lòng Sở Lâm Phong nổi lên sóng to gió lớn:

- Mẫu thân của ta lại là long nữ, khó mà tin nổi, như vậy huyết mạch của ta thực tình là thế nào đây?
- Huyết mạch của người chính là huyết thống Kim long, muốn thức tỉnh huyết thống này cũng rất là khó khăn, trước đây ta đã nói đời này của người nhất định sẽ không tầm thường mà. Chỉ là hiện tại cũng chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi.

Âm thanh của Kiếm linh Nguyệt Nhi xuất hiện.

- Nguyệt Nhi tỷ tỷ, người kiến thức rộng rãi, có thể nói cho ta một ít chuyện liên quan tới Long tộc hay không, ta rất muốn biết một ít chuyện về thân thế của mẫu thân ta.

Đối với Kiếm linh trong đầu này, Sở Lâm Phong cảm thấy nàng chính là thầy tốt bạn hiền của mình, thực sự có quá nhiều trợ giúp đối với hắn.

- Long tộc, xem như là thánh thú bộ tộc, thực lực của mỗi một thành viên Long tộc đều rất là khổng lồ, Long tộc có thể biến ảo thành hình người, cảnh giới thấp nhất cũng là Thần Vũ Cảnh. Mà thành viên cũng nhiều vô số, đẳng cấp của Long tộc cũng rất là nghiêm ngặt. Đẳng cấp cao nhất là Kim long, lấy cửu trảo Kim long làm vương giả.

Dưới đó là Ngân Long, Thanh Long, Hòa Long, Thủy Long, Băng Long, Hồng Long và Dực Long...

- Mẫu thân ta là Kim long, chẳng phải đã nói rõ địa vị của người ở trong Long tộc có địa vị rất cao hay sao? Nhưng sao phụ thân ta nói người trở về nhất định sẽ bị trừng phạt, người biết nguyên nhân hay không?

Trong lòng của Sở Lâm Phong cũng thâm giật mình.

- Tình huống cụ thể ta cũng không rõ ràng, chỉ là có một chút chuyện có thể xác định, mẫu thân người phạm vào tộc quy của Long tộc, coi như thân phận của nàng cao quý thì cũng khó thoát trách phạt.

Sở Lâm Phong không nói gì, vải rồng trong tay bị hắn nắm thật chặt.

- Quên đi, không nói nữa! Chỉ có bản thân mạnh mẽ, dù mọi chuyện có thế nào thì cũng có thể giải quyết dễ dàng.

Sở Lâm Phong từ trên giường ngồi dậy.

Nhìn sắc trời ngoài cửa sổ một chút, lúc này trên trời đã đầy sao:

- Đã tới lúc hấp thu Tinh Thần chi lực, Tinh Thần chi lực tiêu hao ngày hôm nay ít nhất phải hấp thu ba ngày thì mới có thể bù đắp lại được!

Dưới bầu trời đêm, từng điểm tinh quang trên người Sở Lâm Phong tiến vào trong thân thể của hắn. Bây giờ Tinh Thần chi lực bên trong đan điền của hắn đã đạt đến một mức độ rất khủng bố.

Linh lực ở trong đan điền của cơ thể đã càng ngày càng ít, phần lớn không gian đều bị Tinh Thần chi lực chiếm cứ, hiện tại Tinh Thần chi lực đã dày đặc đến mức sắp biến thành trạng thái lỏng.

Nếu như đột phá đến Huyền vũ cảnh lực trọng thiên, như vậy quả thực có khả năng kết thành tinh đan, khi đó Tinh Thần chi lực sẽ càng thêm khổng lồ.

Thời gian trong nháy mắt đã trôi qua, gia tộc thi đấu chỉ còn lại ba ngày, mỗi ngày ban đêm Sở Lâm Phong đều đi hấp thu Tinh Thần chi lực, ban ngày thì lại đến phía sau núi để luyện tập Truy Phong Kiếm Quyết.

Bây giờ hắn đã có thể miễn cưỡng sử dụng tới thức thứ bảy Phong Quyền Tàn Văn trong Truy Phong Kiếm Quyết.

Chỉ là sau khi thi triển một chiêu này, Tinh Thần chi lực tiêu hao quá lớn, dùng mức độ Tinh Thần chi lực trong cơ thể hắn nhiều nhất chỉ có thể thi triển được hai lần.

Tiêu hao lớn, uy lực cũng lớn, Sở Lâm Phong dám khẳng định nếu như mình lại đối mặt với Lưu lão cầu. Chỉ cần thi triển ra thức thứ bảy này, coi như không có cách nào chém giết đối phương thì cũng có thể làm cho hắn bị trọng thương.

Ngay cả một gốc đại thụ cũng có thể bị đánh thành phần vụn, uy lực của nó thế nào có thể tưởng tượng ra được.

Chỉ là Kiếm linh Nguyệt Nhi nói cho hắn biết, võ kỹ như vậy không tới lúc sinh tử tốt nhất không nên dùng. Tuy rằng Tinh Thần chi lực có thể hấp thu lại,

nhưng một khi Tinh Thần chi lực trong cơ thể khô cạn thì sẽ có tai hại rất lớn đối với tu luyện sau này.

Gia tộc tỷ thí ba năm một lần, rốt cục sẽ bắt đầu sau ba ngày này. Ngày này toàn bộ Lư Vân thành sôi trào.

Chủ trì tỷ thí giữa năm gia tộc lớn chính là phủ thành chủ Lư Vân thành, thành chủ Tư Mã Thiên Hùng được công nhận là đệ nhất cao thủ Lư Vân thành, nắm giữ thực lực Vũ Cảnh tứ trọng thiên.

Có hẳn tọa trấn, trong lúc gia tộc tỷ thí không có người nào dám quấy rối ở đây, cho nên mỗi một lần gia tộc tỷ thí đều chưa từng xuất hiện tình huống đặc thù.

Lần này người của Sở gia đi tham gia tỷ thí có Sở Lâm Phong, Sở Lâm Nguyệt, Sở Lâm Hải... Phàm là đệ tử đột phá Huyền vũ cảnh cũng có thể tham gia.

Nếu như thu được vị trí mười người đứng đầu thì sẽ có phần thưởng rất phong phú, vật khen thưởng mỗi một lần thi đấu cũng khác nhau. Lần trước người thứ mười được khen thưởng một thanh vũ khí Linh giai trung phẩm cùng với năm trăm linh thạch.

Có thể thấy được phần thưởng phong phú ra sao, chính là bởi vì như thế cho nên người tham gia tỷ thí ngày càng nhiều, mọi người đều hy vọng mình có thể được phân một chén canh.

Địa điểm tỷ thí ở một bãi đất trống phía tây Phủ thành chủ, mảnh đất trống này là sân bãi chuyên dụng cho mỗi một lần gia tộc tỷ thí. Diện tích so với luyện võ trường của Sở gia không biết lớn hơn gấp bao nhiêu lần.

Mặc dù Lư Vân thành là một thành nhỏ, thế nhưng nhân số cũng gần như hơn mười vạn người, lần này gia tộc tỷ thí ngoại trừ người của năm gia tộc lớn ra cũng còn có một chút gia tộc yếu hơn một chút so với năm đại gia tộc.

Ban đêm Sở Lâm Phong vẫn hấp thu Tinh Thần chi lực như trước, chỉ là trên mặt hắn lại không có một chút buồn ngủ nào cả. Toàn thân áo trắng lại thêm vẻ tuấn lãng quả thực chính là soái ca.

Khi hắn đi tới sân bãi tỷ thí thì nơi này đã rất là tấp nập, Sở Lâm Phong phỏng đoán ước chừng ít nhất cũng có hơn vạn người.

- Lâm Phong, có lòng tin tiến vào mười vị trí đầu hay không?

Không biết từ khi nào Sở Lâm Nguyệt đã đi tới bên cạnh hắn rồi hỏi.

- Lâm Nguyệt, dường như lại lớn rồi a, làm thế nào vậy?

Sở Lâm Phong hỏi một đằng trả lời một nẻo, cố ý chọc giận nàng.

- Cái gì lớn chứ?

Sở Lâm Nguyệt không rõ vì sao, chỉ là khi nhìn thấy đôi mắt như sói của Sở Lâm Phong nhìn bộ ngực đầy đặn của mình thì dường như nàng đã hiểu rõ.

- Ngươi, làm sao ngươi không chết đi chứ?

Trên mặt nàng nhất thời xuất hiện một tia ửng đỏ, có phải đầu của tiểu tử này bị úng thủy rồi không, lần nào gặp cũng đều có ý kiến đối với bộ ngực của nàng.

- Ha ha ha ha! Không nói nữa, quên đi, đừng tưởng rằng ta không biết!

Sở Lâm Phong cười nói, ánh mắt vẫn không hề rời khỏi ngực nàng như trước.

- Ngươi thì biết cái gì?

Sở Lâm Nguyệt có chút nổi giận:

- Mau thu lại ánh mắt đáng ghét của ngươi, có gì đáng xem cơ chứ?

- Nhìn hay không không phải là chuyện mà ngươi có thể định đoạt, nếu ta nói chắc chắn, như vậy lần này ngươi có chắc chắn có thể tiến vào được mười vị trí đầu hay không?

Sở Lâm Phong chuyển đề tài, hắn biết nếu như tiếp tục đùa giỡn Sở Lâm Nguyệt, như vậy rất có thể nữ khủng long bạo chúa này sẽ nổi khùng, khi đó hắn không chịu đựng được a.

Ánh mắt rời khỏi hung khí của Sở Lâm Nguyệt, nhìn hoàn cảnh chung quanh sân bãi một chút, Sở Lâm Phong cũng không nghĩ tới người tham gia lần này lại nhiều như thế.

- Mười vị trí đầu? Ta không biết, một trăm vị trí đầu thì đúng là có khả năng. Đúng rồi, ta hỏi ngươi, sao ngươi lại hỏi ngược lại ta thế?

Sở Lâm Nguyệt lập tức có phản ứng lại, tiểu tử này càng ngày càng đối trá.

- Ta? Không có cách nào tiến vào mười vị trí đầu a.

Sở Lâm Phong trả lời rất kiên quyết, trên mặt không có một chút biểu hiện gì.

- Làm sao có khả năng? Thực lực của ngươi ta biết rất rõ, đừng nghĩ tới việc gạt được ta.

- Mục tiêu của ta là số một, mười vị trí đầu quả thực là mắt mặt, ngươi cũng không nhìn một chút xem ta là ai?

Sở Lâm Phong vẫn mặt không hề có cảm xúc như trước, nói.

Sở Lâm Nguyệt không nói gì, nếu như nói Sở Lâm Phong trở thành quán quân thì cũng có khả năng. Trên người tên này bất cứ lúc nào cũng có bí mật, chỉ là gần đây càng ngày càng tệ.

Trong lúc hai người nói chuyện, một đạo thanh âm dễ nghe vang lên ở bên tai hai người, đây là thanh âm của một nữ nhân.

- Cảm tạ chư vị đã xuất hiện, ngày hôm nay là gia tộc tỷ thí ba năm một lần của Lưu Vân thành chúng ta, hi vọng tất cả mọi người có thể tuân thủ trật tự. Nếu như ngươi đến xem chiến, như vậy xin ngươi hãy yên tĩnh xem chiến. Nếu như tới gây rối, phù thành chủ tất sẽ nghiêm trị không tha. Nếu như ngươi là đệ tử tham gia gia tộc tỷ thí lần này, như vậy xin ngươi dựa theo quy tắc của tỷ thí. Nếu như làm trái, vậy thì phù thành chủ cũng sẽ nghiêm trị không tha.

- Đây là âm thanh của Tư Mã Tĩnh Di, nhị nữ của Tư Mã thành chủ. Có người nói nàng đã là Vũ Cảnh nhất trọng thiên.

Lúc này bên cạnh Sở Lâm Phong có một người kích động nói.

Âm thanh ôn nhu của Tư Mã Tĩnh Di vang vọng ở bên tai của mỗi người, tuy rằng âm thanh rất êm tai. Thế nhưng mọi người vẫn im lặng, cũng không dám lên lút lớn tiếng nghị luận, cho nên chung quanh lập tức trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều.

- Hiện tại xin tất cả đệ tử tham gia tỷ thí đến bên phải để đăng ký tên, thuận tiện cũng đọc kỹ quy tắc, hi vọng mọi người đều có thể đạt được thành tích lý tưởng!

Sau khi âm thanh của Tư Mã Tĩnh Di vừa dứt, gia tộc tỷ thí ba năm một lần đã chính thức vén màn che lên..

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Nguy cơ do thuần dương chi khí mang đến

Ở nơi mà Tư Mã Tĩnh Di chỉ định có mấy chục cái bàn học được bày ra, phía sau mỗi một cái bàn đều có một người đang đứng.

Những người này chính là người đăng ký, chuyên môn phụ trách việc đăng ký cho đệ tử tham gia tỷ thí. Sở Lâm Phong tùy ý đánh giá một người trong đó, cảm giác khi tức trên người bọn hắn toả ra có chút tương tự với Lưu lão cầu.

- Lễ nào những người này đều có thực lực Huyền vũ cảnh cửu trọng thiên?

Trong lòng hắn khiếp sợ không gì sánh nổi.

Người của Phù thành chủ này cũng quá trâu a, tùy tiện đưa ra một người đã có thực lực như vậy, chẳng trách những năm này không có người nào dám ở nháo sự với Phù thành chủ. Có nhiều cao thủ như vậy tọa trấn, nháo sự cũng chỉ có một con đường chết mà thôi.

Sở Lâm Phong và Sở Lâm Nguyệt đứng ở bên trong một đội ngũ, có lẽ là những đệ tử tới tham gia gia tộc tỷ thí lần này, ước chừng có hơn một ngàn người.

Đây là hiện tượng trước nay chưa từng có, tốc độ đăng ký rất nhanh, không lâu sau đã đến phiên của Sở Lâm Phong.

- Họ tên, tuổi tác, gia tộc! Đăng cấp Huyền vũ cảnh!

Người ở trước bàn nói với Sở Lâm Phong.

- Sở Lâm Phong, năm nay mười sáu, gia tộc Sở gia, Huyền vũ cảnh ngũ trọng thiên!

Sở Lâm Phong thành thật trả lời.

Sau đó người kia cho Sở Lâm Phong một tấm bảng, bên trên có dãy số 364, mặt trên bên trái có một chữ nhỏ.

Nhìn kỹ lại, hóa ra là quy tắc thi đấu mà nhi nữ Tư Mã Tĩnh Di của thành chủ từng nói. Coi như không nói ra những quy tắc này thì trong lòng mọi người cũng rất rõ ràng.

Cái gì mà rơi xuống lôi đài, hoặc là không đứng lên được nữa, hoặc là chịu thua, đều xem như là thất bại.

Đương nhiên chuyện mất mạng cũng là chuyện rất bình thường, thế nhưng nếu như sau khi đối phương chịu thua mà vẫn hạ sát thủ, coi như có thắng thì cũng sẽ bị tước đoạt tư cách tiếp tục tham chiến. Đồng thời sẽ phải chịu xử phạt nghiêm khắc.

Đương nhiên nếu như trước đó kí giấy sinh tử thì lại là chuyện khác, hiện tượng như vậy rất ít khi xuất hiện. Nếu như không có thâm cừ đại hận căn bản sẽ không cần phải làm như vậy.

Rất nhanh Sở Lâm Phong đã hoàn thành đăng ký, lập tức đến phiên Sở Lâm Nguyệt, mà khi Sở Lâm Nguyệt nghe thấy Sở Lâm Phong báo mình chỉ là Huyền vũ cảnh ngũ trọng thiên thì lại có cảm giác như mình nhìn thấy quỷ.

- Lâm Phong, ngươi đúng là Huyền vũ cảnh ngũ trọng thiên hay sao? Phải biết rằng hậu quả khi nói dối là vô cùng nghiêm trọng.

Trong lòng Sở Lâm Nguyệt có chút lo lắng hẳn làm xằng làm bậy.

- Ha ha, bị ngươi biết rồi. Đúng là không cao hứng lắm, ta cùng một cảnh giới với ngươi.

Sở Lâm Phong cười cười, mắt còn cố ý nhìn hung khí của Sở Lâm Nguyệt một chút.

- Làm sao có khả năng cơ chứ?

Lúc này trong lòng Sở Lâm Nguyệt xuất hiện đủ loại cảm xúc, loạn tung cả lên.

Rất nhanh Sở Lâm Nguyệt cũng đã hoàn thành đăng ký:

- Lâm Phong, ngươi số mấy?

- 364, ngươi thì sao?

- 58.

- Không phải ngươi xếp hạng sau ta sao? Hẳn phải là 365 mới đúng chứ?

- Ngươi hỏi ta, ta đi hỏi ai đây? Nhìn cái gì vậy, chưa từng thấy mỹ nữ sao?

Lúc này Sở Lâm Nguyệt đã nhìn thấy vị trí mà hai mắt Sở Lâm Phong nhìn vào.

- Mỹ nữ? Ở đâu? Sao ta lại không thấy?

- Đi chết đi!

Sở Lâm Nguyệt tức giận đến mức trực tiếp chạy đi về phía võ đài.

Sở Lâm Phong cười cười, đối với Sở Lâm Nguyệt này hẳn rất thích nhìn vẻ mặt khi nàng nổi giận. Có chút cay nghiệt, có chút dã tính, cho nên mỗi lần hẳn đều muốn trêu chọc nàng một phen.

- Báo danh kết thúc, xin mời đệ tử tham gia gia tộc tỷ thí dựa theo con số trên bảng hiệu trong tay để tìm đúng chỗ, con số một thì ở võ đài số một. Hai thì là ở võ đài số hai, cứ thế mà suy ra. Nhớ kỹ quy tắc tỷ thí, bất kể ngươi có bối cảnh gì, bất kể ngươi là thiên tài kiệt xuất thế nào. Một khi trái với quy tắc thi đấu thì sẽ bị thủ tiêu tư cách.

Bên tai truyền đến âm thanh duyên dáng của Tư Mã Tĩnh Di, Sở Lâm Phong không khỏi trầm nghĩ:

- Nơi này có hơn vạn người a, không ngờ nữ tử này lại có thể làm cho âm thanh truyền vào trong tai mỗi một người, đúng là không đơn giản.

- Đạt đến Vũ Cảnh chuyện này rất là bình thường, lần này trong đám người tham gia có hai người là kinh địch của ngươi, cần phải cẩn thận một ít. Một gia hỏa trong đó đã là Huyền vũ cảnh bát trọng thiên. Còn có một người ngươi có nằm mơ cũng chẳng ngờ được là ai, nếu như ngươi gặp được nàng thì nhất định sẽ vô cùng kinh hi!

Lúc này âm thanh của Kiếm linh Nguyệt Nhi xuất hiện ở trong đầu của Sở Lâm Phong.

- Là ai?

- Hiện giờ không thể nói cho người, nói cho người thì còn gọi gì là kinh hi nữa chứ? Nhớ kỹ ẩn giấu thực lực, ở trận chung kết cuối cùng thì mới thể hiện ra, xuất kỳ bất ý, tạo ra hiệu quả bất ngờ.

- Muội muội người! Mỗi lần đều làm cho ta tò mò.

Trong lòng Sở Lâm Phong hết sức bất mãn, nhưng cũng không thể làm gì đối với Kiếm linh Nguyệt Nhi.

Con số của Sở Lâm Phong có số đầu là ba, như vậy hắn cũng chỉ có thể tỷ thí ở trên võ đài số ba.

Người tỷ thí ở trên võ đài số ba tổng cộng có 100 người, lấy người có số đuôi tương đồng để phân tổ, cũng chính là chia ra làm mười tổ, tổ cuối cùng đạt được thắng lợi thì mới có thể thăng cấp.

Sở Lâm Phong ở tổ thứ tư, cũng có ý nghĩa hắn phải vượt qua ba tổ nữa thì mới có thể vượt cấp.

Lúc này Sở Lâm Phong cảm giác được có một đạo ánh mắt sắc bén từ chỗ quan sát của võ đài nhìn về phía hắn.

Ngẩng đầu nhìn lên là một nữ tử đeo khăn che mặt, chung quanh nàng có không ít người ngồi, trong đó Sở Nguyên Phách và Lưu lão cầu cũng ở trong đó.

- Nàng là ai? Lẽ nào chính là Tư Mã Tĩnh Di?

Tuy rằng không nhìn thấy dung mạo của nữ tử này, nhưng bằng vào cảm giác nhiều nhất cũng chỉ chừng hai mươi tuổi, không nghĩ tới đã là cường giả Vũ Cảnh.

Ánh mắt của Sở Lâm Phong cũng nhìn về phía nàng, loại cảm giác đối diện này khiến cho hắn cảm thấy rất là sáng khoái. Trước đây hắn sẽ không làm chuyện như vậy, bao gồm cả nhìn hung khí của Sở Lâm Nguyệt, và nói những lời hạ lưu kia nữa.

Nhưng từ khi có chuyện ghi lòng tạc dạ với Lâm Nhưộc Hi, vào một số thời điểm hắn không thể nào khống chế được hành vi và lời nói của mình. Tuy rằng không có làm ra chuyện khác người, nhưng hắn luôn cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp.

- Đấu mất với ta, ta xem người có thể kiên trì được bao lâu!

Trong lòng Sở Lâm Phong cười nói, căn bản không phát giác ra được da mặt của mình càng ngày càng dày.

Hai người đối mắt với nhau chừng năm giây, cuối cùng ánh mắt của Tư Mã Tĩnh Di cũng dời đi.

- Đấu mất với ta, cũng không nhìn một chút xem ta là ai a!

Sở Lâm Phong thu được thắng lợi, trong lòng không khỏi cao hứng thầm nói.

- Lâm Phong, người càng ngày càng không tiến bộ, xem ra là lực lượng Thuần Dương bên trong cơ thể người quá nhiều, cần phải phóng thích một lần. Nếu không rất nhiều lúc người sẽ không có cách nào khống chế được hành vi của mình, không biết chừng còn làm ra chuyện không bằng cảm thú.

Kiếm linh Nguyệt Nhi có chút lo lắng nói.

Sở Lâm Phong nghe vậy kinh hãi, chuyện không bằng cảm thú là tội kỵ của võ giả, bất kỳ võ giả nào cũng có thể chém giết mà người nhà của đối phương lại không dám có một câu oán hận nào.

- Vì sao ta lại như vậy chứ?

- Người trời sinh thân thể Thuần Dương, Thuần Dương chi khí trong cơ thể lớn hơn người thường, chỉ cần người phá thân thì nhất định mỗi tháng phải giao hợp một lần, hấp thu âm khí của nữ tử thì mới có thể chống đỡ được. Bởi vì Lâm Nhưộc Hi là thân thể Huyền Âm trời sinh, vì vậy mới có thể giúp người duy trì trong thời gian ba tháng, hiện tại thời gian đã qua, đương nhiên thân thể sẽ xuất hiện một ít phản ứng.

Sở Lâm Phong nghe Kiếm linh Nguyệt Nhi nói xong, áo trong trở nên lạnh lẽo, chẳng trách gần đây trong lòng hắn luôn nghĩ tới tình cảnh triền miên với Lâm Nhưộc Hi.

Không nghĩ tới nàng thì lại có cảm giác miệng khô lưỡi khô:

- Làm sao bây giờ? Ta không muốn làm ra chuyện không bằng cảm thú a!

- Giao hợp với một nữ nhân thì được, chỉ là nữ tử như vậy rất khó tìm. Với Thuần Dương chi khí trong cơ thể người hiện tại, nữ tử bình thường không có cách nào chịu đựng được, có khả năng hương tiêu ngọc vẫn a.

- Ta đi tìm Nhưộc Hi, Nhưộc Hi là thân thể Huyền Âm, nàng có thể giúp được ta!

Sở Lâm Phong lập tức lên tiếng nói.

- Hiện tại ngươi không thể tìm nàng, nhất định phải chờ nàng đột phá Vũ Cảnh thì mới có thể, nếu không ngươi làm vậy chỉ có thể hại nàng mà thôi!

Sở Lâm Phong có chút phát điên, nữ tử phổ thông không thể, Nhược Hi hiện tại cũng không thể. Lẽ nào thật sự để mình làm ra chuyện không bằng cảm thú thì mới chấm dứt được chuyện này hay sao?

Gia tộc tỷ thí ba năm một lần, lúc này Sở Lâm Nguyệt đang lo lắng cho mình thì làm sao có thể tìm được một nữ tử có thể giao hợp được với hắn chứ? Nếu như bị người ta biết, không biết người ta sẽ có cảm tưởng gì.

- Biện pháp thì không phải là không có, chỉ là xem ngươi có can đảm kia hay không mà thôi.

Kiểm linh Nguyệt Nhi cười nói.

- Có ý gì? Mau nói rõ một chút!

Sở Lâm Phong nhìn thấy hi vọng, vội vàng hỏi.

- Ngươi xem, tuy Tư Mã Tĩnh Di không phải là thân thể Huyền Âm. Thế nhưng cũng là thân thể Cửu Âm trăm năm khó gặp, nếu như ngươi có thể cùng nàng... Nhất định có thể giải quyết vấn đề dễ dàng.

- Ngươi muốn ta và nàng...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Lấy một địch chín

Sở Lâm Phong nghe Kiểm linh Nguyệt Nhi nói xong, trên trán tức thì hiện lên gân đen. Nhiệm vụ gian khổ như thế có thể nói là không có cách nào hoàn thành được a.

Trước tiên không nói tới thân phận của đối phương, bằng vào thực lực kia cũng không phải là thứ mà Sở Lâm Phong bây giờ có thể nhúng chàm vào được.

Muốn chinh phục nàng thì phải có thực lực mạnh hơn nàng thì mới có thể, với thực lực bây giờ của Sở Lâm Phong căn bản không có cách nào thực hiện được chuyện ấy.

Mà rõ ràng Tư Mã Tĩnh Di kia còn lớn tuổi hơn mình rất nhiều, nói không chừng đối phương đã có hôn phu. Bảo mình đi đào góc tường của người khác, chuyện như vậy Sở Lâm Phong không làm được.

Còn nữa, việc đối phương có còn hoàn bích hay không hắn cũng không rõ. Vạn nhất đã không còn hoàn bích, cho dù có câu dẫn thành công cũng không dùng được, điểm này trong lòng Sở Lâm Phong không phải quá là lo lắng. Bởi vì Kiểm linh Nguyệt Nhi nhìn người thông thường sẽ không thành vấn đề.

Một chuyện cuối cùng, cũng là chuyện mà Sở Lâm Phong đau đầu nhất, nếu như Tư Mã Tĩnh Di kia thực sự nguyện ý xảy ra chuyện với hắn. Như vậy hắn sẽ phải nói thế nào với Lâm Nhược Hi chứ?

Phải biết rằng song phương đã định thân rồi, Lâm Nhược Hi là vị hôn thê của hắn. Nhất định nàng sẽ không đồng ý cho những nữ tử khác thân thiết với nam nhân của mình.

Người của Lâm gia cũng sẽ không đồng ý, đến lúc đó sẽ biến thành song phương phản bội, cộng thêm trước đó không lâu hắn đã đắc tội với một nhà của Lưu lão cầu. Chuyện sau này quả thực hắn không chịu nổi được a.

Lúc này trong lòng của Sở Lâm Phong vô cùng loạn, thế nhưng vẫn phải đối mặt với hiện thực:

- Nguyệt Nhi tỷ tỷ, có biện pháp giải quyết nào khác hay không?

- Biện pháp thì có. Chỉ là cũng không biết ngươi có thể thừa nhận được loại đau khổ này hay không. Nếu như không có cách nào thừa nhận được thì ngươi sẽ có khả năng biến thành một tên phế nhân a.

- Nghiêm trọng như vậy sao? Rốt cuộc là biện pháp gì, ta nghĩ ta có thể kiên trì được đó!

Trong lòng của Sở Lâm Phong rất là sợ hãi, phế nhân như vậy hắn cũng không chịu được a.

Tình huống của mình hiện tại thế nào sao hắn lại không rõ cơ chứ? Bảng điểm chi tinh còn chưa có đầu mối, nếu như mình biến thành phế nhân, như vậy tất cả mọi thứ sẽ trở thành bọt nước.

- Chủ nhân đời trước của ta có một loại vũ kỹ nghịch thiên, nếu như ngươi có thể tu hành đến nhị chuyển thì có thể thay đổi được tình huống của ngươi bây giờ, chỉ là, đây chỉ là biện pháp tạm thời mà thôi.

Kiểm linh Nguyệt Nhi bất đắc dĩ nói.

- Công pháp nghịch thiên? Là cấp bậc gì vậy?

Dường như Sở Lâm Phong không quan tâm tới việc mình có thể tu hành hay không, hần vội vàng hỏi.

- Công pháp này vốn ta định chờ tới lúc ngươi đột phá tới Địa Vũ Cảnh thì mới nói cho ngươi biết. Chỉ là tình huống bây giờ rất đặc thù, thế nhưng dùng thể chất của ngươi khó có thể chống đỡ được a!

Tâm tình của Sở Lâm Phong vốn hưng phấn lập tức bình tĩnh trở lại, Kiểm linh Nguyệt Nhi nói như vậy nhất định là có đạo lý của nàng. Bởi vì cảnh giới bây giờ của mình thực sự quá thấp, rất có thể sẽ bị thương tổn rất là nghiêm trọng.

Chỉ là lúc này đã không phải là lúc để hần suy nghĩ nhiều, trị bệnh ngựa chết thành ngựa sống, bản thân hần cũng không thể biến thành đối tượng để mọi người công kích được.

- Ngươi nói xem, chỉ cần không có nguy hiểm tới tính mạng, đau đớn lớn hơn nữa thì ta cũng có thể chịu đựng được!

- Chờ sau khi ngươi kết thúc tỷ thí rồi lại nói! Có lẽ tình huống sẽ có thay đổi thì sao? Sắp tới tổ các ngươi lên rồi, nhớ kỹ, cố gắng bảo tồn thực lực!

Kiểm linh Nguyệt Nhi cảnh cáo hần.

Sở Lâm Phong thở ra một ngụm trọc khí, nói:

- Quên đi, tới đâu hay tới đó. Chuyện nên xảy ra thì sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra. Hà tất phải miễn cưỡng bản thân mình chứ.

Rất nhanh ba tổ trước đã kết thúc tỷ thí, ba người có được thắng lợi không có một người nào mà Sở Lâm Phong biết. Tất cả đều dào dạt đắc ý đứng ở một góc lồi dài chờ đợi trận chung kết cuối cùng diễn ra.

Sở Lâm Phong rất muốn hạ thấp che giấu mình, thế nhưng hết lần này tới lần khác mọi chuyện lại không theo ý hần. Lúc hần vừa mới đi lên thì mọi người đã bắt đầu nghị luận âm ỉ.

- Thấy thiếu niên mặc y phục màu trắng kia không, hần chính là Sở Lâm Phong, nghe nói trước đây hần là một tên phế vật, không nghĩ tới cũng tới đây tham gia tỷ thí a.

Trong đám người có một người nhận ra Sở Lâm Phong, người này nói.

- Ai mà không biết tới phế vật này cơ chứ? Chỉ là dường như gần đây hần đã trở nên mạnh mẽ, ngày đó ở trên đường, ta đã tận mắt nhìn thấy hần giết từng tưng của Lưu Mang, làm cho Lưu Mang sợ đến tè ra quần a!

- Các ngươi thì biết cái quái gì. Trước đó không lâu hần đã đánh bại Lưu Lang. Mà Lưu Lang có thực lực Huyền vũ cảnh lục trọng thiên đấy. Ngươi nói hần là phế vật, ta thấy các ngươi mới là phế vật a!

- Tiểu tử, ngươi nói cái gì đó? Miệng lưỡi sạch sẽ một chút cho lão tử. Nếu không tiểu gia sẽ giết chết ngươi!

- Ngươi số mấy, nếu như chúng ta cùng số, đợi tới lúc đó ngươi có dám ký giấy sinh tử hay không?

- Ta mà phải sợ ngươi sao...

Sở Lâm Phong đứng ở trên lồi dài nhìn chín người khác một chút, hần đã mơ hồ cảm giác được có chút không đúng.

Ánh mắt của chín người này đều nhìn về phía mình, trong mắt tràn ngập địch ý. Xem ra mọi người đều coi mình là đối thủ lợi hại nhất, chuẩn bị cùng nhau đối phó a.

Lấy một chọi chín, chuyện này hần cũng chưa có nghĩ tới. Chỉ là, đối với chín người này, Sở Lâm Phong còn chưa có đặt vào trong lòng.

Nhân vật lợi hại trong năm đại gia tộc, ít nhiều hần còn biết được một ít, biết mình biết người thì khả năng đạt được thắng lợi sẽ cao hơn.

Lúc này trọng tài nhìn thấy nhân số đã đến đông đủ, ngay sau đó trong ánh mắt chờ đợi của mọi người, hần tuyên bố:

- Tỷ thí của tổ thứ tư chính thức bắt đầu!

Trong lòng của đại đa số người đều trở nên căng thẳng, mở to hai mắt ra nhìn, nhìn chăm chăm vào trên lồi dài. Có phế vật lại là thiên tài như Sở Lâm Phong ở phía trên đã quyết định trận tỷ thí này sẽ rất là đặc sắc.

Trên khán đài, nơi vị trí khách quý ngồi cũng có vô số ánh mắt nhìn về phía Sở Lâm Phong. Gần đây tin đồn về hắn tương đối nhiều, tất cả mọi người đều muốn nhìn một chút. Nhìn xem hắn có lợi hại như bên ngoài nói hay không.

- Sở lão, đây là nhi tử của ngươi sao?

Tư Mã Tĩnh Di đột nhiên hỏi Sở Nguyên Phách đang ở bên cạnh.

- Không sai, đó chính là khuyển tử Sở Lâm Phong, tiểu thư quen biết nó sao?

Sở Nguyên Phách rất thành khẩn nói, đối với nữ nhi của Lưu Vân thành chủ, hắn cũng không dám đắc tội với nàng.

- Không quen biết. Chỉ là gần đây ta lại nghe được không ít tin tức về hắn, cho nên có chút hiếu kỳ về hắn mà thôi!

Tư Mã Tĩnh Di chậm rãi nói, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào Sở Lâm Phong ở trên lôi đài như trước.

Lúc này chín người trên lôi đài kia cũng không có công kích lẫn nhau, mà là nhanh chóng tạo thành một vòng tròn vây quanh Sở Lâm Phong vào bên trong.

Rất rõ ràng chín người này đang chuẩn bị vây công Sở Lâm Phong, đúng như tình huống mà hắn đã dự đoán từ trước.

- Con bà nhà các ngươi! Thật sự là để mắt ta a! Hôm nay lão tử ta sẽ cho các ngươi biết sự lợi hại của tiểu gia ta.

Sở Lâm Phong buồn bực mắng.

Sau khi nói xong, Lăng ba vi bộ nhanh chóng được thi triển, thân thể hắn hóa thành một đạo tàn ảnh, vọt tới một tên đệ tử ở bên cạnh đó.

Với tình huống như vậy, chỉ tự mình động thủ trước, xông ra khỏi vòng vây của đối phương để nắm giữ quyền chủ động cho mình, nếu không sẽ chỉ có thể chờ bị đánh mà thôi.

Tốc độ của Sở Lâm Phong rất nhanh, ngón tay nhanh chóng điểm ra Huyền ảnh chỉ, đệ tử kia còn chưa kịp phản ứng tất cả công kích Huyền ảnh chỉ của thi Sở Lâm Phong đều rơi xuống trên người của đối phương.

- A!

Một tiếng thống khổ rên rỉ từ trong miệng của vị đệ tử kia phát ra. Sau đó hắn ngã xuống lôi đài, thân thể trong nháy mắt đã bị máu nhuộm đỏ, hắn chặt vật, muốn đứng lên, thế nhưng lại bất lực.

Vừa mới đối mặt đã làm cho đối phương bị thương không có sức tái chiến, sự kinh khủng của Sở Lâm Phong đã khiến cho mọi người cảm thấy sợ hãi.

- Mọi người cùng nhau tiến lên, ta cũng không tin hắn có thể chống lại công kích của tám người chúng ta!

Trên lôi đài, một thiếu niên mặc y sam màu đen nói.

Vốn Sở Lâm Phong chỉ muốn dựa vào tốc độ của mình đánh ra một kích, phá vỡ vòng vây. Chỉ là, bây giờ xem ra khả năng này sẽ không làm được, lúc này thiếu niên nói chuyện kia đã quơ trường kiếm trong tay nhanh chóng bổ về phía mình.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Mọi mọi ngươi! lão tử không phục!

Khi thiếu niên mặc y sam màu đen vung trường kiếm bổ về phía Sở Lâm Phong. Lúc này bảy người kia cũng không nhân rồi, đều lấy ra binh khí của mình, trước sau từ các phương hướng công kích về phía Sở Lâm Phong.

- Mọi mọi các ngươi! Thật sự là để mắt tới ta a! Lão tử dùng tay trần a!

Sở Lâm Phong kinh hô.

Chỉ là, bộ pháp dưới chân hắn cũng không hề dừng lại, nhiều người như vậy công kích cũng không phải là chuyện đùa. Binh khí của bất kỳ người nào bổ lên trên người mình đều sẽ làm cho mình bị thương.

Dùng tốc độ của Lăng ba vi bộ đã không có cách nào để né tránh được, mà Di hình hoán ảnh lại quá tiêu hao tinh thần lực:

- Thử xem bộ pháp thức thứ hai vậy, Phù quang lược ảnh!

Bộ pháp của thức này từ sau khi Sở Lâm Phong luyện thành hẳn cũng chưa có chân chính thi triển ra. Chỉ là, nếu đã có thể được coi là chiêu thức vũ kỹ Huyền Giai trung phẩm, như vậy cũng không kém a.

Trên lôi đài, cảnh lúc này tám người đồng thời công kích một người đã dẫn tới ánh mắt của vô số người, tỷ thí biến thành quần ẩu. Trong mấy năm trở lại đây, đây là lần đầu tiên mọi người nhìn thấy.

- Tuy rằng thực lực của Sở Lâm Phong mạnh, thế nhưng trong tám người này cũng có hai người thực lực không sai biệt. Đều có thực lực Huyền vũ cảnh ngũ trọng thiên. Rất có thể hắn sẽ bị đào thải a!

Trong đám người, có một người quan sát lo lắng nói.

- Nếu như hắn có thể thắng lợi, như vậy quả thực là một thiên tài. Chỉ là ta dám khẳng định, hắn không kiên trì được quá năm phút đồng hồ.

- Bớt rầm thối đi, nhị ca của ta sẽ thua sao? Thực lực của nhị ca là thứ mà các người có thể tưởng tượng được sao?

Trong đám người, Sở Lâm Hải rất là bất mãn nói.

Hiện tại thái độ của hắn đối với Sở Lâm Phong đã hoàn toàn thay đổi. Từ sau lần Sở Lâm Phong giao chiến cùng Lưu Lang, biết khi được thực lực chân chính của Sở Lâm Phong, hắn lại trở về hình dạng theo đuôi giống như là trước đây.

Lúc này có người nói bậy về Sở Lâm Phong, đương nhiên hắn sẽ không phục, tỷ thí lần này hắn cũng tham gia. Chỉ là con số ở đuôi là chín, cho nên còn cách tỷ thí ất sớm. Vì vậy hắn mới tới xem Sở Lâm Phong tỷ thí một chút.

- Tiểu tử ngươi là người của Sở gia sao?

Một người trong đó có chút nghi hoặc nhìn Sở Lâm Hải.

- Mặc mớ gì tới ngươi, không tới thời khắc cuối cùng không thể vội vã kết luận như vậy!

Sở Lâm Hải cũng không thèm nhìn đối phương, ánh mắt vẫn rơi vào trên lôi đài như trước.

Mà lúc này trên khán đài khách quý, vẻ mặt của Sở Nguyên Phách lập tức trở nên có chút lo lắng.

Tuy rằng gần đây Sở Lâm Phong đột phá rất nhanh. Thế nhưng đối phương cũng có tám người, hơn nữa đều cầm binh khí, mà Sở Lâm Phong lại dùng bàn tay không, chuyện này làm cho hắn có chút nghi hoặc.

- Lễ nào vũ kỹ của Phong Nhi là các loại quyền chưởng, không thì tại sao lại không dùng vũ khí như vậy chứ?

Hắn nhớ kỹ lần kia, khi Sở Lâm Phong giao thủ cùng Lưu Lang thì đã trực tiếp ném binh khí xuống dưới đất.

- Sở lão, có phải ngươi đang lo lắng cho hắn hay không?

Lúc này Tư Mã Tĩnh Di lên tiếng nói chuyện.

- Có một chút, không ngờ lại gặp phải tình huống vậy công như vậy, quả thực khiến cho người ta chuẩn bị không kịp a!

- Ta dám khẳng định hắn có thể thắng, hơn nữa còn thắng rất là hoàn mỹ!

Trên mặt của Tư Mã Tĩnh Di không nhìn ra bất kỳ biểu hiện nào. Đôi mắt đẹp thủy chung vẫn nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của Sở Lâm Phong ở trên lôi đài.

- Ti Mã tiểu thư khẳng định như vậy sao?

Sở Nguyên Phách có chút giật mình hỏi, hắn lại không hiểu nhi tử của mình bằng một người ngoài sao? Hoặc nguyên nhân là bởi vì nàng đã là Địa Vũ Cảnh nhất trọng thiên, thực lực so với mình còn cao hơn?

- Đây là trực giác của ta, phải biết rằng trực giác của ta luôn rất chuẩn.

Mà lúc này tỷ thí ở trên lôi đài đã đến thời điểm gay cấn. Sở Lâm Phong nhiều lần thi triển Phù quang lược ảnh, thỉnh thoảng tay cũng điểm ra Huyền ảnh chỉ.

Tốc độ của Phù quang lược ảnh rõ ràng còn nhanh hơn Lãng ba vì bộ rất nhiều. Ở trên lôi đài, thân Sở Lâm Phong thể mang theo tàn ảnh không ngừng di chuyển ở trong đạo quang kiếm ảnh của tám người.

Công kích của tám người này ngay cả chéo áo của hắn cũng không đụng được. Khiến cho trong lòng mọi người càng hiểu rõ thêm về chỗ đáng sợ của Sở Lâm Phong.

Huyền ảnh chỉ công kích vô thanh vô tức, trên người mấy người đã bị trúng chiêu, rõ ràng tốc độ công kích đã giảm xuống đi không ít. Chuyện này đối với Sở Lâm Phong là chuyện rất có lợi.

Không ngừng thi triển Phù quang lược ảnh, tinh thần lực tiêu hao cũng rất lớn. Trên mặt Sở Lâm Phong phát lạnh, sau khi tránh khỏi kiếm chiêu của một đệ tử bỏ tới lại nhanh chóng lấy ra Thanh Sương kiếm từ trong đai lưng trữ vật.

Hiện giờ hẳn phải tốc chiến tốc thắng, phải bảo toàn tinh thần lực, không thì rất có thể lúc tỷ thí kế tiếp sẽ bởi vì tinh thần lực không đủ mà bị đào thải.

- Mau nhìn xem. Sở Lâm Phong đã lấy ra binh khí, lúc chắc chắn là lúc hẳn thể hiện ra thực lực chân chính rồi!

Dưới đài, một người cả kinh kêu lên.

- Sao binh khí của hắn lại có chút giống như sắt vụn vậy? Trên mặt có dấu tích loang lổ, nhìn qua là biết hàng via hè!

Sở Lâm Phong xuất ra Thanh Sương kiếm, đám người trên lôi đài đã cảm thấy không thích hợp. Từ trong ánh mắt sắc bén của hắn là có thể thấy được thực lực chân chính của hắn là khi được sử dụng kiếm.

- Mọi người dùng vũ kỹ mạnh nhất để công kích hắn, nếu như không thể đánh bại hắn. Như vậy bất kỳ kẻ nào trong chúng ta cũng không có khả năng tấn cấp.

Trên lôi đài, một thiếu niên mặc y phục màu tím quát.

Ý tứ của hắn ra sao, tất cả mọi người đều hiểu rõ, nhất thời các loại vũ kỹ ừn ừn xuất hiện, được thi triển ra từ trong tay của những người này.

Công kích lúc này và công kích lúc trước có thể nói là khác biệt một trời một vực. Dù sao lúc trước tất cả mọi người đều có chút giữ lại, dù sao cũng phải giữ thực lực đến sau cùng thì mới có hi vọng đánh bại đối thủ được.

Thế nhưng tình huống hiện tại lại khác biệt, thân pháp quỷ dị kia của Sở Lâm Phong đã khiến cho bọn họ không thể làm gì được. Mà lúc này hắn lại lấy ra binh khí, như vậy sẽ càng lợi hại hơn nữa.

Khỏe miệng của Sở Lâm Phong hơi mỉm cười, cười nói với thiếu niên mặc y phục màu tím kia:

- Nếu như ngươi đã thích cổ vũ mọi người như vậy, vậy ta sẽ bắt đầu từ ngươi, cho ngươi thành bóng đen ở trong lòng bọn họ.

Rất rõ ràng, lúc này Sở Lâm Phong đã động sát cơ. Khi trên lôi đài, bình thường sẽ không cho phép giết người. Chỉ là lúc này hắn không có kỵ được nhiều như vậy.

Nếu chín người vây công mọi người mặc kệ thì coi như giết người thì cũng là tình thế bất buộc. Nhìn các công kích tới từ các vũ kỹ khác nhau, trong nháy mắt hắn đã chém Thanh Sương kiếm trong tay ra ngoài.

Truy Phong Kiếm Quyết thức thứ tư Văn Đạm Phong Kinh phối hợp với Phù quang lược ảnh đi thẳng tới trước mặt đệ tử mặc y phục màu tím kia.

Vũ kỹ Huyền Giai trung phẩm dưới tinh thần lực cường đại của Sở Lâm Phong, lại cộng thêm tốc độ quỷ dị kia của hắn khiến cho tên đệ tử kia còn chưa kịp phản ứng thì đã cảm giác được ngực mình truyền đến cảm giác đau nhức.

Cúi đầu vừa nhìn, một thanh trường kiếm loang lổ đã cắm ở trên lồng ngực của hắn. Một giây kế tiếp trường kiếm rời khỏi ngực hắn, mà hắn thì lại tự mình ngã xuống mặt đất.

Hai mắt hắn trở nên vô thần, đã không có khí tức sinh mạng. Đến chết hắn cũng không hiểu được vì sao đối phương có thể phá vỡ vũ kỹ của mình, hơi hột đã chém giết bản thân mình.

Sau khi Sở Lâm Phong chém giết tên đệ tử mặc y phục màu tím này, Thanh Sương kiếm trong tay cũng không có nhàn rồi.

Xảo diệu tránh được vũ kỹ công kích của hai tên đệ tử, sau đó hắn nhanh chóng đâm ra hai kiếm, tốc độ nhanh tới mức hầu như dùng mắt thường khó có thể nhìn thấy được. Mà hai tên đệ tử này rất may mắn đã làm bạn với tên đệ tử mặc áo tím kia.

Thời gian Sở Lâm Phong chém giết ba người này thực sự quá nhanh, trọng tài trên lôi đài cũng không kịp ngăn cản, mà lúc này có binh khí của hai tên đệ tử đã tới gần thân thể của Sở Lâm Phong.

Nhưng lúc này trên mặt của Sở Lâm Phong lại không có chút hốt hoảng nào. Về mặt vẫn bình tĩnh như nước, sau đó lập tức rút ra Thanh Sương kiếm từ trong thân thể của một người đệ tử trong đó.

Trong nháy mắt Phù quang lược ảnh lại được thi triển, thân thể như quỷ mỵ lướt ngang sang, tránh công kích của hai tên đệ tử cách đó hai thước.

Lúc tránh người, đồng thời Thanh Sương kiếm loang lổ trong tay cũng dùng tốc độ mà mắt thường không có cách nào bắt nắm bắt để công kích về phía một đệ tử. Kiếm đâm tới, mục tiêu chính là cổ họng của đối phương.

Thanh Surong kiểm không có gặp phải một chút trở ngại nào mà dễ dàng đắm vào trong cổ họng của đối phương. Sau đó lại được rút ra, mấy động tác hầu như hành văn vậy, liên mạch mà lưu loát, không dừng lại một chút nào. Có thể nói là phối hợp vô cùng hoàn mỹ.

Mà lúc này, thanh âm của trọng tài mới truyền đến:

- Dừng tay!

Thanh âm vừa vang lên thì thân thể cũng theo đến.

Thoáng cái Sở Lâm Phong đã chém giết được bốn người, đây là chuyện mà hắn không kịp chuẩn bị.

- Vì sao ngươi phải hạ sát thủ? Ngươi đã làm trái với quy tắc tỷ thí, ta sẽ thủ tiêu tư cách tỷ thí của ngươi. Ngươi cứ chờ nghiêm phạt của Phủ thành chủ đi!

Sở Lâm Phong không nghĩ tới tên này không hỏi phải trái đúng sai. Vừa mới mở miệng đã phán quyết như vậy thứ, trong lòng hắn nhất thời giận dữ:

- Muội muội ngươi! Lão tử không phục!

- Dám coi rẻ lời của ta, ta có thể trực tiếp lấy cái mạng chó của ngươi!

Tên trọng tài kia không nghĩ tới Sở Lâm Phong lại dám chửi mình, hắn phần nộ quát.

- Chó cái muội muội ngươi! Dám phán xử ta, ngươi còn không có tư cách đó!

Trong khoảng thời gian ngắn Sở Lâm Phong cũng không cố kỵ được nhiều như vậy. Trong lòng hắn chỉ có một suy nghĩ, đó chính là hung hăng giáo huấn gia hỏa phách lối này một chút.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Khiêu chiến trọng tài

Vị trọng tài kia nghe thấy Sở Lâm Phong nói như vậy, hắn cười ha ha nói:

- Tiểu tử, ngươi không nhìn một chút xem mình có bao nhiêu cân nặng chứ? Dám nói mạnh miệng ở trước mặt, thật sự là hậu sinh khả ử đó!

Sắc mặt của Sở Lâm Phong trở nên âm tình bất định, xem ra đối phương không đặt mình ở trong lòng một chút nào:

- Huyền vũ cảnh cửu trọng thiên thì ngon sao? Tiểu gia ta còn không để vào mắt!

Lời đối thoại của hai người rơi vào trong tai của mọi người, bốn tên đệ tử còn lại ở trên đài đều có chút giật mình nhìn Sở Lâm Phong, thầm nghĩ không phải tiểu tử này đã bị dọa sợ cho choáng váng rồi đó chứ? Ngay cả trọng tài cũng dám trêu vào.

- Gan dạ! Chỉ là ngươi đã bị thủ tiêu tư cách, đài không phải là nơi mà ngươi có thể đứng nữa. Xuống, chờ đợi tiếp nhận nghiêm phạt của Phủ thành chủ đi!

Tên trọng tài kia nói xong, lại cười ha ha một trận.

- Cười muội muội ngươi a! Có bản lĩnh thì mau tiếp nhận khiêu chiến của ta!

Sở Lâm Phong đã không có đường lui, không giáo huấn hạ gia hỏa cuồng vọng này thì hắn khó tiêu lửa giận trong lòng.

Đệ tử tỷ thí khiêu chiến trọng tài, đây là chuyện từ trước tới nay trong gia tộc tỷ thí chưa từng xảy ra.

Thoáng cái người vây xem phía dưới tức thì sôi trào, chuyện này vô cùng náo nhiệt, tất cả mọi người đều liên tục ủng hộ.

- Tiếp nhận khiêu chiến của hắn!

- Giết chết tiểu tử cuồng vọng này đi!

- Huyền vũ cảnh cửu trọng thiên còn sợ một tên tiểu tử chưa ráo máu đầu sao?

Sắc mặt của Sở Nguyên Phách ở trên khán đài khách quý tái xanh, hắn không ngờ tới nhi tử của mình lại dám làm ra chuyện như vậy. Hắn không biết

nên cảm thấy vui mừng vì dũng khí của nó hay là nên bí ai vì hành động này của nó.

Sở Nguyên Phách nhìn Tư Mã Tĩnh Di, hy vọng nghe nhận định của nàng một chút.

- Được! Lần gia tộc tỷ thí này quả nhiên náo nhiệt, Sở lão ngươi nói xem, lần này nhi tử của ngươi có chiến thắng được không?

Tư Mã Tĩnh Di không có ý tứ ngăn cản, chuyện này làm cho trong lòng Sở Nguyên Phách càng thêm thấp thòm bất an.

- Khuyên tử sao có thể là đối thủ của cao thủ Huyền vũ cảnh cửu trọng thiên được chứ, đây rõ ràng là chịu chết a, hy vọng Tư Mã tiểu thư thấy nó trẻ tuổi, không biết đúng mực, buông hãn cho nó một con đường sống.

- Sở Nguyên Phách, lá gan của nhi tử ngươi rất lớn đó. Chuyện thú vị như thế sao có thể ngăn cản được chứ? Ta cũng muốn nhìn xem thiên tài của Sở gia ngươi có thể đánh bại được cao thủ Huyền vũ cảnh cửu trọng thiên hay không đây!

Lúc này Lưu Nguyên Khải ở bên cạnh cười to nói. Đối với việc có thể trực tiếp trừ bỏ tai họa như Sở Lâm Phong này, hãn rất là vui vẻ.

- Lưu Nguyên Khải, cầm cái miệng chó của ngươi lại, ngươi không nói lời nào không ai bảo ngươi là cầm điếu đầu!

Sở Nguyên Phách khách khí với Tư Mã Tĩnh Di, thế nhưng cũng sẽ không khách khí đối với Lưu Nguyên Khải.

- Sở Nguyên Phách, ngươi là cái rắm gì chứ? Ngươi cứ đợi nhất xác cho nhi tử của ngươi đi!

Lưu Nguyên Khải thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của Sở Nguyên Phách, trong lòng cao hứng tới mức thiếu chút nữa đã hoa chân múa tay vui sướng.

- Sở lão, ngươi không tự tin về nhi tử của ngươi thế sao? Từ thực lực mà hãn thể hiện khi giết người lúc trước, cho dù có thua thì cũng sẽ không thua quá thảm, ta có một loại dự cảm, rất có thể hãn sẽ thắng cho mà xem!

Tư Mã Tĩnh Di ôn nhu nói, đối với trận tỷ thí giữa Sở Lâm Phong và tên trọng tài kia nàng cũng hết sức chờ mong.

Tư Mã Tĩnh Di nói như vậy khiến cho Sở Nguyên Phách cũng không tiện nói thêm gì nữa. Thế nhưng trong lòng lại hi vọng Thiên Tâm y ở trên người của Sở Lâm Phong. Hy vọng khi hãn tiếp được công kích đối phương, có thể thừa dịp đối phương chủ quan mà làm cho đối phương bị thương nặng.

Sở Lâm Phong lẳng lặng đứng ở trên lôi đài, nhìn kia bốn thiếu niên có vẻ mặt giật mình kia, cả giận nói:

- Tốt nhất hiện tại các ngươi nên xuống đài, không thì người chết kế tiếp sẽ chính là các ngươi!

Thực lực của Sở Lâm Phong còn ở đó, hãn có tư cách nói như vậy. Mà bốn tên đệ tử kia nghe xong, tuy rằng trong lòng sợ hãi, thế nhưng nghĩ tới vị trọng tài kia nói Sở Lâm Phong đã bị hủy bỏ tư cách tỷ thí. Vì vậy ai cũng không rời đi.

Sở Lâm Phong nhìn thấy bốn người này không nghe mình như vậy, hãn lập tức cười nói:

- Nếu các ngươi đã cho là ta nói đùa, như vậy thì chết hết đi cho ta!

Nói xong Thanh Sương kiếm trong tay hãn trầm xuống, một đạo công kích mang theo tinh thần lực nhanh chóng công kích về phía bốn người.

Mà lúc này tên trọng tài kia ở ngay bên cạnh Sở Lâm Phong, ngay khi Sở Lâm Phong động hãn cũng động. Tay không đeo găng tay đã chặn lại một chiêu này của Sở Lâm Phong.

- Tiểu tử, ta đã năm lần bảy lượt cho ngươi rời đi, mà ngươi lại không nghe, như vậy đừng vội trách lòng dạ ta độc ác!

Trọng tài nhất thời nổi giận, tiểu tử này lại dám coi như mình không tồn tại.

Kỳ thực Sở Lâm Phong đang đợi những lời này của người này. Tuy rằng lúc trước hãn nổi giận, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại, vô duyên vô cớ tìm trọng tài quyết chiến, cho dù có thắng cũng sẽ phải bị nghiêm phạt.

Nếu như là trọng tài động thủ trước, như vậy bản thân hãn thắng sẽ lại là một chuyện khác.

- Tiểu gia ta còn sợ ngươi sao? Tốt nhất ngươi nên để cho bọn họ rời đi, không thì ta sẽ trực tiếp làm thịt bọn hãn!

Thanh âm của Sở Lâm Phong hết sức cuồng vọng, không hề đặt hãn vào mắt một chút nào.

- Ta đã từng gặp những kẻ cuồng vọng, thế nhưng còn chưa thấy ai cuồng như ngươi. Một gia hỏa Huyền vũ cảnh ngũ trọng thiên lại nói mạnh miệng như vậy, hy vọng kiếp sau ngươi nên biết điều một chút!

- Chuyện của ta không cần ngươi phải phí tâm. Chỉ là ta có một điều kiện, nếu như ta thắng ngươi thì có coi như ta qua cửa ải này không? Nếu như ta giết ngươi, có thể bị nghiêm phạt hay không?

- Nếu như ngươi giết được ta thì còn được Phù thành chủ ca ngợi đó! Tiểu tử chịu chết đi! Đây là do ngươi tự tìm lấy!

Lúc này tên trọng tài kia đã không thể nhìn được nữa, hận không thể lập tức đánh chết Sở Lâm Phong dưới chướng của mình.

Thực lực Huyền vũ cảnh cửu trọng thiên cũng không phải là trò đùa. Tinh thần chỉ lực to lớn vô cùng cường đại, tên trọng tài này dùng tốc độ mà mắt thường khó có thể thấy được đánh ra một chưởng, đánh thẳng vào mặt của Lâm Phong.

Chưởng chưa tới, nhưng uy áp đã truyền đến. Sở Lâm Phong lập tức cảm giác được có chút hít thở không thông, lúc này hắn đã không thể ẩn giấu thực lực được nữa. Trong nháy mắt Di hình hoán ảnh đã được thi triển ra.

Trong lúc chỉ mảnh treo chuông, cả người hắn lướt ngang năm thước.

- Tiểu tử, tốc độ không tệ! Thế nhưng dù có dựa vào tránh né thì cũng không có ích lợi gì cả. Nên thể hiện thực lực mạnh nhất của ngươi ra đi! Ta có thể tha cho ngươi một mạng, chỉ cần ngươi giao ra vũ kỹ thân pháp này cho ta xem!

- Muốn vũ kỹ thân pháp của ta? Bằng vào rác rưởi, chó mèo như ngươi mà cũng muốn sao?

Sở Lâm Phong cố ý nói như vậy.

- Tiểu tạp chủng, ngươi đang muốn chết!

Rất hiển nhiên tên trọng tài này đã bị Sở Lâm Phong làm cho phần nộ tới cực điểm.

Một thanh kiếm dài chừng hai thước, rộng nửa thước được hắn lấy ra từ trong nhẫn trữ vật.

Tên trọng tài này vừa mới dứt lời, cự kiếm trong tay đã bổ tới chỗ Sở Lâm Phong, tốc độ kia so với một chưởng lúc trước còn nhanh hơn, độ mạnh yếu còn muốn kinh khủng hơn.

Sở Lâm Phong nắm Thanh Sương kiếm trong tay, tinh thần lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển. Sau khi nhìn thấy một kiếm có uy lực bá đạo này của đối phương, hắn hét lớn một tiếng:

- Phong Vũ Phiêu Diêu!

Đây là thức thứ sáu trong Truy Phong Kiếm Quyết, uy lực của một thức này Sở Lâm Phong đã thử qua ở phía sau núi. Một gốc đại thụ một vòng tay không ôm hết được cũng có thể bị chém thành phần vụn trong nháy mắt.

Hắn có một suy nghĩ, đó là muốn nhìn một chút xem chiêu này có thể chống lại công kích của đối phương hay không. Cho dù không địch lại được thì trên người mình có Thiên Tâm y mà Sở Nguyên Phách cho, cho nên cũng có thể có thể đỡ được một hai.

Mọi người quan sát hai người tỷ thí nhìn không chớp mắt, nhìn hai người quyết đấu. Hầu như đã quên mất thực lực của Sở Lâm Phong chỉ là Huyền vũ cảnh đệ ngũ trọng thiên.

- Thành thịnh!

Cự kiếm và Thanh Sương kiếm đụng vào nhau, năng lượng to lớn của công kích thoáng cái khiến cho lôi đài bắn tung tóe.

Lập tức khói bụi tràn ngập, tên trọng tài kia bị một kiếm này của Sở Lâm Phong đẩy lui chừng hơn mười bước, bàn tay cầm kiếm của hắn đang không ngừng run rẩy. Một dòng máu tươi không ngăn được từ trong khóe miệng chảy ra.

Không nghĩ tới tiểu tử này lại có thể khiến cho mình bị thương, đây là sỉ nhục quá lớn lao đối với hắn.

Mà tình huống của Sở Lâm Phong so với hắn còn không xong hơn một ít. Dù sao tinh thần lực của đối phương mạnh hơn bản thân hắn rất nhiều. Ở phương diện binh khí cũng chiếm ưu thế, thoáng cái hắn đã bị chấn bay ra ngoài, rơi xuống vị trí cách đó hơn mười thước.

Tuy rằng trên người đang mặc Thiên Tâm y, nhưng khóe miệng cũng có máu tươi chảy ra, xem ra đã bị thương không nhẹ.

Bàn tay cầm kiếm của hắn cũng liên tục run rẩy, hắn từ từ, từ dưới đất bò dậy, lấy tay lau đi vết máu ở khóe miệng, sau đó trên mặt hiện lên nụ cười dữ tợn:

- Huyền vũ cảnh đệ cửu trọng thiên cũng chỉ như vậy mà thôi! Có bản lĩnh thì tới tiếp đi!

Sắc mặt của tên trọng tài kia lại càng dọa người, trong mắt tràn ngập lửa giận, hận không thể ăn sống Sở Lâm Phong, trải qua trận chiến ngày hôm nay mặt mũi của hắn đã mất hết. Đồng thời, cũng sẽ không bao giờ... có khả năng được Phủ thành chủ trọng dụng nữa.

- Chết!

Chữ này cơ hồ hắn đã dùng hết toàn lực rống lên, thanh âm vang vọng, khiến cho màng nhĩ của mọi người cảm thấy đau đớn.

Một đạo tàn ảnh mang theo xu thế sấm sét công kích đến Sở Lâm Phong, Sở Lâm Phong biết đây là một kích mạnh nhất của đối phương, cho nên hắn

phải cố gắng tránh ra.

Trong lòng đã tính toán xong, Di hình hoán ảnh nhanh chóng được thi triển, sau đó trong miệng hắn quát một tiếng:

- Phong Quyền Tàn Vân!

Đây là một chiêu có uy lực lớn nhất hiện nay của hắn, có thể chém giết được đối phương hay không thì hắn lại không biết được...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Toàn trường khiếp sợ

Trên thân kiếm loang lổ Thanh Sương kiếm của Sở Lâm Phong lập tức hiển hiện ra kiếm quang chói mắt, đó là kết quả của việc rót tinh thần lực vào trong đó.

Một cỗ kiếm khí có hình dạng như cự long, trong nháy mắt đã đi tới trước mặt của vị trọng tài kia.

Phong Quyền Tàn Vân là thức thứ bảy trong Truy Phong Kiếm Quyết. Sau khi thi triển ra một chiêu này, tinh thần lực trong cơ thể của Sở Lâm Phong thoáng cái đã bị rút ra hơn nửa, cả người lập tức có cảm giác vô lực.

Đây là một chiêu duy nhất để hắn dựa vào, nếu như chiêu này vẫn không thể chém giết hoặc là làm đối phương bị thương nặng, như vậy thứ chờ đợi hắn rất có thể sẽ là cái chết.

Sau khi tên trọng tài kia thi triển ra một kích có uy lực cường đại nhất của bản thân, còn chưa xong đã phải gấp gấp xoay người lại, bởi vì công kích của Sở Lâm Phong đã đến.

Hắn thật không ngờ Sở Lâm Phong có thể đang né tránh, đồng thời còn khởi xướng công kích đối với mình.

Một loại cảm giác nguy cơ trước nay chưa từng có xuất hiện ở trong lòng của hắn:

- Đây là vũ kỹ gì vậy? Uy lực thật lớn a.

Lúc này đã không cho phép hắn suy nghĩ nhiều như vậy nữa. Lực công kích cực kỳ lớn của Phong Quyền Tàn Vân lập tức cuốn linh thạch trên mặt đất lên, xoắn tới phương hướng của mình.

Hắn muốn né tránh một chiêu này đã không còn kịp, cho nên biện pháp duy nhất chính là liều mạng. Hắn vội vàng chém ra một kiếm, sau đó cả người nhanh chóng lui về phía sau.

Uy lực của vũ kỹ Huyền Giai trung phẩm cũng không phải là đơn giản như vậy. Tên trọng tài chém ra một kiếm, một kiếm này không thể ngăn cản được kiếm khí giống như rồng một chút nào, mà ngược lại, trong nháy mắt kiếm khí đã che mất hắn.

- A!

Thanh âm không biết là thống khổ hay giật mình xuất hiện ở trong miệng của hắn.

Cả người hắn trực tiếp bị quán lên trên không trung, đại khái qua chừng năm giây, tên trọng tài bị cuốn vào trên không trung này mới rơi xuống, mà công kích lần này của Sở Lâm Phong cũng coi như đã kết thúc.

Bụi mù tràn ngập, cho nên không nhìn thấy rõ tình huống cụ thể. Mà Sở Lâm Phong chỉ lẳng lặng đứng ở một bên, vẻ mặt không thay đổi nhìn về phía cách đó không xa, trong lòng cũng đang hết sức lo lắng.

Tất cả mọi người đều chấn kinh, vũ kỹ cường đại như vậy là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy. Mà người thi triển ra vũ kỹ này còn là một thiếu niên trước đây được xưng là phế vật.

Trên khán đài, trên mặt Tư Mã Tĩnh Di cũng hiện lên vẻ giật mình, tuy rằng có khăn che mặt, thế nhưng vẫn có thể nhìn ra được.

Trong lòng Sở Nguyên Phách rất chấn động, so với bất kỳ kẻ nào còn mạnh hơn nhiều. Đây cũng không phải là vũ kỹ có trong gia tộc, trong nhận thức của hắn, vũ kỹ lợi hại nhất trong gia tộc chính là vũ kỹ Huyền Giai hạ phẩm mà mình tu hành hiện tại.

- Vũ kỹ này của Phong Nhi từ đâu mà đến? Chẳng lẽ là lấy được từ tầng thứ hai của Tàng thư các? Không có khả năng a. Trong tầng thứ hai cũng sẽ không có vũ kỹ như vậy, nếu có thời gian phải hỏi nó mới được.

Mà lúc này bụi mù đã tán đi, mọi người vây xem chung quanh đã nhìn thấy rõ tình huống trên lôi đài. Đương nhiên lôi đài lúc này đã không thể gọi là lôi đài nữa, bởi vì đã sớm bị phá hỏng không còn nhìn thấy hình dáng nữa.

Trên mặt đất có một người đang nằm, một người nhiễm đầy máu tươi của chính mình. Y phục trên người đã biến mất, không nhúc nhích nằm ở chỗ đó.

- Hắn đánh bại cao thủ Huyền vũ cảnh cửu trọng thiên, chuyện này là thật sao? Thật là khó có thể tin được!

Trong đám người lập tức có người kinh hô.

- Tiểu tử này muốn nghịch thiên hay sao? Ngay cả cao thủ Huyền vũ cảnh cửu trọng thiên cũng không phải là đối thủ của hắn. Nghe nói hắn mới là Huyền vũ cảnh ngũ trọng thiên, thật là làm cho người ta khó có thể tin được.

Động tĩnh bên này của Sở Lâm Phong thực sự quá lớn, thế cho nên mọi người đang quan sát tổ khác liên tục nhìn về phía lôi đài của tổ hắn. Trong lúc nhất thời chung quanh đã kín người, hết chỗ.

Sở Lâm Phong từ từ đi tới trước mặt tên trọng tài kia rồi cẩn thận xem xét. Mà ánh mắt của đối phương cũng đang nhìn về phía hắn, trong ánh mắt tràn ngập vẻ không cam lòng và không tin.

Lúc này thanh âm của Kiếm linh Nguyệt Nhi xuất hiện:

- Lần này ngươi quá kiêu ngạo, lực phủ ngũ tạng của người này đã vỡ vụn toàn bộ, thế nhưng có thể chống đỡ đến bây giờ đã coi như là kỳ tích rồi. Bại lộ thực lực quá sớm cũng không phải là hành động sáng suốt, phải biết rằng ở đây, người lợi hại hơn so với hắn có vô số. Mà vũ kỹ ngươi vừa mới thi triển đã có vài người để ý rồi.

- Bình đến tướng đỡ, nước đến đất ngăn. Sở Lâm Phong ta cũng không phải là một người sợ phiền phức, nếu bọn chúng đã thích để ý thì cứ kệ bọn chúng để ý đi!

- Đây là vũ kỹ gì, vì sao... Vì sao lại có được uy lực như vậy.

Tên trọng tài kia chật vật nói.

Sở Lâm Phong biết đây là nghi hoặc lớn nhất trong lòng đối phương trước khi chết, nếu như không trả lời đối phương, có lẽ đối phương có chết cũng sẽ không nhắm mắt.

- Vũ kỹ Huyền Giai trung phẩm, Truy Phong Kiếm Quyết!

Thanh âm không lớn, có thể chỉ có thể để cho đối phương nghe được, Sở Lâm Phong không muốn lại tạo ra oanh động.

Trên khuôn mặt tái nhợt của nam tử trung niên hiện lên một nụ cười khổ:

- Ngươi... trước đó ngươi không phải là... không phải là bị thương sao? Vì sao... vì sao hiện tại lại không có chuyện gì?

- Ngươi thực sự muốn biết sao?

Tên trọng tài kia gật đầu, mới vừa muốn nói chuyện thì khóe miệng lại có một ngụm máu tươi hộc ra, xem ra rất nhanh hắn sẽ không chịu được nữa.

Sở Lâm Phong nhìn hắn một cái, chân mày hơi nhăn lại, quên đi, cứ nói cho hắn biết ah, để hắn chết đi mà không có chút tiếc nuối nào nữa.

- Lúc trước ta bị thương, kỳ thực đều là giả bộ, ngay cả máu chảy ra từ khóe miệng cũng là ta cưỡng chế nghịch chuyển linh lực trong cơ thể mà tạo thành, mục đích chính là muốn tạo ra một biểu hiện giả dối. Khiến cho ngươi nghĩ rằng ta đã thực sự bị thương, còn bị thương không nhẹ. Như vậy ngươi sẽ sơ suất, bởi vì ngươi sẽ nghĩ ta không phải là đối thủ của ngươi. Ta muốn ở dưới tình huống ngươi nghĩ ta sẽ chết dưới một chiêu kia của ngươi, ta sẽ lại thi triển ra công kích lợi hại nhất của ta. Cho ngươi trở tay không kịp, như vậy cho dù ngươi không chết thì cũng có thể khiến cho ngươi bị thương nặng.

Tên trọng tài kia nghe Sở Lâm Phong nói xong, máu tươi trong miệng lại tuôn ra, rất hiển nhiên mình đã trúng ám chiêu của người này, cho nên mới biến thành bộ dáng như lúc này.

- Ngươi... ngươi thật... lòng dạ thật sâu hiểm! Ta...

Lời còn chưa nói hết thì hắn đã mất đi khí tức sinh mạng, Sở Lâm Phong lẳng lặng đứng ở đó, ánh mắt nhìn về phía vài người đang ngồi ở trên ghế khách quý.

Gây ra chuyện lớn như vậy, phải có người tới thu thập tàn cục chứ. Bản thân hắn có thể vào trận chung kết hay không thì cũng phải có người đứng ra nói. Mà người này chính là Tư Mã Tĩnh Di chủ trì gia tộc tỷ thí lần này.

Lúc này ánh mắt của Tư Mã Tĩnh Di cũng đang nhìn về phía Sở Lâm Phong, ánh mắt của hai người một lần nữa đối diện, một loại cảm giác tim đập nhanh trước nay chưa từng có đột nhiên sinh ra.

Sở Lâm Phong giống như một mê cung, khiến cho nàng suy đoán không ra. Trên tư liệu đăng ký rõ ràng chỉ có thực lực là Huyền vũ cảnh ngũ trọng thiên, mà hôm nay ngay cả cao thủ Huyền vũ cảnh cửu trọng thiên cũng bị chém giết.

Đây là chuyện mà bất kỳ kẻ nào cũng khó có thể tiếp nhận được. Về chuyện của Sở Lâm Phong, tuy rằng nàng không biết nhiều lắm, thế nhưng lại tương đối hiểu kỳ.

Một người được xưng là phế vật lại dám bênh vực kẻ yếu ở trên đường, người như vậy nếu không phải là phế vật chân thì thì cớ gì là tồn tại nghịch thiên.

Ánh mắt của Sở Lâm Phong vẫn không hề rời khỏi ánh mắt của Tư Mã Tĩnh Di, hẳn ưa thích loại cảm giác này. Thế nhưng hắn lại không nói rõ được là tại sao, chỉ cảm thấy rất đã nghiên.

Lúc này, Tư Mã Tĩnh Di đứng lên, thanh âm như chuông bạc từ miệng của nàng vang vọng:

- Lần gia tộc tỷ thí năm nay có quá nhiều kinh hỉ, Sở Lâm Phong khiêu chiến trọng tài Huyền vũ cảnh cửu trọng đạt được thắng lợi. Ta tuyên bố, những người khác trong tổ của hắn có thể không tỷ thí, tổ này hẳn là người tấn cấp. Nếu như có đệ tử không phục thì cũng có thể đi khiêu chiến cao thủ Huyền vũ cảnh cửu trọng thiên. Nếu như có thể thắng lợi thì có thể thay thế Sở Lâm Phong, trở thành người đứng đầu tổ thứ ba rồi tấn cấp. Chém giết một trọng tài khiến cho Phủ thành chủ ta mất đi một cao thủ, vốn nên bị trừng phạt. Thế nhưng bản tiêu thư cũng không nghiêm phạt, trái lại còn ca ngợi hắn, bởi vì hắn là người của Lưu Vân Thành ta, là kiều ngạo của Lưu Vân Thành ta.

Lời nói của Tư Mã Tĩnh Di lập tức dẫn tới những tiếng vỗ tay nhiệt liệt, đồng thời đại danh Sở Lâm Phong cũng chính thức rơi vào trong tim của mỗi người.

Chỉ là, trong lòng phụ tử Lưu Nguyên Khải thì lại tức giận đến mức khó nhịn. Bọn họ vốn định bằng gia tộc tỷ thí lần này chém giết người này, thế nhưng lại không nghĩ rằng đối phương lại có thể chém giết được cao thủ Huyền vũ cảnh cửu trọng thiên, thật là người tính không bằng trời tính.

Mà ở trong đám người có một nữ tử cũng đeo khăn che mặt như Tư Mã Tĩnh Di, sau khi nghe thấy vậy trong lòng cũng chấn động:

- Ta cho rằng thực lực của ta tăng lên rất mau rồi, thế nhưng không nghĩ tới Lâm Phong người còn nhanh hơn cả ta!

Lúc này Sở Lâm Phong ngây người như phỗng đứng ở đó, kết quả như vậy khiến cho hắn trong khoảng thời gian ngắn khó có thể tiếp nhận được...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Đánh chủ ý với tư mã tĩnh di

Có thể nói Sở Lâm Phong đã trở thành một tiêu điểm của gia tộc tỷ thí lần này, biểu hiện hôm nay của hắn cũng đã trở thành đề tài nói chuyện với nhau của mọi người.

Rất nhiều đệ tử trong tổ ba rất oán hận, còn không tỷ thí thì đã trực tiếp bị đào thải một cách vô tình, chuyện như vậy thực sự khiến cho người ta khó có thể tiếp nhận được.

Nếu như muốn trách thì cũng chỉ có thể trách vận khí của mình không tốt, hết lần này tới lần khác lại bị phân vào tổ ba. Bởi vì tổ này có một biến thái như Sở Lâm Phong.

Tỷ thí vẫn đang được tiến hành một cách khẩn trương kịch liệt, những đệ tử tổ khác bởi vì chuyện của Sở Lâm Phong cho nên đều cảm thấy áp lực vô cùng.

Có thể chém giết cao thủ Huyền vũ cảnh cửu trọng thiên, không thể nghi ngờ vị trí quán quân này trừ hắn ra không còn có thể là ai khác được nữa.

Sở Lâm Phong lại rất rõ ràng tình huống bây giờ của mình, nếu như bây giờ đối mặt với Lưu Lang thì nhất định hắn sẽ thua.

Hiệ tại đã không thể nào thi triển ra thức thứ bảy của Truy Phong Kiếm Quyết được nữa, tinh thần lực ở trong người hiện tại đã lác đác không có mấy, giống như là một con cọp giấy, dọa dọa người thì còn có thể.

Không bao lâu, toàn bộ các tổ đã kết thúc tỷ thí, có người vui vẻ có người buồn bã.

Tỷ thí vốn đã tàn khốc, không có thực lực tuyệt đối, cuối cùng cũng chỉ có thể bị đào thải mà thôi.

Lúc này, Tư Mã Tĩnh Di chủ trì gia tộc tỷ thí lần này từ trên khán đài khách quý đi xuống.

- Hiện giờ các tổ đã kết thúc tỷ thí. Kế tiếp sẽ tiến hành đào thải lần thứ hai, tổ thứ ba bởi vì nguyên nhân đặc thù, cho nên Sở Lâm Phong vẫn trực tiếp tấn cấp, người đứng đầu các tổ khác thì vẫn tiếp tục.

Tư Mã Tĩnh Di nói vậy coi như đã đào thải tất cả mọi người ở trong dãy số 300 đến 399, đương nhiên trừ số 354 của Sở Lâm Phong ra.

Đương nhiên những người thu được vị trí đứng đầu trong tổ ba trước đó sẽ không phục, nhưng mà bọn họ giận mà không dám nói gì, sự oán hận trong lòng đối với Sở Lâm Phong lại càng sâu sắc hơn một bậc.

Bây giờ trên lôi đài chỉ có chín mươi người đang tỷ thí, chín mươi người này là người đứng đầu các tổ nhỏ, kỳ thực thực lực cũng rất cường đại, tỷ thí cũng càng ngày càng đáng xem.

Sở Lâm Phong đi tới trên đài, sau đó lại đi xuống. Bởi vì... lần này tỷ thí cũng không cần hắn tự mình tham gia, nói cách khác hắn đã tự động nhảy vào trong nhóm mười người đứng đầu.

- Sở Lâm Phong, ta có lời muốn hỏi ngươi!

Thanh âm của Tư Mã Tĩnh Di đột nhiên từ phía sau lưng của Sở Lâm Phong truyền đến.

- Nàng gọi ta? Không biết có chuyện gì, không phải là hỏi ta vũ kỹ đó chứ? Ta nên ứng phó thế nào đây?

Trong lòng của Sở Lâm Phong mơ hồ có chút lo lắng nói.

Tư Mã Tĩnh Di là nữ nhi của thành chủ, bản thân cũng có thực lực Địa Vũ cảnh nhất trọng thiên. Cho nên đương nhiên Sở Lâm Phong không dám đắc tội.

Dừng bước lại, sau đó hắn xoay người cười nói:

- Không biết Tư Mã mỹ nữ gọi ta có chuyện gì?

- Đi thôi, theo ta vào Phủ thành chủ, ta có lời muốn hỏi ngươi.

Tư Mã Tĩnh Di không nói gì thêm mà trực tiếp bảo Sở Lâm Phong đi theo nàng.

Lời nói như vậy rơi vào trong tai của Sở Lâm Phong cũng không phải là chuyện gì tốt, ngộ nhờ trong lòng đối phương có quý, nổi lên tham niệm đối với vũ kỹ của mình. Như vậy sau khi tiến vào Phủ thành chủ sẽ là có đi mà không có về a.

Thấy Sở Lâm Phong do dự, Tư Mã Tĩnh Di nở nụ cười nói:

- Lá gan của ngươi cũng quá nhỏ a. Ta không có ác ý đối với ngươi, cũng không có hứng thú đối với vũ kỹ của ngươi. Nếu như ta đoán không sai, chắc hẳn vũ kỹ của ngươi là vũ kỹ Huyền Giai trung phẩm a.

Chỉ là ta có thể nói cho ngươi biết, thứ ta tu hành cũng là vũ kỹ Huyền Giai trung phẩm, nói như vậy ngươi đã hiểu chưa?

Sở Lâm Phong bán tín bán nghi gật đầu:

- Xin Tư Mã mỹ nữ dẫn đường!

Tuy rằng thanh âm của hai người không lớn, nhưng người ở gần đó vẫn có thể nghe thấy rất rõ ràng.

Vũ kỹ Huyền Giai trung phẩm, đây quả thực là vũ kỹ cao cấp nhất trong Lưu Vân Thành. Không nghĩ tới tiểu tử này lại có vũ kỹ như vậy.

Nhìn thái độ của Tư Mã Tĩnh Di đối với hắn, rất rõ ràng đã có ý muốn mời chào hắn, người như vậy ngàn vạn lần không thể đắc tội nha.

Đắc tội với hắn chẳng khác nào đắc tội với Phủ thành chủ, hậu quả là gì thì tới kẻ ngu si cũng biết.

Trong lúc nhất thời, trong lòng những người ghi hận Sở Lâm Phong, hoặc là người muốn cướp đoạt vũ kỹ của hắn đều sinh ra ý lui bước. Người như vậy không nên trêu chọc vào hắn thì tốt hơn.

Tư Mã Tĩnh Di đi ở phía trước, lúc này nàng đã không có hứng thú đối với gia tộc tỷ thí lần này nữa. Bởi vì có tồn tại nghịch thiên như Sở Lâm Phong là đủ rồi.

Sở Lâm Phong đi vào trong Phủ thành chủ giống như mê cung, quả thực không biết lớn hơn gấp bao nhiêu lần so với phủ đệ của gia tộc hắn.

Đi được chừng một nén nhang, Tư Mã Tĩnh Di ngừng lại:

- Cảm giác ra sao?

Một câu không giải thích được toát ra từ trong miệng của nàng, thanh âm rất dễ nghe, như họa mi hát vậy.

- Rất lớn, so với trong tưởng tượng của ta còn lớn hơn, cũng rất đẹp, so với trong tưởng tượng của ta còn đẹp hơn!

Về mặt của Sở Lâm Phong không chút thay đổi, nói.

- Ha ha! Người nói chuyện thật thú vị, cảnh giới của người thật sự là Huyền vũ cảnh ngũ trọng thiên hay sao?

Sau khi Tư Mã Tĩnh Di cười xong lại bắt đầu hỏi.

Sở Lâm Phong biết Tư Mã Tĩnh Di đã bắt đầu nói ra mục đích thực sự của nàng. Hắn nhìn hoàn cảnh chung quanh một chút, phát hiện ra cách đó không xa có một cái tiểu đình, ngay sau đó hắn cười nói:

- Chúng ta tới chòi nghỉ mát kia ngồi chuyện một chút đi!

Lúc Sở Lâm Phong nói lời này, trong lòng hắn có một loại xung động không rõ, hắn biết là Thuần Dương chi khí trong cơ thể đang tác quái.

- Được rồi! Hy vọng người nói thật!

Trên mặt của Tư Mã Tĩnh Di vẫn tươi cười như cũ. Chỉ là bởi vì cái khăn che mặt cho nên Sở Lâm Phong vẫn không có cách nào nhìn thấy rõ được khuôn mặt của nàng.

Trong tiểu đình có một cái bàn đá, trên mặt bàn là một bộ trà. Sở Lâm Phong tự mình rót cho mình một ly trà, sau đó lại uống một hơi cạn sạch.

- Trà không tệ! Người nói ra dụng ý thực sự của mình đi, ta không nghĩ rằng người gọi ta tới đây là để nhìn phong cảnh trong Phủ thành chủ!

Tư Mã Tĩnh Di nhìn mỗi một hành động của Sở Lâm Phong, nàng cũng tiện tay rót cho mình một ly trà rồi nói:

- Mục đích người tham dự gia tộc tỷ thì là vì tiến vào Thiên Vũ học viện hay sao?

- Không sai, đây là biện pháp tốt nhất để trở nên nổi bật, nếu như ta không đoán sai, Tư Mã mỹ nữ cũng là học viên của Thiên Vũ học viện ah!

Lúc này trong lòng của Sở Lâm Phong xuất hiện một loại cảm giác khô nóng, ánh mắt nhìn thẳng, chăm chú nhìn vào chỗ hùng vĩ của đối phương.

- Ta là đệ tử nội môn, lần này cố ý trở về tuyển chọn người tiến vào Thiên Long học viện, hoặc nói là đệ tử của ta.

- Có ý tứ gì?

Sở Lâm Phong có chút mơ hồ, nàng ta cũng có thể chọn đệ tử hay sao?

- Người còn chưa nói cho ta biết cảnh giới thực tế của người a.

- Huyền vũ cảnh ngũ trọng thiên!

Sở Lâm Phong không hề giấu diếm, mặc dù tinh thần lực của hắn rất lớn, nhưng quả thực còn chưa đột phá lục trọng.

Tư Mã Tĩnh Di có chút giật mình nhìn Sở Lâm Phong. Lúc nàng nhìn thấy tư liệu của Sở Lâm Phong là Huyền vũ cảnh ngũ trọng thiên, khi đó nàng cũng không có để ý.

Về sau thấy hắn lại có thể lấy một địch chín, cho nên mới có chút quan tâm, bởi vì trong chín đệ tử kia có hai người là Huyền vũ cảnh ngũ trọng.

Dưới sự công kích của chín người mà còn có thể thành thạo giết chết mấy người trong đó mà không bị thương tổn. Chuyện này tức thì khiến cho nàng sinh ra hứng thú.

Khi Sở Lâm Phong tỷ thí cùng tên trọng tài kia, nàng cũng muốn nhìn một chút xem thực lực chân chính của Sở Lâm Phong ra sao.

Nếu như hắn có thể chống được năm chiêu ở trên tay của trọng tài. Như vậy đã nói rõ hắn đã có đủ tư cách tiến vào Thiên Long học viện.

Khi đó, nếu như tên trọng tài kia muốn hạ thủ với Sở Lâm Phong thì nàng sẽ lập tức ngăn cản.

Chỉ là, theo tỷ thí giữa hai người càng ngày càng đặc sắc, cho nên nàng đã quên ngăn cản. Chuyện càng làm cho nàng giật mình hơn chính là hắn lại có thể chém giết đối phương, trong khoảng thời gian ngắn khiến cho nàng kinh ngạc tới mức không nói ra thành lời.

Ở trong Thiên Long học viện, chỉ cần thực lực đạt tới Địa Vũ Cảnh là có thể tự mình tuyển chọn học viên. Tư Mã Tĩnh Di đã đạt đến yêu cầu này, vì vậy lại càng chiếu cố tới Sở Lâm Phong hơn.

Đương nhiên Sở Lâm Phong không biết chuyện này, Thuần Dương chi khí trong cơ thể của hắn đã bắt đầu không ngừng tán loạn, cảm giác khô nóng cũng càng ngày càng rõ ràng, lúc này hắn đang nỗ lực khắc chế.

Lúc này Tư Mã Tĩnh Di mới nhìn thấy thiếu niên thiên tài ở phía đối diện đang dùng ánh mắt nóng rực nhìn thẳng vào ngực của mình.

Trong lòng nàng lập tức có chút ngượng ngùng, cũng có chút phẫn nộ. Bởi vì còn chưa có ai dám nhìn nàng như vậy

Sở Lâm Phong lại hồn nhiên không biết tới chuyện này. Trên trán bắt đầu có mồ hôi toát ra, sắc mặt cũng càng ngày càng trở nên khó coi, giờ phút này dường như hấn sắp không nhìn được nữa.

- Tư Mã Mỹ nữ, mau mau rời đi, ta đã có chút không khống chế được mình nữa.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Tư Mã Tĩnh Di còn chưa nói xong thì hai mắt Sở Lâm Phong đã đỏ lên, bỗng nhiên đứng lên, như một con dã thú động dục, nhào về phía con mồi đứng ở trước mặt...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Xung động nghiêm phạt

Lúc này Sở Lâm Phong đã hoàn toàn mơ hồ, trong mắt chỉ có Tư Mã Tĩnh Di ở phía đối diện, căn bản không hề quan tâm tới việc thân phận của đối phương là gì, thực lực gì. Thậm chí ngay cả địa điểm hấn cũng không quan tâm mà chỉ giống như mãnh thú bỗng nhiên đứng lên, nhào về phía Tư Mã Tĩnh Di ở phía đối diện.

Kết quả đương nhiên là vô hựt, Tư Mã Tĩnh Di thấy động tác và vẻ mặt của Sở Lâm Phong, dường như nàng lập tức nghĩ tới điều gì đó mà vội vàng lác mình. Trong nháy mắt khi Sở Lâm Phong nhào về phía mình đã tránh ra.

Sở Lâm Phong thấy mình không thực hiện được ý đồ, lại bắt đầu nhào về phía nàng, hai mắt đỏ như máu khiến cho người ta nghĩ mà sợ.

Đây là lần đầu tiên Tư Mã Tĩnh Di gặp phải chuyện như vậy, cho nên trong lúc nhất thời cũng có chút luống cuống tay chân. Nếu như đối lại là những người khác thì nàng có thể trực tiếp đánh ra một chiêu lấy cái mạng nhỏ của hấn.

Thế nhưng Sở Lâm Phong thì lại khác, thiên phú hiếm thấy kia của hấn chính là đệ tử lý tưởng mà mình vẫn đau khổ tìm kiếm, nếu như giết đối phương trong lòng nàng sẽ rất luyến tiếc.

- Lẽ nào là bởi vì hấn uống trà này? Trong trà bị người ta hạ độc hay sao? Thế nhưng tại sao đối với ta lại không có chút phản ứng nào vậy?

Trong lòng Tư Mã Tĩnh Di thầm suy đoán.

Mà ngay lúc phân thần này, Sở Lâm Phong đã đi tới trước mặt của nàng, đôi tay cường tráng mà có lực lập tức ôm lấy, khiến cho nàng thiếu chút nữa không thở nổi.

Chuyện này còn chưa phải là chuyện nghiêm trọng nhất, không biết Sở Lâm Phong lấy dũng khí từ đâu mà thoáng cái đã hôn lên đôi môi của nàng. Tuy rằng trên mặt có mạng khăn che mặt, thế nhưng Tư Mã Tĩnh Di lại có thể cảm giác được rõ ràng sự ẩm áp từ trên môi của đối phương.

Một cổ khí tức đặc hữu của nam nhân trong nháy mắt đã tiến vào lỗ mũi của nàng, biến hóa đột nhiên xảy ra khiến cho nàng trở tay không kịp.

Tuy rằng lúc này thần trí của Sở Lâm Phong rất mơ hồ, thế nhưng hành động lại không hề mơ hồ một chút nào. Hai tay hấn ôm Tư Mã Tĩnh Di lúc này đã bắt đầu thực hiện động tác khác.

Lập tức tháo xuống khăn che mặt của nàng, có lẽ là bởi vì... cái khăn che mặt này gây trở ngại cho nên mới có thể khiến cho hấn theo bản năng làm ra động tác này.

Tư Mã Tĩnh Di chưa từng trải qua chuyện như vậy, trong đầu tức thì trống rỗng, mà Sở Lâm Phong lại thuận thế một lần nữa hôn lên môi của nàng.

- Ô ô!

Tư Mã Tĩnh Di bị cái hôn này của Sở Lâm Phong làm cho tỉnh táo hơn rất nhiều, trong miệng phát ra thanh âm cực tuyệt.

Đồng thời hai tay bắt đầu dùng sức thúc vào người của Sở Lâm Phong, nhưng dường như không làm gì được mà cả người trở nên mềm nhũn.

Cũng không biết Sở Lâm Phong học được chiêu thức này ở chỗ nào mà lại vừa hôn Tư Mã Tĩnh Di, đồng thời cái tay còn lại lại đặt lên trên một thứ vừa lớn vừa hùng vĩ.

Khi nắm vào trong tay còn không ngừng vuốt ve, cũng không quan tâm tới việc có dùng sức quá lớn hay không.

Bị một nam nhân nắm lấy bộ vị mẫn cảm của mình, hơn nữa còn là loại hành động rất có lực này, Tư Mã Tĩnh Di nhất thời cảm nhận được một loại cảm giác không nói ra lời.

Nàng dùng hết sức lực quay đầu ra chỗ khác, tránh thoát bờ môi bá đạo của Sở Lâm Phong, sau đó phanh một cái.

Hung hăng bạt tai lên trên mặt của Sở Lâm Phong.

Chỉ là, dù là như vậy Sở Lâm Phong vẫn không hề tỉnh táo lại được, dường như đầu tay rõ ràng trên mặt không làm cho hắn có chút cảm giác đau đớn nào. Hắn vẫn ôm Tư Mã Tĩnh Di mãi không thả.

Lúc này Tư Mã Tĩnh Di đã thực sự nổi giận, mặc dù có lòng yêu tài đối với hắn, thế nhưng nàng lại không thể phóng túng hắn như vậy. Nếu không rất có thể lần đầu tiên của nàng sẽ bị mất vào trong tay hắn, hơn nữa còn ở dưới tình huống, người không tỉnh táo.

Thực lực Địa Vũ cảnh nhất trọng thiên sao Huyền vũ cảnh cửu trọng thiên có thể sánh bằng được chứ? Cao hơn không chỉ một bậc, tuy rằng Tư Mã Tĩnh Di không muốn làm Sở Lâm Phong thương tổn, thế nhưng lúc này nàng lại không thể không làm như vậy được.

Không làm hắn bị thương thì nàng sẽ thảm, sau khi cân nhắc lợi ích, trên một bàn tay của nàng nổi lên ánh sáng màu lam nhàn nhạt, đây là biểu hiện của tinh thần lực tác dụng lên phía trên.

Sau đó một chương hơi hột này đánh vào ngực của Sở Lâm Phong, nhưng một chương này lại làm cho đôi tay đang ôm nàng của Sở Lâm Phong thoáng cái buông lỏng ra.

Cả người trực tiếp bay ra ngoài, trên không trung còn máu đỏ tươi rơi xuống, rơi ra bên ngoài đình nghỉ mát.

Sở Lâm Phong từ từ bò dậy, cảm giác ngực đau đớn. Về mặt hắn có chút nghi hoặc nhìn Tư Mã Tĩnh Di đang giận dữ đùng đùng.

Lúc này cảm giác khô nóng trong cơ thể kia đã dần dần thối lui, hai mắt đỏ như máu đã khôi phục lại vẻ bình thường:

- Tư Mã mỹ nữ, vì sao ngươi lại đã thương ta?

Tư Mã Tĩnh Di nhìn thấy Sở Lâm Phong đã trở lại bình thường, chỉ là bởi vì sự rụt rè của thiếu nữ phải làm cho nàng cả giận nói:

- Ngươi làm chuyện gì mà còn không biết sao? Nếu như là những người khác thì nhất định ta đã giết chết ngươi rồi.

Sau khi nói xong lời này nàng cảm giác trên mặt mình nóng hừng hực, nghĩ tới việc không ngờ tên này lại dám cưỡng hôn mình. Lại còn sờ soạng chỗ đó của mình, lửa giận trong lòng lập tức yếu đi.

Càng im lặng hơn là, không ngờ người này không nhớ rõ chuyện mà mình đã làm, nếu như bản thân nàng không tự chủ được, để hắn thực hiện thành công, như vậy chẳng phải nàng sẽ bị thiệt thòi lớn hay sao.

Sau khi Sở Lâm Phong nghe xong, đầu tiên là sững sờ, về sau dường như đã hiểu ra cái gì đó, nói:

- Xin lỗi, ta cũng không biết lúc đó đã xảy ra chuyện gì, dường như ta không có cách nào khống chế được bản thân mình vậy. Nếu như ta làm ra hành động vô lễ đối với ngươi, xin ngươi không nên để ở trong lòng.

Sở Lâm Phong hơi hột nói ra chuyện này. Hắn đã hôn người ta, sờ soạng chỗ không nên sờ mà còn muốn người ta không để ở trong lòng, có lẽ chỉ có loại nhân vật ngu bực như hắn mới nói ra được lời như vậy.

- Ngươi... ngươi... quên đi, thương thế của ngươi không sao chứ?

Lúc này Tư Mã Tĩnh Di thực sự không biết nên nói gì cho phải, tranh luận đề tài kia với hắn sẽ chỉ bị hắn làm cho tức giận chết tươi mà thôi.

- Còn chưa chết, chỉ là ngươi hạ thủ cũng quá nặng, lúc này trong cơ thể còn có huyết khí bốc lên nữa đó!

Sở Lâm Phong không rõ vì sao nàng ta lại hạ thủ nặng với mình như vậy. Có khả năng lúc đó hắn đã thực sự làm ra chuyện quá phận rồi.

Nếu quả thật là như vậy thì cũng không thể trách được đối phương, chỉ có thể nói bản thân hắn xui xẻo, hết lần này tới lần khác lại bộc phát ra vào đúng lúc này. Cũng may là gặp phải nàng, nếu như là những nữ tử khác thì có lẽ hắn đã làm ra chuyện không bằng cảm thú rồi.

Trên mặt Tư Mã Tĩnh Di hiện lên một nụ cười bất đắc dĩ, nàng nói:

- Hạ thủ nặng? Nếu như ta thực sự hạ thủ nặng thì ngươi còn có thể đứng ở chỗ này nói chuyện sao? Ta có thể nói cho ngươi biết, ta mới dùng năm thành lực đạo mà thôi. Huyền vũ cảnh cửu trọng thiên trúng một chiêu của ta là sẽ bị mất mạng, ngươi nói xem ta có xuống tay độc ác hay không?

- Năm thành? Có thể dùng một chiêu đánh chết cao thủ Huyền vũ cảnh cửu trọng thiên?

Sở Lâm Phong nghe xong trong lòng lập tức nổi lên sóng gió, đây là thực lực của Địa Vũ Cảnh sao?

Đối phương mới chỉ có thực lực Địa Vũ cảnh nhất trọng thiên a, nếu như là nhị trọng, tam trọng thì sẽ cường hãn đến mức nào cơ chứ?

Cũng may là trên người hắn còn mặc Thiên Tâm y, nếu như không có nó thì có lẽ bằng vào năm thành lực lượng của Tư Mã Tĩnh Di đã lấy đi cái mạng nhỏ của hắn rồi.

Sở Lâm Phong ngẩng đầu lên, nhìn về phía Tư Mã Tĩnh Di ở đối diện một chút, đột nhiên phát hiện ra không biết từ khi nào khăn che mặt trên mặt đối phương đã biến mất.

Một dung mạo nghiêng nước nghiêng thành xuất hiện ở trước mắt của hắn. Một khuôn mặt vô cùng mịn màng giống như trứng ngỗng vậy. Chỉ là lúc này trên gương mặt có một tia hồng, có vẻ rất là mê người.

Ánh mắt như nước, giống như có thể xuyên qua tâm tư của người khác vậy, Sở Lâm Phong nhìn vào không khỏi ngây người.

- Đẹp quá!

Hắn không kìm được mà phát ra một tiếng than thở.

Nếu như nói Lâm Nhược Hi đẹp như mẫu đơn, như vậy Tư Mã Tĩnh Di sẽ đẹp giống như thược dược, đều là loại xinh đẹp khiến cho người ta liếc mắt nhìn là có thể trầm mê vào trong đó.

Đương nhiên Tư Mã Tĩnh Di có thể nghe được tiếng tán thán trong miệng của Sở Lâm Phong, nàng rất có lòng tin đối với dung mạo của mình.

Rất nhiều thiếu niên lúc nhìn thấy dung mạo của nàng đều có ánh mắt vô cùng kinh ngạc và rất tà ác, đối mặt với ánh mắt như vậy nàng rất là phản cảm.

Thế cho nên nàng mới dùng khăn che mặt để che khuất dung mạo xinh đẹp của nàng. Chỉ là lúc này nàng đã nhìn thấy được một loại ánh mắt khác lạ từ trong mắt của Sở Lâm Phong.

Trong loại ánh mắt này không có một chút tà niệm nào, hoàn toàn là một loại ánh mắt thương thức, giống như ánh mắt lúc đang nhìn một loại sự vật xinh đẹp vậy.

Tuyệt nhiên khác biệt với những ánh mắt trước kia nhìn nàng, phát hiện này khiến cho thái độ của Tư Mã Tĩnh Di đối với Sở Lâm Phong cũng đã thay đổi không ít, cũng đã chứng minh hành động vừa rồi của hắn là vô tâm.

- Đây là đan dược chữa thương! Ta rất chờ mong biểu hiện đặc sắc của ngươi ngày mai!

Tư Mã Tĩnh Di lấy ra một bình sứ màu đỏ ở trên người rồi đưa cho Sở Lâm Phong, lại nói.

Sau đó nàng xoay người rời đi, nàng không biết nên đối mặt như thế nào với Sở Lâm Phong, nụ hôn đầu của mình bị hắn vô tình chiếm lấy, thân thể của mình cũng bị hắn vô tình đụng tới.

Ngộ nhờ hắn ta lại xuất hiện tình huống vừa mới như lúc trước, khi đó nàng thực sự không biết mình có thể chém giết được hắn hay không. Chỉ là cái loại cảm giác này cho tới bây giờ nàng chưa từng có, dường như rất là thoải mái...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Cửu chuyển tinh thần biến

Trong tay Sở Lâm Phong cầm đan dược chữa thương mà Tư Mã Tĩnh Di cho hắn rồi rời khỏi Phủ thành chủ, dọc theo đường đi một vấn đề luôn quanh quẩn ở trong lòng hắn.

Ngay khi Sở Lâm Phong rời đi, thân thể của Tư Mã Tĩnh Di xuất hiện ở gần đình nghỉ mát:

- Sở Lâm Phong, ngươi thực sự không biết việc làm của ngươi với ta ngày hôm nay sao? Rốt cuộc trên người ngươi có bí mật gì, tại sao lại đột nhiên biến thành như vậy?

Nghĩ tới hành vi của Sở Lâm Phong, trên mặt của Tư Mã Tĩnh Di lập tức cảm thấy phát sốt. Đồng thời cũng càng tò mò đối với bí mật trên người của Sở Lâm Phong.

Tỷ thí vẫn được tiến hành. Chỉ là lúc này Sở Lâm Phong lại không có tâm tình đi quan sát, hắn phải mau chóng khôi phục tinh thần lực.

Nghe ý tứ của Tư Mã Tĩnh Di, ngày mai mới thật sự là tỷ thí, cũng chính là tỷ thí tranh đoạt vị trí thứ nhất. Có thời gian cả đêm để hấp thu tinh thần lực, tuy rằng không thể khôi phục hoàn toàn lại như lúc trước. Thế nhưng cũng có thể khôi phục lại được bảy tám phần.

Sở Lâm Phong một thân một mình về tới Sở gia, lúc này những người còn lại ở Sở gia đều là một ít đệ tử có thực lực thấp. Người có thể đi tham gia gia tộc tỷ thí đều đã đi từ lâu rồi.

Tuy rằng không thể đạt được thứ tự tốt, thế nhưng cũng là một cơ hội tôi luyện khó có được, so với luôn ở trong nhà còn khá hơn.

Trở lại trong phòng, Sở Lâm Phong trực tiếp nằm ở trên giường, trong đầu nghĩ tới chuyện đã xảy ra ngày hôm nay, thế nhưng hẳn lại không có chút manh mối nào cả.

- Lâm Phong, ngươi còn đang suy nghĩ đến chuyện của Tư Mã Tĩnh Di sao? Ngươi ngây thơ, nhưng mà hôm nay rất là lớn mật a!

Thanh âm của Kiếm linh Nguyệt Nhi giống như u linh vang lên trong đầu của Sở Lâm Phong.

- Nguyệt Nhi tỷ tỷ!

Thoáng cái Sở Lâm Phong đã từ trên giường nhảy dựng lên.

Có lẽ Kiếm linh Nguyệt Nhi biết được chân tướng của chuyện này a, tại sao mình lại quên nàng đi chứ?

Sở Lâm Phong lập tức kích động nói:

- Nguyệt Nhi tỷ tỷ, rốt cuộc hôm nay ta đã xảy ra chuyện gì? Sao Thuần Dương chi khí trong cơ thể lại trở nên không khống chế được vậy chứ?

Nghĩ đến việc không có cách nào khống chế được Thuần Dương chi khí này, Sở Lâm Phong sợ hãi. Hắn rất hy vọng có thể lập tức giải quyết được chuyện phiền phức này.

- Ngươi sao? Ha ha! Hôm nay ngươi rất uy vũ bá đạo a, không ngờ lại cường hôn Tư Mã Tĩnh Di, còn dùng tay sờ loạn ngực của người ta!

Dường như Kiếm linh Nguyệt Nhi không cảm thấy xấu hổ, cho nên nói rất sáng khoái.

Lập tức, trên trán Sở Lâm Phong nổi lên gân đen. Không ngờ bản thân hẳn lại lớn mật như vậy, thảo nào Tư Mã Tĩnh Di lại cho mình một chưởng. Chỉ là một chưởng kia của nàng thật là có lực, thiếu chút nữa đã lấy cái mạng nhỏ của mình.

- Sao lúc đó ngươi không ngăn cản ta chứ?

Sở Lâm Phong hỏi ngược lại.

- Ngăn cản ngươi? Ta sẽ không a, ta cũng muốn nhìn một tên đại hoa tâm như ngươi sẽ phải nhận trừng phạt gì. Cũng may ngươi không hề bị nàng giết chết, cũng coi như vận khí của ngươi không tệ!

Trong giọng nói của Kiếm linh Nguyệt Nhi có chút mùi thuốc súng.

- Ngươi... không phải ngươi ăn giấm chua đó chứ?

Trong khoảng thời gian ngắn Sở Lâm Phong không biết nên phản bác như thế nào, cho nên hắn cố ý nói.

- Ghen? Ăn giấm của tiểu tử chưa đủ lông cánh như ngươi? Xin ngươi! Ta là Kiếm linh cao cao tại thượng, sao lại coi trọng người có thực lực hèn mọn như ngươi cơ chứ?

Kiếm linh Nguyệt Nhi phủ nhận nói.

- Nhất định là ghen tị. Chỉ là nói thật, Nguyệt Nhi tỷ tỷ thanh âm của ngươi dễ nghe như vậy, như vậy nhất định người cũng vô cùng xinh đẹp ah, lúc nào đi ra để cho ta xem một chút.

Kỳ thực từ lâu Sở Lâm Phong đã muốn nhìn một chút xem Kiếm linh này rốt cuộc có đáng về thế nào.

Ở trong lòng của hắn, hắn nghĩ đáng đáp của Kiếm linh này có khả năng chính là một thanh kiếm. Chỉ là về sau nghe được thanh âm của nàng hẳn lại bỏ đi suy nghĩ này.

- Bản tiểu thư quốc sắc thiên hương. Ngươi muốn xem là có thể xem hay sao? Đừng có mơ tưởng!

Sở Lâm Phong then thùng một trận, nữ nhân này thật là không thể trâu vào a, tùy tiện hỏi một câu thì nàng đã nổi giận.

Qua nửa ngày sau Sở Lâm Phong cũng không nói một câu nào. Lúc này Kiếm linh Nguyệt Nhi có chút không nhịn được, nàng nói:

- Tại sao ngươi không nói chuyện?

- Không có gì đáng để nói, ngươi cũng không trả lời ta!

Tốt cục Sở Lâm Phong đã chiếm thế thượng phong, hần lập tức cười nói.

- Không phải là ta không muốn để cho ngươi xem, mà là ta căn bản không có cách nào đi ra được. Trừ phi thực lực của ngươi có thể đạt tới Thiên Vũ cảnh, bằng không đây là chuyện không thể nào. Bây giờ ta là linh hồn thể, lực lượng linh hồn đã tiêu hao hơn phân nửa, hiện tại chỉ còn lại có ba tầng, nếu như trong vòng một năm ngươi có thể tìm được Hồn Tuyết Thảo giúp ta. Như vậy còn có thể có hi vọng.

- Hồn Tuyết Thảo? Đẳng cấp gì vậy?

Sở Lâm Phong lại nghe được một cái tên mới, hần tò mò hỏi.

- Linh được Thiên cấp thượng phẩm! Cùng đẳng cấp như Thánh Ngọc Tuyết Liên!

Sở Lâm Phong nghe xong thoáng cái xì hơi, trong vòng một năm? Đây là chuyện mà hần căn bản không thể làm được, nếu như là mười năm thì có thể còn có khả năng.

- Đừng trách ta không nói cho ngươi biết! Chỉ là chuyện này ta nghĩ ngươi cũng không làm được, ta cũng không trách ngươi! Cho nên ngươi sớm đề thăng tới Thiên Vũ cảnh đi, khi đó có thể giúp ta chế tạo lại thân thể một lần nữa.

Sở Lâm Phong cảm thấy mình đang khóc không ra nước mắt, Thiên Vũ cảnh cần mất bao nhiêu thời gian cơ chứ? Bản thân hần đột phá Huyền vũ cảnh lục trọng thiên đã được hai tháng, sau đó vẫn chưa đột phá.

Thế nhưng Sở Lâm Phong lại không biết, hần đột phá Huyền vũ cảnh lục trọng thiên chẳng khác nào là Huyền vũ cảnh cửu trọng thiên đột phá Địa Vũ Cảnh vậy. Vô cùng trắc trở, mà số lượng tinh thần lực cần lại rất lớn.

Bởi vì hần đột phá đến Huyền vũ cảnh lục trọng thiên là có thể kết thành tinh đan ở trong người, có thể nói là thực lực đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

- Nguyệt Nhi tỷ tỷ, vì sao hôm nay không có cách nào khống chế được Thuần Dương chi khí của ta vậy? Không phải ngươi bảo có biện pháp giải quyết sao, mau nói cho ta biết đi!

Thoáng cái Sở Lâm Phong đã nghĩ tới chỗ đáng sợ ngày hôm nay.

Một lát sau, thanh âm của Kiếm linh mới vang lên từ trong đầu của Sở Lâm Phong.

- Hôm nay ngươi tiêu hao tinh thần lực quá lớn, không thể áp chế được Thuần Dương chi khí trong cơ thể, đây là một nguyên nhân! Còn một nguyên nhân khác nữa, đó chính là Tư Mã Tĩnh Di kia là Cửu Âm thân thể trời sinh. Có tác dụng hấp dẫn rất lớn với Thuần Dương thân thể của ngươi, nếu như là đổi lại là Huyền Âm thân thể của Lâm Nhưộc Hi. Như vậy hôm nay cái mạng nhỏ của ngươi khó có thể bảo toàn được.

Sở Lâm Phong hít một ngụm khí lạnh:

- Nghiêm trọng như vậy sao? Như vậy chẳng phải chỉ cần ta nhìn thấy nàng thì nhất định phải tránh ra hay sao?

- Cũng không nhất định, chỉ cần tinh thần lực trong cơ thể khá lớn là có thể ngăn chặn được Thuần Dương chi khí. Chỉ là vẫn nên giữ một khoảng cách nhất định cùng nàng cho thỏa đáng, khí tức trên người nàng luôn hấp dẫn Thuần Dương chi khí trong cơ thể ngươi. Thiên địa vạn vật có âm có dương, âm dương trời sinh tương khắc, nhưng lại có thể dung hợp lẫn nhau, ngươi cũng không cần phải quá để ý.

Sở Lâm Phong cái hiểu cái không gật đầu, trong lòng thầm nghĩ:

- Vẫn nên giữ một khoảng cách với nàng cho thỏa đáng, hôm nay nàng ta không giết mình cũng coi như vận khí của mình tốt. Nếu như lần sau lại làm ra chuyện như vậy thì có lẽ mình chỉ có một con đường chết mà thôi.

- Nếu như ngươi có thể đột phá đến Huyền vũ cảnh lục trọng thiên, hần là có thể giải quyết được vấn đề này. Khi đó tinh thần lực ở bên trong cơ thể ngươi sẽ rất lớn. Dư dả để áp chế Thuần Dương chi khí, trừ phi ngươi bị thương nặng hoặc là tẩu hỏa nhập ma thì mới có tình huống như hôm nay. Đến lúc đó ta sẽ nói cho ngươi biết một loại vũ kỹ, một loại vũ kỹ đoạt thiên địa tạo hóa, gọi là Cửu Chuyển Tinh Thần Biến!

- Cửu Chuyển Tinh Thần Biến? Là vũ kỹ đẳng cấp gì vậy?

Sở Lâm Phong biết thứ tốt trong miệng của Kiếm linh đều là tồn tại nghịch thiên, cho nên ngay sau đó hần đã vội vàng hỏi.

- Chờ tới lúc ngươi đột phá rồi hãy nói, bây giờ vẫn nên dùng đan dược chữa thương mà Tư Mã Tĩnh Di cho ngươi đi. Buổi tối lại đi hấp thu tinh thần lực, cũng đừng nghĩ tới những chuyện khác nữa. Ngày mai sẽ còn gặp phải chuyện mà ngươi chưa từng nghĩ tới đấy!

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Gặp lại lâm nhược hi

Sau khi Sở Lâm Phong tiêu hóa tin tức mà Kiếm linh Nguyệt Nhi mang tới cho hắn, trong lòng hắn lập tức cảm giác được nhiệm vụ trên vai của mình lại tăng lên.

Cả đêm hấp thu tinh thần lực, Sở Lâm Phong cảm giác tinh thần lực trong cơ thể đã khôi phục được sáu bảy phần, đã có thể thi triển một lần Di hình hoá ảnh và Phong quyền tàn vân.

Lúc xế chiều, Sở Nguyên Phách có tới tìm Sở Lâm Phong, hắn rất là cao hứng đối với biểu hiện hôm nay của Sở Lâm Phong. Trong lòng hắn vốn có rất nhiều nghi hoặc, thế nhưng lại bị Sở Lâm Phong dùng lý do đến lúc sẽ kể cho hắn biết để đuổi hắn đi.

Trời còn chưa sáng thì Sở Lâm Phong đã rời khỏi Sở phủ, hắn cũng không muốn đụng phải đám người vuốt móng ngựa kia. Bây giờ hắn là nhân vật phong vân trong Lưu Vân Thành, vẫn nên khiêm tốn một chút cho thỏa đáng.

Thời gian còn sớm, hắn một thân một mình đi tới đỉnh núi phía sau núi, lặng lẽ hít thở bầu không khí mới mẻ sáng sớm ở trên đỉnh núi, cảm giác cả người đều vui vẻ thoải mái.

Sở Lâm Phong ngồi dưới đất từ từ nhắm hai mắt lại, trong đầu hiện ra khẩu quyết tâm pháp của Truy Phong Kiếm Quyết.

Bắt đầu từ thức thứ bảy, ba chiêu phía sau cũng không có khẩu quyết, chỉ tên gọi của kiếm chiêu. Cho nên hắn chỉ có thể dựa vào linh ngộ của mình để tu luyện mà thôi.

Phong quyền tàn vân đã học xong được một đoạn thời gian, kế tiếp thứ phải học chính là thức thứ tám.

Kiếm chiêu thức thứ tám tên là Phong lâm thiên hạ, Sở Lâm Phong nhớ tới lúc hắn tu hành thức thứ bảy Phong quyền tàn vân là vô ý linh ngộ ra. Khi đó cảnh giới của hắn vừa vặn mới đột phá Huyền vũ cảnh ngũ trọng thiên.

- Lẽ nào thức này cần phải đột phá tới lục trọng thiên thì mới có khả năng tu hành được hay sao?

Trong lòng hắn âm thầm suy đoán.

- Không sai! Trẻ nhỏ dễ dạy! Tinh thần lực không đủ cường đại thì sẽ không có cách nào tu hành vũ kỹ này, người ngẫm lại tình huống lúc người thi triển thức thứ bảy mà xem. Chỉ cần một chiêu đã có thể tiêu hao hết một nửa tinh thần lực của người, như vậy thức thứ tám thì sao? Không phải là có thể tiêu hao hết toàn bộ hay sao?

Lúc này thanh âm của Kiếm linh Nguyệt Nhi vang lên trong đầu Sở Lâm Phong.

Không thể không nói Kiếm linh này là một người thầy tốt bạn hiền của Sở Lâm Phong, có thể giúp cho Sở Lâm Phong bớt đi rất nhiều thời gian, không phải đi những con đường vòng không cần thiết.

Mở mắt ra, vừa nhìn thì mặt trời đã lên cao, không nghĩ tới hắn vừa mới nhắm mắt vừa nghĩ thì thời gian đã trôi qua lâu như vậy. Sở Lâm Phong vội vàng đứng lên, đi thật nhanh về phương hướng Phủ thành chủ.

Hôm nay là ngày cuối cùng gia tộc tỷ thí, hôm qua hắn len lén chạy đi, có Tư Mã Tĩnh Di thì đương nhiên người khác sẽ không nói gì.

Hôm nay thì lại khác, cho dù hắn có là thiên tài đi chăng nữa. Nếu như không thông qua tỷ thí thì sẽ không có ai chấp nhận hắn là đệ nhất nhân, coi như là Tư Mã Tĩnh Di cũng không phải là ngoại lệ.

Mà lúc này ở nơi diễn ra gia tộc tỷ thí đã sớm kín người, hôm nay là tỷ thí đặc sắc nhất cho nên người người đều không muốn bỏ qua cơ hội lần này. Vì vậy chung quanh các lối đi đã có bị vây kín, chật như nêm.

Trên lối đi, lúc này đệ tử đứng đầu chín tổ đều đã đến, một người trong đó còn mang theo khăn che mặt màu tím, làm cho người ta có một loại cảm giác thần bí.

Lúc này Tư Mã Tĩnh Di đã ở trên lối đi, giờ phút này trong tay nàng cầm mấy cái lệnh bài, ánh mắt hết nhìn đông lại nhìn tây, lâm lâm nói:

- Sao người này còn chưa tới? Lẽ nào hôm qua ta đã hạ thủ quá nặng, khiến cho hắn bị thương không có cách nào đến đây tham dự tỷ thí được?

Phía dưới, đám người vây xem cũng nghị luận âm ỉ, trong đó có người bất mãn nói:

- Sở Lâm Phong này thật là lên mặt, chúng ta đã chờ hắn được nửa ngày rồi mà hắn không tới. Như vậy có lẽ nên thủ tiêu tư cách dự thi của hắn đi thôi.

Một người nói chuyện vạ người ủng hộ, lập tức có không ít thanh âm phụ họa vang lên ở chung quanh:

- Thủ tiêu tư cách dự thi của Sở Lâm Phong! Thủ tiêu tư cách dự thi của Sở Lâm Phong..

Nữ tử mang khăn che mặt trên đài nghe vậy lập tức chấn động, hai mắt như điện nhìn về phía mọi người đang phụ họa, trong lòng thầm nghĩ:

- Nếu như Lâm Phong bởi vì các người mà bị thủ tiêu tư cách, nhất định ta sẽ làm cho các người phải trả giá thật lớn!

Mặt khác, trong lòng một nữ tử khác cũng lo lắng nói:

- Sở Lâm Phong, tên đáng chết nhà người rốt cuộc đã đi đâu rồi? Làm sao còn chưa tới chứ? Không phải đã gặp nguy hiểm gì đó chứ?

Tư Mã Tĩnh Di hơi cau mày lại, nói:

- Mọi người im lặng cho ta! Ta sẽ cho hân thêm thời gian một nén nhang, có thể hân có chuyện gì đó cho nên mới chậm trễ. Nếu như trong thời gian một nén nhang mà còn chưa tới, như vậy ta sẽ thủ tiêu tư cách của hân.

Lời nói của Tư Mã Tĩnh Di lập tức đưa đến hiệu quả, tiếng nghị luận trong đám người đã giảm bớt một cách rõ ràng. Tất cả mọi người đang chờ thời gian nửa nén hương này trôi qua.

Có vài người hy vọng Sở Lâm Phong có thể sớm chạy tới trong khoảng thời gian nửa nén hương này. Mà có chút người thì hy vọng hân vĩnh viễn không nên xuất hiện ở nơi này.

Mà giờ khắc này, Sở Nguyên Phách trên khán đài cũng có vẻ lo lắng, hân biết Sở Lâm Phong không phải là đứa trẻ không biết nặng nhẹ. Nếu như bây giờ còn chưa tới thì nhất định đã xảy ra chuyện gì đó.

Nhất định có người thấy thiên phú của hân mà sinh ra tâm tư đố kỵ, làm xằng làm bậy. Hoặc là nó thực sự không muốn tới tham gia trận tỷ thí này, nghĩ không ai là đối thủ của nó nữa.

Bất kể là loại kết quả nào thì Sở Nguyên Phách cũng không có cách nào tiếp nhận được. Đây chính là vinh quang của gia tộc mà, thời gian nửa nén hương cũng không lâu, nếu như Sở Lâm Phong thực sự không tới. Khi về đến nhà hân sẽ hung hăng trách phạt tiểu tử này một phen.

Ngay khi Sở Nguyên Phách lo lắng bất an thì một đạo thân ảnh đã nhanh chóng chạy tới phương hướng lôi đài tỷ thí. Nhìn thấy bóng người kia, hân nở nụ cười nói:

- Tiểu tử đáng chết, làm việc luôn luôn khiến cho người ta kinh ngạc như vậy. Sĩ nhục của Sở gia phải dựa vào con rửa sạch rồi.

Thấy Sở Lâm Phong đến, mọi người vây xem đều tự giác nhường ra một con đường. Người có thể chém giết Huyền vũ cảnh cửu trọng thiên cũng không phải là người mà ai cũng có thể chọc vào được.

Sở Lâm Phong thở hổn hển đi tới trước lôi đài, còn chưa mở miệng thì Tư Mã Tĩnh Di đã nói:

- Sở Lâm Phong, người cũng thật lớn mặt đó. Dám để cho toàn bộ Lưu Vân Thành chờ một mình người, người là người thứ nhất làm như vậy.

- Có lẽ là bởi vì ngày hôm qua tiêu hao quá lớn, cho nên hôm nay ta ngủ quên, ngại quá, đã khiến cho mọi người phải đợi lâu rồi!

Sở Lâm Phong cười đùa nói.

- Lên lôi đài đi, tất cả mọi người đều đang chờ người rút thăm đây!

Tư Mã Tĩnh Di thấy Sở Lâm Phong đến, tâm tình lập tức trở nên tốt hơn nhiều.

Mà lần này Sở Lâm Phong cũng không dám nhìn vào mặt nữ tử này, trong đầu hân đã nhớ kỹ lời cảnh cáo của Kiếm linh Nguyệt Nhi, tránh xa nàng. Thế cho nên khi nhìn về phía ánh mắt của nàng hân không nhìn mặt mà chỉ nhìn thân thể của nàng.

Thế nhưng hết lần này tới lần khác ánh mắt của hân lại rơi xuống chỗ hùng vĩ của Tư Mã Tĩnh Di. Chỗ kia đã bị hân hung hăng vuốt ve qua, mà Sở Lâm Phong lại hồn nhiên không phát giác ra được.

Đương nhiên Tư Mã Tĩnh Di cũng thấy được mục tiêu ánh mắt của Sở Lâm Phong, nàng thầm nghĩ:

- Tiểu tử thôi, đúng là tà tâm không đổi. Chờ sau khi tỷ thí kết thúc, xem ta xử lý người như thế nào!

Sở Lâm Phong đi lên lôi đài, lúc này hân mới phát hiện ra đã có chín người đứng ở trên lôi đài, hân biết chín người này chính là người đứng đầu mỗi một tổ.

Bảy nam đệ tử, hai nữ đệ tử. Hai nữ đệ tử này đều đưa lưng về phía hân, không thấy rõ dáng vẻ, chỉ là có thể đứng ở chỗ này nhất định thực lực sẽ không tồi.

- Sở Lâm Phong, ta còn tưởng rằng người sẽ không tới kia đấy!

Lúc này một nữ tử trong đó xoay người đi tới trước mặt của Sở Lâm Phong rồi nói.

- Sờ Lâm Nguyệt?

Sờ Lâm Phong hết sức giật mình, hắn không nghĩ tới Sờ Lâm Nguyệt lại có thể tiến vào top mười.

- Rất kỳ quái sao? Bản tiểu thư sao lại không thể lấy tiến vào top mười chứ? Ta đang đợi khiêu chiến ngươi!

Sờ Lâm Nguyệt trừng mắt nhìn Sờ Lâm Phong một cái rồi nói.

- Tùy thời bồi tiếp. Chỉ là hôm nay dường như lớn hơn một chút, ha ha!

Thanh âm của Sờ Lâm Phong không lớn, vừa vặn có thể để cho Sờ Lâm Nguyệt nghe thấy được.

Lúc Sờ Lâm Nguyệt chuẩn bị phát hỏa thì nữ đệ tử khác quay người sang. Chỉ là trên mặt của đối phương lại có một cái khăn che mặt màu tím che đi dung mạo.

Lúc này Sờ Lâm Phong mới nhìn thấy bộ dáng của đối phương, hắn lập tức chấn động tới mức thiếu chút nữa đã ngã sấp xuống trên lôi đài.

- Nhược Hi!

Trong lòng không nhịn được kích động, hắn kêu thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Thời khắc đặc sắc nhất (1)

Dù có nằm mơ thì Sờ Lâm Phong cũng không nghĩ ra Lâm Nhược Hi sẽ ở trên lôi đài tỷ thí này. Thế nhưng này hết lần này tới lần khác đây chính là sự thật.

Lâm Nhược Hi từ từ đi qua:

- Lâm Phong, thật bất ngờ đó! Muội cũng có thể đứng ở chỗ này.

Thanh âm vẫn êm tai như vậy, lúc này Sờ Lâm Phong hận không thể ôm Lâm Nhược Hi vào trong ngực, lại âu yếm một phen.

Chỉ là hắn lại phải nhịn xuống, ngộ nhờ Thuần Dương chi khí trong cơ thể lại không có cách nào khống chế được. Như vậy hắn sẽ vô cùng mất mặt.

Lại nói, ở đây cũng không thích hợp để mình làm như vậy, sau khi ổn định tâm thần, hắn nói:

- Quả thực rất ngoài ý muốn, quả thực ta không thể tin được vào hai mắt của mình, lẽ nào Chu Tước ấn ký của nàng đã thức tỉnh rồi sao?

Sờ Lâm Phong nhớ kỹ, lúc lần đầu tiên gặp mặt Lâm Nhược Hi thì tối đa nàng chỉ có thực lực Huyền vũ cảnh nhị trọng thiên mà thôi.

Hôm nay nàng lại có thể đứng ở trên lôi đài này, điều này đã nói rõ trong mấy tháng ngắn ngủi này nàng đã liên tiếp đột phá, tốc độ cực nhanh đã vượt ra khỏi tưởng tượng của Sờ Lâm Phong.

Trong lòng hắn thầm nghĩ:

- Hóa ra kinh hi mà Nguyệt Nhi tỷ tỷ nói cho ta biết chính là nàng, đúng là ta thực sự rất kinh hi đó!

- Ha ha, Lâm Phong, hiện tại ngươi đã biết ta không lừa ngươi rồi chứ? Sau khi Huyền Âm thân thể đạt được Thuần Dương chi khí của Thuần Dương thân thể, chỗ tốt nàng lấy được là thứ mà ngươi khó có thể tưởng tượng ra được. Lúc này thực lực của nàng chỉ ít cũng là Huyền vũ cảnh thất trọng thiên, nếu như cho nàng thời gian nửa năm nữa. Muốn đột phá đến Địa Vũ Cảnh cũng không phải là việc khó.

Thanh âm của Kiếm linh Nguyệt Nhi xuất hiện ở trong đầu của Sờ Lâm Phong. Sau khi Sờ Lâm Phong nghe xong kinh ngạc tới mức không nói được thành lời. Hắn từng thấy nhân vật nghịch thiên, thế nhưng lại chưa thấy người nào nghịch thiên như Lâm Nhược Hi.

Không ngờ lại đột phá năm trọng cảnh giới, tốc độ này coi như là các đệ tử trong đại gia tộc cũng chưa chắc đã có thể làm được, nhưng tiền đề là phải có linh dược trợ giúp.

Lâm Nhược Hi nhìn Sờ Lâm Phong có chút ngây người đứng ở nơi đó, nàng nói:

- Lâm Phong, huynh đang suy nghĩ gì vậy? Sắp tỷ thí rồi, hy vọng chúng ta sẽ không gặp phải nhau. Nếu như gặp phải thì cũng phải là trận chiến cuối cùng a!

- Đúng vậy! Chỉ mong là thế. Vì sao nàng còn mang theo khăn che mặt làm gì vậy?

Sở Lâm Phong lập tức từ trong khiếp sợ khôi phục lại, hấn hỏi.

- Muội chỉ muốn huynh nhìn thấy mặt của muội, những người khác muội không muốn!

Lúc Lâm Nhưộc Hi nói lời này, thanh âm của nàng rất nhỏ, nhỏ đến ngay cả chính nàng cũng có chút nghe không rõ.

Trong lòng Sở Lâm Phong cảm động một hồi, hấn cũng không biết nên nói gì cho phải. Lúc này thanh âm của Tư Mã Tĩnh Di truyền đến:

- Sở Lâm Phong, nhân duyên của ngươi không tệ a. Vừa lên đã liên tục nói chuyện, còn không qua đây chuẩn bị rút thăm đi.

Trong mắt bảy nam đệ tử khác trên đài đều hiện ra hung quang, trong đó có một người lợi hại nhất, đó chính là Lư Lang của Lư gia.

Sở Lâm Phong cũng không quan tâm tới người này mà trực tiếp đi tới trước mặt Tư Mã Tĩnh Di, lại nhanh chóng rút ra một tấm thăm, sau đó lập tức xoay người rời đi.

Hấn cũng không dám đứng lâu ở trước mặt Tư Mã Tĩnh Di. Nữ nhân này là vật nguy hiểm, tùy thời cũng có thể khiến cho hấn không khống chế được.

Tư Mã Tĩnh Di thấy Sở Lâm Phong xoay người rời đi, trong lòng hơi có chút cảm giác mất mát, tiểu tử này từ lúc đi lên trên đài cũng không có nhìn nàng lấy một lần.

Chẳng lẽ là bởi vì ngày hôm qua nàng đã dă thương hấn, hay là bởi vì vị hôn thê của hấn đang ở trên lôi đài?

Lâm Nhưộc Hi là hôn thê của Sở Lâm Phong, chuyện này rất nhiều người đều biết. Thế nhưng người chân chính nhìn thấy khuôn mặt thật sự của Lâm Nhưộc Hi đã ít lại càng ít, thế nên cho đến bây giờ vẫn còn có không ít người đều cho rằng Lâm Nhưộc Hi là xấu nữ.

Sau khi Sở Lâm Phong rút thăm xong, những người khác cũng lục tục rút. Mười lá thăm trong tay của Tư Mã Tĩnh Di đều bị mọi người rút đi.

- Tất cả mọi người đã rút xong, hiện giờ xin mời nhìn vào con số bên trên. Bởi vì sắp tới thời khắc đặc sắc nhất đại hội của gia tộc tỷ thí ba năm một lần.

Sở Lâm Phong nhìn con số của mình một chút, là số bảy. Trong lúc hấn đang xem con số của Lâm Nhưộc Hi thì nàng đã đi qua đây, trong tay nàng là con số hai.

Sở Lâm Nguyệt cũng đi tới, hỏi:

- Lâm Phong của ngươi là mấy số?

Kỳ thực đây cũng là điều mà Lâm Nhưộc Hi muốn hỏi.

Ngộ nhờ trận đầu đã gặp phải Sở Lâm Phong thì nàng cũng không biết nên tỷ thí như thế nào. Đây cũng là vấn đề khiến cho trong lòng nàng lo lắng nhất.

Sở Lâm Phong cũng không lo lắng như vậy, bởi vì Lâm Nhưộc Hi số hai, bất kể có sắp xếp như thế nào thì hấn cũng không phải đấu với nàng.

- Số bảy! Có phải nàng rất vui hay không, Lâm Nguyệt còn ngươi?Ồ, không phải là số ba đó chứ?

Sở Lâm Phong cười nói.

- Ha ha, không nói cho ngươi! Cho ngươi tức chết!

Sở Lâm Nguyệt nói xong lập tức xoay người rời đi.

- Tại sao của Lâm nguyệt lại nhỏ đi vậy chứ? Chột lớn chột nhỏ là chuyện không thể nào nha!

Sở Lâm Phong lập tức nói.

Sở Lâm Nguyệt nghe xong lập tức dừng chân, qua chừng hai giây mới lại rời đi.

- Sở Lâm Phong, ngươi quả thực chính là một tên cặn bã, cuối cùng sẽ có một ngày ta khiến cho ngươi sáng mắt ra!

Trong lòng Sở Lâm Nguyệt hung hấn nói, trên mặt lại vô cùng khó coi.

- Cái gì mà chột lớn chột nhỏ?

Lâm Nhưộc Hi không rõ Sở Lâm Phong đang nói tới cái gì, nàng lập tức hỏi.

- Cái này, cái này sau này hãy nói ah! Nhục Hi, cố gắng lên! Hy vọng chúng ta đều có thể tiến vào Thiên Long học viện.

Sở Lâm Phong rất ôn nhu nói.

- Được! Huỳnh cũng như vậy!

Đám người vây xem ở dưới lời đài đều đang nóng lòng chờ đợi thời khắc đặc sắc nhất trong tỷ thí lần này. Lúc này rốt cục Tư Mã Tĩnh Di đã mở miệng nói:

- Các ngươi có thể trở hết tài năng từ trong hơn ngàn đệ tử gia tộc. Như vậy đã nói rõ thực lực của các ngươi rất tốt, tên tuổi của các ngươi cũng đã được truyền bá ra. Hiện giờ ta sẽ tuyên bố quy tắc của vòng tỷ thí cuối cùng này. Lấy người rút được số một đối chiến với người số mười, số hai đối chiến với số chín, số ba đối chiến với số tám, số bốn đối chiến với số bảy... trong lúc song phương đối chiến sẽ khó tránh khỏi tình trạng bị thương, nếu như một bên chịu thua thì bên còn lại không thể tiếp tục công kích, bằng không ta sẽ thủ tiêu tư cách. Bên thắng lợi tiếp tục tỷ thí trận tiếp theo. Lần này tỷ thí có năm người, chỉ là quả thực tỷ thí chỉ có bốn người, nói cách khác sẽ có một người không cần tỷ thí mà sẽ trực tiếp tấn cấp. Vấn đề là vận khí tốt này sẽ rơi vào người nào đây? Chúng ta mỗi mắt mong chờ đó. Cuối cùng cũng là thời khắc quan trọng nhất, hai người thắng và người trực tiếp tấn cấp sẽ hỗn chiến. Ai có thể kiên trì đến sau cùng thì người đó chính là đệ nhất nhân. Ai sẽ là người ngã xuống đầu tiên hoặc là bỏ quyền thì sẽ là người đứng thứ ba.

Tư Mã Tĩnh Di nói xong, tất cả mọi người đã hiểu quy tắc tỷ thí này, nếu như lần tỷ thí này thuận lợi thì có thể lọt vào trong top ba.

Nhìn tâm tình của mọi người từ từ tăng vọt, Tư Mã Tĩnh Di cười cười, khéo mắt nhìn Sở Lâm Phong một chút, sau đó mới nói:

- Hiện giờ tỷ thí bắt đầu, số một đối chiến với số mười!

Người rút được con số một Sở Lâm Phong nhận ra, là người của Công Tôn gia tộc một trong ngũ đại gia tộc, tên là Công Tôn Hoàng, bình thường rất ít khi đi lại ở bên ngoài, phần lớn thời gian đều tu hành võ kỹ ở trong gia tộc, đây là một người si mê võ nghệ điển hình.

Người số mười thì tương đối xa lạ, có thể là đệ tử từ các thế lực gia tộc yếu đuối khác. Chỉ là, nếu đã có thể đứng ở chỗ này cũng đã nói rõ, thực lực của hắn cũng không đơn giản.

Lời đài rất lớn, Sở Lâm Phong đứng ở chỗ của những người chưa tỷ thí, như vậy có thể trực tiếp nhìn thấy toàn bộ quá trình tỷ thí.

Như vậy cũng có thể tìm hiểu kỹ lộ tuyến công kích và chiêu thức của đối phương, đối với bản thân là một chỗ tốt rất lớn.

Lúc này Công Tôn Hoàng và tên đệ tử không biết tên kia đã đánh nhau. Bình khí mà Công Tôn Hoàng dùng là một cây đại đao, thân đao rất dày, thoát nhìn là một loại binh khí rất nặng, vừa vận xứng đôi với người như hắn.

Mà tên đệ tử kia thì dùng một cái quạt, quơ quơ lên, rất là đẹp mắt.

Đây là Sở Lâm Phong lần đầu tiên thấy người sử dụng quạt làm binh khí, cho nên trong lòng càng thêm hiếu kỳ về hắn, cho nên khi quan sát cũng rất cẩn thận.

Thình thoảng đại đao của Công Tôn Hoàng sẽ chém vào trên quạt của đối phương, tiếng kim loại va chạm vô cùng thanh thúy vang vọng, mang theo một chút tia lửa. Hiện nhiên cường độ va chạm rất lớn.

Hai người cũng không trực tiếp sử dụng võ kỹ, nhìn bộ dáng có lẽ là đang giữ lại thực lực để chuẩn bị cho trận tỷ thí cuối cùng.

Hoặc là đang tìm thời cơ để chuẩn bị cho đối phương một kích trí mạng. Vì vậy cả hai đều đánh rất bảo thủ, hoàn toàn không có một chút tàn nhẫn của chém giết nào cả.

- Con bà nó! Các ngươi đang làm trò gì vậy, ngươi chém ta một đao, ta công ngươi một chiêu. Như vậy sẽ so tới khi nào a, biểu diễn sao? Muội muội ngươi, lãng phí thời gian của lão tử!

Dưới đài có một người lập tức bắt năn nói, có lẽ ý kiến của hắn đúng là ý tứ của mọi người. Chỉ thấy ngay sau đó tất cả mọi người đã bắt đầu ồn ào.

- Tộc chiến tộc thắng, dùng võ kỹ đi đồ heo đàn!

- Công Tôn công tử, mau dùng tuyệt chiêu để giết chết hắn, đừng lãng phí thời gian nữa!

- Vẫn là Sở Lâm Phong tỷ thí tốt hơn, những người này quả thực không đầu vào đâu!

Nghe thấy thanh âm của mọi người, hai người trên đài lập tức cảm thấy áp lực, rõ ràng tốc độ ra chiêu cũng đã tăng nhanh hơn.

Lúc này Công Tôn Hoàng kia đột nhiên quát lớn, nói:

- Liệt Diễm Trảm!

Sở Lâm Phong nhìn thấy đại đao trong tay hắn đột nhiên xuất hiện ánh lửa, một đạo đao khí bằng lửa đỏ chót mang theo thể sấm sét công kích về phía đối phương...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Thời khắc đặc sắc nhất (2)

- Ha ha, rốt cục đã dùng vũ kỹ. Chỉ là vũ kỹ này cũng không tệ lắm, không ngờ lại có thể làm cho xuất hiện lửa a.

Sở Lâm Phong giật mình nói.

- Người quê mùa, ngay cả cái này cũng chưa thấy qua, còn kêu mình là người của ngũ đại gia tộc kia đấy. Không ngờ lại có thể đứng ở trên lôi đài này, quả thực là mắt mặt!

Một người bên cạnh Sở Lâm Phong nhìn Sở Lâm Phong rồi cười nhạo.

Lại có người nói mình như vậy, trong lòng Sở Lâm Phong khề cười. Dường như loại cảm giác bị người ta cười nhạo này đã có một đoạn thời gian không cảm nhận được nữa, người này là ai?

Không đợi Sở Lâm Phong mở miệng, Sở Lâm Nguyệt bên cạnh hắn đã cả giận nói:

- Người là thứ gì mà lại dám nói người của Sở gia ta? Người có tin cô nãi nãi ta sẽ giết chết người hay không!

Sở Lâm Nguyệt tính tình nóng nảy, chuyện này Sở Lâm Phong đã lãnh giáo qua. Thà rằng ba ngày không ăn cơm cũng không nên đắc tội với mẫu bạo long như nàng.

Không nghĩ tới hôm nay mẫu bạo long này lại bất bình dùm cho mình:

- Lâm Nguyệt, rất tốt!

Sở Lâm Phong cười nói.

- Sở Lâm Nguyệt, nữ tử thối tha như ngươi cũng có tư cách rắm thí ở trước mặt ta sao? Ngươi cứ chờ coi, lão tử sẽ khiến cho ngươi biết có vài người không phải là người mà ngươi có thể tùy ý nhục mạ!

Thiếu niên kia không để Sở Lâm Nguyệt vào mắt một chút nào.

Sở Lâm Nguyệt nào đã bị vũ nhục như vậy chứ? Không ngờ lại bị người ta mắng thành nữ tử thối tha, khi nàng đang chuẩn bị phát hỏa thì lại bị Sở Lâm Phong cản lại.

- Hà tất phải chấp nhặt cùng con chó điên này chứ, ngươi bị chó cắn một cái thì cũng không nên cắn lại a. Nếu có cơ hội thì giáo huấn hắn một lần là được.

Thanh âm không lớn nhưng lại có thể truyền vào trong tai của đối phương rất rõ ràng.

- Ha ha, Lâm Phong, trình độ mắng chửi người của huynh không tệ a! Số của hắn là số tám, vừa vặn sẽ đối chiến với muội, đợi muội giúp Lâm Nguyệt xả giận!

Lúc này Lâm Nhược Hi nói.

Về mặt thiếu niên kia biến thành màu gan heo, hiển nhiên đã tức giận không nhẹ, nếu như ở đây không phải là lôi đài thì hắn đã sớm không nhịn được động thủ rồi.

Lúc này tỷ thí giữa Công Tôn Hoàng và đệ tử kia cũng đã tiến vào giai đoạn gay cấn, hai người cũng bắt đầu sử dụng vũ kỹ.

Liệt Diễm Trâm của Công Tôn Hoàng có uy lực rất khá, cách xa như vậy mà Sở Lâm Phong cũng có thể cảm giác được có một cỗ khí nóng truyền đến, có thể thấy được thực lực bản thân của hắn không thấp, ít nhất cũng có thực lực Huyền vũ cảnh lục trọng thiên.

Mà tuy rằng tên đệ tử kia sử dụng một cái quạt, thế nhưng lại có thể chống lại được đại đao của Công Tôn Hoàng chém mạnh, hiển nhiên cũng là một thanh linh khí chí ít cũng có cấp độ Linh cấp trung phẩm trở lên.

Mà vũ kỹ hắn thi triển lại càng quái dị, giống như một nữ tử đang khiêu vũ vậy, quạt vung vẩy ở trước người, chân xoay tròn có quy luật ở trên lôi đài.

Nếu như lúc này không phải là hai người đang tỷ thí mà chỉ có tên đệ tử này. Từ động tác của hắn mọi người sẽ cho rằng đối phương đang múa.

Sở Lâm Phong thấy mỗi một lần Công Tôn Hoảng dùng vũ kỹ công kích đều bị hắn chặn lại, hoặc là nói đã dừng lại không tiến thêm được nữa thước ở trước người của hắn.

- Lâm Phong, vũ kỹ của tiểu tử kia là một loại vũ kỹ rất là đặc thù, vũ kỹ phòng ngự, có thể hình thành một đạo tường khí ở bên ngoài thân thể, có thể ngăn cản công kích của người cao hơn hắn một cấp bậc.

Lúc này Kiếm linh Nguyệt Nhi ở trong đầu Sở Lâm Phong nói.

- Vũ kỹ phòng ngự? Thảo nào mỗi một lần Công Tôn Hoảng kia công kích đều bị hắn ta chặn lại, không nghĩ tới còn có vũ kỹ như vậy, hiếm thấy, hiếm thấy!

- Vũ kỹ phòng ngự này cực kỳ tiêu hao tinh thần lực, tối đa hắn chỉ có thể thừa nhận được ba lần công kích của đối phương thì sẽ bị phá giải, đến lúc đó nhất định sẽ bị thua.

Kiếm linh Nguyệt Nhi dùng giọng khẳng định nói.

- Thứ gì có lợi thì cũng có hại, chỉ là tên Công Tôn Hoảng kia không ngừng dùng vũ kỹ công kích, có lẽ tinh thần lực trong cơ thể cũng đã tiêu hao không sai biệt lắm ah!

Sở Lâm Phong vừa dứt lời thì Công Tôn Hoảng kia lại một lần nữa bỏ Liệt Diễm Trảm về phía đối phương. Lúc này lập tức bức đối phương lui lại mấy bước.

Đây là lần đầu tiên Công Tôn Hoảng đẩy lùi đối phương trong vài lần công kích, hắn lập tức cười nói:

- Tinh thần lực của ngươi đã sắp tiêu hao hết rồi, ta xem ngươi còn có thể tiếp được một chiêu này của ta hay không.

Nói xong đạo phong vừa chuyển, cả người lập tức bước về phía không trung:

- Ném thử Dược Không Cuồng Trảm của ta đo!

Toàn bộ thân đao trong tay của Công Tôn Hoảng tràn ngập quang mang màu đỏ rất là chói mắt, đao khí dài hơn thước nhanh chóng đánh tới trên người tên đệ tử kia.

Trên mặt tên đệ tử kia hiện lên vẻ sợ hãi, quát to:

- Phiến Vũ Văn Thiên!

Lúc này cái quạt trong tay cũng phát ra một đạo ánh sáng màu lam rực rỡ, đây là kết quả của việc rót tinh thần lực vào trong đó.

Chung quanh hắn tức thì xuất hiện vô số quạt ảnh, che bản thân mình tới mức kín không có lấy một kẽ hở. Đây chính là chiêu thức phòng ngự mạnh nhất mà hắn có thể thi triển ra được.

Trong lòng Sở Lâm Phong cũng thầm giật mình, không ngờ tinh thần lực của hai người này lại không dở như vậy, xem ra đã vượt ra khỏi phạm vi Huyền vũ cảnh lực trọng thiên rồi.

Đao khí lửa đỏ và quạt ảnh trong nháy mắt đã đụng chạm vào nhau, không có phát ra thanh âm đinh tai nhức óc, hoặc là nói, căn bản không có phát ra bất kỳ âm thanh nào cả.

Quạt ảnh ngăn cản công kích cuồng bạo của Công Tôn Hoảng kia, mà giờ khắc này Công Tôn Hoảng vẫn đang ở trên không trung, tư thế đầu dưới chân trên, dùng toàn bộ thân đao để chống đỡ thân thể.

- Đặc sắc! Đây mới là cao thủ tranh tài a!

Từ phía dưới đài truyền đến thanh âm ủng hộ.

- Vũ kỹ phòng ngự của tiểu tử kia quả thật không tệ, công kích như vậy mà còn có thể đỡ được, xem ra nhất định là vũ kỹ Huyền giai ah!

- Không ngờ Công Tôn Hoảng lại chiến lâu với hắn như vậy, thật là làm mất hết mặt mũi của Công Tôn gia tộc!

Đúng lúc này, quạt ảnh từ từ trở nên chậm chạp, đại đao trong tay Công Tôn Hoảng đã cách thân thể đệ tử này gần hơn một chút.

Trong lòng Sở Lâm Phong mơ hồ có chút lo lắng, nói:

- Xem ra tinh thần lực của hắn sắp tiêu hao hầu như không còn, đúng như Nguyệt Nhi tỷ tỷ nói vậy. Rất nhanh sẽ bị phá tan phòng ngự, chỉ là không biết có bị thương nặng hay không.

- Phá cho ta!

Công Tôn Hoàng lớn tiếng kêu lên, rõ ràng lại tăng lực trên tay lên thêm một phần, gân xanh trên cánh tay nổi lên, rất hiển nhiên hắn cũng đã dùng hết toàn lực.

Thắng bại chỉ trong nháy mắt này, song phương cũng không có giữ lại thực lực, cũng không nghĩ tới việc sau khi thắng lợi bọn họ còn phải đối mặt với những đối thủ càng cường đại hơn nữa.

Trong mắt hai người chỉ có đối phương, đánh bại đối phương thì mới là thắng lợi.

Đúng lúc này quạt ảnh từ tay tên đệ tử rốt cục đã ngừng lại, đao của Công Tôn Hoàng đã bỏ vào trên quạt của đối phương.

- Phanh Phịch!

Một tiếng vang rất lớn vang lên, sau đó cả người trên đệ tử kia bị một kích có uy lực cường đại này đánh bay, cái quạt trong tay cũng rớt xuống đất.

Cả người bị đánh bay ra ngoài hơn năm thước, trên cánh tay cầm quạt không ngừng có máu tươi chảy ra. Rất rõ ràng hắn đã bị lực phản chấn rất lớn làm cho vỡ mạch máu.

Ở khóe miệng cũng có máu tươi chảy ra. Ước chừng qua hơn mười giây hắn mới gian nan đứng dậy được, nói:

- Người mạnh hơn ta, ta chịu thua!

Nghe được câu này, Công Tôn Hoàng nở nụ cười, nụ cười hết sức miễn cưỡng, tình huống hiện tại của hắn cũng không tốt gì hơn. Tinh thần lực trong cơ thể cũng không còn dư lại được bao nhiêu.

Hắn đã bắt lực đối với tỷ thí kế tiếp, vì danh dự của gia tộc cho nên hắn không có lựa chọn nào khác. Đành phải dùng hết toàn lực đối kháng, sau cùng hắn đã thắng. Thế nhưng kết quả cũng đã định trước, chỉ có thể đứng thứ chín mà thôi.

Lúc này ở dưới đài vang lên tiếng hoan hô nhiệt liệt, mọi người đều cảm thấy đã nghiền với một kích đặc sắc cuối cùng này.

Công Tôn Hoàng chậm rãi đi tới giữa đài, giơ hai tay lên. Trận này Công Tôn Hoàng của Công Tôn gia tộc thắng lợi, có được tư cách tham dự trận tỷ thí kế tiếp.

Tư Mã Tĩnh Di tuyên bố kết quả, sau đó lại tiếp tục nói:

- Trận kế tiếp, Lâm Nhượng Hi chống lại Quan Vô Ngã...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Oa! nàng đẹp quá!

- Lâm Nhượng Hi đấu với Thượng Quan Vô Ngã?

Sau khi Tư Mã Tĩnh Di tuyên bố, về mặt Sở Lâm Phong có chút nghi hoặc nhìn về phía thiếu niên vừa mới phách lối trước đó.

- Hắn tên là Thượng Quan Vô Ngã? Là người của Thượng Quan gia tộc sao?

Lời này rõ ràng là hỏi Sở Lâm Nguyệt đang ở bên cạnh.

- Chắc là vậy đó! Thượng Quan gia tộc này ta cũng biết một chút. Chỉ là gia hỏa phách lối này rất là xa lạ, trong Lưu Vân Thành này, Thượng Quan Chỉ là người xếp hàng thứ nhất trong Thượng Quan gia tộc.

Trong lòng Sở Lâm Nguyệt cũng rất là nghi hoặc, không dám quá khẳng định.

Lúc này Lâm Nhượng Hi đã đi tới trung tâm đài, nhìn về phía Sở Lâm Phong rồi gật đầu, khuôn mặt dưới khăn che mặt màu tím cũng có vẻ hưng phấn.

- Cố gắng lên Nhượng Hi!

Trong lòng Sở Lâm Phong lặng lẽ thì thầm, hắn có trực giác nhất định Lâm Nhượng Hi có thể thắng được tiểu tử này.

Lúc này Thượng Quan Vô Ngã cũng đi tới giữa lối đài, một thân y phục màu trắng có vẻ rất là chói mắt, đáng vẻ cũng rất là tuấn lãng, có thể so sánh được với Sở Lâm Phong.

- Sở Lâm Phong, đây là vị hôn thê của ngươi sao? Thật là ngoài dự đoán của mọi người a, không ngờ xấu nữ này lại có thể tiến vào top mười. Thực sự là khó có được nha!

Một đạo thanh âm quen thuộc truyền vào trong tai của Sở Lâm Phong.

Theo tiếng nhìn lại, không ngờ lại là Lưu Lang, bại tướng dưới tay hắn lại đang cười nhạo hắn. Đối phương nói những chuyện khác thì cũng thôi đi. Thế nhưng hết lần này tới lần khác lại nói tới vị hôn thê của mình. Thiếu chút nữa Sở Lâm Phong đã không nhận được muốn giáo huấn người này.

Chỉ là, rất nhanh hắn đã nhận xuống, không đáng để ra mặt vì người như vậy:

- Hôn thê của ta là xấu nữ thì liên quan gì tới ngươi, ngươi kêu la cái gì chứ? Tốt nhất ngươi đừng là số ba, nếu không kết cục của ngươi sẽ không tốt đâu.

Lưu Lang nghe Sở Lâm Phong nói xong lập tức cả kinh, không phải tiểu tử này ngẫu nhiên rút được số bảy đó chứ? Nếu quả thật là vậy thì hắn rất không may mắn rồi.

Chỉ là trên mặt lại ra vẻ không quan tâm, hắn nói:

- Lão tử chính là số ba đó, ngươi không phục sao? Có bản lĩnh thì đợi giết ta ở trên lối đài đi. Chỉ là ta thấy ngươi cũng không có bản lĩnh kia nha. Thù mới hận cũ, chúng ta đợi cùng tính một lượt, ta sẽ khiến cho ngươi biết có vài người không phải là người mà ngươi có thể trêu chọc vào. Một khi trêu chọc nhất định sẽ phải trả giá thật lớn.

Sở Lâm Phong không trả lời, nhưng trong lòng lại đang tính toán nên thu thập người này như thế nào, mà lại không làm cho mình tiêu hao quá nhiều tinh thần lực.

Thấy Sở Lâm Phong không trả lời, đương nhiên Lưu Lang cũng có khí thế để nói tiếp, chỉ là trong lòng lại càng thêm bất an, cũng không vì vậy mà dừng lại.

Lời nói của Lưu Lang đương nhiên rất nhiều người vây xem đều nghe được, Lâm Nhược Hi là vị hôn thê của Sở Lâm Phong. Chuyện này cũng có rất nhiều người biết, đương nhiên cũng biết nàng là một xấu nữ.

Chỉ là tất cả mọi người không có chân chính nhìn thấy mặt nàng, vì vậy cho dù Lâm Nhược Hi đứng ở trước mặt mọi người thì bọn họ cũng không biết nàng chính là vị hôn thê của Sở Lâm Phong.

Lưu Lang vừa nói ra lại dẫn tới không ít lời nghị luận, những nghị luận này rơi vào trong tai của Sở Lâm Phong khiến cho hắn không biết nên làm sao.

- Đó chính là vị hôn thê của Sở Lâm Phong sao? Nghe nói lớn lên rất xấu, sao tiểu tử này lại dính hôn cùng nàng ta vậy?

- Không thấy nàng mang khăn che mặt sao, không xấu ai mà muốn mang theo chứ? Đó là bởi vì không muốn người ta nhìn thấy cho nên mới làm như vậy.

- Ta dám khẳng định, xấu nữ này không kiên trì được quá năm phút đồng hồ thì sẽ thua. Ta thật hy vọng Thượng Quan Vô Ngã có thể tháo khăn trên mặt nàng xuống, để chúng ta mở rộng tầm mắt. Nhìn xem rốt cuộc nàng ta xấu tới đâu.

Lúc Sở Lâm Phong đang chuẩn bị bộc phát thì có một người còn nổi giận nhanh hơn hắn, người này chính là Tư Mã Tĩnh Di, nàng cũng là người mang khăn che mặt.

Người lúc trước nói mang khăn che mặt cũng là bởi vì lớn lên xấu, không dám gặp người cho nên mới như vậy. Lời của hắn khiến cho Tư Mã Tĩnh Di đẹp như thiên tiên vô cùng tức giận.

Sở Lâm Phong thấy ánh mắt của Tư Mã Tĩnh Di như điện, hắn nhìn về phía người nói chuyện kia, khóe miệng hơi động. Sắc mặt của người nói chuyện kia lập tức trở nên rất khó coi.

Trong ánh mắt tràn ngập vẻ sợ hãi, xem ra nhất định là Tư Mã Tĩnh Di đã nói với hắn cái gì đó. Chỉ là loại lời nói này không có cách nào để cho người ngoài nghe được, phương thức nói chuyện này khiến cho Sở Lâm Phong cảm thấy rất mới lạ.

Lúc này trên lối đài, Lâm Nhược Hi và Thượng Quan Vô Ngã đã đánh nhau tới mức chết sống, hai người đều sử dụng kiếm làm binh khí, kiếm ánh không ngừng giao thoa, tiếng đinh đinh đang đang vang lên bên tai không dứt.

Tinh thần lực trên người của hai người không ngừng có tinh mang màu lam lóng lánh hiện lên, đây là hiện tượng chỉ ít phải đạt tới Huyền vũ cảnh thất trọng thiên thì mới có khả năng xuất hiện.

- Hai người này thật mạnh!

Một người dưới đài không khỏi thở dài nói!

Trong lòng Sở Lâm Phong cũng hết sức giật mình, nếu như không phải có Kiếm linh Nguyệt Nhi đã từng nói với hắn, ít nhất Lâm Nhưộc Hi cũng có thực lực Huyền vũ cảnh thất trọng thiên thì hắn đã không tin rồi.

Chỉ là không ngờ tên Thượng Quan Vô Ngã kia cũng đã đạt tới Huyền vũ cảnh thất trọng thiên. Xem ra Nhưộc Hi muốn thắng trận tỷ thí này cũng rất khó khăn.

- Lâm Phong, từ lúc nào Lâm Nhưộc Hi này lại trở nên lợi hại như vậy chứ?

Sở Lâm Nguyệt ở bên cạnh cũng biết biến hóa của Lâm Nhưộc Hi quá nhanh, cho nên nàng không khỏi hỏi.

- Ta cũng không rõ lắm, có lẽ là nàng vẫn ẩn núp thực lực của mình ah. Chỉ là, muốn thắng tên kia cũng không dễ.

Hai mắt của Sở Lâm Phong nhìn hai người đánh nhau không chớp lấy một cái, trong lòng rất là lo lắng.

- Người không có lòng tin về nàng sao? Nếu như nàng thua, ngươi cứ hung hăng giáo huấn hắn là được.

Xem ra Sở Lâm Nguyệt cũng không ôm hy vọng gì với Lâm Nhưộc Hi.

Lúc này thanh âm của tên đáng ghét kia lại truyền tới:

- Có thể kiên trì lâu như vậy trong tay Thượng Quan Vô Ngã, xấu thê này của ngươi cũng có chút bản lĩnh a!

- Lưu Lang, tốt nhất ngươi đừng khiêu chiến sự kiên nhẫn của ta, ngươi có tin ta sẽ làm ngươi học máu tại chỗ hay không?

Sở Lâm Phong có chút không thể nhận được nữa, đành phải lên tiếng.

Mỗi người đều có nghịch lân của mình, mà Lâm Nhưộc Hi chính là nghịch lân của Lâm Phong, người này không ngừng vũ nhục nàng, quả thực thúc có thể nhận nhưng thậm không thể nhẫn nha.

- Lâm Phong, đừng xung động, hắn đang đợi ngươi làm vậy đó. Sẽ có thời gian thu thập hắn, chỉ là Thượng Quan Vô Ngã này rất mạnh a.

Sở Lâm Nguyệt kéo Sở Lâm Phong rồi nói.

Trong mắt của Sở Lâm Phong lộ ra hung quang, trong miệng phát ra thanh âm giống như của ma quỷ trong địa ngục, hắn nói:

- Lão tử sẽ làm cho ngươi thoải mái!

- Thiên Nữ Tán Hoa!

Lúc này trong miệng Lâm Nhưộc Hi đột nhiên kêu lên.

Chỉ thấy trường kiếm trong tay nàng lập tức đánh ra mấy đạo kiếm hoa, từng đạo kiếm khí mang theo tinh thần lực từ bốn phương tám hướng công kích về phía Thượng Quan Vô Ngã.

Kiếm khí vốn vô hình, nhưng thời khắc này dường như lại có thể nhìn thấy rõ hình dạng kiếm khí của Lâm Nhưộc Hi. Rất giống như có nhiều đóa màu xanh nhạt nhỏ bay lượn trên không trung vậy.

Mà cả người nàng khi đánh ra công kích này cũng giống như một nữ tử đang khiêu vũ, đang rắc cánh hoa, làm cho người ta có một loại cảm giác xinh đẹp không nói thành lời.

Nếu như không phải lúc này nàng mang theo khăn che mặt, mà để lộ ra dung mạo tuyệt mỹ của nàng thì Sở Lâm Phong dám khẳng định, nhất định sẽ có vô số thiếu niên sẽ điên cuồng kêu lớn.

- Tiểu nữ, không nghĩ tới ngươi còn có công kích như vậy a! Chỉ là đẹp mà không có ích lợi gì cả, xem Tinh Hỏa Liệu Nguyên của ta đây!

Thượng Quan Vô Ngã không chút yếu thế cười nói.

Trường kiếm trong tay hắn lập tức đánh ra một đạo lửa dài hơn thước, so với lửa trên đại đao của Công Tôn Hoảng kia còn lợi hại hơn.

Theo hắn gầm lên một tiếng giận dữ, tinh thần lực từ trong cơ thể hắn hóa thành lửa rồi lập tức biến thành vô số quả cầu lửa nhỏ, đụng vào kiếm khí như cánh hoa của Lâm Nhưộc Hi.

Công kích của hai người giống như là đang nhìn vào khối lửa, xinh đẹp. Vừa đâm lại vừa chém.

Chỉ là hiệu quả mang tới thì khối lửa cũng không thể nào so sánh được, ba tiếng nổ mạnh liên miên không dứt từ chỗ hai người va chạm truyền đến.

Tinh thần chi lực to lớn tức thì khiến cho không khí chung quanh biến thành một cỗ kinh phong, phân biệt kéo tới chỗ hai người.

Lần này công kích của Lâm Nhựt Hi đã bị đối phương hóa giải được, chỉ là bởi vì thực lực song phương tương đương cho nên cũng không có làm gì được đối thủ của mình.

Nhưng cổ kính phong này lại thổi rớt khăn che mặt trên mặt nàng, ngay sau đó một dung nhan tuyệt thế tức thì xuất hiện ở trước mặt mọi người.

- Oa! Nàng đẹp quá!

Trong nháy mắt, một đệ tử dưới đài cả kinh kêu lên...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Vũ kỹ địa giai?

Khăn che mặt màu tím trên mặt Lâm Nhựt Hi bị kính phong trực tiếp thổi đi, khiến cho nàng lập tức kinh hãi.

Lần đầu tiên để lộ ra khuôn mặt của mình ở trước mặt mọi người, nàng cảm giác rất không quen. Theo nàng thấy, khuôn mặt của nàng chỉ có một người có thể xem, đó chính là Sở Lâm Phong.

Thoáng từ xấu nữ được công nhận biến thành tuyệt thế mỹ nữ, tương phản to lớn khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy giật mình.

Đương nhiên ngoại trừ đám người Sở Lâm Phong, trong lúc nhất thời tiếng người ồn ào, động tĩnh so với lúc Sở Lâm Phong chém giết tên trọng tài kia còn lớn hơn.

Khóe miệng Sở Lâm Phong hơi nhếch lên, nói:

- Nói Nhựt Hi của ta là xấu nữ, đám người này cũng nên ngậm miệng lại đi thôi!

Trên mặt của Tư Mã Tĩnh Di cũng hiện lên một tia kinh ngạc, dung mạo của nữ tử này không thua mình một chút nào. Nghĩ tới việc quan hệ của nàng với Sở Lâm Phong là tăng quan hệ kia, trong lòng nàng không khỏi có chút cảm giác chua chát.

- Ta làm sao vậy, tại sao ta lại có thể có loại cảm giác này, vì sao ta lại nghĩ tới tên vô lại này cơ chứ?

Vô số chữ vì sao hiện lên trong lòng của nàng.

Mà sắc mặt của Lưu Lang lại biến thành màu gan heo, dù hắn có nằm mơ cũng không nghĩ ra, xấu nữ trong miệng mình lại xinh đẹp như vậy. Chẳng khác nào là lấy tảng đá để đập chân mình a.

- Ha ha, tiểu nữ, không nghĩ tới ngươi còn là một mỹ nữ a. Xem ra ta phải hạ thủ lưu tình, không thì sẽ làm cho người ta nói ta không biết thương hoa tiếc ngọc!

Khi Thượng Quan Vô Ngã thấy diện mạo của Lâm Nhựt Hi cũng hơi sững sờ, chỉ là rất nhanh hắn đã phục hồi lại tinh thần, còn nói như vậy.

Ngoài miệng nói như vậy, thế nhưng công kích trong tay lại không có yếu ớt, sau khi nhanh chóng công kích một kiếm hắn lại cười nói:

- Không bằng giải trừ hôn nhân với phế vật kia, theo ta đi. Ta dám cam đoan, nàng đi theo ta còn mạnh hơn so với phế vật kia nhiều!

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Lâm Nhựt Hi lập tức xuất hiện vẻ giận dữ:

- Bằng vào ngươi cũng xứng so sánh với Lâm Phong của ta sao? Trở về mà nằm mơ đi!

Bàn tay cầm kiếm của nàng trầm xuống, lại có vô số đóa kiếm hoa được thi triển ra, đối với người trước mắt này, nàng đã chán ghét tới cực điểm.

Một kích ôm hận của Lâm Nhựt Hi, uy lực so với lúc trước còn lợi hại hơn, không ngờ trong kiếm hoa lại mang theo tiếng sấm đi đùng.

Nếu như Thượng Quan Vô Ngã này không chủ tâm ứng phó thì rất có thể sẽ bị thương nặng.

- Muội muội ngươi! Lại dám ra tay độc ác, nếu không có cách nào đạt được ngươi thì ta đây sẽ phá hủy ngươi!

Trong giọng nói của hắn tràn ngập vẻ hung ác.

Lúc này Sở Lâm Phong hận không thể tiến lên trực tiếp dùng một chiêu Phong quyền tàn vân chém giết người này. Đối phương lại dám nói như vậy với Nhựt Hi của hắn.

- Tinh Hòa Liệu Nguyên!

Thượng Quan Vô Ngã vẫn dùng một chiêu kia. Chỉ là uy lực của một chiêu này cũng đã nhân lên. Kiếm quang trước đó chỉ có một thước lập tức tăng vọt thành dài hơn một thước, ngọn lửa trên kiếm vu vu rung động.

Nhiệt độ giống như sắp thiêu đốt không khí vậy, xen lẫn thế như sấm sét, một lần nữa đụng chạm với kiếm khí như cánh hoa của Lâm Nhục Hi.

- Phan Phan!

Công kích mang theo uy lực to lớn đụng vào nhau phát ra thanh âm đinh tai nhức óc. Thanh âm vốn tí tách bộp bộp lập tức biến mất, xem ra vừa rồi hai người cũng đã giữ lại thực lực của mình.

Lúc này chỉ thấy lấy hai người làm trung tâm, trên mặt lõi đài bắt đầu từ từ xuất hiện vết rách như mạng nhện. Xem ra lõi đài này cũng không chịu được lực công kích cường đại này tàn phá.

Một kích này của Thượng Quan Vô Ngã trực tiếp đẩy lui thân thể nàng năm sáu bước mới đứng vững lại được.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng hơi có chút tái nhợt, mái tóc trên đầu theo gió tung bay, y phục trên người cũng không ngừng đong đưa. Vẫn có vẻ diễm đạm đáng yêu như vậy, bất lực cô đơn như vậy.

Tình huống của Thượng Quan Vô Ngã cũng không khác là bao, bị đẩy lui về phía sau mấy bước. Không ngờ trên y phục màu trắng lại xuất hiện vết máu, có vài lỗ thủng đã chứng minh vừa rồi hẳn đã bị kiếm khí như cánh hoa của Lâm Nhục Hi làm thương tổn.

Bị một nữ tử làm cho bị thương, chuyện này đối với Thượng Quan Vô Ngã mà nói giống như là sỉ nhục lớn lao. Mặc dù đối phương là một mỹ nữ tuyệt sắc, thế nhưng ở trong mắt hắn lúc này lại tràn ngập địch ý vô biên.

Bắp thịt trên mặt không ngừng run rẩy, vẻ âm ngoan trong ánh mắt kia được thể hiện rõ không thể nghi ngờ:

- Lâm Nhục Hi, hôm nay ta sẽ để ngươi ném thử sự lợi hại của vũ kỹ Huyền giai!

Trên người Thượng Quan Vô Ngã lập tức xuất hiện tinh thần lực, trường kiếm trong tay bắt đầu từ từ toát ra lửa. Chỉ là màu sắc của lửa cũng là màu xanh, một cỗ uy nghiêm cường đại truyền đến chỗ của Lâm Nhục Hi.

Sở Lâm Phong và Sở Lâm Nguyệt cách xa như vậy cũng có thể cảm nhận được năng lượng trên thân kiếm của hắn cuồng bạo tới cỡ nào. Trong lòng tràn ngập lo lắng đối với việc Lâm Nhục Hi có thể tiếp được một kích này hay không.

Sở Lâm Phong đã chuẩn bị kỹ càng, nếu như Lâm Nhục Hi không thể tiếp được một kiếm này của Thượng Quan Vô Ngã thì hắn sẽ lập tức thi triển Di hình hoán ảnh cứu lấy nàng. Nếu như nữ nhân của mình bị thương ở trước mặt mình, đây là chuyện mà hắn không thể nào tha thứ được cho bản thân mình.

Trên mặt Lâm Nhục Hi không có chút biểu hiện nào, dường như không quan tâm tới năng lượng cuồng bạo trên mặt thân kiếm của Thượng Quan Vô Ngã vậy, trong miệng chậm rãi phun ra mấy chữ:

- Ngươi biết vũ kỹ Huyền giai, lẽ nào ta cũng không biết sao? Ta nói rồi, ta sẽ vì Lâm Phong mà giáo huấn ngươi thật tốt. Hiện giờ chính là lúc nên kết thúc.

Sau khi Lâm Nhục Hi nói xong lại từ chỗ đứng múa kiếm tới, chỉ là mỗi một kiếm nàng múa đều mang theo tiếng sấm nổ mạnh.

Mà sau tiếng sấm nổ mạnh lại thấy vô số kiếm khí như cánh hoa rơi ở trên không trung, giống như bị định thân vậy, không ngờ lại không có rơi xuống bên dưới.

- Không nghĩ tới vị hôn thê này của ngươi đã đột phá đến cảnh giới Huyền vũ cảnh bát trọng thiên rồi, lần này tiểu tử kia không chết thì cũng bị trọng thương.

Thanh âm của Kiếm linh Nguyệt Nhi tựa như u linh, vô thanh vô tức xuất hiện ở trong đầu của Sở Lâm Phong.

Lúc này Sở Lâm Phong rất quan tâm tới an nguy của Lâm Nhục Hi, thanh âm của Kiếm linh lập tức khiến cho hắn càng hoảng sợ hơn.

Vốn hắn định phát hỏa, chỉ là sau khi nghe được nàng nói Lâm Nhục Hi đã đột phá đến Huyền vũ cảnh bát trọng thiên. Đầu óc trong khoảng thời gian ngắn có chút trì trệ.

- Vũ kỹ này của nàng cũng không phải là vũ kỹ Huyền giai đơn giản, chỉ là hiện tại nàng thi triển vẫn còn có chút miễn cưỡng. Nếu như ta không đoán sai, ít nhất vũ kỹ này cũng là vũ kỹ Địa giai trung phẩm trở lên.

Rất cực Sở Lâm Phong cũng không nhịn được phải nói:

- Nguyệt Nhi tỷ tỷ, ngươi cũng không thể đã kích người khác như vậy chứ. Huyền vũ cảnh bát trọng đã khiến cho người ta khó có thể tiếp nhận được rồi

mà lại còn nói đây là vũ kỹ Địa giai trung phẩm, làm sao có thể cơ chứ?

- Vũ kỹ này ta biết, là một loại vũ kỹ của Chu Tước nhất tộc, chỉ là không nghĩ tới nàng còn chưa có thức tỉnh Chu Tước ấn ký mà lại thức tỉnh một bộ phận vũ kỹ bên trong ấn ký. Đây đều là chỗ tốt mà Thuần Dương chi khí của người tạo ra cho nàng. Chỉ là dùng thực lực bây giờ của nàng tối đa cũng chỉ có thể thi triển ra uy lực của Huyền giai thượng phẩm mà thôi.

Sở Lâm Phong có cảm giác như bị hóa đá, người so với người tức chết người. Bản thân hắn tự coi mình là nghịch thiên, thế nhưng không nghĩ tới Lâm Nhược Hi còn nghịch thiên hơn so với mình.

- Bạo Viêm Thất Tuyệt Sát!

Lúc này trong miệng Thượng Quan Vô Ngã quát lớn.

Sở Lâm Phong im lặng không nói được gì, thi triển một vũ kỹ không ngờ lại mất nửa ngày. Nếu như hắn có mặt ở đó, há có thể cho đối phương cơ hội, trực tiếp tiến lên cho đối phương một kiếm, để xem hắn Thất tuyệt sát, Thất tuyệt chết còn không sai biệt lắm đâu.

- Hoa Chi Hải Dương!

Lâm Nhược Hi cũng quát lớn.

Không ngờ hai người thi triển vũ kỹ một lần mà cũng lâu như vậy, nếu như gặp phải cao thủ còn không phải sẽ mất mạng sao? Sở Lâm Phong nghĩ xem có nên nói cho Lâm Nhược Hi biết vấn đề này hay không. Để xem có thể rút ngắn được thời gian thi triển vũ kỹ hay không.

Trường kiếm trong tay Thượng Quan Vô Ngã xuất hiện vô số kiếm ảnh, nhưng mỗi một đạo kiếm ảnh thoát nhìn lại hết sức chân thật, khiến cho người ta không phân rõ được thanh kiếm nào mới là kiếm thật sự.

Mà lúc này bên cạnh Lâm Nhược Hi lại xuất hiện vô số kiếm khí như cánh hoa, hầu như vây quanh nàng được kín tới mức không còn kẽ hở, bắt đầu không ngừng xoay tròn xung quanh nàng.

Lúc Bạo Viêm Thất Tuyệt Sát của Thượng Quan Vô Ngã công kích tới, kiếm khí như cánh hoa xoay tròn kia lập tức xảy ra biến hóa, có hơn nửa kiếm khí như cánh hoa bay đi về phía Thượng Quan Vô Ngã.

Tốc độ vô cùng nhanh, lại phát ra tiếng xé gió. Trong nháy mắt kiếm ảnh của Thượng Quan Vô Ngã đã bị kiếm khí như cánh hoa của Lâm Nhược Hi bao vây.

Trong mấy hơi thở, kiếm ảnh biến mất, mà kiếm khí như cánh hoa vẫn còn dư lại không ít, toàn bộ rơi lên trên người của Thượng Quan Vô Ngã.

- A!

Một tiếng hét thảm từ trong miệng của Thượng Quan Vô Ngã truyền ra.

Chỉ thấy, thiếu niên mới vừa rồi còn không ai bì nổi trong nháy mắt đã biến thành một người máu, y phục trên người đã biến thành từng sợi. Mà trường kiếm trong tay đã bị cắt thành mấy đoạn, thờ ra thì nhiều mà hít vào thì ít.

Thắng bại lập tức được phân rõ, Lâm Nhược Hi thắng, chỉ là trên mặt nàng tái nhợt cộng thêm ngực phập phồng bất định đã nói rõ tiêu hao của nàng cũng rất là thật lớn.

- Không nhi!

Một đạo thanh âm giữa nua từ khán đài khách quý truyền đến, lập tức có một đạo thân ảnh như sao nhanh chóng phóng lên cao, không ngờ lại đập lên trên đầu đám người vây xem, phóng thẳng lên trên lôi đài...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Lửa giận của tư mã tĩnh di

Tốc độ của người tới rất nhanh, thanh âm vừa dứt thì người đã đến.

Nhìn Thượng Quan Vô Ngã người đầy vết máu một chút, trong mắt người tới tràn ngập sát khí vô hạn:

- Tiệt tỳ! Hôm nay ngươi phải chết!

Người tới dùng tốc độ mà mắt thường khó có thể thấy được bỏ ra một đường về phía Lâm Nhược Hi cách đó hơn năm thước.

Nếu như bị một đường ôm hận của người này đánh trúng, dùng thân thể đang tiêu hao quá lớn của Lâm Nhược Hi hiện tại, làm sao có thể ngăn chặn được chứ?

Sở Lâm Phong vội vàng thi triển ra Di hình hoán ảnh, đồng thời Thanh Sương kiếm trong tay cũng dùng tốc độ rất nhanh thi triển ra Truy Phong Kiếm Quyết thức thứ bảy Phong quyền tàn vân.

Sở Lâm Phong nhanh, chỉ là trên lôi đài còn có người có tốc độ nhanh hơn hẳn. Ngay khi Sở Lâm Phong bắt đầu thi triển Di hình hoán ảnh thì Tư Mã Tĩnh Di cách hắn không xa cũng đã động.

Một đạo tàn ảnh xẹt qua trước mặt của Sở Lâm Phong, ngay sau đó một tiếng nổ vang lên ở bên tai Sở Lâm Phong.

Đó là công kích của Tư Mã Tĩnh Di và công kích của người kia va chạm với nhau.

Mà lúc này công kích của Sở Lâm Phong cũng đã đến, tuy rằng uy lực của Phong quyền tàn vân kém công kích của cao thủ Địa Vũ Cảnh, nhưng lực công kích cũng không nhỏ.

Người kia bị một đường vội vàng của Tư Mã Tĩnh Di đẩy lui mấy bước, tiếp theo lại đón nhận công kích của Sở Lâm Phong. Mặc dù không đánh cho hắn trọng thương, thế nhưng cũng làm cho hắn toát mồ hôi.

Y phục trên người bị xé rách, ở khóe miệng loáng thoáng có thể thấy một tia máu màu đỏ tràn ra ngoài.

Sở Lâm Phong thấy không ngờ công kích của mình không thể đánh cho đối phương trọng thương, trong lòng đã hiểu rõ. Nhất định đối phương cũng là cao thủ Địa Vũ Cảnh.

Chỉ là kinh phong do Phong quyền tàn vân hình thành cũng không yếu, mặt lôi đài vốn đã là mạng nhện lập tức bị nghiền nát, rất nhiều kiến trúc tài liệu của lôi đài bị cuốn lên trên không.

So với lúc hắn quyết đấu với tên trọng tài kia còn kinh khủng hơn, có thể nói là phô thiên cái địa. Thậm chí ngay cả khăn che mặt trên mặt Tư Mã Tĩnh Di cũng bị cuốn đi.

- Thượng Quan Thương Hùng, ngươi lại dám làm trái quy định của Phủ thành chủ ta, ta thấy Thượng Quan gia ngươi muốn xóa tên trong Lưu Vân Thành rồi!

Tư Mã Tĩnh Di cũng không vì khăn che mặt trên mặt bị cuốn đi, dung nhan tuyệt thế của mình bại lộ ở trước mặt mọi người mà trách tội Sở Lâm Phong. Trái lại nâng lại cả giận nói với Thượng Quan Thương Hùng đã phá hỏng quy định của Phủ thành chủ.

Hóa ra người này tên là Thượng Quan Thương Hùng, Sở Lâm Phong nhớ gia chủ của Thượng Quan gia tộc kêu gọi là Thượng Quan Thương Long, lẽ nào người này là đệ đệ của hắn, hoặc là ca ca của hắn?

- Tư Mã Tĩnh Di, đừng dùng danh nghĩa Thượng Quan gia tộc tới ép ta, lão phu sẽ không để mình bị đẩy vòng vòng đâu. Thượng Quan Thương Hùng ta đã sớm thoát khỏi Thượng Quan gia tộc rồi.

Thượng Quan Thương Hùng không nề mặt Tư Mã Tĩnh Di một chút nào.

- Trái với quy củ của Phủ thành chủ ta thì phải bị nghiêm phạt, Chấp pháp trưởng lão, mau mang người này đi!

Tư Mã Tĩnh Di quay về phía lôi đài tỷ thí, lại nói với một người trong đó.

Trong nháy mắt đã có hai lão giả đầu đầy tóc bạc đi tới lôi đài, sau đó cung kính nói với Tư Mã Tĩnh Di:

- Tiểu thư định xử trí người này như thế nào?

- Phế tu vi, trục xuất ra khỏi Lưu Vân Thành!

Lúc Tư Mã Tĩnh Di nói lời này, trên mặt không có một chút biểu hiện nào cả.

Đối với người dám khiêu chiến uy nghiêm của Phủ thành chủ, cho tới bây giờ nàng chưa từng lưu tình.

- Tư Mã Tĩnh Di, đồ kỹ nữ nhà ngươi. Con ta bị tiện ty này chém giết, ngươi không hỏi trắng đen mà đã làm như vậy với lão phu. Cho dù lão phu có chết cũng sẽ kéo theo ngươi làm đệm lưng!

Thượng Quan Thương Hùng gầm lên.

Nhi tử chết cộng thêm phương thức xử lý vô tình của Tư Mã Tĩnh Di khiến cho hắn hoàn toàn nổi giận.

Trong tay hắn đột nhiên xuất hiện một thanh trường kiếm màu vàng, bắp thịt trên mặt đang không ngừng vận vận, cộng thêm vết máu ở khóe miệng, cho

nên nhìn qua có vẻ hết sức dữ tợn.

- Làm càn! Đây há là nơi mà người có thể dương oai?

Một lão giả tóc trắng trong đó cả giận nói.

Chỉ thấy thân ảnh của lão giả này lóe lên, trường kiếm màu vàng trong tay của Thượng Quan Thương Hùng đã bị thu vào trong tay của hắn.

- Thực lực Địa Vũ cảnh nhất trọng thiên mà lại dám làm càn ở trước mặt ta!

Trong miệng lão giả tóc trắng phun ra một câu khiến cho Sở Lâm Phong giật mình không thôi.

- Rốt cuộc thực lực của lão giả này là gì, chẳng lẽ là Địa Vũ Cảnh nhị trọng thiên? Hay là tam trọng thiên? Như vậy lão giả còn lại sẽ là cảnh giới gì đây?

Trong lòng Sở Lâm Phong lẩm bẩm nói.

- Thực lực của hắn là Địa Vũ Cảnh tam trọng thiên, thực lực Địa Vũ cảnh nhất trọng thiên ở trong tay của hắn cũng không đỡ nổi một chiêu. Tu vi của lão nhân kia cũng là Địa Vũ Cảnh tam trọng thiên.

Lúc này Kiếm linh Nguyệt Nhi nói.

- Mang đi! Cũng mang theo Thượng Quan Vô Ngã này nữa, để hắn dùng một viên hời sinh đan, giữ cho hắn một cái mạng nhỏ, sau đó lại để hắn và phụ thân hắn cùng rời khỏi Lưu Vân Thành.

Tư Mã Tĩnh Di nói.

Sau đó nàng đi tới trước mặt của Lâm Nhượng Hi rồi nói:

- Thiên phú của người không tệ, võ kỹ cũng không tệ, muốn tiến vào top ba cũng không có vấn đề.

Sở Lâm Phong ngậy người như phỗng nhìn mỹ nhân tuyệt thế trước mặt mình. Hai mỹ nhân này đều có quan hệ xác thịt với hắn, trong lúc nhất thời trong lòng hắn hiện lên vô số suy nghĩ ngổn ngang.

Tư Mã Tĩnh Di xử lý mọi chuyện rất quả quyết, cùng với dung nhan đề lộ ra của nàng làm cho mọi người ở chung quanh cả kinh, không nói được thành lời.

Một cao thủ Địa Vũ cảnh, chỉ bằng nói mấy câu của nàng đã bị phế bỏ tu vi, đúng là không phải ai cũng có thể khiêu chiến được uy nghiêm của Phù thành chủ.

Lâm Nhượng Hi xinh đẹp và Tư Mã Tĩnh Di xinh đẹp hiện lên rõ ràng trong lòng mọi người. Tuy rằng trong lòng mọi người đều kinh ngạc, chỉ là lúc này lại không có ai dám lên tiếng.

Chộc giận tiểu thư của Phù thành chủ này, như vậy kết cục cũng không phải là đùa giỡn.

- Sở Lâm Phong, người còn sống ở chỗ này làm gì. Trận kế tiếp là của người, đừng làm cho ta thất vọng, tốt nhất đừng gây ra án mạng, không thì ta sẽ không dễ xử lý.

Lúc này Sở Lâm Phong mới hồi phục tinh thần lại, nói:

- Tư Mã mỹ nữ, chuyện hôm nay Lâm Phong ta nhớ kỹ, ta thay Nhượng Hi cảm ơn người!

Nói xong hắn kéo tay của Lâm Nhượng Hi, dưới hai mắt của mọi người đi tới bên cạnh lối đi, dù sao chuyện hai người đính hôn cũng đã lan truyền ra khắp nơi rồi.

Sao lại không thoải mái để cho mọi người biết vị hôn thê của mình không phải là xấu nữ trong miệng bọn hắn, mà có thể nói là tuyệt thế mỹ nữ a.

Tư Mã Tĩnh Di nhìn Sở Lâm Phong kéo tay của Lâm Nhượng Hi, trong lòng lập tức có cảm giác nói không ra lời, loại cảm giác này đã xuất hiện lần thứ hai rồi.

- Nhượng Hi, nàng không sao chứ!

Sở Lâm Phong quan tâm hỏi.

Lâm Nhượng Hi bị Sở Lâm Phong kéo tay ở trước mặt mọi người, nàng cảm thấy có chút xấu hổ, rất muốn đưa tay rút về. Thế nhưng Sở Lâm Phong nắm quá chặt, hắn cũng không muốn buông tay.

- Không có việc gì, chỉ là tinh thần lực tiêu hao khá lớn, mau buông ra, nhiều người nhìn như vậy rất ngại ngùng đó!

Lâm Nhược Hi nhỏ giọng nói.

- Sợ cái gì, ta kéo tay hôn thê của ta là chuyện thiên kinh địa nghĩa, đừng có suy nghĩ lung tung.

Khi Sở Lâm Phong nói ra lời này hắn cũng cảm thấy da mặt mình đủ dày.

Mà lúc này trên khán đài khách quý có mấy người đang nghị luận:

- Lão Sở, lá gan của nhi tử ngươi thật là lớn nha. Đứng ở trước mặt nhiều người mà lại dám kéo tay của nữ nhi ta như vậy!

Mặt già của Sở Nguyên Phách cũng đỏ lên, Sở Lâm Phong làm việc càng ngày càng không biết đúng mực a:

- Ông thông gia, đó là chuyện của bọn chúng, chúng ta không nên quan tâm nhiều như vậy, ngươi không cảm thấy bọn chúng đúng là tuyệt phối hay sao?

- Ha ha! Đúng! Đúng! Tiểu tử Lâm Phong này, quả nhiên ta không nhìn lầm người!

Gia chủ Lâm quyền của Lâm gia cười nói.

- Tiểu nhân đắc chí! Có gì mà đắc ý cơ chứ?

- Luru Nguyên Khải ngươi nói cái gì, cẩn thận ta sẽ làm cho Luru gia các ngươi gà chó không yên!

Tâm tình của Sở Nguyên Phách rất tốt, cộng thêm hiện tại quan hệ với Lâm gia đã tiến hơn một bước, cho nên khi nói chuyện cũng càng thêm nắm chắc.

- Ngươi... Ngươi...

Cuối cùng Luru Nguyên Khải vẫn lựa chọn ỉn nhẫn, đối mặt với hai đại thế gia hắn cũng sẽ không làm ra việc ngốc nghếch như vậy.

Lúc này thanh âm của Tư Mã Tĩnh Di xuất hiện ở trong tai của mọi người:

- Trần tỷ thứ ba, Sở Lâm Phong đấu với Luru Lang..

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Thời khắc nguy cơ

Nói thật, Tư Mã Tĩnh Di giống như một quả bom ở trong lòng của mọi người vậy.

Nhất định trận này cũng sẽ rất đặc sắc, dùng thực lực có thể chém giết cao thủ Huyền vũ cảnh cửu trọng thiên của Sở Lâm Phong, như vậy Luru Lang này không cần phải mơ mộng gì nữa.

Ở trong lòng của mọi người đã phán từ hình cho Luru Lang, trừ khi là xuất hiện kỳ tích, chỉ là cũng không có loại khả năng này.

Kỳ thực người lo lắng chân chính cũng chỉ có một mình Sở Lâm Phong mà thôi. Bởi lúc trước vì Lâm Nhược Hi cho nên hắn đã giận dữ thi triển một chiêu Phong quyền tàn bạo.

Hiện tại tinh thần lực ở trong người đã không còn ba phần như trước nữa. Nếu muốn đánh bại đối phương căn bản không có khả năng.

Lại nói lần trước đánh bại đối phương đã được hơn hai tháng, đối phương có đột phá đến Huyền vũ cảnh thất trọng thiên hay không cũng là một ẩn số.

Nếu quả thật là như vậy, không chừng cái mạng nhỏ của mình sẽ để lại ở chỗ này a.

Với cừu hận của Luru Lang đối với mình, đối phương nhất định sẽ không bỏ qua cho mình. Chỉ là tên đã lên dây không bắn không được, không tới thời khắc cuối cùng ai chết vào tay ai còn chưa biết được.

Trên mặt Sở Lâm Phong không hề thể hiện ra một chút lo âu nào, trái lại còn ra vẻ vô cùng hưng phấn đi tới giữa lòi đài.

Trong lòng Luru Lang cũng rất là buồn bực, nếu sớm muộn cũng phải đối mặt, như vậy hôm nay cứ đánh tới thống khoái đi. Lúc này trong lòng hắn đã ôm tâm tư cá chết thì lười rách.

- Ngươi muốn chết thể nào?

Sở Lâm Phong cười nói, cô ý đã kích phòng tuyến tâm lý của đối phương như vậy.

Nụ cười kia có một loại cảm giác khiến cho người ta có cảm giác da đầu tê dại, rất khó xem, rất quý dị.

- Muốn ta chết, ngươi còn chưa đủ tư cách, hôm nay ta sẽ khiến cho ngươi biết được sự lợi hại của ta, sỉ nhục ngày ấy ta phải rửa sạch sẽ!

Về mặt của Lưu Lang tràn ngập sát khí, sau khi nghe Sở Lâm Phong nói, một chút sợ hãi trong lòng lúc trước kia biến mất, thay vào đó là cừu hận vô hạn.

- Nguyệt Nhi tỷ tỷ, lần này rất có thể ta sẽ để mạng lại ở đây. Đều tại ta quá mạnh động, không có cố kỵ đến an nguy của tỷ.

Lúc này trong lòng Sở Lâm Phong có chút tự trách nói.

- Hiện tại mới biết sao? Ta đã bị ngươi hại rất thảm! Sau này nhớ kỹ, lúc hấp thu tinh thần lực phân cho ta một phần ba, không thì ta sẽ không để yên cho ngươi.

Thanh âm của Kiếm linh Nguyệt Nhi vô cùng tức giận, Sở Lâm Phong nghe thấy vậy lập tức cảm thấy da đầu tê dại.

Rất nhanh, dường như hắn đã nghĩ tới điều gì đó, lập tức nhất thời cười nói:

- Nhất định ta sẽ làm được, cảm ơn Nguyệt Nhi tỷ tỷ, có ngươi ở bên cạnh ta thật là tốt!

- Bớt rầm thối đi! Tiểu tử này đã đột phá đến Huyền vũ cảnh thất trọng thiên, dùng tinh thần lực bây giờ của ngươi không thể cứng rắn ngang kháng. Cứ dùng thân pháp cuốn lấy hắn, tiêu hao tinh thần lực của hắn. Tốt nhất là làm cho hắn tức giận, khiến cho hắn thi triển ra đại chiêu, ta tự có biện pháp để đối phó với hắn. Cơ hội chỉ có một lần, ngươi phải nắm thật chặt!

Lời này lọt vào trong tai Sở Lâm Phong giống như thuốc an thần vậy, lúc này hắn đã không có chút lo lắng nào nữa.

Lưu Lang thấy Sở Lâm Phong vẫn không nhúc nhích mà vẫn đứng ở nơi đó, trong lòng nghĩ mà sợ hãi.

- Tiểu tử này lại đang giờ trò quỷ gì vậy? Chẳng lẽ là chờ ta công kích sau đó mới đánh lên sao? Lần này nhất định ta sẽ không bị ngươi lừa nữa đâu, ngươi bất động ta cũng không động.

Không phải là Sở Lâm Phong không muốn động, mà hắn cũng không có lực lượng chủ động công kích, ngay sau đó hai người tựa như cọc gỗ, cứ vậy đứng ở trên lôi đài, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, rất là buồn cười.

Tỷ thí so thành như vậy là chuyện mọi người mới nghe thấy lần đầu, người vây xem dưới đài cũng bắt đầu oán trách.

- Các ngươi là cương thi hết hay sao, nhanh công kích đi, đứng ở đó có ích lợi gì cơ chứ?

- Mau bắt đầu đi! Sở Lâm Phong mau dùng một chiêu đánh bại hắn đi!

- Có phải hai người này trúng tà hay không, đây là tỷ thí. Ai mượn các ngươi đứng chứ? Đang so đáng người sao?

Trong lúc nhất thời các loại thanh âm ừ ừ kéo đến, nhục mạ là nhiều nhất, làm cho mặt hai người đều cảm thấy nóng ran.

- Không quân được nhiều như vậy, không phải người này có ý định đánh lên hay không. Loại cảm giác bị người ta nhục mạ này quả thực là khó chịu, nhưng chỉ cần mình cẩn thận là được.

Trong lòng Lưu Lang trầm nghĩ, ngay sau đó đã nhanh chóng di chuyển chân tiến lên, dùng sức bỏ ra một kiếm.

Một kiếm này chỉ là thăm dò, cách Sở Lâm Phong chừng ba thước, căn bản không thể tạo thành được bao nhiêu uy hiếp đối với hắn.

Đương nhiên Sở Lâm Phong cũng nhìn thấu suy nghĩ trong lòng của Lưu Lang, thấy một kiếm này của hắn không thể tạo thành uy hiếp đối với mình, cho nên hắn nhắm mắt lại, cúi đầu xuống giống như đang ngủ vậy.

Không nhìn, hoàn toàn không để ý tới sự tồn tại của đối phương, điều này làm cho trong lòng Lưu Lang càng thêm phẫn nộ. Cho dù ngươi có lợi hại hơn ta thì cũng không có thể nhục nhã ta như vậy ở trước mặt mọi người được.

- Muội muội ngươi! Lão tử cho ngươi bất động!

Lưu Lang nổi giận, trường kiếm trong tay nổi lên màu lam nhạt, đây là kết quả của việc rót tinh thần lực vào trong đó.

Hắn nhanh chóng đâm tới trước ngực Sở Lâm Phong, nếu như Sở Lâm Phong còn bất động thì rất có thể hắn sẽ bị một kiếm này đâm thủng ngực, đến lúc đó, kết quả thế nào không cần nghĩ cũng biết là gì.

Trong lòng Sở Lâm Phong cũng hết sức căng thẳng, bước đầu tiên đã hoàn thành, đã khơi mào lửa giận của Lưu Lang, kế tiếp chính là tưới thêm dầu vào lửa.

Khi kiếm của Lưu Lang còn cách Sở Lâm Phong có nửa thước, Sở Lâm Phong mở mắt, trong ánh mắt hiện lên vẻ khác thường.

Lập tức Phù Quang lược ảnh được thi triển ra, mang theo một đạo tàn ảnh lướt ngang qua khoảng cách chừng ba thước.

Kiếm của Lưu Lang chỉ đâm tới tàn ảnh của Sở Lâm Phong, chỉ là hấn cũng không kinh ngạc, ngược lại còn nhanh chóng xoay người, sau đó vội vàng lao đi về phía sau.

Hắn sợ Sở Lâm Phong dùng phương pháp lần trước để đối phó với mình, cho nên hắn còn chưa thém nhìn xem Sở Lâm Phong có động tác gì hay không mà đã bắt đầu né tránh. Chuyện này khiến cho rất nhiều người không rõ vì sao hắn phải làm như vậy.

- Lưu Lang, ngươi sợ sao? Chỉ bằng vào chút tốc độ như vậy của ngươi mà cũng xứng để ta xuất thủ? Nên thi triển thực lực Huyền vũ cảnh thất trọng thiên chân chính của ngươi ra đi. Ta cũng không muốn lãng phí thời gian ở trên người ngươi.

Sở Lâm Phong kiêu ngạo khiến cho tất cả mọi người cảm thấy có chút hơi quá. Chỉ là dùng thực lực có thể chém giết cao thủ Huyền vũ cảnh cửu trọng thiên của hắn, quả thực là có thực lực để như vậy.

- Tiểu tử này đang làm cái gì vậy? Hắn không biết vì một chiêu vũ kỹ vừa rồi đã khiến cho tinh thần lực của hắn tiêu hao rất nhiều hay sao? Hắn làm vậy là đang trì hoãn thời gian mà!

Trong lòng Tư Mã Tĩnh Di âm thầm suy đoán.

Lâm Nhược Hi cũng hơi cau mày, với tính cách của Sở Lâm Phong cũng không phải là người yếu đuối như thế, lẽ nào là bởi vì mình.

Nghĩ đến việc hắn vừa mới thi triển một chiêu, sau đó trên mặt xuất hiện vẻ tái nhợt, trong lòng nàng mơ hồ có chút lo lắng.

Lời nói của Sở Lâm Phong rơi vào trong tai Lưu Lang lại giống như một thanh lợi kiếm đâm vào trái tim, đau đến mức làm hắn không thể chịu đựng được.

- Ngươi đi chết đi cho ta!

Lúc này xem như lửa giận của Lưu Lang đã hoàn toàn bị Sở Lâm Phong thiêu đốt lên, trong lòng chỉ có một suy nghĩ, giết đối phương.

Một kích của Huyền vũ cảnh thất trọng thiên đối với Sở Lâm Phong mà nói, đã đủ để tạo thành uy hiếp, không thể cứng rắn va chạm, chỉ có thể né tránh.

Phù Quang lược ảnh lại một lần nữa được thi triển, đáp xuống nơi cách đó hơn ba thước, chỉ là lúc này lại có một chuyện làm cho Sở Lâm Phong không nghĩ tới.

Ở trước mặt của hắn, mũi kiếm của Lưu Lang đang chỉ về phía hắn, thiếu chút nữa đã đâm tới thân thể của hắn.

- Sở Lâm Phong, ngươi không nghĩ tới ta sẽ biết chỗ đặt chân của ngươi sao? Chuyện này cũng chỉ có thể trách chính ngươi quá ngu ngốc.

Lúc này Lưu Lang đã nắm chắc phần thắng, hắn cười đắc ý nói.

Trong lòng Sở Lâm Phong cũng có chút nghi ngờ, tại sao đối phương lại biết, vì vậy hắn hỏi:

- Làm sao ngươi biết?

- Lão tử đoán, ngươi có tin không?

- Ta tin cái muội muội ngươi!

- Mỗi lần ngươi thi triển một chiêu kia đều di chuyển về hướng bên phải. Coi như là kẻ ngu si cũng hiểu, chỉ có ngươi còn tưởng rằng chiêu này né tránh rất lợi hại, quả thật là ngu ngốc!

Coi như Sở Lâm Phong đã hiểu, tinh thần lực còn thừa lại trong cơ thể nhanh chóng vận chuyển, lúc này chỉ có thể dùng Di hình hoán ảnh để tránh ra. Hắn cũng không có nghĩ tới tên này lại có khả năng suy đoán lợi hại như vậy.

- Muốn chạy? Nạp mạng đi!

Lưu Lang thấy tinh thần lực trên người Sở Lâm Phong ba động, lập tức cả giận nói.

Đồng thời trường kiếm trong tay của hắn cũng nhanh chóng đâm về phía Sở Lâm Phong.

- Không!

- Không được!

Tư Mã Tĩnh Di và Lâm Nhượng Hi hầu như đồng thời rống lên, tình huống xảy ra ở chỗ hai người Sở Lâm Phong quá đột nhiên, khiến cho người ta không kịp phản ứng nữa.

Tốc độ của Di hình hoá ảnh không làm cho Sở Lâm Phong thất vọng, ngay khi kiếm của Lưu Lang mới vừa xé rách y phục của Sở Lâm Phong thì hắn đã xuất hiện vị trí bên ngoài năm thước.

Chỉ là lúc này hắn đã có chút chật vật, tinh thần lực hầu như tiêu hao không còn, nếu như Lưu Lang công kích tới một lần nữa, khi đó hắn sẽ phải chết chắc không thể nghi ngờ.

- Ha ha ha ha! Ta đang nghĩ vì sao từ lúc bắt đầu ngươi lại không chịu ra tay đối phó với ta, hóa ra là tinh thần lực bên trong cơ thể ngươi đã tiêu hao quá nhiều. Sở Lâm Phong hôm nay ai cũng không cứu được ngươi!

- Cuồng Sát Thập Quyết Trảm.

Trong miệng Lưu Lang quát lớn một câu, đây là vũ kỹ công kích lợi hại nhất của hắn.

- Dừng tay!

Tư Mã Tĩnh Di lập tức lên tiếng ngăn cản, chỉ là lúc này Lưu Lang sao có thể nghe lọt tai chứ? Trước mắt là thời cơ tốt nhất để chém giết Sở Lâm Phong, hắn ngàn vạn lần không thể bỏ qua.

Thấy Lưu Lang cũng không có ý dừng lại, sắc mặt Tư Mã Tĩnh Di lập tức sợ đến mức tái nhợt, cả người nhanh chóng vọt tới.

Sở Lâm Phong không thể chết được, đây là suy nghĩ duy nhất trong lòng nàng.

Đáng tiếc khoảng cách của nàng quá xa, cho dù có đến cũng không thể cứu được Sở Lâm Phong, mà lúc này Tinh Thần kiếm khí của Lưu Lang đã đi tới trước mặt của Sở Lâm Phong.

- Nguyệt Nhi tỷ tỷ, mau hỗ trợ ta đi!

Mất thấy công kích của Lưu Lang tới, Sở Lâm Phong không khỏi hô nhỏ một tiếng ở trong lòng.

Thế nhưng dường như Kiếm linh Nguyệt Nhi căn bản không nghe thấy vậy, không có một chút phản ứng nào cả.

Sở Lâm Phong phải gượng Thanh Sương kiếm đang cầm trong tay lên, chuẩn bị ngăn chặn một chiêu này.

Trong lòng đã mắng Kiếm linh vô số lần:

- Nguyệt Nhi đáng chết, sau này khi ngươi khôi phục thân thể, nhất định ta sẽ đẩy ngươi xuống giường!

Đúng lúc này Sở Lâm Phong đột nhiên cảm giác được trong tay truyền đến một cỗ lực lượng vô cùng cường đại. Loại lực lượng này rất giống tinh thần lực, chỉ là so với tinh thần lực lại càng cường đại hơn.

Thanh Sương kiếm không tự chủ được vung lên, lập tức trên thân kiếm xuất hiện kiếm mang dài đến hai thước, trong nháy mắt đã bổ tới kiếm khí đang bổ tới của Lưu Lang...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Lập tức cách xa ta ra một chút!

Sở Lâm Phong chuyển biến trong nháy mắt đã khiến cho Lưu Lang trở tay không kịp, kiếm quang hai thước trên thân kiếm đã làm cho hắn cảm thấy sợ hãi.

Sở Lâm Phong không còn bao nhiêu tinh thần lực, đảo mắt đã bộc phát ra công kích cường đại như vậy, tất cả mọi người đều cảm thấy kỳ quái.

Tinh Thần kiếm khí dài hai thước, uy lực bổ ra có thể so lực công kích với Phong quyền tàn vân, Cuồng Sát Thập Tuyệt Trảm của Lưu Lang trực tiếp bị phá đi, dễ dàng như lật bàn tay vậy.

Toàn bộ dư kinh của Tinh Thần kiếm khí rơi xuống trên người Lưu Lang, thiếu niên ban đầu còn nghĩ mình đã nắm chắc phần thắng, không ai bì nổi này thoáng cái đã bị chém thành hai nửa, chết không thể chết lại được nữa.

Mà lúc này thân thể của Tư Mã Tĩnh Di đáp xuống trước mặt Sở Lâm Phong, thấy tình huống của Lưu Lang, trên mặt tuyệt mỹ của nàng hiện lên vẻ khó

có thể tin được.

Một chiều, một chiều đã chém giết đối phương, đây chính là thực lực của hắc sao? Như vậy từ lúc bắt đầu đã xảy ra chuyện gì, Tư Mã Tĩnh Di có chút không rõ. Nàng dùng vẻ mặt nghi ngờ nhìn về phía thiếu niên thần bí này.

Mà lúc này Sở Lâm Phong cũng không chịu nổi, sau khi bỏ ra một kiếm này, hắc cảm giác cả người mệt lả, nếu như lúc này có một Huyền vũ cảnh nhất trọng thiên ở đây thì cũng có thể dễ dàng đánh bại hắc, thậm chí là chém giết.

Trong đầu hỗn loạn, sự vật trước mặt đều trở nên mơ hồ không rõ. Chỉ là trong lòng thì lại hết sức rõ ràng, đây là Kiếm linh Nguyệt Nhi giúp đỡ hắc.

Có thể làm cho trên thân kiếm xuất hiện kiếm quang dài hai thước, như vậy chỉ ít cũng phải là cao thủ Địa Vũ cảnh trở lên mới có thể làm được. Ngay cả mình cũng không nhất định đã có thể làm được.

Thế nhưng người trước mặt kia lại làm được, mà hắc cũng chỉ có thực lực Huyền vũ cảnh ngũ trọng thiên. Chuyện như vậy đã vượt ra khỏi phạm vi hiểu biết của nàng, vì vậy cho nên nửa ngày trôi qua mà nàng cũng không nói được một câu nào.

Trên lôi đài không có động tĩnh cũng không đồng nghĩa với việc nơi khác không có, mọi người vây xem dưới đài đã coi Sở Lâm Phong là một quái vật, là một quái vật rất đáng sợ.

Tỷ thí hai trận đã chém giết hai người, từ sâu trong lòng đã cảm thấy sợ hãi vị thiếu niên này.

Mà ở trên đài khách quý, Lưu Nguyên Khải cũng mất hồ rung rung nhìn về phía lôi đài, từng bước một chậm rãi đi về phía lôi đài.

Trong ánh mắt kia tràn ngập vẻ tuyệt vọng khiến cho người ta nghĩ mà sợ. Thế nhưng hắc không lỗ mãng giống như Thượng Quan Thương Hùng, uy nghiêm của Phủ thành chủ không phải là thứ mà hắc có thể khiêu chiến.

Mọi người vây xem rất tự giác nhường ra một con đường cho hắc, nếu như lúc này mà đắc tội với hắc, không thể nghi ngờ là đang tự mình tìm cái chết.

- Lang nhi, chúng ta về nhà, phụ thân sẽ không để cho con chết một cách vô ích!

Không để ý tới thi thể đầy máu của Lưu Lang mà hắc trực tiếp bế lên. Mà máu tươi trên người Lưu Lang liên tục nhỏ xuống, rất nhanh đã nhuộm đỏ y phục của hắc.

Sau khi đi được hai bước hắc ngừng lại, lẳng lặng nhìn thoáng qua Sở Lâm Phong, sau đó mới rời đi.

Gia chủ Lưu gia rời đi, đương nhiên các đệ tử Lưu gia khác cũng rời đi theo. Trong mắt mỗi người đều tràn ngập hận ý, mà đối tượng đương nhiên là Sở Lâm Phong.

Trong ánh mắt tràn ngập căm hận vô tận, nếu như ánh mắt có thể giết người thì không biết Sở Lâm Phong đã chết bao nhiêu lần rồi.

Sở Nguyên Phách thấy nhi tử chuyển bại thành thắng cũng không có một chút vui sướng nào cả. Vẻ mặt lạnh lẽo bình tĩnh của Lưu Nguyên Khải như vậy đã khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Dùng sự hiểu biết của Sở Nguyên Phách đối với Lưu Nguyên Khải, đối phương là một người có thù tất báo. Đối phương làm như hôm nay là sợ thực lực của Phủ thành chủ, nhưng sau khi rời đi. Ngày sau chính là sự trả thù vô tận.

- Ông thông gia, lần này có thể con rể ngươi sẽ có phiền toái, hy vọng đến lúc đó ngươi có thể giúp đỡ Sở gia ta vượt qua nguy cơ lần này.

Sở Nguyên Phách nói xong, trong lòng cảm thấy rất bất đắc dĩ.

- Lão Sở, ngươi yên tâm đi. Nhất định Lâm gia ta sẽ dùng lực toàn tộc để giúp đỡ ngươi. Không vì cái gì khác, là vì ta đã chấp nhận người con rể này.

Lâm Quyền nói rất thành khẩn, khiến cho người ta nghĩ hắc thực sự thật tâm giúp đỡ Sở gia.

Xảy ra chuyện như vậy, Tư Mã Tĩnh Di cũng có chút khó xử, Sở Lâm Phong giết liền hai người, đã không có tư cách đứng ở trên lôi đài này nữa.

Chỉ là trực tiếp báo hắc đi xuống thì nàng lại cảm thấy đáng tiếc, mặc dù nàng có thể trực tiếp dẫn hắc đi tới Thiên Long học viện, nhưng lại thành ra xung đột với quy củ của gia tộc tỷ thí.

Thiên Long học viện chỉ tuyển chọn người trong top ba. Mà Sở Lâm Phong không thể nghi ngờ là không có cách nào tiến vào trước ba được. Khi Tư Mã Tĩnh Di đang do dự không biết nên xử lý chuyện này như thế nào thì Sở Lâm Phong đã lên tiếng.

- Tư Mã tỷ tỷ, ta biết ngươi khó đưa ra quyết định. Ta sẽ rời khỏi gia tộc tỷ thí lần này!

Sở Lâm Phong nói rất kiên quyết, không có một chút do dự nào cả.

Hắc biết tình huống của mình, tinh thần lực trong cơ thể đã tiêu hao hầu như không còn. Cho dù ở lại trên lôi đài thì trận kế tiếp cũng không có khả năng thắng lợi.

Tư Mã Tĩnh Di nhìn Sở Lâm Phong một chút, nàng biết hắn đưa ra quyết định như vậy, một nửa nguyên nhân là vì mình. Tuy rằng tinh thần lực của hắn tiêu hao quá nhiều, nhưng cũng có thể hồi phục lại a.

Phủ thành chủ đưa ra quyết định, bất kỳ người nào cũng không dám phản bác, nhưng lại tạo thành ảnh hưởng vô cùng lớn. Cho nên sau khi đấu tranh tư tưởng, Tư Mã Tĩnh Di gật đầu.

- Trận tỷ thí này Sở Lâm Phong thắng, nhưng bởi vì hắn làm trái với quy tắc tỷ thí cho nên thủ tiêu tư cách, đồng thời cũng tiếp nhận nghiêm phạt của Phủ thành chủ. Chấp pháp trưởng lão, mời đưa hắn đi.

Hai vị lão giả đi tới trước mặt của Sở Lâm Phong, một người trong đó cười nói:

- Tiểu tử, đi thôi! Làm trái với quy tắc, nghiêm phạt không nhỏ đấy!

Mặc dù là nói với Sở Lâm Phong, nhưng thanh âm lại truyền vào trong tai của mọi người rất rõ ràng, ý tứ chính là quy củ của Phủ thành chủ không thể thay đổi, dù cho Sở Lâm Phong là một thiên tài thì cũng phải đối xử bình đẳng.

Chỉ là Sở Lâm Phong lại thấy khóe miệng của Tư Mã Tĩnh Di hơi giật giật. Lão giả còn lại kia gật đầu, hắn biết nha đầu kia lại đang sử dụng công phu truyền âm mà người khác không có cách nào nghe được.

Sau khi Sở Lâm Phong bị mang đi cũng chỉ còn lại có hai trận tỷ thí, ba trận tỷ thí trước đó có thể nói là trận sau đặc sắc hơn trận trước. Chỉ là phía sau đặc sắc cũng là kết cục vô tình.

Sở Lâm Nguyệt bị đào thải một cách vô tình trong trận thứ tư, may mà không bị thương tổn. Người thắng nàng là một đệ tử ngoại tộc, thực lực chỉ có Huyền vũ cảnh lực trọng thiên, không thể không nói vận khí của hắn quả tốt.

Nếu như đối lại là bất kỳ một người nào khác thì hắn cũng không có một chút khả năng chiến thắng nào cả.

Người thắng sau cùng là Nhị thiếu gia của Thượng Quan gia tộc, Thượng Quan Vô Tình. Thực lực Huyền vũ cảnh thất trọng thiên, dường như đối thủ giao chiến với hắn không kiên trì được quá năm phút đồng hồ đã chủ động nhận thua.

Bởi vì Sở Lâm Phong rút lui, một người vốn có thể tiến vào top ba bị thủ tiêu danh ngạch. Chuyện hôm nay xảy ra quá đột nhiên, những người tấn cấp còn lại đều bị tiêu hao tinh thần lực rất lớn. Vì vậy tỷ thí phải dời tới ngày hôm sau.

Quyết định như vậy, tất cả mọi người đều cảm thấy công bằng, trong đó Công Tôn Hoảng là người cao hứng nhất, vốn hắn tưởng rằng mình đã không có hy vọng nào nữa. Thế nhưng không nghĩ tới lại xuất hiện cơ hội chuyển mình.

Nhưng trong lòng của Lâm Nhượng Hi lại không cao hứng nổi, Sở Lâm Phong bị mang đi, nàng lại bất lực, cho dù có đạt được vị trí quán quân cũng không có ý nghĩa.

Không có Sở Lâm Phong ở bên người, nàng tiến vào Thiên Long học viện chẳng khác nào là đang chịu dày vò, so với như vậy còn không bằng không đấu nữa thì hơn. Lúc này trong lòng nàng đã âm thầm hạ quyết tâm, tỷ thí ngày mai trực tiếp bỏ quyền là được.

Phủ thành chủ, trong một đại sảnh, Sở Lâm Phong đang ngồi ở trước một cái bàn từ từ thưởng thức bánh ngọt. Nghiêm phạt mà Tư Mã Tĩnh Di nói chính là để hắn một mình nghỉ ngơi ở chỗ này.

Tình huống như vậy là chuyện mà bất kỳ kẻ nào cũng không nghĩ tới, Sở Lâm Phong cũng biết chuyện như vậy là không thể tưởng tượng được nổi.

- Mùi vị bánh ngọt của Phủ thành chủ ta ra sao?

Thanh âm của Tư Mã Tĩnh Di từ bên ngoài truyền đến.

- Nhanh như vậy đã tỷ thí xong rồi sao?

Sở Lâm Phong quay đầu lại hỏi.

- Ngươi có tính toán gì không?

Lúc này Tư Mã Tĩnh Di đi đến tới trước mặt hắn.

- Tiến vào Thiên Long học viện!

Sở Lâm Phong nói rất thẳng thắn, hắn biết Tư Mã Tĩnh Di có biện pháp.

Tư Mã Tĩnh Di trực tiếp ngồi vào phía đối diện của Sở Lâm Phong rồi cười nói:

- Ngươi đã bị hủy bỏ tư cách thì sao có thể tiến vào học viện được nữa chứ?

Sở Lâm Phong nhìn nữ nhân xinh đẹp mà lại thần bí ở phía đối diện một chút, lại cười nói:

- Làm phiền nàng cách xa ta ra một chút, không thì chuyện ngày đó sẽ lại xảy ra. Hôm nay tình huống của ta không chịu nổi một chương của nàng đâu.
- Vì sao? Có phải người có chuyện gì khó nói hay không?

Tư Mã Tĩnh Di lập tức tò mò hỏi.

- Nàng muốn biết thật?
- Đúng vậy!
- Để ta tiến vào Thiên Long học viện!
- Có thể, nhưng người phải đồng ý với một yêu cầu của ta!
- Yêu cầu gì?
- Sau khi tiến vào Thiên Long học viện, trong vòng một năm phải tiến vào Ưu Đẳng tiểu đội.
- Người cũng phải đồng ý một yêu cầu của ta. Lập tức cách xa ta ra một chút, ta sắp không khống chế được mình.

Sở Lâm Phong lập tức cảm thấy bụng dưới có một cỗ cảm giác khô nóng xông thẳng lên trên đầu, tràn ngập đầu óc của hắn.

Tư Mã Tĩnh Di còn chưa phản ứng kịp, chỉ là nhìn thấy đôi mắt đỏ như máu của Sở Lâm Phong, dường như nàng đã hiểu ra cái gì đó.

- Này, đừng tới đây!

Đáng tiếc là đã muộn, Sở Lâm Phong đã giống như một đầu ác ma trực tiếp nhào về phía thân thể nàng...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Hỗn độn chi khí

Lúc này tinh thần lực trong cơ thể của Sở Lâm Phong hoàn toàn trống không, không thể ngăn chặn được Thuần Dương chi khí kia nữa. Cả người tựa như ác ma nhào về phía Tư Mã Tĩnh Di ở phía đối diện.

Tư Mã Tĩnh Di vội vàng né tránh, nàng không biết làm gì với người này, thế nhưng lại không đành lòng hạ thủ nặng tay với hắn.

Có lẽ tình huống hiện tại của hắn đúng như hắn nói vậy, dùng một chương là sẽ lấy đi cái mạng nhỏ của hắn.

Mà lúc này Sở Lâm Phong cũng không quan tâm Tư Mã Tĩnh Di có thân phận gì, cũng không suy nghĩ tình cảnh của mình ra sao. Trong đầu chỉ có một suy nghĩ chính là bộc phát, bộc phát ra cỗ năng lượng áp chế hắn đã lâu này.

Nhìn thấy Tư Mã Tĩnh Di tránh ra, hắn lại nhào tới, như không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua vậy.

- Sở Lâm Phong, người tỉnh táo lại một chút! Đừng ép ta động thủ!

Tư Mã Tĩnh Di bắt đầu dĩ kêu lên.

Nhưng lúc này Sở Lâm Phong nào có nghe thấy được? Trong mắt của hắn chỉ có con mồi là Tư Mã Tĩnh Di. Thế nhưng con mồi này lại giao hoạt vô cùng, hắn không thể bắt được nàng.

- Nếu cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp a, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?

Trong lòng Tư Mã Tĩnh Di lo lắng nói.

Nhìn dáng vẻ của Sở Lâm Phong không giống như giả vờ, thế nhưng vì sao hắn gặp phải mình lại có hiện tượng như vậy chứ? mà bình thường lại không có gì, chẳng lẽ trên người mình có chỗ đặc thù gì đó hay sao?

Trong nháy mắt khi nàng phân thần, Sở Lâm Phong lại nhào tới, lúc này Tư Mã Tĩnh Di không né tránh được, đã bị hắn ôm vào trong lòng.

Mà một tay của hắn vừa vịn đặt ở nơi hùng vĩ nhất của nàng. Tư Mã Tĩnh Di cảm giác được rõ ràng hô hấp của Lâm Phong rất gấp gáp. Hơn nữa đường như nhiệt độ trên người rất nóng, như là đốt lửa vậy, nóng tới mức dọa người.

Sở Lâm Phong mơ hồ, thế nhưng nàng rất tỉnh táo. Nếu như không có Lâm Nhược Hi thì có thể cùng với Sở Lâm Phong là một kết cục tốt. Tuy rằng tuổi của hắn so với mình nhỏ hơn vài tuổi, thế nhưng tiềm lực và thiên phú trên người cũng rất nghịch thiên.

Người như vậy sớm muộn sẽ trở thành nhân vật oai phong một cõi. Thế nhưng không ngờ hắn đã có hôn thê, hơn nữa còn là nữ tử không kém gì mình, sao nàng có thể làm được chuyện này cơ chứ?

Bản thân Tư Mã Tĩnh Di cũng nghĩ ngợi, mỗi một lần nhìn thấy hắn thì trong lòng đều có một tia mừng rỡ. Cảm giác như vậy xuất hiện từ lần đó bị hắn cưỡng hôn.

Chỉ là nghĩ đến hắn đã có hôn thê thì trong lòng lại trở nên chua xót khó hiểu, hôm nay người này còn làm như vậy với nàng. Quả thực là không có biện pháp gì với người này.

Tâm thần ổn định lại, Tư Mã Tĩnh Di trực tiếp đẩy Sở Lâm Phong ra, sau đó dùng một chưởng đánh cho hắn choáng váng rồi đặt hắn ở trên ghế trong đại sảnh.

Gặp phải tình huống như vậy nàng cũng cảm thấy bó tay chịu chết, nếu như bị thương, nàng có linh dược. Nếu như là người khác thì nàng có thể bỏ không để ý tới, thậm chí chém giết đối phương. Thế nhưng hết lần này tới lần khác lại là gia hỏa toàn thân thần bí này.

- Hắn xuất hiện hiện tượng như vậy là không phải nguyên nhân là bởi vì thiếu tinh thần lực đó chứ? Như vậy ta sẽ rót vào trong đó một ít tinh thần lực thử xem.

Nghĩ đến đây, Tư Mã Tĩnh Di trực tiếp chạm vào Sở Lâm Phong đang hôn mê, lấy lòng bàn tay của mình chạm vào lòng bàn tay của đối phương, sau đó vận chuyển tinh thần lực trong cơ thể của nàng rót vào đến trong thân thể của Sở Lâm Phong.

Lúc mới bắt đầu còn gặp một chút trở ngại, thế nhưng về sau nàng phát hiện ra dường như tinh thần lực của mình không bị khống chế, tất cả đều rót vào trong thân thể của đối phương.

Nàng muốn rút về, thế nhưng lại bất lực. Loại hiện tượng này làm cho Tư Mã Tĩnh Di bị dọa không nhẹ, tuy rằng tinh thần lực có thể hấp thu lại được. Thế nhưng thực lực của nàng đã là Địa Vũ Cảnh a.

Trong cơ thể đã kết thành địa tinh đan, nếu như tinh thần lực hao hết thì địa tinh đan sẽ héo rũ, khi đó muốn khôi phục lại sẽ rất phiền toái. Mà thực lực cũng sẽ trực tiếp giảm xuống một trọng, lần nữa trở lại cảnh giới Huyền vũ cảnh cứu trọng thiên.

Mà lúc này Sở Lâm Phong lại hồn nhiên không biết. Chỉ là trải qua tinh thần lực cường đại do Tư Mã Tĩnh Di đưa vào, nhiệt độ trên người hắn đã giảm xuống không ít, ánh mắt vốn đỏ như máu đã bắt đầu từ từ khôi phục lại hình dạng vốn có.

- Không thể để cho hắn hấp thu nữa, phải dừng lại!

Trong lòng Tư Mã Tĩnh Di hoảng sợ nói.

Lòng bàn tay trầm xuống, hầu như dùng hết toàn lực thì nàng mới rút tay về được. Mà lúc này tinh thần lực trong cơ thể của nàng đã không còn được năm phần nữa.

- Tiểu tử, lần này bản tiểu thư phải chịu thua thiệt lớn, nếu như sau này ngươi dám không nghe lời của ta thì nhất định ta sẽ khiến cho ngươi đẹp mặt!

Nói xong Tư Mã Tĩnh Di đi ra khỏi đại sảnh.

Nếu như tiếp tục ở lại chỗ này, không biết sẽ còn xảy ra chuyện gì nữa. Người này thực sự là quỷ dị, sau này nếu có cơ hội nhất định phải hỏi rõ.

Tư Mã Tĩnh Di rời đi. Mãi tới khi màn đêm buông xuống thì Sở Lâm Phong mới tỉnh lại, chỉ là khi tỉnh lại, cảm giác đầu tiên chính là đan điền dường như sắp nổ tung.

Một cỗ tinh thần lực cường đại đang chạy tán loạn ở trong đan điền, cỗ tinh thần lực này có một bộ phận lực lượng âm nhu đang dung hợp cùng Thuần Dương chi khí trong cơ thể.

Thuần Dương chi khí dần dần dung hợp, biến thành một loại khí thể không biết tên, cũng dừng ở lại vị trí của đan điền, tranh đoạt địa bàn đan điền với tinh thần chi lực.

Khí thể dung hợp Thuần Dương chi khí kia rất là nhỏ yếu, thế nhưng lại có xu thế hơi chiếm thế thượng phong, phát hiện này khiến cho Sở Lâm Phong giật mình không nhỏ.

- Đây là khí thể gì vậy? Sao lại bá đạo như vậy, ngay cả tinh thần lực cũng không thể ngăn chặn được nó.

Sở Lâm Phong lầu bầu nói.

Lúc này đã không có cách nào nhìn thấy linh lực trong cơ thể, có lẽ đã bị khí thể không biết tên này dung hợp mất.

- Đây là âm dương chi khí, hoặc nói là Hỗn Động chi khí mới đúng. Tiểu tử ngươi gặp họa đặc phúc, có Tư Mã Tĩnh Di giúp đỡ, có thể nói ngươi đã thoát thai hoá cốt.

Lúc này thanh âm của Kiếm linh Nguyệt Nhi xuất hiện, chỉ là giọng nói rất không tốt, nhất định có quan hệ với những lời mà Sở Lâm Phong nói lúc đầu.

- Nguyệt Nhi tỷ tỷ, tỷ không có việc gì chứ? Ta còn tưởng rằng tỷ sẽ không để ý tới ta a!

Sở Lâm Phong cao hứng kêu một tiếng.

- Đúng là ta có tính toán này, không ngờ ngươi sẽ nói ra với ta lời nói như vậy, quả thật đúng là ngoài dự đoán ta a!

Thanh âm của Kiếm linh Nguyệt Nhi vẫn như trước.

- Không phải khi đó ta đang nóng nảy sao, tỷ đại nhân không chấp tiểu nhân, không nên tính toán với ta nha.

Sở Lâm Phong vội vàng xin tha, đại thần như Kiếm linh này hẳn không chọc vào nổi.

- Coi như ngươi thức thời, nếu như lần sau còn như vậy xem ta có để ý tới ngươi nữa không!

- Tỷ nói Hỗn Động chi khí và thoát thai hoá cốt là có ý gì?

- Ngươi thật đúng là đang ở trong phúc mà không biết phúc. Tư Mã Tĩnh Di này cũng coi như đã dụng tâm lương khổ đối với ngươi, một nửa tinh thần lực của nàng đã chui vào trong cơ thể của ngươi. Phải biết rằng nàng là thân thể Cửu Âm, tinh thần lực trong cơ thể cũng âm nhu. Có thể hỗ trợ Thuần Dương chi khí của ngươi. Sau đó sẽ biến thành Hỗn Động chi khí có uy lực lớn nhất. Mà Hỗn Động chi khí có thể chuyển đổi thành Hỗn Động chi lực. Uy lực của nó là thứ mà ngươi không có cách nào tưởng tượng ra được đâu. Chỉ là Hỗn Động chi khí bên trong cơ thể ngươi bây giờ quá ít, nếu như toàn bộ đều là Hỗn Động chi khí thì chỉ ít ngươi cũng có thể có được thực lực Địa Vũ Cảnh ngũ trọng thiên. Mà ta cũng mừng bởi vì Hỗn Động chi khí này mới tỉnh lại. Phải biết rằng ta vì ngươi mà đã dùng một nửa linh hồn chi lực. Nếu có thời gian phải tìm Tinh hồn thảo, giúp linh hồn ta trở nên mạnh mẽ hơn nữa.

Sở Lâm Phong cẩn thận nghe mỗi một câu nói của Kiếm linh Nguyệt Nhi. Sau khi biết được chỗ cường đại và đáng sợ của Hỗn Động chi lực, trong lòng hắn mơ hồ có một loại ngóng trông. Nếu như có một ngày toàn bộ tinh thần lực trong cơ thể chuyển đổi thành Hỗn Động chi lực thì thật là tốt biết bao.

Buổi chiều, đại sảnh này cũng không có người nào đến, đây là do Tư Mã Tĩnh Di cố ý phân phó, Sở Lâm Phong cảm thấy đói bụng, lại cầm bánh ngọt trên bàn ăn như sói như hổ.

- Hấp thu tinh thần lực!

Sau khi ăn mấy khối bánh ngọt, Sở Lâm Phong đã có cảm giác tốt hơn rất nhiều, ngay sau đó hắn đi ra khỏi đại sảnh, đi tới một nơi rộng rãi trong Phủ thành chủ.

Lúc này tinh thần lực trong cơ thể của Sở Lâm Phong đã đạt đến trình độ bão hòa. Mà lúc này hắn vẫn còn muốn hấp thu tinh thần lực, đêm nay đã định trước sẽ xảy ra chuyện gì đó...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Tinh thần thân thể

Buổi tối đầy sao rậm rạp, Sở Lâm Phong lặng lẽ ngồi ở trên bãi đất trống trong một hậu hoa viên của Phủ thành chủ, lại từ từ thi triển pháp quyết tu hành Từ U Tinh Thần Quyết của gia tộc.

Từng điểm tinh quang trên người đều tiến vào thân thể của hắn, cả người hoàn toàn tiến vào một loại trạng thái quên mình.

Vốn tinh thần lực trong cơ thể hắn đã đạt tới trạng thái bão hòa, tinh thần lực vừa hấp thu vào đã không có chỗ để đặt chân. Cho nên trong lúc nhất thời đã bắt đầu tán loạn ở trong cơ thể của hắn.

Lúc mới bắt đầu Sở Lâm Phong còn không cảm thấy được gì. Chỉ là mơ hồ cảm giác được gân mạch trên người có một chút cảm giác đau đớn, căng cứng.

Thế nhưng theo thời gian trôi qua, hấp thu ngày càng nhiều tinh thần lực, loại cái cảm giác căng đau này càng ngày càng rõ ràng, giống như muốn làm cho gân mạch hắn bành trướng, vỡ tung ra vậy.

- Tại sao lại có thể như vậy? Nguyệt Nhi tỷ tỷ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đây là lần đầu tiên Sở Lâm Phong gặp phải tình huống như vậy, cho nên hắn không khỏi đưa ra câu hỏi.

- Không biết khuấy rối giấc ngủ của người ta là chuyện khiến cho người ta rất ghét hay sao?

Thanh âm hết sức bất mãn của Kiếm linh Nguyệt Nhi truyền đến.

- Tỷ cũng biết buồn ngủ sao?

Sở Lâm Phong nhin thổng khổ, hỏi.

- Đương nhiên, bản tiểu thư không có việc gì, muốn thế nào thì làm thế đó, người quản được sao? Từ từ chịu đựng đi, đây chính là Tinh Thần luyện thể khó có được nha. Càng có thể chịu đựng được thì càng lấy được nhiều chỗ tốt hơn, nó quý ở chỗ kiên trì!

Sở Lâm Phong cũng đã nghe nói qua có người dùng tinh thần lực để luyện thể. Chỉ là những việc kia đều là việc làm của người có thực lực rất mạnh, bởi vì tinh thần lực rất là bá đạo.

Không cẩn thận sẽ khiến cho gân mạch của người ta thác loạn, thậm chí còn tan vỡ, hết sức nguy hiểm.

Lúc này Sở Lâm Phong có cảm giác đâm lao thì phải theo lao, tinh thần lực đã không tự chủ được tán loạn ở trong gân mạch, căn bản không có cách nào khống chế được.

Tốc độ cũng càng lúc càng nhanh, cảm giác thống khổ cũng ngày càng rõ ràng, Sở Lâm Phong cắn răng, gân xanh trên trán nổi lên.

Mồ hôi trên người đã sớm làm cho y phục trên người hắn ướt đầm, có nhiều lần Sở Lâm Phong muốn buông tha. Thế nhưng hết lần này tới lần khác hắn không tình nguyện.

Bởi vì coi như mình không hấp thu tinh thần lực này thì nó cũng sẽ chủ động tiến vào thân thể của mình, phát hiện này khiến cho hắn giật mình không thôi.

Hắn muốn hỏi Kiếm linh, thế nhưng lại sợ nằng nẳng mình. Chỉ là trong lòng hắn có một loại suy đoán, loại hiện tượng này có thể có quan hệ với Hỗn Động chi khí mà nằng nói.

Sở Lâm Phong một mình chịu đựng thống khổ ở chỗ này, mà ở một chỗ khác trong Phủ thành chủ có một người đang liều mạng hấp thu tinh thần lực.

Trong miệng còn không nhịn được thì thầm:

- Tên đáng chết, hại ta phải liều mạng hấp thu như vậy. Nếu như sau này dám không tốt với ta, nhất định ta sẽ phế ngươi đi.

Sau đó nằng còn nói thêm:

- Cũng không biết hiện giờ hắn thế nào, nghe hạ nhân nói hắn đã tỉnh, không biết có đang hấp thu tinh thần lực như ta hay không.

Đương nhiên lời Tư Mã Tĩnh Di nói Sở Lâm Phong sẽ không nghe thấy. Bởi vì lúc này hắn đang liều mạng chống lại sự thống khổ ở trong cơ thể.

Tinh thần lực được hấp thu vào lúc này đang kéo tinh thần lực và Hỗn Động chi khí ở đan điền trong cơ thể, cũng đã bắt đầu dâng lên, tán loạn trong gân mạch.

Ngừng hấp thu tinh thần lực thì hắn không chịu, huống hồ hiện trong đan điền của hắn có một lượng tinh thần lực khổng lồ và Hỗn Động chi khí thần bí và bá đạo kia.

Rất nhanh tinh thần lực đã dễ dàng phá hỏng tất cả gân mạch trong cơ thể của Sở Lâm Phong, có thể nói là làm tan vỡ tất cả.

Chuyện này còn chưa phải là quan trọng nhất, sau khi không có điểm trung chuyển là gân mạch, tinh thần lực và Hỗn Động chi khí bắt đầu tiến vào trong bắp thịt của Sở Lâm Phong.

Sở Lâm Phong đau đến mức thiếu chút nữa đã ngất đi. Lần đầu tiên luyện thể đã làm cho gân mạch bị hủy hết, không thể không nói vận khí của hắn quá tốt.

Trong cơ thể truyền tới thống khổ, cảm nhận lúc này so với của gân mạch còn sâu hơn. Hắn có thể nhìn thấy rõ ràng, máu tươi trên người chậm rãi từ trong cơ thể thẩm thấu ra bên ngoài.

Chỉ trong chốc lát, cả người đã biến thành một người máu. Trong cơ thể bắt đầu từ từ xuất hiện vết nứt, thậm chí còn có thể nhìn thấy xương của mình.

- Xem ra lần này ta sẽ phải chết không thể nghi ngờ!

Trong lòng Sở Lâm Phong khó tránh khỏi có chút tuyệt vọng, hắn có thể cảm giác được rõ ràng, khí tức tính mạng của mình đang chậm rãi bị xói mòn.

Khi máu trong cơ thể chảy khô thì cũng chính là thời điểm mình bị mất mạng.

Từ đầu đến cuối Kiếm linh không có xuất hiện, đây là chuyện khiến cho trong lòng Sở Lâm Phong rất khó hiểu. Hắn rất muốn hỏi một chút, thế nhưng cuối cùng hắn vẫn ần ần.

Nếu như Sở Lâm Phong có thể cẩn thận nhìn tình huống thân thể của mình một cái thì có lẽ hắn sẽ không nghĩ như vậy.

Bắp thịt và gân mạch của hắn đang chậm rãi khép lại, tuy rằng rất chậm thế nhưng cũng có.

Mà lúc này tinh thần lực và Hỗn Động chi khí trong cơ thể đã không có dấu hiệu tán loạn nữa. Mà là vận hành có quy luật ở trong cơ thể của Sở Lâm Phong, mỗi một lần lưu chuyển, vết thương trên người lại khép lại một ít.

Dần dà, Sở Lâm Phong phát hiện ra loại cảm giác đau thấu tâm can này từ từ giảm bớt, khi hắn thấy bắp thịt của mình đang từ từ khép lại thì hắn kinh ngạc tới mức không nói ra lời.

Cũng không biết qua bao lâu, cảm giác đau đớn biến mất, một loại cảm giác cả người tràn ngập lực lượng tràn ngập toàn thân của hắn.

Một mùi thoai gay mũi truyền đến, khiến cho Sở Lâm Phong thiếu chút nữa đã nôn mửa, không ngờ lúc này trên người hắn lại có một tầng đen kịt, trộn lẫn cùng một chỗ với đám máu tươi rịn ra kia.

Điều khiến cho hắn giật mình chính là, gân mạch đã tan vỡ của hắn không ngờ lại trở lại như thường, giống như kỳ tích. Mà độ rộng của gân mạch cũng có biến hóa rõ ràng, rộng thêm không ít.

- Phải tìm một chỗ để tẩy đi lớp đen trên người, thoai quá!

Sở Lâm Phong lâu bầu nói.

Nếu như cho để hắn biết, lúc này trên người hắn trừ vị trí hai con mắt còn lộ ra, còn những nơi khác thì lại giống như bôi than đá lên thì không biết hắn sẽ có cảm nghĩ gì.

Nếu như lúc này có người nhìn thấy bộ dáng này của hắn thì nhất định sẽ cho rằng mình đang nhìn thấy quỷ.

Phủ thành chủ rất lớn, Sở Lâm Phong không quen nơi này cho nên không dám đi loạn khắp nơi. Ngộ nhờ mọi người coi hắn là kẻ trộm, hậu quả sau đó sẽ rất lớn. Nhất là khuôn mặt bây giờ càng làm cho người ta nghi ngờ.

Trời còn chưa sáng, nơi có thể nhìn thấy cũng không nhiều lắm, Sở Lâm Phong từ từ tìm kiếm nguồn nước ở trong hậu hoa viên của Phủ thành chủ, đột nhiên hắn phát hiện cách đó không xa có một hồ nước.

Trong hồ trồng đầy hoa sen, tuy rằng đã qua mùa sen nở, thế nhưng vẫn rất là tươi tốt.

Không có suy nghĩ nhiều mà trực tiếp nhảy xuống, mùi thoai trên người khiến cho Sở Lâm Phong nhện tới cực hạn. Trong lòng hắn chỉ muốn nhanh chóng tẩy lớp ô uế trên người đi mà thôi.

Nước trong hồ không quá sâu, vừa đến ngực Sở Lâm Phong, hắn nhanh chóng bỏ y phục trên người đi, sau đó mới cọ rửa.

- Thoai mái!

Hắn không nhện được phát ra một tiếng tán thán.

- Không thể không nói ngươi là một người biến hóa, trong thời gian ngắn như vậy mà thương thế trên người ngươi đã khỏi hẳn. Đổi lại là những người khác không có năm tới ba ngày thì đừng mơ khỏi hẳn.

Lúc này Kiếm linh Nguyệt Nhi lên tiếng nói.

Sở Lâm Phong đang tắm rửa hăng say thì thanh âm của Kiếm linh Nguyệt Nhi đột nhiên xuất hiện, làm cho hắn kinh ngạc một chút.

- Nguyệt Nhi tỷ tỷ, tỷ không thể chờ tới lúc ta tắm rửa xong rồi lại nói sao? Phải biết rằng hiện tại ta đang tắm chứ, như vậy chẳng phải tỷ sẽ nhìn thấy toàn bộ cơ thể của ta hay sao?

Đột nhiên Sở Lâm Phong nghĩ đến vấn đề rất nghiêm trọng này.

- Khi ngươi và Lâm Nhược Hi làm chuyện kia sao không nói như vậy chứ? Nhìn thì có gì chứ, ta cũng không thể làm gì ngươi được!

Kiếm linh Nguyệt Nhi thể hiện mặt hung hãn của mình.

- Ngươi... Ngươi...

Sở Lâm Phong lập tức nghẹn lời, không biết nói cái gì.

- Ha ha ha ha! Đã nghiên! Ta rất thích xem dáng vẻ kinh ngạc của ngươi!

- Sau này khi tỷ khôi phục thân thể, nhất định ta phải xem lại. Ta thề, nhất định sẽ không để cho tỷ thất vọng!

Võn Sở Lâm Phong muốn nói nhất định ta sẽ làm cho ngươi biết sự lợi hại của Thuần Dương chi khí.

Nhưng nghĩ tới lần trước đã khiến cho nha đầu này tức giận, vì vậy hắn mới đổi giọng.

- Chờ tới lúc ngươi có thực lực giúp ta khôi phục thân thể rồi hãy nói! Bây giờ ngươi đã có cảnh giới Tinh Thần thân thể nhất trọng thiên, chờ tới khi ngươi đạt tới cửu trọng thiên. Khi đó trong thiên hạ này sẽ không có người nào là đối thủ của ngươi nữa.

Sở Lâm Phong ngừng lại, lời nói của Kiếm linh Nguyệt Nhi lại một lần nữa khiến cho hắn cảm thấy mê muội...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Người chính là một kẻ lưu manh

- Tinh Thần thân thể, nghe qua cái tên có lẽ rất lợi hại, làm sao tỷ lại biết được?

Sở Lâm Phong đứng ở trong nước, miệng lầm bầm nói.

- Ta chỉ có thể nói vận khí của ngươi rất tốt, trời sinh Thuần Dương thân thể và huyết thống Long tộc. Chỉ là huyết mạch của ngươi còn chưa được thức tỉnh, nếu như thức tỉnh huyết mạch thì long tộc của ngươi có một loại pháp quyết luyện thể có thể nói là đệ nhất thiên hạ, nó tên là Cuồng Long Chiến Quyết. Sau khi luyện thành có Cuồng Long Chiến thể, đủ để so sánh với Tinh Thần thân thể này. Nếu muốn luyện Tinh Thần thân thể ít nhất cũng phải có thực lực Địa Vũ Cảnh. Thế nhưng ngươi mới là Huyền vũ cảnh ngũ trọng thiên mà thôi. Kỳ tích! Không ngờ lần đầu tiên luyện đã đạt tới Tinh Thần thân thể nhất trọng, ngươi xem đám ô uế trên người ngươi là có thể hiểu rõ. Đây là kết quả của việc bức tạp chất trong cơ thể ngươi ra bên ngoài cơ thể.

- Hắc hắc! Tỷ không nhìn một chút xem ta là ai chứ? Tinh Thần thân thể này rất dễ tu hành, chỉ là lúc này mới là nhất trọng thiên, khi nào mới có khả năng đạt tới cửu trọng thiên a?

Sở Lâm Phong buồn bực nói.

- Chờ sau khi ngươi trải qua chín lần thống khổ như thế là được. Lần sau so với lần trước còn nguy hiểm hơn. Bây giờ ngươi chỉ mới cường hóa gân mạch và cơ thể mà thôi, sau này ngay cả nội tạng, đầu khớp xương, não cũng phải chịu đựng như vậy. Đợi tất cả đầu khớp xương và nội tạng trong thân thể của ngươi biến thành màu vàng thì có lẽ ngươi đã luyện thành. Tinh Thần thân thể này không có tâm pháp chiêu thức, khi tinh thần lực bên trong cơ thể ngươi đạt tới trình độ nhất định thì mới có thể tạo ra được. Không phải mỗi người đều có thể dùng tinh thần lực để luyện thể, có vài người dùng cả đời cũng chưa từng gặp qua chuyện này. Hơn nữa còn là người đã có được thực lực Thiên Vũ cảnh.

Rốt cục Sở Lâm Phong đã tắm rửa xong, một chuyện khiến cho hắn buồn bực cũng xuất hiện, bên trong đai lưng trữ vật của hắn lại không có y phục để thay.

Bây giờ y phục trước đó vẫn còn thô, lại còn vết máu loang lổ, nếu vẫn tiếp tục mặc lên người thì cũng không có gì khác biệt so với lúc chưa tắm.

Sở Lâm Phong nhìn lá sen trong hồ xung quanh một chút, lập tức nghĩ tới điều gì đó. Sau đó không lâu, một người toàn thân bọc lá sen từ trong hồ đi lên trên bờ.

- Ai?

Đột nhiên một thanh âm truyền đến, lập tức khiến cho Sở Lâm Phong vừa lên bờ lại càng hoảng sợ hơn.

Người nọ lập tức chạy tới, bởi lúc này trời còn chưa sáng cho nên cũng không nhìn thấy rõ được đối phương. Ở trong mắt của nàng chỉ thấy một người một tay ôm ngực, một tay bưng phía dưới của mình, rất mất thuần phong mỹ tục.

Lúc này, người xuất hiện ở trong Phủ thành chủ không là kẻ gian thì cũng là trộm.

- Tặc tử, lại dám tới Phủ thành chủ ta, hôm nay để bản tiểu thư cho ngươi biết Phủ thành chủ ta không phải là ai cũng có thể đi vào được.

Một đạo chương ảnh sắc bén được bỏ ra, chương phong vang lên, trực giác của Sở Lâm Phong nói cho hắn biết, uy lực của một chương này không kém, nếu như không tiếp thì nhất định hắn sẽ bị thương.

Thế nhưng lúc này hai tay hắn đều không dùng được. Đối phương nói đánh là đánh, không cho hắn có một chút thời gian giải thích. Sở Lâm Phong biết

người này chính là Tư Mã Tĩnh Di, chỉ là không rõ vì sao lúc này nàng lại xuất hiện ở nơi này.

Chẳng lẽ là bởi vì ban đêm ngủ không được, cho nên tới tìm mình?

Trong lúc vội vàng, Sở Lâm Phong chỉ có thể dùng một tay để ngăn chặn, chỉ là trong miệng cũng đồng thời nói:

- Tư Mã mỹ nữ là ta!

Chỉ là đã chậm, chương ánh của Tư Mã Tĩnh Di đã đi tới trước mặt của Sở Lâm Phong:

- Phanh phanh!

Bàn tay của hai người trực tiếp va chạm, Sở Lâm Phong rất may mắn bị đánh bay, tuy rằng lực công kích của hắn không kém, nhưng so với Địa Vũ cảnh như Tư Mã Tĩnh Di vẫn có một khoảng cách rất lớn.

Khi Tư Mã Tĩnh Di công kích Sở Lâm Phong thì nàng nghe thấy thanh âm của Sở Lâm Phong. Thanh âm này quá quen thuộc đối với nàng, nhất là xưng hô đặc thù Tư Mã mỹ nữ kia.

Ở trong ấn tượng của nàng, dường như chỉ có hắn gọi nàng như vậy, muốn thu hồi chương cũng đã không kịp. Ngay khi Sở Lâm Phong bị đánh bay thì đồng thời nàng cũng vọt tới.

Sở Lâm Phong lồm cồm từ dưới đất đứng lên, chỗ duy nhất che đậy thân thể hắn cũng bị chương lực làm cho vỡ nát. Lúc này hắn hoàn toàn chính là người nguyên thủy, toàn thân lộ ra ở trước mặt của Tư Mã Tĩnh Di.

Tuy rằng trời còn chưa sáng, đôi phương không có cách nào nhìn thấy rõ hình dạng của mình bây giờ. Thế nhưng Sở Lâm Phong lại thấy vô cùng xấu hổ, đây là chuyện mà hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới được.

Tư Mã Tĩnh Di biết rõ lực công kích của một chương này, có thể trực tiếp làm cho Huyền vũ cảnh thất trọng thiên bị trọng thương.

Sau khi biết là Sở Lâm Phong, nàng vội vàng tiến lên đỡ hắn:

- Ngươi... tại sao ngươi sẽ ở nơi này? Khi ta hỏi ngươi sao ngươi không nói? Có bị thương không?

Liên tiếp đưa ra câu hỏi khiến cho Sở Lâm Phong nhức đầu, cộng thêm trong lúc nàng khẩn trương thở ra như hoa lan làm cho hắn cảm thấy nóng lên. Nếu như Tư Mã Tĩnh Di biết bây giờ hắn đang trần truồng trần trụi, không biết nàng sẽ có cảm tưởng gì.

Sở Lâm Phong muốn nói, thế nhưng nửa ngày vẫn không có lên tiếng, khiến cho Tư Mã Tĩnh Di hiểu lầm là hắn đã bị nàng đánh cho bị thương, không có cách nào nói chuyện.

Sau đó nàng làm ra một hành động rất kinh người, trực tiếp vác Sở Lâm Phong lên, bước nhanh về phía một chỗ gần đó.

Trong lòng Tư Mã Tĩnh Di do dự rất lâu mới đưa ra quyết định như vậy. Cái gọi là nam nữ khác biệt đã sớm bị nàng vứt ra sau đầu. Lại nói, nàng cũng đã bị hắn cưỡng chế hôn, từ đạo lý nào đó mà nói, nàng đã là người của hắn rồi.

Trong lòng Tư Mã Tĩnh Di thầm nghĩ, phải nhanh một chút, dẫn hắn đến phòng để xem thương thế của hắn một chút. Mà Sở Lâm Phong cũng có nỗi khổ khó nói, trong lúc phân vân thì đã bị nàng vác lên trên vai.

- Thả ta xuống!

Không có cách nào khác cho nên hắn chỉ có thể lên tiếng ngăn cản.

- Lập tức tới ngay đây, đừng nói chuyện!

Sau khi Tư Mã Tĩnh Di nói xong đột nhiên cảm giác được dường như trên lưng nàng có một vật nhọn như cọc gỗ chọc vào người nàng.

Khi Tư Mã Tĩnh Di đặt Sở Lâm Phong lên trên ghế ở đại sảnh, một màn trước mắt khiến cho nàng phát ra tiếng thét to lớn nhất từ trước tới nay.

- A!

Thanh âm lớn đến mức thiếu chút nữa đã phá vỡ màng nhĩ của Sở Lâm Phong. Sở Lâm Phong cũng biết tình huống của mình, cho nên hắn vội vàng nói:

- A cái gì, mau tìm một cho ta bộ y phục tới đây. Thanh âm của ngươi sẽ chỉ dẫn người tới mà thôi, đến lúc đó người khác thấy thì chúng ta nên làm như thế nào cho phải đây?

Tư Mã Tĩnh Di từ trong khiếp sợ khôi phục lại, vội vàng xoay người tiến vào một căn phòng, không lâu sau lại lấy ra một bộ y phục thoạt nhìn như là đồ của nữ nhân vậy.

- Mau mặc vào, đợi lát nữa ta sẽ tìm ngươi tính sổ!

Tư Mã Tĩnh Di quay đầu ra chỗ khác nói.

Làm sao bây giờ?

Trong lúc cấp bách, vẻ mặt của Sở Lâm Phong vô cùng bất đắc dĩ, đành phải mặc y phục của Tư Mã Tĩnh Di vào, chỉ là cảm giác hơi chật, trói chân trói tay, rất khó chịu.

- Tư Mã mỹ nữ, không có người nào chơi người khác như vậy a. Đây là đồ của nữ nhân, ngươi bảo ta mặc thế nào đây?
- Chỉ có y phục như thế mà thôi. Món này là lớn nhất, nếu như không muốn mặc thì ngươi cứ để như vậy đi, để xem ngươi chịu được bao lâu.
- Ta thấy nên tiến vào trong phòng tránh một chút đi, nam không ra nam, nữ không ra nữ như vậy sao ta có thể gặp mặt người khác được chứ?

Lúc này Tư Mã Tĩnh Di xoay người lại, thấy hình dạng hiện tại của Sở Lâm Phong, nàng lập tức nhất thời cười nói:

- Cũng không tệ lắm, không ngờ da dẻ của ngươi cũng tốt như vậy, nếu như để ngươi trang điểm một chút. Nhất định sẽ khiến cho người ta không nhận ra ngươi là nam nhân a.
- Quên đi, ta không muốn mặc y phục của ngươi. Làm như vậy, nếu như bị người ta biết ta là Nhị thiếu gia Sở gia, lại biến thành bộ dáng này thì mặt mũi của Sở gia sẽ bị ta làm mất hết.

Lúc này từ bên ngoài có mấy tên hộ vệ xông vào, một người trong đó cung kính hỏi Tư Mã Tĩnh Di:

- Tiểu thư, người không sao chứ!

Tư Mã Tĩnh Di rất nghiêm túc nói:

- Không có việc gì, các ngươi đi ra ngoài đi, không có lệnh của ta thì ai cũng không được vào.

Đương nhiên mấy hộ vệ này nhìn thấy Sở Lâm Phong, tuy rằng trong lòng cảm thấy kỳ quái, chỉ là bọn họ cũng không dám hỏi điều gì. Tất cả đều vội vàng lui ra ngoài.

- Sở Lâm Phong, rốt cuộc ngươi đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại biến thành như vậy?

Sau khi Tư Mã Tĩnh Di nói ra lời này, trên mặt lập tức cảm thấy nóng bỏng.

Lúc này rốt cuộc nàng đã hiểu rõ cái gây ở trên lưng vừa rồi là vật gì.

- Ta, ta chỉ muốn tắm rửa một chút, thay y phục, cho nên...
- Cho nên ngươi không mặc y phục sao?

Tư Mã Tĩnh Di không còn lời nào để nói nữa, người này quả thực là một tên biến thái a.

- Ngươi cũng đã nhìn rồi, còn nói cái gì nữa? Ta cũng không có làm hại ngươi nha.
- Ngươi... ngươi chính là một kẻ lưu manh!

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Bị tập kích trong rừng

Sở Lâm Phong cảm giác so với Đậu Nga mình còn oan hơn. Mình bị nàng nhìn một lần nàng lại còn chửi mình lưu manh, thực sự là không có lý nào như thế chứ.

- Tư Mã mỹ nữ, khi bình minh phải tìm cho ta một bộ y phục của nam nhân. Không phải ngươi sẽ để cho ta sống ở chỗ này không đi ra ngoài đó chứ?
- Đi ra ngoài? Ngươi đã làm trái với quy củ của Phủ thành chủ ta, đây là nghiêm phạt đối với ngươi, ngươi đừng không biết tốt xấu như vậy!

Trong nháy mắt giọng của Tư Mã Tĩnh Di đã biến đổi, có thể là bởi vì Sở Lâm Phong nói mình phải rời đi.

- Vậy người chuẩn bị để ngây ngốc ở đây bao lâu?

- Mãi đến khi ta hài lòng mới thôi!

Nói xong nàng trực tiếp đi ra ngoài.

Mà lúc này trời đã bắt đầu sáng, hôm nay là ngày cuối cùng gia tộc tỷ thí, Sở Lâm Phong rất muốn đi xem một chút. Bởi vì có Lâm Nhưộc Hi ở nơi đó.

- Phải rời khỏi nơi này. Lưu Lang chết nhất định sẽ mang đến phiền phức cho gia tộc, chỉ là lúc này bên ngoài có hộ vệ. Ta nên đi ra ngoài như thế nào đây chứ?

Chém giết hộ vệ là chuyện không có khả năng. Như vậy sẽ coi như là trực tiếp gây sự ở trong Phủ thành chủ. Khi đó cũng có thể đánh mất cái mạng nhỏ của mình. Thật là gấp đến chết đi được.

Sở Lâm Phong nhìn thấy Tư Mã Tĩnh Di rời đi, trong lòng bất an thầm nghĩ.

Trận tỷ thí cuối cùng không có Sở Lâm Phong cho nên đương nhiên đã thiếu đi vẻ đặc sắc. Vốn Lâm Nhưộc Hi muốn buông tha, thế nhưng hết lần này tới lần khác lại không được theo ý nguyện của nàng.

Người tỷ thí với nàng chính là tên đệ tử Huyền vũ cảnh lục trọng thiên kia. Trước mặt Lâm Nhưộc Hi cường đại, hẳn trực tiếp lựa chọn nhận thua. Trong thâm tâm hẳn cho rằng đây là lựa chọn sáng suốt, thế nhưng ở trong mắt của Lâm Nhưộc Hi cũng là lựa chọn ngu không ai bằng.

Nếu như hẳn tùy ý công kích nàng thì nàng cũng sẽ lựa chọn chịu thua, đáng tiếc hẳn lại còn nói ra trước cả bản thân nàng.

Kết quả cuối cùng là Thượng Quan Vô Tình đạt được vị trí thứ nhất. Công Tôn Hoàng thứ hai, Lâm Nhưộc Hi thứ ba, đều có tư cách tiến vào Thiên Long học viện.

Kế tiếp chính là lúc phát phần thưởng, phần thưởng lần này so với gia tộc tỷ thí lần nào còn phong phú hơn.

Vị trí đứng đầu không chỉ có một ngàn linh thạch mà còn có một vũ kỹ Huyền giai hạ phẩm, ngoài ra còn có ba viên đan dược tam phẩm.

Đan dược phân ra thành năm bảy loại, đan dược tốt nhất chính là đan dược cửu phẩm, chỉ là dường như loại này chưa từng xuất hiện qua, đan dược thất bát phẩm đều là tồn tại trong truyền thuyết.

Lâm Nhưộc Hi có được ba trăm linh thạch và một viên đan dược tam phẩm, một thanh binh khí Linh cấp trung phẩm. Đối với mấy thứ này nàng cũng không quá quan tâm. Thứ nàng quan tâm nhất chính là sự an nguy của Sở Lâm Phong.

Nghiêm phạt của Phủ thành chủ rất nghiêm trọng, hy vọng duy nhất là hẳn không bị nguy hiểm liên quan tới mạng sống.

Sở Nguyên Phách đã từng lên hỏi Tư Mã Tĩnh Di tình huống của Sở Lâm Phong thế nào. Thế nhưng lại không hề nhận được câu trả lời khẳng định. Thế nhưng từ giọng của Tư Mã Tĩnh Di là có thể đoán ra được tạm thời Sở Lâm Phong còn không có nguy hiểm liên quan tới mạng sống.

Mang theo tâm tình bất an cùng với mọi người trở lại Sở gia. Hẳn biết rất nhanh Sở gia sẽ gặp một trận gió tanh mưa máu.

Liên tiếp hai ngày Tư Mã Tĩnh Di cũng không có đến xem Sở Lâm Phong. Chỉ là nàng vẫn sai người đưa y phục tới, còn có ý để lại một nha hoàn hầu hạ hẳn.

Ngày thứ ba Tư Mã Tĩnh Di mới đến, một thân y phục màu đen, làm tôn người của nàng lên. Nhất là bộ phận sinh động hùng vĩ kia càng hấp dẫn ánh mắt của người ta.

Sở Lâm Phong lẳng lặng nhìn nàng, giống như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật vậy, trong ánh mắt không có một chút tà niệm nào cả.

- Xem đủ chưa? Bây giờ người có thể đi, chỉ là mười ngày sau phải theo ta đi tới Thiên Long học viện.

Sở Lâm Phong có chút khó tin nhìn về phía Tư Mã Tĩnh Di:

- Ta thực sự có thể đi sao? Người không đùa giỡn ta đó chứ?

- Không đi nữa thì sẽ có người đi thật. Người nhớ kỹ chuyện người đã đồng ý với ta, bằng không tự gánh lấy hậu quả.

Cũng không chờ Sở Lâm Phong rời đi, bản thân nàng lại tự xoay người mình đi trước.

- Là ai đang chờ mình, chẳng lẽ là Nhưộc Hi sao?

Trong lòng của Sở Lâm Phong có một loại trực giác, sau đó hẳn vội vàng chạy đi ra phía ngoài.

Từ phía rất xa đã nhìn thấy một nữ tử người mặc váy màu hồng, mang theo khăn che mặt đang đứng ở cửa Phủ thành chủ.

- Nhượng Hi!

Sở Lâm Phong kích động gọi một tiếng, bước chân cũng tăng lên rất nhiều.

- Lâm Phong!

Lâm Nhượng Hi mang theo vẻ mặt mừng rỡ kêu lên.

Sở Lâm Phong nắm tay của Lâm Nhượng Hi rồi hỏi:

- Vì sao không quay về?

- Muội lo lắng cho chàng!

Tuy rằng chỉ có mấy chữ ngắn ngủn thế nhưng lại nói rõ tình ý của Lâm Nhượng Hi đối với mình, có thể từ như vậy hẳn đâu còn cầu gì hơn nữa?

Một tay ôm lấy Lâm Nhượng Hi vào trong ngực, lại nói:

- Chúng ta đi thôi, lần trước từ biệt, ta có rất nhiều chuyện muốn nói với nàng.

Có thể cùng đi ra ngoài với Sở Lâm Phong là một chuyện vô cùng cao hứng đối với Lâm Nhượng Hi. Nàng không khỏi cao hứng nói:

- Được, muội cũng muốn đi ra ngoài dạo một chút, huynh muốn đi tới đâu?

- Hậu sơn được không? Không có người nào, có vẻ thanh tịnh, sẽ không bị quấy rầy!

Sở Lâm Phong thuận miệng nói.

Nhưng mà lời nói này rơi vào trong tai của Lâm Nhượng Hi lại có chút không bình thường. Thanh tịnh, không bị người ta quấy rầy, lẽ nào huynh ấy chuẩn bị làm gì với ta sao?

Nghĩ đến buổi tối ngày hôm đó giữa hắn và mình ở hậu sơn, trên khuôn mặt trắng nõn của nàng lập tức đỏ ửng. Lòng như con nai nhảy loạn, lúc nói chuyện cũng biến thành ấp a ấp úng:

- Được... vậy... vậy đến hậu sơn!

Phía sau núi có quá nhiều cổ thụ và hồi ức với Sở Lâm Phong, hai người liền đi thẳng đến nơi này. Dĩ nhiên không phải là chạy mà đi từ từ, vừa đi vừa nói một ít chuyện thú vị.

Sau khi hai người rời khỏi đó không lâu, Lưu gia đã nhận được tin tức hai người rời đi, Lưu Nguyên Khải nghe được tin tức thám tử báo lại, trong lòng lập tức vui vẻ:

- Hôm nay thật là một ngày lành, thời điểm chúng ta đối phó với Sở gia đã đến rồi.

Lập tức, hắn nói với một tên thân tín ở bên cạnh:

- Người đi chọn mấy đệ tử có thực lực mạnh mẽ đến hậu sơn làm thịt tiểu tử kia, nhớ kỹ không nên để lại bất kỳ dấu vết gì.

- Vâng, gia chủ! Thuộc hạ sẽ lập tức đi làm, nhất định phải giết chết tiểu tử kia sạch sẽ lưu loét, xin gia chủ yên lòng!

Nói xong hắn nhanh chóng rời đi.

Trên mặt của Lưu Nguyên Khải hiện lên vẻ dữ tợn:

- Sở Lâm Phong, lần này ngươi còn không chết được sao? Ta cũng không tin ngươi có thể đối phó được với năm cao thủ Huyền vũ cảnh bát trọng thiên công kích.

Sau đó hắn nói với tên thám tử báo tin kia:

- Người đi thông báo cho Sở Nguyên Thiên, hôm nay chính là ngày hắn chuẩn bị tiếp nhận vị trí gia chủ Sở gia, bảo hắn chuẩn bị một chút! Mặt khác nói cho Công Tôn gia, Lưu gia ta đã chuẩn bị xong, bảo bọn họ cũng nhanh lên một chút.

Tên thám tử kia chỉ gật đầu một cái, sau đó lại giống như một làn khói biến mất, tốc độ kia so với Lãng ba vi bộ của Sở Lâm Phong cũng không chậm hơn là bao.

Hậu sơn Lưu Vân Thành, hai người Sở Lâm Phong đang từ từ tiến lên. Nhìn nhìn hoa dại bên sườn núi và cây cối xanh um tươi tốt cũng đã làm cho người ta có một loại cảm giác vui vẻ thoải mái.

- Lâm Phong, cảm ơn huynh. Là huynh khiến cho muội có được thực lực như bây giờ, là huynh đã khiến cho muội biết ý nghĩa của việc sinh tồn. Huynh biết không, sau khi huynh bị người của Phủ thành chủ mang đi, trong lòng muội như muốn vỡ tan.

- Nhưộc Hi, đừng nói như vậy. Nàng là nữ nhân của Sở Lâm Phong ta, ta làm gì cho nàng cũng là chuyện đương nhiên. Dùng thực lực của nàng, có lẽ đã thu được vị trí thứ nhất. Hiện giờ lại đứng ở vị trí thứ ba, chẳng lẽ là vì ta?

- Nếu như huynh không thể đi tới Thiên Long học viện, muội đi tới đó còn có ý nghĩa gì chứ? Đáng tiếc tên đệ tử kia lại trực tiếp nhận thua, so với trong suy nghĩ của muội còn nhanh hơn!

- Ha ha, như vậy là khó cho muội rồi!

- Huynh còn cười được nữa!

Sở Lâm Phong không kiềm chế được mà ôm Lâm Nhưộc Hi vào trong ngực.

Đúng lúc này, trong đầu hắn đột nhiên xuất hiện thanh âm của Kiếm linh Nguyệt Nhi:

- Lâm Phong, đợi ngày sau hãy nói chuyện yêu đương đi. Phiền phức của các ngươi tới rồi, thực lực của những người này còn không thấp, đủ để giết chết ngươi!

Thanh âm của Kiếm linh Nguyệt Nhi lập tức kéo Sở Lâm Phong về với thực tại:

- Nhưộc Hi, chúng ta gặp phải phiền toái, muội trốn ở phía sau tảng đá, đừng có đi ra, ta sẽ giải quyết, nhớ kỹ lời nói của ta!

Sở Lâm Phong đột nhiên nói ra lời như vậy, khiến cho Lâm Nhưộc Hi cũng rất là mơ hồ:

- Muội có thể giúp được huynh mà, với thực lực của muội cũng sẽ không trở thành trói buộc của huynh.

- Chuyện chém chém giết giết như vậy làm sao có thể để cho lão bà xinh đẹp của ta làm chứ? Nàng cứ ngoan ngoãn tìm một chỗ trốn là được!

Sở Lâm Phong lập tức cho nàng thấy chủ nghĩa nam nhân của hắn.

Lâm Nhưộc Hi tròn mắt liếc nhìn Sở Lâm Phong, chỉ là trong lòng vẫn vô cùng cảm động.

Thấy cách đó không xa có một tảng đá lớn, ngay sau đó nàng lập tức núp ở phía sau, trầm nghĩ:

- Chỉ cần Lâm Phong gặp phải nguy hiểm, ta sẽ đi ra giúp chàng, có lẽ khi đó chàng cũng sẽ không trách ta.

Trong lòng trầm nghĩ.

Sau khi nhìn thấy Lâm Nhưộc Hi đã tránh đi, Sở Lâm Phong lấy ra Thanh Thương kiếm từ trong đai lưng trữ vật rồi nắm trong tay, lại quay về phía trước cách đó không xa rồi kêu lớn:

- Tất cả đi ra đi, ẩn nấp làm gì! Đã tới lâu như vậy cũng không biết đi ra chào hỏi hay sao?

- Ha ha ha! Không nghĩ tới phế vật trước kia lại biến thành thiên tài, xem ra việc này là thật. Chỉ là quá đáng tiếc, coi như ngươi là tuyệt thế kỳ tài thì hôm nay cũng khó trốn khỏi số phận bị chém giết a!

Sở Lâm Phong vừa dứt lời thì lúc này từ trong rừng cây năm người áo đen che mặt đi ra.

- Các ngươi là ai? Đường như Sở Lâm Phong ta cũng không có đắc tội với các vị chứ, không biết là ai phái các vị tới đây?

Sở Lâm Phong cũng không có đặt năm người này vào trong mắt, ở trong mắt của hắn, năm người này sẽ lập tức biến thành người chết. Mà người chết thì sẽ không cầu thành uy hiếp được đối với mình.

- Không cần phải nói nhảm nhiều như vậy, ngày này sang năm sẽ là ngày giỗ của ngươi. Lên! Giết hắn, chúng ta còn có nhiệm vụ khác!

Người áo đen cầm đầu nói.

- Không vội, không vội, ta chết cũng không vội, các ngươi gấp cái gì, để ta đoán một chút xem là ai phái các ngươi tới đây nhé?

Sở Lâm Phong ra vẻ đau khổ suy nghĩ, lại nói:

- Ồ, ta biết rồi, nhất định các ngươi là người do Lưu gia phái tới. Chỉ là rất đáng tiếc, phái mấy thùng com như các ngươi tới giết ta, không biết là mạng ta tốt hay là mạng của các ngươi khó! Chỉ bằng vào các ngươi? Đợi tới kiếp sau ah!

- Tiểu tử, ngươi muốn chết!

Một người áo đen trong đó không nhận được lời nói của Sở Lâm Phong cho nên trực tiếp vọt tới, đại đao trong tay thoáng hiện lên hàn quang sâu kín.

Tốc độ rất nhanh, lực công kích cũng rất mạnh, đây là cảm giác đầu tiên của Sở Lâm Phong, xem ra thực lực chắc là Huyền vũ cảnh thất trọng thiên trở lên. Quả thực là Lưu gia quá đề ý tới hắn.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Hợp lực chém giết

Lăng ba vì bộ lập tức được thi triển ra, né tránh khỏi đao của người áo đen kia một cách huyền diệu khó giải thích. Đương nhiên kết quả này là kết quả mà mấy người khác thấy. Kỳ thực Sở Lâm Phong đã sớm tính toán xem mình nên tránh né như thế nào.

Sở dĩ hắn làm như vậy thật ra là đang nguy trang cho bản thân mình. Khiến cho người ta nghĩ hắn tránh né rất miễn cưỡng, thực lực cũng không phải quá cao như trong miệng mọi người nói.

Hắn nghĩ, cảm giác giả heo ăn thịt hổ rất tốt, có thể bất giờ đánh ra một kích tàn nhẫn.

- Xem ra ngươi cũng không phải quá là mạnh! Chỉ một chiêu đã làm cho ngươi chật vật chịu không nổi như vậy. Các huynh đệ, hôm nay một mình ta đã có thể đối phó được với tiểu tử này rồi, các ngươi cứ chờ xem cuộc vui đi!

Người áo đen kia kia cười to nói.

Trong lòng Sở Lâm Phong thì lại cười trộm:

- Tiểu gia đang muốn ngươi tự cho là đúng như vậy đó, đợi nhìn xem ngươi chết ra sao mà thôi!

Nắm thật chặt chuôi kiếm trong tay, chân nhanh chóng bước ra, thân pháp như quỷ mỵ, dùng tốc độ cực nhanh trong nháy mắt đã đến trước mặt của người áo đen này.

Đồng thời Thanh Sương kiếm trong tay đánh ra một đường vòng cung duyên dáng, dùng tốc độ nhanh như tia chớp, bỗng nhiên đâm về phía cổ họng của hắn.

Bây giờ Sở Lâm Phong đã vô cùng thuận thực đối với bảy thức trước của Truy Phong Kiếm Quyết. Tốc độ của một kiếm này vô cùng nhanh, dùng thân kinh của tên người áo đen kia căn bản không kịp phản ứng. Hắn chỉ có thể nhìn thấy một đạo kiếm khí sắc bén bắn vào mặt mà thôi.

Sau đó hắn có cảm giác cổ họng hơi tê rần, hít thở rất khó khăn. Giống như trên cổ họng bị vật đó chặn lại vậy, không ngờ lại khiến cho hắn không có cách nào hít thở được.

Ngay sau đó, máu đỏ tươi đã từ trên cổ của hắn chảy xuôi xuống. Ngay cả một âm thanh mà người áo đen này cũng không thể phát ra được thì thân thể đã chậm rãi ngã xuống về phía sau.

Tới thời khắc cuối cùng, hắn còn chưa rõ mình đã chết như thế nào.

Thế nhưng, hắn cũng không biết cổ họng của mình đã bị một kiếm nhanh như tia chớp của Sở Lâm Phong đâm thủng.

Bởi vì kiếm pháp của Sở Lâm Phong cực nhanh, tựa như gió, nhẹ nhàng thổi qua không để lại một chút vết tích, cho nên cũng không cho hắn thời gian để kịp phản ứng.

Hơn nữa trong nháy mắt khi Thanh Sương kiếm trong tay Sở Lâm Phong đâm vào cổ họng của hắn thì, hắn còn không có cảm thấy được bao nhiêu đau đớn.

Mãi đến khi Sở Lâm Phong rút Thanh Sương kiếm từ trong cổ họng của hắn ra thì hắn mới biết mình đã xem thường người này. Hóa ra thực lực của hắn đúng như lời đồn đãi, rất lợi hại.

Trên thế giới này không có thuốc hồi hân, hắn mang theo sự không cam lòng ngã xuống, hai mắt tròn tròn, chết cũng không nhắm mắt.

Mà lúc này, bốn người áo đen kia cũng đã nhìn thấy động tác lúc trước của Sở Lâm Phong, thực sự rất nhanh. Nhanh tới mức khiến cho bọn họ không kịp làm cái gì, chỉ có thể trở mặt nhìn đồng bạn của mình ngã xuống trước mặt mình mà lại bất lực.

Cảm giác dùng một kiếm đánh chết đối phương khiến cho Sở Lâm Phong cảm thấy rất thoải mái. Nhìn tên áo đen nằm sõng soài trên mặt đất, lòng mày của Sở Lâm Phong cũng không hề nhú lên một cái, người như vậy chết cũng không có gì là đáng tiếc cả.

- Xem ra chúng ta đã đánh giá thấp tiểu tử này. Lúc trước hần ta luôn giả vờ, khiến cho chúng ta không xuất thủ, các huynh đệ cùng tiến lên tốc chiến tốc thắng!

Người áo đen cầm đầu nói.

Trong khi nói chuyện, công kích của ba người đã đi tới trước mặt của Sở Lâm Phong. Trong mắt của Sở Lâm Phong không có một chút hốt hoảng nào, biểu hiện trên mặt vẫn bình tĩnh như nước.

Sau đó Thanh Suồng kiếm trong tay hần run lên, hần thi triển ra Phù Quang lược ảnh, thân thể giống như quý mỵ vậy lướt ngang hai thước sang bên cạnh, mang theo một đạo tàn ảnh tránh ra khỏi công kích của bốn người.

Đồng thời hần cũng nhanh chóng thi triển ra tuyệt chiêu Huyền Ảnh chỉ đánh lên người khác. Công kích về phía một người áo đen cách hần gần nhất.

Huyền ảnh chỉ không gì không phá, không có gặp phải một chút trở ngại nào, dễ dàng rơi vào trên người của người áo đen kia.

- A!

Một tiếng hét thảm truyền đến, trước ngực của người áo đen này xuất hiện mấy lỗ máu sâu thấy tận xương, máu tươi trong nháy mắt đã nhiễm đỏ y phục của hần.

Từ sau khi Sở Lâm Phong luyện thành tầng thứ nhất Tinh Thần thân thể thì hần cảm giác thực lực của mình lại trở nên mạnh mẽ hơn nữa. Nhất là lực công kích của Huyền Ảnh chỉ so với trước đây chỉ ít cũng đã đề cao lên gấp hai lần.

Lúc này người áo đen kia cũng không cam lòng ngã xuống, bởi vì một đạo chỉ trong đó đánh vào vị trí trái tim của hần. Trái tim bị đâm phá, nhất định hần sẽ phải chết không thể nghi ngờ.

Đây là lần đầu tiên Sở Lâm Phong dùng Huyền Ảnh chỉ để chém giết người khác. Hơn nữa còn chỉ dùng một chiêu, từ độ mạnh yếu lúc đối phương thi triển công kích với mình là hần có thể đoán được đối phương cũng có thực lực Huyền vũ cảnh thất trọng thiên.

Sự khiếp sợ trong lòng hần kỳ thực còn lớn hơn so với bất kỳ kẻ nào. Tuy rằng hần cảm giác thực lực có tăng lên, thế nhưng lại không nghĩ rằng mình lại tăng lên tới cảnh giới kinh khủng này.

Biến hóa đột nhiên xảy ra khiến cho ba người khác cảm thấy giật mình, cảm thấy sợ hãi. Bởi vì người có thực lực thấp nhất trong bọn họ cũng là cảnh giới Huyền vũ cảnh thất trọng thiên. Thế nhưng đối phương chỉ dùng một chiêu đã giải quyết được hai người, thực lực như vậy quá mức kinh khủng.

Tuy rằng thành phần đánh lên chiếm đa số, thế nhưng không có đủ thực lực, muốn đánh lên cũng khó nha.

Người áo đen cầm đầu dùng hai mắt như điện nhìn chăm chăm vào Sở Lâm Phong, tay cầm kiếm của hần hơi có vẻ run run:

- Không nghĩ tới ngươi lại thật sự có được thực lực chém giết Huyền vũ cảnh cửu trọng thiên, không nghĩ tới lời đồn đại là thật.

- Hiện tại biết cũng không muộn đó! Không phải các ngươi nói ngày này năm sau chính là ngày giỗ của ta sao? Đến đây đi, để ta xem một chút xem rốt cuộc là ngày giỗ của người nào!

Từ trong lời nói của người áo đen trước mắt Sở Lâm Phong đã nhận ra được có điểm không đúng, nhất định trong nhà cũng đã xảy ra chuyện. Cho nên hần phải mau chóng giải quyết ba người trước mặt này rồi lại chạy về.

- Nhược Hi đi ra đi. Có khả năng trong nhà đã xảy ra chuyện, chúng ta phải tốc chiến tốc thắng, mau chóng chạy về.

Sở Lâm Phong biết chuyện này rất khẩn cấp, chỉ có thể để Lâm Nhược Hi hỗ trợ.

Đánh lên hai lần đã chém giết hai người, đây đều là kết quả của việc đối phương khinh thường. Nếu lại dùng phương pháp đánh lên thì hiển nhiên không thể thực hiện được, muốn lấy một địch ba, vẫn rất khó khăn a.

Sau khi Lâm Nhược Hi nghe thấy thanh âm của Sở Lâm Phong, nàng lập tức từ phía sau tảng đá lớn đi ra rồi nói:

- Lâm Phong, đề muội đối phó với một người. Huynh đối phó với hai người không thành vấn đề đó chứ?

- Không thành vấn đề! Nàng nên cẩn thận!

Thấy Lâm Nhược Hi đi ra, người áo đen kia cả giận nói:

- Vốn định giải quyết tiểu tử này, sau đó lại tiêu hồn cùng ngươi một phen. Không nghĩ tới nhanh như vậy mà ngươi đã không chờ nổi rồi. Hôm nay ta sẽ khiến cho ngươi biết tư vị nam nhân là như thế nào!

- Ác tặc! Nạp mạng đi!

Lâm Nhược Hi bị lời nói của người áo đen kia chọc giận, vừa ra tay đã chính là vũ kỹ Thiên Nữ Tán Hoa.

Khắp bầu trời đều là kiếm khí cánh hoa. Tất cả đều công kích về phía người áo đen kia, Lâm Nhưộc Hi có thực lực Huyền vũ cảnh bát trọng thiên, một kích nén giận có uy lực thế nào không cần phải nói.

Tuy rằng thực lực của người áo đen kia không tồi, thế nhưng Lâm Nhưộc Hi lại là người ra tay trước. Một kích đã là toàn lực công kích, người còn lại thì là vội vàng ngăn chặn.

Tình huống rất rõ ràng, ở dưới một chiêu này của Lâm Nhưộc Hi, hắn trực tiếp bị thương nặng, trên người có hơn mười đạo vết thương, miệng liên tục phun ra máu tươi.

Sở Lâm Phong cũng hơi giật mình, không nghĩ tới uy lực của vũ kỹ Địa cấp lại lớn như vậy. Hắn lại một lần nữa hiểu sâu thêm về thực lực của Lâm Nhưộc Hi.

- Nhưộc Hi, mau mau chém giết hắn, không nên do dự!

Nói xong Thanh Sương kiếm trong tay hắn đánh ra mấy đạo kiếm hoa công kích về phía một người trong đó.

Tốc độ quỷ dị của Sở Lâm Phong là thứ mà đám người áo đen kiêng kỵ nhất, lúc này hai người đều rất cẩn thận. Tên người áo đen cầm đầu đột nhiên chột quất một tiếng:

- Ném thử Liệt Diễm Thuận Phong Trảm của ta đi!

Từ trước tới nay Lâm Nhưộc Hi chưa từng giết người, trong lòng hơi có chút chần chờ. Tay cầm kiếm của nàng hơi run run, thế nhưng vẫn gắng gượng dùng sức đâm ra một kiếm, nàng không thể để cho Sở Lâm Phong thất vọng được.

Vũ kỹ của người áo đen này khiến cho Sở Lâm Phong có chút kiêng kỵ. Không ngờ từ trường kiếm trong tay hắn lại toát ra lửa, so với Bạo Viêm Thất Tuyệt Sát của Thượng Quan Vô Ngã trên lời đài lúc trước còn lợi hại hơn.

Sở Lâm Phong có thể cảm nhận được rõ ràng có một cỗ sóng nhiệt to lớn đang cuốn tới mình. Trong sóng nhiệt này còn có Tinh Thần kiếm khí dùng mắt thường khó có thể nhìn thấy được.

Trong nháy mắt Phù Quang lược ảnh được thi triển ra, một đạo tàn ảnh nhanh chóng xẹt qua một bên, mà trong tay hắn lại thi triển ra Huyền Ảnh chỉ. Tuy rằng không thể đánh cho đối phương trọng thương, nhưng ít ra có thể ngăn cản được đối phương phát động lần công kích tiếp theo.

Mà lúc này, người áo đen còn lại cũng đã thi triển ra vũ kỹ, mục tiêu chính là Sở Lâm Phong vừa mới thi triển Phù Quang lược ảnh, thoáng cái đã đẩy hắn rơi vào trong nguy cơ...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Khiêu Chiến Cường Giả Địa Vũ cảnh

- Giỏi! Không ngờ cũng biết học gia gia ta đánh lên người khác a.

Sở Lâm Phong gặp nguy không loạn nói.

Tinh thần lực trong nháy mắt đã phủ đầy Thanh Sương kiếm, đối mặt với vũ kỹ của người áo đen, hắn không chút suy nghĩ trực tiếp bỏ một kiếm ra.

Thi triển vũ kỹ đã không còn kịp nữa. Bằng vào tinh thần lực trong cơ thể của hắn và Tinh Thần thân thể vừa mới luyện thành nhất trọng sẽ không có nguy hiểm lớn bao nhiêu.

Người áo đen kia nhìn thấy Sở Lâm Phong trực tiếp đánh tới, trong lòng không khỏi mừng rỡ:

- Tiểu tử, lần này ngươi còn không chết nữa hay sao? Vũ kỹ của ta là vũ kỹ Hoàng giai thượng phẩm, ngươi cũng quá coi thường ta rồi.

Giữa lúc trong lòng hắn đang cho rằng Sở Lâm Phong sẽ khó thoát khỏi cái chết dưới một kích từ vũ kỹ này của hắn thì một chuyện hắn không ngờ tới lại xảy ra.

Kiếm của Sở Lâm Phong và kiếm của hắn va chạm vào nhau, một tiếng kim loại va chạm vang lên, sau đó trường kiếm trong tay hắn thoáng cái đã bị cắt thành mấy đoạn.

Thanh kiếm này của người áo đen là binh khí Linh cấp trung phẩm, không ngờ trong tình huống đối phương không thi triển vũ kỹ, chỉ bằng vào tinh thần lực trong cơ thể đã có thể chặt đứt được kiếm, chuyện này khiến cho hắn khó có thể tin được.

Khi xuất hiện loại tình huống này chỉ có hai loại khả năng, một loại là tinh thần lực của đối phương rất là cường đại, một loại đó là thứ trong tay của đối phương là thần binh lợi khí.

Nhìn thanh kiếm rách trong tay của Sở Lâm Phong dấu tích loang lổ, nhìn thế nào cũng không giống như là thần binh lợi khí. Như vậy chỉ có giải thích duy nhất là tinh thần lực của hắn cường đại quá đáng mà thôi.

Kiếm trong tay bị hủy, nhưng công kích của vũ kỹ không kết thúc, kiếm khí tinh thần lực vô hình đều rơi xuống trên người của Sở Lâm Phong.

Mà Thanh Sương kiếm của Sở Lâm Phong, sau khi dừng lại nửa giây đã trực tiếp cắm vào trái tim của hắn.

Người áo đen kia nhìn thấy rõ công kích vũ kỹ của mình trực tiếp đánh rách y phục trên người đối phương thành mấy cái lỗ lớn. Thế nhưng kỳ quái là trên người của hắn lại không có máu tươi chảy ra.

Ở nơi y phục bị rách có thể thấy được có vài vết máu, màu sắc rất nhạt, giống như bị roi da quật vào vậy.

- Điều này sao có thể, không ngờ vũ kỹ của mình lại bị tiểu tử này dùng thân thể chặn, thân thể đối phương cường hãn bao nhiêu cơ chứ!

Lúc này ở vị trí ngực hắn lại truyền đến cảm giác đau đớn, khí tức sinh mạng đang nhanh chóng xói mòn. Đến lúc chết hắn cũng không rõ tại sao lại có người có thể trực tiếp dùng thân thể để ngăn cản một kích từ vũ kỹ của hắn.

Trên mặt của Sở Lâm Phong hiện lên vẻ lạnh lẽo, giải quyết một người vẫn còn một người. Hắn nhanh chóng rút Thanh Sương kiếm ra để đối phó với người áo đen thủ lĩnh, cũng là người lợi hại nhất kia.

Trong lòng hắn đã có thêm nhận thức về Thanh Sương kiếm, không ngờ nó lại có thể trực tiếp chặt đứt binh khí của người khác. Tuy rằng còn chưa giải trừ phong ấn, chỉ là thuộc tính cơ bản của thượng cổ Thần khí vẫn còn có.

Mà lúc này rốt cục Lâm Nhược Hi cũng đã chém giết được người nọ. Lần đầu tiên giết người, trong lòng nàng có một chút sợ hãi. Sắc mặt có chút tái nhợt, nhất định là trong lòng đang giãy dụa.

Sở Lâm Phong nhìn người áo đen thủ lĩnh rồi nói:

- Hôm nay chỉ còn lại một mình người, nói ra người sai người tới đây. Như vậy tiểu gia sẽ để người toàn thân!

Lúc này Lâm Nhược Hi cũng đã đi tới, cùng với Sở Lâm Phong một trước một sau ngăn cản người áo đen thủ lĩnh kia, nàng nói:

- Lâm Phong, nhanh giết hắn một chút, lúc này trong Sở gia nhất định đã đánh nhau.

- Ha ha, Nhược Hi, giết một người là gan của nàng đã lớn hơn rồi. Chúng ta cùng tiến lên, xem ai giết được hắn trước a!

Sở Lâm Phong cười nói với Lâm Nhược Hi, không coi tên người áo đen thủ lĩnh kia vào đâu.

- Tiểu tử, ngươi khinh người quá đáng! Hôm nay cho dù lão tử có chết thì cũng phải kéo ngươi theo để đệm lưng!

Người áo đen thủ lĩnh giận dữ nói, bị hai tiểu bối không để vào mắt là chuyện vô cùng nhục nhã.

- Lão tử sẽ tiếp ngươi! Nhược Hi bắt đầu!

Sở Lâm Phong nói xong trực tiếp dùng một chiêu Văn Đạm Phong Khinh công kích về phía hắn.

Lâm Nhược Hi cũng không cam lòng tỏ ra yếu kém, một lần nữa thi triển ra Thiên Nữ Tán Hoa. Công kích vũ kỹ của hai người mang theo uy lực cường đại trước sau giáp công tới người áo đen thủ lĩnh kia.

Trước sau giáp công như vậy đối với người bình thường mà nói, chỉ có hai chữ, chờ chết.

Thế nhưng người áo đen thủ lĩnh kia cũng có chỗ hơn người của hắn. Khi công kích của hai người Sở Lâm Phong còn chưa tới gần người thì hắn đã nhanh chóng bỏ ra hai chiêu.

Hơn nữa còn là đồng thời bỏ ra, sau đó lại lắc mình một cái mang theo một đạo tàn ảnh di động hai thước sang phía bên cạnh.

Hai chiêu này của hắn trực tiếp ngăn cản công kích của hai người Sở Lâm Phong, chiêu kinh cường đại và kiếm khí đối kháng với nhau, lại còn mơ hồ có xu thế chiếm thượng phong.

- Mạnh như thế sao? Người này là cao thủ Huyền vũ cảnh cửu trọng thiên, Nhược Hi cẩn thận một chút!

Sở Lâm Phong thấy chuyện không đúng, lập tức nói.

- Lâm Phong, dùng công kích mạnh nhất, đừng sợ lãng phí tinh thần lực, tinh thần lực bên trong cơ thể ngươi rất là khổng lồ, không cần phải có kỵ.

Lúc này Kiếm linh Nguyệt Nhi đột nhiên nói.

Sở Lâm Phong rất là tin phục Kiếm linh, trong miệng cả giận nói:

- Không ngờ ngươi còn có chút bản lĩnh, tiếp ta một chiêu nữa!

Lâm Nhưộc Hi biết nhất định Sở Lâm Phong sẽ dùng một chiêu công kích lợi hại nhất của hắn. Vốn nàng định dùng chiêu Hoa Chi Hải Dương, thế nhưng cuối cùng vẫn bỏ qua ý định này.

- Phong quyền tàn vãn!

Sở Lâm Phong vận chuyển tinh thần lực trong cơ thể, nhanh chóng thi triển ra một chiêu mạnh nhất này.

Trong lúc nhất thời có một cơn gió xuất hiện ở trước mặt của Sở Lâm Phong, nhanh chóng đánh tới phương hướng của người áo đen thủ lĩnh.

Tốc độ cực nhanh, khiến cho người áo đen thủ lĩnh kia không kịp né tránh. Lúc này mặt đất cũng bị nhấc lên, tạo thành một đường rãnh rất sâu, bùn đất và đá vụn trộn lẫn ở trong đó.

Người áo đen thủ lĩnh dùng sắc mặt ngưng trọng nhìn cơn gió đột nhiên xuất hiện:

- Công kích thật là mạnh mẽ!

Hắn có thể cảm giác được rất rõ ràng, tinh thần lực ẩn nấp bên trong cơn gió này tuyệt không đơn giản, muốn chống lại một kích này, hắn không làm được.

Chỉ là, hắn cũng có một loại vũ kỹ có thể tiêu diệt sinh mệnh của mình để đề thăng thực lực.

Lấy máu làm vật dẫn, kích thích tiềm năng sinh mạng ra, có thể trong nháy mắt đề thăng thực lực của mình lên một cấp bậc. Chỉ là, hậu quả sau đó cũng rất nghiêm trọng.

Dù sao có được thì có mất, không có bữa cơm trưa nào là miễn phí. Sau khi thi triển một chiêu này chỉ ít sẽ có một tháng không thể sử dụng tinh thần lực, không thì gân mạch sẽ bị hủy hết, coi như có đan dược Thiên cấp cũng không thể cứu được mạng.

Điểm quan trọng nhất đó là sau khi tăng lên thực lực, thọ mệnh của bản thân sẽ trực tiếp giảm thiểu đi mười năm, đẳng cấp càng cao thì lại giảm càng nhiều.

Ở trong thế giới này, thọ nguyên của võ giả và thực lực là cùng một nhịp thở.

Như người thường có thể sống tới 70 tuổi, võ giả đạt tới Huyền giai có thể sống đến 100 tuổi. Võ giả từ Địa Vũ cảnh nhất trọng đến cửu trọng sẽ có thể sống đến 100 tới 500 tuổi.

Chỉ cần đạt tới Địa Vũ cảnh, thọ nguyên sau đó lại càng dài hơn. Mà sau khi đạt tới Thiên Vũ cảnh, mỗi khi đề thăng một cảnh giới có thể được thêm 200 năm.

Có một chút cao thủ Thiên Vũ cảnh đã được hơn hai ngàn tuổi, mà sau khi đột phá đến Thần Vũ cảnh thì một lần đột phá có thể sống thêm 500 năm, có một chút người thậm chí còn đạt tới 1000 năm.

Thực lực càng cao thì thọ nguyên càng dài, đây là chuyện mà mọi người đều biết, rất nhiều người tu hành cũng chính là vì muốn sống lâu trăm tuổi, hoặc là sống lâu nghìn tuổi, muôn đời!

Người áo đen thủ lĩnh có thực lực Huyền vũ cảnh cửu trọng thiên, hôm nay thi triển ra vũ kỹ Thị Huyết cuồng trăm này sẽ chính là Địa Vũ cảnh nhất trọng thiên, có thể nói thực lực đã đề cao lên gấp mấy lần.

Một cổ sưng mù đỏ như máu xuất hiện ở trên người của hắn, lập tức biến mất, vẻ mặt thống khổ không gì sánh được không ngừng biến hóa ở trên mặt của hắn, khiến cho người ta nghĩ mà cảm thấy sợ hãi.

Lập tức, trong nháy mắt khí thể trên người áo đen thủ lĩnh tăng vọt, đối mặt với một chiêu Phong quyền tàn vãn của Sở Lâm Phong, chỉ thấy hai tay hắn không ngừng vung vẩy, mang theo một mảnh chưởng ảnh trực tiếp đánh tới.

Trong nháy mắt khí thể trên người người áo đen thủ lĩnh đã thay đổi, khiến cho Sở Lâm Phong giật mình không nhỏ, hắn lập tức kêu lên với Lâm Nhưộc Hi:

- Nhưộc Hi, dùng công kích mạnh nhất, dường như người này đã đột phá...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Giết cầu trảm

Sở Lâm Phong thấy khí thế trên người người áo đen thủ lĩnh tăng vọt, thoáng cái hắn đã hiểu ra cái gì đó. Hắn vội vàng kêu lên với Lâm Nhựt Hi.

Lâm Nhựt Hi cũng biết tình huống có chút không đúng, rất rõ ràng chiêu này của Sở Lâm Phong không thể làm thương tổn được đối phương. Ngay khi Sở Lâm Phong còn chưa nói tiếp thì nàng đã công kích.

- Hoa Chi Hải Dương!

Đây là chiêu có uy lực lớn nhất hiện nay của nàng, tuy rằng tiêu hao rất nhiều tinh thần lực. Thế nhưng nếu như có thể làm cho người áo đen thủ lĩnh kia bị tổn thương thì cũng là đáng giá.

Tức thì có vô số kiếm khí cánh hoa mang theo tinh thần lực nhanh chóng kéo tới phương hướng người áo đen thủ lĩnh, giống như cả người rơi vào trong biển hoa vậy.

Mà lúc này người áo đen thủ lĩnh đã trực tiếp phá tan Phong quyền tàn vân của Sở Lâm Phong, cả người như ác ma nhìn về phía những cánh hoa đang bay về phía mình.

- Không nghĩ tới thực lực của hai người các ngươi lại mạnh như thế. Đúng là ta đã xem thường các ngươi, chỉ bằng vào công kích Huyền vũ cánh bát trọng thiên của ngươi cũng muốn làm thương tổn tới ta sao?

Trong thanh âm của người áo đen thủ lĩnh này có vẻ khinh thường, căn bản không có đặt công kích kiếm khí cánh hoa của Lâm Nhựt Hi vào trong lòng.

Trong nháy mắt trong tay hắn đã xuất hiện một thanh trường kiếm, sau đó nhanh chóng đánh ra mấy kiếm. Mỗi một kiếm đều mang theo kiếm khí cường đại công kích, uy lực của nó là thứ mà lần đầu tiên Sở Lâm Phong nhìn thấy.

Kiếm khí và cánh hoa trực tiếp đụng vào nhau, dễ dàng thôn phệ và tiêu diệt kiếm khí cánh hoa của Lâm Nhựt Hi, dùng thế như chẻ tre đơn giản, không có cách nào ngăn chặn được.

Mặc dù Lâm Nhựt Hi là Huyền vũ cánh bát trọng, thế nhưng Hoa Chi Hải Dương này là vũ kỹ Địa giai, coi như lực công kích có thể sánh ngang được với một lần công kích của cao thủ Huyền vũ cánh cửu trọng thiên.

Chỉ là, ở trước mặt của cường giả Địa Vũ cảnh, coi như có mười Huyền vũ cánh cửu trọng thiên thì cũng không phải là đối thủ của hắn.

Lúc này vô số đạo kiếm khí cũng lần lượt bị kiếm khí cánh hoa trung hoà. Thế nhưng vẫn có một đạo kiếm khí vọt tới chỗ của Lâm Nhựt Hi, nếu như để cho kiếm khí bắn trúng, rất có thể Lâm Nhựt Hi sẽ bị trọng thương.

Kiếm khí vô hình, chỉ có thể mơ hồ thấy nhìn tinh thần lực ba động, lúc này Lâm Nhựt Hi đã nhận thấy được một chút xú ba động này.

Trực giác nói cho nàng biết có nguy hiểm, nàng cuống quýt lao sang một bên. Trong lúc chỉ mình treo chuông đã tránh thoát khỏi đạo công kích vô hình này.

Chỉ là mái tóc trên đầu lại bị cắt mất vài sợi, từ đó có thể thấy được nguy hiểm tới cỡ nào.

Sở Lâm Phong có cảm giác thất kinh, nhìn thấy tóc của Lâm Nhựt Hi rơi xuống, trong lòng hắn có một loại lửa giận trước nay chưa từng có thiêu đốt.

Lâm Nhựt Hi là hôn thê của hắn, là người quan trọng nhất trong lòng của hắn, há có thể bị người ta làm thương tổn chứ? Rõ ràng có nghịch lân, mà Lâm Nhựt Hi chính là nghịch lân của Lâm Phong.

- Chết đi cho lão tử!

Hắn không hề cố kỵ thi triển ra công kích Phong quyền tàn vân lúc trước.

Một con gió nhanh chóng được hình thành, công kích về phía người áo đen thủ lĩnh.

- Lại là chiêu này! Tiểu tử ngươi xong chưa? Hôm nay gia gia ta sẽ giết chết ngươi!

Trường kiếm trong tay người áo đen thủ lĩnh lập tức lóng lánh, xuất hiện một đạo hàn quang sắc bén. Kiếm quang trên thân kiếm tăng vọt, điều kỳ lạ nhất chính là kiếm quang này là màu đỏ, còn đỏ tới mức dọa người.

Lúc này trong đầu của Sở Lâm Phong đột nhiên vang lên thanh âm của Kiếm linh Nguyệt Nhi:

- Chiều này ngươi không có cách nào tiếp được, mau tránh ra. Đồng thời để nữ oa kia về trước đi, ta có biện pháp đối phó với hắn.

Lúc này thanh âm của Kiếm linh không thể nghi ngờ là một trận mưa đúng lúc, khiến cho trong lòng của Sở Lâm Phong tràn ngập lòng tin.

Di hình hoán ảnh liên tiếp được thi triển ra hai lần, thân thể trong nháy mắt đã lướt ngang hơn mười thước. Cho dù công kích của người áo đen thủ lĩnh khai có lợi hại hơn nữa thì cũng không có khả năng có được uy lực lớn như vậy. Có thể làm thương tổn được hắn ở vị trí bên ngoài hơn mười thước người.

- Nhược Hi, nàng về trước xem tình hình thế nào, người này để ta đối phó!

Sở Lâm Phong lớn tiếng quát.

- Không, mọi người muốn ở lại cùng huynh. Cho dù hôm nay có chết thì mọi người cũng muốn chết cùng một chỗ với huynh.

Lâm Nhược Hi trực tiếp cự tuyệt yêu cầu của Sở Lâm Phong.

Theo nàng thấy, Sở Lâm Phong làm như vậy là vì bảo vệ nàng, để hắn tự mình đối mặt với gia hỏa có thực lực Địa Vũ cảnh nhất trọng thiên này.

- Nghe lời ta, trở về, ta đồng ý với nàng, nhất định sẽ không có chuyện gì!

Sở Lâm Phong có chút nóng nảy, nếu như người áo đen thủ lĩnh kia phát động công kích một lần nữa, dùng tốc độ của nàng sẽ không có cách nào tránh né được.

- Ha ha ha ha! Rất cảm động đấy, tiểu tử, ý tốt của ngươi dường như cô nương này rất không cảm kích thì phải. Yên tâm, ta sẽ không giết nàng đâu. Chỉ cần chém giết được ngươi là nhiệm vụ của ta sẽ hoàn thành. Mà nàng à, dung mạo xinh đẹp như vậy, sao ta có thể bỏ được mà giết chứ? Tiểu hồn với nàng chẳng phải sẽ càng thích ý hơn hay sao?

- Vô si!

- Không biết xấu hổ!

- Nhược Hi, ta đã gạt nàng lúc nào chưa? Nghe lời của ta, mau rời khỏi nơi này, sau đó ta sẽ về!

Sở Lâm Phong một lần nữa khẩn cầu.

Lúc này Lâm Nhược Hi có chút do dự. Chỉ là khi nhìn thấy vẻ lo lắng trên mặt Sở Lâm Phong, trong ánh mắt lại mang theo sự chờ đợi, cuối cùng nàng mới gạt đầu.

- Lâm Phong, nhất định huynh phải trở về, nếu như huynh có bất trắc gì. Lâm Nhược Hi mọi người tuyệt đối sẽ không sống một mình!

Lâm Nhược Hi nói xong, trong mắt lập tức có nước mắt tuôn ra. Nàng xoay người chạy đi.

- Muốn chạy, không có cửa đâu!

Người áo đen thủ lĩnh nhìn thấy Lâm Nhược Hi chạy trốn, thân thể lập tức mang theo một đạo tàn ảnh đuổi theo.

- Ác tặc, nộp mạng đi!

Sở Lâm Phong cũng vội vã thi triển ra Di hình hoán ảnh nhanh nhất, đồng thời Phong quyền tàn vân cũng một lần nữa công kích về phía đối phương.

Tốc độ của người áo đen thủ lĩnh rất nhanh, thế nhưng tốc độ Di hình hoán ảnh của Sở Lâm Phong còn nhanh hơn. Cộng thêm lực công kích của Phong quyền tàn vân còn phải khiến cho hắn dừng lại ngăn cản.

Như vậy Lâm Nhược Hi đã có thời gian trốn chạy, khiến cho người áo đen thủ lĩnh tức giận không nhẹ.

Mà giờ phút này, người giết mình nhất cũng là Sở Lâm Phong, hôm nay hắn đã thi triển Di hình hoán ảnh và Phong quyền tàn vân mấy lần. Thế nhưng dường như tinh thần lực trong cơ thể mới chỉ được dùng một phần bốn, khiến cho hắn cảm thấy rất là kỳ quái.

Theo lý thuyết mà nói, đã sớm tiêu hao hết rồi. Mà lúc này xuất hiện loại tình huống này, chỉ có một giải thích duy nhất chính là Hỗn Độn chi khí xuất hiện trong cơ thể của hắn trước đó.

- Tiểu tử, ngươi rất mạnh. Bằng vào tuổi tác của ngươi mà có thể có được thực lực như vậy, không thể không nói ngươi là một thiên tài. Nếu như được bồi dưỡng thêm nữa, không tới năm năm có lẽ sẽ có thể đột phá đến Địa Vũ cảnh. Chỉ là ngươi đã không có cơ hội như vậy nữa rồi. Chỉ có thể trách mạng của ngươi không tốt! Chịu chết đi!

Kiểm trong tay người áo đen thủ lĩnh một lần nữa xuất hiện kiếm quang màu đỏ, phá vỡ Phong quyền tàn vân lúc trước của Sở Lâm Phong. Sau đó trực tiếp bỏ ra một cái hố sâu ở dưới mặt đất.

Đối phương lại đánh ra một chiêu này, ở trong mắt Sở Lâm Phong, hắn cũng chỉ có thể dựa vào tuyệt kỹ giữ mạng là Di hình hoán ảnh để tránh né mà

thời.

Giữa lúc Sở Lâm Phong đang chuẩn bị thi triển Di hình hoá ảnh để tránh né thì Kiếm linh Nguyệt Nhi lại nói cho hắn biết. Nên trực tiếp cứng rắn va chạm với đối phương. Lúc trước đối phương thi triển vũ kỹ đề thăng thực lực, nhất định sẽ có hạn chế về thời gian, chỉ cần kiên trì là có thể chém giết được đối phương.

Mặc dù trong lòng của Sở Lâm Phong có chút do dự, nhưng Kiếm linh Nguyệt Nhi đã nói hắn phải tin. Hắn điên cuồng vận chuyển tinh thần lực trong người, thậm chí ngay cả Hồn Độn chi khí thần bí kia cũng bị hắn vận chuyển.

Trên Thanh Sương kiếm trong tay từ từ xuất hiện kiếm quang, từ một thước biến thành một thước một, sau đó đạt tới hai thước. Đây là lần đầu tiên hắn khiến cho Thanh Sương kiếm xuất hiện kiếm mang dài như vậy.

Đương nhiên ngoại trừ lần Kiếm linh Nguyệt Nhi ra tay kia. Tên người áo đen thủ lĩnh nhìn thấy kiếm quang này, sắc mặt lập tức trở nên kinh hãi.

- Đây là kiếm quang chí ít phải đạt tới Địa Vũ cảnh mới xuất hiện được. Lẽ nào tiểu tử này có thực lực Địa Vũ cảnh? Không có khả năng, không có khả năng.

Trong lòng hắn thầm suy đoán.

Sở Lâm Phong không có dùng quá nhiều động tác, chỉ bỏ một kiếm ra, khiến cho kiếm khí mang theo uy lực vô cùng công kích về phía đối phương.

- Phanh Phanh!

Một tiếng điếc nổ đinh tai nhức óc vang lên ở trong tai của hai người, mặt đất đã bị phá hỏng cho không còn hình dáng gì lập tức bị phá nát thêm một lần nữa.

Một con kênh sâu mấy thước xuất hiện ở dưới chân của hai người, nếu như không phải phản ứng của Sở Lâm Phong nhanh, nhanh chóng nhảy ra thì đã bị rơi xuống bên dưới rồi.

Chỉ là một tình huống Sở Lâm Phong có nằm mơ cũng không nghĩ tới lại hiện ở trước mặt của hắn, người áo đen thủ lĩnh ở phía đối diện lại rơi xuống bên dưới.

Người đầy vết máu, trong miệng không ngừng có máu tươi chảy ra. Điểm kỳ lạ nhất là bộ vị ngực đối phương có một lỗ thủng lớn như nắm tay.

Lúc này hắn đã hấp hối:

- Ngươi... tốt cuộc... tốt cuộc ngươi đã thi triển... vũ kỹ gì?

Xem ra hắn thua ở trong một chiêu không có gì lạ này rất là không cam lòng, trước khi chết cũng muốn làm một con quỷ rõ ràng.

Sở Lâm Phong cảm giác lúc này trong cơ thể hắn chỉ còn lại có một nửa tinh thần lực, có lẽ đã có thể giải cứu được nguy cơ của Sở gia. Ngay sau đó hắn cười nói:

- Đây là vũ kỹ độc môn của ta! Vũ kỹ Địa giai, giết cầu trăm!

- Vũ kỹ Địa giai! Giết cầu trăm! Ta... ta...

Tên người áo đen thủ lĩnh kia còn chưa nói hết thì đã tắc thở, tuyệt khí bỏ mình.

Mà lúc này Sở Lâm Phong cũng không ngừng chạy, Lăng ba vi bộ mang theo một đạo tàn ảnh chạy đi về phía Sở gia:

- Hy vọng còn kịp!

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Gia tộc chém giết (1)

Tốc độ của Sở Lâm Phong vô cùng nhanh, bên tai chỉ nghe thấy tiếng gió vù vù. Hy vọng duy nhất của hắn lúc này chính là mau mau chạy về tới Sở gia.

Tuy rằng tốc độ của Lâm Nhục Hi rất nhanh, nhưng so sánh với Sở Lâm Phong vẫn còn kém rất nhiều, dù sao bộ pháp vũ kỹ ở nơi này vẫn rất là thừa thớt.

Khi còn cách Sở gia không được hai dặm lộ trình thì Sở Lâm Phong đã đuổi kịp Lâm Nhượng Hi.

Thấy Sở Lâm Phong hoàn hảo không tổn hao gì cả. Nỗi lo trong lòng Lâm Nhượng Hi rốt cục đã biến mất.

- Lâm Phong, huynh không sao chứ, người áo đen kia đâu? Sao huynh lại có thể chạy thoát khỏi tay hắn được?

Sở Lâm Phong thấy vẻ mặt ân cần của Lâm Nhượng Hi, trong lòng cảm động.

- Hắn đã bị ta giết, giờ này có lẽ hắn đã gặp những người khác trên đường xuống điện diêm la rồi!

Sở Lâm Phong trả lời rất kiên quyết, đối với Lâm Nhượng Hi hắn cũng không muốn giấu diếm cái gì.

- Bị huynh giết? Điều này sao có thể, ít nhất hắn ta cũng có thực lực Địa Vũ cảnh a. Tuy rằng muội không biết tại sao thoảng cái hắn ta lại trở nên lợi hại như vậy, nhưng muội dám khẳng định hắn có thực lực như vậy. Huynh lại có thể chém giết được cường giả Địa Vũ cảnh, Lâm Phong, huynh đã làm cho muội cảm thấy ngoài ý muốn đó!

Trong lòng của Lâm Nhượng Hi có một loại cảm giác như bị sét đánh, bởi vì chuyện này quá là rung động.

- Có lẽ là vận khí tốt mà thôi! Chỉ là biểu hiện hôm nay của nàng cũng không tồi, hôm nay là lần đầu tiên nàng giết người đúng không?

Sở Lâm Phong dần dần thả chậm cước bộ, giữ tốc độ như Lâm Nhượng Hi rồi nói.

Lúc này trên mặt của Lâm Nhượng Hi dần hiện lên vẻ sợ hãi:

- Muội... quả thực là lần đầu tiên muội giết người, cảm giác thật là khủng khiếp a!

Đối với đại mỹ nữ như Lâm Nhượng Hi mà nói, loại chuyện giết người, máu tươi chảy đầy này có chút khó xử. Chỉ là chuyện hôm nay lại không khiến cho Sở Lâm Phong thất vọng.

- Giết người có gì mà đáng sợ cơ chứ? Đối với người xấu nên giết, rất nhiều chuyện sẽ trở nên đơn giản hơn nhiều. Thế giới này chính là như vậy, nàng không giết hắn, hắn sẽ giết nàng! Người mạnh là vua, tất cả mọi việc đều dùng thực lực để nói chuyện. Bây giờ chúng ta nên trở về nhanh một chút, ta cảm giác trong nhà đã xảy ra chuyện!

Sở Lâm Phong nói xong lại bước nhanh hơn.

- Lâm Phong, chờ muội một chút!

Lâm Nhượng Hi cũng vội vã đi theo.

Chờ tới khi Sở Lâm Phong và Lâm Nhượng Hi đi tới vị trí cách cửa Sở gia chừng hai trăm dặm thì đã ngừng lại. Dừng ánh mắt hiện tại của hắn, khoảng cách hai trăm thước đã có thể nhìn thấy rất rõ tất cả mọi sự vật.

Hắn phát hiện ở phía trước cửa có chừng một trăm người đang đứng. Mà kẻ đứng vị trí đầu tiên chính là gia chủ Lư gia Lư Nguyên Khải và các thân tín của hắn.

Mà một bên có ba hán tử mặc áo bào trắng, Sở Lâm Phong cảm thấy rất lạ mặt, cho nên không khỏi quan sát một chút.

Ba người này khiến cho Sở Lâm Phong có cảm giác rất đặc biệt, có khí thế áp bách trên người ba người này:

- Cao thủ Huyền vũ cảnh cửu trọng thiên? Hay là Địa Vũ cảnh? Từ khi nào Lư gia có cao thủ như vậy tồn tại cơ chứ?

Sở Lâm Phong lẩm bẩm nói.

- Lâm Phong, ánh mắt của ngươi không tệ. Ba người kia đều là người mà ngươi không chọc nổi, thực lực là Địa Vũ cảnh nhất trọng thiên, tốt nhất không nên liều mạng!

Thanh âm của Kiếm linh Nguyệt Nhi đột nhiên xuất hiện ở trong đầu của Sở Lâm Phong. Dừng ánh mắt của nàng, đương nhiên có thể liếc mắt là đã nhận ra được.

- Ta biết rồi, ta sẽ cẩn thận!

Sở Lâm Phong cảm kích nói với nàng một tiếng.

Sau đó hắn nói với Lâm Nhượng Hi ở sau lưng:

- Nhượng Hi, ở đây hết sức nguy hiểm, bây giờ nàng đi tới Phủ thành chủ tìm Tư Mã Tĩnh Di, thừa dịp hiện tại không có người nào phát hiện ra nàng, mau mau rời đi.

Dùng thực lực bây giờ của Sở Lâm Phong, tuy rằng đã coi như là một cao thủ. Thế nhưng ở dưới tình huống đối phương chỉ ít có ba cường giả Địa Vũ cảnh, nơi này quá mức nguy hiểm.

So với việc để cho nàng mạo hiểm còn không bằng đi tìm một chỗ dựa tương đối cứng rắn vững chắc. Mà chỗ duy nhất hiện tại có thể giúp đỡ mình thì cũng chỉ có Tư Mã Tĩnh Di mà thôi.

Tuy rằng dựa vào nữ nhân giúp đỡ có chút khó xử. Thế nhưng tình huống trước mắt lại khác, ba người người mặc áo trắng kia không phải là tồn tại mà gia tộc của hắn có thể ngăn cản. Vì tồn vong của gia tộc cho nên Sở Lâm Phong chỉ có thể nhìn, coi như nợ Tư Mã Tĩnh Di một nhân tình vậy.

- Lâm Phong, muội muốn ở cùng với huynh, cho dù chết muội cũng cam tâm tình nguyện!

Lâm Nhượng Hi không hiểu tâm tư của Sở Lâm Phong một chút nào. Mặc dù biết hắn xuất phát từ tâm tư muốn bảo vệ mình, nhưng có thể cùng đối địch với người thương nhớ, cho dù có chết nàng cũng cảm thấy đáng giá.

- Nghe lời, đây không phải là lúc nàng nên làm vậy. Nàng nên đi tìm Tư Mã Tĩnh Di, không chừng còn có thể giúp ta. Chỉ cần Phù thành chủ đồng ý đứng ra, mọi chuyện sẽ dễ nói.

Lâm Nhượng Hi rất không tình nguyện rời đi, lúc đi trong mắt nàng xuất hiện nước mắt, lại nói với Sở Lâm Phong:

- Lâm Phong, huynh yên tâm, nhất định muội có thể làm được!

- Chỉ cần nàng bình an vô sự như vậy là đủ rồi. Những thứ khác không còn quan trọng như vậy nữa!

Thấy Lâm Nhượng Hi đi xa, trong lòng Sở Lâm Phong lặng lẽ nói.

- Sở Nguyên Phách, ngươi lần ra đây cho ta!

Lưu Nguyên Khải dùng vẻ mặt tức giận nhìn về phía cửa lớn của Sở gia rồi quát lớn.

- Lưu gia lão tiểu tử, ngươi kêu gì vậy? Gia gia Sở Nguyên Minh của ngươi ở đây, có chuyện gì cứ nói với ta.

Sở Nguyên Minh từ trong cửa lớn đi ra, quát lớn với Lưu Nguyên Khải.

Sở Nguyên Minh là tứ thúc của Sở Lâm Phong, bình thường rất ít khi ở trong phủ, thông thường đều ở bên ngoài cai quản sinh ý của Sở gia.

Sau đó Sở Nguyên Minh đánh giá những người đứng ở ngoài cửa rồi cười cười:

- Lưu Nguyên Khải, ngươi thật là dễ mất với Sở gia ta à. Không ngờ lại dẫn theo nhiều người như vậy tới đây. Ngay cả Vương thị tam kiệt cũng mời tới. Nhất định đã tốn không ít tiền ah!

Tuy rằng ngoài miệng Sở Nguyên Minh nói như vậy, thế nhưng trong lòng thì lại rất là khiếp sợ, Vương thị tam kiệt chính là nhân vật hung danh lan xa.

Có người nói năm năm trước đối phương đã có thực lực Huyền vũ cảnh cửu trọng thiên, là người thủ đoạn độc ác, giết người chưa bao giờ giữ lại một người sống. Là nhân vật rất là khó dây dưa.

Nhất là vũ kỹ của ba huynh đệ hỗ trợ lẫn nhau, cùng nhau công kích, cùng nhau lùi, làm cho người ta rất khó hạ thủ được.

Không nghĩ tới Lưu gia này lại đồng ý hạ vốn gốc để mời ba sát thần này tới. Hôm nay sẽ khó tránh khỏi một cuộc ác chiến a!

Lúc này Lưu Nguyên Khải cười to nói:

- Không sai, ta đã mời Vương thị tam kiệt tới. Chỉ là tiền này không phải là ta cho, là Sở gia các ngươi trả giúp ta. Ta có nên cảm tạ các ngươi hay không đây?

- Sở Nguyên Thanh, tên súc sinh nhà ngươi. Lần ra đây cho ta, ngươi còn là tử tôn của Sở gia nữa hay không? Không ngờ lại làm ra chuyện như vậy, hôm nay ta sẽ thay gia chủ thanh lý môn hộ!

Sở Nguyên Thanh đi lại rất gần với Công Tôn gia. Chuyện này Sở Nguyên Minh đã sớm biết, chỉ là hắn không nghĩ tới Công Tôn gia lại giúp đỡ Lưu gia mời Vương thị tam kiệt tới. Thật là làm cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn, lẽ nào hai nhà đã kết minh rồi sao?

- Tứ đệ, nể mặt chúng ta là huynh đệ, chỉ cần ngươi nguyện ý quy thuận ta, ta có thể tha cho ngươi một mạng. Nếu như ngươi tiếp tục giúp gia hỏa không biết tốt xấu kia thì đừng trách ta không nể mặt tình huynh đệ!

Lúc này Sở Nguyên Thanh từ trong đám người đi ra, trên đầu đeo một cái nón, trên mặt là một tấm lụa đen. Hiện nhiên đang ẩn dấu thân phận của mình.

- Ta nhỏ vào! Ngươi cũng xứng xưng huynh gọi đệ với ta sao? Sở Nguyên Minh ta không có người huynh đệ như ngươi, muốn làm gia chủ Sở gia sao? Đợi tới kiếp sau đi! Các đệ tử Sở gia khác cũng đừng ẩn nấp nữa. Còn có người của Công Tôn gia cũng đi ra đi. Nếu đã dám làm còn sợ người ta biết sao? Tất cả đứng ra cho lão tử!

Sở Nguyên Minh cơ hồ dùng giọng rống lên, hiển nhiên hẳn đã vô cùng tức giận.

Tiếng nói vừa dứt, phía sau lưng của Sở Nguyên Thanh lục tục xuất hiện hơn bốn mươi người. Trong những người này, có một chút là người của Sở gia, có một chút người của Công Tôn gia tộc, người của Sở gia đều là thân tín do Sở Nguyên Thanh bồi dưỡng.

Sở Lâm Phong đứng ở phía xa xa nhìn thấy một màn này, trong lòng hiện lên trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Sở gia có những người này, thảo nào nhiều năm như vậy đều là thế lực yếu nhất trong mấy đại gia tộc, đây là bại hoại, sỉ nhục của gia tộc.

- Hôm nay, nếu như đã nói tới mức này thì cũng đừng trách nhị ca ta quá phận! Tất cả lên cho ta, hôm nay chính là thời khắc Sở Nguyên Thanh ta được hành diện!

Triệu nguyên Phách nói xong lại giơ tay ra lệnh cho đám đệ tử thân tín bên người, ý bảo tiến hành công kích Sở gia.

- Ha ha ha ha! Sở Nguyên Thanh, ngươi cũng quá can rồi! Ngươi coi ta không tồn tại hay sao?

Lúc này Sở Nguyên Phách từ cửa chính đi ra, đi theo phía sau hắn là mấy Khách Khanh trưởng lão của gia tộc cùng với hai lão đầu tóc hoa râm, còn có một nam tử trung niên. Sở Lâm Phong nhận ra, đó là phụ thân Lâm Quyền của Lâm Nhượng Hi.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Gia tộc chém giết (2)

- Lưu Nguyên Khải, quả nhiên ngươi đã không nhịn được nữa. Hôm nay ngươi đã muốn tìm cái chết thì ta chỉ có bán cho ngươi phần mặt mũi này. Nhất định ta sẽ thành toàn ngươi, không thì sẽ có vẻ là ta không đủ nhiệt tình!

Sau đó Sở Nguyên Phách nói với Lưu Nguyên Khải, trong giọng nói tràn ngập vẻ tự tin, cũng không thêm đề ý tới Sở Nguyên Thanh.

Lưu Nguyên Khải vốn muốn nói cái gì đó, thế nhưng thấy hai lão già tóc trắng xoá sau lưng Sở Nguyên Phách và Lâm Quyền, trong lòng hẳn lại có suy nghĩ khác.

Hai người này cũng không phải là kẻ tầm thường, nếu như nói thực lực thì Vương thị tam kiệt kia cũng không phải là đối thủ của bọn họ.

Hai người này đã thành danh nhiều năm, từ lâu đã có thực lực Huyền vũ cảnh cửu trọng thiên. Đã nhiều năm như vậy có lẽ đã sớm đột phá đến Địa Vũ cảnh rồi.

Nếu như quả thật liều mạng thì ai chết vào tay ai còn chưa nhất định được. Chỉ là không nghĩ tới Lâm Quyền này cũng sẽ xuất hiện ở nơi này, cộng thêm hai lão bắt từ kia, như vậy sẽ có chút khó khăn.

- Lưu Nguyên Khải ra mắt hai vị tiền bối Lục Thị Song Hùng, hôm nay là Lưu gia ta tìm Sở gia của hắn tính sổ. Xin hai vị tiền bối không nên nhúng tay vào chuyện này. Nhi tử của Sở Nguyên Phách giết nhi tử của ta. Thù này ta phải báo, hy vọng hai vị tiền bối thành toàn.

Lưu Nguyên Khải tiên lễ hậu binh, nếu như có thể khiến cho Lục Thị Song Hùng này không nhúng tay vào thì tốt. Cho dù bọn họ thực sự muốn xen vào chuyện này thì hẳn cũng có hậu chiêu, không cần phải cố kỵ. Chỉ là Lâm Quyền kia lại có chút khó xử.

- Tiểu tử Lưu gia, ân oán giữa ngươi và Sở gia chúng ta không muốn nghe. Nếu như các ngươi muốn xuất thủ với Sở gia, chúng ta sẽ không bằng quan đứng nhìn. Cho nên tất cả đều dựa vào lựa chọn của ngươi a!

Một lão giả trong đó nói.

Từ trong giọng của đối phương đã biết chuyện này đối phương sẽ quản. Nếu như ngươi đã không muốn giữ mạng, vậy thì hôm nay ta sẽ không chừa một mống nào cả, Lục Thị Song Hùng? Hôm nay ta sẽ cho các ngươi biến thành Lục thị cầu hùng.

Lửa giận trong mắt của Lưu Nguyên Khải lóe lên rồi biến mất, trong tay đột nhiên có thêm một cái ngọc bài màu đỏ.

Ngọc bài này tất cả mọi người đều biết đó là cái gì, đó là một loại công cụ đưa tin. Chỉ cần đưa linh lực trong cơ thể vào phía trên, ngọc bài sẽ phát ra một chùm tia sáng bắn về phía không trung. Sau khi đối phương thấy chùm tia sáng này sẽ nhanh chóng chạy tới cứu viện.

Chỉ là tuy rằng ngọc bài này rất phổ thông, nhưng giá lại rất là đắt đỏ. Rất nhiều người cũng chỉ thấy qua người có tiền có thế lực đưa tin, còn bản thân thì không có duyên để thử.

Sau khi Sở Lâm Phong thấy ngọc bài trong tay bài của Lưu Nguyên Khải, trong lòng đã có một loại cảm giác bất an. Không nghĩ tới phụ thân hắn có thể

tìm tới nhân vật như Lục Thị Song Hùng. Như vậy Lưu Nguyên Khải này cũng có thể tìm được cao thủ lợi hại như vậy a.

Tuy rằng Lưu Vân Thành không lớn nhưng lại ngạo hồ tàng long. Chỉ là có rất nhiều người không màng danh lợi, không muốn nổi danh mà thôi.

Thế cho nên rất nhiều người đều cho rằng, trong Lưu Vân Thành ngoại trừ Phù thành chủ ra thì là thiên hạ của ngũ đại gia tộc. Nếu như những cao thủ ẩn núp kia xuất hiện, có lẽ Lưu Vân Thành đã sớm không tồn tại ngũ đại gia tộc gì nữa rồi.

- Ha ha, không nghĩ tới ở nơi này cũng có Hồng Linh Ngọc, khó có được, khó có được!

Thanh âm của Kiếm linh Nguyệt Nhi tựa như u linh đột nhiên xuất hiện trong đầu của Sở Lâm Phong.

- Nguyệt Nhi tỷ tỷ, Lưu Nguyên Khải kia đưa tin cho người phương nào, ta dám khẳng định sẽ là người rất là lợi hại đó.

Sở Lâm Phong hết sức tin cậy đối với Kiếm linh Nguyệt Nhi này.

- Cũng là hai người, thực lực của hai người này còn trên cả hai lão đầu kia. Hôm nay ngươi cũng phải cẩn thận một chút, đều là người mà hiện tại ngươi không chọc nổi, không phải vạn bất đắc dĩ thì không nên khinh địch, hiện ra trước ánh sáng!

Trong giọng nói của Kiếm linh có chút lo lắng, dù sao Sở Lâm Phong đã ở chung một chiếc thuyền với nàng, nếu như hấn chết, nàng cũng sẽ diệt vong.

Lúc này Sở Lâm Phong đã chân chính cảm giác được tính nghiêm trọng của chuyện này. Người Lưu Nguyên Khải mời tới rất có thể chính là cao thủ lãnh đời a.

Không biết là Địa Vũ cảnh nhất trọng thiên hay là nhị trọng thiên, hoặc là tam trọng thiên? Như vậy coi như là Phù thành chủ cũng không tiện giải quyết a.

Hiện tại Sở gia, Lâm gia, Công Tôn gia và Lưu gia đều rơi vào trong trận tranh đấu này. Lực lượng của bốn đại gia tộc không thể coi thường.

Cho dù có Phù thành chủ đồng ý hỗ trợ thì cũng không nhất định có thể làm được. Đây có lẽ là lần xung đột lợi hại nhất trong Lưu Vân Thành từ trước tới nay ah.

Thu hồi suy nghĩ, Sở Lâm Phong tiếp tục ẩn núp, không nghĩ tới xung động nhất thời của mình lại mang tới cho gia tộc phiền phức lớn như vậy. Cho dù sớm muộn gì Nhị thúc cũng sẽ tranh đoạt chức vị gia chủ với phụ thân hắn. Thế nhưng sẽ không nhanh giống như bây giờ.

Lúc này, hai đạo thân ảnh nhanh chóng hiện lên ở trước mắt của Sở Lâm Phong, hai người đi tới trước mặt người của Lưu gia rồi ngừng lại.

- Tốc độ của hai vị tiền bối thật là nhanh đó. Chuyện hôm nay làm phiền hai vị tiền bối, sau này ta sẽ có hậu tạ!

Lưu Nguyên Khải lập tức tiến lên nói.

- Nguyên Khải không cần đa lễ, lấy tiền tài của người thì phải tiêu tai giúp người. Ở trong Lưu Vân Thành này còn chưa có chuyện gì mà huynh đệ ta không làm được!

Một vị lão giả trong đó nói, thanh âm lớn như chuông đồng, chấn cho màng nhĩ của các đệ tử trở nên đau đớn.

Đây là trực tiếp ra oai phủ đầu cho người của Sở gia. Lúc này trên mặt của Sở Nguyên Phách cũng có vẻ âm tình bất định. Hắn không ngờ tới Lưu gia lại có thể mời được hai lão bất tử này.

Hai người này một người tên là Mã Viễn Sơn, một người tên là Ngưu An. Có một biệt hiệu rất vang dội tên là ngưu đầu mã diện, năm đó hai người này gian dân bắt người cướp của, giết người phóng hỏa, không chuyện ác nào mà không làm.

Về sau Hoàng thành phái ra cao thủ đối phó với bọn họ thì mới không có tung tích của bọn họ nữa. Thế nhưng không nghĩ tới cách nhiều năm như vậy, không ngờ hai người này còn chưa chết, lại còn sống khỏe mạnh như vậy.

Có ngưu đầu mã diện đến, Lưu Nguyên Khải càng thêm phấn khích nói:

- Sở Nguyên Phách, hôm nay chính là ngày Sở gia các ngươi diệt môn. Mặt khác, Lâm Quyền ta khuyên ngươi đừng có giao du với kẻ này, không thì từ hôm nay trở đi trong Lưu Vân Thành sẽ chỉ có tam đại gia tộc mà thôi!

Lâm Quyền không nổi giận một chút nào, khoe môi nhếch lên mỉm cười nói:

- Ngươi cho rằng hù dọa lão tử là xong sao? Có bản lĩnh thì cứ phóng ngựa qua đây!

Trong mắt Lưu Nguyên Khải dần dần hiện lên sát khí, lại vung tay lên với người bên cạnh hắn, nói:

- Diệt toàn bộ cho ta, không chừa một mống!

Rất nhanh đệ tử Sở gia, Lâm gia và đệ tử Lưu gia, Công Tôn gia đã chém giết lẫn nhau. Đây là lần chém giết lớn nhất trong mấy chục năm gần đây ở Lưu Vân Thành, trong lúc nhất thời tiếng huyết gió rung trời, tiếng kêu rên liên tục liên tục vang lên.

Sở Nguyên Phách trực tiếp đấu với Lưu Nguyên Khải. Mà Sở Nguyên Minh thì đấu với Sở Nguyên Thanh, Vương thị tam kiệt thì đối phó với trưởng lão và hộ vệ của Sở gia. Lục Thị Song Hùng chống lại ngư đầu mã diện, phân phối rất là đều.

Trên phương diện nhân số và trên thực lực, rất rõ ràng Sở gia có chút không đủ. Hộ vệ Lưu gia và trưởng lão gia tộc còn lại không có đối thủ, toàn bộ đều hạ thủ đối với đệ tử Sở gia.

Rất nhanh người của Sở gia và Lâm gia đã chết và tử thương hơn nửa. Sở Lâm Phong ẩn núp trong bóng tối rất cực cũng không nhìn được, mà xuất ra Thanh Suồng kiếm ở trong đai lưng trữ vật, mang theo một đạo tàn ảnh vọt tới.

Thấy Sở Lâm Phong xuất hiện, trong lòng Sở Nguyên Phách đau xót, nói:

- Phong Nhi, con về làm gì. Như vậy là chịu chết a, ài...

Sở Nguyên Phách vừa phân thân thì đã có một kẻ hờ nhỏ. Mà vốn hấn và Lưu Nguyên Khải có thực lực và lực lượng ngang nhau.

Cao thủ so chiêu rất kỳ phân thân, Lưu Nguyên Khải nắm lấy cơ hội lần này trực tiếp đánh ra một chưởng vào trên ngực của Sở Nguyên Phách, đánh bay hấn ra ngoài hơn năm thước.

- Không chịu nổi một kích!

Lưu Nguyên Khải khinh miệt cười nói, mà Sở Lâm Phong thì lại vọt tới bên cạnh Sở Nguyên Phách trước:

- Phụ thân, người không sao chứ!

Sở Nguyên Phách được Sở Lâm Phong nâng dậy, sau đó cười khổ nói:

- Con trở về làm gì, bây giờ muốn đi cũng không đi được nữa. Hôm nay có lẽ hai phụ tử chúng ta sẽ khó thoát khỏi kiếp nạn này rồi!

Thấy Sở Nguyên Phách không có gì đáng ngại, Sở Lâm Phong cả giận nói:

- Phụ thân, mọi việc đều không có gì là tuyệt đối. Người chú ý bảo vệ mình, Lưu gia lão cẩu này cứ giao cho Phong Nhi, con muốn cho hấn phải trả một cái giá lớn vì hành động ngày hôm nay!

- Phong Nhi không thể!

Sở Nguyên Phách lên tiếng ngăn lại thì đã chậm, Sở Lâm Phong đã xông ra ngoài. Hấn dùng vũ kỹ lợi hại nhất là Phong quyền tàn vân công kích về phía Lưu Nguyên Khải...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Đối chiến với lưu lão cẩu!

Thấy thân thể mang theo tàn ảnh của Sở Lâm Phong, trong lòng Sở Nguyên Phách cảm thấy đau lòng.

- Ài, đáng tiếc cho thiên phú tuyệt thế của nhi tử ta. Lưu Nguyên Khải là cao thủ Huyền vũ cảnh cửu trọng thiên, sao con có thể là đối thủ của hấn cơ chứ?

Sau đó hấn nhìn lên trên không, nói:

- Lan nhi, xin lỗi...

Lưu Nguyên Khải thấy Sở Lâm Phong lại dám công kích về phía mình, trong lòng càng thêm vui vẻ:

- Hôm nay chính là ngày ta báo thù rửa hận cho nhi tử của ta. Tiểu tạp chủng, đây là người tự mình muốn chết a!

Trường kiếm trong tay Lưu Nguyên Khải lập tức toát ra lửa dài ba thước, sóng nhiệt thiêu đốt không khí chung quanh làm cho không khí không ngừng rung động.

- Hỏa Diễm Trảm!

Trong miệng hét lớn một tiếng, một đạo kiếm khí bằng lửa sắc bén vô cùng xuất hiện ở phía trên mũi kiếm của hấn, mang theo sóng nhiệt cực nóng va

chạm với Phong quyền tàn vân của Sở Lâm Phong.

- Phanh phanh!

Thanh âm không quá lớn, nhưng uy lực cũng rất là kinh người!

Lấy hai người làm trung tâm, mặt đất trong phương viên năm thước xuất hiện vết nứt. Mà y phục trên người Sở Lâm Phong đã không còn lại có mấy, ngoại trừ món Thiên Tâm y còn hoàn hảo ra, những thứ khác đều biến thành từng mảnh nhỏ, nhìn qua giống như ăn mỳ vậy.

Sở Lâm Phong liên tiếp lui về phía sau hơn mười bước mới dừng lại được. Ngực phập phồng bất định, một ngụm máu không tự chủ được từ miệng phun ra, hiển nhiên hắn đã bị nội thương không nhẹ.

- Lão cẩu này có thực lực Huyền vũ cảnh cửu trọng thiên? Không có khả năng!

Trong lòng hắn thầm nghĩ kỳ quái.

- Hắn ta đã đột phá đến Địa Vũ cảnh nhất trọng thiên rồi, nếu như là Huyền vũ cảnh cửu trọng thiên thì người bị thương sẽ chính là hắn.

Kiểm linh Nguyệt Nhi từ tốn nói.

- Thì ra là thế, không nghĩ tới lão cẩu này lại ẩn dấu sâu như vậy, quả thực là khó có thể đối phó a!

Mà lúc này Lưu Nguyên Khải chỉ lui về phía sau hai bước, có chút khó có thể tin nhìn Sở Lâm Phong đang đứng ở trước mặt mình.

Hắn rất khó để tin được một kích toàn lực này của mình lại không chém giết được Sở Lâm Phong, trái lại còn khiến cho bội kiếm yêu quý của mình xuất hiện vết rạn.

Đồng thời trên cánh tay truyền đến hàng loạt cảm giác đau đớn, cánh tay cầm kiếm của hắn lại không tự chủ được hơi có chút run rẩy.

Thanh bội kiếm này của Lưu Nguyên Khải dùng huyền thiết chế tạo mà ra. Mặc dù không phải là thần binh lợi khí, thế nhưng cũng là binh khí cấp bậc thượng phẩm, không nghĩ tới chỉ mới một chiêu đã bị tổn hại thành như vậy. Làm cho trong lòng hắn không khỏi đau lòng.

- Thực lực của tiểu tử này quả nhiên lợi hại, rốt cuộc trong tay hắn là binh khí gì, không ngờ lại lợi hại như vậy, xem ra phải thu nó vào tay mới được.

Trong lòng Lưu Nguyên Khải đã có chủ ý.

Mà lúc này Sở Nguyên Minh và Sở Nguyên Thanh bởi vì lực lượng ngang nhau cho nên trên người hai người đều bị thương, từ vết thương trên người mà xem. Đường như Sở Nguyên Minh còn nghiêm trọng hơn một chút.

- Sở Nguyên Thanh, không nghĩ tới thực lực của ngươi lại tăng lên. Có lẽ đã lên tới Huyền vũ cảnh cửu trọng thiên đỉnh a. Đã làm khó ngươi mấy năm nay rồi, không ngờ ngươi lại giấu giếm tốt như vậy, lợi hại!

Sở Nguyên Minh vừa chiến vừa nói.

- Vì ngày này, ta phải làm như vậy. Tứ đệ, sao ngươi không vứt bỏ hiềm khích lúc trước mà phụ trợ cho ta. Hắn là ca ca của ngươi, ta cũng là ca ca của ngươi. Dùng khả năng của ngươi chúng ta lo gì không thể phát triển Sở gia trở thành một gia tộc càng thêm cường đại hơn cơ chứ?

Sau khi Sở Nguyên Thanh chém ra một kiếm rồi lại nói.

- Đạo không giống không thể nói chuyện. Ngươi làm việc quá âm hiểm, rất tiểu nhân, Sở Nguyên Minh ta há là người như vậy. Tuy rằng ngươi đã đột phá thể nhưng ta cũng không sợ. Đến đây đi! Thi triển ra toàn bộ thực lực của ngươi, để cho ta xem một chút xem rốt cuộc ngươi có tư cách nói lời này không.

Sở Nguyên Minh liên tục bỏ ra mấy kiếm.

- Nhất định ta sẽ không làm cho ngươi thất vọng!

Sở Nguyên Thanh nói xong không ngờ lại để trường kiếm trong tay vào trong đai lưng trữ vật, cả người đứng ở nơi đó không ngừng run rẩy.

Một cỗ khí thế cường đại ở trên người của hắn lan tràn ra, Sở Nguyên Minh phát hiện ra ngón tay của hắn lúc này lại tăng vọt lên nửa thước. Quanh thân không ngừng có khí màu đen tràn ra, có vẻ rất kinh khủng.

- Không ngờ ngươi lại tu hành công pháp âm độc như vậy. Sở Nguyên Thanh, ngươi điên rồi! Hôm nay ngươi sẽ phải chết!

Thấy bộ dáng bây giờ của Sở Nguyên Thanh, hắn đã biết đối phương tu hành công pháp gì.

Đó là một loại công pháp bị liệt vào cấm chế, Cửu Âm Huyết Trảo. Thuộc về vũ kỹ Huyền giai hạ phẩm, uy lực hết sức cường đại. Chỉ cần bị móng tay đã thương thì sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.

Bởi vì... Cửu Âm Huyết Trảo này là một loại vũ kỹ rất là ác độc. Tu hành vũ kỹ này phải cho máu của chín chín tám mươi mốt đồng nam đồng nữ vào trong thùng gỗ có vỏ sò độc trùng. Lại để cho đám độc trùng này hút máu.

Mà người tu hành cần đặt toàn bộ hai tay vào trong thùng gỗ để độc trùng cắn xé, tu hành rất thống khổ, cho nên không có người thường nào có thể chịu đựng được.

Tuy rằng thống khổ, thế nhưng hồi báo cũng rất là mê người, nếu không cũng sẽ không có người nào đi thử.

Chỉ cần tu hành thành công vũ kỹ này thì sẽ có uy lực kinh người. Nếu như người bị công kích bị cào vào người thì sẽ bị trúng độc. Loại độc này rất bá đạo, không có đan dược giải độc lục phẩm trở lên thì không có cách nào chữa trị được.

Nhưng muốn có được đan dược lục phẩm rất khó. Coi như một ít gia tộc khổng lồ cũng chưa chắc đã có mấy viên. Cho nên người trúng Cửu Âm Huyết Trảo này trên cơ bản chỉ có đường chết, nếu như thứ bị thương là tứ chi. Trừ phi lập tức chặt đứt tứ chi thì còn có thể giữ được mạng sống. Chứ không còn cách nào khác nữa.

Lúc này Sở Nguyên Minh không dám khinh thường, mặc dù không biết một khi bị Cửu Âm Huyết Trảo đã thương sẽ ra sao. Thế nhưng từ trong tin đồn hẳn đã biết thứ này rất là lợi hại, cho nên hẳn cần thận hơn một chút.

Mà lúc này tình hình chung quanh đã hết sức thảm thiết, người của hai nhà Sở Lâm đã tử thương quá nửa. Ngay cả Lục Thị Song Hùng được mời tới cũng bị trọng thương, tình huống hết sức không ổn.

Sở Nguyên Phách bị mấy cao thủ của Lưu gia cuốn lấy, trên người đã có nhiều chỗ thụ thương. Chỉ là tạm thời còn chưa có nguy hiểm đến tính mạng, hẳn biết hôm nay Sở gia sẽ chạy trời không khỏi nắng. Thế nhưng thứ duy nhất trong lòng không bỏ xuống được chính là Sở Lâm Phong.

Sở Lâm Phong lau máu ở khóe miệng đi rồi nói:

- Lưu lão cầu, không nghĩ tới ngươi đã đột phá đến Địa Vũ cảnh, đúng là tiểu gia đã xem thường ngươi. Hôm nay tiểu gia sẽ để ngươi ném thử giết cầu trăm của ta!

- Giết cầu trăm, tiểu tử tên vũ kỹ này của ngươi có chút cổ quái, là vũ kỹ đẳng cấp gì vậy?

Trong lòng Lưu Nguyên Khải cũng có chút kiêng kỵ đối với Sở Lâm Phong.

Mấy người mà hắn phái ra đến bây giờ còn chưa về, mà tiểu tử này lại bình an vô sự xuất hiện ở nơi này. Như vậy đã nói rõ một điểm, mấy người kia đã bị tiểu tử này giải quyết.

Nếu như hắn đối mặt với mấy người kia cũng phải phí một phen công phu, nhất là trong đó còn có một người có thể dễ dàng thực lực trong nháy mắt. Trong khoảng thời gian ngắn Lưu Nguyên Khải đã coi Sở Lâm Phong thành địch nhân đáng sợ ngang hàng với mình.

Sở Lâm Phong thấy vẻ mặt liên tục biến đổi trên mặt của Lưu Nguyên Khải, hắn lập tức cười nói:

- Giết cầu trăm của ta đương nhiên là dùng để giết chó. Mà tên ngươi là Lưu lão cầu, vừa vặn xứng đôi với vũ kỹ này của ta a.

Lưu Nguyên Khải nghe thấy Sở Lâm Phong nói vậy cũng không có bao nhiêu phản ứng, xem ra công phu ẩn nhẫn của hắn vô cùng lợi hại.

- Tiểu tử, không nghĩ tới ngươi lại có thể chịu được một kích này của ta, khó có được! Khó có được! Ta thừa nhận ngươi là một thiên tài, một thiên tài tuyệt thế hiếm thấy. Thế nhưng ngươi đã làm sai một chuyện, cho nên ngươi phải chết!

Nói xong hắn giơ trường kiếm trong tay lên, nhanh chóng đánh ra mấy đạo kiếm hoa, trên mỗi một đạo kiếm hoa đều có tinh thần lực, thực lực của cường giả Địa Vũ cảnh không giữ lại một chút nào. Hoàn toàn thể hiện ra ở trước mặt của Sở Lâm Phong.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 50: Một kiếm không có gì lạ

Sở Lâm Phong rất muốn dùng chiêu thức giết chết người áo đen thủ lĩnh kia đối phó với đối phương, lại để cho Kiếm linh Nguyệt Nhi ngăn cản.

Kiếm linh nói cho hắn biết, một kích này của đối phương có uy lực quá lớn, lực phản chấn khiến cho hắn bị trọng thương. Thậm chí tử vong, phương pháp duy nhất chính là né tránh, hơn nữa còn phải dùng tốc độ nhanh nhất để né tránh.

Thứ nhanh nhất hiện tại của Sở Lâm Phong chính là Di hình hoán ảnh. Thế nhưng Kiếm linh Nguyệt Nhi lại nói cho hắn biết, tốc độ như vậy vẫn còn kém

xa. Bởi vì một kiếm này của Lưu Nguyên Khải nhìn như đơn giản, thế nhưng cũng đã bao trùm mỗi một phương vị của hắn.

Trong phạm vi mười thước hắn ta có thể tùy ý công kích, nói cách khác, nhất định phải lập tức né tránh ra bên ngoài cự ly mười thước.

Di hình hoán ảnh của Sở Lâm Phong cũng chỉ có khoảng cách năm thước, thi triển hai lần cũng chỉ mới được mười thước. Nên vẫn ở bên trong phạm vi công kích của đối phương.

Nếu như muốn an toàn tránh thoát thì nhất định phải thi triển ba lần Di hình hoán ảnh, phải là liên tiếp thi triển. Trên đường không thể có chút dừng lại nào cả.

Thi triển hai lần đã là cực hạn của Sở Lâm Phong, ba lần căn bản không có cách nào làm được. Bởi vì tinh thần lực tiêu hao cũng rất lớn.

Thường thường, khi người ta đối mặt với nguy hiểm hoặc là tử vong đều sẽ có thể phát huy ra tiềm lực lớn nhất. Mà lúc này Sở Lâm Phong đã gặp phải nguy hiểm như vậy.

Tinh thần lực và Hồn Độn chi khí trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, hắn đang đánh cuộc. Đánh cuộc nhất định mình có thể thuận lợi hoàn thành. Trước khi kiếm ảnh của Lưu Nguyên Khải đánh tới khoảng cách một thước trước mặt thì hắn sẽ mang theo một đạo tàn ảnh tránh né khỏi công kích.

Tốc độ cực nhanh khiến cho Lưu Nguyên Khải cũng cảm thấy khiếp sợ, hắn cảm giác kiếm của mình đã bổ vào trên người của Sở Lâm Phong. Thế nhưng lại không có một chút cảm giác nào. Giống như bổ vào trong không khí vậy, hắn biết đây là do hắn đã bổ vào bên trên tàn ảnh.

- Tốc độ rất nhanh! Rốt cuộc tiêu tử này đã làm thế nào? Tốc độ như vậy coi như là ta cũng không thể làm được gì, quả thực là không ngờ được a!

Sau khi một kiếm đánh không trúng, trong lòng Lưu Nguyên Khải cả kinh thầm nói.

Sở Lâm Phong đang đánh cuộc, đánh cuộc mình sẽ thành công trong nháy mắt sinh tử tồn vong, mặc dù rất là mạo hiểm, thế nhưng hắn lại có lòng tin rất lớn. Mà khởi nguồn của lòng tin là Kiếm linh Nguyệt Nhi.

Chỉ cần Kiếm linh Nguyệt Nhi nói không có gì nguy hiểm, như vậy chắc chắn sẽ không có gì nguy hiểm. Nàng và linh hồn của mình cộng sinh. Với cảnh giới và kiến thức của nàng, đương nhiên sẽ hiểu rõ tình huống của mình như lòng bàn tay.

Lúc thân thể của Sở Lâm Phong dừng lại đã cách Triệu Nguyên Khải hơn mười thước. Chỉ là trên mặt có vẻ hết sức tái nhợt, hiển nhiên là do nguyên nhân tiêu hao quá lớn.

- Không nghĩ tới liên tục thi triển Di hình hoán ảnh này lại tiêu hao tinh thần lực lớn như vậy. Trực tiếp tiêu hao chỉ ít ba tầng, so với tiêu hao trước đây còn nhiều hơn, xem ra sau này nên ít dùng đi thi hơn.

Thân pháp vũ kỹ của Sở Lâm Phong khó thoát khỏi ánh mắt của một số cao thủ ở đây. Hai tên ngu đầu mã diện kia cũng cẩn thận nhìn qua.

Tuy rằng hai người đang giao chiến cùng Lục Thị Song Hùng, bởi vì thực lực cách xa cho nên có vẻ hết sức dễ dàng. Song phương đều được mời tới giúp một tay, giữa song phương cũng không có thâm cừu đại hận, vì vậy cũng không đấu tới mức sinh tử.

Coi như là vậy thì Lục Thị Song Hùng cũng sắp không chịu được nổi nữa.

- Lão Mã, người thấy thân pháp vũ kỹ tiêu tử kia thi triển lúc trước không? Ta dám khẳng định, thân pháp vũ kỹ kia chỉ ít cũng là cấp bậc Huyền giai, nếu như huynh đệ chúng ta tu luyện công pháp kia. Người nói xem sẽ có hiệu quả gì đây.

- Người đã thấy chẳng lẽ ta còn không nhìn thấy được sao? Xem ra hôm nay chúng ta tới rất đúng lúc. So với thứ mà Lưu Nguyên Khải đưa ra, đồ vật trên người tiêu tử này còn quý trọng hơn không chỉ mười lần a!

Lão Mã trong ngu đầu mã diện nói.

- Lục lão nhi, hôm nay tâm tình của bốn đại gia tốt, cho nên tạm thời buông tha cho các người! Lần sau có thể sẽ không có chuyện tiện nghi như vậy đâu, mau lên!

Đầu trâu rất là phách lối nói.

Lục Thị Song Hùng không nghĩ tới hai người này lại không đánh nữa. Đương nhiên bọn họ cũng nghe thấy lời của hai người này nói, không nghĩ tới tiêu tử Sở gia này lại có thân pháp vũ kỹ lợi hại như vậy, quả thực khiến cho người ta trông mà thêm.

Chỉ là, muốn cướp giật ở trước mặt hai người nhất định là chuyện không thể. Chỉ là trong lòng bọn hắn đã có dự định, chỉ cần hỗ trợ Sở gia vượt qua nguy cơ trước mắt. Đến lúc đó muốn thân pháp vũ kỹ này từ chỗ người Sở gia có lẽ cũng không phải là việc gì khó.

- Ngu đầu mã diện, người nghĩ rằng hai huynh đệ chúng ta dễ bị hù dọa sao? Nếu hôm nay chúng ta đã tới đây thì cũng không nghĩ tới việc rời đi. Hai huynh đệ chúng ta quyết định cùng tồn vong cùng Sở gia, muốn thân pháp vũ kỹ của Sở gia thì chờ tới kiếp sau ah!

Một người trong Lục Thị Song Hùng nói, thanh âm rất lớn hầu như khiến cho người trong toàn trường đều có thể nghe được rõ ràng.

- Thân pháp vũ kỹ Huyền giai?

Bốn chữ này truyền vào trong tai của mỗi một người rất rõ ràng, thân pháp vũ kỹ trân quý thế nào, tất cả mọi người đều biết. Một quyền thân pháp vũ kỹ Hoàng giai hạ phẩm đã có thể sánh ngang với một quyền vũ kỹ chiến đấu Hoàng giai thượng phẩm, từ đó có thể thấy được giá trị của nó.

Hiện tại lại là thân pháp vũ kỹ Huyền giai, đó là thứ có thể sánh ngang với công pháp vũ kỹ chiến đấu Địa giai a. Có thể nói là bảo vật vô giá, rất nhiều người đều muốn cướp giật nó về tay mình.

Trong khoảng thời gian ngắn có vô số ánh mắt nhìn về phía Sở Lâm Phong, trong ánh mắt tràn ngập vẻ tham lam và khát vọng.

- Tiểu tử, nếu như ngươi giao thân pháp vũ kỹ ra đây thì ta có thể tha cho ngươi khỏi chết!

Lưu Nguyên Khải nhìn về phía Sở Lâm Phong rồi nói, trong lòng cũng đã có tham niệm đối với thân pháp vũ kỹ này của hắn.

Thế nhưng hắn lại không biết thật ra thân pháp vũ kỹ này lại là một quyền vũ kỹ chiến đấu. Thân pháp trước mắt này chẳng qua chỉ là bước đệm cho kiếm chiêu phía sau mà thôi.

- Ngươi lừa gạt ai vậy? Coi tiểu gia là tiểu hài tử ba tuổi sao? Không báo thù thay cho nhi tử ngươi sao? Muốn thân pháp vũ kỹ thì phải nhìn xem ngươi có bản lĩnh này hay không đã!

Sở Lâm Phong nhìn quanh bốn phía rồi lại nói với Lưu Nguyên Khải.

- Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt! Hôm nay lão tử sẽ diệt ngươi! Những người khác cũng đừng mong đoạt được nó!

Lưu Nguyên Khải lập tức cả giận nói, so với lúc trước quả thực giống như là hai người vậy.

- Sợ ngươi sao? Giết cậu trăm!

Sở Lâm Phong ra tay trước, trong nháy mắt Thanh Sương kiếm trong tay đã tràn ngập tinh thần lực, mà ở bên ngoài tinh thần lực còn có một lớp Hỗn Độn chi khí rất mỏng.

Kiểm quang điên cuồng tăng vọt, nhưng bởi vì Hỗn Độn chi khí cho nên lúc này lại trở nên như ẩn như hiện, làm cho người ta có một loại cảm giác mơ hồ.

Năng lượng ba động trên thân kiếm của Sở Lâm Phong thế nào, Lưu Nguyên Khải thấy rất rõ ràng. Lúc này hắn đã không có thời gian dư thừa để suy nghĩ xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nữa.

- Cuồng Sát Thập Tuyệt Trảm!

Lưu Nguyên Khải thi triển ra vũ kỹ có chút quen thuộc đối với Sở Lâm Phong.

Chỉ là lúc này hắn thi triển ra Cuồng Sát Thập Tuyệt Trảm này so với khi Lưu Lang thi triển là khác biệt một trời một vực.

Một cỗ uy nghiêm khiến cho người ta cảm thấy hít thở không thông truyền đến chỗ của Sở Lâm Phong, kiếm quang không ngừng lóe lên. Không gian chung quanh giống như bị bịt kín lại, nghe không được một chút âm thanh nào cả.

- Lực công kích thật mạnh!

Đây là cảm giác duy nhất của Sở Lâm Phong lúc này.

Thanh Sương kiếm trong tay hơi hốt đánh ra một kiếm bao gồm tinh thần lực, một kiếm này vẫn bình thường không có gì lạ như vậy, hoàn toàn chính là một kiếm tiện tay.

Sở Lâm Phong và Lưu Nguyên Khải giao chiến, bởi vì trên người hắn có thân pháp vũ kỹ Huyền giai cho nên đã hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều người.

Khi thấy một kiếm không có gì lạ kia của Sở Lâm Phong, tất cả mọi người đều nghĩ lần này nhất định người này sẽ chết chắc.

Từ kiếm khí và uy áp hiển hiện trên một kiếm kia của Lưu Nguyên Khải đã có thể tưởng tượng ra được một kiếm này cường đại tới cỡ nào.

Lúc này trong lòng Sở Nguyên Phách đã tuyệt vọng, rốt cuộc hắn cũng cảm nhận được cảm giác đau đớn tới tận xương tủy khi nhi tử chết thảm ở trước mặt.

Nhưng mà khi tất cả mọi người nghĩ Sở Lâm Phong sẽ phải chết không thể nghi ngờ dưới một kiếm này của Lưu Nguyên Khải thì lại truyền đến tiếng kêu thảm thối khổ của Lưu Nguyên Khải, chỉ thấy...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Cường giả phủ thành chủ

Trong lúc mọi người ở đây nghĩ Sở Lâm Phong hẳn sẽ phải chết không thể nghi ngờ thì có một đạo thanh âm thông khổ truyền vào trong tai của mọi người. Mà chủ nhân của thanh âm này là Lưu Nguyên Khải.

Chỉ thấy trước mặt của hắn và Sở Lâm Phong xuất hiện một cái rãnh rộng mấy thước, sâu một thước. Rất may là hắn ta không có rơi xuống.

Mà lúc này y phục của hắn rách rưới, máu tươi không ngừng từ trên người chảy ra, cả người hắn hoàn toàn chính là một người máu.

Trường kiếm trong tay chỉ còn có chuôi kiếm mà không có thân kiếm, tóc tai rối bời cộng thêm khuôn mặt và cả người tràn ngập vết máu, cho nên thoát nhìn hết sức dữ tợn.

Lúc này hắn phun ra một búng máu, nói:

- Ngươi... Đây là vũ kỹ gì?

Giống như người áo đen thủ lĩnh kia, đối với một kiếm không có gì lạ này của Sở Lâm Phong, trong lòng hắn có quá nhiều nghi hoặc.

Chỉ là hắn không có xui xẻo như người áo đen kia, bị một kiếm này chém giết. Chỉ là từ tình huống ở trên người của hắn cũng có thể thấy được cũng là cục diện cừu tử nhất sinh.

Trong lòng của Sở Lâm Phong cũng rất là kinh ngạc, không ngờ uy lực của một kiếm này lại cường đại như vậy. Lúc trước chém giết người áo đen thủ lĩnh kia hắn đã cho rằng là mình may mắn, lần này không ngờ lại là sự thực.

Nhìn hình dạng của Lưu Nguyên Khải lúc này, Sở Lâm Phong nở nụ cười:

- Không phải ta đã nói cho ngươi chiều này tên là giết cầu trăm hay sao? Sao ngươi không nghe a! Đây chính là vũ kỹ chuyên môn giết cầu a!

- Ngươi... Ngươi nói dối!

Lưu Nguyên Khải cho rằng nếu Sở Lâm Phong đã có thể thi triển ra thân pháp vũ kỹ Huyền giai. Như vậy nhất định có thể thi triển ra vũ kỹ chiến đấu Huyền giai. Chỉ là phẩm cấp của vũ kỹ này chỉ ít cũng đã đạt được tới trung phẩm, thậm chí là thượng phẩm.

Uy lực một kiếm của Sở Lâm Phong lập tức làm cho mọi người chấn động, nhất là người của Lưu gia. Mãi tới khi Lưu Nguyên Khải vì thương thế quá nặng mà té xuống mặt đất mới bọn họ mới kịp phản ứng, vội vàng đi nâng hắn dậy.

Trong lòng Sở Nguyên Phách và Lâm Quyền cũng vô cùng khiếp sợ, tâm tình của hai người đều vô cùng kích động.

Sở Nguyên Phách bởi vì nhi tử của mình có được thực lực như vậy mà cảm thấy kiêu ngạo. Mà Lâm Quyền lại cảm thấy cảm thấy tự hào bởi vì có con rể như Sở Lâm Phong.

Toàn bộ trận chiến bởi vì Sở Lâm Phong làm Lưu Nguyên Khải bị thương nặng mà rơi vào giây phút giằng co ngắn ngủi.

Chỉ là, rất nhanh người Lưu gia đã kịp phản ứng lại:

- Giết Sở Lâm Phong, báo thù cho gia chủ! Giết Sở Lâm Phong, báo thù cho gia chủ!

Trong lúc nhất thời có vô số ánh mắt tràn ngập lửa giận của mọi người đồng thời nhìn về phía Sở Lâm Phong, giống như muốn chém sống hắn vậy.

- Lâm Phong, viện binh của ngươi đến rồi, không nghĩ tới Lâm Nhược Hi còn có bản lĩnh như vậy. Không ngờ đã mời một cao thủ tới, kế tiếp sẽ có trò hay để nhìn a!

Thanh âm của Kiếm linh Nguyệt Nhi xuất hiện ở trong đầu của Sở Lâm Phong.

Nghe Kiếm linh nói, trong lòng Lâm Phong lập tức có lòng tin. Có lẽ nguy cơ hôm nay coi như đã trôi qua a.

Đúng lúc này một cỗ khí tức cường đại trước nay chưa từng có khóa chặt mỗi người ở đây. Khi tức này rất khổng lồ, khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Ngưu đầu mã diện và tất cả người của Lưu gia đều có chút khẩn trương nhìn lại một chỗ. Chỉ thấy hai thiếu nữ mang khăn che mặt và một lão đầu tóc trắng xoá đang từ từ đi qua đây.

Đương nhiên Sở Lâm Phong biết hai thiếu nữ kia là ai, ngoại trừ Lâm Nhược Hi và Tư Mã Tĩnh Di ra còn có ai dùng khăn che mặt chứ?

Mà lão đầu tóc trắng xoá kia Sở Lâm Phong biết, hẳn chính là Chấp pháp trưởng lão của Phủ thành chủ. Lúc đầu, người mang hấn đi ở trên lôi đài chính là hấn, thực lực Địa Vũ cảnh tam trọng thiên.

Lâm Nhựt Hi thấy Sở Lâm Phong, rất muốn xông tới xem thương thế của hấn ra sao. Bởi vì bộ dáng bây giờ của hấn quả thực rất dọa người.

Nhưng nàng lại bị Tư Mã Tĩnh Di kéo lại:

- Chờ Ngô trưởng lão giải quyết những người này rồi qua đó cũng không muộn!
- Hừ, một nơi nhỏ như vậy mà vẫn còn có gia tộc sống mãi với nhau, khó có được a, khó có được!

Sau lưng Tư Mã Tĩnh Di, lão đầu tóc bạc kia nhìn lướt qua mọi người trong toàn trường, vẻ mặt rất khinh bỉ nói.

- Ngô trưởng lão, ở trong Lưu Vân Thành chỉ cần có cao thủ thì sẽ trở thành bá chủ một phương. Việc lập gia tộc là chuyện rất bình thường. Chỉ là ở trong mắt của Ngô trưởng lão, đương nhiên sẽ không coi là gì cả!

Tư Mã Tĩnh Di thân nhiên cười, quay đầu lại nhìn thoáng qua Ngô trưởng lão sau lưng rồi lại nói tiếp:

- Chỉ là Phủ thành chủ cũng không thoát khỏi gia tộc này được, ta nghĩ hẳn ngươi cũng hiểu ý của ta a!
- Tiểu thư nói đúng, ta biết mình nên làm như thế nào!

Lão đầu cười cười, ra về ta và ngươi đều hiểu.

- Đợi lát nữa để xem ngươi ra tay thế nào. Trong Phủ thành chủ đều nói thực lực của Ngô trưởng lão cường hấn, thế nhưng đã lâu rồi ta chưa thấy ngươi xuất thủ qua a.

Tư Mã Tĩnh Di rất hy vọng hấn trực tiếp hạ thủ độc ác một chút. Kết thúc sớm một chút, đương nhiên tiền đề là không được tạo ra nhiều loạn quá lớn, nàng còn có nhiều chuyện muốn nói với Sở Lâm Phong.

- Ha ha ha, tốt, hôm nay ta sẽ ra tay. Để tiểu thư mở mang tầm mắt.

Lão đầu cười ngạo nghễ, lại nói với mọi người:

- Ai là chủ sự của Lưu gia, lăn ra đây cho ta nói chuyện!

Thanh âm to rõ, giống như một thanh kiếm đâm vào trong tai của mọi người, đau đến mức làm cho không ít người thực lực thấp lập tức ngã xuống mặt đất, lăn lộn.

Lưu Nguyên Khải và ngư đầu mã diện cũng không ngờ người của Phủ thành chủ sẽ đến. Hơn nữa thực lực lại cường đại như vậy, trực tiếp đến tìm mình.

- Không biết vị tiền bối này xưng hô như thế nào, tại hạ Lưu Nguyên Khải, không biết đã đắc tội với tiền bối chỗ nào. Kính mong tiền bối chỉ rõ!

Cả người Lưu Nguyên Khải đầy vết máu, nói chuyện rất chậm thê nhưng cũng rất cung kính. Ở trước mặt cường giả như vậy hấn phải cung kính a.

- Ô, ngươi chính là Lưu Nguyên Khải sao? Tốt, tốt! Ngươi sắp chết rồi, hiện tại có di ngôn gì thì cứ nói, đừng nói ta bất càn nhân tình mà không để cho ngươi cơ hội nói chuyện!

Lão đầu nói rất là kiêu ngạo cuồng vọng, cũng không có để người ở chỗ này vào trong mắt mình.

- Làm càn! Gia chủ Lưu gia ta há là tồn tại mà ngươi có thể tùy tiện vũ nhục?

Một khách khanh trưởng lão của Lưu gia đột nhiên quát, tuy rằng hấn cũng sợ thực lực của lão nhân này. Thế nhưng người ở đây nhiều như vậy, đối phương dù có lợi hại hơn nữa thì cũng chỉ như vậy mà thôi.

- Phải không? Vậy trước tiên ta sẽ bắt ngươi khai đao, coi như là trả giá vì không tôn kính đối với lão phu!

Lão đầu kia nói xong, hai tay vung lên, trưởng lão Lưu gia cách xa hơn mười thước trực tiếp trôi lơ lửng lên ở trên không trung.

Ngay sau đó một tiếng vang thật lớn vang lên, thân thể tên trưởng lão Lưu gia kia trực tiếp bị phân tán. Tạo thành một màn mưa máu ở trên không trung, bầu không khí hết sức kinh khủng.

Một chiêu, chỉ dùng một chiêu đã chém giết được đối phương. Hơn nữa cự ly còn xa như vậy, thực lực như vậy quả thực là thứ mà mọi người mới nghe lần đầu. Tất cả mọi người đều bị chấn động, bao gồm có cả Sở Lâm Phong.

- Đây là thực lực của Địa Vũ cảnh tam trọng thiên sao? Cũng quá cường đại thật, khi nào ta mới có khả năng đạt được cơ chứ?

Trong lòng Sở Lâm Phong tự lẩm bầm.

- Lâm Phong, thực lực này ở trong mắt của ta chỉ có thể coi như là con kiến hôi mà thôi. Chỉ cần ngươi đạt tới Địa Vũ cảnh nhất trọng thiên là có thể có được thực lực như vậy. Chỉ là với tình huống hiện tại của ngươi xem ra phải đột phá tới Huyền vũ cảnh lục trọng thiên thì ở trong người ngươi mới có thể hình thành Địa tinh đan, đây mới là chuyện quan trọng hiện tại.

Kiểm linh Nguyệt Nhi nói.

Sở Nguyên Phách không nghĩ tới lúc này mình lại gặp được một cường giả lợi hại như vậy đến giúp đỡ mình, trong lòng hắn lập tức vui vẻ, nói:

- Đa tạ ân viện trợ của tiền bối, trên dưới Sở gia vô cùng cảm kích!

- Ai cần ngươi cảm kích! Ta nể mặt tiểu thư nhà ta cho nên mới đồng ý giúp các ngươi. Đừng có lời kéo tình cảm với ta, ngươi còn không xứng!

Thanh âm rất là cộc mạnh, căn bản không coi Sở Nguyên Phách vào đâu.

- Tiểu tử Lưu gia, hiện tại đến phiên ngươi, ta nói rồi, hôm nay ta muốn ngươi chết, như vậy nhất định ngươi phải chết, ai cũng không thể cứu được ngươi!

Cũng là vung hai tay lên, Lưu Nguyên Khải trực tiếp bay lên trên không trung:

- Không, không! Cầu xin tiền bối thủ hạ lưu tình, ta nguyện ý dâng toàn bộ gia sản của Lưu gia, cầu tiền bối tha cho ta một mạng!

Trước mặt cường giả tuyệt đối, con kiến hôi không có quyền lợi gì. Lão đầu này không lập tức chém giết Lưu Nguyên Khải mà lên tiếng hỏi Tư Mã Tĩnh Di:

- Tiểu thư, người thấy thế nào?

Đạt được gia sản của Lưu gia có thể giải quyết được chuyện khẩn cấp của Sở Lâm Phong, đây có thể nói là chuyện một công đôi việc. Đương nhiên Tư Mã Tĩnh Di không có lý do gì không đồng ý.

Đúng lúc này, nàng đột nhiên nhìn thấy Sở Nguyên Thanh cả người tản mát ra tà khí. Từ nhỏ Tư Mã Tĩnh Di đã đọc nhiều sách vở, đương nhiên nàng biết đó khí tức khi là tu hành Cửu Âm Huyết Trảo mới có.

Khẽ cau mày, nàng cả giận nói:

- Ở trong Lưu Vân Thành ta lại có người ác độc như vậy tồn tại sao? Ngô trưởng lão, mau chém giết người Cửu Âm Huyết Trảo kia đi!

Chém giết người của Sở gia, đương nhiên Sở Lâm Phong không thể ngồi yên không để ý đến. Tuy rằng Sở Nguyên Thanh tội ác tày trời, thế nhưng dù sao cũng là Nhị thúc của mình. Khi lão nhân kia chuẩn bị chém giết Sở Nguyên Thanh, Sở Lâm Phong đã vọt tới trước mặt của hắn...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 52: Cho ngươi ba chiêu!

- Tiền bối, cầu xin ngươi tha cho Nhị thúc ta một mạng, Nhị thúc bị danh lợi làm cho óc mê muội cho nên mới như vậy. Bình thường cũng không có làm ra chuyện gì xấu!

Sở Lâm Phong đi tới trước mặt lão đầu rồi khấn cầu.

- Tiểu tử, nhân tâm hiểm ác đáng sợ thế nào ngươi có biết không? Người tu hành Cửu Âm Huyết Trảo là kẻ rất là ác độc. Tai họa như vậy có để lại cũng là hại người, ta không thể vì tư tâm của bản thân ngươi mà khiến cho nhiều người bị thương tổn hơn nữa!

Lão đầu cũng không bị lời nói của Sở Lâm Phong đánh động, đối với người như vậy hắn rất chán ghét. Lúc này trong miệng hắn hét lớn một tiếng:

- Nát!

- Phanh Phanh!

Tiếng nổ vang lên trong tai của mọi người, trên không trung lần nữa có mưa máu xuất hiện, tay cụt chân cụt từ trên không trung rơi xuống, rất là dọa người.

Thấy Sở Nguyên Thanh chết ở trước mặt của mình, trong lòng Sở Nguyên Phách và Sở Nguyên Minh cũng rất là bi thống. Tuy rằng hắn làm quá phận, thế nhưng dù sao cũng là thân huynh đệ, ngay cả chết cũng không thể giữ được toàn thây.

Nhưng đối mặt với cường giả của Phủ thành chủ, hai người cũng không dám nói gì. Huống đối phương còn đang giúp mình.

- Ngươi giết Nhị thúc ta!

Lúc này Sở Lâm Phong không quản đối phương có thân phận gì, vẻ mặt vẻ giận dữ quát lên.

Lão nhân kia nhìn Sở Lâm Phong một chút sau đó cười nói:

- Người như vậy phải giết, thế nào? Không phục? Ta muốn giết ngươi rất đơn giản, giống như giết một con kiến hôi vậy!

- Người giết thân nhân ta thì phải chết!

Sở Lâm Phong đột nhiên hô lên một câu khiến cho toàn trường khiếp sợ.

- Chết? Chỉ bằng vào ngươi!

Lão đầu không nổi giận một chút nào, đối với thiếu niên thiên tài như Sở Lâm Phong hắn vẫn rất là thương thức.

Sở Lâm Phong không nói gì, trong đầu cũng đang giao lưu cùng Kiếm linh Nguyệt Nhi:

- Nguyệt tỷ tỷ, có biện pháp nào để chém giết kẻ này hay không?

Lời nói vô tri như vậy chỉ có Sở Lâm Phong mới có thể nói ra được. Đối với thân nhân và bằng hữu của hắn thì hắn là người liều mạng. Dù cho đối phương có mạnh mẽ tới đâu thì hắn cũng không muốn lui bước.

Ở trong mắt của người khác thì hắn chính là một măng phu. Một người ngu không ai bằng, thế nhưng trong lòng hắn đã có quyết tâm thề chết vì tri kỷ. Tuy rằng Sở Nguyên Thanh không phải là tri kỷ của hắn, nhưng lại là Nhị thúc của hắn.

Tư Mã Tĩnh Di và Lâm Nhược Hi thấy Sở Lâm Phong như vậy đều biến sắc. Nếu quả thật chọc giận lão đầu này, cho dù có mười Sở Lâm Phong cũng không đủ để giết a.

Tư Mã Tĩnh Di vội vàng quát:

- Sở Lâm Phong, ngươi điên rồi sao? Đừng có làm ra hành động vô vị!

Lâm Nhược Hi cũng nói:

- Lâm Phong, huynh tỉnh táo lại đi. Ngô tiền bối không phải là người mà huynh có thể chiến thắng, huynh còn có sứ mệnh quan trọng hơn, huynh không thể chết được a!

Sở Lâm Phong không vì lời nói của Tư Mã Tĩnh Di và Lâm Nhược Hi mà buông tha cừu hận:

- Đại trượng phu có việc nên làm có việc không. Ý của các ngươi ta hiểu rõ, xin không nên ngăn cản ta!

- Phong Nhi! Nhị thúc của con chết cũng chưa hết tội, con đừng làm chuyện ngu ngốc như vậy!

Lúc này Sở Nguyên Phách cũng ngăn cản.

- Phụ thân, người bị giết là thân nhân của con, con không thể trơ mắt nhìn thân nhân của con bị giết mà thờ ơ như vậy. Con không làm được, xin tha thứ cho Phong nhi bất hiếu. Nếu có kiếp sau, con vẫn tình nguyện làm con của người!

- Ha ha ha ha! Thật là cảm động a! Tiểu tử, hôm nay lão phu sẽ cho ngươi một cơ hội, cho ngươi ba chiêu. Nếu như trong vòng ba chiêu này ngươi có thể làm ta tổn thương, ta sẽ để cho ngươi một con đường sống. Bằng không lời ngươi nói lúc trước sẽ chính là di ngôn của ngươi.

Trong lòng Tư Mã Tĩnh Di rất là hối hận, vì sao phải để hắn giết Sở Nguyên Thanh cơ chứ? Nếu như không giết thì Sở Lâm Phong cũng sẽ không như vậy.

- Được! Đây là ngươi nói để ta ra ba chiêu đó. Đến lúc đó đừng quyệt nợ!

Sở Lâm Phong lên tiếng.

Đối với cường giả như lão đầu, mặt mũi là chuyện rất được xem trọng. Chỉ cần trong vòng ba chiêu đánh cho đối phương trọng thương, Sở Lâm Phong sẽ có cơ hội chém giết đối phương.

- Lâm Phong, muốn đã thương người này phải vận dụng Hồn Độn chi khí bên trong cơ thể của người. Chỉ là làm như vậy thì có khả năng Hồn Độn chi khí bên trong cơ thể người sẽ biến mất. Người nên suy nghĩ cho kỹ!

Kiểm linh Nguyệt Nhi nói.

- Chỉ cần có thể báo thù cho Nhị thúc, Hồn Độn chi khí này là cái gì cơ chứ?

- Quả nhiên ta không nhìn nhầm người! Sau khi làm cho lão nhân này trọng thương, ta có thể giúp người một tay, chỉ là người phải đồng ý với ta một việc!

- Chuyện gì?

Sở Lâm Phong biết, chuyện của Kiểm linh Nguyệt Nhi đều là chuyện rất khó làm được. Chuyện mà hắn đồng ý với nàng, tới nay còn chưa làm được một chuyện nào.

- Trong vòng nửa năm phải giao hợp cùng Tư Mã Tĩnh Di! Hấp thu thuần âm chi khí trong cơ thể nàng. Nếu không rất có thể ta sẽ rơi vào trong trạng thái ngủ say không biết khi nào mới tỉnh lại!

Từ trong giọng của Kiểm linh Nguyệt Nhi Sở Lâm Phong nghe được một tin tức. Nếu giúp hắn thì nàng sẽ rơi vào ngủ say, trong khoảng thời gian ngắn hắn đã có chút do dự.

- Người không cần lo lắng cho ta, chỉ cần trong vòng nửa năm có thể hấp thu được thuần âm chi khí của nàng thì đến lúc đó tự nhiên bên trong cơ thể của người sẽ sinh ra Hồn Độn chi khí. Mà ta cũng sẽ khôi phục. Chỉ là Hồn Tuyệt Thảo cũng phải tìm được sớm hơn nửa năm.

- Được! Ta đồng ý với người!

Dường như Sở Lâm Phong đã hạ quyết tâm rất lớn, hắn đáp.

Nắm trong tay Thanh Sương Kiếm thật chặt, Sở Lâm Phong điên cuồng vận chuyển tinh thần lực trong cơ thể. Kiểm linh nói cho hắn biết phải tiêu hao tinh thần lực hầu như không còn thì mới có thể sử dụng được Hồn Độn chi khí.

Lúc trước Hồn Độn chi khí chỉ là một phần nhỏ dung hợp ở bên trong tinh thần lực mà thôi.

- Phong quyền tàn vân!

Trụ Phong Kiếm Quyết thức thứ bảy được thi triển ra, đây là vũ kỹ có uy lực lớn nhất của Sở Lâm Phong. Cũng là vũ kỹ tiêu hao tinh thần lực nhanh nhất.

Ai cũng không nghĩ tới lúc này hắn lại muốn làm tiêu hao hết tinh thần lực trong cơ thể, nếu như bị người ta biết được, không biết mọi người sẽ có cảm tưởng gì.

Lão nhân kia không để một kích này của Sở Lâm Phong vào mắt, hắn vẫn đứng ở nơi đó không nhúc nhích, tùy ý để công kích của Sở Lâm Phong kéo tới.

Chỉ là nếu như lúc này có cao thủ chân chính tới đây thì có thể nhìn thấy trước người của lão nhân này có một đạo tường khí vô hình. Tường khí này rất giống một đạo kết giới có thể ngăn cản được ngoại lực xâm lấn vậy.

Phong quyền tàn vân của Sở Lâm Phong hình thành gió lốc, khi cách lão đầu một thước thì đã dừng lại không tiến thêm. Sau khi dừng lại một chút lập tức biến mất không còn bóng dáng tăm hơi.

Chỉ là lão nhân kia lại lui về phía sau một bước, rất rõ ràng. Hắn nói:

- Không tệ! Không ngờ có thể làm cho ta lui một bước, vũ kỹ này ít nhất cũng là vũ kỹ Huyền giai trung phẩm trở lên đấy nhỉ!

Sở Lâm Phong không nói gì, lúc này hắn chuẩn bị dùng một kiếm không có gì lạ kia của mình. Lúc trước khi thi triển Phong quyền tàn vân hắn đã tiêu hao tinh thần lực hơn một nửa.

Không có Hồn Độn chi khí, tinh thần lực tiêu hao rất nhanh, đây là cảm nhận của Sở Lâm Phong lúc này.

- Lại dùng chiêu này! Một chiêu kia nếu dùng Hồn Độn chi khí để thi triển, sẽ có hiệu quả không thể tưởng tượng được a!

Kiểm linh lại lên tiếng.

- Phong quyền tàn vân!

Sở Lâm Phong dùng toàn bộ tinh thần lực cuối cùng trong cơ thể thi triển ra, kết quả vẫn giống như lần trước. Sau khi dừng lại mấy giây lại biến mất.

Lão đầu vẫn chỉ lui một bước như trước. Chỉ là lúc này vết chân của bước này rõ ràng đã sâu hơn so với một bước trước.

- Có tiến bộ! Ngươi còn một lần cơ hội, nếu như ngươi vẫn dùng một chiêu. Như vậy ta chỉ có thể nói hôm nay ngươi chết chắc rồi, lực công kích như vậy đối với ta vô dụng.

Cường giả Địa Vũ cảnh không phải là tồn tại mà Huyền vũ cảnh như ngươi có thể khiêu chiến, hy vọng lúc này ngươi có thể mang tới cho ta kinh hỉ!

Lão đầu kia không nhanh không chậm nói với Sở Lâm Phong.

Lời của hắn lọt vào trong tai của mọi người giống như là một lá bùa đòi mạng, khiến cho những người lo lắng tới an nguy của Sở Lâm Phong lại càng thêm lo lắng.

- Nhất định ta sẽ không để cho ngươi thất vọng!

Sở Lâm Phong nói xong quay đầu lại nhìn Lâm Nhược Hi đang khóc như mưa và Tư Mã Tĩnh Di vẻ mặt lo lắng.

Mặc dù Tư Mã Tĩnh Di là tiểu thư của Phủ thành chủ, nhưng lại không thể chân chính làm cho vị trưởng lão này nghe theo mệnh lệnh của mình. Điểm này làm cho nàng cảm thấy rất là bất đắc dĩ.

- Chiêu thứ ba!

Sở Lâm Phong hét lớn một tiếng, từ từ gơ Thanh Sương Kiếm trong tay lên, sau đó lại hơi hốt bỏ ra ngoài...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Một quyền chi uy

Thanh sương kiếm trong tay Sở Lâm Phong, sau khi được rút vào Hỗn Độn chi khí lập tức phát ra tiếng kêu. Giống như là về hưng phấn khi gặp mặt bằng hữu đã lâu gặp vậy.

Kiểm quang như ẩn như hiện, khiến cho người ta không nhìn ra được rốt cuộc một chiêu này có uy lực gì. Thế nhưng Sở Lâm Phong đã có chút không cầm được thanh Thanh sương kiếm này nữa.

Rất nhiều người đều nhắm hai mắt lại, không phải là muốn nhìn thấy Sở Lâm Phong làm trọng thương lão nhân kia như thế nào. Mà là sợ nhìn thấy hắn trong nháy mắt đã bị lão đầu kia chém giết.

Lâm Nhược Hi và Tư Mã Tĩnh Di cũng không chớp mắt nhìn về phía Sở Lâm Phong. Bởi vì ngay khi Sở Lâm Phong thi triển ra chiêu thứ ba này, đã ném cho các nàng một ánh mắt rất tự tin.

Nhị nữ đều là người thông minh tuyệt đỉnh, ánh mắt này của Sở Lâm Phong đại biểu cái gì đương nhiên hai nàng đều biết. Không phải hắn xung động, nhất định có vũ kỹ có thể làm thương tổn được đối phương thì hắn mới làm như vậy.

Vốn Tư Mã Tĩnh Di đã nghĩ trên người của Sở Lâm Phong có quá nhiều bí mật, hiện giờ trong lòng lại lo lắng Ngô trưởng lão sẽ bị thương. Tuy rằng ý nghĩ này rất không phù hợp với thực tế, thế nhưng trực giác đã nói cho nàng biết, rất có loại khả năng này.

Ngay khi Sở Lâm Phong bỏ ra chiêu thứ ba không có gì lạ này, lão nhân kia lập tức giống như gặp đại địch nhìn Thanh sương kiếm trong tay của Sở Lâm Phong.

Hắn cảm giác được một cỗ lực lượng cường đại trước nay chưa có tồn tại trên thân kiếm kia. Dùng kết giới phòng ngự mà hắn dùng tinh thần lực để bày ra, rất có khả năng sẽ không ngăn chặn được một kích này.

Bản thân hắn cũng có khả năng sẽ bị một chiêu này làm cho thương tổn. Tâm niệm vừa động, một thanh trường kiếm màu xanh lập tức xuất hiện ở trong tay của hắn.

Tuy rằng cả người Lưu Nguyên Khải bị thương nặng, thế nhưng mỗi một hành động của Sở Lâm Phong hắn đều nhìn rất cẩn thận. Chính là một chiêu không có gì lạ này, lại được Sở Lâm Phong xưng là giết cầu trăm, khiến cho hắn bị thương nặng.

Một chiêu này nhìn như bình thường không có gì lạ, thế nhưng lại tràn ngập Tinh Thần kiếm khí cường đại. Khiến cho người ta khó lòng đề phòng, hắn mơ hồ nghĩ ngợi, rất có thể vị cường giả Phủ thành chủ kia sẽ bị thương dưới một kiếm này.

sau khi Sở Lâm Phong bỏ ra Thanh sương kiếm, trong nháy mắt đã đi tới trước mặt của lão đầu này. Chỉ là vẫn bị kết giới vô hình kia cản lại như cũ.

Người khác không nhìn thấy, nhưng lão đầu này lại có thể thấy rõ ràng kết giới phòng ngự của mình đang giống như mạng nhện rạn nứt. Tối đa không tới

năm giây sẽ hoàn toàn vỡ nát.

Hồn Động chi khí cũng không phải đơn giản như tinh thần lực, lão đầu vốn tưởng rằng phải cần năm giây thì mới có thể làm nát kết giới được, thế nhưng chỉ trong hai giây nó đã vỡ tan.

Mà Thanh sương kiếm của Sở Lâm Phong lại không dừng lại một chút nào, bay thẳng đến trên người của hắn rồi bổ xuống.

Có thể phá vỡ kết giới bằng tinh thần lực do mình bày ra, uy lực của nó có thể nghĩ. Nếu như bị bổ tới trên người, hậu quả thế nào, hắn cũng không dám nghĩ quá nhiều a.

Trong thời khắc sinh tử tồn vong, mặt mũi gì đó không quan trọng nữa. Lão đầu này vội vàng dùng trường kiếm trong tay ngăn chặn.

Muốn thi triển vũ kỹ đã không kịp nữa. Chuyện duy nhất hắn có thể làm chính là phủ tinh thần lực lên trên thân kiếm, dùng tinh thần lực cường đại của mình để trực tiếp ngăn chặn một kiếm này của đối phương.

Khi hắn cho rằng, trải qua kết giới và một kiếm kia bỏ tới tiêu hao năng lượng. Tuy rằng bây giờ một kiếm này không phải là nỏ mạnh hết đà, thế nhưng cũng không có bao nhiêu lực công kích nữa.

Bằng vào tinh thần lực Địa Vũ cảnh tam trọng thiên của hắn đương nhiên có thể dễ dàng tiếp được một chiêu này. Chỉ là có thể phá vỡ được kết giới, ép mình sử dụng vũ khí để ngăn chặn, quả thực tiểu tử này là một thiên tài.

Ngay khi lão đầu này cho là mình có thể tùy tiện tiếp được một chiêu này của Sở Lâm Phong. Một chuyện khiến cho tất cả mọi người cảm thấy giật mình đã xảy ra.

Kiếm của Sở Lâm Phong đã đi thẳng tới trước mặt của lão đầu, trên đường phá vỡ kết giới. Lực lượng kia không giảm bớt chút nào.

Lão đầu cuống quýt giờ kiếm lên ngăn chặn, lại nghe được một tiếng phốc vang vọng!

Chỉ một tiếng, trường kiếm trong tay lão đầu đã bị cắt thành mấy khối.

Mà kiếm của Sở Lâm Phong đang cắm ở bên trên lồng ngực của đối phương, đối phương một tay cầm thân kiếm, máu tươi từ trong tay không ngừng nhỏ giọt xuống bên dưới.

Nếu như kiếm của Sở Lâm Phong đâm vào thêm nữa, rất có thể đối phương sẽ thật sự bị trọng thương, còn có khả năng chém giết được hắn.

Đúng lúc này, một tay khác của lão đầu ra sức đánh ra một quyền về phía Sở Lâm Phong, nếu như bị một quyền này đánh trúng. Với thực lực Địa Vũ cảnh tam trọng thiên, rất có khả năng hắn sẽ bị chém giết tại chỗ.

Lúc này Sở Lâm Phong đang đối mặt với một nan đề rất lớn, nếu như đào tẩu thì nhất định phải bỏ qua Thanh sương kiếm. Bởi vì Kiếm đã bị đối phương nắm chắc trong tay, không nhả ra được.

Thế nhưng Thanh sương kiếm là Thần khí thượng cổ, làm sao có thể bỏ qua được chứ? Lại nói một võ giả mà ngay cả binh khí của mình cũng không bảo vệ được thì sao có thể đặt chân trên thế giới lấy võ làm đầu này chứ?

- Thà rằng chết trận cũng không lui một bước!

Trong lòng của Sở Lâm Phong đã quyết định.

Hắn cũng dùng một tay khác đánh ra một quyền, chuẩn bị cứng rắn kháng với một quyền này của đối phương. Mặc dù biết đây không thể nghĩ ngờ là hành động lấy trứng chọi đá, nhưng hắn không thể không làm như vậy.

Thấy không ngờ Sở Lâm Phong hoàn thủ, lại còn làm cho lão đầu kia bị thương, tất cả mọi người đều cảm thấy khó có thể tin được.

Phải biết rằng đối phương là cao thủ đỉnh cấp Địa Vũ cảnh tam trọng thiên a. Ở trong Lưu Vân Thành là nhân vật số một số hai, lại không nghĩ rằng lại bị một người vài tháng trước còn được xưng là phế vật đánh cho bị thương.

Nếu như nói lúc trước Sở Lâm Phong đánh bại Lưu Nguyên Khải khiến cho người ta cảm thấy giật mình. Lúc vậy lúc làm cho cường giả đỉnh cấp của Phủ thành chủ bị thương chính là một liều thuốc nổ rất mạnh.

Ngay khi Sở Lâm Phong chém ra một quyền kia, đột nhiên hắn có cảm giác cánh tay vùng quyền của hắn truyền đến một đạo lực lượng cường đại, loại lực lượng này trong nháy mắt đã trải rộng toàn bộ cánh tay.

Gân mạch và cơ thể đều có hiện tượng hóa xanh, nếu như không phải hắn đã đạt đến cảnh giới Tinh Thần thân thể nhất trọng, cải thiện cơ thể và gân mạch thì rất có thể cỗ lực lượng này sẽ trực tiếp phế bỏ cánh tay này. Sở Lâm Phong cảm giác nếu như lúc này trước mặt hắn có một con trâu thì hắn cũng có thể đánh lên trên trời.

Mọi người đều nói ngu ngốc bốc trời cao, không biết một quyền này của Sở Lâm Phong có thể đánh đối phương lên trên trời không. Đương nhiên có bộ vị nào đó rất là tà ác, rất dễ nhắm a.

Sở Lâm Phong nhin cảm giác thống khổ trên cánh tay, hắn biết đây là lực lượng của Kiếm linh Nguyệt Nhi. Sau khi thi triển ra lực lượng này, rất có thể nàng sẽ rơi vào ngủ say.

- Lâm Phong, chuyện đột nhiên xảy ra. Có khả năng không có cách nào chém giết người này. Chỉ là làm trọng thương hắn thì vẫn có thể, nhớ phải đồng ý chuyện của ta...

Thanh âm Kiếm linh hết sức yếu ớt, vang lên trong đầu của Sở Lâm Phong.

Từ lúc cánh tay của Sở Lâm Phong đạt được lực lượng của Kiếm linh cho đến lúc đánh ra một quyền nói thì rất dài, thế nhưng thực tế lại là trong khoảnh khắc. Trong nháy mắt hai quyền của hai người đã đụng nhau.

Chỉ là khi lão nhân kia thấy Sở Lâm Phong không ngờ lại không muốn bỏ kiếm mà dùng tay đấu với mình, trong lòng hắn đã nở một nụ cười.

- Tự ngươi muốn chết thì chẳng trách được ai!

Vốn một quyền này hắn đã dùng tám phần mười lực công kích. Chỉ là khi nhìn thấy Sở Lâm Phong cũng đánh ra một quyền, hắn đã trực tiếp dùng mười thành lực lượng.

Hắn muốn dùng một quyền chém giết người này, không thì khó tiêu mối hận trong lòng của hắn.

- Phanh phanh!

Một tiếng vang rất lớn xuất hiện khi hai quyền của hai người va chạm vào nhau.

Ngay sau đó mặt đất nơi hai người đứng đã bắt đầu lún xuống. Hai người cũng bởi vì lực phản chấn rất lớn do lực công kích tạo thành mà bị đánh bay ra ngoài mấy chục thước.

Một cỗ năng lượng công kích tạo thành kinh phong trong nháy mắt đã cuốn bùn đất trên mặt đất vào trong không trung, so với lúc Sở Lâm Phong thi triển Phong quyền tàn vân còn có uy lực lớn hơn.

Trong lúc nhất thời cát bay đá chạy, trời đất đen kịt, có cảm giác như ngày tận thế đã đến.

Có không ít người ở gần trực tiếp bị cuốn vào không trung, sau đó biến thành một màn mưa máu rồi biến mất, ngay cả xương cũng không có để lại. Tạo thành một màn hết sức kinh khủng ở trong hiện trường.

Hai người đối đầu một lần lại có uy lực lớn như vậy, đây là chuyện mà tất cả mọi người đều không thể tin được. Nhưng lại là sự thực mà bọn họ phải đối mặt.

Không lâu sau, bụi mù tán đi, mọi người đã nhìn thấy rõ tình huống của hai người lúc này, chỉ thấy...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Trần ai lạc định

Không lâu sau bụi mù tán đi, mọi người đã nhìn thấy rõ tình huống của hai người lúc này. Chỉ thấy tay Sở Lâm Phong cầm trường kiếm quỳ một chân trên đất, trong miệng không ngừng có máu tươi chảy ra, trên mặt không có một tia máu nào cả. Rất rõ ràng đã bị nội thương rất nặng.

Mà tình huống của lão đầu Phủ thành chủ càng làm cho người ta giật mình không gì sánh được. Tuy rằng cả người đứng ở nơi đó, nhưng một cánh tay lại không cánh mà bay, trên vị trí bả vai có máu tươi không ngừng chảy ra.

Y phục đã bị nhuộm thành màu đỏ, trong miệng cũng có máu tươi chảy ra. Trình độ bị thương so với Sở Lâm Phong còn nặng hơn, có khả năng tùy thời mất mạng.

Lúc này Sở Lâm Phong từ từ đứng lên, trên khuôn mặt tái nhợt mang theo nụ cười chiến thắng. Hắn biết hôm nay đã không có cách nào chém giết được đối phương, bởi vì giờ phút này trong cơ thể hắn đã không có một tia lực lượng nào nữa.

Lúc này hắn đứng lên hoàn toàn là dựa vào nghị lực không chịu thua của mình cho nên mới làm được. Chỉ là phải làm ra vẻ không chịu thương thế nặng hơn đối phương a.

- Lão đầu, người đứng là đệ tiện! Nói ba chiêu, không ngờ người lại xấu xa như vậy, người có biết xấu hổ hay không?

Sở Lâm Phong lau đi vết máu ở khóe miệng, về mặt giận dữ nói.

Lão nhân kia nghe Sở Lâm Phong nói xong, trong miệng lại phun ra một ngụm máu tươi. Chính hắn cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Mà lúc này Lâm Nhược Hi và Tư Mã Tĩnh Di đã phân biệt chạy tới bên cạnh Sở Lâm Phong và lão nhân kia.

- Lâm Phong, huynh không sao chứ? Không nghĩ tới huynh lại lợi hại như vậy! Muội còn đang không tin vào mắt của mình a!

Trong mắt của Lâm Nhược Hi tràn ngập vẻ sùng bái.

- Nàng cũng không nhìn một chút xem nam nhân của nàng là ai a. Đối phó với hắn quả thực chính là một bữa ăn sáng!

Sở Lâm Phong vừa nói vừa phun ra máu.

Lúc này hắn có thể cảm giác rõ ràng cánh tay vùng quyền đến bây giờ còn chưa có cảm giác, hơn nửa đã bị phế đi.

- Còn nói là một bữa ăn sáng, huynh xem huynh còn đang phun ra máu kia.

Lâm Nhược Hi lo lắng nói, trên mặt tràn ngập vẻ đau lòng.

- Không có việc gì, tình trạng của lão nhân kia so với ta còn thảm hại hơn nhiều. Có phải nam nhân của nàng rất lợi hại hay không, đánh bại cao thủ Địa Vũ cảnh tam trọng thiên nha.

Nghe thấy câu nam nhân của nàng, nam nhân của nàng, Lâm Nhược Hi đỏ mặt, không nhịn được gật đầu một cái nói:

- Rất lợi hại, nếu không lợi hại thì sao xứng làm nam nhân của muội cơ chứ?

- Nàng..

Sở Lâm Phong không nghĩ tới Lâm Nhược Hi cũng sẽ có một mặt như vậy, quả thật là gần mực thì đen, gần đèn thì rạng a.

Lúc này Tư Mã Tĩnh Di đã đi tới bên cạnh lão đầu, thấy dáng vẻ của hắn lúc này, lông mày của nàng hơi nhíu lại. Không ngờ Sở Lâm Phong có thể làm cho hắn bị thương thành như vậy, muốn làm được như vậy cần thực lực thế nào a.

Trong lòng tuy rằng khiếp sợ, nhưng nàng cũng không hề biểu lộ ra ngoài:

- Ngô trường lão, thương thế của người ra sao rồi?

Sắc mặt của lão đầu tái nhợt, rất suy yếu nói:

- Tiểu thư, là lão phu mạng lớn. Không nghĩ tới tiểu tử này lại có thực lực như vậy, ta khẳng định hắn còn chưa có đột phá đến Địa Vũ cảnh a. Lúc hắn thi triển vũ kỹ kia đã để lộ ra khí tức khiến cho người ta cảm thấy khủng khiếp, ta dám khẳng định đó không phải là tinh thần lực. Mà là lực lượng càng cường đại hơn so với tinh thần lực. Bí mật trên người tiểu tử này rất nhiều, ta đã xem nhẹ hắn, thế cho nên mới rơi vào kết cục này.

Trong đầu Tư Mã Tĩnh Di đang suy tư rốt cuộc là lực lượng gì lại có thể mạnh hơn so với tinh thần lực, thế nhưng suy nghĩ một lúc lâu nàng cũng không nghĩ ra được một chút manh mối nào cả.

Thấy một cánh tay của hắn đã biến mất. Tư Mã Tĩnh Di lại có một nhận thức mới về Sở Lâm Phong, nàng phải nghĩ biện pháp điều tra rõ mới được.

Tư Mã Tĩnh Di lấy ra một viên màu đỏ đan dược từ trên người, sau đó nói:

- Ăn viên đan dược này vào là có thể hóa giải thương thế hiện nay của người, chuyện hôm nay dừng ở đây ah!

Lão đầu tiếp nhận đan dược, sau đó ăn vào, lại nói:

- Cảm ơn tiểu thư, lúc này lực phủ ngũ tạng của ta tổn thương rất nghiêm trọng, phải mau chóng chữa thương, không thì sẽ nguy hiểm đến tính mạng!

Đám người Sở Nguyên Phách và Sở Nguyên Minh cũng đi tới bên cạnh Sở Lâm Phong. Đều dùng ánh mắt quan tâm nhìn hắn, Sở gia có thể xuất hiện cao thủ như vậy, chuyện này đối với Sở gia mà nói, có ý nghĩa rất là lớn.

Tư Mã Tĩnh Di nhìn thoáng qua Sở Lâm Phong, sau đó nói với mọi người:

- Lần này chuyện giữa Lưu gia và Sở gia dừng ở đây, nếu như ai còn gây sự nữa, Phủ thành chủ cũng không ngại giết cả nhà đó.

Tư Mã Tĩnh Di trực tiếp dùng Phủ thành chủ để đàn áp mọi người, không có người nào dám phản bác nửa câu. Phủ thành chủ muốn tiêu diệt một gia tộc, đây là chuyện rất dễ dàng, cường giả như lão đầu này trong Phủ thành chủ có không ít, còn có vị thành chủ thân bí kia lại càng kinh khủng hơn nữa.

Lời của Tư Mã Tĩnh Di rơi vào trong tai của người Lưu gia và Công Tôn gia giống như âm thanh của tự nhiên vậy. Mọi người đều nhanh chóng rời đi,

giống như phụ thân bọn họ vừa mới chết vậy.

Sở Lâm Phong biết Tư Mã Tĩnh Di đưa ra quyết định như vậy cũng có áp lực rất lớn, bình thường Phủ thành chủ sẽ không xen vào chuyện giữa các gia tộc. Hôm nay nằng vì mình cho nên mới làm như vậy.

- Sở Lâm Phong, Lâm Nhượng Hi các người nghe kỹ cho ta. Trong vòng một tháng phải chạy tới Thiên Long học viện, không thì tự gánh lấy hậu quả.

Tư Mã Tĩnh Di nói xong trực tiếp rời đi, mà lão nhân kia cũng chật vật đi theo ở phía sau.

Sở Lâm Phong rất mờ mịt nhìn hai người Tư Mã Tĩnh Di rời đi, nghĩ đến lời nàng nói và trọng trách trên vai, tâm tình của hắn thoáng trở nên phiền muộn.

- Lâm Phong, huynh không sao chứ, nhìn huynh lúc này giống như một tên ăn mày a. Huynh đang nghĩ gì vậy? Mau trở về chữa thương quan trọng hơn a.

Lúc này Lâm Nhượng Hi ân cần nói.

Sở Lâm Phong từ từ thu hồi suy nghĩ, nhìn Lâm Nhượng Hi, trên mặt cố nặn ra nụ cười, lại nói:

- Nhượng Hi, ta không sao. Trải qua chuyện hôm nay ta mới hiểu được trước kia mình nực cười cỡ nào. Chỉ cần một câu nói của Tư Mã Tĩnh Di đã dẹp loạn chuyện lần này. Đây là nguyên nhân do thực lực cường đại a. Phủ thành chủ có võ giả thực lực cường đại, cho nên mới có quyền để nói chuyện như vậy. Mà chúng ta ngay cả rắm cũng không bằng, trước mặt cường giả tuyệt đối, ngay cả con kiến hôi cũng không bằng.

- Lâm Phong, huynh cũng đừng nản chí, huynh suy nghĩ một chút mà xem. Huynh từ một phế vật được công nhận biến thành thiên tài như hiện tại mới dùng bao nhiêu thời gian chứ? Chỉ cần huynh nỗ lực, mọi tin tưởng nhất định huynh sẽ có thể trở thành cường giả chân chính!

- Cảm ơn nàng Nhượng Hi! Đi thôi, chúng ta vào nhà, ta có rất nhiều chuyện muốn nói với nàng!

Mà lúc này ở trong một cái góc cách đó không xa, một cặp mắt tràn ngập căm hận đang nhìn hai người Sở Lâm Phong rời đi.

- Sở Lâm Phong, người đừng có đắc ý quá sớm, phần thù hận ngày Lưu Mang ta nhất định sẽ làm cho người thống khổ. Còn có Lâm gia nữa, các người cũng chờ đó. Một ngày kia ta nhất định sẽ nhổ cỏ các người tận gốc, giết tới gia tộc các người chó gà không tha!

- Phong Nhi!

Sở Nguyên Phách kêu lên.

- Có chuyện gì vậy phụ thân?

- Thương thế của con ra sao rồi? Qua đây ta chữa thương cho!

- Không có gì đáng ngại, đã để phụ thân phí tâm rồi!

- Lần này hai nhà Sở Lâm chúng ta cũng tổn thất không nhỏ a, a phải tới phòng nghị sự thương nghị việc này! Phong Nhi, con có thương tích trong người, đừng tham gia vào chuyện này!

Sở Nguyên Phách nói.

- Không có việc gì, chờ sau khi thương nghị xong con trở về chữa thương cũng không muộn!

Theo lý mà nói, người muốn tiến vào phòng nghị sự chỉ có trưởng lão và khách khanh của gia tộc mới có thể. Thế nhưng hiện tại trực tiếp để cho Sở Lâm Phong gia nhập, rất rõ ràng đã cho thấy Sở Nguyên Phách muốn tăng địa vị của Sở Lâm Phong trong gia tộc.

Chỉ là cho dù Sở Nguyên Phách không làm như vậy, với thực lực bây giờ của Sở Lâm Phong, người trong gia tộc cũng không dám nói cái gì.

Sau đó mọi người tiến vào phòng nghị sự của Sở gia, bên trong có hơn mười người. Sở Nguyên Phách, Sở Nguyên Minh, Lâm Quyên, Lâm Động, còn Lục Thị Song Hùng được mời tới.

Sở Nguyên Phách mời Lục Thị Song Hùng làm khách khanh trưởng lão của Sở gia, hai người đã đồng ý, đồng thời còn có mấy người khác cũng đồng ý làm khách khanh trưởng lão.

- Lần này gia tộc xảy ra biến cố lớn, đã khiến cho mọi người chịu khổ rồi. Nguyên Phách rất áy náy, đặc biệt cảm tạ nhị vị khách khanh trưởng lão Lục Thị Song Hùng đã giúp đỡ gia tộc vào giờ phút này. Đương nhiên còn có sự toàn lực ủng hộ của mọi người, lời nói cảm tạ dư thừa ta sẽ không nói, hiện tại ta sẽ nói chính sự một chút.

Sở Nguyên Phách trực tiếp nói.

- Đầu tiên, lần này đệ tử gia tộc đã tử thương không ít, đệ tử đã chết trực tiếp tiến vào từ đường Sở gia. Đệ tử bị thương dùng thuốc chữa thương tốt nhất, đồng thời còn ban cho họ hai tháng bổng lộc. Chuyện này giao cho nhị vị trưởng lão Lục thị đi xử lý!

- Vâng, gia chủ!

Hai người đồng thanh nói.

- Mặt khác, những đệ tử thân tín của Sở Nguyên Thanh, các người có biện pháp gì xử lý không?

Sở Nguyên Phách hỏi tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Trước khi rời đi

Tất cả mọi người đều trầm mặc không có một ai nói chuyện, dù sao những người này là người khó xử lý nhất. Chỉ cần không cần thận... Thận chỉ sẽ mang đến phiền phức cho gia tộc, có thể nói là củ khoai lang bỏng tay a.

Nhìn tất cả mọi người không nói lời nào, Sở Nguyên Phách nhìn Sở Lâm Phong một chút rồi hỏi:

- Phong Nhi, con có ý kiến gì không?

Đối với việc xử lý những người này, trong lòng Sở Lâm Phong cũng đã cẩn thận tính toán qua lợi và hại, hán từ trên ghế đứng lên, nói:

- Phụ thân, các vị trưởng lão, con nghĩ những người này có thể trung cầu ý kiến của bọn họ. Tình nguyện ở lại thì ở, muốn rời đi thì chúng ta cũng không nên làm khó họ. Chỉ là người ở lại phải trải qua một lần khảo hạch, xem có tồn tại dị tâm hay không. Trải qua khảo hạch thì sẽ khôi phục đãi ngộ như cũ, không vượt qua được khảo hạch thì đuổi ra khỏi Sở gia.

- Phong Nhi, vậy con nói xem nên khảo hạch như thế nào đây?

Sở Nguyên Minh nghĩ biện pháp này không tệ, cho nên lập tức hỏi.

Điều Sở Nguyên Minh nói kỳ thực cũng là lời nói của tất cả mọi người ở đây, tất cả mọi người nhìn về phía Sở Lâm Phong. Hy vọng hắn có thể cho mọi người một câu trả lời hài lòng.

- Muốn khảo hạch người ở lại kỳ thực rất đơn giản, dùng hai chữ là có thể hoàn thành. Chữ thứ nhất chính là xem. Xem biểu hiện của bọn hắn ở trong gia tộc, xem có thể làm ra thành tích gì lớn hay không, xem có dị tâm hay không. Chữ thứ hai chính là chờ, cho bọn hắn thời gian một năm. Trong một năm nay không có xuất hiện tình huống không đúng hay không, thực lực có đột phá hay không, phải biết rằng một đệ tử tinh anh có thể thay thế mười đệ tử phổ thông a. Thứ chúng ta muốn là tinh chứ không phải là nhiều. Sau một năm lại tiến hành khảo hạch thực lực đối với những người này. Người có thể đạt tới Huyền vũ cảnh ngũ trọng người thì ở lại, không đạt tới thì trực tiếp đuổi ra khỏi Sở gia. Như vậy cũng là một loại nghiêm phạt đối với sai sót của bọn họ.

Sở Lâm Phong nói rất chậm, trong lời nói làm lộ ra khí phách làm cho người ta không rét mà run.

Sau khi nghe Sở Lâm Phong trả lời xong, Sở Nguyên Phách hỏi:

- Các người thấy ý kiến của Phong Nhi thế nào, có ai tình nguyện bổ sung gì không?

- Phong Nhi, vậy chuyện này để cho ai xử lý đây? Chúng ta không có khả năng đi theo bọn họ mỗi ngày. Theo ta thấy cứ đuổi hết, tránh cho dẫn tới phiền phức a!

Sở Nguyên Minh nói.

- Từ thúc, con cũng muốn đuổi toàn bộ bọn họ ra ngoài. Thế nhưng dù sao trong đó cũng có đệ tử Sở gia chúng ta. Bây giờ Sở gia chúng ta không đủ nhân khẩu, không cần thiết phải làm như vậy. Tuy rằng phiền phức nhưng lại có thể giữ được một bộ phận thực lực của chúng ta.

Sở Nguyên Phách trầm tư một lát rồi mới nói:

- Việc này cứ y theo ý kiến của Phong Nhi, tuy rằng có chút phiền phức, nhưng có thể chịu được. Nguyên Minh, đệ toàn quyền phụ trách chuyện này đi! Nếu như xuất hiện tình huống khác thì chúng ta lại thương lượng tiếp! Hiện tại các vị đi làm việc đi!

Sau khi mọi người rời khỏi phòng nghị sự, Sở Lâm Phong và Lâm Nhục Hỉ trực tiếp đi về tới phòng của hắn. Lúc ở đại sảnh hắn vẫn chịu đựng thương thế. Nhưng khi mới vừa bước vào cửa phòng đã không nhìn được phun ra một búng máu tươi.

- Lâm Phong, huynh...

Thấy Sở Lâm Phong phun ra máu, Lâm Nhựt Hi lập tức luống cuống.

- Ài! Đã thoải mái hơn rồi, ngực máu này luôn ngăn ở ngực, rốt cục đã phun ra, quá thoải mái!

Sở Lâm Phong thấy vẻ mặt hốt hoảng của Lâm Nhựt Hi, hần lập tức nở nụ cười.

- Huynh... sau này huynh không thể dọa người như vậy nữa a. Nếu cứ như vậy, sớm muộn gì muội cũng sẽ bị huynh hù chết!

Lâm Nhựt Hi thấy Sở Lâm Phong không có việc gì, nàng oán giận nói.

Sở Lâm Phong lau vết máu ở khóe miệng đi, thuận tay đóng cửa phòng lại. Sau khi đi tới trước mặt của Lâm Nhựt Hi, hần nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng ôn nhu nói:

- Ta sẽ không làm vậy nữa. Nhìn thấy lòng nàng khổ sở ta cũng không chịu nổi. Phân ly lâu như vậy, rốt cục chúng ta đã có thể ở cùng nhau.

Bị Sở Lâm Phong nắm tay, trong lòng Lâm Nhựt Hi có cảm giác không nói ra thành lời, dường như loại cảm giác này nàng đã mong đợi rất lâu vậy.

- Lâm Phong, muội hiểu ý của huynh, muội...

Mà lúc này Sở Lâm Phong đã bá đạo hôn lên môi của nàng, đôi tay rất có lực không ngừng chạy lên trên người nàng.

Khăn che mặt trên mặt cũng rất biết điều rơi xuống đất, trong lúc nhất thời, hô hấp của hai người trở nên dồn dập.

Sau đó, hai người không kiềm được mà tới gần giường, tất cả đều như nước chảy thành sông, tiếng thở hổn hển truyền vào trong tai đối phương rất rõ ràng.

Giữa lúc Sở Lâm Phong đang chuẩn bị làm động tác kế tiếp thì thanh âm suy yếu của Kiếm linh Nguyệt Nhi truyền đến.

- Lâm Phong, không thể hành sự với nàng. Người đã quên lời nói của ta với người lúc trước rồi sao? Chờ nàng đạt tới Địa Vũ cảnh thì mới có thể, khi đó nàng sẽ một lần nữa có tăng lên. Hành sự bây giờ đối với người và nàng đều không có lợi.

Thanh âm của Kiếm linh giống như một gáo nước lạnh làm cho Sở Lâm Phong toàn thân khô nóng tĩnh táo lại, tay đã trượt đến vùng cấm của nàng lập tức dừng lại.

- Thật đáng chết, sao ta lại quên chuyện này cơ chứ?

Trong lòng hần âm thầm tự trách.

Lâm Nhựt Hi nhìn Sở Lâm Phong nửa ngày cũng không có vượt qua ranh giới, nàng lập tức mở mắt, vẻ mặt hồng hào nói:

- Huynh... Tại sao huynh lại dừng lại?

Một nữ nhân, nhất là một nữ nhân xinh đẹp hỏi câu hỏi như vậy sẽ làm cho một nam nhân thực sự không biết nên trả lời thế nào.

Sở Lâm Phong thả tay ra khỏi người Lâm Nhựt Hi, lại đi tới bàn. Sau đó rót cho mình một ly trà, uống một hơi cạn sạch.

Sau một lúc lâu hần mới đáp:

- Lúc này chúng ta không thể như vậy, đối với việc đề thăng thực lực của nàng có ảnh hưởng rất lớn, ta không thể vì tư dục của bản thân mà hại nàng!

Đương nhiên Lâm Nhựt Hi sẽ không hiểu rõ ý trong lời nói của Sở Lâm Phong, nàng hỏi:

- Có phải muội đã làm sai chuyện gì hay không?

Lúc này nàng đã mặc lại y phục lên trên người. Chỉ là rặng mây đỏ trên mặt vẫn chưa tan đi.

- Không! Có một số việc ta cũng không thể giải thích rõ. Chỉ là nàng nên biết, lần sau nàng sẽ có biến hóa cực lớn. Nếu như nàng đạt tới Địa Vũ cảnh thì còn có thể xuất hiện biến hóa như vậy, cho nên ta và nàng phải nhẫn.

- Cảm ơn huynh Lâm Phong, huynh thực sự rất tốt với muội. Nhất định muội sẽ mau chóng đột phá đến Địa Vũ cảnh, sớm ngày đền bù cho huynh.

Khi nói ra lời này Lâm Nhựt Hi có cảm giác tim của mình như muốn nhảy ra ngoài.

Đột nhiên dường như nàng nghĩ tới điều gì đó, sắc mặt trở nên vui vẻ:

- Từ Mã Tĩnh Di nói muốn chúng ta trong vòng một tháng chạy tới Thiên Long học viện, có nghĩa là huynh cũng đã được trực tiếp thông qua. Hai muội vì việc này mà thương tâm rất lâu đấy.

- Đã làm khó nàng rồi! Cạnh tranh trong Thiên Long học viện rất là tàn khốc, chúng ta đều phải nỗ lực! Ở nơi đó chúng ta có thể học được vũ kỹ lợi hại hơn nữa.

Trong lòng của Sở Lâm Phong cũng cảm động, tiến vào Thiên Long học viện, việc này hắn đã sớm biết. Chỉ là không có thời gian nói cho Lâm Nhưộc Hi mà thôi, không nghĩ tới nàng lại vì chuyện này mà lo lắng lâu như vậy.

- Vũ kỹ? Vũ kỹ của muội bây giờ cũng không tệ nha. Chỉ là chỉ có thể thi triển ra hai chiêu trước, bốn chiêu sau muội không có một chút ấn tượng nào cả.

- Đã xảy ra chuyện gì, còn nữa, sao nàng lại có vũ kỹ này?

Sở Lâm Phong đã nghe Kiểm linh Nguyệt Nhi nói qua, vũ kỹ của nàng là một loại vũ kỹ cơ bản của Chu Tước nhất tộc.

Lâm Nhưộc Hi suy nghĩ một chút, cũng đi tới bàn. Sau khi Sở Lâm Phong rót cho nàng một chén trà, nàng mới lên tiếng:

- Muội nhớ, khi muội đột phá Huyền vũ cảnh bát trọng thiên, Chu Tước ấn ký trên trán đột nhiên bắn ra một đạo ánh sáng màu đỏ. Muội lập tức cảm thấy đầu óc đau đớn, không lâu sau cảm giác đau đớn đã biến mất. Mà trong đầu lại xuất hiện phương pháp tu hành của vũ kỹ này, chỉ là phương pháp tu hành của vũ kỹ này chỉ cho hai thức đầu tiên mà thôi. Bốn thức sau cũng không thấy bóng dáng đâu cả!

- Sao nàng biết còn có bốn thức nữa?

Sở Lâm Phong nghĩ loại tình huống này của Lâm Nhưộc Hi rất giống Truy Phong Kiếm Quyết của hắn. Chỉ khi nào thực lực đến cảnh giới nhất định thì mới có thể hiển hiện ra được.

- Trước phương thức tu hành hai chiêu thức này có một đoạn văn tự, ý tứ đại khái là mỗi người có được Chu Tước ấn ký đều có cơ hội nhận được vũ kỹ này. Nó tổng cộng có sáu chiêu, chiêu sau còn có uy lực lớn hơn chiêu trước.

- Thì ra là thế, có lẽ chờ tới khi nàng đột phá đến Địa Vũ cảnh là có thể học được hai chiêu sau đó.

Trong lòng Sở Lâm Phong hết sức kinh ngạc, không ngờ bên trong Chu Tước ấn ký này lại có chứa vũ kỹ, thật là chuyện hắn mới nghe lần đầu đó.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Nhiệm Vụ của Tư Mã Tĩnh Di

Lúc này chuyện hai đại gia tộc Sở gia và Lưu gia sống mái với nhau đã truyền đi nhốn nháo ở trong Lưu Vân Thành, trong đó chuyện Sở Lâm Phong đánh bại cao thủ Địa Vũ cảnh lại càng trở thành chuyện nổi tiếng.

Trong Phủ thành chủ, một người nam tử trung niên mặc trường bào màu trắng đang dùng vẻ mặt giận dữ khiển trách một thiếu nữ đeo khăn che mặt.

- Tĩnh Di, tại sao con lại có thể vì một tiểu tử Sở gia mà khiến cho Phủ thành chủ tổn thất một cao thủ Địa vũ cảnh tam trọng thiên chứ? Con có biết như vậy đối với Phủ thành chủ sẽ có tổn thất lớn bao nhiêu hay không.

- Phụ thân, một cao thủ Địa vũ cảnh tam trọng thiên đương nhiên rất quan trọng, nhưng nếu như có thể chiêu mộ được một thiên tài tuyệt thế, như vậy cao thủ Địa Vũ cảnh tam trọng thiên cũng không quan trọng như vậy nữa rồi.

- Sao con lại nói vậy?

- Người có biết thực lực của hắn là gì không? Nếu như người biết thực lực bây giờ của hắn mà lại đánh bại được một cao thủ Địa vũ cảnh tam trọng thiên. Như vậy có lẽ người sẽ cảm thấy nữ nhi làm như vậy là hành động đúng đắn. Dù cho mất mấy người đi nữa thì cũng đáng giá.

Nam tử trung niên dùng vẻ mặt chất vấn nhìn về phía nữ nhi của mình, tính cách của nữ nhi hắn rất là rõ ràng, làm việc trầm ổn lão luyện, không có một chút nóng vội, bồng bột nào. Đây cũng là nguyên nhân tại sao hắn lại yên tâm để nàng tới chủ trì gia tộc tỷ thí.

- Thực lực của hắn là gì? Đừng nói cho ta biết cảnh giới của hắn đã đạt đến Địa Vũ cảnh tam trọng thiên a. Nếu như vậy thì cũng không có gì là kỳ kỳ cả. Chỉ cần có đủ linh dược, bằng vào tuổi tác của hắn, muốn đạt được đẳng cấp như vậy cũng là chuyện bình thường.

- Ha ha, nếu như thực lực của hắn là Địa Vũ cảnh đương nhiên con sẽ không như vậy. Hắn chỉ có thực lực Huyền vũ cảnh ngũ trọng thiên, thực lực như vậy không ngờ lại đánh bại được cao thủ Địa Vũ cảnh tam trọng thiên. Người cho rằng có đáng để lôi kéo hay không a?

- Huyền vũ cảnh ngũ trọng thiên? Điều này sao có thể?

Nam tử trung niên há hốc miệng kinh ngạc, miệng như có thể nhét vừa một quả trứng gà. Chuyện này đã hoàn toàn lật đổ thế giới quan trước mắt hắn.

- Chuyện không thể có rất nhiều, thể nhưng hắn lại có thể làm được chuyện như vậy.

Tư Mã Tĩnh Di thấy dáng vẻ giật mình của phụ thân mình, nàng lập tức cười nói.

- Tĩnh Di, lời con nói là sự thật sao? Trong Lưu Vân Thành thật sự có thiên tài như vậy sao?

- Sao con có thể lừa người được chứ? Trong khoảng thời gian người rời đi, có thể nói Sở Lâm Phong này đã là nhân vật rất nổi tiếng. Biểu hiện ở trên gia tộc tỷ thí cũng đã khắc sâu vào trong lòng của tất cả mọi người.

Sau đó Tư Mã Tĩnh Di nói chuyện Sở Lâm Phong ở trên lời đài cùng với việc đối kháng với Ngô trưởng lão cho thành chủ Tư Mã Bình Xương của Lưu Vân Thành nghe qua một lượt.

Nghe Tư Mã Tĩnh Di nói xong, về kinh hãi và khó có thể tin được rất lâu còn chưa biến mất ở trên mặt của Tư Mã Bình Xương.

Nửa ngày sau hắn mới nói ra được một câu:

- Tĩnh Di, thiên tài như vậy nhất định chúng ta phải mời chào. Không tiếc bất cứ giá nào, cho dù là hắn muốn lấy con làm lão bà của hắn thì cũng phải đồng ý.

Tư Mã Tĩnh Di biến sắc, không nghĩ tới phụ thân lại coi trọng tiểu tử này như vậy. Đáng tiếc hắn đã có hôn thê, làm lão bà của hắn chẳng phải sẽ làm thiệp hay sao?

- Phụ thân, đáng tiếc hắn đã có hôn thê, con thấy phương pháp này không dùng được nha?

Tư Mã Tĩnh Di có chút bất đắc dĩ nói, đối với Sở Lâm Phong nàng cũng không biết thái độ của mình là gì, có lẽ yêu và hận đều có.

- Nữ tử kia là ai? Có thể xinh đẹp bằng nữ nhi của ta sao? Thiên tài như vậy phải mượn hơi, có lẽ một ngày kia ta còn có thể dựa vào hắn để tiến vào vương thành, như vậy sợ rằng làm thiệp cũng phải mượn hơi hắn.

Trong thanh âm của Tư Mã Bình Xương rất là nghiêm khắc, mình ở trong Lưu Vân Thành nhỏ nhỏ này đã nhiều năm như vậy, cũng là lúc nên đi ra khỏi chỗ này. Mà sự xuất hiện của Sở Lâm Phong chính là then chốt.

Tư Mã Tĩnh Di không nói gì, trong lòng của nàng đang giãy dụa, rốt cuộc có nên nghe lời của phụ thân, không tiếc bất cứ giá nào tạo mối quan hệ với Sở Lâm Phong hay không.

Một lát sau nàng đã có chủ ý, sau đó nàng nói:

- Phụ thân, con đã biết phải làm sao, nữ nhi cáo lui!

...

Thời gian đoàn tụ rất là ngắn ngủi, Thiên Long học viện cách Lưu Vân Thành mấy ngàn dặm, tuy rằng muốn trong vòng một tháng chạy tới cũng không khó, nhưng nếu như gặp phải chuyện gì trên đường thì lại không nói chắc được.

Hôm nay Sở Lâm Phong và Lâm Nhượng Hi chuẩn bị đi tới Thiên Long học viện, toàn bộ người của Sở gia đều tới tiễn biệt. Lâm Quyền vì trong gia tộc có việc cho nên đã mang theo người của Lâm gia rời đi.

Sáng sớm hai người dưới vòng vây của mọi người, đi ra ngoài cửa.

- Phong Nhi, ra bên ngoài phải học tự chăm sóc lấy bản thân. Mọi việc phải cẩn thận không thể can thiệp vào, chăm sóc Nhượng Hi cho tốt, phụ thân chờ con mang tới kinh hi cho ta.

Sở Nguyên Phách có chút lưu luyến không rời nói.

- Phụ thân, con biết rồi. Người yên tâm, con sẽ chăm sóc cho Nhượng Hi thật tốt, người cũng phải bảo trọng thân thể, khi nhi tử trở về, người nhất định phải vui vẻ mạnh khỏe a!

- Thiếu gia, người phải bảo trọng, ta chờ người trở lại!

Lâm Yên Nhiên nhìn Sở Lâm Phong, cổ lấy dũng khí nói ra một lời muốn nói.

Bây giờ trong lòng của Sở Lâm Phong cũng rất loạn, thấy vẻ mặt muốn nói lại thôi và nước mắt trên mặt của Lâm Yên Nhiên, dường như hắn đã hiểu ra cái gì đó.

Chỉ là hắn đành hít sâu một hơi rồi nói với Lâm Yên Nhiên:

- Yên Nhiên, người yên tâm đi, ta sẽ trở lại! Thay ta chăm sóc cho gia chủ!

Ly biệt sẽ rất là thương tâm, Sở Lâm Phong không muốn dừng lại quá lâu cho nên mang theo Lâm Nhược Hi và mấy tùy tùng Sở gia rời đi, cũng không quay đầu lại một lần nào.

- Lưu Vân Thành, không biết phải đợi tới năm nào ta mới có thể trở về. Phụ thân, các thúc bá huynh đệ tỷ muội Sở gia, các người phải bảo trọng!

Trong lòng hần tự lẩm bầm nói.

Trừ tùy tùng tổng cộng có ba người ra, cộng thêm hần và Lâm Nhược Hi chính là năm người, ngựa không ngừng vó đi được hơn hai mươi ngày. Khi còn cách Thiên Long học viện hai trăm dặm thì cả đám ngừng lại, bởi vì lúc này trời đã tối.

- Thiếu gia, trời sắp mưa, phía trước có một tòa thành nhỏ, chúng ta đi đến phía trước tránh mưa ah.

Một tên tùy tùng trong đó nói.

- Được rồi, mọi người đẩy nhanh tốc độ nhanh chút. Trước khi trời mưa chạy tới thành nhỏ trước mặt tránh mưa, ăn một chút gì đó. Mấy ngày này mọi người cũng cực khổ rồi. Đêm nay qua đêm ở chỗ này đi!

Rốt cục, khi mưa sắp đổ ập xuống, đám người Sở Lâm Phong đã tới trong thành, rất nhanh năm người đã tìm được một khách điểm còn chưa kín phòng.

- Khách quan, người tới ăn cơm hay là ở trọ?

Tiểu nhị thấy có khách tới, lập tức vội vàng tiến lên chào hỏi.

- Ăn uống và ở trọ, có phòng hào hạng không? Chuẩn bị ba gian trước. Sau đó mang thức ăn tốt nhất của các người lên đây.

Một tên tùy tùng phân phó nói.

- Được khách quan, ta sẽ mang lên ngay.

Tiểu nhị của điểm nói xong cũng vội vàng đi chuẩn bị.

Mà lúc này mây đen trên bầu trời đã tụ tập lại rất dày. Ở trong tầng mây kia thi thoảng có từng tia chớp xẹt qua hư không.

Đi đường.

Một đạo sấm sét to lớn xuất hiện ở trên bầu trời của tòa thành nhỏ này, chiếu sáng toàn bộ thành nhỏ như ban ngày.

Ngay sau đó trên trời bắt đầu có mưa, Sở Lâm Phong ngồi bên cạnh cái bàn trước cửa sổ, nhìn cảnh mưa to, rơi vào trong trầm tư.

Lâm Nhược Hi cũng không nói gì, dường như cũng đang suy nghĩ cái gì đó, trong lúc nhất thời có vẻ rất yên tĩnh.

Phía ngoài, bởi vì mưa to cho nên khiến cho người đi trên đường phố trong thành nhỏ trở nên ít đi. Tiểu nhị trong điểm đã đóng cửa tiệm lại, bởi vì trong thời tiết quýn như vậy cũng không có vị khách nào tới a.

Rất nhanh cơm nước đã được mang lên, năm người Sở Lâm Phong cũng bắt đầu ăn, thỉnh thoảng hần còn gấp rau vào trong bát của Lâm Nhược Hi, tình cảm quan tâm không cần nói cũng biết.

Lúc này, đột nhiên truyền đến một trận tiếng gõ cửa, tiếp theo có một thanh âm của nữ tử truyền đến:

- Mở cửa, mở cửa a, còn có phòng không? Chúng ta muốn ở trọ.

Chưởng quỹ đang ở trước quầy tính toán sổ sách, nghe thấy có khách tới, hần vội vã kêu lên với tiểu nhị trong điểm:

- Tiểu Lưu tử, còn không đi mở cửa? Có khách tới, còn sững sờ ở đó làm cái gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Mẫu bạo long đường ly

Nghe thấy thanh âm của chuông quỹ, tiểu nhị vội vàng tiến lên mở cửa ra. Một thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi xuất hiện ở trước mặt của mọi người.

Phía sau nàng có năm sáu người, một thiếu nữ trong đó đeo khăn che mặt được mọi người vây quanh, trên đầu có một cái ô màu xanh, khiến cho nàng không bị dính một hạt mưa nào cả.

- Khách quan, mời, mời!

Tiểu nhị nhìn thấy trận thế của người tới, lập tức kịp phản ứng lại.

Nữ tử đứng trước vừa tiến vào trong điểm đã phân phó:

- Chuẩn bị cho chúng ta ba gian phòng hảo hạng, mặt khác mang toàn bộ rượu và thức ăn tốt nhất của điểm các ngươi lên đây. Tốc độ phải nhanh, lập tức đi làm cho ta.

- Tốt, sẽ có ngay lập tức, xin khách quan chờ một chút.

Tiểu nhị nói xong cũng chạy đi về phía nội đường.

Lúc này năm người Sở Lâm Phong cũng dừng dừng com, bắt đầu đánh giá đám người mới người tới.

Thiếu nữ xuất hiện ở chỗ này có quá nửa cũng là người đi tới Thiên Long học viện, xem trang phục của người này đã biết đối phương là người của một đại gia tộc.

Chỉ thấy nữ tử nói chuyện kia mặc một bộ váy màu hồng, trong tay cầm một thanh kiếm, gương mặt của nàng dài, nhu thuận thông minh.

Đôi mắt sáng ngời mang theo ánh sáng tự tin đang nhìn chăm chú về bốn phía, rất nhanh đã nhìn thấy mấy người Sở Lâm Phong, trên mặt hiện lên một tia khinh thường.

Trong đám người đi vào cùng nàng có năm nam tử mặc trường bào màu đen, đều là nam tử trung niên, trong tay đều cầm binh khí, trên đầu mang theo mũ rộng vành, làm cho người ta có một loại cảm giác thần bí.

Khi Sở Lâm Phong nhìn về phía người ở giữa, được năm người vây quanh, hần lập tức có cảm giác kinh diễm.

Một đôi mắt giống như có thể xem thấu tâm linh của người khác, một khuôn mặt trái xoan vô cùng mịn màng, bên ngoài là cái khăn che mặt màu trắng trong suốt. Khiến cho người ta có cảm giác đầu tiên chính là nhất định nữ tử này rất đẹp.

- Lê nào nàng cũng muốn đi tới Thiên Long học viện tu luyện sao? Liệu chúng ta có thể cùng tu hành hay không.

Một loại suy nghĩ mà chính bản thân hần cũng cảm thấy hoang đường hiện lên trong đầu của hần.

Mà lúc này dường như nữ tử đeo khăn che mặt kia cũng cảm nhận được một ánh mắt nóng hừng hực đang ngó nàng, nàng ngẩng đầu nhìn theo phương hướng cảm giác của mình.

Vừa nhìn qua, lập tức khiến cho lòng của nàng không bình tĩnh được nữa. Trên mặt hiện lên vẻ đỏ ửng, lan rộng ra toàn bộ gương mặt hoàn mỹ không tỳ vết của nàng. Chỉ là bởi vì cái khăn che mặt che khuất cho nên người ta không nhìn thấy mà thôi.

Nàng phát hiện ra một việc, dường như ánh mắt của thiếu niên tuấn mỹ này có thể hấp dẫn người khác, giống như có thể nói được vậy, đặc biệt hấp dẫn người khác.

Lúc này một thiếu nữ khác phát hiện ra năm người Sở Lâm Phong đang nhìn về bên này, nhất là ánh mắt của thiếu niên kia mang theo vẻ si mê, nàng vội nói:

- Nhìn cái gì vậy, nhìn nữa cẩn thận ta móc hai tròng mắt của ngươi ra.

Chỉ là đồng thời nàng cũng nhìn thấy Lâm Nhục Hi đeo khăn che mặt, trong lòng thầm nghĩ:

- Sao lại thích khăn che mặt như vậy chứ? Nhất định là rất xấu cho nên mới không dám dùng khuôn mặt thật gặp người, làm sao có thể so sánh được với tiểu thư cơ chứ?

Nữ tử che mặt kia nghe thấy thanh âm của thiếu nữ này, nàng vội vã quay đầu về một bên, lại trùng mắt một với nàng rồi nói:

- Linh Nhi không được vô lễ.

Nói xong nàng lại nhìn về Sở Lâm Phong nói:

- Xin công tử thứ lỗi, tính tình của Linh Nhi này là vậy, Đường Ly tạ tội thay cho nàng.

Thanh âm có vẻ uyển chuyển, khiến cho người ta có cảm giác thương tiếc.

- Đường tiểu thư khách khí rồi. Là tại hạ đường đột, may mắn được gặp Đường tiểu thư ở đây, không biết nàng chuẩn bị đi đâu? Chẳng lẽ cũng định đi tới Thiên Long học viện tu luyện sao?

Sở Lâm Phong nói xong còn cố ý nhìn Lâm Nhưộc Hi bên người một chút.

Ở trước mặt hôn thê nói chuyện với một nữ tử xa lạ, trong lòng hắn vẫn có chút lo lắng, sợ Lâm Nhưộc Hi tức giận.

Lâm Nhưộc Hi lại hơi cười cười, nói:

- Huynh làm gì muội đều ủng hộ, huynh không cần phải để ý tới cảm nhận của muội.

- Công tử khách khí rồi. Cứ gọi là Đường Ly đi, ta đang chuẩn bị đi Thiên Long học viện tu luyện. Còn ngươi, ngươi cũng vậy sao?

Đường Ly đáp lại.

- Đúng vậy, ta cũng đi tới Thiên Long học viện tu luyện. Chỉ là thời tiết ác liệt cho nên mới buộc chúng ta phải dừng chân ở trong khách điểm nho nhỏ này. Không nghĩ tới lại gặp được nàng ở chỗ này! Nàng cũng đừng gọi ta là công tử, ta là Sở Lâm Phong.

Sở Lâm Phong thấy lúc này tiểu nhị trong điểm đã dâng com nước lên, hắn tiếp tục nói:

- Ta không quấy rầy các ngươi dùng bữa nữa. Ngày mai chúng ta cùng lên đường, ở trên đường cũng có thể chiếu cố lẫn nhau. Sớm ngày đến Thiên Long học viện a.

Nói xong Sở Lâm Phong đứng dậy kéo tay của Lâm Nhưộc Hi đi tới phòng được tiểu nhị sắp xếp.

- Được, ngày mai chúng ta cùng lên đường. Ngươi nghỉ ngơi sớm một chút đi.

Sở Lâm Phong đi rồi, tiểu Linh chu môi nhỏ giọng nói với Đường Ly:

- Sao tiểu thư lại thân mật với hắn chứ? Lúc nói chuyện trên mặt còn đỏ hồng, không phải tiểu thư sẽ thích hắn đó chứ? Hành động này cũng không giống như tính cách của tiểu thư a!

- Hay cho nha đầu chết tiệt nhà ngươi, dám trêu ta. Ngươi có muốn ăn đòn hay không.

- Người ta đang hỏi tiểu thư nha, tại sao người lại không đáp, lại còn đánh ta chứ?

- Được rồi, được rồi. Đừng làm rộn, Linh Nhi, nói thật ta không giả bộ được, cái gì mà thực nữ ta không quan tâm. Ta sẽ là chính ta a.

Đường Ly chậm rãi nói, trong ánh mắt hiện lên vẻ kiên trì.

- Tiểu thư, người phải thay đổi, nếu quả thật là như vậy ta sợ sẽ không có một nam nhân nào dám thích tiểu thư. Một mẫu bạo long thì ai dám trêu vào cơ chứ? Hơn nữa cả người đều là độc được, ta còn muốn tiểu thư nhanh tìm cô gia a!

- Mẫu bạo long? Ngươi nói... nữa cho lão nương xem, xem lão nương có xé nát miệng của ngươi hay không?

Thoáng cái Đường Ly cá giận nói.

- Người xem, người xem. Đã lộ ra cái đuôi rồi, ta thực sự lo lắng thay cho người a!

Sở Lâm Phong và Lâm Nhưộc Hi đều ở riêng một phòng, mà ba người tùy tùng còn lại thì cùng nhau ở trong một căn phòng.

Ngày thứ hai, Sở Lâm Phong đã thức dậy trước, đổi một thân trường sam màu xanh nhạt, người có vẻ càng thêm anh tuấn. Sau khi vệ sinh xong, hắn đứng ở ngoài cửa chờ Lâm Nhưộc Hi đi ra.

Không lâu sau Lâm Nhưộc Hi cũng đi ra ngoài. Hôm nay nàng đổi một cái váy màu đỏ, khăn che mặt cũng đổi thành màu đỏ, trong tay cầm trường kiếm, cả người tựa như một hồng y hiệp nữ hành tẩu giang hồ vậy.

- Đi thôi, có lẽ Đường Ly kia đang chờ chúng ta a!

Lâm Nhưộc Hi cười nói.

Lúc đi tới cửa khách điểm chờ lại chỉ thấy mấy người tùy tùng của Đường Ly, cũng không thấy hình bóng Đường Ly và nha hoàn Linh Nhi của nàng.

Không lâu sau Đường Ly đi ra, thấy Sở Lâm Phong và tất cả mọi người đang chờ mình, nàng có chút ngượng ngùng nói:

- Đã để các ngươi đợi lâu rồi. Không biết sao ta lại ngủ quên, nha đầu chết tiệt này cũng không đánh thức ta.

- Đường tiểu thư không cần phải khách khí, chúng ta đi thôi. Còn hai ngày nữa mới có thể đến được Thiên Long học viện, tới sớm thì chuẩn bị sớm. Nghe nói tiến vào Thiên Long học viện còn phải tiến hành khảo nghiệm đẳng cấp a!

Sở Lâm Phong cười nói, dọc trên đường đi hắn cũng đã nghe được không ít chuyện về Thiên Long học viện tuyển chọn học viên.

- Đúng là có chuyện đó, đi thôi! Đến Thiên Long học viện rồi lại nói!

Qua hai ngày sau, mọi người đã đi đến Bạch Hồ thành cách Thiên Long học viện không xa, vốn trong ngày đã có thể đi tới. Thế nhưng cuối cùng mọi người lại dừng lại.

- Ngày mai chúng ta hãy tới Thiên Long học viện, hôm nay chúng ta đi mua sắm mọi thứ cần thiết trong Bạch Hồ thành. Thông thường khi tiến vào Thiên Long học viện cũng rất ít khi có thời gian đi ra ngoài mua đồ. Trừ phi học viện có hoạt động săn giết ma thú, không thì thông thường sẽ không để cho học viên đi ra ngoài.

Sở Lâm Phong nói ra tin tức mà mình nghe được trước đó.

- Sở Lâm Phong, cái gì là hoạt động săn giết ma thú vậy?

Đường Ly có chút tò mò hỏi.

- Hoạt động săn giết ma thú là một loại thi thố khảo nghiệm học viên của Thiên Long học viện. Đó là xem học viên nào giết chết ma thú nhiều hơn. Đồng thời cũng có phần thưởng nhất định, sau này, khi tốt nghiệp có thêm một phần hoạt động.

- Đó là ma thú gì vậy, nghe nói ma thú rất là hung mãnh a, có nguy hiểm ảnh hưởng tới mạng sống không?

Đường Ly có chút mơ hồ, không giải thích được.

- Tiểu thư, người cũng không thể như vậy a. Người ngay cả lão hồ cũng dám giết, còn phải sợ ma thú sao?

Nha hoàn Linh Nhi ở bên cạnh đột nhiên nói ra một câu.

- Ngay cả lão hồ cũng dám giết?

Đám người Sở Lâm Phong giật mình hỏi.

- Ta... Ta...

Trong khoảng thời gian ngắn Đường Ly không biết nên trả lời như thế nào, nha đầu chết tiệt kia lại dám vạch trần nàng vào lúc này.

- Linh Nhi, lão nương muốn chém người...

Một đường gân đen xuất hiện trên trán của Sở Lâm Phong...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Trong bạch hồ thành gặp lưu manh

- Đường Ly, nàng?

Sở Lâm Phong không biết nên hỏi nàng ra sao, trước sau chuyển biến quá lớn khiến cho hắn có chút không biết làm sao.

- Khục khục, có phải người đã bị bản cô nương hù dọa không?

Trên mặt Đường Ly hơi nóng lên, bị Linh Nhi vạch trần, bản thân nàng thực sự có chút xấu hổ.

- Không... Không!

Sở Lâm Phong nói ra lời nói trái lương tâm, không hù được hắn mới là lạ.

- Chúng ta không nên quan tâm những chuyện như vậy a. Bình thường ta ưa thích mặc y phục nam nhân, cho nên thường thường rất lớn mật, người có thấy cũng đừng cười!

- Sẽ không, sẽ không!

Lúc này Lâm Nhưộc Hi dùng ánh mắt như xem quái vật nhìn qua Đường Ly:

- Sao ngươi lại đeo khăn che mặt? Cũng muốn ẩn dấu gương mặt của ngươi sao?

- Không, chờ tới khi có cơ hội sẽ nói cho các ngươi biết. Chỉ là bây giờ ngươi có thể nói cho ta biết, rốt cuộc hoạt động săn giết ma thú là gì hay không?

Sở Lâm Phong suy nghĩ một chút, sau đó nói:

- Cách Thiên Vũ học viện về phía tây hơn một trăm dặm có một tòa sơn mạch, tên là Bạch Hổ sơn mạch. Có người nói trong sơn mạch kia đã từng xuất hiện thánh thú thượng cổ Bạch Hổ, cho nên mới gọi là Bạch Hổ sơn mạch. Mà tòa thành thị này cũng vì vậy mà được gọi là Bạch Hổ thành. Trong Bạch Hổ sơn mạch đều là ma thú cấp thấp, cao nhất cũng chỉ là ma thú ngũ giai, tương đương với thực lực Địa Vũ cảnh của nhân loại. Thông thường đều là ma thú vừa đến tứ giai, còn có rất nhiều dã thú không thể tính là ma thú. Điểm khác nhau giữa dã thú và ma thú chính là, trong cơ thể ma thú có ma tinh, mà dã thú thì không có.

- Ô, như vậy nhất định sẽ rất nguy hiểm ah. Sau này chúng ta phải cùng nhau tiến vào Bạch Hổ sơn mạch. Ngươi phải bảo vệ ta a, ngươi nhìn xem, một nữ tử yếu đuối như ta sao có thể sống sót trong đó được chứ?

Đường Ly cười nói:

Trong khoảng thời gian ngắn Sở Lâm Phong không biết nên trả lời như thế nào, trong lòng cũng lại im lặng.

Muốn ta bảo vệ ngươi, ngay cả lão hổ ngươi cũng dám giết a. Có lẽ thực lực của ngươi không kém, không thì làm sao có thể tiến vào Thiên Long học viện. Ngươi bảo vệ ta mới đúng đó.

Lâm Nhưộc Hi thấy vẻ mặt của Sở Lâm Phong cho nên lập tức nói:

- Nếu như ngươi gặp nguy hiểm, chúng ta sẽ không bỏ rơi ngươi!

Trình độ phồn hoa trên đường phố của Bạch Hổ thành mạnh hơn Lưu Vân Thành rất nhiều. khắp nơi trên đường phố đều là người bán hàng rong, dọc trên đường đi không ngừng nghe thấy tiếng hét to và tiếng huýt sáo của đám người chung quanh.

Thấy người bán hàng rong bán đồ trên mặt đất, khiến cho Sở Lâm Phong nhớ lại lão đầu đã cho mình trừng ma thú kia.

Quả trừng ma thú kia, từ sau khi xem xét nó lần đầu hắn đã ném nó vào bên trong đai lưng trữ vật, không quan tâm tới nữa. Cũng không biết nó như thế nào rồi, đã có thể ấp trứng được hay chưa.

Lúc này, Đường Ly dừng lại trước quầy của một nam tử trung niên mặc y phục màu xám.

Trên quầy hàng của nam tử trung niên này bày ra các loại vật phẩm khác nhau, là hai viên ma tinh cấp thấp, một khối màu đỏ, một màu xám.

Sở Lâm Phong thấy Đường Ly dừng lại trước sạp nhỏ của nam tử trung niên kia, hắn tiến lên hỏi:

- Ngươi muốn mua ma tinh này sao?

- Ta thấy chúng nó rất đẹp, đây là ma tinh à!

Sở Lâm Phong và Lâm Nhưộc Hi thiếu chút nữa đã phun ra máu. Đại tỷ làm phiền ngươi không nên làm ra hành động kinh người như vậy a. Ở đây không có người khác, hà tất phải giả vờ như vậy làm gì. Nếu cứ tiếp tục như vậy, sẽ khó bảo đảm cơm ăn tối hôm qua sẽ bị phun ra hết a.

- Hai viên ma tinh này ngươi định bán thế nào?

Sở Lâm Phong nói với nam tử trung niên bán ma tinh kia.

Nếu ở cùng một chỗ với Đường Ly thì sớm muộn gì cũng sẽ bị nàng làm cho tức giận tới mức choáng váng, không nghĩ tới nàng ta lại còn ngu hơn mình. Lẽ nào nữ nhân đều như vậy hay sao?

- Tiểu ca, nếu như ngươi mua ma tinh màu đỏ thì đưa cho ta 10 viên linh thạch. Nếu muốn mua màu xám thì đưa cho ta năm linh thạch, nếu lấy hết thì ta sẽ bớt cho ngươi, mười hai viên linh thạch.

Nam tử trung niên này đáp.

- Giá cả của hai viên ma tinh này không giống nhau, ngươi nói xem là vì sao?

Đường Ly có chút kỳ quái hỏi.

- Mọi người đều biết rồi đó, màu đỏ đại biểu cho hỏa thuộc tính, mà màu xám đại biểu cho thổ thuộc tính, một loại công kích một loại phòng ngự, đương

nhiên công kích sẽ đất hơn một chút nha.

Nam tử trung niên dùng vẻ mặt nghi hoặc nhìn về phía Đường Ly, đây là chuyện mà ngay cả đứa trẻ ba tuổi cũng biết. Không ngờ người này lại không biết, không biết có phải đầu vô nước hay không nữa!

Nếu như Đường Ly biết hẳn suy nghĩ như vậy, với tính tình mầu bạo long của nàng, không chừng sẽ trực tiếp đánh người.

- Mười hai linh thạch? Ta mua.

Sở Lâm Phong lấy ra mười hai viên linh thạch hạ phẩm ở trên người rồi đưa cho nam tử trung niên.

- Nhưộc Hi, nàng thích thứ gì, ta mua cho nàng!

Sở Lâm Phong không muốn để cho Lâm Nhưộc Hi tức giận.

Đương nhiên Lâm Nhưộc Hi hiểu rõ suy nghĩ của Sở Lâm Phong:

- Tạm thời còn không thấy thứ muốn mua, chờ sau khi thấy muội sẽ nói cho huynh biết a!

- Ô, đại ca, chỗ này còn có ma tinh à, không biết đại ca có thể mua giúp tiểu đệ không?

Đột nhiên một thanh âm truyền đến trong tai của Sở Lâm Phong, nhưng Sở Lâm Phong không để ý tới mà đưa ma tinh cho Đường Ly nói:

- Đây là thứ ngươi muốn!

- Ai cần ngươi mua, chúng ta cũng có linh thạch, vô sự xum xoe không gian thì là trộm.

Tiểu Linh ở bên cạnh Đường Ly nói.

Sở Lâm Phong khiến cho nàng có cảm giác là đang lấy lòng tiểu thư của nàng, rõ ràng không có tiền mà còn mua cái này mua cái kia.

- Tiểu Linh, ngươi nói cái gì đó? Lúc trước ta còn chưa tìm được người tính sổ, có phải ngươi ngứa da không? Có cần lão nương giúp ngươi hoạt động gân cốt một chút hay không?

Đường Ly cũng cảm giác được nha hoàn của mình quá phận, lúc nàng đang chuẩn bị xin lỗi Sở Lâm Phong thì lại thấy vẻ mặt tròn mắt há hốc mồm của Sở Lâm Phong, thoáng cái nàng phản ứng kịp. Nàng lại tự mình đào hố chôn mình rồi.

Lúc này thanh âm lúc trước lại vang lên lần nữa.

- Nay, tiểu tử, ngoan ngoãn giao ma tinh ra đây, hôm nay ta có thể thả ngươi bình an vô sự rời khỏi Bạch Hổ thành, bằng không thì ngươi đừng hòng rời đi.

Đám người Sở Lâm Phong nhìn về phía người nói chuyện, tuổi tác của người này cũng chỉ mười sáu mười bảy tuổi, diện mạo cũng coi như thanh tú. Thế nhưng trên mặt lại là một mắt như chuột, vừa nhìn đã biết không phải là người tốt.

- Hù dọa ai vậy? Ma tinh này chúng ta đã mua, dựa vào cái gì phải cho ngươi, ngươi là thứ gì? Đừng có ép tiểu gia động thủ, không thì ngươi sẽ không chịu được đâu!

Đối với người như vậy, Sở Lâm Phong rất căm ghét. Giống như Lưu Mang trong Lưu Vân Thành vậy. Ý vào gia tộc có chút thực lực mà đi ra gây chuyện thị phi, nếu như không phải Sở Nguyên Phách bảo hấn nương nhịn thì có lẽ hắn đã sớm động thủ rồi.

- Bảo ngươi giao mà ngươi còn dám mạnh miệng, rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt. Cũng không nhìn một chút xem đây là nơi nào, đến địa bàn của ai à. Hôm nay các ngươi chết chắc rồi.

Người thiếu niên kia uy hiếp.

- Dựa vào cái gì mà phải đưa cho ngươi, ma tinh này đã được tiểu thư nhà ta mua, ngươi có tiền thì ngon sao? Sao ngươi không tới sớm một chút, bắt nạt người bên ngoài như chúng ta thì tính là bản lĩnh gì chứ?

Chu Tiểu Linh không sợ trời không sợ đất, đối với người như vậy nàng còn chán ghét hơn so với Sở Lâm Phong.

Lúc này thiếu niên khác đi cùng tên thiếu niên này lên tiếng nói chuyện:

- Nơi này là Bạch Hổ thành, nếu tới đây thì nên hiểu quy củ của Bạch Hổ thành, đừng làm chuyện điên rồ.

- Quy củ, quy củ gì chứ?

Sở Lâm Phong hỏi.

- Nhìn thấy hai người chúng ta thì phải giao phí bảo hộ, không thì sẽ nửa bước khó đi ở trong Bạch Hồ thành này nha.

- Hôm nay ta rất muốn xem xem, nếu như không giao ra phí bảo hộ thì có thực sự là nửa bước khó đi hay không!

Sở Lâm Phong cười nói, tiểu tử này không muốn ma tinh lại muốn nộp bảo hộ phí a.

- Lâm Phong, đối với người như vậy hà tất phải khách khí, cứ trực tiếp giết là được rồi.

Lâm Nhượng Hi nhìn có chút không quen.

Ánh mắt của thiếu niên tức thì nhìn về phía Lâm Nhượng Hi, sau đó lại nhìn Đường Ly một chút, con bà nó, hai nữ tử này đều đeo khăn che mặt a.

Chỉ là, trực giác đã cho hắn cảm giác, Lâm Nhượng Hi chính là một mỹ nữ, một mỹ nữ khó gặp.

Trên mặt thiếu niên này hiện lên nụ cười tà, hắn nói:

- Xin hỏi tiểu thư che mặt tên là gì?

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Danh thái phật khiêu tường

- Không cần thiết phải nói cho người biết, chúng ta rất quen thuộc sao? Muốn biết tiểu thư nhà ta tên gì, sao người không soi gương xem mình là ai chứ?

Chu Tiểu Linh không nhịn được cả giận nói.

Thiếu niên nhìn thoáng qua Chu Tiểu Linh, sau đó cười nói:

- Ta hỏi vị mỹ nữ đeo khăn che mặt kia, không phải là vị xấu nữ mang khăn che mặt này.

- Người dám nói tiểu thư nhà ta là xấu nữ? Người muốn chết!

Nói xong nàng bỏ ra một chưởng về phía đối phương.

Trên mặt tên thiếu niên kia thoáng hiện lên vẻ khinh thường, cũng chém ra một chưởng hơi hóa giải công kích của đối phương.

- Đại ca của ta hỏi nàng, mắc mớ gì tới người. Người không nói lời nào người khác cũng không nghĩ người cầm điếu, người có tư cách gì giáo huấn lão đại nhà ta chứ? Nhìn bộ dáng này của người ta chỉ muốn nôn. Ta thật lo lắng, không biết đời này người có thể gả ra ngoài được không, xấu tới cực điểm.

Thiếu niên nói lúc trước ở một bên kêu lớn.

Lúc này Đường Ly đã nổi giận, nàng đã không giả bộ thực nữ được nữa, nàng cả giận nói:

- Người mau nói rõ cho lão nương? Ai là xấu nữ, muội muội người! Hôm nay ta không dạy dỗ hai tên khốn kiếp nhà người thì ta sẽ không mang họ Đường nữa!

Nàng lại nói với tùy tùng sau lưng:

- Giáo huấn hai người này cho ta, để cho bọn họ nhớ lâu một chút.

Vốn Sở Lâm Phong cho rằng Đường Ly sẽ đích thân động thủ, như vậy có thể nhìn xem thực lực của nàng ra sao. Thế nhưng không nghĩ tới nàng lại sai tùy tùng xuất thủ.

- Vâng, tiểu thư! Nhất định sẽ cho làm cho người thỏa mãn!

Một tên tùy tùng lập tức nói.

Một thiếu niên khác dường như thấy mọi chuyện có chút không đúng, nàng nhỏ giọng nói với đồng bạn:

- Chúng ta đi! Hôm nay còn có chuyện cần làm, đừng mất mặt xấu hổ ở chỗ này nữa. Xem ra lai lịch của mấy người này không nhỏ a.

- Đại ca, ngươi sợ cái gì chứ? Ở trong Bạch Hồ thành còn có ai dám bắt nạt chúng ta đây? Hôm nay ta muốn xem bọn hán có thể làm gì được ta.

- Phanh!

Một tiếng bạt tai thanh thúy xuất hiện ở trong tai của mọi người, thiếu niên kia lập tức bay ra ngoài, một dấu tay năm ngón đỏ tươi xuất hiện trên mặt hán rất rõ ràng. Máu tươi không ngừng từ trong miệng chảy ra.

Một tát đã đánh bay người khác, đây là thực lực gì, Sở Lâm Phong cũng không dám tự đại suy đoán. Thế nhưng đối lại là hán thì nhất định không làm được, người này ít nhất cũng là Địa Vũ cảnh trở lên.

Một tên tùy tùng cũng đã có thể là Địa Vũ cảnh, như vậy nhất định thực lực gia tộc của Đường Ly rất lớn, xem ra sau này không nên đắc tội với nàng. Dựa vào tính tình mầu bạo long của nàng, nói trời mặt, nhất định sẽ trở mặt a.

Mãi hồi lâu sau thiếu niên kia mới bò dậy từ dưới đất, lấy tay che bên mặt bị đánh, cả gia nói:

- Ngươi, ngươi gan lắm, dám nháo sự ở chỗ này. Ngươi, ngươi chờ đó cho ta!

Hán không phải là người ngu, một tát đã có thể đánh bay mình, như vậy nhất định thực lực người này sẽ không thấp, mặt khác trong mắt thiếu niên kia lóe lên vẻ âm u, sau đó rất nhanh đã biến mất. Hán nói:

- Huynh đệ của ta không thức thời, xin tiểu thư không nên tức giận, không biết các ngươi là?

- Ha ha, đã đánh nhau muốn nghe lai lịch của chúng ta để báo thù hay sao? Nói cho ngươi biết cũng không sao, tiểu thư nhà ta là người của Đường gia!

Chu Tiểu Linh rất cao ngạo nói.

- Đường gia?

Về mặt của thiếu niên lập tức đại biến, kéo đồng bạn bị thương cuống quýt chạy đi. Không nghĩ tới hôm nay bọn hán lại chọc phải người mà bọn hán không chọc nổi.

Đường Ly trừng mắt nhìn Chu Tiểu Linh một cái:

- Sao ngươi lại không quản được miệng mình như vậy chứ?

Ở trên đường phố, Sở Lâm Phong nhìn thấy có không ít người tuổi tác xấp xỉ mình, nữ có nam có, xem ra đều là người đi tới Thiên Long học viện.

Bạch Hồ thành bởi vì Thiên Long học viện tuyển chọn học viên lần này mà cũng có vẻ càng thêm náo nhiệt.

- Tiểu thư, ta nghe nói trong Bạch Hồ thành có một đồ ăn rất là nổi danh, tiểu thư muốn đi nếm thử hay không?

- Đồ ăn gì?

Trong lòng Sở Lâm Phong cũng rất muốn hỏi, nhưng hán với nha đầu kia chưa quen thuộc, sợ hỏi sẽ dẫn tới vẻ mặt khinh bỉ của nàng. Hán nhìn về phía Lâm Nhược Hi, chỉ thấy nàng cũng lắc đầu, hoàn toàn không biết gì cả về món ăn này.

- Dường như tên là Phật Khiêu Tường, rất nổi danh! Ở tù lâu lớn mới có! Có đi không?

Chu Tiểu Linh vội vàng hỏi, xem ra nha đầu kia bình thường ở nhà cũng là một người khó dây vào, mặc dù là nha hoàn thế nhưng nhất định cũng có địa vị rất cao.

Đường Ly liếc nhìn Sở Lâm Phong và Lâm Nhược Hi ở bên cạnh rồi nói:

- Các ngươi nghĩ thế nào?

- Đi, ta cũng chưa từng dùng món Phật Khiêu Tường này. Nếu đã đến, không đi chẳng phải là đáng tiếc hay sao? Lại nói sau này tiến vào Thiên Long học viện cũng không có cơ hội ăn được a.

Lâm Nhược Hi vừa cười vừa nói, quả thực nàng có chút động lòng đối với món ăn này, vừa nghe thấy cái tên này đã thấy rất tốt.

Sở Lâm Phong lại âm thầm cười nói:

- Không nghĩ tới Nhược Hi cũng là một người thích ăn uống, khó có được!

Sau đó đám người Sở Lâm Phong đi tới một tòa tù lâu gọi là Mỹ vị hiên.

Từ rất xa tiểu nhị của tù lâu đã nhìn thấy đám người Sở Lâm Phong, hán vội vàng tiến lên hô:

- Mời khách quan vào trong, từ lâu là từ lâu lớn nhất tốt nhất trong Phụng Hoàng thành này a. Từ lâu phân làm ba tầng, tầng một tiêu phí không cao, chỉ có chừng năm linh thạch. Tầng hai đại khái ít nhất cần có hai mươi linh thạch, về phần tầng ba là năm mươi linh thạch, mấy vị khách quan chọn lầu nào đây?

Bằng vào ánh mắt xem người của tiểu nhị, vừa nhìn đã biết đám người Sở Lâm Phong và Đường Ly là người có tiền.

Người như vậy phải hầu hạ thật tốt, người ta cao hứng tùy tiện ném ra một chút tiền cũng tương đương với bổng lộc một tháng của hắn.

- Nhượng Hi, đi lâu mấy đây?

Sở Lâm Phong cảm thấy từ khi Đường Ly xuất hiện, dường như mình đã hơi lạnh nhạt nàng. Cho nên trong lòng hắn hơi có chút băn khoăn.

Lâm Nhượng Hi thấy ánh mắt dò hỏi của Sở Lâm Phong, nàng cười cười rồi nói với tiểu nhị:

- Chọn lầu hai đi, người đi chuẩn bị đồ ăn chiêu bài của từ lâu các người đi. Nhớ kỹ phải có món Phật Khiêu Tường gì gì đó!

- Được, mời các khách quan đi theo ta.

Tiểu nhị nói xong, lập tức đi trước dẫn đường.

Lúc này ở lầu một đã có không ít khách uống rượu ăn cơm ở bên trong. Có vẻ tương đối ấm ỉ, nhưng ở trong một từ lâu tốt như thế này lại có vẻ rất hợp lý.

- Đây nhất định là lần đầu tiên mọi người tới Bạch Hồ thành ah, không thì cũng không đến nỗi không biết quy củ của từ lâu chúng ta!

Tiểu nhị đưa đám người Sở Lâm Phong tới lầu hai rồi nói.

- Quy củ? Quy củ gì? Ăn một bữa cơm cũng cần quy củ, như vậy từ lâu các người cũng quá bá đạo ah!

Thoáng cái Chu Tiểu Linh lại nổi giận.

Điểm tiểu nhị thấy lời của mình đã mạo phạm mọi người, cho nên hắn lập tức cười làm lành nói:

- Khách quan đừng nóng giận, quy củ ta nói là quy củ khi dùng Phật Khiêu tường. Phật Khiêu tường của Bạch Hồ thành rất nổi tiếng, muốn ăn đều phải đặt hẹn trước.

Sở Lâm Phong cũng cảm thấy quá dị. Muốn ăn mà lại còn phải hẹn trước, đây là lần đầu tiên hắn nghe nói chuyện này:

- Tại sao lại phải hẹn trước? Đây không phải là một món ăn hay sao?

- Khách quan có điều không biết rồi. Phật Khiêu tường này nổi danh là bởi vì nó tài liệu và phương pháp nấu nướng của nó khác biệt. Tài liệu của Phật Khiêu tường là phải có cầm ma thú cấp hai, hiện tại loại ma thú này hết sức rất thưa thớt. Lại nhỏ, một đầu cầm ma thú chỉ có thể làm một phần Phật Khiêu tường, có lúc vài ngày mới có thể có được một đầu.

Tiểu nhị của điểm không ngừng nói.

- Như vậy nhất định giá của món này rất đắt ah, không phải thịt ma thú cấp hai thôi sao, có cần phải như vậy không? Lại còn cần hẹn trước?

Đường Ly lập tức hỏi, bình thường mình ở nhà cũng ăn không ít thịt ma thú. Mà nếu cầm ma thú này mới là cấp hai, như vậy năng lượng bên trong cũng không cao bao nhiêu a.

- Có cái giá đó cũng là bình thường, cầm ma thú khác với những ma thú khác, đó là một loại ma thú thuộc tính phong. Điểm kỳ quái nhất là trong cơ thể của nó không có ma tinh. Thân thể chính là chỗ tụ tập năng lượng của nó, nói cách khác ăn thịt nó giống như đang hấp thu năng lượng từ ma tinh. Phải biết rằng năng lượng thuộc tính phong rất hiếm thấy, không chỉ có thể đề cao tốc độ thi triển võ kỹ, mà còn có thể đề thăng thực lực của võ giả.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Thiên long học viện

Lời của tiểu nhị đúng là kinh người, đối với thuộc tính, Sở Lâm Phong biết rất ít. Lúc đầu trong vũ kỹ mà người áo đen thủ lĩnh kia thi triển có lửa, nhiệt độ cao cực nóng thiếu chút nữa đã nướng chín hắn.

- Khi nào mới có thể có món này?

Chu Tiểu Linh không nhận được hỏi, đồ ăn có thể dễ dàng thực lực không nhiều lắm a. Chuyện có trợ giúp đối với Đường Ly, nàng sẽ làm.

- Muốn ăn Phật Khiêu tường ít nhất phải chờ một tháng sau, bởi vì phía trước mọi người đã có mười người đăng ký trước, rất xin lỗi. Khách quan nên chọn những đồ ăn khác, ở chỗ chúng ta có giò nấu đông, đường dầm cá, thịt kho tàu... Rất ngon nha.

Thoáng hần đọc ra tên mười món ăn.

Lúc này Đường Ly cười cười:

- Xem ra hôm nay không có lộc ăn rồi, tùy tiện mang vài món thức ăn lên đi, lần sau có cơ hội sẽ tới ăn!

- Được! Xin khách quan chờ một chút, món ngon sẽ lập tức được đưa đến.

Tiểu nhị lập tức chạy đi.

Ngày thứ hai, Sở Lâm Phong thức dậy rất sớm, hôm nay chính là thời gian tiến vào Thiên Long học viện. Trong lòng hần vẫn có chút kích động, không biết vì sao trong lòng hần đột nhiên dần dần hiện ra một bóng người, đó là Tư Mã Tĩnh Di.

Thiên Long học viện được đặt ở bên trên Bạch Hồ sơn mạch, từ chân núi đến học viện ước chừng có lộ trình năm dặm.

Học viện tới đây cũng chỉ có thể đi bộ đi lên trên, ma thú phi cầm và tọa kỵ đều không thể sử dụng. Đây là hành động biểu thị sự tôn trọng tối thiểu đối với Thiên Long học viện.

Đồng thời gia quyến tùy tùng của học viện tiến vào Thiên Vũ học viện ở dưới chân núi nhất định phải rời đi. Không thể tiến vào. Lúc này ở đây cũng chỉ còn lại ba người Sở Lâm Phong, Đường Ly và Lâm Nhược Hi, người đầu ở khách điểm chờ tin tức.

Bạch Hồ thành cách Thiên Long học viện cũng không phải quá xa, còn chưa tới buổi trưa thì ba người đã đi tới chân núi Thiên Long học viện.

Dọc trên đường đi ba người vừa nói vừa cười, ở trên đường nhị nữ đã tháo khăn che mặt trên mặt xuống, khiến cho rất nhiều người đi đường sợ hãi.

Khi Đường Ly tháo khăn che mặt xuống, Sở Lâm Phong cũng trở nên rung động. Không ngờ nha đầu kia lại có dung nhan không thua kém gì Lâm Nhược Hi.

Một khuôn mặt trái xoan vô cùng mịn màng, trên đó có một đôi mắt to như nước, giống như biết nói vậy. Một đôi môi anh đào độ dày vừa phải, rất là mê người.

Nếu như nói dung nhan của Lâm Nhược Hi như mẫu đơn, Tư Mã Tĩnh Di như thực dược, như vậy Đường Ly sẽ là hoa hồng. Cả người đều là gai, không cẩn thận sẽ bị năng đâm cho thương tổn.

Rất nhanh ba người đã đi tới chân núi, Đường Ly thật sự không nhận được nữa mà hỏi:

- Lâm Nhược Hi, người lớn lên xinh đẹp như vậy vì sao cũng muốn đeo khăn che mặt chứ? Nhìn dáng vẻ thân mật của người và Sở Lâm Phong như vậy, quan hệ giữa các người là thế nào vậy?

Lâm Nhược Hi tức thì sững sốt, không nghĩ tới nàng sẽ hỏi tới vấn đề này:

- Không phải dọc đường người cũng đeo khăn che mặt sao, người làm thế là vì sao? Sợ người khác thấy người xinh đẹp tới làm phiền đúng không?

- Không phải a, người nghĩ rằng ta tình nguyện như vậy sao? Ta giả bộ tới sắp phát điên rồi. Trong mấy gia tộc như chúng ta có gian tế, trong Đường gia ta nổi tiếng là thực nữ, vạn nhất bị người khác phát hiện ra, như vậy không phải sẽ phá hủy hình tượng của ta sao?

- Con bà nó! Người cũng được gọi là thực nữ sao? Ta thực sự bội phục người! Lẽ nào trước đây ở trong gia tộc người đều như thế sao? Như vậy chẳng phải sẽ buồn bức tới chết hay sao?

Sở Lâm Phong thật hết chỗ nói, người vốn có tính cách mạnh mẽ không ngờ lại giả vờ làm thực nữ, như vậy cũng quá gượng ép nha.

- Nói nhảm, trời sinh ta đã không thích bị trời buộc. Nếu như không phải là vì một quyền vũ kỹ trong gia tộc, ta sẽ không làm như vậy a.

- Thế nhưng hôm qua người đã bại lộ a, người không sợ bọn họ vạch trần người hay sao?

Lâm Nhược Hi nghĩ lời nói của Đường Ly trước sau có chút mâu thuẫn, hần không khỏi lên tiếng hỏi.

- Không có việc gì, thỉnh thoảng làm vậy một chút bọn họ sẽ không nói gì. Trong gia tộc có rất nhiều người đều biết tính khí của ta, chỉ là người bên ngoài cũng không biết, ta rất ít khi đi ra ngoài.

- Không ngờ tiểu thư khuê các lại biến thành mẫu bạo long, thật là khiến cho người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi a!

Sở Lâm Phong dùng một loại ánh mắt như nhìn quái vật nhìn về phía Đường Ly.

- Người nói ai là mẫu bạo long? Nói chuyện khách khí một chút, cẩn thận lão nương đánh người!

- Ha ha ha ha! Người xem một chút mà xem, trong miệng một mỹ nữ xinh đẹp như vậy lại nói ra lời nói, thật sự là thất vọng nha!

Sở Lâm Phong tức thì cười nói.

Lâm Nhượng Hi ở bên cạnh cũng mỉm cười.

- Được rồi, chúng ta đừng làm rộn nữa. Dọc trên đường đi chúng ta đã trở thành nhân vật tiêu điểm, đi lên sớm một chút, tránh cho gặp phải chuyện không may.

Nàng phát hiện ra trong rất nhiều ánh mắt nhìn về phía mình đều tràn ngập cảm giác tà ác, loại ánh mắt này khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Từ rất xa Sở Lâm Phong đã nhìn thấy sơn môn to lớn dưới chân núi, trên mặt viết bốn chữ Thiên Long học viện.

Mỗi một chữ đều có kinh lực hết sức vừa vặn, toát ra khí thế uy nghiêm không lồ, làm cho người ta có một loại cảm giác muốn cúng bái.

Đường Ly nhìn thấy Sở Lâm Phong nhìn chằm chằm vào sơn môn này, nàng nói:

- Sở Lâm Phong, không thể nhìn vào sơn môn này, định lực không đủ sẽ bị thương a. Đây là chữ do một vị cao thủ tuyệt đỉnh của Thiên Long học viện viết ra, có người nói bên trong bốn chữ này chứa có vũ kỹ cao thâm, phải là người hữu duyên mới có thể học được. Tùy tiện xem sẽ có thương tổn rất lớn đối với linh hồn của mình, khi tu hành rất dễ tẩu hỏa nhập ma.

- Còn có việc này sao? Người đó còn xem a, ngộ nhớ tẩu hỏa nhập ma thì sẽ rất là nguy hiểm.

Sở Lâm Phong cảm thấy không thể tưởng tượng được nổi.

Vốn trong lòng Lâm Nhượng Hi cũng cảm thấy những chữ này bàng bạc đại khí. Chỉ là Đường Ly vừa nói như vậy nàng cũng không dám nhìn.

- Đường Ly, người nghe ai nói vậy? Ta cảm giác người rất quen thuộc đối với Thiên Long học viện a.

Lâm Nhượng Hi hỏi.

- Đây là do ca ca ta nói cho ta biết, ca ca cũng ở trong Thiên Long học viện, chỉ là huynh ấy sắp tốt nghiệp rồi.

Tâm tình của Đường Ly rất tốt, trả lời hết sức thẳng thắn.

Trong lòng Sở Lâm Phong còn đang suy nghĩ đến vấn đề của chữ này, trong lúc mơ hồ hần cảm giác dường như mình đã nhìn thấu cái gì đó, hần hỏi:

- Đã từng có người nào học được vũ kỹ này hay chưa?

- Ha ha, người hữu duyên cũng không có nguy hiểm như vậy nha, cho nên xem chữ này không được nhìn quá lâu. Nếu có duyên thì sẽ thấy một ít thứ không phải là chữ. Nếu như không có duyên thì chính là chữ, người đã hiểu rõ chưa! Hiện tại chúng ta lên núi đi!

Đường Ly nói.

Từ chân núi đến đỉnh núi của Thiên Long học viện có một cái thềm đá dùng hắc diệu thạch màu đen tạo thành.

Hắc diệu thạch này cũng là một loại đá rất trân quý, chất liệu vô cùng cứng rắn. Nếu kết hợp với một chút tài liệu tính chất tương đối khá thì có thể luyện chế ra binh khí rất tốt.

Tuy rằng Thiên Long học viện có rất nhiều người, nhưng đi ở trên thềm đá này cũng không cảm thấy chen chúc, người người đều dựa theo thứ tự để đi lên.

Sở Lâm Phong nhìn thềm đá đi từ chân núi đến đỉnh núi này, trong lòng không khỏi cảm thán, công trình to lớn như vậy cần tiêu hao bao nhiêu vật lực và tiền tài a. Lúc này nhận thức của hắn đối với Thiên Long học viện lại sâu hơn một chút.

Có vài người hiện tại đã thở hồng hộc, đây là hiện tượng của việc thiếu rèn luyện, hoặc là nói những người này cũng chưa tu hành qua vũ kỹ. Người như vậy thông thường đều là người của gia tộc có tiền có thế.

Ba người Sở Lâm Phong không có cảm giác gì cả, năm dặm đường đối với ba người cũng không phải là rất dài. Trong lúc đùa giỡn, kiến trúc nguy nga khổng lồ đã xuất hiện ở trước mặt ba người.

Đến đỉnh núi, Sở Lâm Phong ngạc nhiên phát hiện ra, không ngờ ở đây lại rộng như vậy. Cho dù là Lưu Vân Thành cũng không nhất định đã lớn bằng Thiên Long học viện này. Một sân luyện võ rất lớn, đủ để dung nạp mấy vạn người mà cũng sẽ không cảm thấy chen chúc.

Vô số lâu các rắc rối phức tạp tọa lạc ở đây, có một kiến trúc so với những nơi còn lại còn cao hơn gấp đôi. Bên trên có một tấm bảng rất lớn, từ phía rất xa đã có thể thấy bốn chữ như rồng bay phượng múa trên mặt, Thiên Long đại điện.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Khảo nghiệm bắt đầu

Sở Lâm Phong nhìn luyện võ trường một chút, lúc này nơi này đã có rất nhiều người tới, ở đây phân biệt có hơn mười cái bình phong to lớn. Trên mỗi một cái bình phong đều viết cái gì đó, không ít người vây quanh, cùng nhau quan sát nghị luận.

Sở Lâm Phong cũng muốn đi xem, thế nhưng bị Đường Ly ngăn cản:

- Sở Lâm Phong, hiện tại không nên đi xem chữ trên bình phong này, như vậy sẽ ảnh hưởng tới sức phán đoán của ngươi.

Bình phong này cũng là một loại khảo nghiệm, trên mặt kỳ thực chính là ghi chép một ít vũ kỹ Hoàng giai. Hơn nữa còn là vũ kỹ không hoàn chỉnh, nếu như tùy tiện tu luyện sẽ làm cho linh lực trong cơ thể hỗn loạn, xuất hiện nguy hiểm gân mạch bạo liệt.

Sở Lâm Phong có chút khó hiểu nhìn Đường Ly nói:

- Tại sao Thiên Long học viện lại phải làm như vậy, chẳng phải sẽ khiến cho rất nhiều người bị thương hay sao? Như vậy ảnh hưởng đối với danh tiếng của học viện rất lớn a. Ngộ nhờ nhất một ít người có tư chất tương đối khá bị thương, khi đó chẳng phải cái được không đủ bù đắp cái mất hay sao?

Nhìn ánh mắt chất vấn của Sở Lâm Phong, Đường Ly cười cười nói:

- Ngươi biết quá ít về Thiên Long học viện chọn đồ. Người bọn họ chọn chính là đệ tử ưu tú, tâm tính và tư chất phải cùng tốt. Nếu như bị một chút vũ kỹ tam lưu, nhị lưu hấp dẫn. Như vậy còn tới nơi này tu hành vũ kỹ cao cấp làm gì chứ? Đây cũng là một loại đào thải, dù sao nhân số nơi này có rất nhiều, như vậy có thể mau chóng đào thải một ít người tự cho là đứng đầu cơ trực lợi a.

- Đương nhiên, có người lại có thể trực tiếp tiến vào học viện. Mà người như vậy lại không nhiều lắm, mỗi một năm tối đa chỉ có không quá hai trăm người, những người còn lại đều cần đào thải.

Sở Lâm Phong vừa nghe thấy vậy cũng đã hiểu đạo lý trong đó. Trên quảng trường này ước chừng có một nửa người đang khoa múa tay chân. Như vậy cũng có ý nghĩa sẽ có một nửa người bị đào thải. Cho dù có lòng cầu tiến cũng không được.

Đúng lúc này, trên không trung đột nhiên xuất hiện một đạo thanh âm to rõ, uy nghiêm:

- Hôm nay là ngày Thiên Long học viện chúng ta tuyển học viên ba năm một lần. Có không ít thanh niên tài tuấn ngàn dặm xa xôi đi tới nơi này, đây là vinh hạnh của Thiên Long học viện chúng ta. Đồng thời cũng đủ để chứng minh lực ảnh hưởng của Thiên Long học viện. Ta là đạo sư kiêm Phó viện trưởng của các ngươi, lần tuyển nhận học viên này sẽ do ta phụ trách. Hy vọng tất cả mọi người phát huy ra thực lực và thiên phú tốt nhất của mình. Bởi Thiên Long học viện có quá nhiều người tu hành vũ kỹ, cho nên chúng ta chỉ tuyển chọn nhân tài ưu tú nhất. Vì muốn chọn ra nhân tài ưu tú nhất, đào thải một ít phế vật tư chất kém. Cho nên chúng ta lấy ba quan, chỉ nhân tài thông qua ba quan thì mới trở thành đệ tử của Thiên Long học viện...

Sở Lâm Phong không có hứng thú mấy đối với lời mà vị Phó viện trưởng này nói. Hiện tại hắn đang quan tâm tới một nhân vật quan trọng hơn đối với mình, đó là Tiết Kim Sơn.

Từ lần trước từ biệt đã được mấy tháng, đối phương đã từng nói sẽ đến Thiên Long học viện. Chỉ là người ở đây có rất nhiều, không biết đối phương có tới không.

Tiếng nghị luận của đám người chung quanh vang lên không dứt bên tai, Sở Lâm Phong cũng nghe được một ít nội dung đại khái.

Ba quan khảo nghiệm lần lượt là. Cửa thứ nhất, là võ quan, có quan hệ với bình phong trước mắt này.

Bình phong này cũng không phải là bình phong bình thường, nó là thứ do luyện kim sư lợi hại nhất trong hoàng thành luyện chế mà thành, dùng sức đánh vào bên trên bình phong này thì sẽ hiện lên các màu sắc khác biệt.

Chia ra làm đỏ, cam, xanh, vàng, mỗi một loại màu sắc đại biểu cho một cảnh giới.

Màu đỏ đại biểu cho Linh vũ cảnh, màu cam đại biểu cho Huyền vũ cảnh. Màu vàng và xanh đều đại biểu cho Địa Vũ cảnh, màu vàng đại biểu cho Địa Vũ cảnh đến tam trọng, sáu màu còn lại là đại biểu cho tứ đến lục trọng thiên. Màu xanh là từ thất đến cửu trọng thiên. Sau cùng là màu xanh lam đại biểu cho Thiên Vũ cảnh.

Không nên cho rằng mình sẽ đánh nát được bình phong kia. Coi như là cường giả Thiên Vũ cảnh cũng không thể đánh nát được nó. Huống học viên tới nơi này cũng không có khả năng làm được chuyện như vậy.

Một người chỉ có ba lần cơ hội, căn cứ vào kết quả hiện lên trên bình phong mà đưa ra kết quả tốt nhất.

Cửa thứ hai, là văn quan, văn quan này rất đơn giản, nhưng lại rất khó. Chính là mỗi người đều phải đối ngẫu ba bài thơ văn, trả lời hai bài là có thể tiến vào cửa thứ ba, còn lại thì sẽ bị đào thải.

Về phần cửa thứ ba thì lại là một bí mật, không có bất kỳ tin tức nào cả. Bởi vì học viện đã bảo mật rất tốt.

Lúc này trong tai của Sở Lâm Phong đột nhiên truyền ra một đạo thanh âm quen thuộc:

- Sở Lâm Phong, ngươi phải thông qua khảo nghiệm. Nếu không ta sẽ không để yên cho ngươi. Vốn các ngươi có thể trực tiếp tiến vào, đáng tiếc lúc ta đến học viện thì học viện đã thay đổi quy tắc.

Thanh âm này là của Tư Mã Tĩnh Di, Sở Lâm Phong nhìn ra xung quanh, nhìn xem nàng ở nơi nào. Thế nhưng qua nửa ngày cũng không hề nhìn thấy được lấy một bóng người nào cả.

- Lâm Phong, huynh đang nhìn cái gì vậy? Hết nhìn đông tới nhìn tây.

Lâm Nhược Hi hỏi.

- Ta nghe thấy thanh âm của Tư Mã Tĩnh Di, nàng bảo chúng ta phải thông qua khảo nghiệm. Lần này học viện đã thay đổi quy tắc, người vốn có thể trực tiếp tiến vào cũng phải tham gia khảo nghiệm.

- Nỗ lực lên! Mọi tin tưởng chúng ta đều có thể thông qua được, Đường Ly ngươi cũng sẽ thông qua a!

- Được! Đi thôi, khảo nghiệm sắp lập tức bắt đầu rồi. Chúng ta cũng nên chuẩn bị sẵn sàng sớm một chút, xem lần này chúng ta có thể cùng tu hành ở một chỗ hay không.

Đường Ly thấy hơn mười người thanh niên mặc trường sam màu trắng, trên ngực có huân chương là một thanh kiếm nhỏ màu bạc, đang đi tới luyện võ trường.

- Sở Lâm Phong, ngươi có thấy những thanh kiếm nhỏ màu bạc trước ngực những người này không? Không nên xem thường những thanh kiếm này, đó tượng trưng của thân phận và thực lực đấy. Ở trong Thiên Long học viện tổng cộng có năm loại kiếm huân chương, đệ tử nhập môn là Kiếm huân chương sắt, thực lực cảnh giới ở dưới Linh vũ cảnh cửu trọng thiên. Loại thứ hai là Kiếm huân chương bằng đồng, thực lực dưới Huyền vũ cảnh cửu trọng thiên. Loại thứ ba chính là Kiếm huân chương bạc, thực lực phải đạt tới Địa Vũ cảnh thì mới có thể có. Mỗi một trọng Địa Vũ cảnh thì Kiếm huân chương cũng không giống nhau. Bắt đầu từ Kiếm huân chương bạc, trên thân kiếm đã có khác biệt, tổng cộng có chín loại. Dùng để khảm ngũ vị hương thạch. Cảnh giới nhất trọng thiên thì khảm nam một viên, ngũ vị hương thạch này là thứ đặc hữu của Thiên Long học viện, không ai có thể lừa gạt được. Khi ngươi thấy trên tiểu kiếm màu bạc có khảm nam chín khóa ngũ vị hương thạch thì đại biểu cảnh giới của hắn chính là cao thủ Địa Vũ cảnh cửu trọng thiên. Phía sau nữa là Kiếm huân chương màu vàng, cần thực lực Thiên Vũ cảnh thì mới có thể đeo được. Trên đó càng khảm nam nhiều Ngũ thái thạch thì lại càng lợi hại.

Còn có một loại là Kiếm huân chương màu đen, chỉ có thực lực Thần vũ cảnh thì mới có thể đeo được. Có người nói đã có mấy trăm năm rồi chưa từng thấy người đeo Kiếm huân chương màu đen.

Sở Lâm Phong thấy trên tiểu kiếm kia lại có hai viên đá màu đỏ phát ra ánh sáng:

- Thực lực của hắn là Địa Vũ cảnh nhị trọng thiên, không biết Tư Mã Tĩnh Di là mấy viên a.

Lúc này trong luyện võ trường một lần nữa xuất hiện thanh âm to lớn kia:

- Hiện giờ xin tất cả học viên chuẩn bị khảo nghiệm sẵn sàng. Năm nay Thiên Long học viện tổng cộng có 300 danh ngạch, hiện tại chính thức bắt đầu tuyển chọn.

Sở Lâm Phong nhìn một chút, lúc này ở trong luyện võ trường cũng có hơn vạn người. Như vậy tỷ lệ cũng chính cái là trong trăm có một, mà danh ngạch chỉ có 300 cái. Quả thực là tranh đoạt kịch liệt, đào thải một cách vô tình.

- Người xem qua vũ kỹ trên bình phong, đồng thời còn ghi nhớ được, mời đứng ngay ngắn ở bên trái luyện võ trường, người không ghi nhớ thì đứng lại tại chỗ.

Người ghi nhớ vũ kỹ trên bình phong đã nói rõ vô cùng khiêm tốn hiểu học, phải xác định bản thân mình nhớ kỹ thì mới có thể bước sang bên trái được. Mà người không thì sẽ trực tiếp bị đào thải.

Sở Lâm Phong và Lâm Nhưộc Hi liếc mắt nhìn nhau, tục ngữ nói lòng hiếu kỳ hại chết mèo a.

Quả nhiên, Thiên Long học viện dùng biện pháp như thế để đào thải, quả thực khiến cho người ta khó lòng đề phòng. Nhất là ở trong lời nói cổ vũ biểu dương này, rất nhiều người đều đi về bên trái.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Đào thải vô tình

Lúc này trong luyện võ trường, người đứng tại chỗ chỉ có một phần ba người, hai phần ba người đều đi sang bên trái, chuyện này cũng đồng nghĩa với việc bọn họ sẽ bị đào thải một cách tàn khốc.

Trong lòng rất nhiều người đang đứng tại chỗ hiện tại đều rất là oán giận, vì sao mình không tới nhìn võ kỹ ở bên trên bình phong kia một chút.

Nhìn thấy không ai đi đến bên trái nữa, lúc này thanh âm kia mới mở miệng nói:

- Nói cho mọi người một tin tức tốt, các học viên đứng ở tại chỗ hiện tại và các học viên ở lại bên trái sẽ có một bên trực tiếp bị đào thải, các ngươi phải chuẩn bị tâm lý thật kỹ.

Mỗi một người đứng ở bên trái đều cảm thấy may mắn, có vài người vốn không có xem võ kỹ trên bình phong kia cũng đi theo qua đây, đáng tiếc, thứ chờ đợi bọn hắn cũng là sự hối hận.

- Hiện tại ta tuyên bố...

Thanh âm kia dừng lại một chút, trong luyện võ trường này ngoại trừ Sở Lâm Phong, Đường Ly và Lâm Nhưộc Hi cùng với một số ít người biết nội tình ra. Trong lòng mỗi người còn lại đều rất là khẩn trương, nhất là những người đang đứng tại chỗ.

- Hiện tại ta tuyên bố, những người đứng ở bên trái sẽ bị đào thải, người đứng tại chỗ có thể tiến hành tuyển chọn ba quan. Tuyển chọn rất là tàn khốc. Thiên Long học viện ta chỉ chọn tinh anh, cho nên người ở bên trái, xin rời khỏi nơi này. Về phần nguyên nhân sao? Đó chỉ là một bộ võ kỹ cấp thấp mà cũng đã khiến cho người si mê mà quên đi mục đích khi tới nơi này. Võ kỹ của Thiên Long học viện rất là cường đại, võ kỹ cấp thấp chính là thứ khảo nghiệm tâm tính của các ngươi, xem đã thành thực hay chưa. Mặc dù có 10 bình phong, trên mỗi một bình phong đều có võ kỹ. Nhưng không có khả năng sẽ có nhiều người ghi nhớ như vậy, người muốn thật giả lẫn lộn cũng không phải là một con số ít. Cho nên coi như thiên tư của các ngươi vô cùng ưu tú thì Thiên Long học viện ta cũng không cần. Xin người đứng tại chỗ bước lên theo hướng bình phong, bắt đầu tiến vào cửa thứ nhất của các ngươi.

Kết quả này lập tức khiến cho vô số người bắt đầu không tiếp nhận được:

- Ta còn chưa hề xem mà, tại sao phải theo qua cơ chứ? Ta đàn quá, con mẹ nó, ta chính là một con heo rồi.

- Ta thấy có đa số người đều đi tới bên trái cho nên mới theo qua đó. Ta hối hận, ô ô ô... Phụ mẫu ta còn trông cậy vào ta mà trở nên nổi bật đây, ta không có cơ hội nữa rồi. Ô ô ô...

Một thanh niên tức giận đến mức khóc thét nói.

- Ài, bản thân mình thật là... ài...

Một tên thiếu niên thoạt nhìn tương đối giàu có nói.

- Ha ha, ta quả nhiên là người thông minh, ta không có đi xem võ kỹ trên bình phong gì đó. Quyết định của ta chính xác tới cỡ nào nha!

Một thiếu niên đứng tại chỗ cười to nói.

- Ha ha, ta cũng vậy. Chỉ bởi vì trước mặt ta có nhiều người, không chen vào được cho nên ta mới không lên. Cũng may a, có lẽ là ông trời phù hộ ah...

Các loại, các loại tiếng nghị luận xuất hiện ở trong luyện võ trường.

Có người vui vẻ có người bị thương, nhưng cũng không có cách nào thay đổi sự thực lần tuyển chọn tàn khốc này được. Đám người bên trái không cam lòng rời đi. Những người còn lại vui vẻ đứng tại chỗ ở trong luyện võ trường rộng lớn này.

Mười đệ tử, trước ngực đeo tiểu kiếm màu bạc lần lượt đứng ở trước mặt bình phong, vẫn không nhúc nhích, giống như đã bị ma pháp làm cho thân thể cứng đờ vậy.

Hiện tại, những người đứng tại chỗ bị chia ra làm 10 tổ. Ba người Sở Lâm Phong đứng ở một tổ trong đó, nhìn người trước mặt đi trùng kích bình phong

thì mình cũng có thể hấp thụ được một chút kinh nghiệm từ đó.

Khi bình phong này bị đánh thì sẽ phóng ra ánh sáng khác biệt. Nếu như xuất hiện ánh sáng màu đỏ thì sẽ trực tiếp bị đào thải, ngay cả Huyền vũ cảnh cũng không đạt tới. Ngay cả yêu cầu thấp nhất của Thiên Long học viện cũng không có đạt được.

Tuy rằng Thiên Long học viện làm như vậy có chút không công bình, có chút người thiên tư rất ưu tú, chưa có tu hành qua vũ kỹ cho nên không có khả năng làm cho bình phong xuất hiện màu sắc khác nhau.

Nhưng Thiên Long học viện cũng cho rằng chỉ thực lực đến rồi cảnh giới nhất định đệ tử tu hành đáng lên mới nhanh hơn, rất tốt, Huyền vũ cảnh dưới thực lực quá thấp, thời gian đã tiêu hao nhiều lắm không đáng bồi dưỡng.

Bình phong trước mặt không ngừng lóe lên quang mang màu đỏ và màu cam, đương nhiên người sau so với người trước sẽ không giống nhau. Mỗi một người làm hiện ra ánh sáng màu đỏ sẽ bị người đeo tiểu kiếm màu bạc mang qua một bên. Còn màu cam thì đưa qua một bên khác.

Thời gian trôi qua rất nhanh, thời gian một canh giờ ở dưới tâm tình khẩn trương và vui vẻ, thất lạc trôi đi rất nhanh. Hiện tại ở trước mặt của Sở Lâm Phong Phi chỉ còn có năm người, rất nhanh đã đến phiên hắn.

Lúc này trong tai của Sở Lâm Phong truyền đến thanh âm của Tư Mã Tĩnh Di:

- Sở Lâm Phong, ngươi nhất định phải dùng hết toàn lực, biểu hiện của ngươi càng tốt thì đãi ngộ tương lai cũng càng cao. Điểm ấy ta nghĩ ngươi cũng biết rõ. Nơi này chỗ nào cũng có thiên tài, nếu muốn trở nên nổi bật thì nhất định phải bộc phát ra tiềm năng của ngươi.

Lần này Sở Lâm Phong đã nhìn thấy chỗ đứng của Tư Mã Tĩnh Di, nàng cũng ở trong đám người ngực đeo tiểu kiếm màu bạc, lại có hai viên đá màu đỏ.

Sở Lâm Phong gật đầu, ném lại cho nàng một nụ cười tự tin, hắn cũng không có loại bản lĩnh có thể trực tiếp truyền thanh âm vào trong tai của đối phương như Tư Mã Tĩnh Di.

Kỳ thực trong lòng của Sở Lâm Phong cũng không nắm chắc. Nện vào bình phong không thể dùng binh khí, chiêu thức có lực công kích cường đại nhất của hắn chính là sử dụng kiếm, ngoại trừ Huyền Ảnh chỉ ra, hắn không có binh khí và vũ kỹ nào khác nữa.

Sớm biết vậy thì nên học Bài Vân chương, chỉ ít lực công kích của Bài Vân chương còn mạnh hơn Huyền Ảnh chỉ a.

Đường Ly nhìn thấy Sở Lâm Phong nửa ngày không nói lời nào, nàng nói:

- Ngươi đang suy nghĩ gì vậy? Chẳng lẽ ngươi không có lòng tin với mình sao?

- Không, không có gì, ta chỉ làm hết sức mà thôi, các ngươi hy vọng ta là màu gì?

- Nếu như ngươi xuất hiện màu xanh hoặc là màu xanh nhạt. Ánh sáng như vậy nhất định sẽ làm cho người của Thiên Long học viện nhìn ngươi với cặp mắt khác xưa. Chỉ là đây là chuyện căn bản không có khả năng, có thể xuất hiện ánh sáng màu vàng cũng đã không tệ rồi.

Đường Ly cười nói.

Lúc này người thiếu niên ở trước mặt Sở Lâm Phong đã tiến lên. Cảm giác thiếu niên này tạo ra cho Sở Lâm Phong chính là loại chất phác, chân chất.

Sau khi thiếu niên kia đi tới trước mặt bình phong cũng không có trực tiếp vận chuyển tinh thần lực để tiến hành công kích, mà quay đầu mỉm cười một cái với Sở Lâm Phong. Sau đó mới bắt đầu chuẩn bị công kích.

Nụ cười này khiến cho Sở Lâm Phong cảm giác có chút khó hiểu. Chẳng lẽ là lời của mình và đám người Lâm Nhược Hi nói lúc trước hắn đã nghe thấy. Đồng thời hắn cho rằng ba người đang nói khoác hay sao?

Đối phương muốn biểu diễn cho mình xem thực lực chân chính của hắn một chút hay sao? Sở Lâm Phong mang theo một bụng nghi vấn lẳng lặng nhìn mỗi một hành động của hắn.

Lần đầu tiên công kích của thiếu niên này xuất hiện là ánh sáng màu cam, chuyện này đại biểu với việc hắn đã thông qua. Chỉ là mỗi người đều có ba lần cơ hội, có lẽ hắn còn có thể đánh ra những ánh sáng có màu khác nhau.

Ánh sáng của lần thứ hai vẫn là màu cam, sau khi thiếu niên kia hít một hơi thật sâu, bàn tay từ từ thu lại trước ngực một chút.

Giống như đang điều chỉnh tinh thần lực trong cơ thể hoặc là đang thi triển vũ kỹ nào đó, sắc mặt hết sức nghiêm túc.

Đột nhiên tay của thiếu niên này mau mang theo tàn ảnh công kích về phía bình phong kia, ánh sáng màu vàng chói mắt lập tức xuất hiện.

Đây là lần thứ nhất bên Sở Lâm Phong nên bình phong xuất hiện ánh sáng màu vàng. Tất cả mọi người chấn kinh, Tư Mã Tĩnh Di cũng hơi nhíu mày lại.

Đồng thời nàng lại nhìn về phía Sở Lâm Phong, hình như là đang nói nếu như ngươi không thể siêu việt thiếu niên này thì đợi mất mặt đi. Ánh mắt này khiến cho da đầu của Sở Lâm Phong có chút tê dại.

Thiếu niên này không kiêu không nóng nảy ngừng lại, dường như căn bản không quan tâm, không nghe thấy những tiếng kinh hô nghị luận của mọi người chung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Lĩnh ngộ tâm kiếm

Người kể tiếp chính là Sở Lâm Phong:

- Lâm Phong, cố gắng lên! Nhất định huynh cũng sẽ đánh ra được ánh sáng màu vàng, muội rất tự tin về huynh.

Lâm Nhược Hi vừa cười vừa nói.

- Được! Ta sẽ không để cho nàng thất vọng!

Hít một hơi thật sâu, từ từ đi đến trước mặt bình phong khiến cho người ta vui mừng khiến cho người ta buồn này. Chuẩn bị khảo nghiệm lần đầu tiên.

Sau khi vận chuyển tinh thần lực ở trong người một lần, Sở Lâm Phong nhanh chóng thi triển ra Huyền Ấn Chi. Trên bình phong xuất hiện ánh sáng màu cam, ý vị Sở Lâm Phong đã thông qua khảo nghiệm.

Mặc dù đã sớm biết kết quả của mình sẽ như vậy, chỉ là trong lòng hắn vẫn có chút thất vọng. Nếu muốn xuất hiện ánh sáng màu vàng, như vậy dường như Huyền Ảnh chỉ này không có khả năng a.

Ngay khi Sở Lâm Phong không biết nên làm như thế nào cho phải thì thanh âm suy yếu của Kiếm linh Nguyệt Nhi xuất hiện ở trong đầu của hắn.

- Lâm Phong, ngươi có thể dùng kiếm pháp a. Tuy rằng không thể dùng kiếm, thế nhưng lại có thể lấy ngón tay thay kiếm. Rót tinh thần lực vào trên đầu ngón tay, lấy tâm ngự kiếm, cả người hợp nhất thì mới có thể phát ra được uy lực lớn nhất.

- Lấy ngón tay thay kiếm? Lấy tâm ngự kiếm? Chuyện Nguyệt Nhi tỷ tỷ nói sao mà khó khăn vậy chứ?

Sở Lâm Phong bất đắc dĩ nói.

- Ngươi nên tự tin về mình, vứt bỏ tất cả tạp niệm. Ngươi nên nghĩ mình là một thanh kiếm, dựa theo phương pháp Truy Phong Kiếm Quyết mà thi triển. Trước kia ngươi sử dụng kiếm, hiện tại chỉ là dùng tay để thi triển mà thôi. Khiến cho đầu ngón tay phát ra kiếm khí, lực công kích sẽ không yếu hơn dùng bội kiếm công kích a.

- Để ta thử xem sao!

Sở Lâm Phong như lĩnh ngộ được cái gì đó. Hắn lẳng lặng đứng ở trước mặt bình phong nhắm mắt lại rơi vào trầm tư. Yếu lĩnh của Truy Phong Kiếm Quyết không ngừng hiện lên trong đầu.

Đám đệ tử phía dưới chờ đợi khảo nghiệm đều không rõ hắn đang làm gì, cả đám không khỏi nghị luận âm ỉ.

Tư Mã Tĩnh Di cũng không hiểu vì sao lúc này Sở Lâm Phong lại không đi công kích bình phong mà lại lẳng lặng đứng ở chỗ này làm cái gì. Trong lòng nàng tràn ngập nghi hoặc.

- Yếu lĩnh của kiếm đó là thẳng tiến không lùi, gấp thần giết thần, gấp người giết người, một bổ, một đâm, một vung. Một chiêu nhìn như đơn giản, thế nhưng từng chiêu đều lấy đi tính mạng của con người, có thể nói là giữa biển ảo giấu điểm sát khí.

Người theo kiếm mà đi. Trong lòng của Sở Lâm Phong, từng cảm ngộ đối với kiếm chậm rãi hình thành.

Mặc dù Truy Phong Kiếm Quyết là vũ kỹ Huyền giai, một thông suốt thì trăm đường thông. Chỉ cần là kiếm pháp, như vậy đều là hóa thân của kiếm đạo, đều có thể mang võ giả đi vào thế giới của kiếm. Tất cả, đều phải xem ngộ tính của người luyện kiếm ra sao.

Uy lực của vũ kỹ không phải là ở trên người của kiếm, kiếm, không phải là binh khí mà võ giả sử dụng. Thứ quan trọng chân chính là bản thân của võ giả.

Từng đám, từng đám cảm ngộ giống như thủy triều nhộn nhạo ở trong đầu, Sở Lâm Phong đột nhiên phát hiện ra, dường như hắn đã tiến vào một thế giới khác biệt.

Đây là một thế giới thuộc về mình, nhưng lại không phải là quen thuộc thế giới của mình, thế giới này cũng không cạnh chỗ, chính là thế giới nội tâm của hắn.

- Thì ra là thế, thì ra là thế. Bất kể là đao cũng tốt, kiếm cũng tốt, đây đều là công cụ phát lực của võ giả a. Nếu muốn dùng những binh khí này để phát huy ra uy lực mạnh nhất, điểm quan trọng nhất là nội tâm của võ giả. Kiếm tiện tay mà động, tay cũng động theo tâm, cho nên kiếm pháp mạnh mẽ chân chính cũng không phải là dùng tay để thi triển, mà là dụng tâm để thi triển.

Trong đầu hần, lúc này như có một tấm lá mỏng bị xuyên thủng. Đột nhiên Sở Lâm Phong có cảm giác, tay mình chính là một thanh kiếm, một thanh kiếm tùy thời tùy chỗ có thể đột nhiên đánh ra, bạo phát đã thương người.

- Lấy tâm ngự kiếm, tâm kiếm!

Hai mắt của hần chợt sáng ngời, giờ khắc này hần đã hoàn toàn nghĩ thông suốt. Tay giờ tay, nhẹ nhàng chỉ vào trên mặt bình phong, không có động tác hoa lệ nào cả. Không có đao quang kiếm ảnh chói mắt, chỉ là một động tác rất nhẹ nhàng.

Chờ đợi lâu như vậy, không ngờ lại thấy Sở Lâm Phong làm ra động tác này, cảm giác của mọi người đó là người này chính là một người ngu ngốc. Một tên ngu ngốc lãng phí thời gian của mọi người, công kích như vậy có lẽ ngay cả ánh sáng màu đỏ cũng không thể xuất hiện được a.

Mà lúc này một đạo ánh mắt sắc bén nhìn về phía Sở Lâm Phong, ánh mắt này chính là ánh mắt của Phó viện trưởng kia. Nhìn thấy Sở Lâm Phong làm động tác này, trên mặt hần hiện lên vẻ giật mình.

Hần có thể cảm giác được rõ ràng, vào giờ khắc này bất kể là tâm cảnh hay là khí thế của Sở Lâm Phong đều có đột phá. Đây là một loại đột phá không có cách nào nói thành lời, nhạt như mặt nước, phẳng lặng.

Không ngờ lại đột phá ở trước mặt bình phong, chuyện này không có cách nào khiến cho người ta tin tưởng được. Muốn làm được điều này cần có đủ lòng tin và dũng khí, đồng thời còn phải làm được trong lòng không có tạp niệm. Mà điểm này rất khó có người nào làm được.

Trong lúc mọi người ở đây đều nghĩ một kích này của Sở Lâm Phong không có bất kỳ hiệu quả nào thì màu sắc trên bình phong phát ra đã khiến cho mọi người không thể tin được. Ánh sáng màu xanh chói mắt xuất hiện.

Kết quả như vậy xuất hiện khiến cho mọi người một lần nữa sợ ngây người. Ai cũng không ngờ mình lại gặp phải hiện tượng như vậy, không ngờ bình phong lại phát ra ánh sáng màu xanh biếc. Chuyện này ý vị người này có thực lực Địa Vũ cảnh tứ trọng trở lên a.

Vị Phó viện trưởng kia rất hài lòng gật đầu, không nghĩ tới tiểu tử này lại có thể đột ngộ ở trong hoàn cảnh như vậy, đây là chuyện không dễ dàng tới cỡ nào a.

Lấy ngón tay thay kiếm, lấy tâm ngự kiếm, đây là hiện tượng kiếm đạo đại thành. Bằng vào chừng ấy tuổi đã lĩnh ngộ được yếu lĩnh kiếm đạo, không thể không nói đây là một thiên tài, một thiên tài đáng để Thiên Long học viện toàn lực bồi dưỡng.

Sở Lâm Phong từ từ đi xuống, chính hần cũng thật không ngờ, sau khi ngộ hiểu Tâm Kiếm thi triển một kiếm không có gì lạ kia lại có uy lực lớn như vậy. Trong lòng rất lâu cũng không thể bình tĩnh trở lại được.

Tư Mã Tĩnh Di dùng ánh mắt như xem quái vật nhìn về phía Sở Lâm Phong:

- Quả nhiên là một quái vật, lại có thực lực Địa Vũ cảnh tứ trọng thiên. Xem ra bất kể thế nào ta cũng phải hoàn thành nhiệm vụ phụ thân giao cho ta.

Đường Ly nhìn thấy Sở Lâm Phong đi xuống, nàng cao hứng nói:

- Sở Lâm Phong, ngươi thật là lợi hại, quả nhiên ta không có nhìn lầm người!

Nói xong nàng trực tiếp đi lên trên đài.

Đối với những lời này, Sở Lâm Phong cũng không có cẩn thận suy nghĩ. Lúc này hần vẫn còn đang lĩnh ngộ Tâm Kiếm, đối với lời nói của Đường Ly có thể nói là bịt tai không nghe thấy.

- Lâm Phong, muội cảm thấy kiêu ngạo thay cho huynh!

Lâm Nhược Hi đi tới bên cạnh Sở Lâm Phong, vừa cười vừa nói.

- Nhược Hi, nàng cũng phải cố gắng, thi triển ra chiêu thức lợi hại nhất của mình. Một chiêu vừa rồi là chiêu mà ta vừa mới nghĩ tới, ta tin tưởng nàng cũng có thể làm được.

Sở Lâm Phong cũng hy vọng Lâm Nhược Hi có biểu hiện tốt, như vậy khả năng ở chung với nhau sẽ càng lớn hơn.

- Muội sẽ không để cho huynh thất vọng! Đợi lát nữa muội sẽ tạo ra cho huynh một chút ngạc nhiên. Mặc dù không có lợi hại như huynh, nhưng cũng sẽ không kém quá xa đâu.

Lâm Nhược Hi dùng giọng như định liệu từ trước nói.

Mà lúc này một giọng nói truyền đến:

- Người tốt chứ? Ta tên là Ngưu Thiên, thực lực của người rất tốt, ta hy vọng có thể kết giao bằng hữu với người...

Sở Lâm Phong nhìn lại, lại là thiếu niên khiến cho bình phong phát ra ánh sáng màu vàng, hắn lập tức kịp phản ứng, lại:

- Ta là Sở Lâm Phong, thực lực của người cũng không tồi. Đợi chúng ta có thể tiến vào Thiên Vũ học viện tu hành rồi hãy nói!

- Đúng vậy, nhất định, nhất định! Thực lực của người thực sự rất mạnh. Ban đầu ta thấy nữ tử kia nói người đánh ra ánh sáng màu xanh còn tưởng rằng là nói đùa, không nghĩ tới huynh đệ người thực sự lợi hại như vậy, trong lòng ta rất bội phục đó!

Ngưu Thiên nói ra lời nói từ đáy lòng.

Đối với người như Ngưu Thiên, Sở Lâm Phong rất nguyện ý kết giao, người thuần phác, không có tâm cơ, thành khẩn đối với người khác như thế. Có thể nói người đối tốt với hắn, hắn sẽ đối xử lại với người còn tốt hơn. Chỉ là người như vậy thực sự quá ít.

Người lừa ta gạt, người vì tư lợi cũng có quá nhiều.

- Được. Được rồi, để xem tình huống của bằng hữu ta một chút, chờ nàng xuống rồi chúng ta trò chuyện tiếp.

Hiện giờ Đường Ly đang khảo nghiệm, Sở Lâm Phong muốn nhìn một chút xem thực lực của mẫu bạo long này ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Hai tiên tử

Lần đầu tiên Đường Ly công kích xuất hiện màu cam, chuyện này có ý nghĩa nàng có thể tiến vào khảo nghiệm cửa thứ hai.

- Xem ra thực lực của nàng cũng không tệ lắm, cũng không biết có thể khiến cho bình phong phát ra ánh sáng màu vàng hay không.

Đường Ly cười cười với Sở Lâm Phong, hai tay để ở trước ngực, lúc này Sở Lâm Phong mới chính thức nhìn kỹ chỗ đó của nàng.

- Thật lớn!

Đây là phản ứng đầu tiên trong lòng của hắn, không nghĩ tới mẫu bạo long này không chỉ có diện mạo xinh đẹp mà ngay cả chỗ đó cũng lớn đến dọa người, so với Tử Mã Tinh Di còn muốn lớn hơn.

Lúc này Đường Ly đột nhiên nhảy lên, sau khi bỏ nhào mấy lần ở trên không trung, chân vọt tới chỗ bình phong.

- Vô Song Chương!

Một tiếng quát lớn vang lên, hai tay của Đường Ly phát ra lực lượng như bài sơn đảo hải công kích lên trên bình phong. Lập tức có một đạo ánh sáng màu vàng xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Từ lúc Đường Ly xuất chương, thu chương cho đến lúc rơi xuống đất hầu như liền mạch lưu loát như hành văn, làm rất sạch sẽ lưu loát. Cộng thêm lúc này nàng đã sớm tháo khăn che mặt xuống, một dung mạo nghiêng nước nghiêng thành xuất hiện ở trước mặt của mọi người.

- Oa! Mỹ nữ! Ta thích!

Một tên đệ tử phía dưới không nhịn được kêu lên.

- Thật là lợi hại, không ngờ lại có thể làm cho bình phong phát ra ánh sáng màu vàng. Nhất là tư thế công kích kia rất giống như một tiên tử đang nhảy múa.

Hôm nay nàng mặc y phục màu tím, ta quyết định đặt cho nàng một biệt hiệu duyên dáng, Tử Vân Tiên tử!

Một nam đệ tử có chút bấn loạn lớn tiếng nói.

Lời nói của nam đệ tử này rất nhanh đã được đa số người tán đồng, danh hào Tử Vân Tiên tử của Đường Ly rất nhanh đã truyền ra ở trong Thiên Vũ học viện.

Sở Lâm Phong nghe thấy biệt hiệu Tử Vân Tiên tử, sau lưng không khỏi đổ mồ hôi lạnh. Nếu như mẫu bạo long là tiên tử thì thiên hạ sẽ đại loạn mất.

Sau khi Đường Ly thi triển ra công kích lần thứ hai, trên trán đã xuất hiện mồ hôi, xem ra tinh thần lực trong cơ thể của nàng cũng đã tiêu hao không ít. Ánh sáng màu vàng xuất hiện trên bình phong đã đạt đến hiệu quả nàng muốn, lần cuối cùng thì bị nàng trực tiếp bỏ qua.

Sau khi đi xuống đài, nàng đi tới trước mặt của Sở Lâm Phong, cười nói:

- Không để cho ngươi thất vọng đó chứ?
- Không có, ta không ngờ ngươi lại lợi hại như vậy!

Sở Lâm Phong nói thật, Đường Ly có được thực lực Địa Vũ cảnh quả thực khiến cho hắn có chút giật mình.

- Có lợi hại hơn nữa cũng không có biến hóa như ngươi, quá lợi hại a. Hiện giờ ta đang hoài nghi có phải ngươi đã ăn gian hay không. Làm sao có thể có lực công kích Địa Vũ cảnh tứ trọng thiên trở lên cơ chứ?

Đường Ly bán tín bán nghi cười nói.

Kế tiếp chính là Lâm Nhượng Hi, Đường Ly nhìn nữ tử có dung mạo không thua gì mình nói:

- Lâm Nhượng Hi, hy vọng ngươi cũng có thể cho chúng ta một kinh hỉ!
- Sẽ không để cho ngươi thất vọng!

Lâm Nhượng Hi thấy Đường Ly ngày càng đi lại gần hơn với Sở Lâm Phong, trong lòng nàng có chút cá giận nói.

Tư Mã Tĩnh Di nhìn hai nữ tử bên người Sở Lâm Phong, trong lòng tức thì cảm thấy áp lực. Không nói tới Lâm Nhượng Hi, nàng là hôn thê của Sở Lâm Phong, đó là chuyện đã được xác định.

Nhưng nữ tử gọi là Đường Ly này cũng có ý kia với Sở Lâm Phong, chỉ với sự ưu tú của Sở Lâm Phong cũng có thể khiến cho rất nhiều nữ tử yêu thích hắn.

Lúc này Lâm Nhượng Hi đứng ở trước mặt bình phong từ từ vận chuyển tinh thần lực, trong không khí bắt đầu xuất hiện từng cơn gió nhẹ, vô số phần tử nguyên tố tại tụ tập vào trong tay của nàng. Dần dần trong tay của nàng xuất hiện một ngọn lửa màu đỏ.

Sau đó ngọn lửa bắt đầu càng lúc càng lớn, biến thành một quả cầu lửa rất lớn. Sở Lâm Phong vừa nhìn thấy quả cầu lửa này đã lập tức hỏi Đường Ly đứng ở bên cạnh:

- Quả cầu lửa này sao lại xuất hiện được chứ?

Đường Ly nghe nói Sở Lâm Phong nói xong, lại cẩn thận nhìn hắn một chút. Nhìn xem có phải hắn đang giả ngu trước mặt mình hay không:

- Ngươi không biết? Đây là thứ được hình thành từ hỏa nguyên tố, không ngờ ngươi lại không biết?

Lại một lần nữa nghe nói tới nguyên tố, Sở Lâm Phong rất thiếu về kiến thức ở mặt này, hắn nói:

- Làm sao có thể hình thành được, ta còn thực sự không biết a.

Lúc này Ngưu Thiên nở nụ cười nói:

- Ha ha ha ha! Sở Lâm Phong, ta biết cái này ngươi sẽ không biết mà. Sau khi lĩnh ngộ nguyên tố thuộc tính kết hợp cùng tinh thần lực là được rồi!

Gân đen trên trán của Sở Lâm Phong không ngừng lan tràn trên đỉnh đầu. Bản thân hắn quả thực là thiếu kiến thức, lúc hắn đang muốn hỏi một chút thì Lâm Nhượng Hi trên đài đã động.

Lúc này quả cầu lửa trực tiếp treo lơ lửng ở trước mặt của nàng, hai tay của nàng từ từ vung vẩy rất có quy luật. Giống như đang múa, mỗi một động tác đều vô cùng hoàn mỹ.

Mọi người phía dưới lẳng lặng nhìn mỗi một hành động của Lâm Nhượng Hi, giống như đều bị vũ kỹ xinh đẹp của nàng làm cho sợ tới mức ngây người.

Qua thời gian mấy tức, trên hai tay của Lâm Nhượng Hi dần dần hiện ra một đạo ánh sáng màu xanh lam, sau đó trong miệng quát nhẹ:

- Chu Tước Trục Viêm Ba!

Một đạo công kích như cơn rồng lửa mang theo tiếng phượng hót công kích về phía bình phong.

Bình phong bị rồng lửa công kích phát ra ánh sáng màu vàng chói mắt, chỉ là trong ánh sáng này lại mơ hồ mang theo màu xanh, rất là kỳ quái.

Lúc này Lâm Nhượng Hi cũng có vẻ rất là uể oải, mặt tái nhợt, còn có rất nhiều mồ hôi ở phía trên. Xem ra sau khi thi triển ra chiêu vũ kỹ này nàng đã tiêu hao rất lớn.

Mọi người một lần nữa chấn kinh, lại là một màu vàng xuất hiện. Chuyện này ý vị thiếu nữ này có được thực lực Địa Vũ cảnh, tiếng nghị luận ở trong đám người nói liền không dứt.

Tất cả mọi người đều giật mình nhìn Lâm Nhưộc Hi:

- Lại là một mỹ nữ! Thật là xinh đẹp!

- Nàng tương đương với Tử Vân Tiên tử trước đó a. Nhìn nàng thi triển ra quả cầu lửa công kích, ta quyết định gọi nàng là Hỏa Linh Tiên Tử!

Lại là nam đệ tử trước đó kêu lên.

Ngay sau đó danh hào Hỏa Linh Tiên Tử của Lâm Nhưộc Hi truyền ra ở trong lòng của mọi người.

Kỳ thực có rất nhiều người đều có thể thi triển vũ kỹ. Thế nhưng rất nhiều vũ kỹ đều cần binh khí thì mới có thể thi triển ra được. Nếu như không dùng binh khí thì uy lực của vũ kỹ thông thường cũng sẽ không lớn.

Nhất định chiêu Chu Tước Trục Viêm Ba này của Lâm Nhưộc Hi có quan hệ với Chu Tước ấn ký của nàng. Chiêu này rõ ràng so với Hoa Chi Hải Dương của nàng còn lợi hại hơn.

Lâm Nhưộc Hi đi từ từ xuống đài, Sở Lâm Phong còn đang hồi tưởng về vũ kỹ trước đó của nàng. Không ngờ vũ kỹ này lại có thể làm xuất hiện hư ảnh Chu Tước, quả thực không thể tưởng tượng được nổi.

- Khi ngươi tu luyện Cửu Chuyển Tinh Thần Biến, sau đó cũng có thể xuất hiện hư ảnh, mà hư ảnh của ngươi sẽ càng lợi hại hơn của nàng.

Thanh âm của Kiếm linh vang lên.

- Cửu Chuyển Tinh Thần Biến? Không biết ta phải chờ bao lâu nữa a. Chỉ là ta mơ hồ nghĩ mình đã có khả năng đột phá Huyền vũ cảnh lục trọng thiên.

Sở Lâm Phong thầm nói trong lòng.

- Không vội, chờ sau khi ngươi quan hệ với Tư Mã Tĩnh Di rồi lại đột phá, như vậy ngươi sẽ có được hiệu quả không thể tưởng tượng được nổi.

Vừa nghĩ tới Tư Mã Tĩnh Di, Sở Lâm Phong đã có một loại cảm giác không nói ra lời. Có thể nói bản thân hắn đã hoàn toàn trần truồng trước mặt đối phương, mà nàng cũng thiếu một chút đã biến thành nữ nhân của hắn.

- Lâm Phong, không để cho huynh thất vọng chứ?

Lâm Nhưộc Hi đi tới bên cạnh Sở Lâm Phong rồi cười nói.

- Không. Quả thực đã cho ta một kinh hỉ, vũ kỹ này có quan hệ với ấn ký phải không? Nàng học được khi nào vậy?

- Ngay khi huynh thi triển một kiếm không có gì lạ kia. Lúc đó trong đầu của muội trong đột nhiên xuất hiện vũ kỹ này, không nghĩ tới lần đầu tiên thi triển lại thành công được như vậy!

Lâm Nhưộc Hi nói rất dễ dàng, thế nhưng Sở Lâm Phong lại biết một chiêu thi triển nàng này kỳ thực rất trắc trở, giống như hắc lĩnh ngộ Tâm Kiếm vậy. Cho nên chuyện này càng làm hắn có thêm hiểu biết về thiên phú của nàng.

Lúc này Đường Ly lại nói:

- Lâm Nhưộc Hi, không ngờ ngươi lại là cao thủ thâm tàng bất lộ như vậy! Có cơ hội tỷ thí một chút với ta nha!

- Quên đi, ta không dám! So với ngươi còn không bằng ta trực tiếp nhận thua còn hơn!

Lâm Nhưộc Hi không muốn giao thủ cùng mẫu bạo long như Đường Ly a.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Gặp lại tiết kim sơn

Ngưu Thiên nhìn Lâm Nhưộc Hi một chút, lại nhìn Đường Ly một chút sau đó mới nói:

- Thực lực của hai người các ngươi cũng không tệ, có thể so sánh với ta. Chỉ là đáng về của các ngươi quá đẹp, cho nên nếu như so, coi như ta thua rồi.

Lúc này Sở Lâm Phong cười cười nói:

- Từ Vân Tiên tử, Hòa Linh Tiên Tử, danh hào của hai người các ngươi không tệ nha. Còn chưa có tiến vào Thiên Long học viện đã có mỹ danh như vậy.

- Ngươi ước ao hay là ghen tỵ vậy?

Đường Ly rất không vui nói.

- Vừa ước ao lại vừa đổ kị. Chỉ là bản thiếu gia không quan tâm, ha ha ha ha!

Sở Lâm Phong liếc mắt nhìn Đường Ly một cái, sau đó cười nói với Lâm Nhưộc Hi:

- Danh hiệu này rất hợp với nàng

- Muội không quan tâm tới danh hào gì đó, những thứ này đều là hư vô. Chỉ cần có huynh, so với mọi thứ còn quan trọng hơn nhiều.

Trong con ngươi xinh đẹp của Lâm Nhưộc Hi để lộ ra ánh mắt chân thành.

- Đây! Hai người các ngươi đừng có ân ái ở trước mặt ta có được không? Tình huống của bản tiểu thư các ngươi cũng biết a, đừng làm ta phát hỏa.

Ngưu Thiên cũng sờ đứng ở bên cạnh, đối với lời nói của ba người có chút không nghĩ ra, nửa ngày hần mới nói ra một câu:

- Hai người các ngươi đều là nữ nhân của hần sao?

Đường Ly lập tức đỏ mặt, khóe mắt liếc mắt nhìn Sở Lâm Phong, sau đó nói:

- Trâu thối, nếu như ngươi dám nói xằng nói bậy nữa thì ta không ngại thức ăn buổi tối sẽ thêm một phần trâu kho tàu đầu.

- Đù hung hần, ta đây rất thích!

Ngưu Thiên đột nhiên nói ra một câu thiếu chút nữa đã khiến cho Đường Ly phát điên.

- Được rồi, đừng làm rộn. Các ngươi không thấy có vô số ánh mắt đang nhìn chúng ta sao?

Sở Lâm Phong nói.

Bốn người bọn hần có thể nói là bốn người hấp dẫn nhất trong nơi khảo nghiệm, hiện tại lại tụ tập lại cùng một chỗ, cộng thêm Lâm Nhưộc Hi và Đường Ly quốc sắc thiên hương. Nếu như nói không chút thu hút, như vậy không ai có thể tán thành được.

Trong mắt rất nhiều người tràn ngập vẻ tà ác, hận không thể giết chết bốn người. Nếu như ánh mắt có thể giết người thì không biết Sở Lâm Phong đã chết bao nhiêu lần rồi.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút một, hơn ba ngàn người khảo nghiệm trước mười cái bình phong, trải qua hơn năm giờ đồng hồ mới hoàn thành. Chân của rất nhiều người đều đã mềm nhũn, tiếng oán hận vang lên không dứt bên tai.

Lúc này thanh âm của Phó viện trưởng kia truyền đến:

- Quả thực cửa thứ nhất này đã khiến cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn, thật không ngờ mỗi người lần này tới Thiên Long học viện đều là người thâm tàng bất lộ, xuất hiện mười người màu vàng cùng một người màu xanh. Đương nhiên còn mấy trăm màu cam. Vì muốn để cho mọi người giữ trạng thái tốt nhất, cho nên khảo nghiệm ngày hôm nay đến đây là kết thúc. Người màu đỏ sẽ bị đào thải, ngày mai màu cam và màu vàng, màu xanh biếc sẽ tiến hành đào thải văn quan. Mặt khác, mời những người ngày mai đi khảo nghiệm văn quan vào trong khu nghỉ ngơi của học viện tinh anh của Thiên Long học viện nghỉ ngơi. Ở đó có nơi dừng chân, người bị đào thải xin mời rời đi. Ở đây không giữ lại người vô năng. Bây giờ còn có một nhóm khảo nghiệm cuối cùng, đó chính là khảo nghiệm Chú kiếm sư và Luyện dược sư. Mọi người đều biết hai loại chức nghiệp này đại biểu cho cái gì. Lần này học viện có ý xử lý phóng khoáng, chỉ cần đạt tới Chú kiếm sư sơ cấp hoặc là Luyện dược sư thì sẽ trực tiếp trúng tuyển. Hy vọng học viện tham gia biểu hiện tốt một chút, có thể lần nữa tạo ra kinh hi cho mọi người.

Người bị đào thải chỉ có thể trơ mắt nhìn những người tấn cấp đi về phía khu vực nghỉ ngơi, mặc dù trong lòng rất không cam lòng, thế nhưng bọn họ cũng chỉ có thể rời khỏi luyện võ trường mà thôi.

Trong lòng Sở Lâm Phong khẽ động, nhất định Tiết Kim Sơn kia sẽ tham gia khảo nghiệm, có lẽ hần nên ở lại xem đối phương có biểu hiện ra sao.

- Chúng ta đi thôi, nghỉ ngơi dưỡng sức, tranh thủ ngày mai đạt được thành tích tốt hơn!

Ngư Thiên đề nghị.

- Ta không đi được, ta còn một bằng hữu ở đây. Nàng cũng tới nơi này tu hành, vừa rồi ta đã thấy nàng. Chỉ là thực lực sẽ không biến thái như mấy người các ngươi, chỉ có thể coi như là qua quan. Chỉ là nàng là một mỹ nữ vô cùng xinh đẹp a, có hứng thú không? Để ta giới thiệu nàng cho các ngươi một chút?

Đường Ly cười nói.

- Bằng hữu của ngươi cũng là bằng hữu của chúng ta. Làm quen mỹ nữ là một chuyện rất vinh hạnh. Đường Ly, nếu có cơ hội thì chúng ta lại tụ tập.

Sở Lâm Phong nói xong liếc mắt nhìn Lâm Nhượng Hi, nhìn nàng có biểu hiện gì hay không.

- Đúng vậy. Đường Ly ta cũng rất muốn nhìn một chút xem mỹ nữ trong miệng ngươi rốt cuộc xinh đẹp đến mức nào. Không biết có thể câu dẫn hồn phách của mọi người hay không!

Lâm Nhượng Hi cố ý nói như vậy, đối với Sở Lâm Phong, nàng không dám cưỡng cầu quá nhiều. Dù sao với tư chất của Sở Lâm Phong, rất nhanh sẽ trở thành tiêu điểm của mọi người ở chỗ này. Sẽ trở thành đối tượng ái mộ của các mỹ nữ.

Còn có một nguyên nhân quan trọng hơn là. Lần kia, sau khi từ Sở gia trở về nàng đã lật xem một ít sách cổ trong gia tộc. Sau đó đã biết được nam nhân có thân thể Thuần Dương cả đời ít nhất cũng phải có năm sáu nữ nhân thì mới có thể bình an vô sự được.

Khi Thuần Dương chỉ khi quá nhiều nhất định phải phát tiết, không thì sẽ có nguy hiểm tới tính mạng. Dùng lực lượng của một cá nhân sẽ không có cách nào hoàn toàn khiến cho hãn phát tiết ra được.

Dù cho mình là thân thể Huyền Âm thì cũng không thể làm được, nhiều nhất mình chỉ có thể ngang với ba nữ nhân mà thôi. Nếu như có nữ tử khiến cho hãn động tâm thì mình sẽ không ngại.

Nam nhân ba vợ bốn nàng hầu chuyện từ xưa đến nay đã có, chỉ cần trong lòng của hãn có mình thì nàng đã thỏa mãn rồi. Hà tất phải vì tranh giành tình nhân mà làm cho tất cả mọi người không thoải mái.

- Ha ha, đến lúc đó nhất định sẽ không để cho các ngươi thất vọng. Được rồi, ta đi đây.

Sau khi Đường Ly nói xong lập tức rời khỏi, để lại Ngư Thiên dõi theo bóng lưng của nàng.

- Chúng ta cũng đi thôi, người đã đi xa rồi mà còn nhìn làm gì?

Sở Lâm Phong trêu ghẹo, đối với người như Ngư Thiên này, hãn cảm thấy rất có ý tứ.

Sau khi đi mấy bước, Ngư Thiên đột nhiên hỏi:

- Cái này, Sở Lâm Phong, không phải ngươi về khu nghỉ ngơi sao? Sao lại đi tới khu khảo nghiệm Chú kiểm sư vậy?

- Ở nơi đó có một bằng hữu của ta, nếu như ngươi mệt mỏi thì cứ đi trước đi, ta định đi xem hãn một chút, hãn là một Chú kiểm sư rất lợi hại a.

Sở Lâm Phong cười nói, bước chân của hãn lại càng nhanh hơn.

- Các ngươi đi đi. Hôm nay ta thực sự rất mệt, nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai còn phải khảo nghiệm đó!

Ngư Thiên nói xong lập tức đi về phương hướng khu nghỉ ngơi.

Khảo nghiệm bên Chú kiểm sư và Luyện được sư vô cùng quanh quẩn, cộng lại không tới một trăm người. Rất nhanh Sở Lâm Phong đã tìm được Tiết Kim Sơn.

Lâm Nhượng Hi đi theo ở phía sau không nói gì. Người có thể trở thành bằng hữu của Sở Lâm Phong nhất định không phải là người đơn giản, nàng cũng muốn mở mang tầm mắt một chút.

Từ rất xa Tiết Kim Sơn đã thấy Sở Lâm Phong, chỉ là khi nhìn thấy Lâm Nhượng Hi phía sau Sở Lâm Phong thì hãn hơi sững sờ, có lẽ đã bị vẻ đẹp của nàng làm cho kinh ngạc. Chỉ là rất nhanh hãn đã khôi phục lại.

- Đại ca, không nghĩ tới ngươi lại thực sự tới đây, gần đây khỏe không?

Sở Lâm Phong đi tới trước mặt Tiết Kim Sơn, sau đó ôm một cái. Lâm Nhượng Hi thấy vậy không khỏi cả kinh.

- Tốt! Tốt! Tốt! Hiện đệ ngươi cũng không tồi đó, lại có đệ muội xinh đẹp như vậy.

Tiết Kim Sơn trêu ghẹo nói.

- Nhược Hi, đây là Tiết Kim Sơn đại ca, nàng cứ gọi là Tiết đại ca là được rồi!

- Đại ca, Nhược Hi là hôn thê của đệ. Dáng vẻ không tồi nhì! Thực lực của nàng cũng rất là lợi hại!

Trong lòng Sở Lâm Phong có chút đắc ý, dù sao dáng vẻ và thực lực của nữ nhân hán đều rất là ngưu bức.

- Quả thực chính là quốc sắc thiên hương, diễm phúc của tiểu tử nguoi không ít đấy!

Tiết Kim Sơn cười nói, nhìn Sở Lâm Phong một chút, lại nhìn Lâm Nhược Hi một chút, hai người này quả thực chính là trời sinh một đôi.

- Các nguoi có thông qua khảo nghiệm cửa thứ nhất không? Chỉ là ta tin, với năng lực của nguoi muốn thông qua cửa thứ nhất cũng không thành vấn đề.

- Đại ca, đại ca không đi xem khảo nghiệm lực công kích hay sao?

Sở Lâm Phong có chút không rõ, bây giờ có thể nói hán và Lâm Nhược Hi đã là nhân vật tiêu điểm rồi nha.

- Không, ta mới vừa tới không lâu, đã bỏ lỡ bộ phận đặc sắc nhất. Chỉ là lát nữa khảo nghiệm cũng đặc sắc giống như vậy a.

Tiết Kim Sơn nói xong vô cùng tự tin.

Người tới quan sát khảo nghiệm của Chú kiếm sư và Luyện dược sư đã ít đi rất nhiều. Dù sao rất nhiều người đều không quá coi trọng hai loại chức nghiệp này, tuy rằng đãi ngộ tốt tới mức dọa người, nhưng ở trong thế giới này võ là đầu này. Võ vẫn đứng ở vị thứ nhất.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Cửa thứ hai bắt đầu

Nơi khảo nghiệm là một cái sân khấu rất lớn, bên trên có lò luyện đan và luyện khí, còn có rất nhiều bồn kim loại, bên trong đầy nước, đây đều là đạo cụ để cho người khảo nghiệm bày ra thực lực của bản thân mình.

- Hiện tại xin các học viên tham gia tới lần lượt đi lên, luyện dược ở bên trái, chú kiếm ở bên phải. Khảo nghiệm thứ nhất là khí hỏa, trong vòng mười phút dùng khí hỏa làm sôi nước trong bồn sắt thì coi như qua quan.

- Khí hỏa là cái gì vậy?

Sở Lâm Phong nhỏ giọng hỏi Tiết Kim Sơn.

Tiết Kim Sơn trắng mắt liếc nhìn Sở Lâm Phong, tiểu tử này quả thật là éch ngồi đấy giềng:

- Khí hỏa là một loại hỏa diễm đặc hữu của Chú kiếm sư và Luyện dược sư, có vài người không có cách nào trở thành Chú kiếm sư hoặc là Luyện dược sư cũng là bởi vì nguyên nhân không có khí hỏa.

Lúc này trên sân khấu đã có hơn mười người đi lên, trước mặt đều được bày một cái bồn, bên trong có đầy nước. Khảo nghiệm cửa thứ nhất đã chính thức bắt đầu.

Sở Lâm Phong mở mắt rất to, hán đang muốn nhìn một chút xem rốt cuộc khí hỏa này là cái gì.

Chỉ thấy tay của một người học viên trong đó không ngừng khoa múa tay chân ở trước ngực. Nhìn bộ dáng của hán dường như đang vận chuyển tinh thần lực ở trong cơ thể, sau đó người này lập tức vung tay phải lên, trên đầu ngón tay lập tức có một đạo hỏa diễm màu đỏ nhảy ra.

- Nhìn thấy chưa, đó chính là khí hỏa. Chỉ là khí hỏa này của hán quá nhỏ, nếu muốn đun sôi nước trong bồn là chuyện không có khả năng.

Tiết Kim Sơn cười nói.

Trong lúc nhất thời, hơn mười người trên đài cũng bắt đầu dùng khí hỏa để thiêu đốt bồn nước, Sở Lâm Phong thấy có bốn năm người không có khí hỏa, chỉ có thể ngơ ngác đứng ở đó.

Chỉ là có một người có hỏa diễm rất quái dị, lại là màu xanh nhạt, hơn nữa thể lửa vô cùng hung mãnh, không tới một phút, nước bên trong bồn nước kia đã bắt đầu lăn tăn.

Lâm Nhựt Hi không nói gì, chỉ có ánh mắt giống như Sở Lâm Phong vậy, đều mắt không chớp nhìn đám người trên đài.

- Khí hòa của người kia không tệ, không ngờ đã đạt tới màu lam, trong những người này có khả năng cũng chỉ có hắn mới có thể tấn cấp.

Tiết Kim Sơn cười nói, dường như hắn không quan tâm đối với cửa thứ nhất này vậy.

Thời gian 10 phút trôi qua rất nhanh, kết quả quả nhiên đúng như Tiết Kim Sơn nói vậy, chỉ có thiếu niên phát ra khí hòa màu lam kia mới có thể tấn cấp.

Trên đài tròn, lúc này mấy người phán quyết tụ tập chung lại một chỗ như đang nói gì đó, qua thời gian mấy tức, một lão giả mặc trường bào màu xám trong đó nói:

- Xem ra rất nhiều người trong các học viện tham gia lần này ngay cả khí hòa cũng không có, như vậy chắc chắn sẽ không trúng tuyển vào Thiên Long học viện. Xin người không có khí hòa chủ động rời khỏi, đừng làm chậm trễ thời gian của mọi người, bằng không tự gánh lấy hậu quả.

Lời của lão giả này Sở Lâm Phong hiểu rõ, rất nhiều người đều ôm tâm lý may mắn tới đây. Tuy rằng hai loại chức nghiệp này không có cách nào đặt ngang hàng với võ giả, nhưng tuyệt đối là một chức nghiệp kiếm tiền rất tốt, có thể chống đỡ cho cuộc sống.

Lúc này có rất nhiều người trong đám người bắt đầu di chuyển, đó là những người không thể phát ra khí hòa. Nghiêm phạt của Thiên Long học viện có thể là vô cùng nghiêm trọng, đối với người vô dụng, cho dù có chém giết cũng là chuyện rất bình thường.

Thoáng cái đã đi hơn nửa, chỉ còn lại không tới hai trăm người, kết quả như vậy khiến cho Sở Lâm Phong cảm thấy ngoài ý muốn.

Tiết Kim Sơn thấy vẻ mặt của Sở Lâm Phong, hắn cười nói:

- Người có thể thông qua cửa thứ nhất sẽ không vượt quá năm mươi người, để cho rằng ai cũng có thể có khí hòa sao? Như vậy phải khắp nơi đều là Chú kiểm sư và Luyện được sư hay sao?

Khảo nghiệm vẫn đang được khẩn trương tiến hành như cũ, có vài người lúc mới bắt đầu thể lực rất vượng, thể nhưng nước còn chưa sôi thì lửa đã tắt, đó là hiện tượng tinh thần lực đã tiêu hao hết.

Có vài người còn lại thì lại lo lắng tinh thần lực tiêu hao quá lớn, cho nên cũng không toàn lực dùng khí hòa để đốt bồn nước. Cho nên tới nước mà nước cũng không sôi, làm cho bọn họ tức giận đến mức giậm chân ở trên đài.

Biểu hiện của Tiết Kim Sơn rất thông thường, khí hòa phát ra trong tay không lớn không nhỏ, mất khoảng chừng tám phút thì hắn đã hoàn thành nhiệm vụ.

Sau khi trải qua mấy canh giờ khảo nghiệm, người thuận lợi thông qua cửa thứ nhất chỉ có năm mươi bảy người, không sai biệt lắm so với con số mà Tiết Kim Sơn nói.

- Khảo nghiệm hôm nay kết thúc, xin các học viện thông qua đến khu vực nghỉ ngơi, ngày mai bắt đầu khảo nghiệm chú kiểm và luyện được. Người không thông qua thì xin rời khỏi nơi này.

Một lão giả nói.

- Lâm Phong, học viện cũng quá không để ý tới nhân tình nha. Huynh xem, sắc trời đã muộn thế này, những người này rời khỏi đây không lâu sau thì trời đã tối, bọn họ nên dừng chân ở đâu cơ chứ?

Lâm Nhựt Hi lo lắng hỏi.

- Thiên Long học viện chỉ tuyển chọn tinh anh, đương nhiên sẽ không cần quan tâm đến những người khác, ở thế giới kẻ mạnh nắm quyền này, ai lại đi quan tâm tới sống chết của kẻ yếu cơ chứ?

- Đại ca, chúc mừng huynh đã tấn cấp, chúng ta đi thôi. Ngày mai vẫn còn phải khảo nghiệm nữa đấy!

Sở Lâm Phong thấy không ít người đã rời khỏi, ngay sau đó hắn lên tiếng nói.

Kỳ thực khu vực nghỉ ngơi cũng chính là phòng gỗ mới được dựng. Chỉ là có rất nhiều gian phòng, mỗi một căn phòng có bốn cái giường nhỏ, trên giường đệm chăn đều có đầy đủ hết, cho nên chuyện ngủ không thành vấn đề.

Khu vực nghỉ ngơi của nữ nhân ở một bên khác, dù sao nam nữ khác biệt, đây là chuyện phải phân rõ ràng. Ở phía sau cùng là một nơi ăn cơm, nơi này là nơi ăn cơm của đệ tử Thiên Vũ học viện.

Lâm Nhựt Hi vì là nữ nhân cho nên cũng không thể ở đây ngây ngốc với mọi người. Sau khi cùng Sở Lâm Phong ba người đến nơi ăn cơm ăn một chút, sau khi ăn xong nàng lập tức trở về khu vực nghỉ ngơi của mình.

Sở Lâm Phong và Tiết Kim Sơn được sắp xếp vào chung một căn phòng. Buổi tối, có lẽ là bởi vì mấy ngày nay Tiết Kim Sơn suốt đêm chạy đi rất mệt mỏi, cho nên đã ngủ từ sớm.

Sở Lâm Phong một mình lặng lẽ đi tới một nơi không người để hấp thu tinh thần lực.

Suốt đêm không nói chuyện, khảo nghiệm ngày thứ hai bắt đầu, tất cả những người thông qua đều đứng chờ đợi ở trong luyện võ trường.

Khi mặt trời lên cao, thanh âm của vị Phó viện trưởng ngày hôm qua mới truyền đến:

- Hôm nay là khảo nghiệm văn quan, hy vọng các người phát huy sở học và tri thức của mình ra. Đào thải của văn quan vẫn tàn khốc như cũ. Cho nên mọi người phải chuẩn bị tâm lý, Thiên Long học viện vĩnh viễn chỉ nhận tinh anh mà thôi. Quy tắc khảo nghiệm rất đơn giản, trên bình phong sẽ hiển hiện ra một văn đối, dùng tinh thần lực để viết đáp án của người lên phía trên, trả lời chính xác thì trên bình phong sẽ phát ra ánh sáng, còn không thì đào thải. Hiện giờ bắt đầu xếp hàng, từng người chọn đội ngũ của riêng mình.

- Nhưộc Hi, nàng nói xem lần này sẽ còn lại mấy người nữa?

Đối với văn quan này, trong lòng Sở Lâm Phong cũng không có nắm chắc. Trước đây hắn ghét nhất là thi từ ca phú, hắn hoàn toàn không có hứng thú đối với mấy vấn đề này.

- Cái này, khó mà nói được. Sẽ không tới trăm người đâu, kỳ thực cũng không cần phải có văn quan này. Chỉ là người nơi này thực sự có quá nhiều, không đào thải một chút cũng không tiện, sợ rằng sẽ có một chút đệ tử thiên phú lợi hại bị đào thải, như vậy sẽ rất đáng tiếc.

Lâm Nhưộc Hi cười nói:

- Lê nào trong lòng huynh không có lòng tin? Chuyện này cũng không giống tính cách của huynh nha!

- Tâm lý vẫn có chút lo lắng. Thứ mà ta ghét nhất chính là mấy thứ này, nếu như mang ra một câu thiên cổ tuyệt đối, ta thà đi luyện võ kỹ còn hơn.

- Khả khả! Ta cũng giống vậy, có lẽ văn quan này sẽ đào thải ta đây, trong lòng ta rất khó chịu!

Ngưu Thiên cũng cảm thán nói, không biết từ lúc nào hắn đã đi tới bên cạnh người Sở Lâm Phong.

- Ta đây, ta đây, ta đây cái đầu người a. Người không nói cũng không phải ta không thể hiểu. Một câu ta đây, hai câu ta đây, nghe rất khó chịu.

Sở Lâm Phong nhìn Ngưu Thiên đang nhủ mày, hắn cười nói.

- Xếp hàng, chờ quá quan rồi lại nói, nên tự tin với bản thân mình nha!

Lâm Nhưộc Hi thấy người khác cũng bắt đầu xếp hàng, nàng không khỏi thúc giục.

Sở Lâm Phong và Ngưu Thiên, Lâm Nhưộc Hi cùng ở một tổ, chỉ là lại không nhìn thấy Đường Ly đâu cả. Có thể nàng đang ở cùng một chỗ với bằng hữu của nàng.

Lần này Sở Lâm Phong xếp thứ hai, ai cũng không muốn làm người thứ nhất, dù sao người thứ nhất là người khản trương nhất, áp lực cũng lớn nhất.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Thuận lợi thông qua

Vốn Sở Lâm Phong chuẩn bị là người thứ nhất đi lên, thế nhưng bị Ngưu Thiên giành trước một bước, nguyên nhân chính là, ta lớn hơn người một chút, nếu như ta không thông qua, như vậy người có thể hấp thu được một chút kinh nghiệm giáo huấn. Như vậy sẽ có giúp đỡ với người!

Sở Lâm Phong bắt đầu dĩ cười cười, hảo cảm trong lòng đối với tên đại ngốc này lại tăng lên vài phần.

Lúc này, Ngưu Thiên đã đi tới trước mặt bình phong, lần này Tư Mã Tĩnh Di cũng phụ trách cái bình phong này. Chỉ thấy bàn tay ngọc của nàng nhẹ nhàng điểm một cái, trên bình phong kia lập tức xuất hiện văn tự, có chút thần kỳ.

- Bắt đầu đi!

Tư Mã Tĩnh Di nói với Ngưu Thiên.

Nhìn văn tự phía trên một chút, Ngưu Thiên lập tức có chút buồn bực, vốn hắn cho rằng sẽ là một ít đối ngẫu văn thơ rất đơn giản, thế nhưng thật không ngờ lại khó khăn như vậy.

Lúc bình thường hắn không có hứng thú gì với thứ này, mỗi ngày ngoại trừ tu hành vũ kỹ ra cũng là tu hành vũ kỹ, hắn rất bất đắc dĩ lúc đầu:

- Ta không biết, bỏ quyền!

Nói xong hắn trực tiếp đi xuống dưới, đi rất tiêu sái, nhưng lại rất là thất lạc.

- Sở Lâm Phong, xem ra ta đã vô duyên tiến vào bên trong. Chỉ là ta vẫn rất tình nguyện kết giao bằng hữu với ngươi.

Ngư Thiên bất đắc dĩ nói.

Thấy vẻ mặt như đưa đám của Ngư Thiên, trong lòng Sở Lâm Phong cũng cả kinh, hắn lập tức nói:

- Chúng ta vốn đã là bằng hữu rồi!

Mang theo tâm lý bất an đi tới trước tấm bình phong, Tư Mã Tĩnh Di cười cười nói:

- Hy vọng lần này ngươi cũng có thể quá quan. Đừng làm cho ta thất vọng, văn đối của ngươi là văn đối khó khăn nhất trong mọi người, phải chuẩn bị tâm lý cho thật tốt.

- Ngươi!

Lời còn chưa nói hết thì Tư Mã Tĩnh Di đã ném ra một đạo ánh mắt nghiêm nghị, nhanh chóng điểm một cái lên trên bình phong khiến cho Sở Lâm Phong không có cơ hội nói chuyện.

Lúc này trong lòng Sở Lâm Phong rất là phiền muộn, không biết là vận may của mình quá tốt hay là có người cố ý chinh mình. Không ngờ lại là văn đối khó khăn nhất, chuyện này rõ ràng là muốn làm cho mình mất mặt xấu hổ đây mà.

Cẩn thận nhìn vẫn tự trên bình phong này một chút, chỉ thấy trên mặt viết:

- Cười thế thái luân hồi thiên cổ mà nay lại không bằng hai chữ đoàn viên.

- Muội muội ngươi! Khó như vậy sao ta có thể đối được chứ? Tư Mã Tĩnh Di chờ sau khi khảo nghiệm xong, nhất định lão tử sẽ làm cho ngươi ba ngày không xuống giường được. Không cho ngươi một chút lợi hại, ngươi lại còn muốn bắt nạt lão tử.

Trong lòng Sở Lâm Phong cả giận nói.

Nghĩ đến lời nói của Kiếm linh Nguyệt Nhi nó, lúc này trong lòng Sở Lâm Phong đã có một loại cảm giác mãnh liệt trả thù, thế cho nên bụng dưới mơ hồ có một đồ vật đang chậm rãi lớn lên, dài hơn...

- Được rồi, nhất định Nguyệt Nhi tỷ tỷ sẽ biết, nàng là người không gì không biết mà.

Trong lòng Sở Lâm Phong nghĩ như vậy.

- Ta nói không biết, ngươi sẽ tin sao?

Thanh âm của Kiếm linh Nguyệt Nhi lập tức xuất hiện, nàng nói.

- Không tin, ngươi là lão quái vật không biết đã sống bao nhiêu năm, mấy thứ này đối với ngươi chỉ là một bữa ăn sáng mà thôi!

Sở Lâm Phong cao hứng nói chuyện, cho nên lúc này cũng trở nên rất tùy tiện.

- Lão quái vật? Sở Lâm Phong, có phải tiểu tử ngươi ngứa da hay không? Ta không ngại mang tới cho ngươi một ít cảm giác khó quên đâu.

Kiếm linh có chút tức giận, tiểu tử này lại dám nói nàng là lão quái vật, bản thân nàng là Kiếm linh a.

- Nguyệt Nhi tỷ tỷ, ta sai rồi, khục khục! Tỷ là người đáng yêu nhất, mau nói cho ta biết đáp án, người phía dưới cũng đã chờ đến dài cổ rồi.

Sở Lâm Phong vội vàng xin tha, cảm giác khó quên mà Kiếm linh Nguyệt Nhi nói hắn không muốn ném thử, bởi vì đó là dẫn vật mà bản thân hắn không có cách nào chịu đựng được.

- Lần này ta tha thứ cho ngươi, nếu như còn có lần sau thì nhất định ta sẽ khiến cho ngươi chết rất khó coi!

Sau đó Kiếm linh nói cho Sở Lâm Phong biết đáp án:

- Thán nhân gian đầu đá qua lại đều chỉ vì hai chữ danh lợi như trước!

Sở Lâm Phong từ từ rút tinh thần lực vào trên đầu ngón tay, viết ra đáp án mà Kiếm linh đã nói cho hắn biết.

Ngay khi Sở Lâm Phong bất an thì bình phong trước mặt tức thì xuất hiện một đạo ánh sáng màu đỏ, tia sáng này xuất hiện lập tức làm cho trái tim treo

trên cao của Sở Lâm Phong buông xuống, cái loại cảm giác này giống như trút được gánh nặng vậy, khiến cho trên mặt hắn tràn ngập ý cười.

Trên mặt của Tư Mã Tĩnh Di cũng nở nụ cười:

- Quả nhiên ngươi đã không làm cho ta thất vọng!

Sở Lâm Phong đi xuống, nhìn bóng lưng của hắn, Tư Mã Tĩnh Di thầm nghĩ trong lòng:

- Nam nhân ưu tú như vậy ta phải đoạt được. Cho dù không vì phụ thân, vì bản thân ta thì cũng phải đoạt.

Sở Lâm Phong đi về phía Lâm Nhượng Hi, chỉ thấy nàng tràn ngập lòng tin đi tới trước mặt bình phong. Sau khi liếc mắt nhìn Tư Mã Tĩnh Di lại cười nói:

- Bắt đầu đi!

- Cố gắng lên! Đừng để cho ta thất vọng!

Lập tức trên bình phong xuất hiện văn tự. Dường như Lâm Nhượng Hi không cần phải nghĩ ngợi mà trực tiếp viết lên trên bình phong.

Trong mấy tức Lâm Nhượng Hi đã hoàn thành, giống như đang chơi đùa vậy. Không coi khảo nghiệm văn quan này là chuyện gì lớn.

Rất nhiều người đều cho rằng nàng không biết được đáp án, cho nên đang viết lung tung ở trên đó.

Đúng lúc này trên bình phong xuất hiện ánh sáng màu đỏ, Lâm Nhượng Hi lại không cảm thấy kỳ quái một chút nào, vẻ mặt tươi cười nhìn Sở Lâm Phong đang ở cách đó không xa, sau đó xuống đài đi tới trước mặt của hắn.

- Nhượng Hi, rốt cuộc trên bình phong của nàng là chữ gì? Tại sao lại dễ dàng quá quan như vậy chứ, hại ta lo lắng cho nàng a.

- Ha ha, đây là một bí mật, muội không nói cho huynh, không bằng huynh cầu muội đi?

- Nhượng Hi, ta có cảm giác muội ở vài ngày với Đường Ly đã bị nàng ta làm hư rồi, không ngoan một chút nào.

- Nể mặt huynh muốn biết như vậy muội sẽ nói cho huynh biết một chút. Kỳ thực trên bình phong kia cũng chỉ có năm chữ, về phần là chữ gì thì muội sẽ không nói cho huynh biết, ha ha!

Lâm Nhượng Hi câu dẫn hắn tò mò.

- Không nói thì không nói, chỉ là ta nghĩ, nhất định cũng rất khó, chỉ là dùng bản lĩnh của nàng tự nhiên có thể quá quan.

- Không nói với huynh nữa. Chúng ta nên khiêm tốn một chút, ở đây còn có nhiều người.

Khảo nghiệm căn quan rất nhanh, dù sao người cũng chỉ nhiều như vậy, hơn nữa lại chia ra làm mười tổ, chừng hai canh giờ sau đã kết thúc lần khảo nghiệm này.

- Đào thái rất là vô tình, người ở chỗ này hiện giờ đều là tinh anh trong trăm có một. Cho nên các ngươi phải biết quý trọng cơ hội lần này, tu hành trong Thiên Long học viện thật tốt, nhất định sau này sẽ trở nên nổi bật. Khảo nghiệm lần này đến đây kết thúc. Nếu như không có dị nghị gì thì các học viên thông qua cửa thứ ba tiến vào bên trong Thiên Long học viện.

Nghe thấy tin tức này đám người phía dưới lập tức kích động, chuyện này có ý vị như thế nào, còn ý nghĩa bọn họ đã hoàn toàn thông qua, chỉ cần cố gắng tu hành là có thể trở thành cao thủ tuyệt đỉnh.

Mà lúc này tâm tình của Ngu Thiên cũng rất là sa sút, mang theo một bầu nhiệt huyết đi tới Thiên Long học viện, không ngờ lại bị đào thái một cách vô tình, nghĩ lại cũng cảm thấy rất là phiền muộn.

Sở Lâm Phong đi tới trước mặt của Ngu Thiên nói:

- Ngươi không nên buông tay. Không chừng bọn họ sẽ xem thực lực của ngươi không tệ cho nên sẽ đặc biệt khai ân đối với ngươi a. Đến lúc đó chúng ta lại có thể ở cùng một chỗ.

- Ta thấy hy vọng hết sức xa vời, chỉ mong là có thể. Phải biết rằng ước mơ lớn nhất của ta đây chính là có thể tiến vào Thiên Long học viện để tu hành vũ kỹ. Sau này trở thành một cường giả cái thế mà người người kính ngưỡng.

Lâm Nhượng Hi không nói gì, nàng cũng không biết nên mở miệng ra sao, lúc này Đường Ly và một thiếu nữ mặc áo hồng đã đi.

Thấy vẻ mặt rầu rĩ không vui của Ngu Thiên, nàng mở miệng nói:

- Ngu Thiên, ngươi không nên buông tay. Mặc dù Thiên Long học viện là học viện rất tốt, nhưng cũng có học viện không yếu hơn a. Ngươi không nên bởi vì... một lần thất bại này mà đã khiến cho ngươi mất đi lòng tin.

- Đúng vậy, đúng vậy, người không nên khinh địch buông tay. Bằng vào thực lực của người có lẽ sẽ đặc biệt trùng tuyến.

Lúc này Lâm Nhưộc Hi cũng nói phụ họa.

- Đa tạ! Đa tạ các người!

Trong lòng của Ngưu Thiên lúc này cũng chỉ có hai chữ duy nhất này mà thôi.

- Ô, ta quên giới thiệu cho các người, đây chính là vị bằng hữu Dương Nhị mà ta nói. Có phải là mỹ nữ hay không? Nàng là người có lai lịch rất lớn nha,

Dương Nhị cười nói.

Sau đó mọi người tự giới thiệu lẫn nhau. Sau khi mọi người làm quen với nhau mới biết được Dương Nhị này lại là người của Dương gia, là thế gia lấy hóa khí để nổi tiếng trong đế quốc Thiên Long.

Người của Dương gia rất ít khi đi lại ở bên ngoài, không nghĩ tới lần này Dương gia lại đưa Tam tiểu thư tới Thiên Long học viện. Đây quả thực là chuyện không thể tưởng tượng được nổi.

Chỉ là khi Sở Lâm Phong thấy diện mạo của Dương Nhị này chỉ thường thường không có gì lạ, trong lòng hần hơi có chút thất vọng, hần cũng không biết tại sao Đường Ly lại nói như vậy.

Ý nghĩ trong lòng Sở Lâm Phong thế nào, Kiếm linh là người hiểu rõ nhất:

- Nàng mang mặt nạ, không nghĩ tới thuật dịch dung của cô gái nhỏ này lợi hại như vậy, khó có được, khó có được!

- Mang mặt nạ? Thảo nào, nếu mỹ nữ trong miệng mẫu bạo long chỉ có như vậy, như vậy thực sự hết chỗ để nói con mắt thẩm mỹ của nàng. Đồng thời thuật dịch dung của nữ nhân này cũng thật là khá.

- Thuật dịch dung thì tính là gì chứ? Sau này khi người tu hành tới Cửu Chuyển Tinh Thần Biến, người muốn biến hóa thành người nào thì sẽ biến hóa thành người đó. Đây mới thực sự là thuật dịch dung, giấu lại chỗ tốt trong đó ah!

- Ha ha, sao các người còn không đi vào? Có phải luyến tiếc bằng hữu hay không? Nếu như luyến tiếc bằng hữu thì có thể đi vào chung a!

Lúc này một nam tử trung niên đột nhiên xuất hiện ở phía sau năm người Sở Lâm Phong.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Tinh thạch

- Đi vào chung? Người nói là đi vào chung? Lẽ nào hần cũng thông qua sao?

Sở Lâm Phong lập tức kịp phản ứng, sau đó chỉ vào Ngưu Thiên rồi nói.

- Không sai, phản ứng của tiểu tử người rất nhanh, thiếu niên có thiên phú như vậy Thiên Long học viện ta làm sao có thể đào thải hần được chứ? Mục đích ta qua đây chính là muốn nói cho các người biết hần đã thông qua.

Năm người Sở Lâm Phong như bị sét đánh vậy, ngây người như phỗng đứng ở đó.

Đột nhiên Ngưu Thiên hét to một tiếng:

- Các người nghe thấy chưa? Ta đây đã thông qua, ta đây có thể tiến vào Thiên Long học viện!

Đây là gì chứ? Cái cảm giác hạnh phúc này tới quá là đột nhiên, con mẹ nó, quá là kích thích! Ha ha, chúng ta lại có thể ở cùng một chỗ rồi!

Về u ám trên mặt tức thì biến mất, biến thành vẻ mặt vui sướng không gì sánh được.

- Chúc mừng, chúc mừng! Vận khí của lão Ngưu người thật tốt, không nghĩ tới người lại tiến vào được. Đây chính là cơ hội rất khó có được a.

Đường Ly thấy đáng vẻ vung tay múa chân của Ngưu Thiên, nàng cười nói.

- Lão Ngưu? Tên của ta đây từ khi nào đã biến thành như vậy rồi chứ?

Ngươi Thiên có chút nghi hoặc hỏi.

- Từ ngày ngươi ra đời đã bắt đầu rồi. Đi thôi, không thì ta sẽ kéo ngươi ra ngoài cây ruộng!

Sở Lâm Phong cũng cười nói.

Vốn Sở Lâm Phong muốn đi xem Tiết Kim Sơn khảo nghiệm, chỉ là lúc này lại không có cách nào thoát thân được. Chỉ là dùng thực lực của hắn, nhất định có thể thông qua được. Vì vậy trong lòng hắn cũng không lo lắng nhiều lắm.

Sau khi năm người tiến vào Thiên Long học viện, lập tức có người đến đây dẫn đường:

- Xin theo ta đi báo danh. Lúc điền thân phận cần phải viết cho rõ ràng, cho nên phải thành thực, nhớ lại cho kỹ.

Không lâu sau năm người Sở Lâm Phong đã đi tới một cái đại điện rộng lớn. Lúc này trong đại điện đã có không ít người, đều là các học viên đã thông qua khảo nghiệm, tất cả mọi người đang nhỏ giọng nghị luận cái gì đó. Bầu không khí vô cùng náo nhiệt.

Lúc này từ bên ngoài đại điện có một lão giả tóc trắng xóa đi tới. Sau khi nhìn các học viên đang tụ tập ở chỗ này một chút rồi mới nói:

- Các ngươi nên thu hồi sự kiêu ngạo của các ngươi lại cho ta. Tiến vào Thiên Long học viện, các ngươi chính là học sinh bình thường, thành tích tốt thì sẽ có khả năng tiến vào Ưu Đẳng tiểu đội. Thế nhưng ta có thể nói rõ cho các ngươi biết, cơ hội để các ngươi tiến vào Ưu Đẳng ban không lớn.

Lão giả nhìn chung quanh, liếc mắt nhìn người trong đại điện. Sau đó lại đi tới một cái ghế duy nhất trong đại điện rồi nói.

- Có lẽ có vài người trong các ngươi không phục, nghĩ mình có tiềm lực, sau này tiến vào Ưu Đẳng tiểu đội là chuyện nhất định. Như vậy các ngươi đã sai rồi.

- Từ khi Thiên Long học viện thành lập cho tới bây giờ đã trải qua mấy trăm năm. Mỗi ba năm đều sẽ tuyển chọn học viên một lần. Mỗi ba năm cũng đều có người tốt nghiệp từ Thiên Long học viện, muốn tốt nghiệp cũng rất đơn giản, chỉ cần đạt tới cảnh giới Địa Vũ cảnh lục trọng thiên là có thể chọn tốt nghiệp từ học viện.

Thấy mọi người bình tĩnh lại, lão giả dừng một chút, rốt cục đã nói ra trọng điểm:

- Ta nói cho các ngươi biết, nhân số học viên của Thiên Vũ học viện chỉ có tăng chứ không có giảm, nói cách khác, trong ba năm. Học viên có thể tốt nghiệp tối đa chỉ có hơn mười người, hoặc là ít hơn.

Rất nhiều người ban đầu có chút hoài nghi, thế nhưng khi nhìn thấy lão giả cười mà không nói, có người đã ý thức ra được cái gì đó.

Có vài người im lặng không nói, trên mặt hiện lên vẻ kiên nghị, hoặc là có vẻ sợ hãi.

Thấy học viên phía dưới biểu tình, dường như lão giả này rất là đắc ý:

- Rất nhiều người trong các ngươi đã đoán được nguyên nhân ah, không sai. Thiên Long học viện chính là nơi tàn khốc như thế, tỉ lệ đào thải hầu như đã đạt tới chín thành! Những người không thể thuận lợi tốt nghiệp kia, có một nửa trong đó đều là bởi vì bình thường tu hành không nỗ lực hoặc là không thể hoàn thành nhiệm vụ giao phó mà bị đuổi học. Người bị đuổi học sẽ phải chịu trừng phạt, trực tiếp hủy bỏ tu vi, trở thành phế nhân cả đời không thể tu hành vũ kỹ.

- Vậy còn một nửa còn lại thì sao?

Có người lấy can đảm hỏi một câu.

- Một nửa kia sao... Bởi vì bọn họ nghĩ bọn họ còn có thể kiên trì, thế nhưng hết lần này tới lần khác lại không thể làm gì khác được. Cho nên sau cùng chỉ có thể vĩnh viễn ở lại trong học viện mà thôi.

- Bọn họ đã chết?

Có chút người tư duy nhanh nhẹn đã hiểu được ra.

- Ở trong học viện, đầu tiên các ngươi phải bảo đảm một điểm, chính là sinh tồn, sống sót mới là mục tiêu thứ nhất mà các ngươi nên suy tính. Chỉ cần có thể sống sót, các ngươi mới có cơ hội đi tranh thủ cơ hội tiến vào vương bài Ưu Đẳng ban.

- Mỗi một năm, người của các tiểu đội thăng cấp tiến vào ban phổ thông ước chừng có năm mươi, mà người của tiểu đội phổ thông tiến vào ban Ưu Đẳng, đã rất lâu rồi ngay cả một người cũng không có! Lúc nhiều nhất, một năm cũng không vượt qua ba người! Tỷ lệ như vậy, các ngươi còn cho rằng cơ hội của các ngươi sẽ rất lớn sao?

- Như vậy không phải người có tư chất bình thường sẽ không có hy vọng gì hay sao?

Một học viên có vẻ mặt mê man hỏi, hiện thực tàn khốc như vậy quá kinh khủng, rồi khỏi sẽ biến thành phế nhân, ở lại lại không biết năm nào mới có khả năng tốt nghiệp, thế cho nên rất nhiều người đã bắt đầu hối hận khi tới nơi này.

- Các ngươi cũng không nên nản chí, học viện yêu cầu hà khắc thế nhưng điều kiện cũng là tốt nhất. Lớp kém nhất trong học viện thì một tháng cũng có một viên tinh thạch hạ phẩm cung cấp cho mọi người tu hành. Học viện ban phổ thông còn lại là ba viên tinh thạch hạ phẩm, học viện ban ưu tú có đài ngọc tốt nhất, năm viên tinh thạch hạ phẩm và một viên tinh thạch trung phẩm. Tinh thạch trân quý thế nào ta nghĩ mọi người đều biết ah, cũng không phải là thứ mà linh thạch có thể so sánh được. Một viên tinh thạch hạ phẩm đủ để tương đương với một viên linh thạch thượng phẩm! Đối với bản thân mình nên tự tin, có lẽ người kế tiếp tiến vào ban Ưu Đẳng chính là các ngươi! Học viện tiến vào ban Ưu Đẳng là có thể tu hành vũ kỹ Huyền giai, trường hợp cá biệt còn có thể tu hành vũ kỹ Địa giai!

Câu này khiến cho hầu như tất cả mọi người đều sôi trào, tinh thạch là thứ mà vô số võ giả tha thiết ước mơ, vũ kỹ thì càng không phải nói, vũ kỹ Huyền giai, Địa giai ngấm lại cũng cảm thấy sợ.

Đối với tinh thạch, Sở Lâm Phong hiểu rất ít. Ở trong Lưu Vân Thành hẳn hầu như chưa từng nghe qua về tinh thạch, ngay cả linh thạch cũng là thứ mà gần đây mới tiếp xúc được. Nghe lão giả này nói như vậy, Sở Lâm Phong cảm giác mình quả thật là ếch ngồi đáy giếng.

Nhìn về phía Lâm Nhượng Hi, phát hiện ra trên mặt của nàng cũng có vẻ nghi hoặc, xem ra nàng cũng giống như hắn, cũng chưa từng nghe nói qua về tinh thạch.

Ý nghĩ trong lòng của Sở Lâm Phong thế nào, Kiếm linh Nguyệt Nhi rất rõ ràng:

- Tinh thạch kỳ thực chính là một loại đá chứa đựng tinh thần lực, cho nên mới được gọi là tinh thạch. Hàm lượng tinh thần lực trong một viên hạ phẩm tinh thạch có thể chống đỡ cho người hấp thu tinh thần lực từ ba đến năm ngày, phẩm cấp càng cao thì tinh thần lực sẽ càng nhiều. Tuy rằng linh thạch, linh lực cấp độ cao cũng có thể chuyển hóa thành tinh thần lực, nhưng rất chậm. Một viên linh thạch thượng phẩm chuyển hóa thành tinh thần lực chỉ có thể giúp người hấp thu tinh thần lực một ngày, khác biệt trong đó có thể thấy được rất rõ ràng.

Nghe Kiếm linh nói xong, trong lòng Sở Lâm Phong cảm thấy kích động, tiểu đội phổ thông một tháng có thể nhận được ba viên tinh thạch hạ phẩm, chỉ cần mình mau chóng đề thăng thực lực. Chuyện tiến vào tiểu đội Ưu Đẳng hẳn không phải là việc gì khó.

Đến lúc đó đột phá Huyền vũ cảnh lực trọng thiên là có thể trực tiếp kết thành Địa tinh đan, thực lực sẽ một lần nữa được đề thăng.

Sau đó mọi người lần lượt điền tin tức thân phận của mình. Lúc này từ bên ngoài đại điện lại có mấy người đi vào. Sở Lâm Phong thấy trước ngực mấy người này đều đeo tiểu kiếm màu vàng, thực lực của bọn họ ra sao hắn đã hiểu rõ.

Chỉ là, thứ khiến cho cảm thấy kinh ngạc chính là một người trong đó là nữ nhân, nhìn tuổi tác tối đa không vượt quá hai mươi lăm tuổi.

- Các vị học viên, các ngươi khỏe chứ? Hoan nghênh các ngươi gia nhập đại gia đình Thiên Long học viện, ở học viện chúng ta sẽ dùng toàn lực bồi dưỡng các ngươi, hy vọng các ngươi nỗ lực thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Ta không vào ưu đẳng tiểu đội

- Năm người chúng ta chính là đạo sư của các ngươi, ở trong Thiên Long học viện chỉ cần ngươi đạt được thực lực đeo kim kiếm thì cũng có thể trở thành đạo sư. Lời đạo sư nói tất cả đều phải phục tùng. Dù cho quyết định của hắn là sai cũng vậy. Lần này học viện đã tuyển chọn được không ít học viên ưu tú. Mỗi học viên có thể làm cho bình phong phát ra ánh sáng màu vàng đứng ra.

Trong lòng Sở Lâm Phong có chút buồn bực, lúc đầu Tư Mã Tĩnh Di nói mình có thể chiêu thu đệ tử, chẳng lẽ là đối phương đã lừa gạt mình. Với huân chương kiếm bạc của nàng, nàng chỉ là Địa Vũ cảnh nhị trọng thiên.

Đám người Ngưu Thiên, Đường Ly, Lâm Nhượng Hi và Dương Nhị mới quen lục tục đứng dậy, Sở Lâm Phong không hề động đậy. Hắn không khiến làm cho bình phong phát ra ánh sáng màu vàng a. Lúc này tổng cộng có mười một người đứng dậy, ba nữ 8 nam.

- Mời học viên phát ra tia sáng màu xanh đứng ra!

Kết quả chỉ có một mình Sở Lâm Phong, tất cả mọi người dùng ánh mắt ước ao đổ kị oán hận nhìn về phía hắn.

- Không phải là mình làm náo động nha. Tuy rằng rất muốn hạ thấp, thế nhưng lại không nghĩ tới bây giờ lại trở thành tiêu điểm. Ài, không biết là tốt hay là xấu!

Trong lòng Sở Lâm Phong có chút lo lắng, dù sao người sợ nổi danh heo sợ béo. Chuyện cây to đón gió vẫn nên đề phòng thì hơn.

- Mời học viên nắm giữ nguyên tố thuộc tính đứng ra!

Lúc này lại có hai mươi người đi ra, nam học viên có mười bốn, nữ học viên có sáu. Trong lòng Sở Lâm Phong cũng khiếp sợ một trận, hẳn không nghĩ tới sẽ có mười người nắm giữ nguyên tố thuộc tính. Mà bản thân hắn vẫn còn đang bồi hồi ở ngoài cửa, căn bản không biết thứ này là cái gì.

- Học viên đứng ra đều là người ưu tú nhất, bọn họ có thể trực tiếp tiến vào tiểu đội phổ thông, học viên khiến cho bình phong phát ra tia sáng màu xanh có thể trực tiếp tiến vào tiểu đội Ưu Đẳng. Học viên không tiến vào ban phổ thông được thì cũng không nên nản chí mà ủ rũ. Bởi vì mỗi một năm học viện sẽ tiến hành sàng lọc một lần, chỉ cần các người nỗ lực thì có lẽ kế tiếp các người sẽ tiến vào tiểu đội phổ thông hoặc là ban Ưu Đẳng!

Người nói lời này chính là nữ tử nhìn qua chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi.

Thấy đám người Ngưu Thiên có thể trực tiếp tiến vào tiểu đội phổ thông, trong lòng rất nhiều học viên đều không phục lắm. Chỉ là sau khi nghe lời của đạo sư mỹ nữ xong, cả đám lại cảm thấy có hy vọng, trong lúc nhất thời trong lòng tràn ngập lòng tin.

Sở Lâm Phong nghe thấy mình có thể tiến vào tiểu đội Ưu Đẳng, trong lòng cao hứng một chút. Chỉ là rất nhanh hắn đã bỏ đi suy nghĩ này.

Tuy rằng tiểu đội Ưu Đẳng có được nhiều tinh thạch, đãi ngộ cũng tốt hơn. Thế nhưng nếu như bây giờ tiến vào thì không thể nghi ngờ hắn sẽ là người kém nhất. Rất nhiều chuyện đều phải bị xa lánh, bị bắt nạt, cho nên tiểu đội bình thường là lựa chọn tốt nhất.

Thiên Long học viện có nhiều người như vậy, mình gia nhập tiểu đội phổ thông hoặc thì cũng có thể xếp vào vị trí chính giữa. Như vậy mới có thể đề cao thực lực của mình tốt hơn. Có mục tiêu, có đối thủ cạnh tranh, tuy rằng tinh thạch ít một chút, thế nhưng chỉ cần mình nỗ lực, như vậy vẫn có thể đột phá được.

- Đạo sư xinh đẹp khỏe chứ? Ta có thể đưa ra một yêu cầu được không?

Lúc này Sở Lâm Phong đột nhiên mở miệng nói.

Đạo sư mỹ nữ kia nhìn Sở Lâm Phong một chút, sau đó cười cười:

- Người chính là học viên khiến cho bình phong phát ra tia sáng màu xanh sao, rất tốt! Tuổi tác như vậy mà đã có được thực lực như thế. Người có thể trực tiếp tiến vào tiểu đội Ưu Đẳng, đây là chuyện đáng để kiêu ngạo của người.Ồ đúng rồi, người tên là gì?

- Ta tên là Sở Lâm Phong, ta có thể không gia nhập tiểu đội Ưu Đẳng được không? Ta muốn gia nhập tiểu đội phổ thông!

Sở Lâm Phong lấy dũng khí nói ra suy nghĩ trong lòng của mình.

Dù sao có thể gia nhập tiểu đội Ưu Đẳng là chuyện mà vô số đệ tử tiểu đội phổ thông tha thiết ước mơ, mình có cơ hội như vậy mà lại không muốn, quả thật có chút ngu ngốc.

Nếu như lúc này Tư Mã Tĩnh Di ở đây thì nhất định sẽ cho hắn một cái tát, không ngờ người này lại ngu ngốc như vậy.

Sở Lâm Phong nói như vậy tức thì khiến cho vô số học viên nghị luận:

- Không phải đầu của tiểu tử này vào nước đó chứ? Có thể gia nhập tiểu đội Ưu Đẳng mà lại không đi, lại muốn tới tiểu đội phổ thông, quả thực là ngu ngốc!

- Nhất định tiểu tử này đã ăn gian, chỉ cần hắn tiến vào tiểu đội Ưu Đẳng thì sẽ lộ ra nguyên hình, đến lúc đó sẽ bị chết rất hung ác. Mà tiến vào tiểu đội phổ thông sẽ là lựa chọn sáng suốt nhất.

-Ồ, nhìn hắn rất tuấn tú nha. Người xem ánh mắt của hắn kia, còn có lông mày, miệng môi của hắn, thật là quá dễ nhìn, ta rất thích!

Một vị khuôn long muội muội không kiềm hãm được lên tiếng cảm thán nói.

- Người gọi là Sở Lâm Phong này thật đúng là không đơn giản, dùng thực lực của hắn bây giờ, tuy rằng có thể tiến vào tiểu đội Ưu Đẳng, thế nhưng không thể nghi ngờ sẽ là người kém nhất. Cạnh tranh ở trong ban Ưu Đẳng hết sức mạnh mẽ. Ở tại trong hoàn cảnh như vậy sẽ làm cho tâm lý chịu ảnh hưởng, đối với tu hành là có hại mà không có lợi. Mà đến tiểu đội phổ thông, thực lực cách xa không lớn, cạnh tranh giữa các học viên dễ dàng hơn, cho nên cũng sẽ khiến cho hắn đột phá dễ hơn. Nhân tài như vậy mới là thiên tài chân chính, không kiêu không nóng nảy không vì danh lợi mà bị đánh động.

...

- Tất cả mọi người yên tĩnh một chút. Đối với yêu cầu của Sở Lâm Phong chúng ta cần thương nghị một chút, dù sao Thiên Long học viện chưa từng xuất hiện tình huống như vậy. Các người mau điện tư liệu rồi cảm tới lớp mà các người chọn báo danh đi!

Lão giả xuất hiện ở trong đại điện đầu tiên lên tiếng nói.

Sở Lâm Phong không biết đi con đường nào, thấy từng người học viên một rời khỏi, trong lòng hắn có chút mất mát.

- Sở Lâm Phong, người theo ta đi gặp viện trưởng. Đối với nhân tài như người chúng ta cực kỳ coi trọng, cho nên yêu cầu của người cần viện trưởng quyết định!

Lão già nói.

Ngưu Thiên và Dương Nhị bị phân vào một lớp tam ban bình thường. Lâm Nhược Hi một thân một mình ở lớp nhị ban phổ thông. Đường Ly thì ở trong nhất ban bình thường.

Mấy người khác có thể tiến vào lớp phổ thông, toàn bộ đều được phân vào nhị ban bình thường. Có người nói tất cả học viên của lớp này đều là người nắm giữ nguyên tố thuộc tính, thực lực rất là lợi hại, rất nhiều người tiến vào ban Ưu Đẳng đều từng là học viên của lớp này.

Sở Lâm Phong đi theo sau lưng lão già, không lâu sau đã đi tới một cái biệt viện đơn độc. Nam tử trung niên hần nhìn thấy lúc khảo nghiệm cũng có mặt, còn có một lão già, hai người đang chơi cờ, hần và lão già kia tới cũng không đánh động tới hai người này.

Xem cờ không nói, đạo lý này Sở Lâm Phong biết. Chỉ là khi nhìn thấy phương pháp hai người chơi cờ hần cũng hết sức giật mình. Tay của hai người từ khi hần tới cho tới lúc này cũng chưa từng nhúc nhích qua.

Nhưng quân cờ trên bàn cờ lại đang không ngừng biến động, giống như có người điều khiển vậy. Có lẽ hai người đang dùng tinh thần lực để đánh cờ, khi thực lực đạt tới trình độ nhất định thì có thể dùng ý niệm để chi phối tinh thần lực trong cơ thể hoàn thành một ít chuyện không thể tưởng tượng nổi được.

Qua nửa ngày quân cờ trên bàn cờ mới dừng di chuyển:

- Ha ha! Lão Tử, lần này lại là thế hòa, tài đánh cờ của ngươi vẫn không có tiến bộ a!

Nam tử trung niên cười nói với lão già tóc trắng.

- Công Tôn Trường Viễn ngươi cũng không có tiến bộ gì nha. Ba năm qua đều hòa như vậy, cũng không có ý nghĩa gì cả!

Lão già tóc trắng vung tay lên, cờ trên bàn cờ thoảng cái đã biến mất.

Sở Lâm Phong biết bàn cờ và quân cờ đã bị hần bỏ vào trong đai lưng trữ vật. Hóa ra vị Phó viện trưởng này tên là Công Tôn Trường Viễn, Viện trưởng họ Từ, không biết tên là gì.

- Vương lão, ngươi mang học viên này tới chỗ này làm gì? Có việc sao?

Viện trưởng họ Từ hỏi.

Sở Lâm Phong hết chỗ nói, không phải ngươi đang nói nhầm sao, không có việc gì ta chạy tới nơi này làm gì chứ, ăn no rừng mỡ sao? Chỉ là hần cũng chỉ có thể ngậm ngùi ở trong lòng mà thôi.

- Viện trưởng, vị học viên này là người ưu tú nhất trong lần khảo nghiệm này, hần có thể trực tiếp tiến vào lớp Ưu Đẳng. Thế nhưng hần lại không muốn, hần hy vọng có thể gia nhập lớp bình thường. Vì vậy ta mới đặc biệt dẫn hần tới xin chỉ thị của ngươi!

Vương lão rất cung kính nói với viện trưởng.

- Còn có việc này sao? Công Tôn Trường Viễn, ngươi thấy thế nào?

Một đôi mắt mang theo tinh quang bắt đầu đánh giá người Sở Lâm Phong.

- Ta đã nhìn thấy hần khảo nghiệm, quả thật có thể tiến vào trong tiểu đội Ưu Đẳng, nếu hần không muốn tiến vào thì nhất định sẽ có lý do của hần. Như vậy chúng ta cũng không ngại nghe một chút xem hần nói như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Lão đầu viện trưởng xảo trá

Đối với nhân tài như Sở Lâm Phong, bọn họ rất là coi trọng, nếu như có thể nắm giữ nguyên tố thuộc tính, như vậy lại càng trở thành đối tượng được bồi dưỡng trọng điểm.

Sở Lâm Phong cười nói:

- Người của lớp Ưu Đẳng thực lực ít nhất cũng là Địa Vũ cảnh, mà bây giờ ta vẫn còn là Huyền vũ cảnh, hiện tại đi vào trong đó không thể nghi ngờ là cản trở đối với ta. Tu hành cùng bọn họ sẽ có ảnh hưởng rất lớn tới ta. Cho nên ta cần một hoàn cảnh tương đối ổn định, có sức cạnh tranh, như vậy mới có khả năng giúp đỡ đối với mình.

- Thế nhưng tinh thạch của ban Ưu Đẳng gấp mấy lần ban phổ thông, ngươi chỉ cần tĩnh tâm, như vậy chẳng phải sẽ làm ít công to hay sao?

Vương lão hỏi trước một bước, lúc ở đại điện hắn đã muốn hỏi, thế nhưng hắn vẫn phải nhịn tới lúc này.

- Mỗi một chỗ đều có người yếu và người mạnh. Thiên Long học viện cũng không phải là ngoại lệ. Quả thực ở ban Ưu Đẳng có thể có được linh thạch và vũ kỹ nhiều hơn, tốt hơn so với tiểu đội phổ thông, thế nhưng cũng là chỗ nguy hiểm nhất. Có lẽ hôm nay đạt được tinh thạch thì ngày mai sẽ bị đoạt, vận may không tốt thì cũng có thể bị chém giết. Tu hành ở trong hoàn cảnh như vậy, lúc nào cũng phải lo lắng đề phòng. Sao thực lực có thể đề thăng được chứ? Ta nghĩ trong học viện có không ít đệ tử thất tung hoặc là tử vong một cách bí ẩn a!

Sở Lâm Phong nói thẳng ra ý nghĩ trong lòng của mình. Hắn cũng không nghĩ tới việc nếu nói như vậy có thể mang đến phiền phức cho mình hay không. Dù sao đây là một loại vũ nhục và phê bình đối với ban Ưu Đẳng.

- Tốt, tốt, tốt! Không nghĩ tới tiểu đội Ưu Đẳng của Thiên Long học viện ta lại bị ngươi nói tới không đáng một đồng như vậy. Như vậy theo như ngươi nói, chẳng phải những đệ tử vừa mới gia nhập ban Ưu Đẳng sẽ trở thành đối tượng bị bắt nạt hay sao? Thế nhưng những đệ tử kia vẫn có tiến bộ rất lớn a, cũng không có người thất tung hoặc là tử vong một cách bí ẩn như ngươi nói.

Lúc Từ viện trưởng nói chuyện trên mặt vẫn duy trì nụ cười, khiến cho Sở Lâm Phong không dám kết luận bây giờ hắn đang tức giận hay là không.

- Đó là do nguyên nhân thực lực không cách xa nhiều, tuy rằng tiểu đội Ưu Đẳng là tốt nhất. Thế nhưng ta không muốn, lão đầu ngươi có đồng ý không?

Trong lòng Sở Lâm Phong cũng có chút giận dữ, mặc dù đối phương là viện trưởng cao cao tại thượng, nhưng cũng không thể tùy tiện thay đổi suy nghĩ của mình nha.

- Lão đầu? Ngươi gọi ta là lão đầu? Ha ha! Có ý tứ, ngươi là học viên đầu tiên dám gọi ta là lão đầu, ta thích!

Từ viện trưởng không giận trái lại còn cười ha ha.

- Ngươi nói bây giờ ngươi còn là Huyền vũ cảnh. Như vậy tại sao lại có lực công kích Địa Vũ cảnh tam trọng thiên trở lên chứ? Phải biết rằng chuyện này trên căn bản không có khả năng xuất hiện, cho dù muốn nói dối cũng phải tìm lời nói có thể tin một chút nha.

Lúc này Công Tôn Trường Viễn kia mở miệng nói:

- Có lẽ tiểu tử này là một kẻ khác người. Không ngờ lúc khảo nghiệm lại có đốn ngộ. Nếu như ta không đoán sai, hắn đã nắm giữ tâm kiếm của kiếm giả. Lấy ngón tay thay Kiếm, lấy tâm ngự kiếm, dẫn động lực lượng thiên địa cho mình sử dụng, thành đại nghiệp kiếm đạo.

- Công Tôn Trường Viễn, lời ngươi nói là thật sao? Hắn thực sự có thể đốn ngộ ở trong hoàn cảnh kia? Ngươi không nhìn nhầm đó chứ?

Vương lão cũng bán tín bán nghi hỏi.

- Không sai, lúc đó ta đã cảm thấy thiên địa chi lực ba động, tuy rằng rất yếu ớt. Thế nhưng dùng thực lực của ta và ngươi, ba động như vậy không thể phán đoán sai được. Bằng vào chừng ấy tuổi đã có thể nắm giữ được tâm kiếm, quả thực không thể tưởng tượng được nổi, ta nghĩ chúng ta nên đồng ý yêu cầu của hắn!

Công Tôn Trường Viễn nói.

- Đa tạ Phó viện trưởng. Quả thực ta đã ngộ ra tâm kiếm này lúc khảo nghiệm, chỉ là không nghĩ tới nó sẽ lợi hại như vậy, nếu như sớm biết như vậy ta sẽ không dùng, đỡ phải gặp phiền phức!

Sở Lâm Phong nghe thấy mình có thể ở trong tiểu đội bình thường cho nên tâm tình rất tốt. Khi nói chuyện cũng không có vẻ làm càn như trước nữa.

- Tiểu tử, có lẽ ngươi còn có bí mật chưa nói cho chúng ta biết ah. Phải biết rằng võ giả có thể lĩnh ngộ tâm kiếm cũng không có đơn giản như vậy.

Từ viện trưởng dùng ánh mắt như nhìn quái vật nói với Sở Lâm Phong.

- Ta không rõ ngươi muốn nói cái gì? Lão đầu, có chuyện gì cứ nói thẳng, đừng có thừa nước đục thả câu như vậy.

Sở Lâm Phong cũng không biết vì sao khi đối mặt với vị viện trưởng này hắn chưa từng cảm thấy sợ hãi.

- Nhất định ngươi đã có kỳ ngộ, ví dụ như trong cơ thể ngươi có vật gì đó a.

Từ viện trưởng dò hỏi.

Kỳ thực hắn cũng đang suy đoán, với tuổi tác của Sở Lâm Phong như vậy mà đã có thể lĩnh ngộ được tâm kiếm. Đồng thời, quan trọng nhất là hắn cảm giác được trên người của đối phương lại có một loại linh hồn ba động khác.

Đồng thời thực lực rất đáng sợ, không phải là thứ mà Sở Lâm Phong có thể tưởng tượng ra được.

Trong lòng Sở Lâm Phong vô cùng giật mình, làm sao đối phương có thể thấy được Kiếm linh Nguyệt Nhi chứ? Lẽ nào hắn đang gạt ta?

- Ta không có bí mật gì cả. Nếu như có thì đó cũng là bí mật của ta, không cần thiết phải nói cho các ngươi biết, có đồng ý hay không thì mau sáng khoái một chút đi!

- Tiểu tử, gan cũng không nhỏ nha. Cũng không nhìn một chút xem đây là nơi nào! Muốn đồng ý ngươi cũng được, chỉ là ngươi phải đồng ý một điều kiện của ta!

Từ viện trưởng trực tiếp cự tuyệt yêu cầu của Sở Lâm Phong.

- Điều kiện gì, ta không thích bị người ta ước thúc, ngươi đã không đồng ý thì thôi, quên đi!

Sở Lâm Phong định lấy lui làm tiến, đối phó với những lão gia hỏa này, hắn vẫn có biện pháp đối phó.

- Không phải chỉ là một học viên Huyền vũ cảnh thôi sao, có gì cần phải thương lượng cơ chứ? Trực tiếp đồng ý yêu cầu của hắn là được, hà tất phải lãng phí thời gian.

Vương lão có chút không nhịn được nói.

Từ viện trưởng nhìn Vương lão một chút, khóe miệng hơi giật giật:

- Lão Vương à, thiếu niên này rất không đơn giản, ta dám khẳng định, không tới ba năm hắn sẽ có thể trở thành đệ nhất cường giả của Thiên Long học viện. Nhân tài như vậy chúng ta phải bồi dưỡng trọng điểm, không thì đến lúc tranh tài với người bên ngoài, Thiên Long học viện sẽ lại thua cho coi!

Lời nói của Từ viện trưởng Sở Lâm Phong không nghe thấy. Thế nhưng lời Vương lão nói hắn cũng nghe thấy rất rõ ràng. Không ngờ lão nhân này lại dám xem nhẹ hắn.

- Lâm Phong, với tư chất của ngươi hoàn toàn có thể chơi đùa đối phương. Lời của lão đầu vừa rồi ta đã nghe rất rõ ràng, bọn họ đã coi ngươi trở thành cứu tinh nha. Cho dù ngươi có đưa ra điều kiện càng hà khắc thì bọn họ cũng sẽ đồng ý.

Lúc này Kiếm linh Nguyệt Nhi lên tiếng, tin tức này đối với Sở Lâm Phong quả thực chính là thần dược.

- Lão đầu, ta là Huyền vũ cảnh thì sao chứ? Nói cho ngươi biết, tiểu gia ta đã từng dùng thực lực Huyền vũ cảnh ngũ trọng thiên đánh bại cường giả Địa Vũ cảnh tam trọng thiên, đừng có xem thường người khác!

Sở Lâm Phong cả giận nói.

- Thật sao?

Ba người kia lập tức bị lời này làm cho kinh hãi.

- Tư Mã Tĩnh Di có thể làm chứng, không tin thì các ngươi có thể hỏi nàng. Người mà ta đánh bại chính là trưởng lão của Phủ thành chủ nhà nàng.

Về tức giận trên mặt của Sở Lâm Phong vẫn không giảm bớt một chút nào.

- Nếu như quả thật là vậy thì chúng ta sẽ đồng ý yêu cầu của ngươi, cho ngươi tiến vào tiểu đội phổ thông.

Từ viện trưởng nói.

- Chậm đã. Ta định rời khỏi Thiên Long học viện, ta nghe nói Hải Long học viện cũng rất là khá, nếu các ngươi nhận người. Ta nghĩ với điều kiện của ta chắc hắn có thể gia nhập được Hải Long học viện.

Trong lúc vô ý Sở Lâm Phong đã nghe nói Hải Long học viện cùng nổi danh với Thiên Long học viện, vì vậy hắn mới nói.

Thế nhưng lời này đối với ba người Từ viện trưởng mà nói, khiến cho bọn họ rất là khiếp sợ, nếu như nhân tài như vậy lại bị Hải Long học viện đào mất. Như vậy sẽ chính là một tổn thất rất lớn đối với Thiên Long học viện.

- Tiểu tử, tính tình không nhỏ a. Ngươi nói vậy không phải là muốn chúng ta đồng ý yêu cầu gì đó của ngươi đó chứ? Ngươi mau nói ra yêu cầu của ngươi một chút đi. Nếu như dưới tình huống hợp lý thì có lẽ chúng ta sẽ suy nghĩ một chút!

Công Tôn Trường Viễn mở miệng nói, quả thực hắn rất Sở Lâm Phong rời đi như vậy.

Sở Lâm Phong không trả lời mà trực tiếp nhìn Từ viện trưởng. Hy vọng nhận được câu trả lời của đối phương, dù sao đối phương mới là lão đại ở nơi này, chỉ cần lão đại gật đầu thì có thể quá quan được.

- Tiểu tử, tính toán của ngươi không tệ nha. Có lẽ ngươi đã đoán mình sẽ ăn chắc được chúng ta, không sai! Tư chất của ngươi là thứ mà chúng ta để ý nhất. Nhanh nói một chút về điều kiện của ngươi đi!

Từ viện trưởng bị ép cho thỏa hiệp, dù sao thiên phú của Sở Lâm Phong thực sự quá mạnh mẽ, mạnh hơn bất kỳ một học viên nào trong học viện của

hắn.

- Lão đầu, đây chính là người nói đó, đừng hỏi hận!

Sau khi nhận được câu trả lời thuyết phục, Sở Lâm Phong như trút được gánh nặng.

Từ viện trưởng gật đầu:

- Nói đi!

- Kỳ thực yêu cầu của ta không cao, chính là mỗi tháng phải cung cấp cho ta mười khối tinh thạch trung phẩm, chừng trăm khối tinh thạch hạ phẩm để cho ta tu hành là đủ rồi. Về phần vũ kỹ ta không cần. Nếu như có thể có thêm nhiều một chút ta cũng không ngại.

- Mười khối tinh thạch trung phẩm, hơn trăm khối tinh thạch hạ phẩm? Tại sao người không đi cướp đi! Người có biết giá cả của tinh thạch không, một viên tinh thạch hạ phẩm đã có thể làm cho gia đình bình thường cả đời ăn không lo. Lại còn một tháng một lần, người cho rằng chỗ của ta là Thương Lan Cổ địa sản xuất tinh thạch hay sao?

Từ viện trưởng nghe thấy Sở Lâm Phong nói vậy, thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên. Hắn đã từng gặp người vô sỉ, nhưng chưa từng thấy qua người nào vô sỉ như vậy, không ngờ lại lớn mật như thế.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Bị ép thỏa hiệp

- Rất nhiều sao? Ta còn nghĩ ít đó, đây là do ta thấy nằm trong phạm vi chịu đựng của các người cho nên mới nói lên yêu cầu như vậy. Không nghĩ tới người lại nhỏ mọn như thế.

Sở Lâm Phong bắt đầu nói.

- Tiểu tử người có tư cách gì mà để chúng ta xuất ra nhiều tinh thạch cho người như vậy chứ? Nếu như người có thể xuất ra thứ có thể thuyết phục được chúng ta thì chúng ta sẽ đồng ý chuyện này.

Công Tôn Trường Viễn ở bên cạnh mở miệng nói.

- Được, đây là người nói, người là Phó viện trưởng, có lẽ nói chuyện cũng có thể tin được, ta có thể nói rõ cho các người biết, chỉ cần có đủ tinh thạch cung cấp cho ta tu hành, trong vòng ba năm ta có thể đạt tới Địa Vũ cảnh cửu trọng thiên, thậm chí còn đột phá Thiên Vũ cảnh, đây là hứa hẹn thấp nhất mà ta có thể cho các người.

Sở Lâm Phong rất có lòng tin nói.

- Ba năm trở thành Địa Vũ cảnh cửu trọng thiên? Thậm chí là Thiên Vũ cảnh? Người cho rằng có khả năng sao? Coi như có thiên phú tốt thì cũng không có khả năng làm được chuyện này nha. Tiểu tử người lừa dối người cũng không nên như vậy chứ, chúng ta đều là người từng trải, đối với chuyện đột phá thực lực vô cùng rõ ràng đó.

Tròng mắt của Từ viện trưởng thiếu chút nữa đã rơi xuống mặt đất, liệu có phải tiểu tử này nói chuyện không thông qua não hay không vậy?

- Người cho rằng ta đang nói đùa sao? Nói thật cho các người biết. Vào ba tháng trước ta còn là một phế vật đã dừng lại ở Huyền vũ cảnh nhất trọng thiên hai năm, nhưng bây giờ ta đã có thể đánh bại được cao thủ Địa Vũ cảnh tam trọng thiên, các người cho rằng có khả năng sao?

Sở Lâm Phong nói rất khí thế, không phải do bọn họ không tin, ánh mắt kiên trung trong mắt kia lại càng làm cho người ta cảm thấy hắn không nói sai.

Ba người nhìn nhau, đối với chuyện mà Sở Lâm Phong nói bán tín bán nghi, trong vòng ba tháng đột phá từ Huyền vũ cảnh nhất trọng thiên đến thực lực bây giờ, tốc độ như vậy xưa nay chưa từng có a.

- Là người có kỳ ngộ hay là huyết mạch trong cơ thể người thức tỉnh?

Từ viện trưởng biết rõ rất nhiều chuyện kỳ cổ quái, có vài người trời sinh đã có huyết mạch cường đại, khi huyết mạch thức tỉnh thì thực lực sẽ tăng trưởng lên gấp bội.

- Coi như là một lần kỳ ngộ đi, về phần là cái gì thì hiện giờ ta không tiện tiết lộ. Dù sao thời gian còn chưa thành thực, chỉ là sẽ có một ngày ta sẽ nói cho các người biết.

Đương nhiên Sở Lâm Phong không có khả năng nói ra chuyện về Kiếm linh.

- Xem ra bí mật trên người tiểu tử nguoi rất nhiều a, chúng ta đồng ý với yêu cầu của nguoi. Chỉ là nguoi cũng phải đồng ý yêu cầu của chúng ta.
- Yêu cầu gì? Nếu như không phải quá khó, ta có thể đồng ý.

Kỳ thực Sở Lâm Phong đã biết yêu cầu của bọn họ, lúc trước Kiếm linh đã nói cho hắn biết.

- Sang năm học viện chúng ta sẽ tranh tài một lần với Hải Long học viện, ta hy vọng nguoi có thể chiến thắng. Nói thật đã mấy năm rồi Thiên Long học viện chúng ta không thắng nổi bọn họ.

Từ viện trưởng nói ra suy nghĩ của mình.

Thiên phú của Sở Lâm Phong còn đó, nếu quả thật đúng như hắn nói, như vậy chỉ cần có đủ tinh thạch thì thực lực của hắn sẽ nhanh chóng được đề thăng, chỉ cần hắn có thể tới tham gia tranh tài, như vậy cũng sẽ có khả năng chiến thắng.

- Có phần thưởng gì không vậy? Không nghĩ tới người của Thiên Long học viện kém như vậy, yên tâm đi. Chuyện này cứ tính vào người ta, chỉ cần có đủ tinh thạch, ta sẽ có thể giúp các nguoi chiến thắng!

Lúc này Sở Lâm Phong hết sức vui vẻ nói.

- Được, tinh thạch ta sẽ tìm cho nguoi, đồng thời còn đưa cho nguoi một gian tu hành thất, hy vọng nguoi đừng khiến cho ta thất vọng.

Từ viện trưởng cũng rất bất đắc dĩ, đã thua nhiều năm như vậy, quả thực cũng nên thắng một lần. Có lẽ hi vọng lần này là ở trên người tiểu tử này.

- Cảm ơn các lão đầu, ta đi đây! Nhớ kỹ phải mang tới cho ta tinh thạch! Ta rất gấp đó!

Sở Lâm Phong nói xong chạy nhanh đi như làn khói.

- Tiểu tử này, đúng là một đứa trẻ lanh lợi, hôm nay chúng ta bị hắn lừa gạt, lại không thể có một câu oán hận nào với hắn. Công Tôn Trường Viễn, Vương lão các nguoi nghĩ lần này chúng ta có thắng được không?

Sở Lâm Phong đi rồi Từ viện trưởng mới hỏi.

- Viện trưởng, ta cũng thấy tiểu tử này không đơn giản, nguoi xem hắn không có chút ý sợ hãi nào đối với người có cảnh giới như chúng ta. Khi nói chuyện gọn gàng dứt khoát không có chút rườm rà, quanh co nào cả. Lại thêm tư chất trước đó nữa, ta dám khẳng định sau này nhất định tiểu tử này sẽ đột phá đến cảnh giới kia.

Wang lão từ từ nói, đối với Sở Lâm Phong, hắn cũng khiếp sợ không thôi.

- Chuyện hôm nay nói đến đây thôi, Vương lão, nguoi đi chuẩn bị một chút đi. Dù sao lại là một học kỳ mới sắp bắt đầu, chúng ta vẫn phải nói vài câu ở trước mặt các học viên.

Sau khi Sở Lâm Phong ra ngoài cũng không đi tới tiểu đội phổ thông, bởi vì hắn không biết mình nên tới tiểu đội bình thường số mấy, vì vậy mới bồi hồi ở bên ngoài. Lúc này thấy Vương lão đã đi tới cho nên hắn lập tức tiến lên phía trước, nói:

- Vương lão đầu, ta ở tiểu đội số mấy vậy?
- Nguoi ở số một đi, đội tất cả mọi người đến luyện võ trường tập hợp, Viện trưởng có lời muốn nói với các nguoi.

Sau khi Vương lão nói xong vội vàng vàng vàng rời đi, đối với việc Sở Lâm Phong gọi mình là lão đầu cũng không để ý.

Sở Lâm Phong thì trực tiếp tiến vào nhất ban phổ thông, lúc này hắn đã thấy trong lớp có người ngồi đầy, mỹ nữ đạo sư trẻ tuổi trong đại điện đang nói cái gì đó.

Sở Lâm Phong không để ý đến những ánh mắt ước ao ghen tỵ kia, hắn nhìn thấy còn có một hai chỗ trống cho nên tùy tiện lựa chọn một chỗ rồi ngồi xuống.

Sau khi ngồi xuống, lúc này hắn mới phát hiện ra suy nghĩ của mình chính xác tới cỡ nào, coi như là tiểu đội bình thường, học viên ở nơi này cũng mạnh hơn mình, có vài học viên, khí thế trên người phát ra chỉ ít cũng đã đạt tới Địa Vũ cảnh, ngẫm lại cũng đã cảm thấy kinh khủng.

Mỹ nữ đạo sư liếc mắt nhìn Sở Lâm Phong sau đó tiếp tục nói:

- Nếu như mọi người đã cùng ở trong một lớp học, như vậy cũng nên trợ giúp lẫn nhau. Đặc biệt là đối với học viên mới tới, đã ở cùng tiểu đội rồi, tốt nhất các nguoi không nên có suy nghĩ bất nạt, nếu như bị ta biết được, một ngày diện bích ở trọng lực thất hai mươi lần.

Nghe thấy lời của mỹ nữ đạo sư, rất nhiều lão sinh ban phổ thông đều cảm thấy giật mình, trước đây cũng có học viên vào, thế nhưng chưa từng nghiêm ngặt như hôm nay a.

Không ngờ lại bị phạt đến trọng lực thất diện bích, còn là hai mươi lần, ngẫm lại cũng đã cảm thấy rợn cả tóc gáy, quả nhiên rất phù hợp với danh hiệu Ma la sát của nàng.

- Tất cả mọi người theo ta đến luyện võ trường đi, phải nhớ kỹ chúng ta là nhất ban phổ thông. Trong tiểu đội phổ thông còn có mấy tiểu đội khác nữa. Đừng khiến lớp học của mình mất mặt, đây là chuyện mà ta không muốn thấy nhất.

Mỹ nữ đạo sư nói xong còn cố ý liếc mắt nhìn Sở Lâm Phong một cái.

Dưới sự hướng dẫn của mỹ nữ đạo sư, rất nhanh các học viên đã đi tới luyện võ trường tập hợp.

Hôm nay là ngày tựu trường của các thiên kiều Thiên Long học viện, không riêng gì tân sinh, còn có rất nhiều lão sinh, người của Ưu Đẳng ban cũng sẽ xuất hiện ở nơi này.

Toàn bộ học viện có khoảng chừng mấy ngàn người, thế nhưng mỗi một lão sinh ở chỗ này đều để lại cho Sở Lâm Phong một loại ấn tượng sâu không lường được.

Giống như mỗi người đều là người từ trong ma luyện sinh tử đi ra ngoài, tùy tiện đứng ở chỗ đó, trên người cũng có một cỗ sát khí bốc lên, khiến cho người ta không dám xem thường.

Sở Lâm Phong xếp sau mấy học viên có tuổi tác lớn hơn hẳn, mới vừa đứng ngay ngắn không lâu sau thì đã nghe thấy người bên cạnh nghị luận.

- Nhìn thấy chưa, người kia chính là Ngô Tinh, cao thủ bài danh thứ tư trong thập đại đệ tử học viện, có người nói bên trong vũ kỹ của hắn dung hợp hai loại chủng nguyên tố, vô cùng quý dị.

- Học viện còn có mười đại cao thủ sao, sao ta lại không biết cơ chứ?

- Ài, người thật là thiếu kiến thức, ta nói cho người biết, thập đại cao thủ bảng của Thiên Long học viện vẫn luôn tồn tại, chỉ là tân sinh thì phải sau đó mới được xếp vào.

- Thập đại cao thủ còn có tân sinh nữa sao?

- Cũng không phải, ta nói là bên trong tiểu đội phổ thông nha. Tổng cộng sẽ có bốn người trúng cử, trong đó lớp chúng ta có một, nhị ban có hai người, tam ban có một người.

- Là ai vậy? Sao ta lại không biết cơ chứ

- Lớp chúng ta có Âu Dương Hồng, có người nói hắn đã đột phá đến Địa Vũ cảnh tam trọng thiên rồi. Thực lực rất là lợi hại, ở trong thập đại cao thủ xếp thứ bảy nha. Sáu người xếp hạng trước hắn đều là lão sinh, chỉ là có người nói thực lực của Âu Dương Hồng không thua gì bọn họ. Nếu như sau này hắn có biểu hiện và chiến đấu gì xuất sắc thì có khả năng thứ tự này sẽ còn biến hóa nữa.

- Vậy ba người còn lại thì sao?

- Lý Tiểu Lan Nhị ban, đừng xem nàng là một nữ tử, kỳ thực nàng vô cùng hung hãn, biệt hiệu là mẩu báo, tu hành một loại vũ kỹ Huyền giai rất là lợi hại, trước đó không lâu đã đánh nhau cùng một gã học viên Địa Vũ cảnh nhị trọng thiên. Dùng một chiêu làm cho đối thủ bị trọng thương, hiện tại xếp hạng thứ tám trong thập đại cao thủ.

- Còn gì nữa không?

- Còn có Tàn Vũ nhị ban nữa. Vũ kỹ người này tu hành tương đối đặc thù, không ngờ lại có thể đánh ra công kích cùng loại với động vật, rất là thần kỳ, uy lực của nó cũng hết sức cường đại, được xếp vào vị trí thứ chín.

- Vậy người thứ mười là ai? Ta nghĩ người của tam ban cũng không có gì là không thể tưởng tượng được nổi a.

- Thấy tiểu tử mặc y phục màu trắng kia không? Người này tên là Đặng Trùng, Địa Vũ cảnh nhị trọng thiên đỉnh phong, coi như là đệ nhất cao thủ tam ban. Chưa từng có ai thấy hắn xuất thủ, thế nhưng một ít lão sinh Ưu Đẳng ban nhận ra hắn, không ngờ lại có biểu hiện sợ hãi với hắn. Chỉ bằng vào điểm này, các học viên đã xếp hắn vào vị trí thứ mười, cho rằng hắn là một người có tiềm lực, sau này có thể sẽ có xếp hạng cao hơn.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thân Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Tinh thần mật thất

Sở Lâm Phong nghe thấy mấy người này nghị luận, trong lòng cũng rất kinh ngạc, sau đó theo tay của mọi người chỉ mà nhìn qua.

Người gọi là Âu Dương Hồng kia đang đứng ở trước mặt đội ngũ của hắn, khoảng chừng mười tám mười chín tuổi. Toàn thân mặc y phục màu đỏ, tóc trên đầu rất ngắn, giống như bị sét đánh vậy, từng cái dựng đứng dựng lên, chấp hai tay ra sau lưng, vẻ mặt cuồng ngạo, vừa nhìn đã biết người này là người thích bộc lộ tài năng.

Nếu như gặp phải đối thủ như vậy, Sở Lâm Phong cũng không dám đảm bảo có thể thắng được hắn ta hay không. Dù sao hiện tại Kiếm linh Nguyệt Nhi không có cách nào giúp được hắn.

Người có vẻ cuồng vọng không riêng gì hắn, mà trên người của toàn bộ người của tiểu đội Ưu Đẳng và ban phổ thông cũng như thế. Hầu như mỗi người đều ngẩng cao đầu, nhất là khi đối mặt với ban kém hơn. Tất cả đều mang theo vẻ từ trên cao nhìn xuống dưới thấp, vẻ xem thường thể hiện rõ không bỏ sót.

Lúc này, đám người vốn hò hét, náo loạn thành một đoàn phía trước lập tức yên tĩnh lại.

Thấy tình huống này, Sở Lâm Phong cũng biết là hiệu trưởng và các đạo sư đã tới.

Theo khe hở giữa đám người Sở Lâm Phong đã thấy Từ viện trưởng và Công Tôn Trường Viễn cùng với mấy người đạo sư khác xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Từ viện trưởng đi tới phía trước mọi người, sau khi nhìn chung quanh một vòng, lập tức thân nhiên nói:

- Các vị đồng học, ta tự giới thiệu mình một chút, ta là Từ Phong, là Viện trưởng của Thiên Vũ học viện.

Thanh âm không lớn, nhưng lại truyền đến trong tai của mỗi người ở đây rất rõ ràng.

Phải biết rằng, nơi này có hơn một nghìn học sinh, chỉ cần phần thực lực này cũng đã đủ để khiến cho người ta phải chú trọng.

Sở Lâm Phong thì lại không cho là đúng, bởi vì hắn đã sớm biết sự lợi hại của đối phương.

- Thiên Long học viện chúng ta là một học viện có lịch sử đã lâu, mỗi một học sinh từ trong Thiên Long học viện đi ra đều có một phen thành tựu, điểm này đã được vô số năm tháng chứng thực.

Từ Phong nói rất chậm, ánh mắt không ngừng đảo qua trên người mỗi một học viên:

- Có thu hoạch thì phải có nỗ lực, nhiệm vụ của học viện năm nay rất nặng, nhiệm vụ sinh tử cũng có rất nhiều, có những lúc phải trả giá bằng mạng sống cũng không thể tránh được. Mà thực tế thì lại rất tàn khốc, chỉ có cường giả mới có khả năng sinh tồn được ở trong thế giới kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu này.

Thấy vẻ mặt của các học viên có chút sợ hãi, Từ Phong rất hài lòng về hiệu quả nói chuyện của mình. Mà Sở Lâm Phong như đang ở trong một hư không khác, hắn đang nghĩ tới tình cảnh sau khi đạt được tinh thạch rồi tu hành, thế cho nên ngay cả mấy vị đạo sư khác nói chuyện hắn cũng không nghe rõ.

Chỉ là vẫn có một ít thứ hắn lại nghe rõ, đó chính là tên của mỹ nữ đạo sư là Lục Tuyết, là một cái tên rất dễ nghe.

Sau đó tất cả mọi người đều trở lại lớp học của mình, Lục Tuyết đứng ở trên bục giảng nói vài câu đơn giản:

- Từ hôm nay trở đi, mỗi một ngày từ sáu giờ sáng đến sáu giờ tối đều là thời gian tu hành của các ngươi, ngoại trừ nhiệm vụ học viện tuyên bố ra, toàn bộ thời gian còn lại sẽ dùng để tu hành.

Nghe thấy lời nói của Lục Tuyết, tất cả mọi người đều có chút sợ hãi. Thậm chí ngay cả thời gian nghỉ ngơi một ngày cũng không có. Chuyện này khiến cho không ít học viên của tiểu đội phổ thông tức giận bất bình.

- Ta biết yêu cầu như vậy rất quá phận, thế nhưng đây cũng là vì các ngươi và vì học viện, mọi người nên biết sang năm chính là ngày tranh tài của chúng ta và Hải Long học viện a. Lần này Viện trưởng hy vọng học viện chúng ta có thể thắng lợi, cho nên các ngươi cũng chỉ có thể nỗ lực mà thôi.

Lục Tuyết tiếp tục nói.

- Chuyện so tài này liên quan gì tới chúng ta? Với thực lực của ban phổ thông chúng ta không thể làm được gì. Coi như là Âu Dương Hồng thì cũng không có khả năng, những chuyện này là chuyện của ban Ưu Đẳng cơ mà!

Một người học viên lấy dũng khí nói.

- Đây là mệnh lệnh của viện trưởng, ta cũng lực bất tòng tâm, tuy rằng các ngươi là học viên ban phổ thông, nhưng cũng không có nghĩa là tiểu đội phổ thông thì không thể đi tham gia tranh tài. Ta tin rằng tương lai khi tranh tài thì tiểu đội phổ thông chúng ta cũng sẽ có lúc tỏa sáng!

Lục Tuyết nói xong còn cố ý liếc mắt nhìn Sở Lâm Phong, ý bảo hy vọng của ban phổ thông ở ngay trên người của ngươi.

Sở Lâm Phong và Lục Tuyết đối mắt với nhau, hần chỉ nhàn nhạt cười, có lẽ việc mình và lão đầu đạt thành hiệp nghị, Lục Tuyết cũng đã biết.

- Sở Lâm Phong, Viện trưởng bảo ngươi đi tới chỗ người một chuyến, có chuyện quan trọng muốn nói.

Lục Tuyết cười nói.

Lúc này vô số ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Sở Lâm Phong, đây rõ ràng chính là đồ kị ước ao đó, Sở Lâm Phong cảm giác lưng mình có mồ hôi lạnh ứa ra:

- Muội muội ngươi, không ngờ lại đứng ra làm cho mọi người trong lớp cừu hận ta như vậy!

Sở Lâm Phong biết Từ lão đầu kia tìm hần nhất định là muốn đưa cho hần tinh thạch. Cũng không quan người khác thấy thế nào mà hần trực tiếp đứng dậy đi ra ngoài.

- Không ngờ Sở Lâm Phong này lại xấu xa như vậy, ở trước mặt đạo sư cũng dám rời đi, hừ!

Một học viên nhỏ giọng nói.

- Tiểu tử này vốn có thể tiến vào Ưu Đẳng ban, thế nhưng hết lần này tới lần khác lại ở trong tiểu đội bình thường, có âm mưu, có âm mưu.

Một thiếu niên ánh mắt mang theo vẻ nghiến ngấm nói.

- Ô! Hần thật là có cá tính nha! Vóc người rất tốt, thực lực lại cao, ta rất là sùng bái! Rất thích hần a!

Một nữ học viên mê trai thờ dài nói.

Một nữ học viên đang ngồi ở góc thì lại lẳng lặng nhìn Sở Lâm Phong rời đi, nói:

- Sở Lâm Phong, rốt cuộc ngươi có bí mật gì đây? Đường Ly nói ngươi rất lợi hại, ta còn thực sự không tin.

Lục Tuyết thấy các học viên bắt đầu thì thầm với nhau, trên mặt nàng hiện lên vẻ giận dữ nói:

- Yên lặng! Các ngươi còn muốn lấy tinh thạch nữa không?

Vừa nghe thấy tinh thạch, ánh mắt của rất nhiều học viên đều chấn động, lập tức yên tĩnh lại, có lẽ lúc này một cái châm rơi xuống mặt đất thì cũng có thể nghe thấy tiếng!

Lục Tuyết đứng ở trên bục giảng thấy có hiệu quả như vậy rất là hài lòng. Nàng vung tay lên, trên mặt bàn xuất hiện một đồng tinh thạch màu xanh lam, lớn bằng quả trứng gà.

- Bắt đầu từ học viên thứ nhất bên trái, lần lượt đi lên lĩnh tinh thạch tháng này, hy vọng các ngươi tu hành cho tốt, một tháng sau sẽ có nhiệm vụ gian khổ chờ các ngươi.

Sau khi Sở Lâm Phong rời đi, hần đi thẳng đến khu vực làm việc của Từ viện trưởng, tinh thạch như thế nào, hần còn chưa thấy qua, cho nên trong lòng hết sức chờ mong.

Từ rất xa đã nhìn thấy Từ viện trưởng đứng ở nơi đó:

- Lão đầu, ta tới rồi, đã chuẩn bị xong tinh thạch hay chưa?

Từ viện trưởng nhìn Sở Lâm Phong, trên mặt hiện lên nụ cười nhàn nhạt, hần nói:

- Tiểu tử, ngươi thật là không có lễ phép nha, cầm đi. Đây là đồ tháng này của ngươi, nhớ chuyện đã đồng ý với ta đó.

Nói xong trong tay hần xuất hiện một kiện đai lưng trữ vật, trực tiếp ném cho Sở Lâm Phong.

- Đai lưng trữ vật, lão đầu ngươi thật là hào phóng a, cảm ơn nhiều! Ta sẽ không để cho ngươi thất vọng đâu!

Sở Lâm Phong cười nói.

- Một cái đai lưng trữ vật cũng đáng để ngươi vui vẻ sao? Một viên tinh thạch hạ phẩm so với cái đai lưng trữ vật này còn đắt hơn nhiều. Ta thật không biết ngươi là người ở đâu, thậm chí ngay cả chuyện này mà cũng không biết.

- Thực sự ta chưa thấy qua tinh thạch a. Được rồi, trong học viện có khu vực tu hành đặc thù, có thể làm ít công to hay không?

Từ viện trưởng cẩn thận nhìn Sở Lâm Phong một chút, sau đó cười nói:

- Có, chỉ là có hạn chế! Mỗi một học viên chỉ có thể ở chỗ đó một ngày mà thôi.

- Là nơi nào vậy?

Sở Lâm Phong nghĩ nhất định chỗ này sẽ không đơn giản.

- Tinh Thần mật thất của học viện, ở bên trong tu hành một ngày tương đương với một tuần bên ngoài, là chỗ tốt nhất để đề thăng thực lực.

- Chỉ có thể một ngày? Vì sao vậy?

Sở Lâm Phong nghĩ chỉ cần mình tu hành chăm chỉ ở đó, cộng thêm bây giờ lại có nhiều tinh thạch, có lẽ rất nhanh đã có thể đột phá lên Huyền vũ cảnh lục trọng thiên rồi.

- Tu hành ở trong Tinh Thần mật thất cần cung cấp năng lượng, mà căn nguyên của năng lượng chính là tinh thạch, một lần chỉ ít cũng cần ba viên tinh thạch, cho nên học viên chỉ có thể ở bên trong một ngày mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Tinh điểm trong mật thất

Sở Lâm Phong như hiểu ra, các học viên bình thường căn bản không có tinh thạch để đi vào trong đó, mà học viên phổ thông ban một tháng cũng chỉ có ba khối tinh thạch hạ phẩm, nếu như dùng vào việc này sẽ không có tinh thạch dùng nữa.

Tuy rằng ngày này tương đương một tuần này rất là mê người, nhưng có ai tình nguyện đi vào đó cơ chứ? Nếu có thì cũng chỉ có học viên của Ưu Đẳng ban mà thôi.

Dùng số lượng tinh thạch của mình, muốn ngây ngốc hơn nửa tháng ở bên trong cũng đã dư dả, trong lòng Sở Lâm Phong đã hạ quyết tâm, sau đó hắn nói:

- Lão đầu, ta muốn đi Tinh Thần mật thất, nó ở chỗ nào vậy?

- Tiểu tử, ta biết ngươi sẽ đi mà. Tinh Thần mật thất ở ngay phía sau phòng của ta. Của ngươi, đây là chìa khóa tiến vào Tinh Thần mật thất, đừng có làm mất.

Từ viện trưởng đưa cho Sở Lâm Phong một cái chìa khóa màu vàng, trên mặt có khắc số một chữ thiên.

Sở Lâm Phong tiếp nhận cái chìa khóa, cũng không hỏi nhiều mà đi thẳng đến phía sau phòng của Từ viện trưởng.

Thấy bóng lưng rời đi của Sở Lâm Phong, Từ viện trưởng thầm nói một mình:

- Tinh Thần mật thất số một chữ thiên cũng đã đủ để ngươi hưởng thụ ở bên trong, hy vọng ngươi có thể kiên trì được a.

Sau khi Sở Lâm Phong tiến vào trong phòng cũng không nhìn thấy Tinh Thần mật thất gì đó. Sau khi tìm nửa ngày hắn mới phát hiện ra một cánh cửa ngầm.

Nhẹ nhàng đẩy, cửa ngầm từ từ mở ra, trước mắt hắn xuất hiện một thông đạo đi sâu xuống bên dưới.

Sở Lâm Phong không có một chút lo lắng nào mà trực tiếp tiến vào thông đạo, theo bậc thang của thông đạo từng bước từng bước đi xuống phía dưới.

Sau khi đi khoảng chừng gần mười phút hắn mới đứng lại, bởi vì trước mặt của hắn có rất nhiều cánh cửa đá hiện ra.

Trên các cửa đá đều có chữ, Sở Lâm Phong nhìn chữ viết bên trên những cánh cửa đá này một chút. Tinh Thần mật thất số 50. Dưới chữ có một cái lỗ nhỏ, xem ra chính là nơi đặt chìa khóa vào bên trong.

Sở Lâm Phong biết mình đã tới nơi, hắn lại nhìn một cánh cửa đá khác khác, Tinh Thần mật thất số 49.

Ngay sau đó hắn nhanh chóng đi vào bên trong, càng đi vào trong thì Sở Lâm Phong càng kinh ngạc, hắn phát hiện ra thể tích của các cửa đá càng lúc càng lớn, khoảng cách giữa mỗi một cái cửa đá cũng càng ngày càng xa.

Sau khi đi không sai biệt lắm được nửa canh giờ, cuối cùng hắn đã tới trước cửa đá viết Tinh Thần mật thất số 1:

- Con bà nó! Là ai đã kiến tạo ra Tinh Thần mật thất này vậy, không ngờ lại lớn như vậy, lại là ở dưới lòng đất, quá trâu bò rồi đó.

Mặc dù là thông đạo dưới đất, nhưng cách mỗi một khoảng cách đều có một viên lưu ly được khảm nạm trên tường đá, sự vật chung quanh được nhìn thấy rất rõ ràng.

Thình thoảng từ trong mật thất nào đó truyền đến hàng loạt tiếng vang, Sở Lâm Phong biết đó là do Tinh Thần mật thất đã có người đang tu hành tạo ra.

Cẩn thận nhìn cửa đá số một trước mặt này một chút, ngoại trừ một cái lỗ để đút chìa khóa vào ra còn viết một ít chữ nhỏ. Chữ viết đã có chút mờ hồ, nhìn bộ dáng dường như đã khắc ở phía trên rất lâu rồi.

Sở Lâm Phong nhìn một hồi lâu sau mới hiểu được viết trên mặt là một ít chuyện cần chú ý khi tiến vào Tinh Thần mật thất.

Trên mặt nói sau khi tiến vào Tinh Thần mật thất phải để ba viên tinh thạch vào trong vị trí chỉ định, sau đó mới có thể tu hành một ngày ở bên trong.

Thời gian trôi qua, trong mật thất sẽ có trang bị cảnh báo, nếu như không tiếp tục đặt tinh thạch vào thì nhất định phải mau chóng rời đi trong vòng năm phút, không thì trong nháy mắt toàn bộ mật thất sẽ trở thành một mật thất trọng lực.

Kết quả sau đó hết sức nghiêm trọng, thời gian ở trong càng lâu thì áp lực sẽ càng lớn, cuối cùng các khớp xương sẽ nát hết, gân mạch đứt đoạn từng khúc, khó giữ được cái mạng nhỏ của mình.

Trong lòng của Sở Lâm Phong có một loại suy nghĩ kỳ quái, vì sao Từ lão đầu lại cho mình chìa khóa vào Tinh Thần mật thất số một này chứ? Liệu có phải hiệu quả ở bên trong rất tốt, tính nguy hiểm cũng cao hơn hay không?

- Quên đi, đi vào rồi nói tiếp. Dù sao ta cũng có không ít tinh thạch, để xem tình huống bên trong là gì.

Sau đó hắn xuất ra cái chìa khóa mà Từ viện trưởng đã đưa cho hắn để đặt vào trong lỗ chìa khóa. Lại lấy tay vặn một cái, cửa đá chậm rãi mở ra.

Sau khi Sở Lâm Phong rút chìa khóa ra rồi mới trực tiếp tiến vào Tinh Thần mật thất, vừa mới vào thì cái cửa đá kia lại rơi xuống.

Xoay người nhìn lại, mặt trái của nó cũng có một cái lỗ chìa khóa, xem ra là lỗ để mở cửa ra. Sau đó Sở Lâm Phong bắt đầu quan sát toàn bộ Tinh Thần mật thất này.

Trong mật thất mờ mịt, tầm mắt tối đa chỉ có thể thấy được vị trí bên ngoài năm thước, Sở Lâm Phong ở bên trong từ từ tiến lên. Lúc này hắn mới phát hiện ra không ngờ mật thất này lại rất lớn, không xê xích bao nhiêu so với luyện võ trường của gia tộc hắn.

- Đây cũng là mật thất sao? Một quảng trường nhỏ còn không sai biệt lắm nha. Nơi lớn như vậy cho dù có hơn 100 người tới cũng sẽ không cảm thấy chen chúc.

Đột nhiên Sở Lâm Phong dừng bước, trước mặt hắn xuất hiện một nơi giống như là tế đàn hấp dẫn tầm mắt của hắn.

- Nơi này dùng làm gì vậy?

Nhìn kỹ, cái tế đàn này cao cỡ một người, sáng bóng như gương, từ dưới lên trên tổng cộng có năm bậc thang.

Sở Lâm Phong bước lên trên bậc thang đi lên, trên mặt tế đàn này có ba chỗ trũng, mỗi một chỗ trũng lớn bằng trứng gà, phân bố thành hình tam giác đều.

Ngay chính giữa ba chỗ trũng này có một điểm, bên trên là một hạt châu đen kịt, Sở Lâm Phong hiếu kỳ, lấy tay đi sờ hạt châu kia một cái.

Tức thì, lập tức có một dòng điện lưu cường đại truyền ra, làm cho cánh tay của hắn tê dại:

- Muội muội nó! Không ngờ lại biết công kích người ta!

- Ha ha, Lâm Phong. Ngươi mau để tinh thạch vào trong ba chỗ trũng kia đi. Thời gian trôi qua mà ngươi không đặt vào trong, không chừng ngươi rất có thể sẽ chết ở chỗ này đó.

Thanh âm của Kiếm linh Nguyệt Nhi truyền đến.

Sở Lâm Phong vừa nghe xong lập tức bị dọa sợ không nhẹ:

- Làm sao ngươi biết được chứ?

- Ngươi không xem những gì viết trên tế đàn kia hay sao? Ta chịu thua ngươi rồi!

Sở Lâm Phong không nói thêm gì nữa, lấy ra ba viên tinh thạch từ trong đai lưng trữ vật mà Từ viện trưởng cho hắn, chuẩn bị đặt vào bên trong ba chỗ trũng kia.

Lần đầu tiên nhìn thấy tinh thạch, trong lòng Sở Lâm Phong hết sức hưng phấn, nó chỉ lớn chừng quả trứng gà, phát ra ánh sáng màu lam hơi nhạt, làm cho người ta có một loại cảm giác yêu thích không buông tay.

- Người còn không nhanh lên, thời gian vừa đến người sẽ thăm đó.

Vốn Sở Lâm Phong còn muốn nhìn xem rốt cuộc trên tế đàn kia viết những gì. Thế nhưng nghe giọng của Kiếm linh Nguyệt Nhi khẳng định rất nguy hiểm, cho nên ngay sau đó hắn vội vàng đặt ba viên tinh thạch đề vào trong chỗ trống trên tế đàn.

Sau đó hắn đi xuống, lẳng lặng nhìn tế đàn biến hóa.

Qua khoảng chừng một phút, trên ba chỗ trống của tế đàn đồng thời bắn ra một đạo quang mang màu xanh nhạt vào hạt châu đen kẹt ở giữa kia.

Ngay sau đó hạt châu đen kẹt kia thoáng cái sáng lên, lập tức cũng bắn ra một đạo ánh sáng về phía đỉnh mật thất, tia sáng chói mắt giống như ánh sáng của mặt trời, khiến cho Sở Lâm Phong không dám nhìn thẳng vào nó.

Qua mấy hơi thở sau, trên đỉnh mật thất một lần nữa xuất hiện biến hóa thần kỳ, vô số quang điểm xuất hiện trên đỉnh, rất giống như bầu trời đầy sao vậy.

Kỳ lạ nhất chính là có bảy quang điểm cùng lúc sáng lên, vị trí phân bố giống như Thất Tinh Bắc Đẩu vậy, lại có quang mang nhàn nhạt bắn xuống dưới mặt đất.

Trong lòng Sở Lâm Phong cả kinh, bởi vì quang mang chiếu xuống này lại là tinh thần lực, tinh thần lực như vậy có thể trực tiếp hấp thu, so với hấp thu lúc buổi tối không biết sẽ nhanh hơn bao nhiêu lần.

Trong lòng hắn đột nhiên hiểu rõ, hóa ra kỳ thực Tinh Thần mật thất này chính là thứ sử dụng để hấp thu tinh thần lực, là tinh thần lực bên trong tinh thạch, dùng phương pháp đặc thù để kích phát ra.

Ba viên tinh thạch chỉ có thể duy trì hiện trạng như vậy được một ngày, mỗi một phút đồng hồ đều tiêu tốn quý như thế, Sở Lâm Phong vội vàng chạy đi về phía đám quang mang do bảy quang điểm có vị trí giống Thất Tinh Bắc Đẩu bắn xuống.

Thân thể của Sở Lâm Phong trong nháy mắt đã bị tinh thần lực bao trùm, ngay sau đó hắn vội vàng hấp thu đám tinh thần lực này...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Tinh thần thân thể tầng thứ hai

Sở Lâm Phong khoanh chân ngồi dưới đất, cảm nhận tinh thần lực không ngừng tiến vào bên trong đan điền của mình, bắt đầu điên cuồng vận chuyển ở trong đan điền.

Cũng không biết qua bao lâu, hắn đột nhiên kêu lên:

- Không đúng!

Đây là do Sở Lâm Phong thấy tinh thần lực trong đan điền như không bị khống chế, bắt đầu chạy vào bên trong gân mạch, hiện tượng như vậy hắn đã trải qua một lần.

Tinh Thần thân thể tầng thứ nhất bất tri bất giác xuất hiện, hiện giờ lại xuất hiện loại hiện tượng này rõ ràng đã cho thấy tinh thần lực lại chuẩn bị luyện thể hắn một lần nữa.

Mặc dù đây là chuyện tốt, còn là chuyện tốt mà rất nhiều người tha thiết mơ ước, nhưng bây giờ đối với Sở Lâm Phong mà nói, lại là một chuyện rất không may.

Không ai biết muốn đạt được tới Tinh Thần thân thể tầng thứ hai sẽ cần bao nhiêu thời gian. Mang tới nguy hiểm là việc nhỏ, vượt quá thời gian trong Tinh Thần mật thất mới là chuyện lớn.

Sở Lâm Phong chỉ có một ngày, cho nên hắn nhất định phải đặt thêm ba viên tinh thạch vào bên trong chỗ trống trên tế đàn. Nếu không thì sẽ có nguy hiểm liên quan tới tính mạng.

Vạn nhất muốn đạt tới tầng thứ hai này cần hai ngày hoặc là thời gian lâu hơn nữa. Như vậy chẳng phải mình sẽ chết yếu hay sao? Trừ phi có người giúp

đồ đặt tinh thạch vào trong chỗ trống cho hấn, thế nhưng chuyện này căn bản là chuyện không thể nào xảy ra được.

- Làm sao bây giờ?

Đây là chuyện lo lắng nhất trong lòng của Sở Lâm Phong hiện tại.

Hắn cố gắng thử vận chuyển tinh thần lực đang chạy vào trong gân mạch hướng về phía đan điền, thế nhưng dường như tinh thần lực không nghe hấn sai khiến, càng muốn không chế thì nó càng vận chuyển nhanh hơn.

- Nguyệt Nhi tỷ tỷ, mau giúp ta một chút!

Lúc này Sở Lâm Phong chỉ có thể dựa vào Kiếm linh Nguyệt Nhi mà thôi.

- Lâm Phong, ta không biết nên nói ngươi là vận khí của ngươi rất tốt, hay là nên nói ngươi là một con quỷ xui xẻo a. Hết lần này tới lần khác vào lúc này lại xuất hiện Tinh Thần thân thể tầng thứ hai luyện thể. Ngộ nhỡ hết thời gian thì ta sẽ xong đời a.

Kiếm linh Nguyệt Nhi rất bất đắc dĩ nói.

Bốn tầng trước của Tinh Thần thân thể đều tự xuất hiện không có một dấu hiệu nào cả, chỉ khi nào đạt tới tầng thứ năm thì mới có thể tự mình không chế được chuyện đột phá.

- Có biện pháp nào không? Nếu như có biện pháp đặt tinh thạch vào chỗ trống, như vậy ta nghĩ muốn đột phá lên tầng thứ này cũng không có vấn đề gì cả. Thế nhưng nếu như bây giờ ta tiến vào trạng thái tầng thứ hai luyện thể. Ngộ nhỡ hết thời gian thì ta sẽ xong đời a.

Sở Lâm Phong vội vàng nói.

Một lúc lâu sau Kiếm linh mới lên tiếng:

- Có lẽ có một biện pháp có thể giúp đỡ được cho ngươi, chỉ là là phúc hay là họa ta cũng không nói rõ được. Tinh Thần mật thất này rất là khá, người lúc đầu kiến tạo ra mật thất này cũng coi như là một thiên tài.

Sở Lâm Phong nghe thấy có hi vọng, lập tức hỏi:

- Nói mau, là biện pháp gì vậy?

- Trên tế đàn có ba chỗ trống, mỗi một chỗ trống cao thấp có thể đồng thời dung nạp ba viên tinh thạch, ngươi đặt tinh thạch của ngươi lên trên những chỗ trống kia đi. Chờ tới năng lượng của ba viên tinh thạch lúc trước tiêu hao hết thì sẽ có tinh thạch rơi vào trong chỗ trống. Như vậy có thể kiên trì vài ngày, chỉ là tinh thạch của ngươi tiêu hao cũng nhanh hơn.

Kiếm linh chậm rãi nói.

Nghe nàng nói xong biện pháp mà không được coi là biện pháp này, Sở Lâm Phong có chút im lặng. Thế nhưng bây giờ hấn cũng không có biện pháp nào tốt hơn so với biện pháp này.

- Tinh thạch dùng hết rồi thì còn có thể lĩnh, mất mạng thì cái gì cũng bị mất, ta nghe lời ngươi!

Sở Lâm Phong nói xong lập tức đứng lên.

Trong cơ thể của hấn, lúc này tinh thần lực đang chạy càng ngày càng nhanh trong gân mạch, cảm giác đau đớn đã bắt đầu xuất hiện.

Sở Lâm Phong cắn răng đi tới tế đàn, lại lấy ra toàn bộ tinh thạch hạ phẩm ở trong đai lưng trữ vật, chỉ để lại tinh thạch trung phẩm, toàn bộ đặt lên trên vị trí ba chỗ trống.

- Như vậy hấn là có thể kiên trì được mấy ngày ah!

Sở Lâm Phong rất bất đắc dĩ nói.

Nói thật, hấn rất đau lòng cho số tinh thạch này, đây chính là con số mà rất nhiều học viện dùng mấy năm cũng không có được.

Sau khi đi xuống khỏi tế đàn, đi tới dưới quang mang Thất Tinh Bắc Đẩu bắn xuống, hấn tập trung hấp thu tinh thần lực.

- Đến đây đi! Hôm nay lão tử muốn nhìn xem ngươi mạnh bao nhiêu, Tinh Thần thân thể tầng thứ hai, một chút thống khổ ấy ta còn không để ở trong lòng.

Trong lòng hấn lập tức xuất hiện một ý nghĩ hào khí ngất trời.

Theo thời gian trôi qua, tinh thần lực trong cơ thể của Sở Lâm Phong càng ngày càng nhiều, tinh thần lực bên trong gân mạch đang điên cuồng phá hỏng gân mạch của hấn.

Sau khi đạt tới Tinh Thần thân thể tầng thứ nhất, gân mạch trong cơ thể của Sở Lâm Phong đã cứng cỏi hơn so với trước đây. Độ khó khi muốn phá hỏng cũng lớn hơn một ít, đương nhiên sự thống khổ tự nhiên cũng sâu hơn.

Mồ hôi hột lớn chùng hạt đậu không ngừng từ trên mặt hần nhỏ xuống dưới đất, Sở Lâm Phong đang cố gắng kiên trì chống đỡ.

Cũng không biết qua bao lâu, trong cơ thể hần đột nhiên truyền đến thanh âm tích trạch lộ bộp, toàn thân tức thì truyền đến một loại cảm giác đau nhức trước nay chưa từng có, kích thích thần kinh của Sở Lâm Phong.

Lúc này toàn bộ gân mạch của hần đã đứt lìa, ngay sau đó tinh thần lực lại giống như lần trước, bắt đầu phá hỏng cơ thể và các đầu khớp xương ở trên người.

Loại cảm giác sống không bằng chết này khiến cho Sở Lâm Phong thiếu chút nữa đã ngất đi:

- Lâm Phong, chịu đựng, chỉ cần ngươi kiên trì được Tinh Thần thân thể tầng thứ hai này thì sẽ thành công.

Tinh Thần thân thể tầng thứ hai có thể trực tiếp thừa nhận một kích toàn lực của võ giả Địa Vũ cảnh nhất trọng thiên mà không phải chịu một chút thương tổn nào cả.

Kiểm linh nhắc nhở:

- Ta không thể ngủ, ta phải kiên trì! Ân ký của Nhược Hi còn chưa được giải trừ, mẫu thân vẫn còn đang ở trong nước sôi lửa bỏng, ta phải trở nên mạnh mẽ!

Sở Lâm Phong chịu đựng đau đớn to lớn, trong lòng giận dữ hết.

Tinh thần lực cuộn cuộn không ngừng tiến vào trong thân thể, Sở Lâm Phong dựa vào nghị lực cường đại để chống đỡ, chỉ là giờ phút này hần đã hoàn toàn thay đổi.

Trên người, gân mạch và các đầu khớp xương không có chỗ nào là hoàn hảo, máu tươi đã sớm nhuộm đỏ mặt đất, hiện tại ngay cả khí lực để động dậy hần không có. Thứ duy nhất có thể động chỉ có trái tim mà thôi.

- Lâm Phong, tâm tính của ngươi thực sự rất lợi hại, thực lực thấp như vậy không ngờ lại có thể vượt qua được quá trình Tinh thần thân thể tầng thứ hai, quả thực là không thể tưởng tượng được nổi.

Thanh âm của Kiểm linh truyền đến.

- Thật sao? Tiểu gia đã vượt qua, cuối cùng đã bước qua cánh cửa kia! Toàn thân ta rất là đau, không biết lúc nào mới có thể khôi phục lại được.

Trong lòng Sở Lâm Phong im lặng, thầm nói.

Tuy rằng đã thành công, nhưng trong lòng hần không có một chút vui sướng nào cả, loại đau khổ này thực sự giống như là lên núi đao xuống biển lửa vậy. Hưởng thụ một lần cả đời sẽ khó mà quên được.

Sở Lâm Phong nằm trên mặt đất, từ từ tra xét biến hóa trên thân thể, theo thời gian trôi qua, cảm giác thống khổ càng ngày càng nhẹ, mà gân mạch và các đầu khớp xương trên cơ thể cũng đang nhanh chóng khôi phục.

Thứ khôi phục trước hết là gân mạch, từng cái gân mạch tan vỡ dưới tác dụng của tinh thần lực đang từ từ khép lại.

Sau khi gân mạch khép lại, cơ thể và các đầu khớp xương cũng đang không ngừng khép lại, toàn bộ quá trình giãn co ước chừng mất một ngày.

- Sáng khoái! Quả thực đúng là thống khổ và vui sướng cùng đến a!

Sau khi phun ra một ngụm trọc khí, Sở Lâm Phong cười nói.

- Ngươi thật là một tên quái vật. Thực lực còn chưa đạt tới Địa Vũ cảnh mà không ngờ lại có thể trực tiếp tu thành Tinh thần thân thể tầng thứ hai. Mặc dù là bị động luyện thành, thế nhưng phần nghị lực chịu đựng thống khổ này rất là lớn đó.

Lúc này cả người Sở Lâm Phong tràn ngập lực lượng:

- Là lúc nên đột phá Huyền vũ cảnh lực trọng thiên, kết thành Địa tinh đan rồi!

Hần cảm giác được tinh thần lực trong đan điền đang càng ngày càng khổng lồ, mơ hồ có loại biểu hiện sắp thực chất hóa.

Đột nhiên trên tế đàn xuất hiện một trận ba động, đám tinh thạch chất đồng trên vùng trũng thoáng cái giảm đi một nửa. Ngay sau đó hạt châu quý dị kia lại bắt đầu không ngừng xoay tròn.

Một đạo quang trụ lớn hơn mấy lần so với trước đó bắn về phía đỉnh mật thất, lúc này tinh điểm như Thất Tinh Bắc Đẩu cũng chiếu xuống tinh thần lực

mạnh hơn.

- Lâm Phong, mau hấp thu đạo tinh thần lực này, có thể trực tiếp đột phá đến Địa Vũ cảnh hay không, tất cả đều dựa vào thời khắc này đó.

Kiểm linh Nguyệt Nhi lo lắng kêu lên...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Địa tinh đan

Tinh thần lực cường đại như vậy, đây là lần đầu tiên Sở Lâm Phong gặp phải. Đột phá Huyền vũ cảnh lực trọng thiên là chuyện rất cấp bách với hắn. Chỉ là có một điểm lại làm cho hắn không rõ, vì sao Kiểm linh lại nói là đột phá Địa Vũ cảnh.

Tinh thần lực cuộn cuộn không ngừng tiến vào trong cơ thể, Sở Lâm Phong nhanh chóng vận chuyển nó ở trong đan điền, sau đó từ từ áp súc.

Muốn kết thành Địa tinh đan thì nhất định phải áp súc tinh thần lực. Muốn áp súc được đám tinh thần lực khổng lồ trong cơ thể kia rất là khó khăn. Quan trọng là mới vừa mới áp súc được một chút thì lại hấp thu một chút vào trong cơ thể.

Giống như một cái động không đáy vậy, khiến cho Sở Lâm Phong cảm thấy mình có chút lực bất tòng tâm.

- Thủ vững tâm thần, bài trừ tạp niệm! Toàn lực áp súc tinh thần lực, càng áp súc được nhiều thì cơ hội kết thành Địa tinh đan sẽ càng lớn, ngươi nên nắm chặt cơ hội lần này! Địa tinh đan càng mạnh thì Thiên tinh đan sau này của ngươi mới càng mạnh. Dùng sự cố gắng lớn nhất của ngươi để áp súc, đừng lo lắng đan điền sẽ bị phá nát, tất cả đã có ta.

Kiểm linh Nguyệt Nhi nhìn thấy tình huống lúc này của Sở Lâm Phong không đứng cho nên lập tức lên tiếng.

Có Kiểm linh nhắc nhở, Sở Lâm Phong như tìm được điểm đột phá, hắn không để ý tới tinh thần lực đang cuộn cuộn không ngừng tiến vào trong cơ thể nữa mà chỉ một lòng muốn áp súc nó, muốn làm nó kết đan.

Tinh thần lực trong cơ thể của hắn giống như con ngựa hoang thoát cương, không ngừng chạy tán loạn ở trong đan điền của Sở Lâm Phong, cũng có chút vọt vào trong gân mạch. Chỉ là đại đa số tinh thần lực đều bị khống chế vào trong đan điền.

Sở Lâm Phong như lão tăng nhập định ngồi ở dưới đất, chỉ là trên mặt thường thường sẽ toát lên vẻ thống khổ.

Trời không phụ lòng người, không biết qua bao lâu, tinh thần lực trong cơ thể của Sở Lâm Phong bắt đầu biến hóa. Vốn tinh thần lực này kỳ thực chỉ là một loại khí thể mà thôi.

Thế nhưng lúc này tinh thần lực đã từ từ bắt đầu biến thành trạng thái dịch thể lưu chuyển có quy luật ở trong đan điền của Sở Lâm Phong.

Sau khi biến thành dịch thể, rất nhanh tinh thần lực vừa mới bị hấp thu đã bị chuyển hóa thành trạng thái dịch thể, so với lúc trước không biết nhanh hơn gấp bao nhiêu lần.

Tinh Thần chi dịch trong cơ thể ngày càng nhiều, trong đan điền trên cơ bản đã đạt đến trạng thái bão hòa, nếu như lại tiếp tục tích trữ thì sẽ rất có khả năng làm cho đan điền bị phá nát.

Trong lòng Sở Lâm Phong không có chút lo lắng nào cả, có Kiểm linh, hắn hoàn toàn không có nỗi lo về sau. Toàn bộ tinh thần lực tiến vào trong cơ thể đều bị áp súc thành dịch thể, sau đó lại thận trọng đưa vào kỳ kinh bát mạch trên cơ thể.

Chỉ cần nhồi đầy Tinh thần chi dịch vào trong kỳ kinh bát mạch thì sẽ là thời điểm kết đan chân chính của hắn.

Kiểm linh lặng lẽ nhìn biến hóa của Sở Lâm Phong, trong lòng cũng rất là vui vẻ.

Đưa Tinh thần phần dịch vào trong gân mạch, chờ tới khi kết thành Địa tinh đan lại thu hồi lại từ trong gân mạch, như vậy vô hình trung sẽ làm cho Địa tinh đan lớn mạnh.

Nếu như không có bất ngờ gì xảy ra, Địa tinh đan mà hắn vừa mới kết thành chỉ ít có thể tương đương với Địa tinh đan của võ giả Địa Vũ cảnh tam trọng thiên. Mà thực lực cảnh giới của hắn nước lên thì thuyền lên, trực tiếp đột phá đến Địa Vũ cảnh.

Đối với tất cả chuyện này Sở Lâm Phong hoàn toàn không biết gì cả, một lòng đi áp súc Tinh thần chi dịch.

Sau một lúc, Tinh thần chi dịch trong gân mạch của Sở Lâm Phong cũng đã đạt tới bão hòa, gân mạch phát ra tiếng tích trạch, một lần nữa được mở rộng, mà Tinh thần chi dịch trong đan điền đã bắt đầu xuất hiện xu thế trạng thái cố định.

- Hiện giờ chính là thời điểm ngươi kết đan, toàn lực áp súc Tinh thần chi dịch trong đan điền, mãi đến khi áp súc nó thành một viên đan hoàn có trạng thái cố định thì mới thôi!

Kiểm linh Nguyệt Nhi bắt đầu phân phó.

Sau đó trên người của Sở Lâm Phong lập tức xuất hiện một tầng ánh sáng màu trắng nhàn nhạt, tầng ánh sáng này trực tiếp ngăn cản tinh thần lực từ trên Thất Tinh Bắc Đẩu trên đầu hắn buông xuống, rót vào trong cơ thể.

Sở Lâm Phong toàn lực áp súc Tinh thần chi dịch, cả người cảm thấy vô cùng uể oải. Một canh giờ trôi qua, hai canh giờ... Mãi đến một ngày sau, một khóa hạt châu hình tròn lớn bằng quả trứng gà xuất hiện ở bên trong đan điền.

- Thành!

Sở Lâm Phong nhìn thấy tình huống ở trong đan điền lập tức cười nói.

Đúng lúc này, một loại cảm giác đau đớn trước nay chưa từng có từ trong đan điền truyền đến, ngay sau đó, trên Địa tinh đan mới vừa kết thành xuất hiện một tia vết rách.

- Tại sao lại có thể như vậy chứ?

Sở Lâm Phong nhin thống khổ hỏi một câu.

Xuất hiện tình huống như vậy, coi như Kiểm linh có kiến thức rộng rãi cũng cảm thấy rất mờ mịt, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên trả lời hắn như thế nào.

Vết rách trên mặt của Địa tinh đan càng lúc càng lớn, thống khổ cũng càng ngày càng kinh người. Nếu như viên Địa tinh đan này hoàn toàn vỡ vụn, rất có thể trong nháy mắt tất cả tinh thần lực sẽ phá nát đan điền của Sở Lâm Phong, trực tiếp khiến cho hắn bạo thể mà chết.

Tình huống như vậy cho dù Kiểm linh không nói thì Sở Lâm Phong cũng hiểu rõ. Khi hắn đang lo lắng bất an thì hắn lại cảm giác được một tiếng kêu rất thân thiết truyền vào trong tai của mình.

- Con ta, khi con đạt tới Địa Vũ cảnh thời, không biết mẫu thân ta còn ở nhân thể hay không. Vì sự an toàn của con, cho nên sau khi con được sinh ra, mẫu thân phải phong ấn huyết mạch của con lại. Để cho con biến thành một người bình thường, có thể bình yên phát triển, không có cừ hận, không có gánh nặng. Chỉ cần con không đạt tới Địa Vũ cảnh thì con sẽ không gặp phải nguy hiểm. Nếu như con đã đạt đến Địa Vũ cảnh, như vậy hẳn phụ thân con đã đưa long lân mà ta để lại cho con a. Sau khi hấp thu long lực bên trong long lân thì con mới có thể chân chính kết thành Địa tinh đan, tuy rằng con đã đạt tới Địa Vũ cảnh, thế nhưng thực lực vẫn còn quá yếu. Long lực không thể hấp thu quá nhiều, không thì nó sẽ mang tới cho con phản phệ rất lớn. Cái long lân này có thể giúp con kết đan ba lần, khi con kết thành Tinh lực tinh đan thì cũng chính là lúc phong ấn huyết mạch của con chân chính được giải. Đến lúc đó con sẽ biết chuyện mà con muốn biết. Được rồi, con của ta. Nếu như ông trời có mắt, hy vọng chúng ta còn có thể gặp lại! Nhớ kỹ lời của ta, không thể hấp thu long lực bên trong long lân một cách lung tung.

Thanh âm nói đến đây lập tức dừng lại, để lại Sở Lâm Phong vẻ mặt chưa tỉnh hồn lại, vẫn đang ngờ ngác ngồi dưới đất, giống như thống khổ to lớn trên người cũng đã biến mất vậy.

- Ngươi còn sững sờ ở chỗ này làm cái gì vậy? Không mau lấy ra long lân đi. Nếu không nhanh lên một chút thì cái mạng nhỏ của ngươi cũng không còn nữa đâu!

Lúc này Kiểm linh cơ hồ là rống lên nói, nàng đã hoàn toàn không còn hình tượng thực nữ trước đây nữa. Từ đó có thể thấy được tính nghiêm trọng của tình thế hiện giờ.

Sở Lâm Phong lập tức kịp phản ứng lại, lấy ra phiến long lân ở trong đai lưng trữ vật mà Sở Nguyên Phách đã đưa cho hắn.

Long lân vốn chỉ có ánh sáng nhạt lóng lánh thì lần này lại đột nhiên phát ra ánh sáng vạn trượng, cả Tinh Thần mật thất bị chiếu sáng rõ như ban ngày.

Sở Lâm Phong cảm giác được rõ ràng trên long lân trong tay truyền tới lực lượng ba động. Hắn không chần chờ mà dùng phương pháp hấp thu tinh thần lực để bắt đầu hấp thu lực lượng thần bí trên long lân - long lực.

Long lực tiến vào trong cơ thể hắn rất chậm, những nơi nó đi qua, Tinh thần chi dịch bên trong gân mạch từ từ chuyển biến màu sắc, từ màu lam nhạt biến thành màu vàng nhạt.

Long lực được hấp thu từ long lân đi tới vị trí đan điền, Sở Lâm Phong ngạc nhiên phát hiện ra. Không ngờ những vết nứt trên Địa tinh đan lại bắt đầu được chữa trị.

- Dừng hấp thu long lực, vận chuyển toàn bộ Tinh thần chi dịch trong gân mạch về đan điền, vận chuyển vào trong Địa tinh đan của ngươi.

Kiểm linh Nguyệt Nhi nói.

Sở Lâm Phong dựa theo lời của Kiểm linh ngừng hấp thu, vận chuyển toàn bộ Tinh thần chi dịch trong gân mạch của cơ thể đưa tới đan điền.

Viên Địa tinh đan ở đan điền như có sinh mệnh vậy, hấp thu từng chút Tinh thần chi dịch được hắc đưa tới.

Cũng không biết qua bao lâu, thống khổ trên người của Sở Lâm Phong biến mất, thay vào đó là cảm giác toàn thân vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái, cảm giác như mình đã đổi thành một người khác vậy, cả người tràn ngập lực lượng.

Sau khi nhìn thấy tình huống bên trong đan điền, Sở Lâm Phong phát hiện ra, ở vị trí đan điền lại có một hạt châu so với trứng gà còn lớn hơn đang lấp lánh lơ lửng.

Mà hạt châu kia biểu hiện ra một đồ án mơ hồ, có thể thấy được một tia rất mơ hồ, hình dạng có chút giống như rồng...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Địa vũ cảnh nhất trọng thiên

Thấy đồ án mơ hồ trên Địa tinh đan ở trong đan điền, trong lòng Sở Lâm Phong khiếp sợ một trận, không ngờ sẽ lại có bóng dáng của rồng ở phía trên.

Hơn nữa Địa tinh đan này cũng quá dị dạng thật, người khác mới vừa kết thành Địa tinh đan thì cũng chỉ lớn bằng hạt đậu tương, thế nhưng mình thì trực tiếp lớn bằng quả trứng gà, khác biệt trong này không cần nói cũng biết.

- Đừng có suy nghĩ lung tung, đẩy nhanh tốc độ hấp thu đám tinh thần lực này, hiện tại là thời cơ tốt nhất để đột phá, có nghi vấn gì thì sau này tìm hiểu cũng không muộn!

Lời của Kiếm linh nói giống như thánh chỉ, Sở Lâm Phong phải nghe theo. Hắc từ từ bình phục tâm tình kích động lại, bắt đầu hấp thu đám tinh thần lực khổng lồ này.

Lúc này quang mang màu lam nhạt bên ngoài thân thể của hắc đã biến mất, tinh thần lực khổng lồ không ngừng hấp thu vào trong cơ thể, từ từ tiến vào trong Địa tinh đan.

Không biết qua bao lâu, Địa tinh đan trong đan điền dừng vận chuyển, Sở Lâm Phong mới mở hai mắt ra, thở ra một ngụm trọc khí thật sâu.

- Không biết bây giờ ta đã là trọng thứ mấy trong Huyền vũ cảnh, nếu như lúc này chống lại lão đầu Địa Vũ cảnh tam trọng thiên của Phù thành chủ kia, hắc là có thể chém giết hắc rồi chứ nhỉ!

Sở Lâm Phong cảm giác cả người tràn ngập lực lượng, hắc lầm bầm nói một câu. Không phát hiện ra tình điểm tương ứng với Thất Tinh Bắc Đẩu trên đỉnh đầu hắc không chiếu tinh thần lực xuống nữa.

- Hấp thu tinh thần lực ba ngày, bây giờ giới giờ của ngươi đã là Địa Vũ cảnh nhất trọng thiên đỉnh, nếu như hấp thu một ngày nữa thì có thể đột phá đến Địa Vũ cảnh nhị trọng thiên. Chỉ là có khả năng tâm cảnh của ngươi sẽ theo không kịp tu vi.

Lúc này Kiếm linh Nguyệt Nhi mới nói.

- Địa Vũ cảnh nhất trọng thiên? Như vậy Huyền vũ cảnh thất, bát, cửu trọng đâu rồi? Ta trực tiếp bước vào Địa Vũ cảnh sao? Làm sao có thể cơ chứ?

Lúc này Sở Lâm Phong như thấy một đứa trẻ ba tuổi, trực tiếp trưởng thành, trở thành một tráng hán vậy. Chuyện này khiến cho hắc khó có thể tin được.

- Nói ngươi cũng không hiểu rõ, mau đi ra đi. Tinh thạch trên tế đàn đã dùng hết rồi, nếu không ngay sau đây ngươi có muốn đi ra cũng không được.

- Sao ngươi không nói sớm?

Sở Lâm Phong đứng lên, tức thì trong đầu cảm thấy choáng váng, cảm giác đói bụng khó nhịn xuất hiện.

Không biết bản thân hắc mình tiến vào Tinh Thần mật thất này đã được mấy ngày, ngay cả một ngụm nước cũng không được uống, chứ đừng nói chỉ là cơm nước, hiện tại không đói bụng mới là lạ.

Lúc đầu đi quá vội vàng cho nên hắc cũng không nghĩ tới những thứ này. Bởi vì bình thường người khác chỉ ngây ngốc ở trong Tinh Thần mật thất này một ngày, đương nhiên sẽ không cảm thấy đói bụng.

- Lão tử muốn ăn cơm! Muội muội nó, đói bụng đến mức sắp đứng không được nữa rồi!

Sở Lâm Phong cuống quýt chạy đến lối vào Tinh Thần mật thất, xuất ra cái chìa khóa mà Từ viện trưởng cho hắc, mở cửa đá ra.

- Cuối cùng cũng đi ra, không biết mấy ngày nay đám người Nhược Hi thế nào rồi.

Đi ở trên lối đi Tinh Thần mật thất, Sở Lâm Phong không khỏi trầm nghĩ.

Sau khi Sở Lâm Phong đi ra ngoài, một bóng người đang đợi hắn, lập tức nói:

- Tiểu tử, ngươi còn lợi hại hơn so với trong tưởng tượng của ta đấy. Có thể ngây ngốc ở bên trong tám ngày, không ngờ lại biết chất đồng tinh thạch lên trên chỗ trống, nhất định tiến bộ lần này sẽ không nhỏ phải không!

Người nói chuyện đương nhiên là Viện trưởng Thiên Long học viện, Sở Lâm Phong nhìn hắn một chút, sau đó mới nói:

- Lão đầu, bớt xàm ngôn đi. Ta biết ngươi nhất định đã chuẩn bị cơm nước xong cho ta, tiểu gia ta đây đã đói chịu tới mức không được nữa rồi. Nếu như chịu thêm nữa, ta sợ Thiên Long học viện sẽ có một thiên tài bị chết đói.

Từ viện trưởng nhìn dáng vẻ lúc này của Sở Lâm Phong một chút, chỉ thấy người đầy vết máu, y phục cũng có vẻ mất trật tự, xem ra nhất định đã chịu khổ không ít. Chỉ là quang mang từ trong mắt của đối phương bắn ra là hắn có thể khẳng định được thực lực của đối phương đã có tiến bộ rất lớn.

- Tiểu tử, ta thiếu nợ ngươi sao? Sao vừa thấy mặt đã hỏi ta đồ ăn vậy? Không có! Muốn ăn thì tự mình đi tìm đi!

- Lão đầu, đừng gạt ta, ta đã ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, thứ lỗi cho ta không nói được nhiều, chờ lấp đầy cái bụng rồi mới lại nói tiếp!

Sở Lâm Phong nói xong lắc mình một cái, chạy đi về phía chòi nghỉ mát.

- Sao tiểu tử này biết được ta đã chuẩn bị cơm nước ở chòi nghỉ mát cơ chứ? Chẳng lẽ thực sự có thể ngửi được mùi sao?

Từ viện trưởng nhìn bóng lưng của Sở Lâm Phong, lẩm bẩm nói.

Trên bàn đá trong chòi nghỉ mát có bày biện mấy món ăn sáng và mấy cái bánh bao, Sở Lâm Phong bụng đói ăn quàng, trực tiếp ăn như sói như hổ, không được năm phút, tất cả thức ăn trên bàn trong chòi nghỉ mát đã bị hắn ăn hết sạch sẽ.

- Lão nhân này thật là nhỏ mọn, không ngờ lại làm cơm rau dưa như vậy để chiêu đãi ta, ngay cả rượu cũng tiếc đưa một bầu tó.

Sau khi Sở Lâm Phong ăn xong, nói.

- Tiểu tử, ngươi đừng có không biết tốt xấu. Những thứ này lão tử đã chuẩn bị ba lần, lần đầu tiên là món ngon mỹ vị. Đáng tiếc ngươi không xuất hiện, ta chỉ có thể tự mình ăn, lần thứ hai cũng là mấy món ăn ngon, ngươi vẫn không đi ra. Cho nên ta cùng với Công Tôn Trường Viên đã ăn hết rồi. Lần thứ ba này ta cũng không muốn lãng phí, ngộ nhờ ngươi chết ở bên trong chẳng phải sẽ rất đáng tiếc hay sao? Cho nên ba ngày trước ta đã chuẩn bị một chút, lẽ nào ngươi không cảm thấy có chút mùi rồi hay sao?

Đúng là Sở Lâm Phong không nghĩ tới việc thức ăn sẽ có mùi gì khác, có lẽ là hắn thực sự đói bụng, cho nên vừa thấy đồ ăn đã đưa vào trong miệng. Chỉ là bây giờ ngẫm lại, đặc điểm duy nhất của đám đồ ăn này chỉ là có chút lạnh lẽo.

- Muội muội ngươi! Không ngờ ngươi lại không nói cho ta! Lão đầu ngươi cố ý làm như vậy sao?

Sở Lâm Phong rất có ý muốn đánh người, chỉ là thực lực của đối phương quá mức cường đại, cho nên hắn chỉ có thể ỉn nhẫn mà thôi.

- Không sai, ta cố ý vậy đó, ngươi cần ta sao? Ai bảo ngươi một tháng lấy nhiều tinh thạch của ta như vậy chứ?

Từ viện trưởng liếc mắt nhìn Sở Lâm Phong một cái, nói.

- Xem như ngươi lợi hại, lão đầu, cuối cùng sẽ có một ngày ngươi sẽ hối hận. Đến lúc đó đừng trách tiểu gia ta không nể mặt ngươi!

Sở Lâm Phong nói một câu xã giao, chuẩn bị rời đi.

- Đứng lại!

- Còn có chuyện gì nữa? Chẳng lẽ muốn để ta dọn sạch chén đĩa?

Sở Lâm Phong rất khó chịu hỏi.

- Để cái chìa khóa kia lại, cái chìa khóa này chỉ có một chiếc, một khi làm mất là không có nữa.

Từ viện trưởng vươn tay trực tiếp nói.

- Quý họp hỏi, ngươi không biết đánh cái nữa sao? Một cái chìa khóa nát mà cũng căng thẳng như vậy, thật là...

Sở Lâm Phong rất không tình nguyện mang cái chìa khóa kia ra.

- Cái chìa khóa này là thứ được chế tạo từ huyền thiết vạn năm mà thành, là một thể với lỗ chìa khóa trong Tinh Thần mật thất thứ nhất kia. Những thứ đồ khác chế tạo ra chìa khóa căn bản không có cách nào mở ra được. Nếu không ta cũng đã đánh rồi!

- Ngừng! Ai quan tâm cơ chứ?

Sở Lâm Phong nói xong cũng không quay đầu lại mà rời đi, để lại Từ viện trưởng có chút ý tứ nhìn bóng lưng của hắn, lại mở cười nói:

- Thật đúng là thiên tài, không ngờ dưới tình huống không có thức ăn lại có thể ngây ngốc được tám ngày, xem ánh sáng trong mắt của tiểu tử này, có lẽ đã đột phá đến Địa Vũ cảnh rồi!

Vốn Sở Lâm Phong định trở lại phòng ngủ của mình, thế nhưng đột nhiên hắn nhớ tới một việc, dường như mình cũng không biết phòng ngủ ở nơi nào, cho nên hắn phải đi hỏi lão sư của tiểu đội phổ thông là Lục Tuyết một chút.

Trên đường gặp phải rất nhiều học viên các lớp, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt như xem quái vật nhìn hắn, quơ tay múa chân nghị luận về hắn.

Sở Lâm Phong cũng biết bộ dạng của mình rất chật vật. Cho nên đối với tiếng nghị luận của những người này hắn cũng coi như không nghe thấy.

Lúc này có mấy học viên nhanh chóng chạy qua bên người hắn, một người trong đó nói:

- Chạy nhanh lên, chậm sẽ không thấy được kịch vui đâu.

- Có gì vui vậy?

Sở Lâm Phong hiếu kỳ, thuận miệng hỏi.

- Đệ nhất nhân tiểu đội phổ thông chuẩn bị theo đuổi Hòa Linh tiên tử, dường như hai người đang đánh nhau...

Câu nói kế tiếp Sở Lâm Phong không nghe được rõ, chỉ là câu Hòa Linh tiên tử hắn lại nghe thấy được.

- Hòa Linh tiên tử... Nhược Hi... Muội muội nó! Dám động tâm tư tới lão bà của ta, muốn chết!

Một đạo tàn ảnh trong nháy mắt đã vượt qua rất nhiều người...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Âu dương hồng cường thế

Sở Lâm Phong mang theo một đạo tàn ảnh nhanh chóng vượt qua rất nhiều người, bay thẳng đến địa điểm xảy ra chuyện.

- Âu Dương Hồng, ngươi có biết xấu hổ không? Người khác không thích ngươi mà ngươi còn mặt dày mày dạn đi lấy lòng, quả thực là không biết ngại là gì!

- Ngươi Thiên, có phải ngươi đã quên dạy dỗ ngày hôm qua hay không? Không ngờ hôm nay lại dám đến ra mặt, ta cũng không ngại cho ngươi thêm một chút giáo huấn a.

Ở trong Thiên Long học viện, thông thường bọn họ sẽ chẳng quan tâm tới ầu ẩu giữa các học viên. Như vậy có thể kích phát tính tích cực của học viên, có giúp đỡ đối với việc đề thăng thực lực, có đôi khi học viện còn đặc biệt ủng hộ chuyện này.

Tiểu đội bình thường và tiểu đội Ưu Đẳng đều có một địa phương chuyên môn dùng để đánh nhau - Luận Bàn đài, còn có một nơi gọi là Sinh Tử đài.

Luận Bàn đài chính là nơi để đánh nhau, nếu như giữa các học viên muốn nhìn thực lực của bản thân thế nào thì sẽ tiến hành luận bàn ở trên.

Mà Sinh Tử đài thì là nơi mà song phương có cừu hận to lớn, đã đến tình trạng không chết không thôi. Một khi lên đài thì sẽ chỉ có một người sống, người khác đương nhiên đã mất mạng.

- Âu Dương Hồng, đừng nói nhảm nữa. Ngày hôm qua ta không chú ý cho nên mới bị thương, hôm nay ta đây sẽ khiến cho ngươi biết sự lợi hại của ta.

Ngươi Thiên nổi giận đùng đùng nói, bị Âu Dương Hồng nói mình bị đánh bại ở trước mặt nhiều người như vậy, hắn cảm thấy rất là mất mặt.

Trên mặt của Lâm Nhược Hi có vẻ rất bình tĩnh, nhìn Ngươi Thiên một chút lại nhìn Âu Dương Hồng một chút, sau đó nàng cười nói:

- Ngưu Thiên, không cần thiết tính toán cùng người như thế. Không phải chỉ vào Thiên Long học viện sớm hơn chúng ta thôi sao? Có gì đặc biệt hơn người chứ? Bản tiểu thư coi thường hân, có chuyện gì cứ chờ Lâm Phong đi ra rồi hãy nói!

Đối với tình huống của Sở Lâm Phong, Lâm Nhượng Hi đã có ý đi tới chỗ của Viện trưởng nghe ngóng. Lúc này nàng mới biết được hân đang tu hành ở trong Tinh Thần mật thất, chỉ là một lần đi vào không ngờ lại mất nhiều ngày như vậy, không rõ hân lấy đâu được nhiều tinh thạch như vậy để chống đỡ tiêu hao.

- Lâm Nhượng Hi, người đừng không biết tốt xấu. Đại ca của ta coi trọng người là vinh hạnh của người, rất nhiều nữ học viên muốn lấy lòng đại ca của ta còn không có cơ hội đó!

Một người học viên bên cạnh Âu Dương Hồng lên tiếng nói.

- Ha ha, bản tiểu thư không lạ gì, có lẽ là hân còn không xứng, còn chưa đủ tư cách để làm nam nhân của Lâm Nhượng Hi ta. Hân không soi gương xem mình là ai đi.

Lâm Nhượng Hi nhìn Âu Dương Hồng cười nói.

Âu Dương Hồng bị Lâm Nhượng Hi nói không đáng một đồng, hân tức thì cả giận nói:

- Đừng tưởng rằng người rất giỏi, nghe nói người và Sở Lâm Phong kia có quan hệ rất mật thiết, ta coi trọng người là vận khí của người. Ai ngờ người không phải là hoàn bích, lại còn dám xem nhẹ lão tử.

Người vây xem càng ngày càng nhiều, rất nhiều người đều mang theo ánh mắt khác thường nhìn về phía Lâm Nhượng Hi. Trong ánh mắt đều tràn ngập hoài nghi về chuyện Lâm Nhượng Hi có còn hoàn bích hay không.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Lâm Nhượng Hi xuất hiện vẻ giận dữ, nàng nói:

- Đáng đồ tử, người muốn chết!

Hoa Chi Hải Dương trong nháy mắt được thi triển ra, bay thẳng công kích đến chỗ của Âu Dương Hồng. Cũng không quản tới việc có làm người khác chung quanh bị thương hay không.

Thấy Lâm Nhượng Hi lại dám công kích mình, Âu Dương Hồng không coi công kích của nàng ra gì, hân:

- Chỉ bằng vào người mà cũng muốn làm thương tổn ta? Hôm nay lão tử sẽ để cho người biết, cái gì mới gọi là thực lực.

Lúc này Âu Dương Hồng đã hết hy vọng đối với Lâm Nhượng Hi, nàng năm lần bảy lượt cự tuyệt mình. Đây chính là chuyện khiến cho hân rất mất mặt, trong tiểu đội bình thường không biết có bao nhiêu nữ học viên yêu thương nhưng nhớ mình, không ngờ nàng lại tự cho là thanh cao, không thêm ngó tới hân.

Tùy ý chém ra một chiêu, tuy rằng một chiêu này nhìn như đơn giản. Thế nhưng cũng bao hàm tinh thần lực, nếu không thể đạt được thì nhất định phải cho đối phương chút giáo huấn, không thì sẽ khó tiết mối hận trong lòng của hân. Cho nên lúc này hân cũng không có thương hương tiếc ngọc gì cả.

Lâm Nhượng Hi thấy một chiêu này của Âu Dương Hồng. Tuy rằng bình thân không có gì lạ, thế lực công kích cũng rất lớn, sau khi Hoa Chi Hải Dương được thi triển ra vội vàng lui về phía sau mấy bước.

- Thành thực!

Hoa Chi Hải Dương và Tinh Thần kiếm khí va chạm với chiêu lực của đối phương, một cỗ năng lượng cường đại va chạm xuất hiện ở trước mặt của hai người.

Tuy rằng Lâm Nhượng Hi lui mấy bước, thế nhưng lực phản chấn này vẫn chấn lui nàng lại mấy bước, ngực phập phồng bất định, vẻ mặt giận dữ nhìn về phía đối phương.

Mà Âu Dương Hồng thì lại đứng tại chỗ không chút sứt mẻ, trên mặt hiện lên vẻ tùy tiện.

- Ha ha! Chỉ bằng vào thực lực này của người mà cũng có tư cách coi thường ta sao? Cho rằng mình xinh đẹp thì ngon sao? Nếu lão tử không chiếm được người thì người khác cũng đừng mong đạt được!

Trong lòng Lâm Nhượng Hi thầm giật mình, Hoa Chi Hải Dương mà bản thân nàng thi triển ra đã cách biệt một trời so với trước đây. Mấy ngày nay nàng hấp thu tinh thần lực trong tinh thần tinh thạch, khiến cho nàng đột phá đến Huyền vũ cảnh cửu trọng thiên. Cộng thêm uy lực của vũ kỹ Địa giai, lực công kích của nàng đã hoàn toàn có thực lực của Địa Vũ cảnh nhất trọng thiên.

Nhưng đối phương lại hơi hốt phá giải như vậy. Danh hiệu đệ nhất thực lực tiểu đội phổ thông quả nhiên không chỉ có hư danh.

Lúc này Ngưu Thiên vội vàng tiến lên nhìn Lâm Nhượng Hi một chút, nói:

- Không có sao chứ? Tiểu tử này quả thực không phải là người rồi!

- Không có việc gì, thực lực Địa Vũ cảnh tam trọng thiên quả thực không phải là thứ mà chúng ta có thể so sánh được. Người như thế cố gắng không nên trêu chọc.

Lâm Nhưộc Hi nói, nàng biết với tính cách của Nguru Thiên, nhất định còn có thể xuất đầu vì mình lần nữa.

Quả nhiên sau khi Nguru Thiên thấy Lâm Nhưộc Hi không có việc gì, hần trực tiếp vọt tới trước mặt của Âu Dương Hồng, nói:

- Bất nạt một nữ nhân thì có bản lĩnh gì chứ? Hôm nay ta đây sẽ giáo huấn ngươi một chút!

- Phải không? Là lên Luận Bàn đài hay là Sinh Tử đài?

Âu Dương Hồng vừa cười vừa nói, đối với Nguru Thiên này, quả thật hần không để đối phương vào mắt.

- Nơi nào cũng không đi, trực tiếp đánh ở nơi này đi!

Nguru Thiên nói xong trực tiếp vung tay đánh ra một quyền.

Một quyền này là do Nguru Thiên nén giận công kích ra, ở trong lòng của hần đã cho rằng Sở Lâm Phong là bằng hữu của mình. Mà vị hôn thê của đối phương bị người khác bất nạt, người làm bằng hữu như hần phải xuất đầu thay cho đối phương. Tuy rằng không địch lại được đối phương thì hần cũng sẽ làm như vậy.

- Không sai, một quyền này lại có tiếng sấm nổ, phải có lực công kích của Địa Vũ cảnh nhị trọng thiên, đáng tiếc hôm nay ngươi gặp phải ta!

Âu Dương Hồng cười nói, đồng thời cũng đánh ra một quyền.

Một quyền này vẫn bình thân như vậy, chỉ là tinh thần lực bao hàm trong đó so với một chiêu kia của Lâm Nhưộc Hi còn mạnh hơn nhiều. Không lên Sinh Tử đài thì sẽ không thể hạ sát thủ đối học viên, chỉ là bị thương nặng thì vẫn có thể.

Đã từ rất lâu rồi Luận Bàn đài chỉ để bài trí, nếu giữa các học viên có mâu thuẫn thì sẽ không đi tới đó. Trừ phi là tình huống đặc thù, ví dụ như tranh đoạt tên gọi, hoặc là tranh tài.

Nguru Thiên rất có lòng tin đối với một quyền này của mình, thấy một quyền tùy ý của Âu Dương Hồng, trong lòng tức thì cười nói:

- Nếu như ngươi khinh thường ta đây, như vậy ta sẽ khiến cho ngươi biết sự lợi hại của một quyền này.

Tinh thần lực trên quyền của hai người trong nháy mắt đã va chạm vào nhau:

- Thịnh thịnh!

Lại là một tiếng vang rất lớn vang lên bên tai của mọi người.

Nguru Thiên tức thì cảm giác được có một cỗ lực công kích cường đại truyền đến, cả người hần không tự chủ được bay ra ngoài, rơi xuống vị trí bên ngoài cách đó mấy thước.

- Không biết tự lượng sức mình! Địa Vũ cảnh nhất trọng thiên mà cũng dám đùa giỡn ở trước mặt ta, quả thực là muốn chết!

Âu Dương Hồng nói xong, cả người mang theo một đạo tàn ảnh đi tới trước mặt của Nguru Thiên.

Nguru Thiên từ dưới đất bò dậy, khóe miệng chảy ra một tia máu tươi, cánh tay vùng quyền đang không ngừng run rẩy:

- Tiểu tử ngươi giờ trò lừa bịp!

Về mặt hần khó có thể tin được nhìn về phía đối phương.

- Dựa vào ngươi? Ngươi còn không xứng! Hôm nay ta sẽ khiến cho ngươi trả giá vì can thiệp vào chuyện của người khác!

Âu Dương Hồng nói xong lại đánh ra một quyền công kích đến.

Khoảng cách gần như thế, coi như Nguru Thiên muốn tránh thì cũng không có cách nào né tránh được. Mà biện pháp duy nhất chính là lần nữa đánh ra một quyền, trong lúc vội vàng vùng quyền cho nên lực lượng rất có hạn.

Trong lúc mọi người ở đây đều cho rằng lần này nhất định Nguru Thiên sẽ bị thương nặng thì một đạo tàn ảnh trong lúc chỉ mảnh treo chuông đã mang hần tới vị trí cũ...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Động vào nữ nhân của ta, gặp mặt trên sinh tử đài

Công kích của Âu Dương Hồng trực tiếp thất bại, về mặt hãn kinh hãi nhìn Nguru Thiên và học viên xa lạ đã mang đối phương đi ở cách đó không xa.

- Tiểu tử, ngươi là ai? Dám can thiệp vào chuyện của ta ở trước mặt ta, hậu quả rất nghiêm trọng đó!

Hắn mang theo vẻ vô cùng phẫn nộ nói.

Sau khi nói xong hắn mới thấy rõ dáng vẻ của người tới, người đầy vết máu, giống như mới từ hồ máu bò ra ngoài, trên người tản ra từng trận mùi máu tươi.

Chỉ là hắn có cảm giác tiểu tử này có chút quen mặt:

- Ngươi là Sở Lâm Phong?

Đối với thiếu niên có thể trực tiếp rời đi trước mặt Lục Tuyệt đạo sư nhất ban phổ thông này hắn vẫn có một chút ấn tượng.

- Là gia gia ngươi, sao? Sợ hãi sao?

Lúc này Sở Lâm Phong đã thả Nguru Thiên ra, hắn nhìn thương thế của đối phương một chút, cũng không có gì đáng ngại.

- Sở Lâm Phong, rốt cục ngươi đã đi ra, tiểu tử này đúng là lợi hại, ta không phải là đối thủ của hắn!

Trong lòng Nguru Thiên vẫn còn sợ hãi nói với Sở Lâm Phong.

Mà lúc này Âu Dương Hồng nghe thấy lời nói của Sở Lâm Phong, hắn cười ha ha:

- Có phải ngươi mới từ trong đồng xác chết bò ra ngoài hay không? Nhìn bộ dáng chật vật kia của ngươi mà cũng xứng động thủ với ta sao? Trong tiểu đội bình thường còn chưa có người khiến cho Âu Dương Hồng ta sợ, chỉ bằng vào ngươi sao?

Sở Lâm Phong cười cười không trả lời, mà trực tiếp đi tới trước mặt của Lâm Nhược Hi, rất ôn nhu nói:

- Nhược Hi, xin lỗi, là ta không bảo vệ được nàng cho tốt. Đã khiến cho nàng chịu ủy khuất, chỉ là nàng yên tâm. Đội ta lấy lại công đạo cho nàng, ngay cả nữ nhân của ta mà cũng dám trêu chọc. Quả thực là muốn chết!

- Lâm Phong, muội không sao! Chỉ là thân thể của chàng..

Lâm Nhược Hi thấy dáng vẻ trên người của Sở Lâm Phong, nàng có chút lo lắng hỏi.

Rất nhiều người đều nhìn vào hai người Sở Lâm Phong, không nghĩ tới Hòa Linh tiên tử này lại ôn nhu với thiếu niên người đầy máu như vậy. Thái độ giống như là thê tử đối với phu quân mình vậy.

- Quan hệ giữa bọn họ là thế nào chứ? Không phải tiểu tử này là ý trung nhân của nàng đó chứ!

Một người học viên trong đó nhỏ giọng nói.

- Ta xem qua dường như là thế, ngươi xem trong ánh mắt nàng nhìn tiểu tử kia tràn ngập ý nghĩ yêu thương vô hạn kia, không nghĩ ra Âu Dương Hồng lại muốn đoạt đồ yêu thích của người khác. Lần này có trò hay để nhìn rồi.

- Đây là Sở Lâm Phong đó. Ta nghe nói hắn là người có thể trực tiếp tiến vào Ưu Đẳng ban, nhưng lại ở lại tiểu đội phổ thông, không phải là vì Hòa Linh tiên tử đó chứ?

Trong khoảng thời gian ngắn, các loại tiếng nghị luận ùn ùn kéo tới. Những lời này nghe vào trong tai của Âu Dương Hồng giống như một cây đao đang cắt thịt trên người hắn vậy, khiến cho hắn rất là khó chịu.

Sở Lâm Phong cũng không quản mọi người thấy thế nào, một tay hắn ôm Lâm Nhược Hi vào trong ngực, sau đó hai người tới trước mặt của Âu Dương Hồng rồi nói:

- Nhược Hi là nữ nhân của ta, ngay cả nữ nhân của ta mà ngươi cũng dám trêu chọc, là gan thật không nhỏ. Đồng thời còn dả thương huynh đệ Nguru Thiên của ta, ngươi muốn chết như thế nào? Muốn đi tới Luận Bàn đài hay là Sinh Tử đài?

Sở Lâm Phong cố gắng áp chế lửa giận trong lòng, đối với người như Âu Dương Hồng hắn phải cho đối phương một lần giáo huấn nghiêm trọng, nếu có thể thì chém giết cũng được.

Trên mặt Âu Dương Hồng hiện lên vẻ nóng bỏng, đây là lần đầu tiên hắn bị người ta nói như vậy:

- Nghe nói ngươi có thể tiến vào tiểu đội Ưu Đẳng. Thế nhưng lại ở lại tiểu đội phổ thông, xem ra thực lực của ngươi rất mạnh, muốn đi nơi nào tùy ngươi, lão tử phụng bồi ngươi tới cùng!

- Vậy đi Sinh Tử đài đi. Người như ngươi sống trên đời cũng là lãng phí lương thực, ta sẽ vì dân trừ hại!

Trên mặt của Sở Lâm Phong không có chút biểu tình nào cả. Khi nói những lời này hắn vô cùng bình thản, giống như đang nói chuyện với một vị bằng hữu vậy, không có một tia sát khí nào cả.

- Sinh Tử đài? Ngươi quyết định đi Sinh Tử đài sao?

Âu Dương Hồng không nghĩ tới Sở Lâm Phong lại dám bảo mình đi Sinh Tử đài. Hắn còn tưởng rằng đối phương đang nói đùa.

Lâm Nhược Hi bị Sở Lâm Phong ôm vào trong ngực, có một loại trong hưng phấn mang theo ngượng ngùng hiện ra ở trên mặt của nàng, nàng nói

- Lâm Phong, buông ra. Có nhiều người nhìn như vậy xấu hổ chết đi được.

Nói xong nàng tránh thoát bàn tay ôm ấp của Sở Lâm Phong:

- Thực lực của Âu Dương Hồng này không phải là chuyện đùa, ngươi không nên hành động theo cảm tính, không thì sẽ ăn thiệt thòi đó!

Tuy rằng thực lực của Sở Lâm Phong rất mạnh, đã từng đánh bại cao thủ Địa Vũ cảnh tam trọng thiên của Phủ thành chủ. Chỉ là đó là dưới tình huống đối phương không hề chuẩn bị, không hề hoàn thủ nha.

Âu Dương Hồng này cũng là võ giả Địa Vũ cảnh tam trọng thiên, thực lực có thể tương đương ra được. Nếu như quả thật Sở Lâm Phong giao chiến cùng hắn, khi đó thắng bại sẽ rất khó liệu, cho nên Lâm Nhược Hi phải lo lắng.

- Nhược Hi, ta biết rồi, yên tâm đi! Đối phó với hắn rất dễ dàng thôi.

Sở Lâm Phong đưa cho Lâm Nhược Hi một nụ cười tự tin.

- Thời gian do ngươi quyết định. Nếu như ngươi muốn đánh luôn thì ta cũng không ngại. Chỉ là ta hy vọng ngươi có thể chờ một hai ngày rồi quyết định, như vậy ngươi còn có thể nhìn mặt trời mọc thêm được hai ngày, không thì ngươi sẽ không có cơ hội lên Sinh Tử đài nữa.

Sở Lâm Phong vẫn nói rất lạnh nhạt như trước.

Thức có thể nhìn nhưng thẩm không thể nhìn, quả thực Sở Lâm Phong không coi đệ nhất cao thủ tiểu đội phổ thông vào đâu. Mái tóc đỏ của Âu Dương Hồng như bị cháy vậy, không ngờ không gió tự bay, sắc mặt trên mặt trở thành màu gan heo, hiển nhiên đã tức giận không nhẹ.

Lúc này một người học viên bên cạnh hắn nhỏ giọng nói:

- Đại ca, nếu tiểu tử Sở Lâm Phong kia dám nói như vậy thì nhất định hắn đã có tiền vốn để nói lời này. Đại ca không thể hành động theo cảm tính mà trúng kế khích tướng của hắn. Chúng ta cứ chờ mấy ngày nữa rồi hãy nói, thuận tiện nói chuyện này cho cho Đại ca. Để đại ca hỗ trợ nhìn xem thực lực của người này thế nào.

- Chút chuyện nhỏ này cũng không cần phải nói cho đại ca đâu, ta có thể giải quyết được. Cứ theo ý ngươi đi, hai ngày nữa sinh tử quyết đấu một lần với hắn, tìm được chút tin tức là tốt nhất.

Kỳ thực trong lòng Âu Dương Hồng cũng có chút kiêng kỵ đối với Sở Lâm Phong, dù sao vừa mới rồi đối phương trực tiếp mang Ngưu Thiên đi ở trước mặt mình, tốc độ kia chính là thứ mà hắn không thể làm được.

Nếu đã là sinh tử quyết chiến, như vậy phải có một chút tin tức chứ, sau khi suy nghĩ cẩn thận Âu Dương Hồng nói:

- Sở Lâm Phong, nếu ngươi đã muốn chết, tự nhiên ta sẽ thành toàn cho ngươi. Hai ngày sau chúng ta gặp mặt trên Sinh tử đài. Chỉ là chúng ta phải đặt cược một chút, ngươi cảm thấy thế nào?

Sở Lâm Phong đã sớm biết chắc chắn tiểu tử này sẽ không trực tiếp đồng ý yêu cầu của mình. Rất có thể hắn sẽ tìm người để thử thực lực của mình. Nghĩ tới đây trong lòng Sở Lâm Phong đã có chủ ý.

- Đặt cược gì thì mau nói, tiểu gia ta đồng ý là được. Coi như là một chút thương hại đối với ngươi trước khi ngươi chết!

Trong mắt của Âu Dương Hồng lóe lên sát khí rồi biến mất, nếu như không phải không biết thực lực và nội tình của đối phương thì hắn hận không thể

chém giết đối phương. Dù sao người có thể tiến vào Ưu Đẳng ban cũng không phải là hạng người vô năng.

- Vậy đặt cược nữ nhân của ngươi đi. Nếu như ta thắng, nữ nhân của ngươi sẽ là của ta, nếu như ta thua. Đương nhiên vẫn là của ngươi? Ngươi cảm thấy thế nào?

Âu Dương Hồng nói rất là vô sỉ, bởi vì chuyện tiền cược này không có nửa xu quan hệ gì với hắn.

- Có thể, yêu cầu này ta hoàn toàn đồng ý! Chỉ là dường như ngươi đã quên nói một chút, nếu như ta thắng thì cái mạng nhỏ của ngươi sẽ không có. Chỉ là dường như trên người ngươi cũng không có thứ gì mà ta xem trọng. Một chút điểm ấy dường như ta là người có hại, ngươi có cái gì... có đồ vật để ta động tâm hay không?

Sở Lâm Phong cười nói.

Sau đó hắn lại nói ở bên tai của Lâm Nhược Hi:

- Nhược Hi, nàng sẽ không trách ta khi làm như vậy chứ? Ta biết ta coi nàng làm tiền đặt cược có chút quá phận, chỉ là nàng yên tâm, nàng là nữ nhân của ta. Như vậy cả đời này sẽ là nữ nhân của ta, không ai có thể cướp nàng khỏi tay ta.

- Ta tin tưởng chàng Lâm Phong, chàng cũng là nam nhân duy nhất cả đời này của ta, ta sinh ra là người của chàng, dù chết cũng vẫn là người của chàng.

Trong mắt của Lâm Nhược Hi có chút ướt át nói.

Lúc này Ngưu Thiên đã đi tới trước mặt hai người, hắn nói:

- Sở Lâm Phong, ngươi thực sự muốn lên Sinh Tử đài cùng người này hay sao? Hắn có thực lực Địa Vũ cảnh tam trọng thiên đó!

Trong giọng nói của hắn tràn ngập vẻ quan tâm.

Sở Lâm Phong vỗ vỗ bả vai của Ngưu Thiên nói:

- Lão ngưu, người bằng hữu như ngươi đã đạt đến một trình độ nào đó. Lúc ta không có mặt có thể vì bằng hữu mà giúp không tiếc cả mạng sống. Chỉ là ngươi yên tâm, đối phó với người kia ta cũng có nắm chắc!

- Lão Ngưu? Tên ta đâu phải là Lão Ngưu! Sở Lâm Phong, tiểu tử ngươi đổi tên thật là lợi hại, chỉ là ta đây thích!

Ngưu Thiên cười ha hả nói!

Sở Lâm Phong gật đầu với Ngưu Thiên, sau đó nói với Âu Dương Hồng:

- Nên hưởng thụ hai ngày còn lại này đi. Người bắt nạt nữ nhân của Sở Lâm Phong ta đã định trước chỉ có một kết quả, đó chính là chết!

Hắn tỏ vẻ giận dữ với mọi người đang vây xem, ý tứ là cảnh cáo một ít người có chút si tâm vọng tưởng tốt nhất không nên làm ra hành động thiếu sáng suốt.

- Nhược Hi, chúng ta đi!

Sở Lâm Phong nói xong cũng không quay đầu lại mà kéo tay của Lâm Nhược Hi ung dung rời khỏi ở trước mặt của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Cao thủ bài danh thứ tư

Không lâu sau, tin tức hai ngày sau Sở Lâm Phong và Âu Dương Hồng sẽ quyết đấu trên Sinh Tử đài lan truyền ra ở trong Thiên Long học viện, mỗi một lớp đều biết tới việc này.

Sắc mặt tái xanh Tư Mã Tĩnh Di đứng ở dưới một tàng cây lăm bầm nói:

- Sở Lâm Phong, ngươi thật là một kỳ tài đó, vừa mới vào Thiên Long học viện không lâu đã dám lên Sinh tử đài. Cho ngươi tiến vào tiểu đội Ưu Đẳng ngươi lại muốn ở lại tiểu đội bình thường. Không phải là bởi vì ta đó chứ? Trên Sinh tử đài, không cẩn thận sẽ chết đó! Oan gia à oan gia! Ngươi bảo ta phải làm sao đây?

- Tĩnh Di! Ngươi đang nói gì đấy?

Một thiếu niên đáng vẻ rất thanh tú đi tới trước mặt của Tư Mã Tĩnh Di rồi hỏi.

- Không, không có gì! Tại sao ngươi lại ở chỗ này?

Tư Mã Tĩnh Di hỏi người tới.

- Ta đến tìm ngươi đó, nghe nói hai ngày nữa sẽ có người của tiểu đội phổ thông lên Sinh Từ đài. Ngươi có hứng thú đi xem hay không, đã rất lâu rồi trong không ai trong Thiên Long học viện lên Sinh Từ đài, nhất định sẽ rất đặc sắc đó. Nghe nói tiểu tử kia là học viên mới vừa tiến vào học viện, thực lực vô cùng lợi hại, vốn hẳn có thể trực tiếp tiến vào tiểu đội Ưu Đẳng, nhưng lại ở lại tiểu đội phổ thông.

- Không có hứng thú, không phải chỉ là đánh đánh giết giết thôi sao? Có gì để nhìn chứ? Mấy ngày nay tâm tình của ta không tốt, không muốn đi tới xem trò vui.

Tư Mã Tĩnh Di liếc người sau một cái rồi nói.

- Ô, vậy được rồi! Ta xem xong sẽ nói cho ngươi biết kết quả, không bằng hiện tại chúng ta đi ra ngoài một chút đi?

- Không cần, ta muốn yên lặng một chút!

Tư Mã Tĩnh Di hạ lệnh trục khách.

Người kia thấy vậy cũng không muốn ở lâu, hẳn nói:

- Ta sẽ không quấy rầy ngươi nữa, chú ý nghỉ ngơi nhiều hơn một chút!

Nói xong hẳn rời đi.

Chỉ là lúc rời đi, ánh mắt nhìn về phía Tư Mã Tĩnh Di của hắn lại rất là hung ác, trong lòng cả giận nói:

- Tư Mã Tĩnh Di, đừng có giả vờ thanh cao ở trước mặt lão tử, cứ chờ xem, cuối cùng sẽ có một ngày ta sẽ khiến cho ngươi cúi đầu xưng thần ở trong quần của ta, nhất định ta sẽ đạt được ngươi!

Người đi rồi, Tư Mã Tĩnh Di cười nói:

- Ngô Tĩnh, không phải ngươi đứng hàng thứ tư trong các cao thủ sao? Muốn theo đuổi bản tiểu thư ngươi còn chưa đủ tư cách, ngoại trừ oan gia kia ai cũng không khiến cho ta động tâm được. Ở trước mặt ta giả bộ làm người tốt, ai mà không biết sau lưng ngươi phong lưu khoái hoạt với những nữ học viên kia cơ chứ? Thật sự là một cận bã!

Tư Mã Tĩnh Di suy nghĩ hồi lâu, nàng quyết định đi tìm Sở Lâm Phong để nói chuyện. Không ngờ người này lại coi lời của mình vào tai này ra tai kia, quá là khinh người.

Sau khi Sở Lâm Phong và Lâm Nhược Hi trở về đã trở lại lớp của từng người, bởi Sở Lâm Phong không biết phòng ngừa tu hành của mình ở đâu, cho nên hẳn đành về ban đi hỏi đạo sư Lục Tuyết.

Trong lớp học còn có không ít học viên, Lục Tuyết cũng đang ở bên trong, dường như đang giảng giải một ít kỹ xảo về việc vận dụng vũ kỹ.

- Mỹ nữ, phòng ngủ của ta ở đâu vậy?

Sau khi Sở Lâm Phong đi vào trực tiếp mở miệng hỏi.

Lục Tuyết không cảm thấy ngoài ý muốn đối với cách xưng hô của Sở Lâm Phong, tiểu tử này ngay cả Viện trưởng cũng dám gọi lão đầu, hẳn gọi mình là mỹ nữ cũng đã coi như khách khí rồi.

Nhìn bộ dạng chật vật trên người Sở Lâm Phong một chút, Lục Tuyết cười nói:

- Ngươi rất là lợi hại, vừa rồi ta lại nghe có người nói ngươi và Âu Dương Hồng sẽ lên Sinh Từ đài, đã xảy ra chuyện gì?

Dù sao Sở Lâm Phong và Âu Dương Hồng đều là học viên trong lớp mình, hơn nữa hai người đều là học viên rất ưu tú, mất đi bất kỳ một người nào, đối với nhất ban phổ thông đều là một tổn thất rất lớn. Cho nên nàng không thể để cho chuyện như vậy xảy ra.

- Tin tức rất linh thông đó! Không sai, hai ngày sau ta và tiểu tử kia sẽ lên trên Sinh Từ đài, nếu như nói nguyên nhân kỳ thực rất đơn giản. Không ngờ tiểu tử kia lại dám trêu chọc lão bà của ta, còn đã thương huynh đệ của ta, bình thường không phải hẳn rất trâu bò hay sao? Ra về không ai bì nổi, ta chuẩn bị dạy dỗ hắn một chút.

Sở Lâm Phong nói rất hời hợt, không để ý tới ánh mắt khác thường của những học viên khác trong lớp học một chút nào.

- Dạy dỗ một chút mà phải đi Sinh Từ đài sao? Sở Lâm Phong, có phải đầu ngươi có vấn đề hay không? Sinh Từ đài là nơi mà tới đó, giữa hai người chỉ

có một người có thể còn sống mà xuống đài. Một người khác phải chết, giáo huấn này của người cũng quá nặng nề!

Lục Tuyết có chút không khống chế được tâm tình của mình, đối với loại thiên tài trong thiên tài như Sở Lâm Phong, nàng thực sự cảm thấy rất nhức đầu.

- Ta biết rất rõ, không phải chỉ là Sinh Tử đài thôi sao? Không phải là hấn chết thì chính là ta vong mà thôi, có gì mà kinh ngạc thế chứ? Nếu như hấn trêu chọc những người khác thì ta còn có thể lên Luận Bàn đài cùng hấn, đáng tiếc người hấn trêu chọc là người yêu nhất của ta, như vậy cũng chỉ có một kết cục, đó là chết!

Sở Lâm Phong nói xong, cả người tán mát ra một loại sát khí khiến cho người ta sợ hãi, cộng thêm vết máu trên người của hấn khiến cho người ta có cảm giác giống như là một ác ma giết người không chớp mắt vậy.

Lúc này Lục Tuyết mới hiểu được người này nói thật, nhìn dáng vẻ lòng tin mười phần của hấn, có lẽ hơn nửa Âu Dương Hồng sẽ cứu tử nhất sinh. Người có thể ngây ngốc ở trong Tinh Thần mật thất bảy tám ngày là nhân vật rất lợi hại, nhân vật như vậy coi như mình là đạo sư thì cũng không trêu chọc nổi. Bởi vì hấn có một hậu thuẫn cường đại, được Từ viện trưởng ủng hộ.

Sau đó Lục Tuyết nói cho Sở Lâm Phong vị trí phòng ngủ của mình, Sở Lâm Phong rời khỏi. Lúc này hấn cần phải đi tắm một chút, mùi máu tươi trên người thật sự là quá khó để tiếp nhận được.

Sở Lâm Phong rời khỏi, để lại tiếng nghị luận của học viên trong lớp học vang lên không dứt bên tai, Lục Tuyết cũng lắc đầu. Đối với người này nàng cũng chỉ có thể nhắm một mắt mở một mắt mà thôi.

Phòng ngủ của Sở Lâm Phong ở trong một biệt viện đơn độc phía tây của học viện. Cái biệt viện này không phải là rất lớn, chỉ có hơn mười phòng, chỉ là trong viện lại có một luyện võ trường rất lớn, hoàn cảnh hết sức u tĩnh, là một nơi không tệ để tu hành.

Sở Lâm Phong vừa mới đi vào thì đã gặp một người thiếu niên mặc y phục màu trắng đi ra:

- Tiểu tử, ngươi mới tới sao?

Thiếu niên dừng bước hỏi, ánh mắt không ngừng liếc nhìn trên người của Sở Lâm Phong, dùng ánh mắt giống như nhìn quái vật để nhìn hấn.

Sở Lâm Phong không trả lời mà chỉ hơi cười cười, thiếu niên có thể xuất hiện ở chỗ này hơn nửa đều là người giống mình, là người được học viện đặc biệt ưu ái.

Người như vậy hoặc là thiên phú dị bẩm, là người của gia tộc có bối cảnh hùng hậu, đều là người rất khó dây vào.

Nhìn tuổi tác của thiếu niên này có lẽ lớn hơn hấn vài tuổi, rất có thể là người của Ưu Đẳng ban, không chừng lại chính là một trong mười học viên xếp hạng đầu trong Thiên Long học viện.

Thiếu niên kia nhìn thấy Sở Lâm Phong không nói gì, trên mặt lóe lên vẻ giận dữ rồi biến mất, sau đó hấn cười nói:

- Ta là Ngô Tinh, nếu như ta không đoán sai, ngươi là học viên Sở Lâm Phong của ban phổ thông phải không!

Đối với việc đối phương có thể biết tên mình là Sở Lâm Phong, hấn cũng không cảm thấy kỳ quái:

- Không sai, ta chính là Sở Lâm Phong. Ngươi xem hiện giờ cả người ta rất bẩn, cho nên rất muốn tắm rửa, nếu có chuyện gì thì đợi lần sau rồi hãy nói nhé.

Sở Lâm Phong nghe hấn nói mình là Ngô Tinh, hấn lập tức nhớ lại Ngô Tinh kia được bài danh thứ tư ở trong học viện. Không nghĩ tới hấn lại gặp được đối phương ở chỗ này.

- Được rồi, dù sao tất cả mọi người cũng ở chỗ này tu hành, sẽ có cơ hội trò chuyện, cáo từ!

Nói xong hấn lập tức đi ra ngoài.

Sau đó Sở Lâm Phong tìm được phòng ngủ của mình, đẩy cửa phòng ra, vừa nhìn thấy một bóng người. Thiếu chút nữa hấn đã bị dọa cho té đất, hấn áp a ập ứng nói:

- Ngươi... Tại sao ngươi lại ở chỗ này?

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Lại hôn tư mã tĩnh di

Sau khi Sở Lâm Phong đẩy cửa phòng ra vừa nhìn, một bóng người quen thuộc không ngờ lại ngồi ở chỗ kia, thiếu chút nữa đã làm cho hắn té đái, hắn ập a ập ứng nói:

- Tư Mã mỹ nữ... Ngươi... tại sao ngươi lại ở chỗ này?

Người ở bên trong lại là Tư Mã Tĩnh Di, đây là chuyện mà dù thế nào Sở Lâm Phong cũng không nghĩ ra được. Nghĩ tới chuyện mà mình đã đồng ý với đôi phương thì hắn đã cảm thấy sau lưng lạnh toát, trên trán không tự chủ được toát ra mồ hôi lạnh.

- Sở Lâm Phong, ngươi tới đây cho ta, đứng sững sờ ở đó làm gì? Sợ ta ăn ngươi sao?

Tư Mã Tĩnh Di rất không vui nói.

Sở Lâm Phong trêu chọc ai cũng dám, thế nhưng chỉ không dám trêu chọc vào Tư Mã Tĩnh Di. Hắn đành ngoan ngoãn tiến tới.

- Đóng cửa lại, ta cũng không muốn bị người ta thấy ta đang ở trong phòng của một nam học viên.

- Đóng cửa lại? Không phải ngươi thực sự muốn ăn ta đó chứ?

Sau khi Sở Lâm Phong đóng cửa lại thận trọng hỏi.

- Sở Lâm Phong, quả thực ngươi đủ lớn gan đó. Cho ngươi tiến tiểu đội Ưu Đẳng, không ngờ ngươi lại ở tiểu đội bình thường. Nói, tại sao ngươi phải làm như vậy? Ngươi đã quên ban đầu ta bảo với ngươi thế nào rồi sao?

Trên mặt của Tư Mã Tĩnh Di hiện lên vẻ tức giận hết sức dọa người.

- Cái đó, cái đó... Tư Mã mỹ nữ, ta ở lại tiểu đội bình thường là ta có đạo lý của ta, ngươi đừng nghĩ nhiều. Quan hệ giữa ta và ngươi là như thế nào chứ? Ngươi còn không rõ ràng sao, đừng nóng giận!

Sở Lâm Phong cố gắng lấy lòng đôi phương.

- Quan hệ giữa chúng ta thế nào? Ta một... không... phải là nữ nhân của ngươi, hai không phải là vị hôn thê của ngươi, ngươi nói cho ta nghe một chút xem

Tư Mã Tĩnh Di tức giận nói.

- Khục khục! Tư Mã mỹ nữ, ta là nam nhân thứ nhất hôn ngươi đó. Còn nữa, cơ thể của ta đều bị ngươi thấy hết, ngươi nói xem quan hệ của chúng ta là như thế nào.

Sở Lâm Phong nhanh nhẹn nhanh miệng nói.

Đối với Tư Mã Tĩnh Di, có đôi khi hắn thực sự không có cách nào khống chế được mình, ở trước mặt của nàng hắn có một loại cảm giác rất tùy ý, nghĩ cái gì thì nói cái đó, không e dè.

Sở Lâm Phong nói như vậy tức thì khiến cho Tư Mã Tĩnh Di mặt đỏ tới mang tai:

- Ngươi... Ngươi lưu manh!

Không nghĩ tới hắn sẽ nói ra lời như vậy, quả thật là không thể nói lý, nhưng cũng lại là sự thực.

- Mấy ngày không gặp ngươi lại đẹp hơn rồi, có phải đã nhớ ta rồi hay không? Để ta hôn một cái nào!

Sở Lâm Phong cười nói, mà bụng dưới lại có một cổ cảm giác nóng bỏng đang xông lên trên đỉnh đầu.

Cảm giác như vậy hắn thực sự quá quen thuộc, đây là dấu hiệu Thuần Dương chi khí xuất hiện, không nghĩ tới vừa mới đột phá đến Địa Vũ cảnh đã lại xuất hiện, thật là tức chết người đi được.

- Ngươi nói cái gì vậy? Có tin ta cho ngươi một quyền hay không?

Tư Mã Tĩnh Di không chịu nổi ngôn ngữ như vậy của Sở Lâm Phong.

Sau khi nói xong lời này thì đột nhiên nàng lại thấy được hai mắt đỏ hồng của hắn, dường như nghĩ tới điều gì đó, nàng nói:

- Không thể nào! Tật xấu của oan gia chết tiệt này lại tái phát lúc này, không phải hôm nay ta sẽ bị hấn ăn đó chứ?

Khi Tư Mã Tĩnh Di đang nhấp nhô bất an thì thanh âm của Sở Lâm Phong truyền đến:

- Tư Mã mỹ nữ, mau công kích ta một quyền, tật xấu của ta lại tái phát, ta sợ không khống chế được tự mình, sẽ ăn người đó!

Tư Mã Tĩnh Di đã từng trải qua hai lần Sở Lâm Phong phát bệnh, mỗi một lần đều khắc cốt ghi tâm như vậy cho nên mới khiến cho người ta khó có thể quên. Nếu như lần này không ngăn cản, có lẽ nàng sẽ thực sự bị hấn ăn tươi.

Tuy rằng kỳ thực trong lòng đã sớm muốn làm nữ nhân của hắn, chỉ là dưới tình huống như vậy bị hấn ăn, không có lợi. Nói cách khác, khi đó hắn cũng không biết, cũng không biết thương hương tiếc ngọc, nghe nói lần đầu tiên rất là đau, lỡ đâu sau khi làm chuyện mà đối phương không nhận thì thảm vô cùng.

- Người còn do dự cái rắm? Nhanh lên một chút, ta thực sự sẽ ăn tươi người đó!

Lúc này Sở Lâm Phong đã có chút không khống chế nổi, tất cả hình ảnh trong đầu đều là tình cảnh Tư Mã Tĩnh Di rên rỉ dưới người mình.

Tư Mã Tĩnh Di cắn răng, sau đó bỏ ra một chiêu, trực tiếp đánh vào trên người của Sở Lâm Phong.

Một chiêu này nàng đã dùng chỉ ít tám phần mười thực lực, vốn tưởng rằng dưới một chiêu này Sở Lâm Phong sẽ phải chịu trọng thương. Thế nhưng chuyện khiến cho Tư Mã Tĩnh Di khó có thể tin đã xảy ra. Tuy hắn bị mình đánh bay ra mấy thước, thế nhưng cũng không hề bị thương tổn, ở khóe miệng ngay cả một tia máu cũng không có.

Kỳ thực đây là hiệu quả từ Tinh Thần thân thể tầng hai của Sở Lâm Phong, có thể hoàn toàn chống lại một kích toàn lực của võ giả Địa Vũ cảnh nhất trọng thiên.

Tư Mã Tĩnh Di có thực lực Địa Vũ cảnh nhị trọng thiên, chỉ là nàng chỉ dùng tám phần mười thực lực, đương nhiên rất khó đã thương được tới Sở Lâm Phong.

- Người, không ngờ người không bị thương? Làm sao có thể! Rốt cuộc thân thể là gì, không ngờ lại mạnh mẽ như vậy!

Về mặt Tư Mã Tĩnh Di giật mình nói.

- Dùng toàn lực, bà nương nhà người nhanh lên một chút đi, ta thực sự sắp không khống chế nổi nữa rồi!

Sở Lâm Phong vẫn duy trì một tia tỉnh táo cuối cùng, quát.

- Bà nương? Người lại dám mắng ta là bà nương? Người muốn chết phải không, ta sẽ thành toàn cho người!

Tư Mã Tĩnh Di bị lời này của Sở Lâm Phong chọc giận.

- Hàn Băng Liệt Diễm Chiêu!

Một cỗ chiêu lực mang theo khí tức băng hàn và cực nóng trong nháy mắt đã xuất hiện ở trong tay của Tư Mã Tĩnh Di. Đồng thời còn mang theo thế sấm sét công kích về phía Sở Lâm Phong.

Nếu như lúc này Sở Lâm Phong còn tỉnh táo thì có lẽ sẽ rất kinh ngạc vì trong chiêu lực công kích này bao gồm hai loại nguyên tố thuộc tính. Có lẽ cũng bởi vì Tư Mã Tĩnh Di linh ngộ thuộc tính như vậy thì mới có thể dùng thực lực Địa Vũ cảnh nhị trọng thiên để tiến vào tiểu đội Ưu Đẳng.

Tay của Tư Mã Tĩnh Di trực tiếp đánh vào trên ngực Sở Lâm Phong, một chiêu này là một kích nén giận của nàng, đồng thời cũng đã thi triển võ kỹ công kích, uy lực của nó có thể nghĩ nha.

- Phanh phanh!

Tay của Tư Mã Tĩnh Di đánh lên trên ngực Sở Lâm Phong, sau đó truyền đến một tiếng vang rất lớn, nàng trực tiếp bị đẩy lui ra mấy bước mới đứng vững được. Toàn bộ cánh tay đều đang tê dại, giống như không nghe nàng sai bảo vậy, đã không có chút tri giác nào nữa.

- Rốt cuộc hắn là quái vật gì, sao lại có thân thể phòng ngự lợi hại như vậy chứ?

Tư Mã Tĩnh Di cảm giác được rất rõ ràng, một chiêu này của mình như đánh vào trên tấm sắt vậy.

Sở Lâm Phong lại một lần nữa rất tiêu sái bay ra ngoài, chỉ là lúc này hắn không may mắn như trước nữa, khóe miệng đã xuất hiện máu tươi, đồng thời vị trí ngực có vết tích lõm xuống rõ ràng.

Mãi hồi lâu sau hần mới bò dậy, một chương này của Tư Mã Tĩnh Di trực tiếp chấn Thuần Dương chi khí trong cơ thể của Sở Lâm Phong không còn thấy bóng dáng tăm hơi, hiện tại hần đã hoàn toàn tỉnh táo lại.

Chỉ là ngực đau đớn lại khiến cho hần cảm giác rất khó chịu:

- Tư Mã mỹ nữ, ngươi... Ngươi muốn mưu sát phu quân sao, nếu như đánh chết ta, ta xem ai còn lấy ngươi nữa!

Sở Lâm Phong từ từ đi qua, thấy tình huống bên trong thân thể, không ngờ xương ngực lại bị gãy hai cái, chỉ là nội tạng cũng không có gì đáng ngại cả.

- Chết thì chết, muốn lấy ta, ngươi cho là ngươi là ai chứ? Cũng không biết xấu hổ!

Tư Mã Tĩnh Di cũng không vui nói.

Đột nhiên thấy vẻ mặt thống khổ trên mặt của Sở Lâm Phong, nàng vội vàng tiến lên hỏi:

- Thương thế của ngươi thế nào rồi? Ai bảo ngươi nói lung tung, ta cũng nhất thời tức giận cho nên mới xuống tay độc ác, xin lỗi, thực sự xin lỗi!

Sở Lâm Phong ngoài cười nhưng trong không cười nói:

- Xin lỗi là xong việc sao? Nếu không ngươi cũng cho ta đánh ngươi một quyền thử xem? Để xem tư vị đau đớn này thế nào?

- Vậy ngươi muốn ta làm thế nào?

Tư Mã Tĩnh Di cảm giác mình đuối lý, thoáng cái giọng nói đã mềm nhũn ra.

- Rất đơn giản, hôn ta một cái!

Sở Lâm Phong cười nói.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Tư Mã Tĩnh Di tức thì hiện lên vẻ đỏ bừng:

- Lâm Phong, chúng ta có cơ hội ở một chỗ sao? Ngươi đã có vị hôn thê, ta lại lớn tuổi hơn ngươi...

Tư Mã Tĩnh Di còn chưa nói hết lời thì Sở Lâm Phong đã trực tiếp ôm lấy nàng, cường thế dán môi hôn vào bên trên đôi môi anh đào của nàng.

Một loại cảm giác khiến cho người ta hưng phấn, khiến cho người ta hít thở không thông truyền khắp toàn thân của Tư Mã Tĩnh Di. Nàng cố gắng gượng dậy lại không có hiệu quả, dường như hai tay của Sở Lâm Phong có lực vạn quân vậy, khiến cho nàng không có cách nào nhúc nhích được.

Qua một phút, môi của Sở Lâm Phong mới rời khỏi môi nàng:

- Tĩnh Di, nhất định chúng ta sẽ ở chung được với nhau, đương nhiên Nhượng Hi sẽ không phản đối. Về phần tuổi tác của nàng và ta. Ta không quan tâm, không phải cô nhân là có câu nói là nữ nhân hơn tuổi càng tốt sao?

Nghe thấy Sở Lâm Phong không gọi mình là Tư Mã mỹ nữ nữa mà gọi là Tĩnh Di, trong lòng Tư Mã Tĩnh Di tức thì vui vẻ, xem ra nhiệm vụ của mình đã hoàn thành được một nửa.

- Đa tạ ngươi Lâm Phong. Từ sau khi ở đình nghị mất bị ngươi cưỡng hôn, ta cảm thấy không thể nào không nhớ ngươi được. Mỗi ngày trong đầu đều là hình ảnh của ngươi, chỉ là ta không rõ vì sao ngươi lại có loại bệnh này mà thôi. Ta thấy khi ngươi ở với nữ nhân khác sẽ không có chuyện này.

Tư Mã Tĩnh Di hỏi.

- Ta trời sinh là thân thể Thuần Dương, mà ngươi cũng là thân thể Cửu Âm trời sinh. Khi ở cùng với ngươi sẽ kích phát Thuần Dương chi khí của ta. Vì vậy ta sẽ khó có thể khống chế bản thân mình, nếu như không đánh tan Thuần Dương chi khí trong cơ thể thì cũng chỉ có thể dùng phương thức giao hợp để bài trừ, không thì ta sẽ có nguy hiểm bạo thể mà chết.

Sở Lâm Phong rất nghiêm túc nói.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Tương kế tựu kế

Sở Lâm Phong nhớ kỹ Kiếm linh Nguyệt Nhi đã nói qua. Trong vòng nửa năm mình phải giao hợp với Tư Mã Tĩnh Di, tính toán thời gian không sai biệt

lắm đã qua hai tháng rồi.

Nếu đã biết tâm ý của nàng đối với mình, vậy chuyện sau này sẽ là nước chảy thành sông, Sở Lâm Phong đã có dự định, chờ sau khi lên sinh tử đài với Âu Dương Hồng thì hắn sẽ ăn tươi Tư Mã Tĩnh Di, hấp thu thuần âm chi khí của nàng. Khiến cho trong cơ thể của hắn một lần nữa xuất hiện Hỗn Độn chi khí.

Đồng thời hắn cũng hỏi lão đầu Viện trưởng xem có được liệu có thể khôi phục linh hồn như Hồn Tuyết Thảo mà Kiếm linh Nguyệt Nhi nói hay không. Nếu như có thì tốt, không có thì trực tiếp để lão đầu đi nghỉ biện pháp, nếu như ngay cả chút chuyện ấy mà một học viện cũng không làm được thì còn gọi gì là học viện nữa?

- Thân thể Thuần Dương, thân thể Cửu Âm? Lâm Phong, rốt cuộc có bao nhiêu bí mật chứ?

Tư Mã Tĩnh Di phát hiện ra mỗi một lần ở cùng với Sở Lâm Phong thì hắn đều mang đến cho mình chấn động vô cùng.

- Thân thể Thuần Dương của ta cần rất nhiều âm khí âm nhu của nữ tử để điều hòa, không chỉ có thực lực có thể nhanh chóng được đề thăng mà đối phương cũng có thể có được chỗ tốt không nhỏ. Lâm Nhượng Hi như chúng ta, nàng là thân thể Huyền Âm trời sinh.

Sở Lâm Phong cười nói.

- Điều hòa thế nào?

Tư Mã Tĩnh Di mơ hồ nghĩ đây nhất định là chuyện có quan hệ tới chuyện nam nữ. Sau khi nói xong trên mặt nàng hiện lên vẻ nóng hừng hực.

- Rất đơn giản, trực tiếp ăn tươi đối phương, Tĩnh Di, lúc nào ta có thể ăn nàng đây? Trong vòng ba tháng ta phải điều hòa cùng một nữ tử Cửu Âm, nếu không thì khó giữ được cái mạng nhỏ này, nàng là lựa chọn tốt nhất của ta.

Trên mặt của Tư Mã Tĩnh Di không có chút tức giận nào, dù sao sớm muộn gì nàng cũng sẽ là người của hắn. Lại nói nàng và hắn cũng đã có quá nhiều lần tiếp xúc thân mật, cho dù hắn như vậy cũng không có gì cả.

- Bởi vì chuyện này cho nên người mới tiếp cận ta sao?

Đây là chuyện nàng lo lắng nhất.

- Nàng không có lòng tin với mình hay là không có lòng tin đối với ta? Nàng là người thiên tư quốc sắc, không có nam nhân nào mà không thích người, đương nhiên ta cũng không phải là ngoại lệ. Tĩnh Di, nàng yên tâm, Sở Lâm Phong ta không phải là loại người lạm tình, chỉ cần là nữ nhân của ta thì ta sẽ che chở trăm bề, Lâm Nhượng Hi như vậy mà nàng cũng thế!

Sở Lâm Phong nói thẳng ra suy nghĩ của mình.

Lúc này Tư Mã Tĩnh Di như một nữ nhân trẻ tuổi, nghe Sở Lâm Phong nói xong, trong lòng cảm động, không kiềm được mà lại hôn lên môi của Sở Lâm Phong.

Cặp môi thơm như vậy tự nhiên Sở Lâm Phong sẽ không cự tuyệt, rất nhanh hai người đã hôn tới mức nóng bỏng. Hai tay của Sở Lâm Phong cũng không nhàn rỗi, cách y phục sờ loạn lên trên người của Tư Mã Tĩnh Di.

Nơi sung mãn ở trong tay của hắn không ngừng biến đổi hình dạng, xúc cảm vô cùng thoải mái, giữa lúc Sở Lâm Phong chuẩn bị dòi xuống thì cảm giác khô nóng đã biến mất ở bụng dưới lại bắt đầu xuất hiện.

Hắn rất không tình nguyện đẩy Tư Mã Tĩnh Di ra, thấy khuôn mặt nàng đỏ bừng, Sở Lâm Phong cười nói:

- Tĩnh Di, bây giờ chúng ta không thể làm như vậy, hai ngày sau ta sẽ lên Sinh Tử đài với Âu Dương Hồng, thời gian giao hợp ta không dám xác định là bao lâu. Ngộ nhớ sau khi chiếm được thuần âm chi khí của nàng, ta lại đột nhiên tiến vào trạng thái đột phá. Như vậy cũng không biết là mấy ngày, chờ sau khi chuyện này kết thúc, nhất định nàng phải giải trừ thống khổ cho ta.

Lúc này Tư Mã Tĩnh Di cũng đã tỉnh táo, chuyện mới vừa rồi thật là quá mất mặt, nàng nói:

- Lâm Phong, người thật là hư đốn, tại sao lại có thể sờ loạn lên trên người ta chứ? Làm cho tâm lý của người ta rối loạn, rốt cuộc giữa người và Âu Dương Hồng đã xảy ra chuyện gì?

Sau khi Sở Lâm Phong nhìn tình huống xương trong cơ thể thì lại kinh ngạc. Bởi vì xương ngực đã bị Tư Mã Tĩnh Di cắt đứt không ngờ lại bắt đầu khép lại, tuy rằng tốc độ rất chậm nhưng lại có thể thấy được. Nhất định hai ngày sau sẽ khỏi hẳn, tình huống như vậy hắn cũng không biết là vì sao.

Tinh Thần thân thể tạm thời còn chưa có năng lực tự động chữa trị khớp xương. Cho nên thứ duy nhất có thể giải thích hiện tượng này chính là huyết mạch trên người, sau khi hấp thu long lực trong long lân, dường như huyết mạch đã bị thức tỉnh một chút, nhưng cũng không phải là quá rõ ràng.

- Âu Dương Hồng lại dám trêu chọc vào Nhượng Hi, trêu chọc nữ nhân của ta, nàng nói xem hắn có nên chết đi hay không? Đương nhiên nếu có người trêu chọc nàng, vậy hắn cũng rất đáng chết, nữ nhân của ta không cho phép bất kỳ kẻ nào nhúng chàm vào.

Trên người của Sở Lâm Phong đột nhiên toát ra một loại sát khí lạnh như băng.

Tư Mã Tĩnh Di cảm thấy ảm áp:

- Âu Dương Hồng là đệ nhất nhân ban phổ thông, ngươi có nắm chắc hay không?

Nói ra lời này Tư Mã Tĩnh Di có chút hối hận, với những biến hóa của Sở Lâm Phong, thì đương nhiên cũng không có vấn đề gì cả.

- Giết hắn giống như một bữa ăn sáng! Được rồi, nàng Tĩnh Di đi ra ngoài đi! Nếu như ở lại một lát nữa, ta sợ lại phải chịu một chương của nàng, phải biết rằng một chương của nàng đã đánh nát xương ngực của ta. Chỉ là nó đã khép lại được gần một nửa, đừng lo lắng.

Vốn Tư Mã Tĩnh Di còn muốn nói điều gì, chỉ là thấy ánh mắt bất đắc dĩ của Sở Lâm Phong, nàng gật đầu từ từ đi ra ngoài.

- Bà nương chết tiệt, hạ thủ rất nặng đó. Nếu như Tinh Thần thân thể của lão tử không tới tầng hai, chẳng phải sẽ bị một chương của ngươi đánh chết sao? Xem sau này ta dạy bảo ngươi thế nào!

Tư Mã Tĩnh Di đi rồi Sở Lâm Phong mới lẩm bầm nói.

Trong phòng ngủ có đầy đủ mọi thứ, chỗ tắm rửa cũng rất rộng mở, sau khi Sở Lâm Phong tắm sơ qua, đổi một thân y phục trắng, cả người có vẻ tràn ngập tinh thần, ngọc thụ lâm phong. Chỉ là ở ngực lại có một dấu bàn tay rất rõ ràng.

Sở Lâm Phong nhớ rõ Âu Dương Hồng đang chuẩn bị tìm người thăm dò thực lực của mình. Nếu ở chỗ này tự nhiên sẽ không có người nào tới. Ngay sau đó hắn đi ra ngoài, hắn chuẩn bị cho Âu Dương Hồng một chút kinh hi.

Dọc trên đường đi có không ít người chỉ trỏ Sở Lâm Phong, cũng không ít khuôn long muội muội thiếu chút nữa đã yêu thương nhưng nhớ, khiến cho Sở Lâm Phong phải tìm một nơi ít người.

Chừng qua hai canh giờ, rốt cục mục tiêu đã xuất hiện. Chỉ là Sở Lâm Phong lại làm bộ như không biết, ngồi ở dưới một thân cây lẳng lẳng thường thức một viên tinh thạch hạ phẩm ở trong tay.

Đột nhiên một đạo chương phong sắc bén từ phía sau lưng hắn truyền đến, Sở Lâm Phong không dám khinh thường, ngộ nhờ thực lực của đối phương còn lợi hại hơn so với Tư Mã Tĩnh Di. Như vậy Tinh Thần thân thể tầng hai sẽ không có cách nào thừa nhận được. Ngay sau đó hắn vội vàng vàng đứng lên xoay người đánh ra một chương, va chạm với tay của người tới.

Một chương này kỳ thực Sở Lâm Phong chỉ dùng năm tầng thực lực của mình. Hắn muốn đối phương nghĩ thực lực của mình không mạnh, như vậy có thể tạo ra cho Âu Dương Hồng kinh hi trở tay không kịp.

Sở Lâm Phong trực tiếp bị đẩy lui về phía sau mấy bước, chân lão đảo ngã nhào trên đất, sau đó hắn lại mạnh mẽ nghịch chuyển tinh thần lực trong cơ thể, khiến cho khoe miệng chảy ra một tia máu tươi. Làm như vậy sẽ có vẻ càng thêm chân thật.

Chỉ là tư vị nghịch chuyển tinh thần lực này quả thực không dễ chịu, đổi lại là những người khác thì có lẽ sẽ không dám thử. Bởi vì làm như vậy sẽ có khả năng gân mạch tán loạn. Chỉ là gân mạch của Sở Lâm Phong đã trải qua hai lần tinh thần lực cải tạo, đã sớm vô cùng cứng cỏi, đương nhiên hắn sẽ không sợ.

Người đánh lên thấy một chương đã đánh ngã Sở Lâm Phong xuống đất, lại còn bị thương, hơn nữa hắn có thể cảm giác được rõ ràng một chương này của Sở Lâm Phong tối đa chỉ là thực lực Địa Vũ cảnh nhị trọng thiên mà thôi. Sau khi có được kết quả mình mong muốn, hắn lắc mình mấy cái rồi biến mất.

Sở Lâm Phong đứng lên, khoe miệng nở nụ cười tươi:

- Chậm rãi trở lại nói cho Âu Dương Hồng đi, Âu Dương Hồng, nhất định ta sẽ trả lại cho ngươi một chương này, đừng cho là ta không biết ngươi là ai.

Mặc dù đối phương che mặt, thế nhưng Sở Lâm Phong lại biết rõ chính là thiếu niên Âu Dương Hồng đã nói chuyện với hắn. . .

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Hai lão đầu đặt cược

Sau đó Sở Lâm Phong về tới phòng ngủ tu hành của mình, chuyện đã xử lý xong, còn lại chính là chờ đợi ngày lên trên Sinh tử đài quyết đấu cùng Âu Dương Hồng.

Trong lúc rảnh rỗi, đã lâu rồi hắn không xem trứng ma thú bên trong đai lưng trữ vật. Cũng không biết khi nào mới có thể ấp trứng, Sở Lâm Phong quyết

định lấy ra để nhìn một chút.

Từ sau khi đạt được trứng ma thú này, Sở Lâm Phong chưa từng chân chính xem qua, vừa lấy ra nhìn, hấn lại càng kinh ngạc.

Ngoài trứng ma thú lại có vết rách, tuy rằng rất nông, thế nhưng mắt thường lại có thể thấy được rõ ràng, hơn mười vết rách nhọt nhọt rắc rối phức tạp phân bố ở phía trên.

- Đã xảy ra chuyện gì? Không phải Nguyệt Nhi tỷ tỷ nói trứng ma thú này không có tinh thần lực cường đại thì sẽ không có cách nào ấp trứng được sao? Vì sao ta đặt ở bên trong đai lưng trữ vật lại có dấu hiệu ấp trứng cơ chứ?

Trong lòng Sở Lâm Phong tự lẩm bầm.

- Lâm Phong, ngươi khờ hay là giả ngốc vậy? Trứng ma thú này cần tinh thần lực cường đại hơn để ấp trứng, không sai. Thế nhưng ngươi xem một chút xem bên trong đai lưng trữ vật của ngươi không thiếu cái gì nhất chứ.

Thanh âm của Kiếm linh Nguyệt Nhi xuất hiện.

Sở Lâm Phong không nói nhiều, vội vàng tra xét vật phẩm bên trong đai lưng trữ vật, vừa nhìn, không ngờ toàn bộ tinh thạch bên trong lại biến mất không thấy, phát hiện này tức thì khiến cho hấn mừng rỡ.

Kiếm linh Nguyệt Nhi đã từng nói trứng ma thú này có thể là hậu đại của linh thú Huyết Ảnh Cuồng Sư. Sau khi ấp trứng ra sẽ là một linh thú, đây chính là chuyện mà Sở Lâm Phong tha thiết ước mơ, hấn cũng không cảm thấy đau lòng đối với chuyện tinh thạch giảm thiểu.

Có thể tìm được phương pháp ấp trứng Huyết Ảnh Cuồng Sư là chuyện làm cho Sở Lâm Phong cao hứng nhất, lúc này trong đầu Sở Lâm Phong đang ảo tưởng sau này bản thân có một đầu linh thú là chuyện trâu bò tới cỡ nào.

- Ngươi cũng đừng cao hứng quá sớm, muốn ấp trứng Huyết Ảnh Cuồng Sư thì phải tiêu hao nhiều vô số tinh thạch. Ngươi cần phải chuẩn bị tâm lý, tới lúc đó không nên tiếc tinh thạch.

Kiếm linh vừa cười vừa nói.

Đối với Sở Lâm Phong, nàng thường xuyên gọi cho hấn một gáo nước lã, chỉ là Sở Lâm Phong cũng đã tập mãi thành thói quen, có lúc nàng không gọi nước lã trái lại hấn còn cảm thấy rất khó chịu.

Đối với tinh thạch, Sở Lâm Phong vẫn có biện pháp lấy được, mỗi tháng Từ lão đầu Viện trưởng sẽ cho mình không ít tinh thạch. Nếu có cơ hội có thể để cho đối phương đưa ra nhiều thêm chút, học viện lớn như vậy, một chút tinh thạch ấy là con số nhỏ.

Lúc này nếu như Từ viện trưởng biết được Sở Lâm Phong nghĩ như vậy, không biết hấn có lập tức phun máu mà chết hay không. Tầm quan trọng và tính thừa thớt của tinh thạch khiến cho ngay cả Viện trưởng như hấn, có chút thời gian cũng không thể có được.

Tinh thạch của Thiên Long học viện đều lấy được từ trong tay của hoàng gia đế quốc Thiên Long, hoặc là nói Thiên Long học viện chính là một nơi tuyển chọn tinh anh của hoàng gia.

Sở Lâm Phong cẩn thận nhìn trứng ma thú Huyết Ảnh Cuồng Sư rồi cười nói:

- Tiểu Cuồng sư, ngươi cần phải ấp trứng ra sớm một chút, lão tử còn cần rất nhiều tinh thạch để đề thăng thực lực nha. Ta cho ngươi ba tháng tinh thạch để hấp thu, nếu như vẫn không thể ấp ra trứng thì cũng chỉ có thể chờ thực lực ta tăng lên rồi lại nói.

Không có tinh thạch, ban ngày Sở Lâm Phong không có cách nào tu hành được. Chỉ có thể dựa vào buổi tối hấp thu tinh thần lực, chỉ là từ sau khi hấp thu tinh thần lực trong tinh thần mật thất, tinh thần lực hấp thu được trong một buổi tối quả thực không có cách nào so sánh được với nó.

Thời gian cả đêm tối đa chỉ hấp thu được một canh giờ, loại cảm giác phiền muộn trong lòng này làm cho hấn rất khó chịu.

Rất nhanh hai ngày đã qua đi, trong học viện lan truyền tin tức Sở Lâm Phong và Âu Dương Hồng quyết đấu sinh tử. Rất nhiều học viên từ lúc sáng sớm đã đi tới trước Sinh tử đài, cùng chờ đợi lần biểu diễn từ vong đặc sắc này.

Tại phòng của viện trưởng, Từ viện trưởng hí mắt nằm ở trên một cái ghế, nói với Công Tôn Trường Viễn:

- Trường Viễn, ngươi nói xem có phải chúng ta đã nuông chiều tiểu tử Sở Lâm Phong này quá mức hay không? Ta dám khẳng định, nếu như lần này chúng ta không ra cửa ngăn cản thì Âu Dương Hồng kia sẽ chỉ có chết mà thôi. Tuy rằng tiểu tử kia không có thiên phú tốt như Sở Lâm Phong, thế nhưng cũng coi như là học viên tốt trong học viện, ngươi nói xem chúng ta có cần cứu hấn hay không?

Chuyện Sở Lâm Phong và Âu Dương Hồng lên Sinh Tử đài, ngay cả Công Tôn Trường Viễn và Từ viện trưởng cũng biết, hai người đều là nhân vật thiên tài trong học viện, bất kỳ người nào chết đi cũng là tổn thất to lớn của học viện.

- Lão Từ, ngươi nói xem tiểu tử Sở Lâm Phong này có khả năng thua hay không? Nếu như hấn xuất hiện nguy hiểm thì chúng ta có cần cứu hấn hay không?

Công Tôn Trường Viễn đưa ra câu hỏi với Từ viện trưởng.

- Ngươi không có lòng tin đối với tiểu tử kia như vậy sao? Ta dám khẳng định hần thắng chắc, nếu không chúng ta đánh cuộc một chút. Nếu như hần thắng ngươi cho ta 100 viên tinh thạch thượng phẩm, ngược lại thì ta sẽ cho ngươi 100 viên, sao?

- 100 viên tinh thạch thượng phẩm? Từ lão đầu, đây chính là một năm bổng lộc của ta, ngươi lại có ý đồ với tinh thạch của ta. Người Phó viện trưởng như ta đây quả thực là danh không xứng với thực.

Công Tôn Trường Viễn lập tức ai oán nói.

- Như vậy đi, nếu như ta thua thì sẽ cho ngươi 100 viên. Mà ngươi thua thì 50, ta thật không biết vì sao ngươi lại coi trọng Âu Dương Hồng như vậy. Phải biết rằng Sở Lâm Phong mới là đối tượng chúng ta bồi dưỡng trọng điểm.

- Được, ta đồng ý với ngươi, nhiều lời vô ích, hiện giờ chúng ta đi tới Sinh Tử đài nhìn xem. Có 50 viên tinh thạch thượng phẩm này, ta có thể có thể đột phá một cảnh giới hay không cũng không nhất định.

Công Tôn Trường Viễn như đã nắm chắc phần thắng, khuôn mặt hiện lên nụ cười.

Hôm nay là ngày náo nhiệt nhất ngoại trừ ngày Thiên Long học viện tuyển nhận học viên ra. Chung quanh Sinh tử đài đã có học viên rất nhiều đứng đầy, tiểu đội phổ thông và người của ban Ưu Đẳng cũng có không ít, tất cả mọi người đều muốn nhìn một chút xem rốt cuộc Sở Lâm Phong được đồn thổi rất nhiều này có gì lợi hại.

Khi mặt trời lên cao Âu Dương Hồng đã lên Sinh Tử đài, đối với Sở Lâm Phong hần rất có lòng tin đem chém giết. Bởi vì từ trong miệng người thăm dò hần biết được tối đa Sở Lâm Phong chỉ có thực lực Địa Vũ cảnh nhị trọng thiên.

Đối với thực lực như vậy, không cần ba chiêu là hần có thể chém giết được. Lúc này hần đang nở nụ cười nhìn mọi người ở dưới đài.

Ngưu Thiên và Lâm Nhược Hi, Đường Ly đã đến Sinh tử đài rất sớm. Bọn họ hết sức lo lắng đối với việc Sở Lâm Phong đối chiến với Âu Dương Hồng, dù sao đối phương là cao thủ xếp hàng thứ nhất trong tiểu đội phổ thông.

Lục Tuyết cũng tới, lúc này trong lòng vị đạo sư như nàng cũng hết sức lo lắng. Không phải nàng lo lắng Sở Lâm Phong mà là lo lắng cho Âu Dương Hồng, nàng có dự cảm rất mạnh là Âu Dương Hồng cũng không phải là đối thủ của Sở Lâm Phong.

Thời gian từ từ trôi qua, người vây xem phía dưới có chút không chờ nổi. Đã bắt đầu xì xào bàn tán.

- Không phải tiểu tử sẽ không tới chứ? Hiện tại đã là lúc nào rồi?

- Ta dám khẳng định tiểu tử kia đã sợ, lên Sinh Tử đài này sẽ mất mạng, ai muốn cầm cái mạng nhỏ của mình để đùa giỡn chứ?

- Lên Sinh Tử đài với Âu Dương Hồng xếp hàng thứ nhất trong tiểu đội phổ thông chính là đang tìm chết. Ta thật không biết tiểu tử này nghĩ như thế nào, lẽ nào đầu bị lừa đá, quả thực là ngu không ai bằng.

Tiếng nghị luận vang lên không dứt bên tai, Âu Dương Hồng trên đài nghe thấy vậy khuôn mặt lại càng tươi cười. Cố biểu hiện một phen, hần cố ý lớn tiếng quát về phía mọi người:

- Sở Lâm Phong, nếu như ngươi không đến thì ta cũng không miễn cưỡng ngươi. Chỉ cần ngươi ở trước mặt mọi người dập đầu ba cái, lại nói Sở Lâm Phong ta là một phế vật, là người hèn nhất thì ta sẽ bỏ qua cho ngươi!

Thanh âm rất lớn, hầu như tất cả mọi người đều nghe thấy rõ ràng, những lời này nghe vào trong tai đám người Lâm Nhược Hi rất là khó nghe. Nếu như không phải Đường Ly kéo tay thì Lâm Nhược Hi đã xông lên đài tìm Âu Dương Hồng tính sổ.

Nam nhân của mình bị người khác nói như vậy, nàng không chịu nổi, vẻ mặt nàng giận dữ nhìn Âu Dương Hồng nói:

- Ngươi sẽ biết sự lợi hại của Lâm Phong, cứ cho ngươi đặc ý trong chốc lát.

Vừa dứt lời, một đạo thanh âm quen thuộc đã truyền đến:

- Âu Dương Hồng, tiểu gia tới đây. Hôm nay coi như ngươi dập đầu một trăm cái thì cũng khó thoát khỏi số phận bị ta chém giết.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Quyết chiến sinh tử đài (1)

Trong lúc mọi người ở đây chờ đợi lo lắng, Sở Lâm Phong thì triển ra thân pháp Di hình hoán ảnh đi tới Sinh tử đài.

Sở Lâm Phong mặc một thân y phục màu trắng đứng ở trên Sinh tử đài có vẻ rất tiêu sái, thấy ánh mắt vui mừng của mọi người dưới đài, hắn cười cười.

- Ngại quá, không nghĩ tới lại ngủ quên, khiến mọi người đợi lâu! Đợi lát nữa ta sẽ cho mọi người một kết quả khiến cho mọi người hài lòng.

Âu Dương Hồng thấy Sở Lâm Phong vừa lên đài đã cướp đi toàn bộ ánh mắt vốn thuộc về mình, trong lòng lập tức tức giận, sát ý trên mặt lóe lên rồi biến mất.

- Sở Lâm Phong, mặt mũi của ngươi thật là lớn, không ngờ lại để lão tử chờ lâu như vậy. Có phải ngươi ham sống sợ chết nên muốn kéo dài thêm chút thời gian hay không?

- Chỉ bằng vào ngươi? Thấy mặt ngươi ta đã cảm thấy chán ghét, ngươi muốn chết như thế nào? Ta cho ngươi hai lựa chọn, một là đầu thân khác biệt, một là cho ngươi toàn thây. Chọn cái trước thì chết sẽ sạch sẽ lưu loát không có gì thống khổ. Thế nhưng chọn cái sau, nhất định sẽ phải chịu đả vật vô tận.

Trên mặt của Sở Lâm Phong từ đầu đến cuối đều duy trì vẻ mỉm cười.

Thanh âm không lớn, nhưng mọi người lại có thể nghe thấy rõ ràng. Không ngờ sự cuồng vọng của Sở Lâm Phong còn lớn hơn so với Âu Dương Hồng, đối với thiếu niên thần kỳ này, mọi người càng hy vọng hai người nhanh chóng quyết đấu hơn một chút.

- Nhược Hi, Lâm Phong nói tự tin như vậy, có phải hắn lại đột phá hay không?

Đường Ly ở một bên nhỏ giọng hỏi.

- Ta không rõ ràng lắm, chàng làm việc luôn rất cẩn thận, tuy rằng ta không biết thực lực bây giờ của chàng ra sao. Thế nhưng ta lại dám khẳng định chàng sẽ thắng, hơn nữa thắng vô cùng dễ dàng.

- Vì sao? Ta có chút lo lắng cho hắn, trong lòng không tốt chút nào!

Đường Ly không nghĩ tới mình lại lỡ miệng.

- Ha ha, Đường Ly, ta biết ngươi cũng thích Lâm Phong, yên tâm đi. Chỉ cần chàng tình nguyện thì ta sẽ không ngại. Lâm Phong sẽ thắng, đây là kết quả tất yếu, bởi vì chàng là nam nhân của ta!

Lâm Nhược Hi nói rất tự nhiên, không có chút xấu hổ nào cả.

Có lẽ là nàng cố ý nói như vậy, hai người trên đài đều có thể nghe thấy rất rõ ràng. Âu Dương Hồng hung hăng trừng mắt nhìn Lâm Nhược Hi, thầm nghĩ:

- Đàn bà thôi, chờ lão tử chém giết tiểu tử này, nhất định sau đó sẽ khiến cho ngươi biết sự lợi hại của ta, đã rất lâu rồi ta không chạm vào nữ nhân, không cho ngươi hôn mê hai ngày thì khó tiêu mối hận trong lòng của ta.

Sở Lâm Phong lại gật đầu với Lâm Nhược Hi, vẫn duy trì vẻ tiêu sái phiêu dật đứng ở trên Sinh tử đài như trước.

Âu Dương Hồng có chút không chờ nổi, nhìn Sở Lâm Phong cả giận nói:

- Sở Lâm Phong, vốn có ta muốn tha cho ngươi một mạng. Ai ngờ ngươi lại không biết cất nhắc, ngươi yên tâm đi. Sau khi ngươi chết nữ nhân của ngươi ta sẽ chăm sóc giúp ngươi thật tốt!

Nói xong thân thể khẽ động, trong bàn tay nhanh chóng xuất hiện tinh thần lực, nhanh như chớp công kích về phía Sở Lâm Phong.

Mục đích của Âu Dương Hồng rất đơn giản, nhiều người nhìn hai người mình như vậy, nếu như mình có thể một chiêu làm cho Sở Lâm Phong trọng thương hoặc là chém giết. Như vậy uy vọng của mình sẽ một lần nữa đề thăng, có thể Lâm Nhược Hi sẽ phải nhìn mình với cặp mắt khác xưa.

Dù sao nhiều thiếu nữ đều ưa thích cao thủ có thực lực cường đại, cũng không biết loại ý nghĩ ác tâm như của hắn.

Tốc độ công kích của Âu Dương Hồng rất nhanh, cự ly của Sở Lâm Phong và hắn chỉ có năm thước, trong nháy mắt chưởng của hắn đã đi tới trước mặt Sở Lâm Phong.

- Đề tiện! Ngay cả chào hỏi cũng không nói mà đã đánh, tiểu tử này quả thực không phải là người!

Ngưu Thiên cả giận nói.

Sở Lâm Phong lại tùy ý đánh ra một chưởng đón tiếp công kích lúc này của đối phương. Chỉ là một chưởng này của hắn cũng có tám phần mười lực đạo, nếu như chiêu thứ nhất đã bị đối phương đánh bay, như vậy cũng rất mất mặt.

- Không biết tự lượng sức mình!

Âu Dương Hồng thấy Sở Lâm Phong không tránh né mà còn giờ chường lên cứng rắn và chạm với mình. Trong lòng hắn tức thì cười nói, một chường này của hắn là toàn lực thi triển, Địa Vũ cảnh nhị trọng thiên hoàn toàn không thể tiếp được.

- Phanh phanh!

Một tiếng vang rất lớn xuất hiện ngay sau khi bàn tay của hai người tiếp xúc, lúc tất cả mọi người đều cho rằng Sở Lâm Phong sẽ bị đánh bay thì lại xuất hiện một màn không thể tưởng tượng được.

Sở Lâm Phong chỉ lui về sau mấy bước đã dừng lại, mà Âu Dương Hồng lại bị lực phản chấn đánh bay ra ngoài mấy thước mới hạ xuống được. Chỉ là không té ngã, cũng coi như là vận khí của hắn không tệ.

Chiêu thứ nhất đã xuất hiện kết quả như vậy khiến cho Âu Dương Hồng rất mất mặt, trong lòng run rẩy:

- Tại sao tiểu tử này có thể có chường lực mạnh mẽ như vậy chứ? Hoàn toàn không có khả năng chứ!

Hắn dùng vẻ mặt khó có thể tin nhìn Sở Lâm Phong nói:

- Ngươi dùng mấy thành lực lượng?

Sở Lâm Phong không nghĩ tới tên này lại hỏi vấn đề ngu ngốc như vậy:

- Đối với ngươi thì nhất định phải dùng 10 thành, lẽ nào ta còn phải giữ lại sao? Chỉ là ta thấy thực lực của ngươi cũng không gì hơn cái này đó, danh hiệu đệ nhất tiểu đội phổ thông cũng có chút danh xứng với thực.

- Ngươi... Ngươi đang muốn chết!

Âu Dương Hồng hoàn toàn bị lời này của Sở Lâm Phong chọc giận, đệ nhất nhân tiểu đội phổ thông, đây vốn là chuyện mà hắn lấy làm kiêu ngạo. Thế nhưng hôm nay ở trước mặt nhiều người như vậy đối phương lại nói vậy, bảo hắn làm sao có thể tiếp nhận được chứ.

- Toái Tinh Quyền!

Trong nháy mắt tinh thần lực cường đại đã che kín toàn thân, Sở Lâm Phong thấy rõ trên quyền của Âu Dương Hồng có ánh sáng tinh thần lực màu lam nhạt long lánh, nhất định uy lực của một quyền này so với một chường lúc trước sẽ lớn hơn rất nhiều.

Tinh thần lực có thể làm cho trên nắm tay xuất hiện ánh sáng, quả thực Âu Dương Hồng có chút thực lực. Chỉ tiếc hắn gặp phải Sở Lâm Phong, như vậy đã định trước kết cục là thất bại.

Ngay khi nắm tay của Âu Dương Hồng cách Sở Lâm Phong còn hai thước thì Di hình hoán ảnh liên tục được thi triển hai lần, cả người Sở Lâm Phong đã lướt ngang chừng mười thước, một kích này của Âu Dương Hồng trực tiếp vồ hụt.

- Tốc độ rất nhanh, đây là thân pháp gì chứ?

Dưới đài có không ít người bắt đầu kinh hô.

Từ sau khi Sở Lâm Phong đột phá đến Địa Vũ cảnh, tốc độ và khoảng cách của Di hình hoán ảnh một lần nữa được đề thăng, ngay cả tàn ảnh của Sở Lâm Phong mà nắm tay của Âu Dương Hồng cũng không chạm tới được.

Quyền kinh to lớn khiến cho trên Sinh tử đài xuất hiện một cổ kinh phong cường đại, làm cho tóc trên đầu hắn rối tung, khuôn mặt giận dữ làm cho người ta có cảm giác hắn chính là một ác ma.

- Tránh cái mũi mũi nhà ngươi, có bản lĩnh thì trực tiếp đối chiến với ta. Trốn trốn tránh tránh chẳng qua là chuyện mà kẻ hèn nhát hay làm!

Âu Dương Hồng cả giận nói.

Sở Lâm Phong nhìn Âu Dương Hồng rồi cười nói:

- Không phải là ta muốn tránh, ta sợ ta vừa ra chiêu thì ngươi đã mất mạng, ta chỉ đang suy nghĩ nên cho ngươi chết kiểu nào. Bây giờ ngươi vẫn chưa trả lời ta đấy!

Cuồng vọng, rất là cuồng vọng, đây là nhận định về Sở Lâm Phong trong lòng của tất cả mọi người.

- Ngô Tinh, ngươi nói tiểu tử này có thể thắng được hay không?

Dưới đài, một ăn thiếu niên mặc y phục màu tím hỏi thiếu niên bên cạnh.

- Tiểu tử này không đơn giản, có thể vào ở trong phòng ngủ đơn của học viện, nếu như người này không có chút thực lực thì làm sao có thể được chứ? Ta dám khẳng định, nếu như hắn chân chính xuất thủ, Âu Dương Hồng sẽ không đỡ được ba chiêu của hắn.

- Lợi hại như vậy? Nếu như là người đối đầu với Âu Dương Hồng cần mấy chiêu?

- Đại khái là ba chiêu, dù sao hắn có thực lực Địa Vũ cảnh tam trọng thiên, ta cũng chỉ nhiều hơn so với hắn một trọng mà thôi.

Âu Dương Hồng có thể đạt tới Địa Vũ cảnh tam trọng thiên, kỳ thực thiên phú cũng rất là ưu tú, lúc này Sở Lâm Phong nói vậy trái lại còn làm cho hắn trở nên bình tĩnh.

Tình báo kia rõ ràng là giả, tiểu tử này cố ý ra vẻ mình chỉ là Địa Vũ cảnh nhị trọng thiên, để mình phớt lờ, không nghĩ tới người này lại có tâm cơ sâu như vậy, thiếu chút nữa hắn đã bị lừa.

Lúc này Âu Dương Hồng mới chính thức coi Sở Lâm Phong trở thành kinh địch chân chính, một thanh đại đao màu đỏ xuất hiện ở trong tay của hắn...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Quyết chiến sinh tử đài (2)

Đại đao trong tay của Âu Dương Hồng hiện lên ánh sáng màu đỏ, trên Sinh tử đài có vẻ hết sức chói mắt, sát khí vô biên trên thân đao cho thấy cây đao này rất bất phàm.

- Xem ra hắn chuẩn bị dùng binh khí thay thế công kích, Địa Vũ cảnh tam trọng thiên dùng binh khí công kích, nếu như là thi triển ra vũ kỹ, uy lực của nó còn lợi hại hơn quyền chưởng rất nhiều, người đã dùng binh khí thì ta đây sẽ chơi với người!

Trong lòng Sở Lâm Phong âm thầm cười nói, sau đó hắn lấy ra một thanh trường kiếm loang lỗ từ trong đai lưng trữ vật ra.

Thanh sương kiếm của Sở Lâm Phong tạo ra cho mọi người cảm giác chính là một thanh kiếm đồng nát, mà đại đao của Âu Dương Hồng lại là thần binh lợi khí. Lúc này rất nhiều người đều có chút mơ hồ, có phải tiểu tử này bị bệnh hay là nghèo tới đáng thương vậy, không ngờ lại là binh khí như vậy.

Trong lòng Âu Dương Hồng cũng rất là đặc ý, cây đại đao này của hắn là một thanh binh khí thượng phẩm tên là Hóa vân đao, cây đao này là bảo đao bài danh trước ba trong gia tộc. Bởi vì tiến vào Thiên Long học viện cho nên gia chủ mới ban thưởng cho hắn.

Sau khi thấy trường kiếm trong tay của Sở Lâm Phong, hắn cười nói:

- Trường kiếm này của người mà cũng gọi là binh khí? Hàng vừa hề gì đó cũng tốt hơn thứ này của người. Nếu như không có binh khí tốt, ta thấy người nên quỳ xuống dập đầu nhận sai với ta, lời nói trước đó của ta vẫn còn hiệu lực.

- Phải không? Đợi đó rồi người sẽ biết, thanh kiếm nát của ta là thiết khắc tinh của thần binh lợi khí, không tin cứ thử xem.

Sở Lâm Phong vừa cười vừa nói, đây chính là trường kiếm mà Tiết Kim Sơn đưa cho hắn, thanh trường kiếm này chân chính là Thần khí thượng cổ, Âu Dương Hồng người éch ngồi đấy giềng như vậy sao có thể biết được chứ?

- Không biết sống chết! Ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của người!

Âu Dương Hồng cũng lười nói nhảm, hắn giờ đại đao trong tay lên, trực tiếp từ tại chỗ nhảy lên trên không trung, mang theo một đạo tàn ảnh từ trên xuống dưới bổ tới chỗ Sở Lâm Phong.

Thân đao khi hắn nhảy lên lập tức xuất hiện lửa như thực chất, nhiệt độ cực nóng làm cho không khí chung quanh cháy sạch tạo thành tiếng rung động. Từ rất xa Sở Lâm Phong đã cảm nhận được một cỗ sóng nhiệt tập kích tới chỗ mình, y phục trên người dường như đang bị thiêu đốt.

- Chẳng lẽ vũ kỹ này của hắn là dung hợp hòa thuộc tính? Sao những người này đều biết vũ kỹ thuộc tính thế nhỉ?

Trong lòng hắn âm thầm kinh ngạc nói.

Chỉ là động tác của Sở Lâm Phong cũng không chậm. Hắn nắm Thanh sương kiếm trong tay thật chặt, sau đó hét lớn một tiếng:

- Phong quyền tàn vân!

Truy Phong Kiếm Pháp thức thứ bảy trong nháy mắt được thi triển ra. Sau khi đạt tới Địa Vũ cảnh nhất trọng thiên, Sở Lâm Phong thi triển ra một chiêu Phong quyền tàn vân này so với trước kia còn có uy lực lớn hơn nữa, nếu như nói lực công kích trước kia như dòng suối nhỏ, như vậy lực công kích bây giờ đã như dòng sông lớn rồi.

Một cơn rồng bằng gió xuất hiện ở trước mặt của hắn, nhanh chóng tập kích về phía Âu Dương Hồng, người ở dưới đài thấy vậy đều hô một tiếng hay.

Rồng gió cùng khí lạnh cực nóng va chạm vào nhau, trong nháy mắt hai loại lực công kích đan vào một chỗ, phát ra một trận thanh âm tí tách lộp bộp.

Có lẽ là Sở Lâm Phong đã đánh giá thấp uy lực một kiếm này của đối phương, hoặc là uy lực của một kích Phong quyền tàn vân này không đủ cường đại, cho nên hai loại năng lượng đối đầu không được năm giây thì rồng gió do Phong quyền tàn vân hình thành đã biến mất không thấy.

Tuy rằng ánh sáng màu đỏ trên thân đao của Âu Dương Hồng yếu bớt đi không ít, nhưng không hoàn toàn biến mất, cả người và đao trực tiếp đột phá phòng tuyến của Sở Lâm Phong, đi tới trước mặt của hắn.

Tốc độ quá nhanh, cho dù Sở Lâm Phong thi triển Di hình hoán ảnh thì cũng không kịp. Thứ duy nhất có thể ngăn cản đó là dùng Thanh sương kiếm ngăn thân đao của Âu Dương Hồng lại, nhưng còn đao mang cực nóng trên thân đao kia thì lại bất lực.

Trong nháy mắt này, Sở Lâm Phong giờ Thanh sương kiếm trong tay lên, đụng chạm vào đại đao trong tay đối phương, đao mang trên thân đao trực tiếp rơi xuống trên người của hắn.

Lực lượng khổng lồ trên thân đao trực tiếp đánh bay Sở Lâm Phong, đao mang tiến vào thân thể khiến cho Sở Lâm Phong bị nội thương không nhẹ, trên không trung xuất hiện một mảnh hoa máu đỏ tươi.

- Lâm Phong!

- Lâm Phong!

Trong đám người vây xem bên dưới có hai thanh âm hầu như là đồng thời phát ra, chủ nhân của thanh âm đều là nữ nhân.

Chỉ cần đi vào Sinh Tử đài chiến đấu thì sẽ không cho phép người khác đi lên. Trừ phi là Viện trưởng học viện, hai nữ tử này mắt thấy Sở Lâm Phong thụ thương mà chỉ có thể lo lắng suông mà thôi.

Một người phát ra thanh âm là Lâm Nhược Hi, một người còn lại là Tư Mã Tĩnh Di, lúc này trong lòng hai người lo lắng tới mức khó có thể nói nên lời, đều hận không thể lập tức xông lên xem hắn một chút.

Hai vị mỹ nữ tuyệt thế đồng thời lo lắng cho một người, đây là chuyện mà mọi người không nghĩ tới. Lâm Nhược Hi lo lắng thì mọi người có thể hiểu được, dù sao nàng là vị hôn thê của Sở Lâm Phong, thế nhưng Tư Mã Tĩnh Di lại khác.

Rất nhiều người đều biết nàng là một trong các nữ tử đẹp nhất của ban Ưu Đẳng, người ái mộ nàng chỗ nào cũng có. Trong đó Ngô Tinh bài danh thứ tư càng truy cầu nàng rất lâu mà cũng không có kết quả.

Nhưng bây giờ nàng lại lên tiếng cùng với vẻ mặt lo lắng trên mặt lại làm cho rất nhiều người sinh ra cảm giác hoài nghi. Rốt cuộc quan hệ của Sở Lâm Phong này với nàng là như thế nào.

Trong đám người, trên mặt của Ngô Tinh cũng nóng hừng hực, Tư Mã Tĩnh Di đã nói chắc chắn nàng sẽ không đến xem quyết đấu trên Sinh tử đài lần này, không nghĩ tới nàng lại xuất hiện ở nơi này.

Còn gọi tiểu tử Sở Lâm Phong này là Lâm Phong, xem ra quan hệ của bọn họ rất là không tệ, một loại dự cảm không tốt hiện lên ở trong lòng của hắn. Nếu quả thật là như vậy thì cho dù Sở Lâm Phong có thể chém giết Âu Dương Hồng thì mình cũng sẽ phải loại bỏ hắn.

Tư Mã Tĩnh Di chỉ có thể thuộc về mình, người khác đừng mơ những chuyện.

Lúc này Sở Lâm Phong nhìn y phục đã bị thiêu rụi trên người một chút, lại cười khổ nói:

- Bản thân mình đã quá tự đại, đối phương có thực lực Địa Vũ cảnh tam trọng thiên, đương nhiên Phong quyền tàn vân này không thể đa thương được hắn.

Không nghĩ tới Tinh Thần thân thể tăng hai cũng không thể ngăn cản được đao mang bá đạo này. Như vậy hẳn thực lực của Âu Dương Hồng này còn lợi hại hơn lão nhân của Phủ thành chủ kia một chút.

Sau khi lau vết máu ở khoeo miệng đi, trong nháy mắt Sở Lâm Phong đã che tinh thần lực kín toàn thân. Đối phó với hắn chỉ có thể dùng sát chiêu lợi hại nhất, hiện tại Sở Lâm Phong có hai sát chiêu để cho hắn chọn, một là Tâm Kiếm hắn đã lĩnh ngộ được khi khảo nghiệm, một cái còn lại là một kiếm không có gì lạ kia.

Uy lực của hai thứ đều rất lớn, Sở Lâm Phong quyết định sử dụng Tâm Kiếm, bản thân hắn còn chưa từng dùng Tâm Kiếm giết người. Để xem uy lực của chiêu này sẽ ra sao.

Sau đó hắn vứt bỏ tất cả tạp niệm, cả người tiến vào một loại trạng thái quên mình, bỏ mặc động tĩnh ở trên đài dưới đài.

Cả người lẳng lẳng đứng ở trên Sinh tử đài, y phục trên người không gió mà lay, làm cho người ta có một loại cảm giác như lão tăng nhập định.

- Không tốt, Âu Dương Hồng gặp nguy hiểm!

Lúc này trên không trung có một người kinh hô.

Nói xong cả người hần nhanh chóng từ trên không trung nhảy xuống, đi tới bên cạnh Âu Dương Hồng. Mà lúc này khoe miệng của Sở Lâm Phong phun ra hai chữ Tâm Kiếm như muỗi kêu.

Thanh sương kiếm trong tay trực tiếp từ trong tay bay ra ngoài, phóng về phía người của Âu Dương Hồng, tốc độ rất chậm như là tùy thời có khả năng rơi xuống mặt đất vậy.

- Công Tôn Trường Viễn, ngươi thua rồi. Không nghĩ tới Tâm Kiếm của tiểu tử này đã đạt đến cảnh giới người kiếm hợp nhất, quả thật là thiên tài!

Trên không trung, Từ viện trưởng cười dài nói.

Có thể dừng lại ở trên không trung đó là tượng trưng cho việc thực lực đạt tới Thiên Vũ cảnh. Sau khi ở trong người kết thành Thiên tinh đan là có thể hấp thu lực lượng thiên địa để không chế thân thể của mình.

Khi Công Tôn Trường Viễn hạ xuống vừa vặn chặn lại một kiếm này của Sở Lâm Phong, chỉ thấy hần nhanh chóng đánh ra một chưởng, sau đó mang theo Âu Dương Hồng bước về phía không trung.

Sở Lâm Phong lập tức cảm nhận được một cỗ uy áp bài sơn đảo hải truyền đến phía mình. Công kích Tâm Kiếm trong nháy mắt đã bị đánh bại, cả người hần liên tiếp lui về phía sau mấy bước mới đứng vững được bước chân.

Ngực phập phồng bất định, một ngụm máu không nhịn được từ trong miệng phun ra, sắc mặt có vẻ hết sức tái nhợt.

Mà lúc này Từ viện trưởng trên không trung cũng rơi vào trước mặt của Sở Lâm Phong, tay xuất ra một viên đan dược màu đỏ rồi nói:

- Ăn vào, có nghi hoặc gì thì chờ lát nữa hãy nói.

Mà Công Tôn Trường Viễn và Âu Dương Hồng cũng rơi vào trên đài. Chỉ là hần phát hiện ra ở ống tay áo của mình lại có một vết thương, đó là do bị kiếm khí cắt, trong lòng hần âm thầm khiếp sợ uy lực Tâm Kiếm của tiểu tử này lại lợi hại như vậy, quả thực là không đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Công tôn trường viễn bất đắc dĩ

Về mặt Sở Lâm Phong về giận dữ nhìn Công Tôn Trường Viễn ở phía đối diện, nói:

- Ngươi có ý gì, không phải Sinh Tử Thai này không cho bất luận kẻ nào đi lên hay sao? Ngươi dám ngăn cản tiểu gia chém giết thứ bại hoại này, nếu như không cho ta một câu trả lời khiến cho ta hài lòng thì ta sẽ không chết không thôi với ngươi.

Trên người tản mát ra sát ý ngập trời, giống như không khí chung quanh sắp bị đóng băng, thấy vậy, Từ viện trưởng ở bên cạnh cảm thấy da đầu tê dại.

Lúc này Lâm Nhược Hi và Tư Mã Tĩnh Di đã đi tới bên cạnh Sở Lâm Phong, thấy vết máu ở khoe miệng của hần, cho nên hai nàng đồng thanh hỏi:

- Lâm Phong, thương thế của ngươi có nghiêm trọng lắm không?

Được hai mỹ nữ tuyệt sắc quan tâm như vậy, có thể nói là chuyện về vang nhất. Rất nhiều người quan sát dưới đài đều phóng ánh mắt hâm mộ tới chỗ của Sở Lâm Phong, trong đó có một thiếu niên cả giận nói:

- Vì sao người bị thương trên đài không phải là ta, có mỹ nữ như vậy quan tâm, cho dù chết cũng đáng giá!

- Chỉ bằng vào hình dạng như gấu của ngươi mà cũng muốn mơ tưởng? Đợi tới kiếp sau đi!

Một nam học viên bên cạnh hần lập tức phản bác.

Sở Lâm Phong tiếp nhận được hoàn của Từ viện trưởng cũng không trực tiếp nuốt vào, mà bỏ vào trong đai lưng trữ vật. Một chút thương thế ấy đối với Sở Lâm Phong chỉ là việc không đáng để lo, hai ngày trước xương ngực gãy hai cái mà hần cũng có thể khỏi hẳn huống chi là hiện tại.

Chỉ là ánh mắt Từ viện trưởng nhìn Sở Lâm Phong lại khác biệt, viên đan dược kia là đan dược chữa thương ngũ phẩm, nếu như nói giá trị thì chỉ ít cũng có giá trị 20 viên tinh thạch thượng phẩm. Hần cũng chỉ có ba khóa, nếu như không phải là bởi vì thiên phú của Sở Lâm Phong thì hần sẽ không lấy ra đan dược trân quý như thế.

Tuy rằng Công Tôn Trường Viễn chỉ hơi hệt chém ra một chưởng, thế nhưng độ mạnh yếu của một chưởng này hần rõ ràng hơn so với bất luận kẻ nào. Cường giả Thiên Vũ cảnh tùy tiện đánh ra một kích cũng có thể chém giết võ giả Địa Vũ cảnh ngũ trọng thiên trở lên, mà Sở Lâm Phong chỉ bị thương,

kết quả như vậy khiến cho hắn trong khoảng thời gian ngắn không phản ứng kịp.

- Vì sao ngươi không ăn đan dược vào? Đây là đan dược rất có tác dụng đối với thương thể của ngươi.

- Tạm thời còn chưa chết, dùng như vậy rất đáng tiếc. Lão đầu, cảm ơn ngươi. Chỉ là Công Tôn lão đầu hôm nay phải cho ta một câu trả lời, hy vọng ngươi đừng ngăn cản ta.

Sở Lâm Phong cố gắng hạ thấp lửa giận trong lòng xuống mức thấp nhất.

Về mặt Lâm Nhượng Hi và Tư Mã Tĩnh Di lo lắng nhìn hắn, Tư Mã Tĩnh Di hỏi:

- Lâm Phong, ngươi ăn đan dược vào đi, đừng để lại tai họa ngầm.

- Tĩnh Di, Nhượng Hi, ta không sao! Tâm tình của các nàng ta hiểu rõ, các nàng nghĩ nam nhân của các nàng yếu đuối như vậy sao, hôm nay ta sẽ cường thể một lần cho các nàng nhìn xem một chút.

Những lời này của Sở Lâm Phong rất lớn, tất cả mọi người đều có thể nghe thấy rất rõ ràng.

Ngô Tĩnh dưới đài nghe thấy câu này cả người chấn động, nhất là câu kia lại là nam nhân của các nàng. Điều này đại biểu cái gì, đại biểu cho Tư Mã Tĩnh Di mà mình ái mộ đã sớm là nữ nhân của người khác, mà mình lại hồn nhiên không biết tới chuyện này.

Thảo nào nàng một mực thờ ơ đối với truy cầu của mình, trong lòng hắn tức thì có ý nghĩ muốn chém giết Sở Lâm Phong, sát khí trên người cũng theo sự tức giận mà tăng vọt.

Âu Dương Hồng chưa tỉnh hồn lại đứng tại chỗ nhỏ giọng hỏi Công Tôn Trường Viễn:

- Phó viện trưởng, vì sao phải ngăn cản lần quyết đấu này của chúng ta, ta có nắm chắc trong vòng ba chiêu chém giết được hắn.

Công Tôn Trường Viễn liếc mắt nhìn Âu Dương Hồng một cái, nói:

- Âu Dương Hồng, nếu như không phải nể mặt mũi của phụ thân ngươi thì ta sẽ không xuất thủ cứu ngươi. Ngươi nghĩ trong vòng ba chiêu có thể chém giết được, chỉ bằng ngươi? Ta không ngại nói cho ngươi biết, nếu như không phải lúc trước có ta ngăn lại công kích này của hắn thì ngươi đã bị chết tới mức không thể chết lại rồi. Chỉ bằng vào chút thực lực ấy của ngươi, ngay cả xách giày cho hắn cũng không không xứng. Nếu nói khó nghe, coi như học viên xếp hạng thứ nhất trong học viện cũng không nhất định là đối thủ của hắn, ta nói như vậy ngươi đã hiểu rõ chưa!

Âu Dương Hồng ngây người như phỗng đứng ở đó. Lời nói của Công Tôn Trường Viễn như một thanh lợi kiếm đâm sâu vào trái tim của hắn, đã kích như vậy so với đau đớn trên thân thể còn trực tiếp hơn. Đây là một loại tàn phá vô tình đối với tâm can của hắn.

- Làm sao có thể, sao hắn có thể lợi hại như vậy được chứ? Vừa rồi ngay cả một kiếm của ta hắn cũng không thể tiếp được, sao có thể chứ?

Trong lòng hắn nhiều lần lặp lại câu hỏi này.

Lúc này Công Tôn Trường Viễn nở nụ cười đi tới trước mặt của Sở Lâm Phong nói:

- Sở Lâm Phong, ta biết bây giờ trong lòng ngươi rất không thoải mái, ta cũng không có biện pháp nào cả. Âu Dương Hồng là nhi tử của bằng hữu tốt của ta, ta không thể trơ mắt nhìn hắn bị ngươi chém giết.

Sở Lâm Phong phiền muộn tới mức thiếu chút nữa đã phun máu. Lửa giận vốn đã hạ xuống lại tăng lên, rất có ý nghĩ muốn hung hăng đánh người này một trận.

Chém giết là chuyện không có khả năng, một chương hồi hột của đối phương đã phá giải công kích cường đại nhất của mình. Từ đó có thể thấy được thực lực của đối phương mạnh mẽ ra sao, bản thân mình còn xa không phải là đối thủ, tuy rằng giận dữ, thế nhưng hắn cũng không ngu xuẩn tới mức động thủ.

Hiện tại không thể nhưng không có nghĩa là sau này cũng không thể. Ở lòng của Sở Lâm Phong, Công Tôn Trường Viễn đã bị hắn xử tử hình, thời gian chấp hành chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

- Ngươi rất vô sỉ, nếu như thực lực của ta không tốt, bị hắn chém giết. Có phải ngươi sẽ khoanh tay đứng nhìn hay không? Cái gì gọi là công bằng, cái gì gọi là sinh tử quyết đấu, ngươi hoàn toàn không hiểu được việc tôn trọng người khác rồi đó.

Sở Lâm Phong không để cho Công Tôn Trường Viễn một chút mặt mũi nào, trực tiếp cả giận nói.

- Ta biết làm như vậy có chút không công bằng. Chỉ là ngươi yên tâm, nếu như ngươi gặp nguy hiểm thì cũng sẽ có người cứu ngươi, Từ viện trưởng bên cạnh ngươi rất không muốn ngươi chết. Mau nói một chút về điều kiện của ngươi đi, ta biết bản lĩnh vợ vệt của ngươi rất tốt.

Công Tôn Trường Viễn bất đắc dĩ nói, vì nhi tử của bằng hữu tốt cho nên hắn đành phải chảy máu một lần.

Sở Lâm Phong cũng không phải là kẻ thiện nam tín nữ gì, chuyện lừa gạt lần trước còn sờ sờ ở trước mắt, rất có thể lần này tích súc nhiều năm của hắn

sẽ bị vò vét đi không chừng.

Sở Lâm Phong từ từ dẹp loạn lửa giận, nhìn hai nữ nhân bên cạnh một chút, lại nhìn Âu Dương Hồng chưa tỉnh hồn một chút rồi cười nói:

- Có thể, nếu như ngươi có thể làm được yêu cầu của ta thì chuyện này ta sẽ bỏ qua. Đương nhiên nếu như còn có người nào trêu chọc nữ nhân của ta, cho dù là Thiên Vương lão tử thì ta cũng sẽ không tha cho hắn.

Lời nói của Sở Lâm Phong khiến cho trên mặt của Ngô Tinh dưới đài tức giận càng sâu, thiếu chút nữa đã vọt tới Sinh tử đài tìm hấn tính sổ. Nữ nhân truy cầu rất lâu không ngờ đã sớm là nữ nhân của hắn. Mà rất nhiều người đều biết chuyện của mình, chuyện mất mặt như vậy khiến cho hắn không có cách nào tiếp nhận được.

- Ta muốn ba gốc Hồn Tuyết Thảo, yêu cầu lại gấp đôi thêm, đó là duy trì thời gian một năm. Đây là điểm giới hạn của ta, nếu như ngươi không đồng ý thì ta không ngại quyết chiến cùng ngươi. Mặc dù bây giờ ta không phải là đối thủ của ngươi, nhưng không có nghĩa là sau này ta sẽ không thắng được ngươi. Trừ phi hôm nay ngươi chém giết ta đi, nếu không sẽ có một ngày ngươi sẽ chết ở dưới kiếm của ta.

Về mặt của Công Tôn Trường Viễn âm tình bất định, yêu cầu của Sở Lâm Phong thực sự quá cao, tinh thạch là vật phẩm rất thưa thớt, toàn bộ gia sản của hắn tới đa cũng chỉ có thể thỏa mãn được đối phương nửa năm. Về phần Hồn Tuyết Thảo, đây chính là linh dược thiên cấp, trong học viện cũng chỉ có một gốc, nhưng phải được Từ lão đầu đồng ý thì mới có thể lấy được.

Trong khoảng thời gian ngắn hắn không biết trả lời như thế nào, nếu như trực tiếp cự tuyệt trước mặt nhiều người như vậy, hắn không làm được. Mà không cự tuyệt thì hắn lại không lấy ra được, ánh mắt hắn không tự chủ được nhìn về phía Từ viện trưởng đang nở nụ cười xấu xa.

- Sở Lâm Phong, yêu cầu trước đó của ngươi có khả năng không có cách nào đồng ý được. Hồn Tuyết Thảo là linh dược thiên cấp, trong học viện cũng chỉ có một gốc. Về phần yêu cầu phía sau ta có thể đồng ý với ngươi thay hắn, coi như là một ít bồi thường của học viện đối với hắn.

Từ viện trưởng nói.

- Chỉ một gốc thôi sao? Như vậy phải làm sao mới có càng nhiều Hồn Tuyết Thảo này chứ?

Sở Lâm Phong biết Hồn Tuyết Thảo này có giúp đỡ rất lớn đối với Kiếm linh Nguyệt Nhi. Sau khi bản thân mình đột phá đến Địa Vũ cảnh là có thể tu hành vũ kỹ Cửu Chuyển tinh thần biến nghịch thiên, bởi vì hồn phách nàng yếu đuối cho nên đến nay cũng không có nói với mình.

- Thông thường chỉ có ở trên đấu giá hội thì mới có thể đạt được, nếu như trên đấu giá hội có Hồn Tuyết Thảo bán ra thì ta sẽ cố gắng giúp ngươi mua lại.

- Sở Lâm Phong, đây không phải là chỗ để nói chuyện, chúng ta đến nơi khác đi. Nếu Viện trưởng đã đồng ý thì ngươi cũng nên yên tâm!

Lúc này Công Tôn Trường Viễn mới nói.

Dù sao hai Viện trưởng học viện bắt chẹt một học viên, quả thực rất mất mặt, chuyện này đối với danh dự của học viện có ảnh hưởng rất trực tiếp.

Từ viện trưởng hiểu ý gật đầu với Sở Lâm Phong, Sở Lâm Phong cũng không muốn làm mọi chuyện quá tuyệt, nếu như có thể mau chóng đạt được Hồn Tuyết Thảo và tinh thạch, như vậy chuyện Huyết Ảnh Cuồng Sư và Kiếm linh Nguyệt Nhi có thể mau chóng được giải quyết.

- Vậy được rồi, lão đầu, chúng ta đi thôi!

Sau khi nói xong Sở Lâm Phong nói với nhị nữ nói:

- Các nàng không cần lo lắng cho ta, ta làm việc có chừng mực, hôm nay ta đã chính thức công khai thân phận của hai người, hy vọng sau này hai người ở chung hòa thuận!

Tư Mã Tinh Di và Lâm Nhượng Hi đều gật đầu, kỳ thực Lâm Nhượng Hi sớm đã coi Tư Mã Tinh Di trở thành nữ nhân của Sở Lâm Phong, chỉ là Sở Lâm Phong không biết mà thôi.

- Tư Mã tỷ tỷ!

- Tinh Di muội muội!

Hai nữ bên nhìn nhau cười.

Sau đó Từ viện trưởng và Công Tôn Trường Viễn trực tiếp nhảy lên trên không trung, trong chớp mắt đã tiêu thất ở trước mặt của mọi người, Sở Lâm Phong cũng không lạc hậu, thần pháp Di hình hoá ảnh lập tức được thi triển ra, đuổi theo phương hướng hai người rời đi.

- Sở Lâm Phong, ngươi đừng đi, lão tử muốn giết ngươi!

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Lĩnh ngộ truy phong kiếm quyết thức thứ tám

Thanh âm của Ngô Tinh lập tức hấp dẫn rất nhiều học viên, tất cả mọi người đều không hiểu vì sao hắn lại đột nhiên nói ra một câu như vậy.

Sở Lâm Phong đã chạy đi được mấy thước lập tức dừng bước, hắn xoay người nhìn Ngô Tinh đang giận dữ một chút, lại hỏi:

- Ta nhớ dường như mình không đắc tội với ngươi thì phải, vì sao ngươi muốn giết ta?

Lâm Nhược Hi và Tư Mã Tinh Di cùng đám người Đường Ly cũng đi tới bên cạnh Sở Lâm Phong. Tất cả đều tò mò đánh giá thiếu niên được cho là tuần mỵ ở trong học viện này. Chỉ có trong lòng Tư Mã Tinh Di là hiểu rõ Ngô Tinh tại sao lại xuất hiện.

Ngô Tinh lắc mình mấy cái, cũng tới trước mặt của Sở Lâm Phong:

- Lâm Nhược Hi là nữ nhân của ngươi, ta sẽ không động vào. Thế nhưng Tư Mã Tinh Di từ khi nào trở thành nữ nhân của ngươi vậy? Toàn bộ học viện đều biết Ngô Tinh ta đã truy cầu nàng hơn một năm, ngươi có tư cách gì mà nói như vậy.

Sở Lâm Phong lập tức cười ha hả nói:

- Ta đã từng thấy kẻ ngu xuẩn, thế nhưng có thể chưa thấy qua người nào ngu xuẩn như ngươi. Ngươi truy cầu nàng hơn một năm thì liên quan gì tới ta. Ta cũng không truy cầu nàng, là nàng tự mình thích ta, chuyện này chỉ có thể nói ngươi quá kém, nàng coi thường ngươi mà thôi.

- Nàng chủ động thích ngươi? Điều này sao có thể chứ, các ngươi mới quen biết được bao lâu chứ?

Ngô Tinh phát điên, hắn thực sự không có cách nào tiếp nhận được việc nữ nhân mình yêu thích lại đi thích một người còn không bằng mình.

- Không lâu, chỉ một ngày, cái này gọi là vừa gặp mặt đã chung tình ngươi biết không? Ba nữ nhân này đều thích ta, ngươi tin không?

Sở Lâm Phong quyết định cho Ngô Tinh một chút thuốc nổ.

Mặt của Đường Ly ở bên cạnh nhất thời đỏ lên:

- Lâm Phong, ngươi nói nhăng nói cuội gì đấy, ai thích ngươi?

Sở Lâm Phong hơi cười cười nói:

- Nữ nhân ngốc, tâm tư của ngươi ta còn không biết sao? Thích là thích hà tất phải nói dối chứ? Đây cũng không phải là tính cách của ngươi mà! Nếu ta đã nói ngươi là nữ nhân của ta, ý vị thế nào chắc ngươi cũng hiểu. Chờ ta đổi ý, đến lúc đó ngươi có hối hận cũng không kịp.

Trong lòng Đường Ly vừa vui vừa hận, vui là vì rốt cục Sở Lâm Phong đã có thể tiếp nhận mình, hận là vì không ngờ ở trước mặt nhiều người như vậy mà hắn lại nói ra chuyện mình thích hắn, đây chính là chuyện rất mất mặt.

Lúc này mọi người vây xem như sôi trào, Sở Lâm Phong lại còn nói tam đại mỹ nữ của Thiên Long học viện đều là nữ nhân của hắn, đây chính là một tin tức rất có tính bạo tạc. Rất nhiều nữ học viên còn lại đều mừng thầm, sau này mình đã có người truy cầu rồi.

Ánh mắt của các nam học viên thì như muốn giết người, hận Sở Lâm Phong tới cực điểm, tiểu tử này cũng quá trâu bò đi. Thoáng cái đã lấy đi ba mỹ nữ, còn muốn để cho người khác sống nữa hay không, rất nhiều học viên thầm mắng tam nữ thoáng cái đã mất đi hy vọng.

Ngô Tinh không thể nhịn được nữa, Sở Lâm Phong ngươi thích nữ nhân khác, dù là mười người, trăm người thì hắn cũng sẽ không hỏi đến. Thế nhưng hết lần này tới lần khác hắn lại thích nữ nhân mình yêu, trực tiếp mặt sát hơn một năm tâm huyết của hắn, bảo sao hắn chịu được cơ chứ?

Trong tay trực tiếp xuất hiện một thanh trường kiếm, chỉ vào Sở Lâm Phong rồi nói:

- Ngươi cũng xứng có được Tinh Di? Ta sẽ giết ngươi!

Một kiếm này của Ngô Tinh là một kiếm nén giận, có thực lực Địa Vũ cảnh tứ trọng thiên, uy lực một kiếm này của hắn hơn xa công kích của Âu Dương Hồng.

Sở Lâm Phong cũng không nghĩ tới không ngờ người kia lại có bụng dạ hẹp hòi như vậy, hắn hét lớn:

- Mau tránh ra!

Dùng Tâm Kiếm và một kiếm không có gì lạ kia đã không còn kịp nữa. Hai loại kiếm chiêu này đều cần thời gian thi triển, thứ duy nhất có thể ngăn cản chỉ có Truy Phong Kiếm Pháp thức thứ bảy Phong quyền tàn vân. Thế nhưng Sở Lâm Phong biết, coi như là Phong quyền tàn vân thì cũng không thể

ngăn cản được.

Mặc dù trong lòng có chút lo lắng, nhưng lúc này hắn lại phải giữ vẻ tỉnh táo để giải quyết cửa ải khó khăn trước mặt này.

Người thường, ở trong thời điểm nguy hiểm nhất thì lại càng phải tỉnh táo nhất, cần phải tỉnh táo đối mặt, có đôi khi bạo phát tiềm năng to lớn sẽ xuất hiện chuyện không thể ngờ tới được.

Lúc này Sở Lâm Phong gặp phải khốn cảnh như vậy, tam nữ đều ở bên cạnh mình. Vạn nhất người này định làm xằng làm bậy, không biết thương hoa tiếc ngọc với một người, như vậy mình có hối cũng không kịp.

Bất cứ người nào bị thương thì Sở Lâm Phong cũng không tha thứ cho mình được. Càng muốn bình tĩnh thì lại càng không bình tĩnh được, mồ hôi trên trán không ngừng chảy xuống mặt đất.

Công kích của Ngô Tinh rất nhanh, hầu như trong nháy mắt đã đi tới trước mặt của Sở Lâm Phong, đúng lúc này trong đầu hắn đột nhiên xuất hiện thức thứ tám Phong lâm thiên hạ của Truy Phong Kiếm Pháp.

Tình huống trước mắt không cho phép hắn suy nghĩ quá nhiều, trong đầu âm thầm xuất hiện chiêu thức của Phong lâm thiên hạ, hắn lập tức thi triển ra, tốc độ cực nhanh, hầu như dùng tốc độ mà mắt thường khó có thể nhìn thấy được, từng đạo tàn ảnh múa kiếm hiện ra ở trên không trung.

Cả động tác liên mạch lưu loát giống như là hành văn, dường như đã luyện tập rất lâu rồi, đây là tiềm lực của một người. Ở dưới tình huống nguy hiểm sẽ xuất hiện, còn bình thường lại không có cách nào làm được chuyện này.

Nếu như đổi lại là bình thường thì có lẽ trong đầu Sở Lâm Phong sẽ không kích thích ra chiêu thức thứ tám của Truy Phong Kiếm Quyết, cũng không thoáng cái thi triển ra thuần thục như vậy.

Một loại khí thể quân lâm thiên hạ xuất hiện ở trên người của Sở Lâm Phong, kèm theo đó là vô số phong nhận công kích về phía Ngô Tinh.

Trong mỗi một đạo phong nhận đều có chứa tinh thần lực, có hiệu quả như Hoa Chi Hải Dương của Lâm Nhược Hi, chỉ là dường như uy lực của phong nhận lại lớn hơn một chút.

Đúng lúc này cuối cùng kiếm của Ngô Tinh đã tới, tuy rằng từ lúc trong đầu của Sở Lâm Phong xuất hiện kiếm chiêu cho đến lúc thi triển ra nói thì dài. Thế nhưng kỳ thực chỉ là thời gian trong nháy mắt mà thôi, phong nhận trực tiếp ngăn cản một kiếm có uy lực bá đạo này.

Sở Lâm Phong phát hiện ra cũng có không ít phong nhận đột phá phòng ngự mà đi thẳng tới người của đối phương, tức thì, trên áo của đối phương xuất hiện màu đỏ tươi.

Công kích của Ngô Tinh lần này bị Sở Lâm Phong thành công phá giải, còn khiến cho hắn bị thương, đây là hiện thực mà hắn khó có thể tiếp nhận được. Chỉ một chiêu đã khiến cho mình bị thương, hơn nữa còn bị thương không nhẹ, có không ít nơi trên người đều xuất hiện cái lỗ to lớn, máu tươi không ngừng chảy ra bên ngoài, nếu như xử lý chậm thì sẽ bị mất mạng vì chảy máu quá nhiều.

- Ngô Tinh, ngươi còn chưa rút đi sao? Đừng khiêu chiến tính nhẫn nại của lão tử, nữ nhân của ta không phải là người mà ngươi có thể nhúng chàm được. Đây chỉ là một giáo huấn, nếu như ngươi còn nhớ mãi không quên với Tinh Di, có lẽ lần sau chính là ngày mạng ngươi không còn nữa.

Sở Lâm Phong không có thời gian nói chuyện nhiều với hắn, hai lão đầu còn đang chờ đợi hắn.

Một chiêu đánh bại Ngô Tinh bài danh thứ tư trong học viện, tất cả mọi người đều chấn kinh, nếu như nói lúc trước Sở Lâm Phong và Âu Dương Hồng quyết đấu là món ăn khai vị. Như vậy một chiêu này mới là món chính. Lúc này không ít học viên mới chính thức nhìn Sở Lâm Phong với cặp mắt khác xưa.

Tuy rằng lúc này Ngô Tinh bị thương, thế nhưng hắn không bỏ xuống mặt mũi được. Lời nói của Sở Lâm Phong nghe vào trong tai như đao cắt, hắn giờ trường kiếm trong tay lên, chuẩn bị một lần nữa tiến hành công kích về phía Sở Lâm Phong.

- Nay, có phải đầu óc của ngươi vào nước hay không? Ta có tâm buông tha cho ngươi, ngươi lại muốn tìm chết, vậy thì nhanh một chút đi. Lão tử không có thời gian.

Sở Lâm Phong có chút không nhịn được, nếu như hai lão đầu kia thấy mình nửa ngày không đi, trực tiếp ép giá hoặc là hủy bỏ điều kiện của hắn thì hắn thảm rồi.

Lúc này Tư Mã Tinh Di lên tiếng nói:

- Ngô Tinh, ngươi tỉnh táo một chút có được không, ngươi truy cầu ta chỉ có thời gian một năm. Mà ta và Sở Lâm Phong từ nhỏ đã lớn lên với nhau, trong lòng của ta chỉ có hắn, ngươi không nên tự mình đa tình, nữ tử tốt hơn so với ta còn rất nhiều, sao ngươi phải tổn tâm tư như vậy chứ? Thực lực của Sở Lâm Phong không phải là thứ mà ngươi có thể so sánh. Khi hắn còn là Huyền vũ cảnh lục trọng thiên đã có thể chém giết được võ giả Địa Vũ cảnh nhất trọng thiên. Đánh bại cao thủ Địa Vũ cảnh tam trọng thiên, hôm nay hắn đã đột phá đến Địa Vũ cảnh, thực lực thế nào ngươi tự suy nghĩ một chút, ta không muốn ngươi bởi vì ta mà mất đi tính mạng.

Lời nói của Tư Mã Tinh Di như sấm sét giữa trời quang xuất hiện ở trong lòng của mọi người, quả thực là tồn tại nghịch thiên. Tất cả mọi người dùng ánh mắt như xem quái vật nhìn Sở Lâm Phong, đối địch với người như vậy quả thực là tự rước lấy nhục.

- Sở Lâm Phong, người quả thật là một thiên tài đó, vì Hải Long học viện ta phải diệt trừ người!

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Giới chỉ trữ vật

Một trận bão tố đang nổi lên mà Sở Lâm Phong lại không biết, hắn nhìn mọi người giật mình, cười nói:

- Chuyện hôm nay đến đây là kết thúc, ta không muốn nghe thấy có người trêu chọc nữ nhân của ta nữa. Bằng không ta sẽ giết không tha!

Mặc dù vẻ mặt là cười hi hi, thế nhưng trên người thể hiện ra sát khí khiến cho người ta cực kỳ sợ hãi. Ba chữ giết không tha này nghe vào trong tai của mọi người rất là chấn động.

Không có người nào dám phản bác, bởi vì thực lực của Sở Lâm Phong còn ở đó, một học viên vừa mới tiến vào học viện không lâu đã có thể dễ dàng đánh bại cao thủ bài danh thứ tư, ai lại dám đi trêu chọc cơ chứ?

Mặt của Đường Ly đỏ ửng, không ngờ tính tình mẩu bạo long lại biến mất, biến thành tiểu thư khuê các, như chim nhỏ nép vào người hắn, đây là kết quả mà Sở Lâm Phong thích thấy nhất.

- Các nàng trở về đi, ta còn muốn tìm lão đầu Viện trưởng lấy chút đồ, có lẽ sẽ cho các nàng một kinh hi ngoài ý muốn!

Sở Lâm Phong nói xong trực tiếp thi triển Di hình hoán ảnh, sau mấy lần lóe lên đã biến mất ở trong mắt của mọi người.

Ngày này nhất định là một ngày không bình thường, sự cường thế của Sở Lâm Phong trực tiếp để lại ấn tượng không thể xóa nhòa ở trong lòng mọi người. Rất nhiều người đã mơ hồ xếp hạng hắn vào trong top ba thực lực của học viện.

Từ rất xa Sở Lâm Phong đã nhìn thấy Công Tôn Trường Viễn và Từ viện trưởng đang chờ hắn ở đình nghỉ mát, vẻ mặt của Công Tôn Trường Viễn vô cùng khó coi.

- Ha ha, hai vị Viện trưởng đã đợi lâu, hiện tại nói chuyện của chúng ta đi!

- Tiểu tử, người thực sự là lớn gan. Người có biết lão tử chính là cường giả Thiên Vũ cảnh, vung tay lên là có thể giết chết người. Không nghĩ tới hôm nay ta lại bị người áp chế, thật là không thể tưởng tượng được nổi!

Công Tôn Trường Viễn lập tức ai oán nói.

- Công Tôn lão đầu, tự mình làm sai thì nhất định phải bị nghiêm phạt, người như vậy là đáng đời!

Sở Lâm Phong cũng không bởi vì thực lực của đối phương mà cảm thấy sợ hãi.

- Lão đầu? Có phải ánh mắt của tiểu tử người mù rồi không? Người nên gọi vị bên cạnh người là lão đầu, lão tử tôi đa cũng chỉ bằng phụ thân người mà thôi, tức chết ta rồi!

- Được rồi, được rồi! Sở Lâm Phong, người thật sự là nhân tài kiệt xuất nhất của học viện chúng ta, cũng chính bởi vì như vậy cho nên chúng ta mới dung túng người như vậy. Người cũng không nên được một tắc lại muốn tiến thêm một thước nữa, tối thiểu phần tôn trọng người cần phải có!

Từ viện trưởng cũng có chút không quen nói.

- Được rồi! Ta biết rồi, đã chuẩn bị xong đồ chưa? Ta quên nói cho người biết, lão đầu. Tinh thạch mà người cho ta đã dùng hết toàn bộ ở trong Tinh Thần mật thất rồi, lần sau tốt nhất nên chuẩn bị nhiều hơn, ta chuẩn bị đột phá Địa Vũ cảnh đệ nhị trọng thiên.

Sở Lâm Phong vẫn cợt nhả như trước, nói.

Lời này nghe vào trong tai của hai vị cường giả Thiên Vũ cảnh khiến cho bọn họ cảm thấy khó chịu, không phải là bởi vì hắn đã dùng hết tinh thạch, bọn họ cảm thấy phung phí của trời.

Mà là không ngờ hắn thoáng cái từ Huyền vũ cảnh lục trọng thiên trực tiếp đột phá đến Địa Vũ cảnh, thoáng cái đột phá ba cảnh giới, mà lại chỉ cần dùng tám ngày ngắn ngủi.

Đây là chuyện mà cho tới bây giờ bọn họ chưa từng nghe nói qua. Giật mình nhất là không ngờ lực công kích của hắn đã đạt tới trên Địa Vũ cảnh ngũ trọng thiên, thật là không thể tưởng tượng được nổi.

Nếu như thiên tài như vậy được bồi dưỡng thêm nữa, như vậy trong tương lai không lâu nhất định sẽ trở thành một siêu cấp cường giả. Đến lúc đó thế lực của hoàng thất sẽ một lần nữa tăng lên.

Công Tôn Trường Viễn không nói gì, tuy rằng hắn đồng ý với điều kiện của Sở Lâm Phong, nhưng trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể được. Cho nên thứ duy nhất có thể trông cậy được vào chính là Từ viện trưởng.

Từ viện trưởng hít một hơi nhìn Sở Lâm Phong từ đầu đến chân, sau đó mới cười nói:

- Sở Lâm Phong, mặc dù chúng ta là Viện trưởng của Thiên Long học viện, thế nhưng cũng có rất nhiều chuyện không có cách nào làm được. Ta nói thẳng, chúng ta cũng chỉ là giúp người làm việc mà thôi.

- Ha ha, lão đầu, đừng có giả bộ ngờ ngẩn để lừa ta. Thiên Long học viện là học viện số một số hai trong Thiên Long Quốc, đồ vật rất nhiều, không đến nỗi nghèo như vậy. Thống khoái một chút, ta đề thẳng thực lực sớm thì sau này càng dễ thắng cao thủ của Hải Long học viện chứ.

Sở Lâm Phong cười nói.

- Tinh thạch chúng ta tối đa chỉ cho người được năm khóa tinh thạch thượng phẩm mỗi tháng, đây đã là năng lực lớn nhất của chúng ta. Dù sao Thiên Long Quốc cũng chỉ có thể coi như là một quốc gia nhỏ, sản lượng tinh thạch rất có hạn. Về phần Hồn Tuyết Thảo mà người muốn, học viện cũng chỉ có một gốc, hiện tại có thể đưa cho người, hai gốc khác thì chúng ta bất lực, nếu không người dùng những đồ khác để thay thế được không?

Từ viện trưởng nói xong cũng vô cùng bất đắc dĩ, đối với tên thiếu niên thiên tài như Sở Lâm Phong này quả thực là không đắc tội nổi.

Tuy rằng trong Thiên Long học viện quyền lợi của hắn lớn nhất, nhưng cơ sở ngầm của hoàng thất cũng không thiếu, học viện xuất hiện nhân tài như Sở Lâm Phong đương nhiên sẽ được coi trọng, nếu như mình đắc tội với đối phương thì hậu quả sau này sẽ không tưởng tượng được nổi.

Vốn hắn định báo lên hoàng thất để hoàng thất tới xử lý vấn đề của Sở Lâm Phong, nhưng hoàng thất cách nơi này quá xa. Coi như cưỡi Ma thú phi hành đi qua thì cũng cần hơn mười ngày. Đồng thời bên kia có đồng ý hay không vẫn là một ẩn số.

Sở Lâm Phong vui đầu suy tư một lát, sau đó nói:

- Có Thánh Ngọc Tuyết Liên hay không?
- Thánh Ngọc Tuyết Liên? Vật gì vậy, ngay cả nghe ta cũng chưa từng nghe qua!
- Băng điểm chi tinh?
- Thiên Vũ Thần Thủy?
- Không có!
- Con bà nó! Không có gì cả, không phải các người đang lừa dối ta đó chứ?

Trong lòng Sở Lâm Phong cảm thấy rất là thất vọng, Thiên Long học viện cũng quá nghèo rồi đó.

Trên mặt hai người Công Tôn Trường Viễn như ăn phải mướp đắng, mấy thứ mà Sở Lâm Phong này nói ra, dường như bọn họ chưa từng nghe qua, rốt cuộc hắn biết được từ đâu vậy?

- Chúng ta không lừa người, những thứ mà người nói chúng ta mới nghe lần đầu, có còn những thứ khác có thể thay thế được hay không?

Từ viện trưởng dùng vẻ mặt vô tội nói.

Lúc này trong đầu của Sở Lâm Phong xuất hiện thanh âm của Kiếm linh Nguyệt Nhi:

- Lâm Phong, người cũng quá dễ mất tới nhị lão này rồi. Thánh Ngọc Tuyết Liên và Thiên Vũ Thần Thủy không phải là thứ dễ dàng lấy được như vậy. Ta nghĩ coi như toàn bộ đế quốc Thiên Long cũng không có thứ này, Băng điểm chi tinh thì có thể còn có một chút hy vọng.

- Ta nên tới nơi nào tìm đây? Nếu như Thanh sương kiếm không thể giải trừ phong ấn thì chỉ có thể coi nó là một thanh bội kiếm tốt, căn bản không thể phát huy ra được uy lực vốn có. Chẳng phải là phung phí của trời hay sao?

Sở Lâm Phong cảm thấy rất im lặng.

- Đế quốc Thiên Long chỉ có thể nói là một quốc gia nhỏ yếu trên đại lục này, nói khó nghe một chút thì một thành trì trong Thương Lan Cổ địa cũng lớn bằng nó. Chứ đừng nói là U Minh quỷ quỷ vực, Long Thần Cốc và Thần chi chiến trường, thế giới bên ngoài vô cùng lớn, chỉ là dùng năng lực của các người không biết được mà thôi.

Lời nói của Kiếm linh Nguyệt Nhi khiến cho Sở Lâm Phong trong khoảng thời gian ngắn không kịp phản ứng, nửa ngày sau mới hỏi một câu:

- Có phải những nơi kia có rất nhiều cường giả hay không?

- Cũng không nhiều, Thiên Vũ cảnh ở nơi nào thì cũng tương đương với nhau. Huyền vũ cảnh, Thần Vũ Cảnh như các ngươi mới thật sự là chủ lực, hiện tại nói cho ngươi biết tin tức này vẫn còn sớm, chờ ngươi đột phá Thiên Vũ cảnh rồi hãy nói! Lấy được một gốc Hồn Tuyết Thảo kia là được rồi, những thứ khác thì quên đi, làm người phải có chừng mực. Tạo ra áp lực cho đối phương quá độ có đôi khi sẽ biến khéo thành vụng, chờ ta hấp thu năng lượng của Hồn Tuyết Thảo, ngươi cũng phải lập tức hấp thu cửu âm chi khí trên người của Tư Mã Tĩnh Di. Chờ sau khi bên trong cơ thể ngươi xuất hiện Hồn Độn chi khí thì ta sẽ giao tuyệt thế vũ kỹ Cửu Chuyển tinh thần biến cho ngươi!

Kiểm linh nói một hơi nhiều như vậy, có thể thấy được nàng quan tâm Sở Lâm Phong thế nào.

Sở Lâm Phong như hiểu ra cái gì đó, ngay sau đó hần cười nói với hai người Từ viện trưởng:

- Ngươi đã bắt lực thì ta cũng không miễn cưỡng, đưa Hồn Tuyết Thảo và tinh thạch cho ta đi. Các ngươi yên tâm đi, chuyện mà Sở Lâm Phong ta nói có thể làm được thì nhất định có thể làm được.

Thấy Sở Lâm Phong nhượng bộ, trong lòng hai người tức thì thở dài một hơi, lúc này Từ viện trưởng lấy ra một cái nhẫn phong cách cổ xưa ở trên người rồi nói:

- Hồn Tuyết Thảo và tinh thạch đều ở bên trong chiếc nhẫn này, đây chính là chiếc nhẫn trữ vật, hôm nay ta sẽ tặng nó cho ngươi, nó ở lại trên người của ngươi, nhất định sẽ có tác dụng hơn so với ở trên người ta.

- Nhẫn trữ vật?

Nghe cái tên này, nhất định là vật có tác dụng như đai lưng trữ vật vậy, chỉ là nhẫn nhỏ hơn đai lưng, dễ dàng hơn mang theo hơn đai lưng. Sở Lâm Phong không chút khách khí tiếp nhận.

Thần thức tiến vào không gian trong nhẫn trữ vật, vừa nhìn một cái, hần nói:

- Con bà nói, không ngờ không gian bên trong này lại lớn như vậy, đan dược, vũ kỹ, tinh thạch đều có ở bên trong, quả thực chính là gia sản của Từ lão đầu đây mà!

Trong lòng hết sức chấn động, Sở Lâm Phong có chút ngượng ngùng hỏi:

- Lão đầu, không phải ngươi cảm nhầm đó chứ?

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Chuẩn bị sẵn sẵn tranh tài

- Không, đây coi như là một ít bồi thường đối với việc không có cách nào thỏa mãn điều kiện của ngươi, hy vọng ngươi có thể thu được thành tích tốt hơn ở sân bắn tranh tài tháng sau.

Từ viện trưởng nhìn Sở Lâm Phong cười nói.

- Đúng vậy, Sở Lâm Phong. Cũng bởi vì biểu hiện của ngươi cho nên chúng ta mới quyết định như vậy, phải biết rằng nhẫn trữ vật rất là trân quý, giá trị đủ để tương đương với 100 viên tinh thạch trung phẩm. Hơn nữa cho dù ngươi có tinh thạch cũng không nhất định có thể mua được nó.

Công Tôn Trường Viễn cũng phụ họa nói.

- Sân bắn tranh tài? Đây là hoạt động gì vậy?

Sở Lâm Phong tò mò hỏi.

- Vốn lần sân bắn tranh tài này phải nửa năm sau mới diễn ra. Nhưng Hải Long học viện lại đột nhiên đưa ra yêu cầu là một tháng sau tiến hành tranh tài. Chúng ta cũng chỉ có thể đồng ý, sân bắn tranh tài này rất là nguy hiểm, rất nhiều người đi vào đó đều có nguy hiểm tử vong, đây cũng là một loại đào thải của hoàng thất đối học viện.

- Còn có Hải Long học viện tham gia hay sao? Lão đầu ngươi không thể nói rõ hơn một chút hay sao? Đạo ý mạnh ăn yếu ta biết, đừng nói cho ta biết là mỗi lần Thiên Long học viện ta đều bại trong tay của Hải Long học viện nhé.

Mặt già của Từ viện trưởng đỏ lên, cười khổ nói:

- Không sai, hơn mười năm qua chúng ta đều bại trong tay của Hải Long học viện, rất mất mặt. Hiện giờ hy vọng của chúng ta ở ngay trên người của ngươi, hy vọng ngươi có thể lấy lại vinh quang cho Thiên Long học viện.

- Ta sẽ cố hết sức, các ngươi yên tâm đi!

Trong lòng Sở Lâm Phong nhất thời có cảm giác hào khí ngất trời, hắn rất muốn nhìn một chút xem người của Hải Long học viện có thực sự lợi hại như vậy hay không.

- Trong sân bắn tranh tài có thể giết người, chuyện giết người cướp của thường xuyên xảy ra, người cũng không thể sơ suất. Tình huống cụ thể đạo sư của ngươi sẽ nói cho ngươi biết, ngươi chỉ cần nhớ kỹ giữ vững cái mạng nhỏ của mình. Sau khi sân bắn tranh tài kết thúc chính là lúc học viện chúng ta và Hải Long học viện tranh tài thực lực.

Sở Lâm Phong không nói gì, ngẩng đầu lên nhìn không trung, trong lòng thầm nghĩ:

- Người đứng đầu của Thiên Long học viện ít nhất cũng là Địa Vũ cảnh ngũ trọng thiên, thậm chí thực lực lục trọng thiên mà cũng không thể thắng được. Như vậy đệ nhất cao thủ của Hải Long học viện phải có thực lực Địa Vũ cảnh thất trọng thậm chí là bát trọng trở lên. Nếu mình muốn thắng lợi thì ít nhất phải đột phá đến Địa Vũ cảnh tứ trọng. Lại còn học được thức cuối cùng của Truy Phong Kiếm Pháp, cộng thêm Tâm Kiếm và một kiếm không có gì lạ kia thì mới có thể thắng đc, chỉ là muốn trong vòng một tháng ngăn ngừa đột phá đến đệ tứ trọng thì quá là khó khăn.

Gặp phải trắc trở đã lùi bước cũng không phải là cá tính của Sở Lâm Phong, càng trắc trở thì càng có tính khiêu chiến.

- Lão đầu, ta hiểu rồi. Đưa chìa khóa của Tinh thần mật thất cho ta đi, mấy ngày nữa ta sẽ đề thăng thực lực của mình ở bên trong, ta hy vọng trong khoảng thời gian ta đột phá các ngươi có thể giúp ta trông nom nữ nhân và bằng hữu của ta cho tốt. Còn một người khác ta cũng xin các ngươi chăm sóc nhiều hơn, hắn ở trong lớp Chủ kiểm sư, tên là Tiết Kim Sơn.

- Tiết Kim Sơn? Ta biết người này, hắn là người rất có thiên phú trong lớp Chủ kiểm sư, không nghĩ tới hắn lại là bằng hữu của ngươi, thực sự là hạng người gì kết giao với bằng hữu đó đây nhì. Chúng ta biết phải làm sao đây, ngươi yên tâm đi!

Công Tôn Trường Viễn rất sáng khoái nói.

Từ viện trưởng đưa chìa khóa Tinh thần mật thất cho Sở Lâm Phong, sau đó lại thông báo vài câu với Công Tôn Trường Viễn rồi rời khỏi nơi này. Sở Lâm Phong cũng trực tiếp trở về phòng ngủ tu hành của mình.

Sau khi đóng cửa phòng, Sở Lâm Phong không kịp chờ đợi nữa mà đeo nhẫn trữ vật vào ngón tay, mặc dù hắn chưa từng nhìn thấy nhẫn trữ vật, thế nhưng đã nghe nói qua, hôm nay thu được bảo bối như vậy nói mất hứng đó là giả.

Thần thức vừa nhìn vào bên trong, đan dược đã có năm sáu bình, chữa thương, giải độc, ích cốc. Mỗi một loại đều là tam phẩm trở lên, đều là đồ tốt.

Sách vũ kỹ có mấy quyển, Huyền giai có ba bản, Địa giai hai bản, đều là đồ tốt, nếu như không phải Kiếm linh nói cho Sở Lâm Phong biết, sẽ giao cho hắn vũ kỹ tuyệt thế Cửu Chuyển tinh thần biến thì có lẽ hắn sẽ phát cuồng khi thấy những vũ kỹ này.

Chỉ là những vũ kỹ này có thể để cho đám người Ngu Thiên và Tinh Di tu hành, đương nhiên nếu như Tiết Kim Sơn muốn tu hành thì cũng có thể đưa cho hắn, đối với vị đại ca kết bái, Sở Lâm Phong chưa chân chính quan tâm tới, cho nên trong lòng khó tránh khỏi sẽ có chút áy náy.

Hồn Tuyết Thảo Kiếm linh Nguyệt Nhi cần có lẽ sẽ ở trong cái hộp kia, Sở Lâm Phong cảm giác được có một loại linh hồn chi lực cường đại đang ở trong đó.

Sau cùng chính là tinh thạch, Sở Lâm Phong đếm qua một chút, chỉ riêng tinh thạch hạ phẩm cũng đã chừng một ngàn viên. Tinh thạch trung phẩm cũng có hơn trăm viên, còn có tinh thạch thượng phẩm chừng hai mươi khối, quả thực là phát tài.

Có nhiều tinh thạch như vậy thì hắn cũng không cần buồn bực về Tinh Thần mật thất nữa. Mặt khác trùng ma thú Huyết Ảnh Cuồng Sư cũng có thể mau mau áp ra, tất cả đều dựa theo chiều hướng tốt để phát triển.

Sau khi thu lại thần thức từ trong nhẫn trữ vật lại, Sở Lâm Phong cười nói:

- Đây là lúc nên tìm Tinh Di làm một chút vận động, nhiều lần rồi mà không thể hoàn thành, có lẽ lần này sẽ được như nguyện rồi đó!

Ngay sau đó hắn đi ra cửa phòng, đi đến phương hướng ban Ưu Đẳng, dọc trên đường hắn nhận được rất nhiều ánh mắt sùng bái hoặc là cừu hận, Sở Lâm Phong lại không coi vào đâu.

Sau khi đi tới khu vực của ban Ưu Đẳng, vẫn có rất nhiều người không biết tới Sở Lâm Phong, dù sao học viện ban phổ thông cũng không coi Sinh Tử Thai là chuyện quá lớn, rất nhiều người của ban Ưu Đẳng cũng không đi tới đó.

Ở trong Thiên Long học viện có một quy định, tiểu đội phổ thông và tiểu đội Ưu Đẳng cùng với người của ban kém hơn không thể tùy ý ra vào các lớp khác. Nếu như bị phát hiện ta thì sẽ bị trọng phạt, đây cũng là vì muốn tránh cho người của ban Ưu Đẳng đi bắt nạt tiểu đội phổ thông hoặc là học viên ban kém hơn.

Ở bên ngoài từng lớp đều có một phòng tuyến cách ly, nếu như muốn tìm người thì chỉ có thể đứng ở bên ngoài, lúc này Sở Lâm Phong đang đứng ở chỗ

này.

- Vị đại ca này, người có thể giúp ta đi gọi Tư Mã Tĩnh Di một tiếng được không? Ta tìm nàng có việc!

Sở Lâm Phong nói với một nam học viên vừa đi qua mặt hắn.

- Không có thời gian, ta phải tu hành, chuẩn bị cho sẵn bắn tranh tài một tháng sau!

Nam học viên nói xong trực tiếp rời khỏi.

- Cất! Muội muội người, chỉ bằng người có thể tạo ra thành tích gì trong sẵn bắn tranh tài chứ? Không chết ở bên trong đã tốt lắm rồi!

Sở Lâm Phong liếc nhìn bóng lưng của nam học viên kia một cái rồi nói.

Không lâu sau, lại có một nữ học viên đi qua, Sở Lâm Phong lập tức tiến lên nói:

- Vị tỷ tỷ xinh đẹp này, tỷ có thể giúp ta gọi Tư Mã Tĩnh Di một tiếng được không, tỷ cứ nói đệ đệ ta có việc gấp muốn tìm nàng.

Nữ học viên kia nhìn Sở Lâm Phong một chút sau đó cười nói:

- Người chính là Sở Lâm Phong sao, quả nhiên là tuần tú, chỉ là hiện tại tỷ tỷ không rảnh, người hãy tìm những người khác đi!

Nói xong nàng cũng ngênh ngang rời đi.

- Muội muội người, bộ dáng như khủng long mà lão tử còn phải gọi người là tỷ tỷ xinh đẹp, quả thực là thua thiệt lớn, liếc mắt nhìn thêm người ta cũng cảm thấy ác tâm. Không rảnh, không rảnh muội muội người!

Sở Lâm Phong nổi giận, không ngờ người của ban Ưu Đẳng này cao ngạo như thế, quả thực không thể chịu đựng được.

Không bằng trực tiếp đi vào tìm nàng đi, bằng vào quan hệ giữa mình và Từ lão đầu, cũng không tới mức bị nghiêm phạt.

Đúng lúc này phía sau lưng của Sở Lâm Phong truyền đến một tiếng gọi khiến cho hắn thiếu chút nữa đã phát điên.

- Lâm Phong, tại sao người lại ở chỗ này? Tới tìm ta sao?

Thanh âm này là của Tư Mã Tĩnh Di, hai lần bị khinh bỉ thì người mới xuất hiện. Chỉ là Sở Lâm Phong cũng không dám tức giận, bị Tư Mã Tĩnh Di biết được chuyện này, nhất định nàng sẽ cười nhạo mình.

- Ta tới để tìm nàng, đi, nhanh tới phòng ngũ tu hành của ta, ta có lời muốn nói với nàng!

Trên mặt Sở Lâm Phong hiện lên nụ cười nói.

- Nói gì mà không thể nói ở chỗ này chứ?

Tư Mã Tĩnh Di có chút mơ hồ nhìn Sở Lâm Phong hỏi.

- Đợi lát nữa nàng sẽ biết, đi thôi! Ta có đồ cho nàng!

Sở Lâm Phong nói giống như dụ dỗ trẻ con vậy.

Tư Mã Tĩnh Di như hiểu ra cái gì đó, trên mặt tức thì đỏ lên, nói:

- Người cũng quá nóng lòng đấy!

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Hấp thu cửu âm chi khí

- Nóng ruột? Nếu như ta nóng ruột thì đã sớm ăn nàng rồi, còn có thể chờ tới bây giờ sao?

Sở Lâm Phong tức giận đáp.

Sau đó hắn cũng không quản Tư Mã Tĩnh Di có đồng ý hay không mà trực tiếp kéo tay nàng đi về phòng ngủ tu hành của mình, khiến cho các học viên gặp phải hai người ở trên đường đi kinh ngạc không thôi.

Sau khi tiến vào phòng tu hành đơn độc, vừa vận dụng phải Ngô Tĩnh đang từ bên trong đi ra, thấy động tác nắm tay thân mật của hai người, trong nháy mắt sắc mặt hắn đã biến đổi.

- Sở Lâm Phong, ngươi mang Tĩnh Di tới nơi này làm gì? Nơi này chính là khu vực tu hành của nam sinh, ngươi đừng có làm loạn.

- Ha ha, có phải ngươi đã quên lời nói của ta hay không, dường như chuyện của ta còn chưa tới phiên ngươi quản tới. Còn nữa, cái tên Tĩnh Di này cũng không phải là tên mà ngươi có thể gọi, nàng là nữ nhân của ta. Cái tên này chỉ ta mới có thể gọi được như vậy!

Sở Lâm Phong có vẻ hết sức bá đạo, ngay cả tên cũng không cho phép người khác gọi như vậy.

- Ngươi... Ngươi đừng có đắc ý, khi sẵn bắn tranh tài sẽ chính là ngày chết của ngươi.

Ngô Tĩnh bị Sở Lâm Phong làm cho tức giận đến mức thiếu chút nữa phun ra máu, tiểu tử này thực sự quá can đảm.

- Chờ khi nào ngươi có thực lực kia rồi hãy nói, hiện tại ta cũng không có thời gian ở đây để nói nhảm với ngươi, ta muốn làm chính sự với Tĩnh Di của ta.

Sở Lâm Phong cười nói, lại kéo tay của Tư Mã Tĩnh Di đi tới phòng ngủ của mình.

- Đợi đã, các ngươi làm chính sự gì vậy?

Ngô Tĩnh có chút không cam lòng hỏi.

Lúc này trên mặt của Tư Mã Tĩnh Di nóng hừng hực, Sở Lâm Phong này quả thực là xấu xa. Không ngờ chuyện như vậy cũng dám nói ra cho người khác biết, quả thực là mắc cỡ chết người.

- Ngươi ngu ngốc hay là giả vờ không biết vậy? Ta và nàng có quan hệ thế nào chẳng lẽ ngươi không rõ, làm chính sự đương nhiên là chuyện sinh hài tử rồi, có cần ở bên cạnh quan sát không, ta không thu lệ phí đâu!

- Ngươi... Ngươi... Phần khuất nhục ngày hôm nay, ngày sau chắc chắn ta sẽ trả lại gấp mười lần!

Ngô Tĩnh thực sự không ở đây nổi nữa, Sở Lâm Phong này không riêng gì thực lực cường đại mà không ngờ da mặt cũng dày rất dọa người, quả thực chính là lưu manh phổ phùng.

- Ha ha, tiểu tử! Đấu với lão tử ta, ngươi còn non lắm!

Sở Lâm Phong kéo tay Tư Mã Tĩnh Di trực tiếp tiến vào phòng ngủ của mình, lại khép cửa phòng lại.

- Lâm Phong, có phải ngươi đã hơi quá đáng hay không? Tạo ra cường địch ở khắp nơi sẽ không có lợi đối với ngươi sau này, không ngờ làm việc này mà ngươi cũng giống trông khua chiêng như vậy. Ta hận ngươi chết, ngươi bảo sau này ta nên gặp người khác thế nào đây chứ?

Sắc mặt Tư Mã Tĩnh Di ửng đỏ ai oán nói.

- Khục khục! Đừng nóng giận, sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ làm, làm sớm làm muộn không phải cũng như nhau sao? Lại nói, sắp so tài sẵn bắn rồi, ta cũng muốn cho nàng một phần ngạc nhiên!

Sở Lâm Phong lại bắt đầu sử dụng tuyệt chiêu dụ dỗ.

Tư Mã Tĩnh Di lẳng lặng nhìn Sở Lâm Phong. Với sự hiểu biết của nàng về Sở Lâm Phong, hắn cũng không phải là người xung động. Giữa mình và hắn đã có rất nhiều cơ hội mà hắn cũng không làm gì. Lần này đột nhiên muốn như vậy nhất định là có chuyện gì đó.

- Lâm Phong, nói cho ta biết xem, vì sao hiện tại cần phải làm như vậy chứ? Có phải ngươi không có cách nào áp chế được khí thể quái dị trong cơ thể hay không?

Trong giọng nói của nàng tràn ngập lo lắng.

- Tĩnh Di, ta biết như vậy là không công bằng đối với nàng, nhưng ta cũng không có biện pháp, nàng cũng biết sẵn bắn tranh tài sắp bắt đầu, mà thực lực của ta bây giờ căn bản không có cách nào đoạt được vị trí thứ nhất. Chỉ có hấp thu cửu âm chi khí của nàng thì ta mới có khả năng nhanh chóng đột phá, nàng đối với ta đều có chỗ tốt rất lớn lao!

Sở Lâm Phong cũng thu hồi vẻ cợt nhả, khuôn mặt trở nên rất nghiêm túc.

- Ta biết mọi chuyện sẽ không đơn giản như vậy, chỉ là ngươi yên tâm, nếu đã quyết định làm nữ nhân của ngươi. Chỉ cần chuyện có trợ giúp đối với ngươi thì ta sẽ làm tất cả, hy vọng đến lúc đó ngươi nhẹ một chút, ta nghe nói lần đầu tiên rất đau!

Sau khi Tư Mã Tĩnh Di nói xong lời này, cổ đỏ ửng, giống như hoa hồng đỏ nở rộ, rất mê người.

- Ta hiểu rõ, đi thôi, chúng ta vào bên trong đi!

Sở Lâm Phong nói xong một tay bế Tư Mã Tĩnh Di lên, đi tới giường bên trong phòng ngủ.

Sau khi đặt Tư Mã Tĩnh Di lên giường, Sở Lâm Phong nói rất chân thành:

- Tĩnh Di, nàng cố gắng thả lỏng, khi nàng cảm giác khí thể xuất hiện ở bên trong cơ thể nàng thì nàng nên cố gắng hấp thu, để khí thể vận chuyển trong đan điền của nàng. Sau đó sẽ hấp thu từ chỗ đó rồi thả ra ngoài, tạo thành ba chu thiên, nhất định phải nhớ kỹ!

Tư Mã Tĩnh Di gật đầu, nơi mà Sở Lâm Phong nói hấp thu đương nhiên chính là thần bí nhất của mình.

- Chúng ta bắt đầu đi, có thể thời gian hơi lâu, nàng cần phải nhẫn nại!

Sở Lâm Phong nói xong trực tiếp bỏ y phục trên người đi.

Thân thể của mình đã bị Tư Mã Tĩnh Di nhìn qua một lần, lúc này hẳn cũng không cảm thấy có gì khác thường. Chỉ là bất quá Tư Mã Tĩnh Di hí hóp mắt, muốn nhìn một chút nhưng lại cảm thấy xấu hổ.

Khi thấy bộ phận hùng vĩ của Sở Lâm Phong, ngực của nàng như bị cái gì chặn lại vậy, cảm giác duy nhất chính là rất lớn.

Rất nhanh Sở Lâm Phong đã cởi bỏ toàn bộ y phục trên người Tư Mã Tĩnh Di, nhìn thân thể hoàn mỹ của nàng, hẳn không nhận được xung động một trận, chỉ là lý trí đã nói cho hắn biết, bây giờ là lúc phải tỉnh táo.

Lúc bàn tay chạm vào thân thể của nàng, hắn có thể cảm thấy được rất rõ ràng thân thể của nàng run rẩy một trận:

- Tĩnh Di, buông lỏng một chút!

Nói xong hắn trực tiếp hôn lên môi của nàng.

Chuyện kể tiếp đương nhiên là nước chảy thành sông, trên cái giường màu trắng xuất hiện một đóa mai hồng chói mắt, từ sau khi Sở Lâm Phong tiến vào thì Tư Mã Tĩnh Di cũng từ thiếu nữ biến thành nữ nhân chân chính...

Từ đầu đến cuối Sở Lâm Phong đều duy trì vẻ tỉnh táo, hắn cảm giác được từ trong cơ thể của Tư Mã Tĩnh Di truyền tới cửu âm chi khí. Đường như mạnh hơn Huyền Âm chi khí của Lâm Nhục Hỉ, tốc độ tuần hoàn cũng chậm hơn rất nhiều.

Chờ sau khi hoàn thành ba chu thiên, sau đó đương nhiên là bão tố cuồng nhiệt, thiếu chút nữa đã làm sập giường.

Sau khi mây mưa tan hết, Tư Mã Tĩnh Di dựa sát vào trong lòng Sở Lâm Phong hỏi:

- Lâm Phong, liệu sau này chàng có không để ý tới ta nữa hay không?

- Ngốc nghếch, nàng là nữ nhân của ta, như vậy cả đời này đều là nữ nhân của ta. Sao ta lại không để ý tới nàng chứ, vì sao nàng lại nói như vậy?

Sở Lâm Phong vỗ về Tư Mã Tĩnh Di rồi hỏi.

- Ta lớn hơn chàng ba tuổi đó, chàng sẽ không ghét bỏ ta già chứ?

Tư Mã Tĩnh Di nói ra một câu khiến cho thiếu chút nữa Sở Lâm Phong đã phun ra máu.

- Sẽ không, sẽ không, nàng đừng suy nghĩ nhiều!

Sau này lão quái vật một nghìn năm tuổi như Kiếm linh Nguyệt Nhi cũng có thể trở thành nữ nhân của ta, một chút tuổi như nàng thì có là gì chứ.

Sở Lâm Phong trầm nghĩ.

- Lâm Phong, người nói ai là lão quái một nghìn năm tuổi? Có phải người ngứa da hay không?

Thanh âm của Kiếm linh lập tức xuất hiện.

- Không nói gì cả, Nguyệt Nhi tỷ tỷ người đừng suy nghĩ nhiều!

Lưng của Sở Lâm Phong lập tức toát ra mồ hôi lạnh, Kiếm linh này đúng là không có chỗ nào không có mặt thật.

- Mau dậy đi, nhìn xem thân thể có gì thay đổi hay không?

Sở Lâm Phong lập tức nói sang chuyện khác, nói thêm mấy câu nữa với Kiếm linh Nguyệt Nhi, không chừng sẽ phải chịu khổ đầu.

Sở Lâm Phong nhớ kỹ lần đầu tiên Lâm Nhược Hi ân ái cùng mình, thoáng cái Chu Tước ấn ký trên mặt đã trở nên như có như không, tuy rằng trên mặt Tư Mã Tĩnh Di không có gì, thế nhưng có lẽ thực lực có thể tăng lên cũng không nhất định.

Tư Mã Tĩnh Di nhanh chóng mặc vào y phục, sau đó vận chuyển Địa tinh đan trong cơ thể, khoảng chừng hơn mười giây sau, nàng mừng rỡ kêu lên:

- Lâm Phong, ta cảm giác đã đột phá, vốn ta đang ở Địa Vũ cảnh nhị trọng thiên đỉnh, hiện tại ta cảm giác đã đột phá đến tứ trọng thiên. Cái này cũng quá thần kỳ!

- Ha ha, chuyện này rất bình thường. Ta còn tưởng rằng nàng có thể đột phá đến Địa Vũ cảnh ngũ trọng thiên kia đấy. Chỉ là tứ trọng cũng không tệ, đây chính là kinh hi mà ta cho nàng! Thích không?

Sở Lâm Phong cười nói, Thuận Dương chi khí này quả nhiên là lợi hại, trực tiếp đột phá cảnh giới, chuyện này quả thực không thể tưởng tượng được nổi.

Sau đó Sở Lâm Phong lấy ra hơn mười viên tinh thạch trung phẩm ở trong nhẫn trữ vật cho Tư Mã Tĩnh Di rồi nói:

- Số tinh thạch này nàng cầm, phân với hai người Nhược Hi và Đường Ly đi. Thuận tiện cho Ngưu Thiên hai viên, tiểu tử này không tệ, ta thích!

- Chàng lấy đâu được nhiều tinh thạch như vậy chứ, đây dường như là tinh thạch trung phẩm mà?

Thấy Sở Lâm Phong thoáng cái đã xuất ra nhiều tinh thạch như vậy, Tư Mã Tĩnh Di cảm thấy giật mình.

- Nàng đừng hỏi, trong vòng một tháng này phải nắm chắc thời gian hấp thu tinh thần lực bên trong. Ta cần bế quan một tháng ở trong Tinh Thần mật thất. Đến khi sẵn bản bắt đầu thì ta mới đi ra. Hiện giờ ta phải luyện hóa cửu âm chi khí của nàng, Tĩnh Di, nàng phải chăm sóc bản thân mình cho tốt!

Sở Lâm Phong cảm giác lúc này cửu âm chi khí trong cơ thể của hắn đã có dấu hiệu không bị khống chế, hiện tại hắn phải luyện hóa. Nếu không hậu quả sẽ không tưởng tượng được nổi. Ngay sau khi nói xong hắn trực tiếp chạy ra khỏi cửa phòng, chạy đi về phía Tinh Thần mật thất.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Diện mạo của kiếm linh nguyệt nhi

- Lâm Phong, rốt cuộc người là ai, bí mật trên người nhiều tới mức thực sự khó có thể tin được, có thể làm nữ nhân của người ta cảm thấy tự hào!

Sở Lâm Phong đi rồi Tư Mã Tĩnh Di mới lẩm bẩm nói.

Vị trí của Tinh Thần mật thất số một Sở Lâm Phong đã quen thuộc, rất nhanh đã đi tới đó, lại lấy ra chìa khóa mật thất trực tiếp mở ra rồi tiến vào bên trong.

Lấy ra rất nhiều tinh thạch hạ phẩm từ trong nhẫn trữ vật đặt vào trên vùng của tế đàn, sau đó Sở Lâm Phong bắt đầu luyện hóa Cửu Âm chi khí hắn thu được từ trong cơ thể của Tư Mã Tĩnh Di.

Trong mật thất, quang điểm của Thất Tinh Bắc Đẩu không ngừng chiếu xuống tinh thần lực liên miên không dứt, Sở Lâm Phong không để ý tới chuyện này, từ từ dung hợp Cửu Âm chi khí và Thuận Dương chi khí mới là nhiệm vụ chủ yếu của hắn.

Tư Mã Tĩnh Di tuần hoàn ba vòng mới chỉ luyện hóa được một chút Cửu Âm chi khí, Sở Lâm Phong ngồi dưới đất vứt bỏ tất cả tạp niệm, toàn lực luyện hóa.

Khi hắn mở mắt ra đã qua năm ngày, không ngờ lúc này luyện hóa lại dùng thời gian lâu như vậy, đây là thứ mà hắn không kịp chuẩn bị. Chỉ là hiệu quả cũng rất là khả quan.

Trong cơ thể hắn, lúc này Thuận Dương chi khí đã tiêu thất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, ở vị trí đan điền có thể thấy rất rõ ràng, có rất nhiều khí thể mỏng lung đang xoay tròn quanh Địa tinh đan, mà Địa tinh đan cũng đang chậm rãi hấp thu khí thể mỏng lung này.

Sở Lâm Phong biết khí thể này chính là Hỗn Độn chi khí mà đã bị mình tiêu hao hầu như không còn, hôm nay khí thể thần kỳ này lại trở về trong cơ thể của mình, thực lực lại tăng lên một cấp bậc.

Sau đó vận chuyển Địa tinh đan ở trong cơ thể, Sở Lâm Phong ngạc nhiên phát hiện ra lúc này hàm lượng tinh thần lực bên trong Địa tinh đan so với trước đây ước chừng còn nhiều hơn không chỉ gấp đôi:

- Lẽ nào ta đã đột phá đến Địa Vũ cảnh nhị trọng thiên?

- Đã là nhị trọng thiên, ngay cả đột phá cũng không biết, ngươi thật là khác người đó!

Lúc này thanh âm của Kiếm linh Nguyệt Nhi truyền đến.

- Đột phá cũng quá dễ dàng đấy, ta còn tưởng rằng sẽ phải có một chút khó khăn gì đó cơ?

Sở Lâm Phong bắt đầu nói.

- Nếu như đổi thành những người khác, có lẽ sẽ đột phá đến Địa Vũ cảnh ngũ trọng thiên thậm chí là lục trọng thiên. Ngươi mới đột phá đến nhị trọng thiên không ngờ cũng không biết xấu hổ đặc ý, mấy trọng trước đều rất dễ đột phá, hẳn là ngươi cũng hiểu rõ, mỗi khi đột phá một trọng cảnh giới, số lượng tinh thần lực cần sẽ tăng lên mấy lần. Từ Mã Tinh Di đã đột phá đến Địa Vũ cảnh tứ trọng thiên, ngấm lại nguyên nhân trong đó đi!

Kiếm linh vừa nói Sở Lâm Phong mới thực sự coi trọng, cảnh giới đề thăng, càng sau này thì lại càng trắc trở:

- Là nguyên nhân gì? Hay là ngươi hấp thu của ta?

- Ta hấp cái muội muội ngươi! Ngươi trời sinh là thân thể Thuần Dương, trên người có huyết mạch long tộc, cái này đã quyết định cảnh giới của ngươi đề thăng chậm hơn so với người khác, nhưng thực lực so với người có cảnh giới ngang nhau thì lại không thể so sánh được. Nói như vậy đi, bây giờ thực lực của ngươi là Địa Vũ cảnh nhị trọng thiên, nhưng luận thực lực chân chính lại có thể sánh ngang Địa Vũ cảnh tứ trọng thiên, vượt cấp khiêu chiến rất là bình thường.

Kiếm linh hết chỗ nói, có đôi khi tiểu tử Sở Lâm Phong này thực sự rất biết làm cho người ta tức chết.

- Ô, chuyện này ta đã sớm biết, ha ha! Cũng không nhìn một chút xem ta là hậu đại của ai, Thần Long đấy nhé!

Sở Lâm Phong cười to nói.

Lúc này trong bụng hắn truyền đến cảm giác đói bụng:

- Vài ngày không ăn cơm, quả thực đúng là khó chịu!

Sau khi nhìn một chút, tinh thạch trên tế đàn còn rất nhiều, Sở Lâm Phong lấy ra một lọ đan dược ở trong nhẫn trữ vật, trên mặt viết ba chữ rõ ràng: Trừ cơ đan.

Hắn không chút suy nghĩ trực tiếp đổ ra mấy viên, đặt toàn bộ ở trong miệng rồi nuốt vào, sau mấy hơi thở, cảm giác đói bụng trong bụng kia biến mất, thay vào đó trong lòng cũng có cảm giác khó chịu.

- Con bà nó! Lẽ nào ta ăn nhiều quá sao?

Giống như dạ dày của mình sắp bị phá đi vậy, Sở Lâm Phong ôm bụng, không ngừng co quắp.

Khi cầm lấy bình đan dược kia hắn mới nhìn kỹ mặt trái lại có một hàng chữ nhỏ, trên mặt viết: Trừ cơ đan đan dược tam phẩm, ăn vào một viên năm ngày sẽ không cảm thấy đói bụng, nếu dùng nhiều thì sẽ có cảm giác trướng bụng kéo dài một canh giờ!

- Một canh giờ, con bà nó! Là tên nào phát minh trừ cơ đan này, sau này nhất định lão tử phải tìm hắn tính sổ!

Sở Lâm Phong ôm cái bụng hét lên một tiếng.

- Ha ha, đáng đời, ai bảo ngươi không nhìn xem rõ mà đã ăn bậy, đây là giáo huấn. Ngộ nhớ đây là độc dược thì ngươi đã mất mạng rồi!

Kiếm linh Nguyệt Nhi cười to nói.

Một lúc lâu sau, đầu Sở Lâm Phong đầy mồ hôi ngồi ở dưới đất, thở hổn hển nói:

- Cảm giác này thật là khó chịu, so với đột phá Tinh Thần thân thể tầng hai còn khó chịu hơn.

- Lâm Phong, lấy Hồn Tuyết Thảo ra, ta muốn hấp thu. Chỉ là khi ta hấp thu, ngươi không được nhìn lên đó!

Kiếm linh nói.

- Ta biết rồi, chắc chắn sẽ không nhìn, ta hấp thụ thêm một chút tinh thần lực để chuẩn bị đột phá Địa Vũ cảnh tam trọng thiên thì hơn.

Nói xong thần thức của Sở Lâm Phong vừa động, trong tay xuất hiện một cái hộp tinh xảo.

Trên mặt tản ra ánh sáng nhàn nhạt, Sở Lâm Phong từ từ mở hộp ra, bên trong có một gốc cỏ nhỏ trắng như tuyết lẳng lẳng nằm ở bên trong, giống như là dùng hoa tuyết đắp mà thành.

- Để Hồn Tuyết Thảo ở dưới đất, ngươi xoay người sang chỗ khác, nhớ kỹ không được xem!

Kiểm linh Nguyệt Nhi lại một lần nữa nói.

Sau khi Sở Lâm Phong buông hộp ra cũng quay người sang, nhắm mắt lại bắt đầu hấp thu tinh thần lực do Thất Tinh Bắc Đẩu bắn xuống, chỉ là Kiểm linh... mà... lại cường điệu không cho phép nhìn khiến cho Sở Lâm Phong có chút hiếu kỳ.

Trong đầu cảm giác được có chút chấn động rất rõ ràng, chỗ mi tâm của Sở Lâm Phong bắn ra một đạo quang mang hình một thanh kiếm, sau khi xoay tròn vài vòng trên không trung rồi mới rơi xuống bên cạnh hộp.

Tuy rằng Sở Lâm Phong nhắm mắt lại, thế nhưng lại có thể cảm giác được rõ ràng đã xảy ra chuyện gì, đây là hiện tượng Kiểm linh rời khỏi thân thể mình, hẳn cố nén lòng hiếu kỳ, tiếp tục hấp thu tinh thần lực, chỉ là lỡ tai lại phá lệ đề ý tới động tĩnh chung quanh.

Sau khi Kiểm linh Nguyệt Nhi rơi vào bên cạnh Hồn Tuyết Thảo, quang mang hình kiếm càng ngày càng mạnh, chiếu cả tinh thần mật thất như ban ngày, Sở Lâm Phong nhắm mắt lại cũng có thể cảm giác được cảm giác như ánh mặt trời ở trước mắt.

Lập tức một đạo ánh sáng xuất hiện sau lưng của Sở Lâm Phong, trên không trung nhất thời xuất hiện rất nhiều phù văn và văn tự, nếu như lúc này Sở Lâm Phong thấy thì nhất định sẽ kinh ngạc được tới mức rớt cằm xuống.

Đây là hiện tượng Kiểm linh Nguyệt Nhi cơi phong ấn trên người mình, quang mang kia không ngừng lóe lên, mà Hồn Tuyết Thảo trong cái hộp kia đang biến mất từng chút từng chút một. Ước chừng qua một khắc đồng hồ sau, cả gốc Hồn Tuyết Thảo đã biến mất.

Phía sau lưng của Sở Lâm Phong truyền đến một trận tiếng cười dễ nghe, nghe thấy thanh âm này, Sở Lâm Phong cũng không nhận được nữa mà vội vàng xoay người.

Hình vẽ và văn tự trên không trung đã biến mất, Sở Lâm Phong thấy một thiếu nữ cả người xích lửa đang đứng ở đó.

Chỉ là toàn bộ thân thể cũng có vẻ hết sức mệt mỏi, thế nhưng từ dáng người và mặt là có thể thấy được là một mỹ nữ, một mỹ nữ so với Tư Mã Tĩnh Di và Lâm Nhược Hi còn xinh đẹp hơn. Là một mỹ nữ Sở Lâm Phong đã tìm không tìm được lời nào để diễn tả.

Có lẽ đây mới thật sự là tiên tử, Sở Lâm Phong không khỏi ngây người, hóa ra đây mới là bộ mặt thật sự của Kiểm linh Nguyệt Nhi, như ẩn như hiện làm cho người ta có một loại cảm giác mệt mỏi.

- Xem đủ chưa?

Thanh âm quen thuộc của Kiểm linh từ trong miệng mỹ nữ mệt mỏi trước mặt này truyền đến.

- Không!

Sở Lâm Phong phản ứng theo bản năng nói.

- A! Khục! Khục! Nguyệt Nhi tỷ tỷ ta sai rồi!

Sở Lâm Phong tức thì cảm giác một trận đau nhức từ trên lỗ tai của mình truyền đến...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Ấp trứng ma thú

Bản thể Kiểm linh trước mắt Sở Lâm Phong đã biến mất, chỉ là nơi vành tai đã để lại một cái lỗ nhỏ:

- Cho ngươi một chút dạy dỗ, lại dám xem thân thể của bản tiểu thư, đáng đời!

Sở Lâm Phong cảm giác khóc không ra nước mắt, toàn thân mình đều bị người ta xem vô số lần, lại nói người lúc đó như ẩn như hiện cho nên căn bản xem hết được, bản thân mình bị oan uổng quá rồi!

- Nguyệt Nhi tỷ tỷ, tỷ thật xinh đẹp!

Sở Lâm Phong vừa cười vừa nói, trước mi tâm có một thanh kiếm nhỏ lóe tia sáng bắn về phía hắn, khiến cho hắn không cười được nữa

- Vốn bản tiểu thư đã xinh đẹp, có phải ngươi đã động lòng rồi hay không?

Kiểm nhỏ phát ra thanh âm quen thuộc đối với Sở Lâm Phong.

- Nói không tâm động đó là giả, sau này chờ ngươi khôi phục thực thể, nhất định ta để cho ngươi làm nữ nhân của ta!

Sở Lâm Phong nói rất chân thành, đối với việc lần này Kiếm linh sẽ nghiêm phạt mình cái gì, hắn không thêm quan tâm.

Nhưng lần này tiểu kiếm trước mi tâm cũng không có bất kỳ động tác gì nữa:

- Muốn ta làm nữ nhân của ngươi cũng không phải là không có khả năng, chỉ cần ngươi có thể giúp ta khôi phục được thực thể, đồng thời có thể đạt được thực lực Thần Vũ Cảnh cửu trọng, như vậy ta sẽ đồng ý với ngươi!

- Thần Vũ Cảnh cửu trọng? Mẹ kiếp, cái này phải tới lúc nào chứ? Cũng không thể hạ thấp yêu cầu xuống một chút hay sao?

Sở Lâm Phong nghe thấy vậy, đầu như muốn lớn lên.

Thần Vũ Cảnh cửu trọng, đó có lẽ là tồn tại trong truyền thuyết, có lẽ ở những nơi khác sẽ có cường giả như vậy. Thế nhưng bằng tình huống của mình lại là chuyện là khó như lên trời.

Không nói tới việc thực lực cảnh giới muốn tăng lên chậm hơn so với người khác, nhiệm vụ trên người hắn cũng rất là gian khổ.

- Không có thương lượng, chờ ngươi đạt tới Thần Vũ Cảnh cửu trọng thì ta sẽ gả cho ngươi, đồng thời ta sẽ nói cho ngươi biết vì sao, đừng tưởng rằng Thần Vũ Cảnh cửu trọng rất lợi hại. Ở trong Thần Chi chiến trường và Long Thần cốc, người lợi hại hơn so với cảnh giới này có rất người.

Sở Lâm Phong lại một lần nữa bị đá kích, lời của Kiếm linh Nguyệt Nhi đã lật đổ nhận thức về thực lực và cảnh giới của hắn. Trước đó có lẽ hai vị Viện trưởng của Thiên Long học viện là tồn tại cao cao tại thượng xa không thể với. Thế nhưng hiện tại xem ra cũng chỉ là nhân vật tầng chót mà thôi.

Đột nhiên một trận đau đớn từ chỗ mi tâm của hắn truyền đến:

- Ta sẽ ở lại mi tâm của ngươi, như vậy tự ta cũng có thể hấp thu tinh thần lực, tuy rằng rất ít, thế nhưng so với không có còn tốt hơn!

- Tùy ngươi vậy, làm sao để khôi phục thực thể của ngươi đây?

- Chờ sau khi ngươi học được đệ thất biến của Cửu Chuyển tinh thần biến là có thể làm được, cố gắng lên! Ta chờ ngày ngươi giúp ta khôi phục, hiện tại ta sẽ nói cho ngươi biết về đệ nhất biến của Cửu Chuyển tinh thần biến!

- Ô, ta sẽ không để cho ngươi thất vọng!

Sở Lâm Phong nói xong lập tức vứt bỏ tạp niệm nói.

Sau khi mi tâm chớp động ánh sáng vài lần, trong đầu Sở Lâm Phong xuất hiện rất nhiều tự phù, cùng một ít văn tự cổ xưa, có rất nhiều chữ hắn cũng không nhận ra được.

Lập tức một đạo tin tức khổng lồ xuất hiện, thiếu chút nữa đã làm cho hắn hôn mê.

Sở Lâm Phong từ từ tiêu hóa tin tức và văn tự tự phù trong đầu, mãi đến một ngày sau mới dừng lại.

- Quả nhiên là cường đại, không nghĩ tới Cửu Chuyển tinh thần biến này lại là vũ kỹ ở thời kỳ thượng cổ, như vậy cũng quá nghịch thiên rồi đó. Sau khi tu luyện tới cửu biến không ngờ lại có thể hủy thiên diệt địa.

- Không sai, nếu như ngươi có thể tu luyện tới cửu biến thì sẽ không còn địch thủ trên thế giới này nữa, căn cứ vào ghi chép, cường giả tu hành Cửu Chuyển tinh thần biến này lợi hại nhất cũng chỉ tu đến đệ thất biến, hai biến còn lại thì lại không có cách nào tu hành được. Coi như là đệ thất biến thì trên cơ bản cũng không có đối thủ.

Kiếm linh nói.

- Vì sao không thể tu hành hai biến còn lại chứ? Là bởi vì quá khó khăn? Hay là có yêu cầu đặc thù gì đó hay sao?

Sở Lâm Phong vội vàng hỏi, đây chính là chuyện rất hữu dụng đối với mình.

- Tu hành Cửu Chuyển tinh thần biến, mỗi một biến hóa đều tiêu hao một viên Linh châu, thế nhưng trên thế giới này cũng chỉ có bảy loại Linh châu, hai loại Linh châu còn lại căn bản không có, cho nên không có cách nào tu hành được hai biến còn lại.

Sở Lâm Phong không hiểu ra sao, mỗi lần Kiếm linh nói với hắn đều là thứ mà hắn chưa bao giờ nghe, giống như giữa hai người có sự khác nhau rất lớn vậy.

- Linh châu? Vật gì vậy? Có phải bên trong cũng có năng lượng giống như tinh thạch hay không?

Lý giải từ mặt chữ khiến cho Sở Lâm Phong cho rằng là như vậy.

Trong lòng Kiếm linh cảm thấy vui mừng, quả thực Sở Lâm Phong rất thông minh, rất nhiều thứ vừa nói đã thông, chỉ là có một số việc lại ngốc nghếch tới mức làm cho nàng im lặng, không thể nói gì được.

- Không sai, bên trong Linh châu ẩn chứa một loại năng lượng, loại năng lượng này là thiên địa chi lực, tương tự như tinh thần lực, Linh châu chia làm chín loại, kim mộc thủy hỏa thổ là ngũ hành Linh châu, cũng là thứ dễ dàng lấy được nhất.

Còn có hai loại khác là Lôi Linh châu và Phong Linh châu, muốn lấy được hai loại Linh châu này rất là phiền phức, nói khó nghe một chút so với đạt được Băng điểm chi tinh và Thánh Ngọc bạch liên còn khó khăn hơn rất nhiều.

Hai loại này, trên thế giới này không có, nhưng vẫn còn có một loại là quang minh Linh châu, một loại là hắc ám Linh châu.

Sở Lâm Phong đã hiểu rõ, trên đại lục này chỉ có bảy loại Linh châu, nói cách khác, bản thân mình đạt được toàn bộ thì cũng chỉ có thể tu luyện tới đệ thất biến, hai biến còn lại chỉ có thể đi tới thế giới khác tìm mà thôi.

- Người cũng không nên nản chí, mọi việc đều có ngoại lệ, khi thực lực đạt tới chí cao là có thể đập phá hư không. Đến lúc đó người có thể tiến vào thế giới khác đi tìm Linh châu của người.

Có mục tiêu thì sẽ có động lực, Sở Lâm Phong biết mọi việc cũng không thể nóng vội, lặng lẽ ghi nhớ tâm pháp của nhất biến. Mặc dù có rất nhiều chữ không biết, nhưng không có nghĩa là Kiếm linh Nguyệt Nhi không biết, có cơ hội hẳn hỏi nàng một chút là được rồi.

Chỉ là có một việc lại làm cho tâm tình của hắn trùng xuống, Kiếm linh nói muốn khôi phục thân thể của nàng thì ít nhất phải luyện tới đệ thất biến, đây là chuyện khó khăn bức nào chứ. Lực biến và thất biến, muốn lấy được Linh châu của hai biến này, cơ hội quá xa vời.

- Lâm Phong, ta biết tâm ý của người, kỳ thực ta cũng rất muốn khôi phục thực thể, vấn đề là căn bản không có cách nào thực hiện được. Ta đã chờ đợi một nghìn năm, lẽ nào ngay cả hơn mười năm người cũng không chờ được hay sao? Tinh Thần mật thất này cũng coi như là một nơi rất tốt, người cố gắng hấp thu tinh thần lực, sau đó áp súc vào bên trong Địa tinh đan, khi áp súc đến trình độ nhất định là lúc người có thể đột phá. Ngoài ra người cũng lấy trộm của ma thú Huyết Ảnh Cuồng Sư ra đi, để cho nó cũng đồng thời hấp thu tinh thần lực này, có lẽ khi người rời khỏi nơi này là có thể áp trộm ra được rồi.

Sở Lâm Phong nhìn tinh thạch trên tế đàn một chút, vẫn còn rất nhiều, trong lòng đột nhiên có suy nghĩ thay thế tinh thạch hạ phẩm, trực tiếp đổ vào đó tinh thạch trung phẩm và thượng phẩm, tuy rằng làm như vậy sẽ có chút lãng phí, nhưng tuyệt đối sẽ có tinh thần lực càng cường đại hơn từ trên Thất Tinh Bắc Đẩu bắn xuống.

Đến lúc đó bất kể là mình hay là trộm của ma thú Huyết Ảnh Cuồng Sư này đều có thể hấp thu tinh thần lực, làm ít công to.

Nghĩ đến là làm, tác phong của Sở Lâm Phong trước sau như một, mang toàn bộ tinh thạch trung phẩm và thượng phẩm bên trong nhẫn trữ vật ra, để đồng lên trên chỗ trống của tế đàn. Sau đó lại đi tới nơi Thất Tinh Bắc Đẩu bắn xuống, chờ đợi.

Trộm ma thú Huyết Ảnh Cuồng Sư cũng được đặt ở mặt đất, tất cả công tác chuẩn bị đã xong, hắn đang chờ thành quả của một loạt hành động vừa rồi.

Qua gần mười phút, trên tế đàn mới xuất hiện động tĩnh, sau đó tinh quang chói mắt từ trên quả cầu nhỏ của tế đàn bắn về phía vị trí tinh điểm Thất Tinh Bắc Đẩu, ngay sau đó có từng đạo tinh thần lực màu lam đậm từ Thất Tinh Bắc Đẩu bắn xuống bên dưới.

Lúc Sở Lâm Phong thấy tinh quang chiếu xuống, trong đầu chỉ có một suy nghĩ:

- Muội muội nó, cái này cũng quá cường đại, tùy tiện hút vào là có thể làm cho ta bạo thể mà chết...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Giá lớn để phá vỡ cấm chế

Trong lòng lo lắng Sở Lâm Phong không phải là không có lý, tinh thần lực quá mạnh mẽ bị hút vào trong cơ thể, sau đó Địa tinh đan không thể hoàn toàn hấp thu chuyển hóa, sẽ thực sự có khả năng làm cho đan hủy người vong.

Ngay khi hắn đang do dự, một hiện tượng quái dị xuất hiện, Thất Tinh Bắc Đẩu bắn xuống bảy đạo tinh thần lực, trong đó có sáu đạo trực tiếp bị trộm ma thú Huyết Ảnh Cuồng Sư ở trên đất hấp thu.

Toàn bộ sáu đạo tinh mang bắn về phía trộm ma thú, đây là chuyện mà Sở Lâm Phong không kịp chuẩn bị.

- Khẩu vị của người cũng quá lớn đó, không ngờ chỉ để lại cho ta một đạo tinh mang, quả thực là trên đời này không thiếu cái lạ!

Tự nhiên tinh thần lực trong đạo tinh mang này rất yếu, thế nhưng Sở Lâm Phong cũng không có cách nào khác, chỉ có thể tro mắt nhìn trộm ma thú hấp

thu sáu đạo khác. Hy vọng duy nhất trong lòng hắn chính là có thể mau chóng sớm ấp trứng ra, nếu không mình sẽ thực sự bị thua thiệt lớn.

Thời gian trôi qua từng ngày một, Sở Lâm Phong nhớ kỹ mình đã uống Trừ Cơ Đan lần thứ ba. Lúc này tinh mang mà Thất Tinh Bắc Đẩu bắn xuống mới có biến hóa, hình như là tinh thạch trên tế đàn sắp dùng hết, cho nên tinh mang đã trở nên tối nhạt.

Mà trứng ma thú Huyết Ảnh Cuồng Sư đã dùng hấp thu, Sở Lâm Phong phát hiện ra vết nứt bên ngoài trứng ma thú này càng ngày càng to thêm, giống như tùy thời có thể ấp trứng ra vậy.

- Tồn nhiều tinh thạch như vậy cũng không tính là uống phí, bản thân mình đã đột phá đến Địa Vũ cảnh tam trọng thiên, trứng ma thú cũng sắp lập tức ấp ra được, thoải mái!

- Thoải mái cái đầu nguoi! Lâm Phong, trên trứng của ma thú Huyết Ảnh Cuồng Sư này có một cấm chế, nếu như nguoi không giải thì vĩnh viễn đừng nghĩ tới việc có thể ấp trứng ra được.

Kiểm linh Nguyệt Nhi lập tức nói:

Lại là một gáo nước lạnh giội xuống đầu của Sở Lâm Phong, làm cho đầu óc hắn choáng váng:

- Cấm chế? Ta nào biết phá giải cấm chế gì chứ, Nguyệt Nhi tỷ tỷ, nguoi nên nói hết được không, trực tiếp nói cho ta biết phương pháp là được rồi.

Nếu Kiểm linh Nguyệt Nhi đã nói như vậy thì nhất định sẽ biết phương pháp phá giải, Sở Lâm Phong đã hiểu rất rõ về nàng.

Quả nhiên Kiểm linh Nguyệt Nhi cười nói:

- Tiểu tử nguoi chỉ biết nhất tiện nghi, chỉ là lần này muốn phá giải cấm chế chỉ có thể do chính nguoi hoàn thành mà thôi. Cái giá phải trả có lẽ rất nhỏ, có lẽ rất lớn, chuyện này phải xem phẩm cấp của trứng ma thú này.

Sở Lâm Phong cảm giác có chút không đúng, từ kinh nghiệm trước kia hắn đã có thể phán đoán ra được khả năng mà Kiểm linh Nguyệt Nhi nói nhất định là cái sau. Chỉ là không biết cái giá này rốt cuộc lớn bao nhiêu, không phải sẽ lấy cả cái mạng nhỏ của hắn đó chứ?

- Nói thẳng vào trọng điểm, thời gian của ta cấp bách, đừng có thừa nước đục thả câu!

Sở Lâm Phong không nhận được nói, thứ nên đối mặt thì khó mà tránh được, trốn tránh cũng không phải là biện pháp.

- Nguoi là hậu duệ Thần Long, trong máu trên người tự nhiên có máu của thần Long, cấm chế này có thể dùng long huyết trên người nguoi là có thể mở ra. Về phần nhiều hay ít ta cũng không rõ ràng lắm, nếu như có thể giải trừ được cấm chế này. Có lẽ Huyết Ảnh Cuồng Sư này sẽ biến thành một loại tồn tại kinh khủng khác.

Kiểm linh nói như thật, đối với Sở Lâm Phong, nàng nói vậy hắn cũng không tức giận. Dù sao thì cũng đã ở chung ba năm.

- Dùng máu tươi? Ông trời của ta, đây chính là thứ rất quý báu, còn có biện pháp nào khác hay không? Ngộ nhớ ta biến thành một người vì chảy máu quá nhiều mà chết, khi đó thực sự là oan uổng lắm.

Sở Lâm Phong có chút hối hận, cái giá lớn này thật đúng là không phải bình thường, có lẽ một vạn quả trứng gà cũng không bồi bổ lại được.

- Không, đây là biện pháp duy nhất, tốt nhất nguoi nên nắm chặt thời gian, nếu như lần này không thể giải trừ cấm chế, như vậy cũng chỉ có thể chờ lần sau. Có lẽ nguoi cũng không đủ tinh thạch để cho nó hấp thu nữa.

Sở Lâm Phong nhìn trứng ma thú trên đất một chút, lại phát hiện ra những vết nứt kia đang thu nhỏ lại, nếu như lại trở về bộ dáng trước đó thì quả thực là uống phí số linh thạch của hắn.

- Chết thì chết! Để lão tử nhìn xem nguoi có thể làm cho ta chảy bao nhiêu máu!

Nói xong hắn trực tiếp lấy ra Thanh sương kiếm cắt ra một vết ở trên đầu ngón tay, máu tươi trong nháy mắt chảy ra, Sở Lâm Phong vội vàng nhỏ nó vào trên trứng ma thú.

Sau khi nhỏ vài giọt vết thương đã khép lại, tự nhiên máu cũng ngừng chảy:

- Không phải chứ, khép lại nhanh như vậy sao?

- Nguoi thử nói xem, cảnh giới của nguoi đã là Tinh Thần thân thể tầng hai, năng lực khép trên người lại đã vô cùng cường hãn. Miếng vết thương nhỏ như vậy mà nguoi cũng có mặt mũi làm ra sao, về ngoan cường của nguoi đầu rồi, dùng sức đâm chỗ cổ tay một kiếm có lẽ sẽ chảy được nhiều hơn.

Kiểm linh nhắc nhở, nàng có chút im lặng về hành động của Sở Lâm Phong.

Sở Lâm Phong ngoan lệ nói:

- Con bà nó! Đến đây đi! Hôm nay lão tử sẽ cho nguoi ăn đủ!

Hắn xắn tay áo lên, sau khi cắn răng lại lấy dũng khí dùng Thanh sương kiếm dùng sức cắt một chút lên trên cổ tay.

Lần này quả thực có chút nặng, máu chảy ra như mưa, mặt đất cũng bị nhuộm đỏ, Sở Lâm Phong vội vàng đưa cổ tay tới chỗ trúng ma thú, nhìn máu tươi chảy lên bề mặt trúng.

Nhìn vết máu trên mặt đất Sở Lâm Phong rất đau lòng, đây là đồ tốt lắm đó, chỉ là đau lòng thì đau lòng, nhưng lúc này trúng ma thú xuất hiện hiện tượng lại làm cho hắn há hốc miệng.

Máu tươi ở cổ tay không ngừng chảy ra, thế nhưng trên trúng ma thú lại không có nửa điểm vết máu nào cả, không ngờ toàn bộ lại bị nó hấp thu.

- Con bà nó! Ngươi là thùng nước sao, lão tử chảy nhiều máu như vậy mà ngay cả một chút phản ứng cũng không có sao?

Sở Lâm Phong có chút tức giận.

Dần dần chỗ cổ tay bắt đầu khép lại, máu tươi chảy ra cũng càng ngày càng ít, thế nhưng ngay cả một chút phản ứng mà trúng ma thú cũng không có, nếu như nói có thì chính là vết nứt trên mặt không có biến hóa.

- Một lần nữa!

Sở Lâm Phong cau mày cắt vào cổ tay mình, vô duyên vô cớ cắt hai kiếm đã làm cho hắn mất rất nhiều máu, nếu quả thật có thể phun máu thì hắn cũng không có ý kiến, chỉ ít sẽ không phải chịu nỗi đau da thịt này, có thể trực tiếp ới máu lên trên trúng ma thú này.

Thất Tinh Bắc Đẩu bắn xuống tinh mang tinh thần lực càng ngày càng yếu, nếu như không đặt thêm tinh thạch vào vùng trúng trên tế đàn, như vậy mới thực sự là nguy hiểm tới tính mạng.

Lúc này Sở Lâm Phong có chút luống cuống:

- Chết thì chết, hôm nay lão tử liều mạng với ngươi!

Cái cổ tay mới vừa cắt còn đang chảy máu, hắn lại trực tiếp cắt cái cổ tay còn lại, hai cổ tay đồng thời chảy ra máu, chảy xuống bề mặt của trúng ma thú này, giống như hai bút cùng vẽ vậy.

Thời gian chậm rãi trôi qua, máu ở trên người Sở Lâm Phong càng ngày chảy càng nhiều, giờ phút này sắc mặt của hắn có vẻ rất tái nhợt, không có một chút máu nào cả.

- Trúng ma thú à trúng ma thú, hôm nay coi như lão tử đã bị ngươi chơi đùa chết rồi, ngươi nhanh xuất hiện một chút đi!

Sở Lâm Phong cảm thấy có chút tuyệt vọng, bởi vì hắn đã phát hiện ra trong đầu hắn xuất hiện cảm giác mê muội, đây rõ ràng là biểu hiện của việc mất máu quá nhiều.

Có lẽ là lời nói của Sở Lâm Phong được trời cao quan tâm, trúng ma thú vốn không có động tĩnh lúc này lại có động tĩnh.

Một đạo ánh sáng màu trắng chói mắt từ trên trúng ma thú bắn ra, sau đó một hình vẽ hiện lên trên không trung, trong hình vẽ có một hư ảnh đầu sư tử to lớn đang không ngừng đong đưa.

Sau đó một đạo thanh âm rất già nua lại vô cùng khí phách xuất hiện:

- Cảm ơn ngươi người trẻ tuổi, là ngươi làm cho con của ta có được cơ hội sinh tồn, xuất thế, vì báo đáp ngươi, ta đã để nó ký kết linh hồn khế ước với ngươi, từ nay về sau sẽ vĩnh viễn thuộc về ngươi mà sẽ không phản bội.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Sư linh quyền

Về mặt Sở Lâm Phong khiếp sợ nhìn cái đầu sư tử rất lớn trên không trung, hỏi dò một câu:

- Ngươi đang nói chuyện với ta sao?

Lời này hiển nhiên rất ngu xuẩn, xuất hiện hiện tượng như vậy nếu như là người khác thì rất có thể đã sớm bị dọa cho té cút té đái. Thế nhưng Sở Lâm Phong thì khác, có Kiếm linh Nguyệt Nhi cho nên hắn cũng không cảm thấy sợ hãi.

- Không sai, đây là một đạo thần thức ta để lại, vạn năm, chúng ta chờ đợi người xuất hiện đã được vạn... rất nhiều năm. Vì đứa trẻ này, có thể nói ta đã tiêu hao hết toàn bộ năng lượng phong ấn nó đến bây giờ. Vốn khi Chư Thần chỉ chiến nó nên từ vong với ta, chỉ là ta không cam lòng, nó là Huyết Ảnh Cuồng Sư duy nhất có huyết mạch Thượng Cổ thánh thú trong bộ tộc Huyết Ảnh Cuồng Sư chúng ta, ta không thể để cho nó chết đi một cách không công như vậy, cho nên ta đã phong ấn nó lại. Con của ta đã được rất nhiều người ấp trứng, thế nhưng cũng không thành công, bởi vì bọn họ thiếu điều kiện phá vỡ phong ấn, dùng long huyết để phá ấn.

Nói đến đây trong lòng Sở Lâm Phong có chút không giải thích được, ngay sau đó hắn lập tức hỏi:

- Long huyết? Mặc dù ta là hậu duệ của Thần Long, thế nhưng chỉ cần Thần Long bộ tộc có long huyết là có thể làm được chuyện này, vì sao lại chọn ta? Còn nữa, thiên hạ này không phải chỉ có một mình ta là hậu duệ của Thần long đâu chứ!

Qua nửa ngày, đầu sư tử to lớn kia mới lên tiếng:

- Quả thực hậu đại của Thần Long và nhân loại là có, nhưng lại như long phượng sừng lân, người có thể chân chính ấp trứng nó phải là hậu duệ long tộc có Hỗn Độn chi khí. Long tộc là chủng tộc rất cao ngạo, đương nhiên không thêm quan tâm tới Huyết Ảnh Cuồng Sư bộ tộc chúng ta, cho dù long tộc có được con của ta thì cũng sẽ không đi ấp, nói như vậy người hiểu rõ chưa!

- Lâm Phong, không nghĩ tới tuổi tác của hắn còn lớn hơn ta, quái vật vạn năm trước đó, khi người nói chuyện phải cẩn thận chút!

Lúc này Kiếm linh Nguyệt Nhi nhắc nhở hắn.

- Tiểu nha đầu, người yên tâm, ta sẽ không dả thương tới hắn, người có thể hình thành tình huống hai linh hồn cùng tồn tại trong một thân thể với hắn càng chứng minh hắn bất phàm, nhớ phải giúp ta chăm sóc cho con của ta thật tốt. Một chút linh hồn chi lực này coi như là báo đáp mà ta đưa cho người!

Tiếng nói vừa dứt, trong tinh quang xuất hiện một đạo ánh sáng màu vàng trực tiếp bắn về phía chỗ mi tâm của Sở Lâm Phong.

Qua nửa ngày Kiếm linh Nguyệt Nhi mới lên tiếng:

- Cảm tạ Cuồng sư tiền bối, nhất định ta sẽ chăm sóc nó cho tốt!

- Được rồi, thời giờ của ta đã không còn nhiều lắm, tiểu tử, con của ta phải dựa vào người nuôi dưỡng. Nhớ kỹ một việc, trước khi không có đạt tới Thánh Vũ cảnh thì không thể mang theo con của ta tiến vào Thần Chi chiến trường, bằng không hắn sẽ phải chết không thể nghi ngờ.

- Thánh Vũ cảnh?

Sở Lâm Phong lại nghe thấy một đẳng cấp cảnh giới khác, hắn không khỏi hỏi:

- Không biết cảnh giới lúc đó của người là gì?

- Lúc đó ta là Thánh Vũ cảnh thất trọng, ở trong Chư Thần chi chiến cũng chỉ có thể coi là thực lực trung đẳng, thiên phú của người không tệ, lại là hậu duệ của Thần Long. Có lẽ sau trăm năm là có thể đột phá đến Thánh Vũ cảnh.

Lần này Sở Lâm Phong mới thật sự chấn động, trước đây Kiếm linh nói tuyệt thế cường giả không xứng xách giày cho nàng, vì sao thiên hạ lại có bảy đại Thần khí, lẽ nào nàng đang lừa gạt hắn, còn cố ý hạ thấp đẳng cấp của đối phương xuống?

- Ta đã nhớ kỹ, xin tiền bối yên tâm, ngoài ra ta muốn hỏi tiền bối một chuyện, không biết người có thể trả lời hay không.

Sở Lâm Phong nghĩ tuyệt thế cường giả như vậy, đồ mà bọn họ biết sẽ nhiều hơn so với Kiếm linh.

- Nói đi, chỉ là phải nhanh lên một chút, thời giờ của ta không còn nhiều lắm!

Rõ ràng thanh âm của đầu sư tử đã yếu đi vài phần.

- Nơi nào có Băng điểm chi tinh? Thánh Ngọc Tuyệt Liên và Thiên Vũ Thần Thủy? Còn nữa, còn có bảy đại Linh châu nữa?

- Tiểu tử người thật là tốt, cái này chắc là do tiểu nha đầu trên người người nói cho người biết đúng không? Băng điểm chi tinh là một loại tinh thạch để giải trừ Chu Tước ấn ký. Có lẽ sẽ có thể thu được ở trong Thương Lan Cổ địa. Thánh Ngọc Tuyệt Liên thì ta nhớ kỹ đã từng xuất hiện qua ở U Minh quý vực, về phần Thiên Vũ Thần Thủy cũng chỉ có ở trong Thần Chi chiến trường mới có. Linh châu thì phân bố rất nhiều, chỉ cần là nơi nguyên tố thuộc tính sung túc đều sẽ gặp phải, người muốn mấy thứ này làm gì?

Sở Lâm Phong vừa nghe xuất xứ của những thứ này, những nơi kia chỉ có tuyệt thế cường giả mới có thể lui tới đó.

- Trên người hôn thê của ta có Chu Tước ấn ký, ta muốn giải trừ thay nàng, về phần Thánh Ngọc Tuyệt Liên và Thiên Vũ Thần Thủy ta dùng để giải trừ phong ấn trên thanh kiếm này của ta!

Sở Lâm Phong nói xong lại lấy ra Thanh sương kiếm.

- Thanh sương kiếm? Không ngờ người lại chiếm được Thanh sương kiếm? Tiểu tử người thật là phúc nguyên thâm hậu đó, Thanh sương kiếm này là

Thần khí thượng cổ, tuy rằng ban đầu ở trong Chư Thần chỉ chiến xếp hạng thứ ba, thế nhưng nếu nói uy lực chân chính còn lợi hại hơn Ma Sát Kiếm xếp hạng thứ nhất. Bởi vì ở bên trong Thanh sương kiếm có Thượng Cổ chiến kỹ, đáng tiếc lúc đó Thanh Sương môn chủ chỉ học được thức thứ tám, nếu như học được thức sau cùng thì Nhân tộc các người cũng sẽ không thua thảm như vậy.

Cho dù thần kinh của Sở Lâm Phong lớn hơn nữa cũng có chút cảm giác không chịu nổi, bên trong Thanh sương kiếm này lại có Thượng Cổ chiến kỹ, đây là chuyện mà ngay cả Kiếm linh cũng không biết chuyện. Nếu như mình học Cửu Chuyển tinh thần biến xong, Tinh thần thân thể luyện đến tầng thứ chín, khi đó lại học Thượng Cổ chiến kỹ này, như vậy sẽ là khái niệm gì chứ?

- Đừng có mơ mộng, có thể học được một loại đã là chuyện đáng để hưởng thụ rồi, người còn muốn ba loại, Lâm Phong, đầu người vô nước rồi sao?

Kiếm linh thấy vậy lập tức nói.

Lúc Sở Lâm Phong đang muốn nói chuyện, đầu sư tử kia lại nói:

- Đây là một đạo Thánh lực được ta bảo tồn, còn có một bộ vũ kỹ Sư Linh Quyền của Cuồng sư bộ tộc ta và nhân loại các người, ta cũng sẽ truyền thụ cho người! Con của ta còn nhỏ không thể giúp người thi triển ra Sư Linh Quyền này, đạo Thánh lực này có thể giúp cho người trong lúc nguy hiểm thi triển ba lần, chỉ là cảnh giới bây giờ của người quá thấp, Sư Linh Quyền này cũng chỉ có thể phát huy ra một kích toàn lực hơn người ba đẳng cấp mà thôi. Hơn nữa sau khi thi triển một lần ít nhất phải một tháng sau mới có thể sử dụng lại được. Nhớ kỹ không tới thời khắc lâm nguy thì không thể dùng, bởi vì người chỉ có ba lần cơ hội, nếu như muốn chờ con của ta giúp đỡ người thi triển ra thì chỉ ít cũng là chuyện mười năm sau.

Lúc này Sở Lâm Phong cảm giác trong đầu mình đột nhiên có thêm một ít văn tự, những văn tự này chính là pháp quyết, dạy thi triển Sư Linh Quyền ra sao.

Sở Lâm Phong thiên tư thông minh, rất nhanh đã lĩnh ngộ được. Đồng thời hắn cảm giác trong đan điền đột nhiên có thêm một cỗ khí thể mông lung, loại khí thể này rất đặc biệt không lưu động cũng không vận chuyển, lặng lẽ chiếm một góc ở trong đan điền của hắn.

- Tiểu tử, nhiệm vụ của ta đã hoàn thành, nhớ lời nói của ta. Trước khi không có thực lực Thánh Vũ cảnh thì không nên tiến vào Thần Chi chiến trường, cho dù người muốn đi tìm kiếm Thiên Vũ Thần Thủy thì cũng phải chờ sau khi trở thành Thánh Vũ cảnh thì mới đi. Con của ta trời sinh đã có thiên phú đặc thù, có chỗ tốt rất lớn đối với người, nhớ kỹ nên đợi nó, nói cho nó biết, phụ mẫu nó là anh hùng trong Chư Thần chi chiến, là anh hùng trong Huyền Ảnh Cuồng Sư bộ tộc...

Thanh âm nói đến đây đột nhiên bỏ dở, tinh mang trong Tinh Thần mật thất cũng biến mất, để lại một mình Sở Lâm Phong ngơ ngác nhìn trộm Huyền Ảnh Cuồng Sư đang ở trên mặt đất.

Lúc này Sở Lâm Phong phát hiện ra một cỗ áp lực cực lớn truyền đến:

- Không tốt!

Sở Lâm Phong lập tức kịp phản ứng nói, thân thể bắn ra ngoài.

Không chạy được vài bước thì đã phịch một tiếng ngã xuống trên mặt đất:

- Con bà nó! Đây là trọng lực kia sao?

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Trọng lực luyện thể

Sở Lâm Phong gian nan bò dậy từ dưới đất, nhìn quang điểm Thất Tinh Bắc Đẩu trên đỉnh đầu một chút, lúc này nó đã không bắn Tinh Thần chi lực xuống nữa. Chuyện này biểu thị tinh thạch trên tế đàn đã bị dùng hết, tiếp theo sẽ xuất hiện trọng lực vô biên.

- Ta không thể chết đi như vậy, còn có rất nhiều chuyện đang chờ ta đi làm!

Sở Lâm Phong cảm giác bắp thịt và xương cốt trên người đều đang phát ra tiếng vang, hô hấp cũng có vẻ khó khăn.

- Đây là trọng lực gì vậy? Sao lại lợi hại như vậy?

Sở Lâm Phong gian nan nói.

- Hắn là trọng lực gấp trăm lần, không nghĩ tới sẽ lại xuất hiện ở đây, không tồi, không tồi!

Lúc này Kiếm linh Nguyệt Nhi cười nói.

- Cũng không tệ lắm, lão tử sắp chết, ngươi còn cười được sao?

Sở Lâm Phong nghe thấy Kiếm linh nói như vậy, trong lòng càng nổi nóng.

- Ngươi gấp cái gì, ta nói không tệ là không tệ, nói không chừng còn có thể giúp cho ngươi đột phá Tinh Thần thân thể tầng thứ ba đó. Đây chính là chuyện tốt chỉ có thể gặp không thể cầu, ngươi đừng không biết tốt xấu như vậy.

Kiếm linh không hề tức giận, vẫn dùng giọng nói cười trên sự đau khổ của người khác như cũ.

Lúc này ngay cả nói chuyện Sở Lâm Phong cũng cảm thấy khó khăn, giống như trên người có vật nặng ngàn cân, khiến cho hai chân của hắn không ngừng run rẩy, bất cứ lúc nào cũng có thể đứng không vững.

Lần thứ nhất hắn cảm giác được cảm giác trọng lực đè lên trên người, suýt chút nữa Sở Lâm Phong đã phát điên, giống như thời gian càng lâu thì trọng lực sẽ lại càng lớn, giờ phút này ngay cả cất bước hắn cũng không làm được.

Mồ hôi lớn như hạt đậu từ trên mặt không ngừng nhỏ xuống đến, quần áo trên người đã sớm ướt đẫm, thứ duy nhất hiện tại chống đỡ cho hắn, làm hắn không ngã xuống chính là cỗ nghị lực không chịu thua kia.

Tinh đan trong cơ thể tinh đan điên cuồng vận chuyển, Tinh Thần chi lực cuộn cuộn không ngừng che kín toàn thân, áp lực trên người hơi giảm bớt một chút, tiêu hao như thế rất là lớn, không kiên trì được nữa canh giờ thì sẽ sức cùng lực kiệt, đến lúc đó hắn sẽ trực tiếp bị trọng lực này ép thành một bãi thịt nát.

Lúc này dường như Sở Lâm Phong đã hiểu rõ cái gì đó, nơi này là Tinh Thần mật thất số một, là nơi mà Từ lão đầu tu luyện, hắn là cường giả Thiên Vũ cảnh, nhất định trọng lực sẽ gấp mấy lần mật thất khác.

Ngay cả cường giả Thiên Vũ cảnh cũng sẽ gặp nguy hiểm hướng hồ là người có thực lực thấp kém như hắn, nhất thời hắn có cảm giác đã bị lừa gạt.

Trong lòng hắn không khỏi cả giận nói:

- Lão già đáng chết, ngươi lại dám chơi lão tử, coi như ngươi để mắt tới ta thì cũng không nên đưa cho ta mật thất có trọng lực nặng như vậy chứ!

- Lâm Phong, đây không phải là tính cách của ngươi, toàn lực dùng Tinh Thần chi lực để chống lại đi, khi đó có lẽ ngươi có thể thành công đó!

Kiếm linh vẫn dùng giọng điệu kia, không có nửa điểm lo lắng nào cả.

- Ngươi... Ngươi thử xem... Xem!

Sở Lâm Phong gian nan nói ra vài chữ, rõ ràng trọng lực trên người lại gia tăng thêm mấy phần, hai chân đã không có cách nào đứng thẳng được nữa, cả người bất cứ lúc nào cũng có khả năng ngã xuống.

- Ta sẽ không ngã xuống, một chút trọng lực như vậy được tính là gì chứ?

Sở Lâm Phong dùng hết lực lượng toàn thân rống lên, trên người xuất hiện một loại khí thể đáng sợ.

Nếu như lúc này có người nhìn thấy dáng vẻ giờ phút này của hắn thì nhất định sẽ cho rằng mình đã nhìn thấy quỷ. Gân xanh trên mặt nhô lên rất rõ ràng, con mắt đỏ bừng như bị bệnh, tóc tai bù xù, cả người dữ tợn không nói ra được, gần như ác ma bò ra từ trong địa ngục vậy.

Xương cốt và bắp thịt không ngừng rung động đùng đùng, tinh đan trong đan điền lại như con thoi điên cuồng xoay tròn, thứ duy nhất không nhúc nhích chính là Hồn Độn khí và khí thể thần bí mà Huyết Anh Cường Sư truyền vào trong cơ thể của hắn.

Bước ra một bước giống như bị người ta nặng nề đánh một quyền vậy, cả người đau nhức khó nhịn, Sở Lâm Phong chịu đựng đau nhức bước ra ba bước, ba bước này đã là cực hạn của hắn. Tinh Thần chi lực trực tiếp tiêu hao hơn nửa, so với thi triển ra võ kỹ còn còn tiêu hao nhanh hơn.

Phanh một tiếng, rốt cục hắn đã không kiên trì được mà phải bò ở trên mặt đất, đây là thời điểm mà Sở Lâm Phong chật vật nhất, cả người không có cách nào nhúc nhích được. Trọng lực ở mặt đất còn lớn hơn, ngay cả hô hấp cũng cảm thấy khó khăn.

- Tạm biệt Nhược Hi, ta không thể giúp ngươi đạt được Băng diễm chi tinh, Tinh Di, ta cũng không thể chăm sóc nàng được nữa. Đường Ly, Tiết đại ca, Ngưu Thiên, phụ thân, Sở Lâm Nguyệt, chúng ta kiếp sau gặp lại!

Sở Lâm Phong tuyệt vọng thâm nghĩ.

- Ta nhờ vào! Lâm Phong ngươi đang bàn giao di ngôn sao? Sao ngươi không nghĩ tới ta chứ? Quá không công bằng!

Âm thanh của Kiếm linh Nguyệt Nhi truyền đến.

Sở Lâm Phong như giống nghĩ tới điều gì đó, trong lòng vui vẻ lập tức hỏi:

- Đến bây giờ mà ngươi còn không lo cho sự sống chết của ta, có phải ngươi có biện pháp gì giúp ta hay không?

- Phỉ lời, ta bảo ngươi làm vậy là xem ngươi có thể đột phá Tinh Thần thân thể tầng thứ ba hay không. Nhưng ngươi lại giả chết với ta, quả thực là đáng hận. Có khả năng ngươi không đột phá được tầng thứ ba này rồi, chỉ là dùng trọng lực này để rèn luyện thân thể của ngươi thì vẫn có thể. Dùng hết toàn bộ Tinh Thần chi lực trong cơ thể, để Hỗn Độn khí tiến vào bên trong tinh đan, như vậy khi ngươi hút Tinh Thần chi lực vào sẽ từ từ chuyển hóa thành Hỗn Độn khí, đây là biện pháp tốt nhất để thay đổi thể chất và tăng lên thực lực của ngươi.

Sở Lâm Phong vốn đã tuyệt vọng, hắn cũng không ngờ đến thời khắc mấu chốt này mà Kiếm linh vẫn còn có biện pháp, còn làm cho mình thay đổi thể chất ở dưới tình huống như vậy, có lẽ chỉ có nàng mới có thể nghĩ ra được.

Tinh Thần chi lực bên trong tinh đan chậm rãi giảm đi, khi hoàn toàn biến mất, rốt cục Sở Lâm Phong đã không chống đỡ được áp lực của trọng lực này mà ngã đi, vốn hắn bởi vì nguyên nhân trúng ma thú mà đã mất máu quá nhiều, bây giờ lại chịu áp lực từ trọng lực, coi như hắn lợi hại đến đâu thì cũng không chịu được.

Ngay khi Sở Lâm Phong ngã đi, đồ án hình tiểu kiếm ở mi tâm hắn lóe lên ánh sáng, tức thì có một đạo ánh sáng mờ mờ lung lung bọc cả người hắn lại.

- Hi vọng lần này ngươi có thể thành công dung nhập Hỗn Độn chi khí vào bên trong tinh đan, đến lúc đó coi như ngươi chỉ có thực lực Địa Vũ Cảnh tam trọng thì cũng có thể phát huy ra thực lực lục trọng thiên, lại thêm vào những võ kỹ biến thái kia của ngươi, đối kháng với Địa Vũ cảnh thất trọng thiên cũng không bị thua.

Lúc này Kiếm linh Nguyệt Nhi đã khôi phục bản thể đứng ở bên người Sở Lâm Phong lẳng lặng nói, nhìn Sở Lâm Phong ngã đi, trên mặt nàng có chút lo lắng lại có chút chờ mong.

- Hắn là sắp đến lúc rồi!

Chỉ thấy bóng người mờ mờ của Kiếm linh Nguyệt Nhi vung bàn tay ngọc lên, trên nhẫn trữ vật của Sở Lâm Phong có mấy chục viên tinh thạch bay ra, sau đó rất có quy luật được một quang sáng kéo tới chỗ trung tâm tế đàn.

Sau khi làm xong tất cả những thứ này, Kiếm linh Nguyệt Nhi lại biến thành một tiểu kiếm xuất hiện ở giữa chân mày của Sở Lâm Phong:

- Nếu như ngươi không ngã đi thì chẳng phải sẽ lại nhìn thấy ta, vẫn là ta thông minh.

Theo quang điểm của Thất Tinh Bắc Đẩu bắn Tinh Thần chi lực xuống sau, trọng lực trong Tinh Thần mật thất chậm rãi biến mất, Sở Lâm Phong cũng tỉnh lại, nhìn tình huống của bản thân một chút, sau đó hắn hỏi:

- Nguyệt Nhi tỷ tỷ, sao bây giờ ngươi mới xuất hiện?

- Ít nói nhảm đi, nhanh hấp thu Tinh Thần chi lực, chậm rãi chuyển hóa nó đi!

Sở Lâm Phong trực tiếp ngồi dậy, toàn thân đau nhức đến mức đòi mạng, thể nhưng hắn vẫn cắn răng đau khổ chống đỡ, chậm rãi hấp thu Tinh Thần chi lực. Lúc này hắn phát hiện ra Tinh Thần chi lực tiến vào trong tinh đan bên trong đan điền, dường như tốc độ đã chậm hơn rất nhiều, đồng thời tốc độ hấp thu cũng chậm hơn không ít so với ban đầu.

- Đừng ngạc nhiên, toàn bộ tinh đan bên trong cơ thể ngươi đã là Hỗn Độn chi khí, sau này Tinh Thần chi lực ngươi hấp thu đều sẽ chuyển hóa thành Hỗn Độn chi khí, tuy rằng tốc độ rất chậm, nhưng cũng rất là hữu dụng. Chậm rãi hấp thu đi, dự trữ Tinh Thần chi lực ở trong đan điền, tinh đan sẽ từ từ hấp thu, chỉ là lực lượng lúc này chỉ như là Huyền vũ cảnh cửu trọng thiên thiên, chỉ là cũng không tệ.

Sở Lâm Phong không nói gì, hắn biết Kiếm linh sẽ không hại hắn, khi hắn một lần nữa mở mắt ra thì một đầu yêu thú như chó con xuất hiện ở trước mặt hắn...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Huyết ảnh cuồng sư tiểu ảnh

Nhìn con chó con trước mặt Sở Lâm Phong lập tức hiểu rõ đây là cái gì, hắn cười cợt nói:

- Tiểu tử, ngươi chính là Huyết Ảnh Cuồng Sư sao? Sao lại không giống như sư tử một chút nào chứ?

Huyết Ảnh Cuồng Sư nhỏ trực tiếp nhảy lên trên người của Sở Lâm Phong, dùng đầu lưỡi liếm cổ tay của hắn, giống như đang cảm tạ hắn đã dùng máu để áp nó ra vậy.

- Lâm Phong, nó không phải là Huyết Ảnh Cuồng Sư, ngươi thấy trên đầu nó có sừng không, giống như sừng trên Thần Long vậy, chỉ có điều nó chỉ có

một chiếc sừng, ta nghĩ đây là bởi vì nguyên nhân máu của ngươi.

Lúc này âm thanh của Kiếm linh truyền đến.

Sở Lâm Phong cẩn thận nhìn tên tiểu tử trong lòng ngực này một chút, quả nhiên có một cái sừng nho nhỏ ở trên đỉnh đầu. Chỉ là lúc này lại có một vấn đề đã làm khó hắn, tên này ăn thứ gì nha, những ngày qua mình vẫn đang hấp thu Tinh Thần chi lực, nhất định nó rất đói bụng, nhỏ như thế, chẳng lẽ là uống sữa?

Muốn ăn thì mình cũng không có gì cả:

- Nó ăn thứ gì vậy, chúng ta không thể để nó chết đói chứ, đúng rồi, ta đã đi vào mấy ngày, có phải nên đi ra ngoài rồi hay không?

- Ngươi đi vào trong này đã được hai mươi chín ngày, còn một ngày nữa chính là ngày học viện các ngươi và Hải Long học viện thi đấu săn bắn, ngươi có thể hoàn thành dung hợp vào lúc này là tốt nhất, là lúc nên đi ra ngoài. Còn nó thì ngươi cũng không cần phải để ý, nó là mặt hàng rất thích ăn, chuyên môn ăn thứ tốt.

- Ăn cái gì? Sơn hào hải vị? Hay là tiên tử thánh thủy?

- Ăn tinh thạch, ăn linh dược, đương nhiên cũng ăn ma thú, không nghĩ tới ngươi có thể có được sừng vật như vậy, đúng là vận may quá lớn.

- Ăn những thứ này sao? Trời ạ, ta sợ ta không nuôi nổi nó đó.

Gắn đen trên trán Sở Lâm Phong trực tiếp lan đến đỉnh đầu, nghĩ đến việc tinh thạch và linh dược trực tiếp tiến vào trong miệng tiểu tử này, hắn đã cảm thấy đau lòng một trận.

- Bây giờ nó còn nhỏ, không ăn được bao nhiêu, mấy ngày nay cũng mới chỉ ăn trăm mười viên tinh thạch hạ phẩm, ngươi sợ cái gì chứ?

- Trăm mười viên?

Sở Lâm Phong nghe thấy con số này tức thì có cảm giác trời đất quay cuồng, như vậy mà còn không nhiều? Quả thực là muốn cái mạng nhỏ của hắn rồi còn gì!

Ngay khi Sở Lâm Phong buồn bực không thôi thì trong đầu truyền đến âm thanh của một đứa bé:

- Chủ nhân, người đừng nóng giận, chờ ta lớn lên ta sẽ không cần những thứ này nữa, ta sẽ tự mình tìm kiếm thức ăn!

Âm thanh này xuất hiện suýt chút nữa đã dọa cho Sở Lâm Phong ngất đi, hắn tỏ rõ vẻ kinh dị nhìn tiểu tử trong lòng, nói:

- Là ngươi đang nói chuyện cùng ta sao? Ngươi có thể giao lưu ở trong đầu cùng ta sao?

Huyết Ảnh Cuồng Sur trong lòng hắn gật gật đầu, âm thanh lần nữa xuất hiện:

- Khi ta sinh ra đã được ký kết linh hồn khế ước với chủ nhân, đương nhiên có thể nói chuyện với người, người là chủ nhân của ta, tương lai ta sẽ không bạc đãi người!

- Con bà nó! Ta lại còn cần nhờ ngươi chăm sóc hay sao? Trời ạ, tiểu tử này thật sự không đơn giản đó!

Sở Lâm Phong tức thì có một loại cảm giác như nhặt được bảo vật, quá là sáng khoái.

Chỉ là lại có một vấn đề quá nhiều hắn, nhãn trữ vật không thể gửi vật còn sống, vậy mình nên thu xếp nó thế nào đây? Hắn cũng không thể ôm nó vào ngực bất cứ lúc nào được.

- Chủ nhân, người không cần lo lắng, Huyết Ảnh Cuồng Sur bộ tộc chúng ta vừa sinh ra đã có một loại bí pháp có thể bám lên thân thể người ký kết linh hồn khế ước. Chỉ là tuổi tác của ta còn nhỏ cho nên có thể bám lên trên cơ thể người năm ngày, sau năm ngày phải đi ra nửa canh giờ.

Trong đầu lại truyền tới âm thanh của tiểu Huyết Ảnh Cuồng Sur.

- Còn có chuyện tốt bực này sao, được! Cực kì tốt! Như vậy đi, hôm nay ta sẽ cho ngươi một cái tên, nhìn dáng vẻ này của ngươi, gọi là sư sư đi.

Sở Lâm Phong cười nói.

- Sư sư? Không được, đây là tên nữ nhân, ta không được!

Tiểu Huyết Ảnh Cuồng Sur trực tiếp cự tuyệt.

- Ngươi còn biết phân nam nữ sao? Ta phục rồi, vậy thì gọi ngươi là Tiểu Ảnh, được chứ?

Sở Lâm Phong bắt đầu dĩ nhiên, tên tiểu tử này còn khôn khéo hơn so với nhân loại.

- Được, sau này ta sẽ tên là Tiểu Ảnh, cảm tạ chủ nhân!

Tiểu Ảnh Huyết Cuồng Sư nói.

- Sau này ngươi cũng đừng gọi ta là chủ nhân, gọi ta là Phong ca đi, như vậy sẽ càng thân thiết hơn, ha ha!

Một đạo ánh sáng màu đỏ thoáng hiện lên, Tiểu Ảnh trong lòng Sở Lâm Phong đột nhiên biến mất không còn tăm hơi, khiến cho Sở Lâm Phong có chút không hiểu ra sao.

- Đừng tìm nữa, nó ở trên cánh tay của ngươi, ngươi không thấy trên cánh tay ngươi có thêm một cái đồ án giống như sư tử hay sao? Đây chính là kỹ năng bám thân của Huyết Ảnh Cuồng Sư bộ tộc nó.

Kiểm linh rất không vui nói.

Sở Lâm Phong nghe Kiểm linh vừa nói như vậy, quả nhiên trên cánh tay của hắn có một hình vẽ sư tử lớn bằng bàn tay, hình vẽ trông rất sống động, hoàn toàn chính là bản thu nhỏ lại của nó.

- Thật không tồi, sau đó này ta đã có một tiểu đệ rất phong cách, khả khả! Là lúc nên đi ra ngoài rồi!

Sở Lâm Phong lấy ra chìa khoá mở cánh cửa mật thất ra, trực tiếp đi ra ngoài.

Sau khi hắn đi ra ngoài, Từ viện trưởng và Công Tôn Trường Viễn vẫn chơi cờ ở đình nghỉ mát như trước, nhìn thấy Sở Lâm Phong đi ra, hai người đều ngừng lại, đều quan sát hắn.

Một lúc sau, Từ viện trưởng nói:

- Ngươi đã đột phá?

- Ừm! Đột phá nho nhỏ, chủ yếu là quá ít tinh thạch, nếu không nhất định còn có thể đột phá đến cảnh giới lợi hại hơn!

Sở Lâm Phong cười nói.

Sắc mặt Công Tôn Trường Viễn tái xanh nhìn Sở Lâm Phong nói:

- Đừng nói nhảm nữa, ngày mai chính là ngày thi đấu săn bắn với Hải Long học viện, hi vọng ngươi đừng để cho chúng ta thất vọng. Mau trở lại lớp của ngươi đi, hẳn đạo sư ngươi sẽ giảng giải quy tắc và một chút chú ý trong lúc tranh tài, mặt khác nhớ tắm một chút, thôi chết người!

Sở Lâm Phong nguyền Công Tôn Trường Viễn một cái sau đó cười nói:

- Thôi sao chết được chứ? Ta biết phải làm sao, sẽ không để cho các ngươi thất vọng!

Sau khi đi mấy bước, Sở Lâm Phong lại ngừng lại, nói với Từ viện trưởng:

- Lão già, suýt chút nữa ngươi đã hại chết ta, trọng lực trong Tinh Thần trong mật thất kia đúng là lợi hại, suýt chút nữa ta đã bị nó đè ép, đợi lúc về ta sẽ tính sổ với ngươi!

Sở Lâm Phong đi, để lại hai người đang kinh ngạc, khó có thể tin được:

- Trường Viễn, ngươi có nghe thấy không, tiểu tử này lại động vào trọng lực trong mật thất, mà hắn lại gắng gượng vượt qua được, sao có thể có chuyện đó chứ? Coi như là ngươi và ta cũng không nhất định có thể làm được đâu đó!

- Hẳn chính là một quái vật thật đó, ở trên người hắn không có chuyện gì mà không thể cả, chúng ta nên lắng lắng chờ kết quả của lần tranh tài này thì hơn!

Công Tôn Trường Viễn chỉ có thể dùng phương thức này để trả lời, bởi vì trong lòng cũng của hắn rất là giật mình.

Sở Lâm Phong phong trần mặt mày chạy vào trong phòng học ban phổ thông, Lục Tuyết đang giảng giải cái gì đó cho những học viên khác, mọi người thấy Sở Lâm Phong chạy vào đều có chút nghi hoặc nhìn hắn.

Sở Lâm Phong làm cho người ta có cảm giác như là thần long thấy đầu mà không thấy đuôi, hoặc là như phù dung sớm nở tối tàn. Từ sau lần xuất hiện trên Sinh tử đài, gần như một tháng qua hoàn toàn không có tin tức, rất nhiều học viên đều đang hoài nghi có phải hắn đã rời khỏi Thiên Long học viện rồi hay không.

Chỉ là bây giờ nhìn thấy hắn đi vào, mọi người đều cảm thấy rất kỳ quái, một mùi mồ hôi rất nghiêm trọng tiến vào mũi của Lục Tuyết, khiến cho Lục Tuyết không nhịn được hỏi:

- Sở Lâm Phong, đã bao lâu rồi ngươi không rửa ráy vậy?

Một nữ đạo sư lại hỏi học viên vấn đề như vậy, đối với rất nhiều học viên mà nói, đây là chuyện khó mà tin nổi. Thế nhưng câu trả lời của Sở Lâm Phong càng làm cho người ta cảm thấy khó mà tin nổi.

- Không bao lâu chứ, mới mấy tháng mà thôi, rất hơi thôi sao? Sao ta lại không cảm thấy được chứ? Người cứ tiếp tục giảng giải, ta còn chưa nghe được chút nào đó!

Sở Lâm Phong nói xong còn cố ý ngửi một cái ở trên người mình.

Lục Tuyết nguyệt Sở Lâm Phong một cái sau đó tiếp tục nói...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Tiến vào ma thú sâm lâm

- Lần thi đấu sắp bắt đầu cùng Hải Long học viện này kỳ thực chính là một cuộc chiến sinh tử, các vị học viên nên chuẩn bị tâm lý, nguy hiểm và kỳ ngộ luôn cùng tồn tại. Đây cũng là một nhiệm vụ, chỉ khi nào các người có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, như vậy sau khi trở về tự nhiên sẽ được học viện khen thưởng, người đạt được thứ tự càng tốt hơn thì khen thưởng sẽ càng tốt!

- Được khen thưởng thế nào vậy?

Một người học viên mở miệng hỏi.

- Học viên ban phổ thông, tinh thạch được cấp mỗi một tháng sẽ có biến hóa, một viên trước đây biến thành ba viên, tiền đề là người có thể trở về được hay không đã. Mặt khác nếu như cung cấp đạt được vị trí một trăm người đứng đầu, như vậy mỗi khi tăng lên một vị trí sẽ được thưởng một viên tinh thạch, nếu như người có thể đứng trong mười người đứng đầu thì lại có thể thu được chín mươi viên tinh thạch.

Lục Tuyết nói ra khiến cho các học viên hứng thú:

- Lục đạo sư, người thử nói một chút xem lần tranh tài này có quy tắc nào đi?

- Lần tranh tài này không giống như trước đây, lần này mỗi một học viên trong học viện đều phải hoàn thành, bao gồm cả Chú kiểm sư lớp và Luyện được sư, chỉ là độ khó có chỗ khác biệt mà thôi. Học viên các ban kém hơn chỉ cần mười viên ma tinh là coi như hoàn thành nhiệm vụ, học viên ban phổ thông thì cần năm mươi viên ma tinh, còn ưu ban thì ít nhất phải hai trăm viên ma tinh mới có thể hoàn thành nhiệm vụ được.

- Nói nửa ngày cũng không nói đến điểm quan trọng, từ khi nào nữ đạo sư này học được cách kéo dài thời gian vậy chứ?

Một học viên có chút mất kiên nhẫn nói.

Sở Lâm Phong lại không quá để ý tới những ma tinh này, hắn đã có tin tức về tinh thạch, chỉ vì khiêm tốn một chút cho nên hắn vẫn ra vẻ nghe.

- Học viên hoàn thành nhiệm vụ là có thể thông qua Truyền Tống trận để trở về, đương nhiên nếu như học viên muốn có được khen thưởng từ thứ tự thì phải đạt được thêm nhiều ma tinh hơn, kết quả của cuộc so tài là lấy được ma tinh bao nhiêu để tính toán.

Lục Tuyết tiếp tục nói.

Rất nhiều người đều cảm thấy như vậy có chút không công bằng, nếu như mấy chục người đưa toàn bộ ma tinh có được giao cho một người, như vậy còn có ai có thể có hy vọng chiến thắng được chứ? Hoặc là ở trên đường có học viên thực lực cao trực tiếp cướp giật của học viên thực lực thấp thì sao chứ.

- Ta biết các người lo lắng cái gì, nếu như muốn công bằng công chính thì tự nhiên học viện sẽ có biện pháp, các người nhìn thấy tảng đá màu đỏ trên tay của ta không, đây chính là thứ dùng để bảo đảm sự công bằng công chính.

Sở Lâm Phong nhìn tảng đá màu đỏ trong tay Lục Tuyết một chút, ở ngoài có một tầng sáng năng lượng, xem ra tảng đá kia không đơn giản.

- Đây chính là Hồng Diệu thạch rất là quý giá, bên trong có một không gian nhỏ, tương tự như đai lưng trữ vật. Chỉ là nó có một thuộc tính đặc biệt, có thể ghi chép đặc thù của người sử dụng, nếu như để ma tinh vào trong này, coi như bị người khác cướp lấy thì cũng vô hiệu, sau khi nhiệm vụ hoàn thành, số ma tinh còn lại bên trong sẽ là ma tinh của mình. Vì lẽ đó học viên không có thực lực hoàn thành nhiệm vụ thì phải nhanh chóng tìm tới địa điểm truyền tống để trở về học viện. Nếu không sẽ bị học viên khác chém giết. Cái được không bù nổi cái mất, kỳ ngộ và nguy hiểm cùng tồn tại, phải nhìn xem các người có thể hoàn thành nhiệm vụ được hay không.

Lục Tuyết nói xong còn cố ý liếc mắt nhìn Sở Lâm Phong.

- Một điểm cuối cùng, chỉ có học viên hoàn thành nhiệm vụ mới có thể thông qua điểm truyền tống để trở lại học viện, người chưa hoàn thành tốt nhất không nên ôm tâm lý chờ may mắn, nếu bị truyền tống đến bên người ma thú thực lực mạnh mẽ thì người muốn không chết cũng rất khó khăn.

- Lục đạo sư, hoàn thành nhiệm vụ này ở chỗ nào? Đều là ma thú đẳng cấp nào vậy?

Một người học viên lập tức hỏi.

- Ở Thiên Long quốc có một Ma Thú sâm lâm rất đặc thù, chỉ có Truyền Tống trận đặc biệt của Hải Long học viện và Thiên Long học viện thì có thể đến đó được. Vì an toàn của học viên, đã từng có cường giả tuyệt thế chém giết toàn bộ ma thú đẳng cấp cao ở bên trong, hiện tại ma thú đẳng cấp cao nhất có thể gặp phải cũng chỉ là ma thú từ cấp sáu đến cấp bảy mà thôi. Đương nhiên qua nhiều năm như vậy sẽ có ma thú cấp tám, cấp chín hay không thì không rõ. Bởi vì Truyền Tống trận đi tới Ma Thú sâm lâm chỉ có thể truyền tống người từ Địa Vũ Cảnh bát trọng thiên trở xuống, cho dù các người gặp phải nguy hiểm thì chúng ta cũng không thể ra sức.

- Đạo sư, chúng ta có thể không đi hay không?

Một người học viên có chút sợ sệt nói.

- Có thể, chỉ cần người có thể đánh bại ta, bằng không cũng chỉ có thể hoàn thành vô điều kiện mà thôi!

Lục Tuyết rất nghiêm túc nói, không nghĩ tới bên trong những học viên này còn có nhiều gia hỏa sợ chết như vậy.

Trong lúc nhất thời có rất nhiều học viên đều ngậm miệng lại, Lục Tuyết có thực lực Địa Vũ Cảnh bát trọng thiên, ai dám đi trêu chọc nàng chứ.

- Hiện tại ta sẽ phân phát Hồng Diệu thạch cho mọi người, sáng mai cùng ta đồng thời đến Truyền Tống trận của học viện, sống hay là chết, thành hay bại thì phải vận may của các người.

Lục Tuyết nói xong trên bục giảng xuất hiện rất nhiều Hồng Diệu thạch.

Sở Lâm Phong suy nghĩ, tiến vào bên trong Ma Thú sâm lâm này đúng là nguy hiểm. Đương nhiên đám người Nhược Hi, Tinh Di cũng sẽ gặp nguy hiểm, mình bảo vệ các nàng cho tốt, đồng thời còn nhất định phải cẩn thận người trong học viện ghi hận mình cùng với cao thủ của Hải Long học viện, nghĩ tới những chuyện này, đầu như muốn lớn ra được.

Sau khi Sở Lâm Phong lấy được Hồng Diệu thạch trực tiếp rời đi:

- Sở Lâm Phong, tiến vào vào Ma Thú sâm lâm chắc chắn người sẽ phải chết.

Âu Dương Hồng ngồi ở bên trong góc phòng học thầm nói.

Vốn hán muốn đi gặp Lâm Nhược Hi và Tư Mã Tinh Di, cuối cùng Sở Lâm Phong vẫn nhịn xuống, gần như một tháng không gặp mặt, nhất định sẽ phải nói chuyện rất lâu. Vận nhất hán không giữ được mà làm ra chút chuyện gì đó làm chậm thời gian tiến vào Ma Thú sâm lâm, như vậy cái được không đủ để bù đắp cái mất.

Ngày thứ hai, ở trên luyện võ trường của Thiên Long học viện, Sở Lâm Phong còn chưa tới thì đã có rất nhiều người đến, lần này học viện khen thưởng phong phú như vậy làm cho rất nhiều người nóng lòng.

Sở Lâm Phong đến, rất nhanh đã tìm được Lâm Nhược Hi và những người khác. Sau khi nói vài câu đơn giản, âm thanh của Từ viện trưởng lập tức xuất hiện.

- Các vị học viên, lần này Thiên Long học viện ta và Hải Long học viện thi đấu. Ta hi vọng có thể nhìn các người đạt được thắng lợi, làm vẻ vang thay cho Thiên Long học viện chúng ta. Đương nhiên tiền đề phải có năng lực thì mới được, ở trong Ma Thú sâm lâm các người sẽ gặp phải rất nhiều ma thú, cũng sẽ gặp phải học viên của Hải Long học viện. Nếu gặp phải thì phải làm sao bây giờ? Chỉ có một chữ giết, giết đến khi không còn một móng cũng có thể. Ta nói cho mọi người một biện pháp tốt nhất để đạt được ma tinh, chính là giết chết đối phương, nếu đối phương chính là người của Hải Long học viện, nếu như người người giết chính là Thiên Long học viện thì ma tinh sẽ là của người. Trong tay của học viên Hải Long học viện nắm Lam Diệu thạch, của các người chính là Hồng Diệu thạch, cái này cũng là đặc biệt chuẩn bị vì lần tranh tài này. Khi bọn họ gặp phải các người thì cũng sẽ không chút do dự chém giết các người, vì lẽ đó nhất định các người sẽ phải toàn lực ứng phó, không thể có một chút mềm yếu nào cả. Lần tranh tài này có thời gian một tháng, hi vọng các người có thể tiếp tục kiên trì, chúng ta sẽ ở chỗ này chờ đợi tin tức thắng lợi của các người! Hiện tại mọi người đi theo ta, lần lượt tiến vào trong Truyền Tống trận.

Từ lão đầu lải nhải nửa ngày, làm cho mọi người cảm thấy phiền lòng, lúc này rốt cục đã có thể tiến vào Truyền Tống trận, tâm tình của mọi người cũng bắt đầu căng thẳng kích động lên.

Truyền Tống trận ở một góc của luyện võ trường, nơi đó có một cái sân khấu rất lớn, trong sân khấu là bốn cái cửa lớn, trước mỗi một cái cửa đá đều có bệ đá, trên bệ đá có một cái rãnh to lớn, rất giống như rãnh trên tế đàn trong Tinh Thần mật thất.

Lúc này Từ viện trưởng đi tới trước bốn cánh cửa, sau đó từ trên người lấy ra mấy chục viên tinh thạch thượng phẩm, lần lượt để vào bên trong rãnh của bệ đá, lập tức có bốn cánh cửa lớn xuất hiện một trận sáng năng lượng.

- Học viên ban loại ưu tiến vào cửa truyền tống thứ nhất, ban phổ thông thứ hai, ban kém hơn thì thứ ba. Cửa thứ tư là lớp của Chú kiểm sư và Luyện được sư, mọi người lần lượt tiến vào trong, tốc độ nhanh lên một chút! Truyền tống trận này tiêu hao tinh thạch rất là lớn.

Sau đó từng học viên bị truyền tống đi, khi Sở Lâm Phong đi qua cửa truyền tống kia thì chỉ cảm thấy không gian chung quanh có một con sóng chấn động mãnh liệt, có một loại cảm giác áp bách mạnh mẽ, chỉ là sau mấy tức đã biến mất, xuất hiện ở bên trong một cánh rừng rậm nguyên thủy.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: Gặp lại dương nhị

Nhìn hoàn cảnh chung quanh Sở Lâm Phong cười cười:

- Không ngờ đến hoàn cảnh của nơi này lại tốt như thế, non xanh nước biếc, nào có cái bóng nào của ma thú cơ chứ? Chỉ là ta thực sự rất chờ mong về ma thú đó.

- Không có ma thú? Nơi này đâu đâu cũng có ma thú, Lâm Phong, ngươi phải cẩn thận một chút, ma thú ở nơi này yếu nhất cũng là cấp ba, rất nhiều đầu đều kết bè kết lũ, ta thật không biết cô gái nhỏ kia nói không quá lợi hại là có ý gì!

Lúc này Kiếm linh nói.

- Nguyệt Nhi tỷ tỷ, thần thức của ngươi rất là lợi hại, điểm ấy ta rất yên tâm. Gặp phải ma thú nguy hiểm ngươi cứ nói cho ta biết trước, ta tránh ra là được rồi, không phải rất lợi hại thì ta sẽ chém giết, như vậy cũng sẽ không gặp phải nguy hiểm. Biện pháp này của ta không tệ nha, đúng không?

- Đừng cao hứng quá sớm, ma thú ở nơi này quả thực có rất nhiều, ít nhất cũng có mấy vạn đầu. Thứ kinh khủng nhất không phải nơi này, mà là nơi này lại chia thành bốn thế giới không giống nhau, nếu như kết giới của bốn nơi bị đánh vỡ, khi đó mới thật sự là nguy hiểm.

Kiếm linh nói có chút nghiêm túc.

- Cái gì mà một giới, bốn giới? Ta nghe mà cũng cảm thấy hồ đồ, ngươi nói rõ ra có được không.

Sở Lâm Phong như rơi vào trong sương mù, nghe không hiểu nàng đang nói cái gì.

- Vị trí hiện tại của ngươi chính là giới của ban phổ thông các ngươi, ở đây ngươi chỉ có thể gặp phải học viên ban phổ thông, đương nhiên người của Hải Long học viện cũng sẽ xuất hiện, bốn cánh cửa truyền tống kia chính là phân biệt truyền tống các ngươi đi tới nơi tương ứng. Nếu gặp phải học viên ban loại ưu hoặc là học viên các ban kém hơn thì cũng chỉ có thể đánh nhau phá kết giới này, đến lúc đó các loại ma thú cấp thấp và ma thú cấp cao đều xuất hiện, ngươi đã hiểu chưa?

- Đã có chút hiểu, chỉ là hẳn là rất khó để đánh vỡ kết giới này nhỉ, nếu không cũng sẽ không chia nơi này ra làm bốn phần. Vạn nhất ma thú cao giai xuất hiện ở nơi của các ban kém hơn, như vậy còn không phải là toàn quân bị diệt sao.

- Từ vọng là chuyện rất bình thường, hiện tại đã có không ít người chết, bị ma thú giết chết, giữa học viên vì ma tinh mà tàn sát lẫn nhau, còn có người bị giết do học viện đối địch với các ngươi. Đây chính là sự tham lam và tàn bạo của nhân tính.

- Quên đi, những chuyện này ta tạm thời không cân nhắc, ngươi giúp ta xem một chút xem chung quanh đây có nơi nào thích hợp với ta hay không?

Sở Lâm Phong cười nói, ở trong tình thế như vậy hẳn vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn, ma thú rất nguy hiểm, người cũng rất nguy hiểm.

Sau một lát, Kiếm linh đáp lại:

- Ma thú gần ngươi khoảng chừng hai mươi dặm, chỉ là ở vị trí cách ngươi hai dặm có một người quen của ngươi, ngươi có muốn đi với nàng hay không?

- Ai?

- Dương Nhị, là nữ nhân mang mặt nạ kia.

- Quên đi, ta nên đi một mình, như vậy cũng đỡ gặp phải phiền phức không đáng có!

Sở Lâm Phong cảm thấy nếu như có thêm một người sẽ có thêm một phần lực, bí mật của hắn, càng ít người biết thì sẽ càng tốt.

- Đi về phía đông đi, ma thú ở nơi này tương đối kém!

Qua nửa ngày sau Kiếm linh mới nói ra một câu.

Sở Lâm Phong không dám khinh thường mà trực tiếp nắm Thanh sương kiếm trong tay, mặc dù mình đã có tâm kiếm, thế nhưng từ đầu đến cuối hắn vẫn chưa hoàn toàn phát huy ra uy lực của nó, huống hồ lại là thần kiếm chém sắt như chém bùn.

Đi gần mười phút, Sở Lâm Phong dừng chân, bởi vì hắn đã nhìn thấy một người, đó là Dương Nhị mà lúc này mình không muốn nhìn thấy.

- Nguyệt Nhi tỷ tỷ, không phải ta không muốn đi với nàng ta sao, sao ngươi lại để ta đi sang bên này chứ?

Trong lòng Sở Lâm Phong hơi buồn bực hỏi.

- Bên này ma thú yếu nhất, nếu muốn đến bên này thì tự nhiên sẽ gặp phải nàng. Chuyện này có gì đáng để kinh ngạc chứ, ngươi đừng có xem thường nàng, tiểu nữ này cũng không đơn giản, thiên phú không kém ngươi.

Kiếm linh dùng giọng rất khẳng định nói.

Người có thể được nàng nói là người không đơn giản đều là thiên tài tuyệt thế, Sở Lâm Phong thu hồi sự coi thường của mình, xem ra sau này mình vẫn còn cần sự giúp đỡ của nàng.

Sau khi nghĩ thông suốt điểm ấy, sau đó hắn nhanh chóng tiến lên đón nàng:

- Dương Nhị! Ở đây!

Từ rất xa Sở Lâm Phong đã ngoác tay nói với nàng.

Tự nhiên Dương Nhị cũng nhìn thấy Sở Lâm Phong, nhìn thấy hắn vẫy tay với mình, nàng lập tức đi tới:

- Sở Lâm Phong, đúng là ngươi sao? Nơi này thật là lớn, nửa ngày cũng không gặp phải một đầu ma thú, ta thật không rõ tranh tài lần này là cái gì cho nên cũng không chuẩn bị thức ăn thức uống.

Sở Lâm Phong nhìn thấy dáng vẻ có chút oán giận của Dương Nhị, hắn cười nói:

- Mục đích là tôi luyện ý chí của một người, sẽ sinh tồn ra sao ở trong hoàn cảnh gian nan. Đi thôi, không nên chậm trễ nữa! Thêm một người thì sẽ thêm một phần thực lực!

Dương Nhị gật đầu, hai người cùng đi về phía đông, trong thời gian một ngày hai người tổng cộng gặp phải bốn đầu ma thú, tất cả đều là ma thú cấp ba, chém giết rất dễ dàng, thu được hai cái ma tinh, mỗi người một viên.

Cũng không phải mỗi đầu ma thú đều có ma tinh trong người, trong cơ thể của rất nhiều ma thú sẽ không có, có thể có được ma tinh hay không còn phải dựa vào vận may.

Lại qua một ngày, hai người Sở Lâm Phong tiếp tục tìm kiếm ma thú, mãi đến tận buổi trưa mới nhìn thấy một bóng người đang đi về phía bọn họ.

Sở Lâm Phong và Dương Nhị tiếp tục đi về phía trước, rất nhanh đã chạm mặt với người ở phía trước, đối phương là một thiếu niên tuổi tác chừng hai mươi tuổi, mặt mày xạm xỉt, một thân chạt vật, y phục bị bụi gai cắt vào, dính đầy bùn đất. Hiển nhiên đã bị thiệt thòi không nhỏ ở trong rừng rậm này.

Hai người nhìn nhau một chút, nhìn thấy y phục của đối phương không có tiêu chí của Thiên Long học viện, sau đó lập tức có ý nghĩ chém giết đối phương.

Thiếu niên kia nhìn thấy hai người Sở Lâm Phong và Dương Nhị, là một nam một nữ, hơn nữa đều là người mới mười sáu, mười bảy tuổi thì lòng cảnh giác đã bị giảm nhiều.

- Ha ha, đi nửa ngày rốt cuộc đã nhìn thấy hai người sống. Ma Thú sâm lâm này thật là lớn, nhiều người như vậy truyền tống vào đây, cả nửa ngày cũng không nhìn thấy được một người.

Tay của thiếu niên này cầm trường kiếm cười ha hả nói, vẻ mặt rất ung dung, nhưng đôi mắt lại chăm chú nhìn chằm chằm vào hai người Sở Lâm Phong, trong mắt có ánh sáng lấp lóe không ngớt.

- Xem ra chúng ta cũng thật là có duyên, hai vị là người ban nào? Sao ta chưa từng thấy các ngươi chứ?

Thiếu niên ra vẻ hiền lành vô hại.

- Ngươi là người ban nào? Sao vừa gặp đã hỏi thăm, chuyện này không hợp với đạo lý bình thường nhỉ!

Sở Lâm Phong cảm thấy thiếu niên này giả vờ ngây ngốc ở trước mặt mình, cho nên hắn tạm thời không có dự định giết đối phương.

- Cũng đúng đó!

Thiếu niên này không để ý chút nào, ánh mắt không ngừng quét qua quét lại ở trên người hai người Sở Lâm Phong nói:

- Nơi này không phải là nơi tốt lành gì cả, khắp nơi đều tràn ngập nguy cơ, sau này các ngươi nên đi theo ta, ta có thể bảo vệ các ngươi. Chỉ là ta có một điều kiện nho nhỏ, mang tất cả ma tinh mà các ngươi có được cho ta, để ở trên người các ngươi cũng là lãng phí, không bằng thuận nước giong thuyền, ta bảo đảm các ngươi có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ.

Nói đoạn, thiếu niên chậm rãi, cẩn thận đi tới trước mặt hai người Sở Lâm Phong.

Trên mặt Sở Lâm Phong hiện lên một nụ cười cân nhắc, xoay tay một cái, cái nhẫn trữ vật mà hắn đặt ma tinh vào xuất hiện ở trong tay, hắn quơ quơ ma tinh trong tay, cười nói:

- Nếu muốn thì tới mà lấy.

Nhìn ma tinh đột nhiên xuất hiện ở trong tay của Sở Lâm Phong, ánh mắt của thiếu niên này sáng lên, lập tức nhìn về phía bàn tay của Sở Lâm Phong, quả nhiên phát hiện ra một cái nhẫn trữ vật phong cách cổ xưa ở trên ngón tay của hắn.

- Nhẫn trữ vật!

Thiếu niên cả kinh kêu thành tiếng, hít thở tức thì trở nên ồ ồ, không hề che giấu ánh mắt tham lam.

- Cái nhẫn trữ vật kia để ở trên người ngươi cũng là phiền phức, không bằng để nó cùng với ma tinh cho ta đi. Để ta bảo quản giúp ngươi, bởi vì những thứ này đặt ở trên người ta sẽ an toàn hơn so với đặt ở trên người các ngươi, hơn nữa cũng có thể giảm thiểu rất nhiều phiền phức trí mạng thay cho các ngươi.

Thiếu niên cố nén kích động trong lòng, liên tục nói, ngữ khí đã hơi bắt đầu run rẩy, theo hắn thấy, với tuổi tác của hai người Sở Lâm Phong, coi như lợi hại đến đâu cũng không phải là đối thủ của mình, trong lòng hắn đã cảm thấy có thể ăn chắc được hai người.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Nếu không chúng ta thì xem ai giết được nhiều người hơn?

Sở Lâm Phong cảm thấy buồn cười, trong mắt lộ ra vẻ trào phúng nhìn thiếu niên kia một chút, nói:

- Lời này của ngươi mang ra lừa đứa trẻ ba tuổi thì còn có thể.

- Đầu óc ngươi bị hồng sao, coi chúng ta là kẻ ngớ ngẩn sao?

Dương Nhị đứng ở sau lưng Sở Lâm Phong cũng không nhịn được mắng một tiếng.

Ánh mắt của thiếu niên trở nên lạnh lẽo, sắc mặt tức thì trầm xuống, lập tức lộ ra một nụ cười lạnh lùng:

- Hai vị, ta làm như vậy cũng là suy nghĩ cho các ngươi mà thôi, trên người các ngươi mang theo những thứ này quả thực rất không an toàn.

Lúc nói chuyện, khoảng cách của thiếu niên và hai người Sở Lâm Phong chỉ còn có mấy thước. Khiến cho trường kiếm trong tay cũng bắt đầu toả ra sóng năng lượng rất nhỏ, hắn đã chuẩn bị ra tay.

Sở Lâm Phong có chút xem thường nhìn hắn, nhiều nhất đối phương cũng chỉ có thực lực Địa Vũ cảnh tam trọng thiên, mình muốn chém giết hắn dễ dàng như trở bàn tay:

- Đồ vật ở ngay trên tay ta, ngươi có bản lĩnh thì tới lấy đi, ma tinh trên người nàng còn nhiều hơn ta.

Dương Nhị nguyền Sở Lâm Phong một cái, sau đó rất nhanh nàng đã hiểu rõ ý của đối phương, thầm nghĩ tên này lại chuẩn bị giết người.

Bên trong ánh mắt của thiếu niên này lóe lên hàn mang, hắn khả khả cười lạnh nói:

- Nếu hai vị u mê không tỉnh, như vậy hãy để cho ta tự mình động thủ, yên tâm ta sẽ rất ôn nhu.

Nói đoạn, trường kiếm trong tay thiếu niên bỗng nhiên có gợn sóng Tinh Thần chi lực lan tràn ra, toàn lực đâm tới người của Sở Lâm Phong, tốc độ nhanh chóng, vừa ra tay đã trực tiếp hạ sát thủ, không có một chút lưu tình nào cả.

Trong mắt của Sở Lâm Phong lóe ra một tia sát cơ mãnh liệt, Thanh sương kiếm vốn ở trong tay hắn, lập tức chỉ thấy ánh kiếm lóe lên, nương theo một

tiếng vang xuất hiện, trường kiếm trong tay thiếu niên kia đã vỡ thành hai đoạn.

- Phốc!

Thiếu niên phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trong nháy mắt đã bởi vì thương thế mà biến thành màu trắng, thân thể lập tức ngã xuống trên mặt đất nửa ngày cũng không đứng lên được nữa.

Một chiêu của Sở Lâm Phong đã chặt đứt binh khí của đối phương còn đã thương tới nội tạng của đối phương, mà hắn lại chỉ dùng thực lực lục trọng thiên, mục đích chính là muốn nhìn xem rốt cuộc thực lực hiện tại của mình ra sao. Thế nhưng không nghĩ tới lại như vậy lợi hại, một chiêu đã làm cho đối phương trọng thương.

- Chuyện này... Chuyện này... Chuyện này không thể nào... không phải... là sự thực....

Nhìn thanh trường kiếm đã gãy thành hai đoạn ở trong tay, sắc mặt thiếu niên này đại ra, đả kích này đối với hắn thực sự quá là lớn, khiến cho hắn suýt nữa không chịu được nổi mà ngất đi, hơn nữa điều càng làm cho hắn cảm thấy khó có thể tin tưởng được chính là, người đánh bại hắn lại là học viên nhìn qua chỉ chừng mười sáu, mười bảy tuổi, hơn nữa lại chỉ dùng một chiêu.

- Không có cái gì mà không thể, hiện tại có phải ngươi rất là hối hận, người của Hải Long học viện các ngươi đều ngu ngốc như ngươi sao? Ha ha! Xin lỗi đã chậm rồi, hiện tại đồ vật của ngươi nên giao cho ta bảo quản rồi!

Sở Lâm Phong không do dự trực tiếp đâm một kiếm vào trên ngực của hắn.

Từ đầu đến cuối Dương Nhị vẫn không nói một câu nào, nhìn Sở Lâm Phong nhanh như vậy đã chém giết được đối phương, trong lòng nàng cũng cảm thấy hắn rất khủng bố, đây chính là đệ tử ban phổ thông của Hải Long học viện đó sao. Ít nhất cũng có cảnh giới là Địa Vũ cảnh tam trọng thiên, xem diện mạo hắn là một học sinh cũ, nhưng không ngờ lại là một bị thối như vậy.

Thiếu niên này mang theo vẻ không cam lòng chết đi, Sở Lâm Phong phát hiện ra hắn chỉ có đai lưng trữ vật, mở ra xem bên trong chỉ có một viên ma tinh. Hiện nhiên tên này mới chỉ chém giết được một đầu ma thú, chỉ là mấy thứ còn lại cũng rất khá.

Một viên tinh thạch hạ phẩm và mấy viên đan dược không biết cấp mấy trực tiếp bị Sở Lâm Phong bỏ vào trong túi.

- Ma tinh cho ngươi, những thứ khác ta muốn!

Sở Lâm Phong không trung cầu ý kiến của Dương Nhị mà trực tiếp nói.

- Sở Lâm Phong, ngươi đúng là người khó hiểu, như vậy bốn tiểu thư đành phải cảm ơn ngươi rồi!

Dương Nhị cũng không câu nệ mà tiếp nhận ma tinh trong tay Sở Lâm Phong để vào trong đai lưng trữ vật.

- Chúng ta đi thôi, xem ra người của Hải Long học viện cũng đều ở gần đây!

Sở Lâm Phong cảm thấy nếu đã có thể dụng phải người này, như vậy sau đó sẽ rất có khả năng lại một lần nữa gặp phải người của học viện này. Nếu như là người lạc đàn thì hắn sẽ không e ngại, vạn nhất là tổ đội, bên người có Dương Nhị, mình sẽ rất phiền phức.

Dương Nhị gật gật đầu:

- Ta không biết khi đi cùng với ngươi rốt cuộc là sai hay là đúng?

- Đúng vậy, ngươi không nhìn xem ta là ai, theo ta nhất định ngươi sẽ hạnh phúc!

- Muốn ăn độc dược không?

- Độc dược gì? Cho ta ăn, không phải ngươi sẽ hạ độc lên trên người ta đó chứ!

Sở Lâm Phong tức thì cảnh giác nói.

- Ngươi còn không đáng để ta dùng, độc dược của ta quý giá như tinh thạch vậy, ngươi cho rằng ngươi đáng để ta dùng nó hay sao?

Dương Nhị cười cười nói.

- Ô, thật không biết ngươi mang mặt nạ làm cái gì, lẽ nào là bởi vì quá xấu cho nên mới như vậy hay sao?

Sở Lâm Phong vội vàng nói sang chuyện khác, tiểu nữ này lại biết dùng độc, hắn nhớ tới Đường Ly đã nói Dương gia của nàng lấy hỏa khí làm tên, sao lại dùng độc đây chứ? Vạn nhất làm nàng tức giận, nàng cho mình dùng chút độc dược thì cái được không đủ để bù đắp cái mất, ai biết độc dược này có thể độc chết người hay không chứ.

Sở Lâm Phong nói vậy làm cho Dương Nhị sững sờ tại chỗ, nàng nghi hoặc nhìn Sở Lâm Phong, sau nửa ngày mới nói:

- Ngươi có thể nhìn thấu ta mang mặt nạ sao? Đây là chuyện không thể nào, có phải là Đường Ly nói cho ngươi biết hay không?

- Không phải, ta và nàng không quá quen thuộc, sao nàng lại nói cho ta biết chứ? Chỉ là đúng là nàng đã cho ta chút nhắc nhở, cho nên ta suy đoán, không nghĩ tới sẽ lại là sự thực.

Đương nhiên Sở Lâm Phong không thể nói là Kiếm linh nói cho hắn biết, coi như nói ra thì nàng cũng sẽ không tin tưởng.

Sắc mặt của Dương Nhị tốt hơn rất nhiều, nói:

- Đường Ly còn nói cái gì nữa?

- Ngươi thật sự muốn biết?

- Không nói sao? Sau này ta sẽ tự mình hỏi nàng!

Dương Nhị không quan tâm tới Sở Lâm Phong mà nói một câu.

- Ngươi nói cho ta một chút về chuyện hỏa khí của Dương gia các ngươi, sau đó ta sẽ nói cho ngươi biết, như vậy ngươi cũng sẽ không chịu thiệt đâu!

Sở Lâm Phong rất hiếu kỳ về hỏa khí.

- Ngươi đang nói điều kiện với ta sao? Nói cho ngươi biết, xưa nay bọn tiểu thư không thích bị người ta uy hiếp, muốn biết ta bí mật hỏa khí của Dương gia ta? Ngươi tỉnh lại đi!

Lúc Dương Nhị nói chuyện vẫn mang theo mùi thuốc súng như trước.

Sở Lâm Phong không tiếp tục nói nữa, nói chuyện cùng người như vậy chỉ có làm cho bản thân mình tức chết, cho nên hắn đi về phía trước một mình.

Dương Nhị đi theo ở phía sau, nàng biết nhất định Sở Lâm Phong đã tức giận, thế nhưng vì tôn nghiêm cho nên nàng cũng không muốn giải thích quá nhiều.

Một đường không nói chuyện, hai canh giờ sau, Sở Lâm Phong và Dương Nhị đã đi tới một mảnh rừng rậm đã bị phá hủy nghiêm trọng, khắp nơi trên đất đều có máu tươi, có hai cỗ thi thể nằm ở trên đất, trên người có vài chỗ vết thương.

Từ trên vết thương mà xem, đều bị người ta sát hại, mà ở cách đó không xa còn có hai cái đai lưng trữ vật bị tùy ý ném xuống mặt đất.

Sở Lâm Phong tiến lên nhặt đai lưng trữ vật lên rồi kiểm tra, nói:

- Bên trong cũng không có ma tinh và hồng diệu thạch, chỉ có một ít tạp vật, không có thứ gì đáng tiền, xem ra đồ vật đều bị người khác lấy mất đi rồi. Từ y phục của bọn họ xem ra hẳn là người của Thiên Long học viện chúng ta, ta nghĩ nhất định đã gặp phải người của Hải Long học viện, nếu không sẽ không bị chém giết.

Ánh mắt Dương Nhị đánh giá bốn phía, nàng đã phát hiện ra có không ít dấu chân người đi về cùng một phương hướng:

- Chúng ta nên đi tới chỗ khác đi, ngươi xem những dấu chân này mà xem, có ít nhất năm người trở lên, chúng ta đi vào không thể nghi ngờ sẽ là chịu chết, cho nên tránh ra thì hơn.

- Ngươi sợ sao? Ta lại đang muốn giết thêm mấy người đây, như vậy có thể xem bên trong đai lưng trữ vật của bọn họ có thứ gì tốt hay không.

Sở Lâm Phong không phản đối, đối với những người bạn này, coi như là mười người cùng tiến tới thì hắn cũng sẽ không để vào trong mắt.

Dương Nhị nguyền Sở Lâm Phong một cái nói:

- Ngươi không sợ, ta sợ hãi đó, nếu không chúng ta thì xem ai giết nhiều người hơn?

- So thì so, ta còn phải sợ ngươi sao!

Sở Lâm Phong tức thì cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Chuyển Tinh Thần Biển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Âm mưu của hải long học viện

Theo dấu chân hai người Sở Lâm Phong nhanh chóng đi trong rừng, trong lòng song phương đều có ý nghĩ muốn vượt qua đối phương, đối với Sở Lâm Phong mà nói, làm như vậy có chút chuyện bé xé ra to.

- Dương Nhị, nếu như ngươi đối mặt với một Địa Vũ Cảnh tam trọng thiên thì mấy chiêu có thể chém giết được đối phương?

Sở Lâm Phong vừa đi vừa hỏi.

- Cái này sao, rất khó trả lời, ngươi muốn biết?

- Phí lời, không muốn biết thì ta hỏi ngươi làm cái gì!

Lúc này Sở Lâm Phong cảm thấy Dương Nhị còn khó dây vào hơn so với Đường Ly.

- Ta có thể trong vòng ba chiêu chém giết võ giả Địa Vũ Cảnh nhị trọng thiên, trong vòng mười chiêu chém giết võ giả tam trọng thiên, tứ trọng thiên cũng có thể chém giết được. Nhưng bản thân mình cũng sẽ bị thương, nói như vậy ngươi đã hiểu chưa!

- Lợi hại như vậy sao?

Sở Lâm Phong nghi hoặc nhìn Dương Nhị, không nghĩ tới nàng còn có thực lực như vậy, so với Lâm Nhược Hi còn lợi hại hơn, xem ra sau này đừng nên chọc giận nàng thì hơn.

Có thể chém giết được võ giả Địa Vũ Cảnh tứ trọng thiên, vạn nhất làm nàng tức giận, nàng lên lút cho mình một kiếm, như vậy cái mạng nhỏ của mình sẽ khó bảo toàn, huống hồ nàng còn có độc dược và hóa khí khiến cho người ta sợ hãi.

Dương Nhị xem biểu hiện bán tín bán nghi của Sở Lâm Phong, nàng cười:

- Đây là tuyệt kỹ độc môn của Dương môn ta, đã thương định thủ một ngàn tự tổn tám trăm, không phải tới lúc vạn bất đắc dĩ thì sẽ không sử dụng, ngươi đừng hy vọng ta có thể giúp ngươi!

-Ồ, còn có võ kỹ như vậy sao? Quả thực khó mà tin nổi!

Trong lòng Sở Lâm Phong cũng rất là khiếp sợ.

- Rống!

Bỗng nhiên, một tiếng thú gào từ phương xa truyền tới, âm thanh tràn ngập vẻ tức giận, hiển nhiên đã có người đang đánh nhau với nó, thành công nhóm lên lửa giận của nó.

Sở Lâm Phong nhìn theo phía âm thanh vang lên, nói:

- Bên kia có người đang chiến đấu cùng ma thú, khoảng cách không phải rất xa. Có lẽ chính là người của Hải Long học viện, chúng ta sắp phải ra tay rồi.

Từ rất xa Sở Lâm Phong đã nhìn thấy có gần mười người đang vây công hai đầu ma thú thể tích khổng lồ, tình hình trận chiến tương đối kịch liệt.

- Mười người, ta giết bảy, ngươi giết ba, nếu như ngươi có thể giết chết được bốn người thì coi như ngươi thắng. Được chứ?

Sở Lâm Phong nhỏ giọng nói.

- Đây chính là ngươi nói đó nha, nếu như ngươi thua thì sao bây giờ?

Dương Nhị rất sáng khoái đồng ý, có tiện nghi như vậy không chiếm chính là kẻ ngớ ngẩn.

Sở Lâm Phong cười cợt:

- Nếu như ngươi thua thì sao?

- Nếu như ta thua thì ta sẽ đồng ý một yêu cầu của ngươi, vậy còn ngươi?

- Cũng như thế, chỉ là ta đồng ý hai yêu cầu của ngươi!

Sở Lâm Phong nắm Thanh sương kiếm mang theo một đạo tàn ảnh vọt tới những người ở phía trước, Dương Nhị cũng không cam lòng yếu thế, tốc độ kia cũng rất là nhanh. Ngay khi Sở Lâm Phong phóng ra năng cũng gần như phóng theo hần.

Học viện Hải Long học viện đang vây công ma thú nhìn thấy khách không mời mà đến bất thành linh xuất hiện, cả đám đều kinh ngạc. Thế nhưng khi nhìn thấy đối phương không phải là người của Hải Long học viện mình thì mọi người đều nở nụ cười.

- Lại có thêm hai kẻ tới chịu chết, có phải là vận khí của chúng ta quá tốt hay không.

Một người trong đó cười nói.

- Không phải là chịu chết, là đưa ma tỉnh đến, ta dám khẳng định trên người của hai người này có không ít ma tinh, nam thì giết, nữ nhân kia đừng giết, sau đó chúng ta còn có thể thay phiên thoải mái một phen đó.

Một thiếu niên có dung mạo rất buồn nôn cười nói.

- Muốn chết!

Dương Nhị không nghĩ tới thiếu niên này lại nói ra lời như vậy, trong tay trực tiếp bắn ra ba đạo hồng mang.

- Phanh! Phanh! Phanh!

Sau ba tiếng nổ, thiếu niên nói chuyện kia trực tiếp bị nổ tung, ngay cả xương cốt cũng không còn.

Sở Lâm Phong nhìn thấy vậy có chút sững sờ, Dương Nhị này có hỏa khí lợi hại như vậy, đối phương chỉ ít cũng có thực lực Địa Vũ Cảnh nhị trọng thiên nha, một vẫy tay đã có thể diệt sát hắn ta, quá khủng bố.

- Mọi người tiến lên! Giết nữ tử kia cho ta! Còn có tiểu tử kia nữa!

Một người trong đó cả giận nói, nhìn đáng về hắn là đầu lĩnh bên trong nhóm người này.

Sở Lâm Phong như nghĩ tới điều gì đó, thân thể lóe lên, Thanh sương kiếm trong tay nhanh chóng chém ra một kiếm rồi cả giận nói:

- Ngày hôm nay ta sẽ để cho các ngươi biết Thiên Long học viện ta không phải là tồn tại mà đám Hải Long rác rưởi các ngươi có thể trêu chọc vào!

Nói xong Thanh sương kiếm trong tay tức thì bắn ra ánh kiếm dài hơn một thước, lập tức tuốt tay ra, trực tiếp đâm về phía người học viên gần đây nhất.

Học viên kia nhìn thấy Sở Lâm Phong lại dùng bội kiếm làm ám khí, trên mặt hiện lên vẻ khinh thường, nói:

- Người của Thiên Long học viện quả nhiên là phế...

Câu sau còn chưa nói xong thì Thanh sương kiếm của Sở Lâm Phong đã xuyên thủng trái tim của hắn, mà Thanh sương kiếm vẫn tiếp tục đâm tới chỗ một học viên khác.

Không tới ba phút đã có năm học viên ngã xuống, đều chết ở dưới Thanh sương kiếm vô cùng quý dị này của Sở Lâm Phong, đến chết bọn hắn cũng không hiểu vì sao thanh kiếm này lại tự mình chuyển đổi, sẽ tìm mục tiêu kế tiếp, hơn nữa uy lực vẫn to lớn như vậy, không giảm chút nào.

Mà lúc này Dương Nhị cũng đã giết ba người, chỉ là hai người trong đó đều bị nàng dùng hỏa khí để chém giết, thêm vào Sở Lâm Phong đã giết chết năm người, nếu như nàng giết thêm một người nữa là có thể thắng Sở Lâm Phong.

Giờ phút này trường kiếm trong tay nàng đã múa nhanh hơn trước rất nhiều, mỗi một kiếm đều có tiếng sấm gió, khiến cho ba người còn lại cảm thấy kinh hồn bạt vía.

Sở Lâm Phong cũng cuồng lên, Dương Nhị này so với trong tưởng tượng của hắn còn lợi hại hơn, nếu như mình thua thì sẽ mất mặt lớn.

- Chờ đã! Rốt cuộc các ngươi là ai? Vì sao lại có thực lực lợi hại như vậy?

Một người của Hải Long học viện hỏi, trên khuôn mặt hiện lên vẻ giật mình.

- Đến chết rồi mà còn phí lời nhiều như vậy, chúng ta là người của Thiên Long học viện, hiện giờ ngươi có thể chết đi được rồi!

Sau khi nói Sở Lâm Phong xong chuẩn bị thi triển Truy Phong Kiếm Quyết thức thứ tám Phong lâm thiên hạ.

- Ta biết ngày hôm nay chúng ta sẽ khó thoát khỏi cái chết, chỉ là ta có một chuyện không hiểu, giới này hẳn là giới của ban phổ thông kia mà, tại sao các ngươi lại xuất hiện ở đây?

Học viên kia của Hải Long học viện kia vẫn còn không hết hi vọng.

- Các ngươi có thể xuất hiện ở đây, tự nhiên chúng ta cũng có thể xuất hiện ở đây, có phải các ngươi cảm thấy kỳ quái hay không?

Sở Lâm Phong cười nói.

- Không thể nào, các ngươi sẽ không biết được kế hoạch của chúng ta, sao người ban loại ưu như các ngươi cũng sẽ xuất hiện ở đây cơ chứ? Không thể!

Sở Lâm Phong vừa nghe hắn nói như vậy sắc mặt tức thì trở nên khó coi, từ trong lời của đối phương hắn đã nghe ra rất rõ ràng. Lần này rõ ràng Hải Long học viện không tuân thủ quy tắc thi đấu mà để học viên ban loại ưu tiến vào ban phổ thông, như vậy sẽ có hậu quả gì hắn có thể tưởng tượng ra

được.

- Người nói là người ban loại ưu các người cũng tiến vào giới phổ thông? Sẽ không trùng hợp như thế đó chứ?

Vì thăm dò thật giả, Sở Lâm Phong liếc mắt ra hiệu cho Dương Nhị, ý tứ là không vội động thủ.

- Nếu gặp phải học viên ban loại ưu của Thiên Long học viện thì coi như chúng ta xui xẻo. Chỉ là các người cũng không sống được bao lâu nữa đâu. Chẳng mấy chốc nữa sẽ gặp phải cao thủ ban loại ưu của học viện ta, đến lúc đó nhất định các người sẽ bị chết càng thảm hại hơn ta!

Sau khi thiếu niên này nói xong trong tay nhanh chóng xuất hiện một quả pháo.

- Không được! Hắn chuẩn bị báo tin cho đồng bạn! Mau ngăn cản hắn!

Dương Nhị liếc mắt là đã nhìn ra thứ trong tay đối phương chính là hỏa khí dùng để đưa tin, nàng vội vàng lên tiếng nói.

- Muốn chết!

Sở Lâm Phong tức thì nổi giận, Thanh sương kiếm trong tay ra sức vung lên, Truy Phong Kiếm Quyết thức thứ tám Phong lâm thiên hạ nhanh chóng được thi triển ra.

Vô số đao gió trong nháy mắt vây quanh đối phương và một học viên phía sau hắn.

Một kiếm này của Sở Lâm Phong không phải là Tinh Thần chi lực mà là Hỗn Độn khí, uy lực càng thêm mạnh mẽ. Ngay khi đối phương còn chưa kịp truyền ra tin tức thì đã bị phong nhận xoắn thành thịt vụn, ngay cả học viên phía sau hắn cũng có kết quả như vậy.

Sau khi Dương Nhị nhìn thấy một chiêu này của Sở Lâm Phong, trên mặt lóe lên vẻ kinh ngạc, miệng nói:

- Hoàn toàn là một người điên, không ngờ thực lực lại lợi hại như vậy!

- Ha ha ha ha! Bình thường thôi! Tối lúc thu thập chiến lợi phẩm rồi!

Sở Lâm Phong biết mình đã thắng, chỉ là hắn cũng không nói tới một chữ nào, chỉ tìm kiếm đai lưng trữ vật trên người học viên của Hải Long học viện, bởi vì có lẽ bên trong sẽ có tinh thạch và ma tinh.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Không phải ta cố ý nhìn

Sở Lâm Phong bận rộn nửa ngày, thu hoạch cũng khá, toàn bộ mười viên Lam Diệu thạch đã tới tay, ma tinh bên trong nhiều nhất cũng có năm viên, tinh thạch cũng có không ít, còn có một chút linh dược và đồ dùng hằng ngày.

- Dương Nhị, cho người năm Lam Diệu thạch, mỗi người một nửa, không nghĩ tới lần này chúng ta lại biết được âm mưu của Hải Long học viện, sau này nên làm sao bây giờ?

Dương Nhị cúi đầu suy tư không lên tiếng, một lúc lâu sau nàng nói:

- Nếu đã bị chúng ta gặp được, như vậy nhất định phải ngăn cản, lấy thực lực của người đương nhiên là tới một người giết một người, ta cũng không tin Hải Long học viện bọn họ sẽ đưa toàn bộ học viên ban loại ưu vào trong giới phổ thông này.

- Ha ha, ta không nhìn ra người lại là nữ khủng long bạo chúa như vậy! Không sai, nhìn thấy một người giết một người, phân tích rất có đạo lý.

Sở Lâm Phong cười nói, chỉ là nụ cười trên mặt lập tức biến mất, Dương Nhị lại nổi giận dùm dùm nhìn hắn.

- Ai là nữ khủng long bạo chúa? Sở Lâm Phong khi người nói chuyện tốt nhất nên khách khí một chút đối với bốn cô nương, nếu không ta sẽ để người nếm thử sự lợi hại của Lưu Tinh Hỏa Vũ!

Dương Nhị nói xong lập tức giơ tay lên làm ra động tác phóng ra âm khí.

Sở Lâm Phong nhìn thấy động tác của Dương Nhị, cười nói:

- Không phải ta chỉ đùa một chút thôi sao, không cần thiết coi là thật! Lưu Tinh Hỏa Vũ của người nên dành cho người của Hải Long học viện thử nghiệm là được rồi, ta vô phúc tiêu thụ nó nhé.

- Coi như người thức thối, nên cẩn thận một chút! Lần sau nói chuyện tốt nhất nên chú ý một chút!

Hai ngày sau đó hai người đều tìm kiếm học viên của Hải Long học viện, phạm là người gặp phải đều bị Sở Lâm Phong chém giết. Cũng để cho Dương Nhị một lần nữa nhìn thấy thực lực bắt phạm của hắn, thu hoạch cũng không nhỏ, đi vào bốn ngày thì đã gần như kiếm được hai mươi viên ma tinh.

Trên đường đi cũng gặp phải một chút học viên Thiên Long học viện, hai người cố gắng tránh ra, để những người này đi theo ở phía sau không thể nghi ngờ là trời buộc. Chỉ là Sở Lâm Phong vẫn nói tin tức Hải Long học viện mang học viên ban loại ưu truyền tống vào trong này nói cho bọn họ, để bọn họ cảm thấy sợ hãi mà cẩn thận hơn.

Một đường xuyên qua, đi hai ngày ở trong rừng rậm hoàn cảnh ác liệt mới đi ra được ngoài.

Sau khi ra khỏi rừng rậm là một mảnh bình nguyên vô tận, tầm nhìn trống trải, phóng tầm mắt ra, phạm vi nhìn được ước chừng mười dặm, tất cảnh vật đều được thu hết vào trong đáy mắt.

Dương Nhị thở ra một hơi thật dài, đưa mắt nhìn về phương xa, lẩm bẩm nói:

- Rốt cục đã đi ra khỏi nơi quỷ quái kia, ta còn tưởng rằng toàn bộ giới này đều là rừng rậm kia đấy.

Ở bên trong rừng rậm nguyên thủy hoàn cảnh ác liệt kia hai ngày, mặt mày của hai người Sở Lâm Phong và Dương Nhị cũng đã biến thành xám xịt, mà y phục trên người cũng bụi gai phá rách, có vẻ khá là chật vật.

Không lâu sau một dòng sông nhỏ xuất hiện ở trước mặt của bọn họ:

- Rốt cục đã có thể tắm, người có muốn tắm cùng hay không?

Sở Lâm Phong cười nói.

- Ai muốn tắm cùng người chứ? Ách! Hạ lưu! Vô liêm sỉ!

Mặt của Dương Nhị lập tức đỏ lên, không nghĩ tới tên này lại nói lời như vậy.

- Ha ha, đừng nóng giận, ta chỉ đùa một chút mà thôi. Nếu không ta tắm trước, sau đó người mới tắm, được chứ?

Sở Lâm Phong biết mình đã nói sai, cho nên hắn đành lấy lòng nói.

- Người đi tắm trước đi, ta sẽ tắm sau!

Dương Nhị rất không vui nói.

Sở Lâm Phong trực tiếp mặc y phục nhảy vào trong sông:

- Đây, người sẽ không nhìn lên đó chứ?

- Người, người đi chết đi!

Từ xa xa truyền tới âm thanh nổi giận của Dương Nhị.

Không lâu sau Sở Lâm Phong lên bờ, trên người đã mặc một bộ y phục trắng như tuyết. Hắn nhìn thấy Dương Nhị ngồi ở cách đó không xa cho nên mới đi tới, nói:

- Đi tắm đi, người xem trên người người đã bắn đến độ sắp biến ăn mày rồi!

Hai mắt Dương Nhị như điện nhìn Sở Lâm Phong nói:

- Người có nhìn lên hay không?

- Sẽ không, ta không phải là người như vậy!

Sở Lâm Phong miễn cưỡng cười cười nói, nữ tử này đúng là không yên lòng về mình.

- Ta thấy người chính là người như vậy, dựa vào cái gì ta phải tin tưởng người chứ?

Ánh mắt của Dương Nhị trước sau nhìn vào hai mắt của Sở Lâm Phong, có người nói khi con người nói dối thì con mắt sẽ không ngừng chuyển động, nàng muốn nhìn một chút xem lúc Sở Lâm Phong nói chuyện con người có chuyển động hay không.

- Ta nói là không thì sẽ không, trừ phi chính người đồng ý, ta dùng nhân cách của ta ra để bảo đảm sẽ không. Người đi đi, tốt nhất nhanh lên một chút, nơi này bất cứ lúc nào cũng sẽ có người đến!

Sở Lâm Phong cũng không biết nên nói như thế nào, khi gặp phải Dương Nhị lần thứ nhất thì hắn đã cảm thấy nữ nhân thực sự là người khó chơi. Nhưng vì sao Lâm Nhược Hi và Nhạc Linh San lại ở chung rất tốt với nàng, cho nên làm cho hắn trong khoảng thời gian ngắn có chút mê man.

Dương Nhị bán tín bán nghi liếc mắt nhìn Sở Lâm Phong, sau đó nói:

- Người đi xa thêm một chút, ta rất không yên tâm về người!

- Được! Được! Được! Ta lùi là được chứ gì!

Sở Lâm Phong lại đi mấy trăm thước mới dừng lại, đối với Dương Nhị hắn cũng không có biện pháp nào cả.

Dương Nhị đi tới bờ sông, nhìn thấy nước sông trước mặt trong suốt thấy đáy, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy không ít cá nhỏ nô đùa ở trong nước. Nếu như nơi này không có Sở Lâm Phong ở đây thì thật là tốt biết mấy.

Để cho an toàn cho nên nàng chỉ thoát y phục bên ngoài, mặc cái yếm và khó nhảy xuống nước, chậm rãi tắm rửa.

Qua mấy chung trà, đột nhiên truyền đến tiếng hét chói tai của Dương Nhị.

- A! A...

Nghe thấy âm thanh của Dương Nhị, Sở Lâm Phong lập tức kinh hoàng, nơi này là nơi vô cùng nguy hiểm, ma thú ở khắp mọi nơi, có chút ma thú trong nước cũng rất là hung mãnh, lẽ nào nàng đã gặp phải nguy hiểm rồi hay sao?

Hiện tại Dương Nhị đang tắm, nhất định trên người sẽ trần như nhộng, nếu như mình cứ tùy tiện xông tới như thế thì nhất định sẽ làm cho nàng hiểu lầm. Nhưng nếu như không đi ngộ nhớ thật sự có nguy hiểm gì thì phải làm sao bây giờ?

Hai loại suy nghĩ khác biệt tranh đấu ở trong đầu của Sở Lâm Phong, cuối cùng hắn vẫn lựa chọn cái sau.

- Mặc kệ, chết thì chết đi, đây là thời kỳ không bình thường. Có lẽ nàng có thể hiểu được cho ta.

Sau đó hắn thi triển Di hình hoán ảnh mang theo một đạo tàn ảnh vọt tới bờ sông.

Thế nhưng hình ảnh trước mắt lại khiến cho Sở Lâm Phong dờ khóc dờ cười, mình lấy dũng khí lớn như vậy để tới cứu nàng, nàng vẫn đang tắm rửa ở trong nước như cũ.

Một hình ảnh mỹ nữ tắm rửa hiện lên ở trước mắt Sở Lâm Phong, da thịt vô cùng mịn màng lại thêm mái tóc dài như là thác nước đen kịt, khuôn mặt vốn bình thân không có gì lạ đã biến mất không còn tăm hơi, Sở Lâm Phong biết đây là do nàng đã lấy mặt nạ xuống.

Thay vào đó chính là một dung nhan nghiêng nước nghiêng thành, mà phía dưới có hai nơi mềm mại làm cho Sở Lâm Phong chảy máu mũi, hơi kiên cường ở trước ngực, tuy rằng trên mặt có một tầng ràng buộc mỏng manh, thế nhưng không làm giảm vẻ đẹp của nàng một chút nào.

Dưới eo thon là cái bụng dưới bằng phẳng, xuống dưới nữa là cái thung lũng thần bí kia, mặc dù không có cách nào thấy rõ được dáng vẻ của thung lũng, nhưng có mấy sợi cỏ nhỏ màu đen lộ ra...

Lúc này có thể nói nhịp tim của Sở Lâm Phong so với lúc đại chiến với người ta còn nhanh hơn, nhìn chằm chằm không chớp mắt về phía trước, không nhúc nhích, trong lòng đột nhiên xuất hiện một loại cảm giác khiến cho người ta buồn bực, đây là hiện tượng Thuận Dương chi khí xuất hiện.

Lần thứ nhất nhìn thấy nữ nhân tắm rửa khiến cho cả đời hắn không thể quên được.

- A!

Một tiếng rít lên truyền vào trong tai của Sở Lâm Phong, hắn lập tức phản ứng lại, có vẻ cực kỳ lúng túng.

- Người... Người... Người mau quay mặt ra chỗ khác đi, nhanh!

Dương Nhị có chút nổi giận nói:

Sau đó nàng lấy ra y phục ở bên trong đai lưng trừ vật mặc vào rồi lên bờ, ngay cả cái yếm và nội khó ướt đầm cũng không kịp đổi, trên mặt vẫn còn đang đỏ mặt.

Dương Nhị có chút kích động nói:

- Người... Người... tại sao người có thể như vậy, không phải ta bảo người không được nhìn sao, người quá, quá khiến cho ta thất vọng rồi! Ta, ta muốn giết người!

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 101: Ước hẹn ba năm

Sở Lâm Phong bị Dương Nhị nói cho trên mặt lúc đỏ lúc trắng, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên giải thích thế nào mới tốt.

Mà sau khi Dương Nhị nói xong trên mặt bắt đầu xuất hiện nước mắt, còn mang theo tiếng khóc, thân thể của mình lại bị một nam nhân không quá quen thuộc nhìn thấy, đây là sự thực mà nàng không thể nào tiếp nhận được.

Hiện giờ chỉ có hai loại lựa chọn, một là tương lai nhất định Sở Lâm Phong phải cưới nàng, một loại là chém giết hắn, Dương Nhị trực tiếp lựa chọn cái sau.

Dương gia là gia tộc lớn, danh tiếng ở Thiên Long quốc không nhỏ, tôn nghiêm của gia tộc không thể bị phá hỏng, Dương Nhị nâng trường kiếm trong tay lên, cả giận nói:

- Sở Lâm Phong, không nghĩ tới ngươi lại là tiểu nhân như vậy, hôm nay ta sẽ khiến cho ngươi vì hành vi của mình mà trả một cái giá thật lớn.

Lúc này trong lòng Sở Lâm Phong rất oan ức, quả thực so với Đậu Nga còn oan hơn:

- Dương Nhị đừng kích động, ngươi nghe ta giải thích! Thực sự ta không phải cố ý!

- Ta không nghe, ta không nghe! Ngươi cứ chuẩn bị chịu chết đi!

Dương Nhị trường kiếm trong tay nhanh chóng chém ra một ánh kiếm hướng về Sở Lâm Phong công kích mà đến, không có một chút nào nương tay.

- Này! Ngươi đến thật sự sao!

Sở Lâm Phong vội vàng né tránh, suýt chút nữa đã bị thương.

Dương Nhị thấy không làm cho Sở Lâm Phong bị thương được, nàng lại chuẩn bị công kích, lúc này Sở Lâm Phong hét lớn:

- Này! Nữ nhân ngươi muốn đánh muốn giết thì cũng phải chờ ta nói xong rồi động thủ chứ! Ta oan uổng, ta...

Lửa giận của Dương Nhị không giảm chút nào, nói:

- Được, nể mặt dọc trên đường đi ngươi chăm sóc ta, ngươi có di ngôn gì thì nói đi, nếu ta có thể giúp ngươi thì sẽ giúp, đừng có ý định nói những nói cuội.

Sở Lâm Phong triệt để im lặng, nữ tử góc này dung mạo xinh đẹp, thế nhưng lại quá thẳng thắn, qua mấy tức hắn mới nói:

- Dương Nhị, xin lỗi, thật sự ta không phải cố ý, điểm ấy ngươi phải tin tưởng ta!

- Ngươi, ngươi biết làm như vậy sẽ có hậu quả ra sao đối với ta không?

Dương Nhị nức nở nói.

- Vừa vừa này ngươi gào lên làm gì, ngươi có biết vừa này ta đã cho rằng ngươi gặp nguy hiểm cho nên mới vội vàng chạy tới hay không? Ai biết ngươi cũng không có chuyện gì, nhưng sau khi nhìn thấy khuôn mặt ngươi cho nên ta có chút giật mình, vì lẽ đó mới ngăn ra. Yên tâm, ta thật sự không thấy cái gì cả.

Sở Lâm Phong lấy dũng khí nói xong một hơi, còn nàng nghĩ như thế nào thì là chuyện của nàng.

Dương Nhị nghe thấy Sở Lâm Phong nói vậy quả thực muốn phát điên, nàng dừng khóc, vừa bực mình vừa buồn cười nói:

- Ngươi còn muốn thấy cái gì nữa? Toàn bộ thân thể ta? Bởi vì có mấy con cá nhỏ chạm vào lòng bàn chân cho nên mới khiến cho ta kêu lên thành tiếng, ngươi cho rằng là cái gì chứ?

- Cá nhỏ?

Sở Lâm Phong nghe thấy nàng nói như vậy lập tức phiền muộn đến mức suýt chút nữa phun ra máu, một con cá nhỏ khiến cho mình phải gánh tội danh dâm tặc, quả thực là có nỗi khổ mà khó nói nên lời rồi đó!

- Bây giờ chuyện đã rõ ràng, đây là kết cục mà ngươi nên nhận lấy, ngươi muốn chết như thế nào?

Dương Nhị hỏi, thế nhưng lửa giận đã không còn mạnh như trước nữa.

Điểm ấy Sở Lâm Phong thấy rất rõ ràng, có lẽ nữ nhân gốc này đã tin tưởng lời của mình, Dương Nhị này quả thực là một mỹ nữ, thậm chí so với Lâm Nhưộc Hi và Tư Mã Tĩnh Di còn đẹp hơn, chỉ là phần tính khí này khó có thể tiếp thu được.

- Đại tỷ!

Sở Lâm Phong im lặng:

- Ngươi còn mặc y phục nha, tuy rằng không nhiều nhưng cũng không phải là hoàn toàn như vậy, ta còn trẻ như vậy, ngay cả lão bà còn chưa có, ta thật sự không muốn chết. Nếu như ngươi cảm thấy ta thật sự quá phận, như vậy tương lai ta sẽ cưới ngươi, được chứ?

- Cưới ta? Ha ha, nếu như ngươi có thể đạt đến cảnh giới Thiên Vũ cảnh là có thể cưới được ta, hơn nữa nhất định phải trước hai mươi tuổi, ngươi có thể làm được sao?

Giờ khắc này dường như Dương Nhị đã không còn ý nghĩ giết Sở Lâm Phong nữa.

Nhìn thấy chuyện này có khả năng chuyển biến, Sở Lâm Phong hỏi:

- Tại sao nhất định phải trước hai mươi tuổi? Đây là quy củ của Dương gia các ngươi sao?

Nhìn thấy dáng vẻ ủy khuất của Sở Lâm Phong, Dương Nhị cười khò.

- Ta thật sự không biết nên nói với ngươi thế nào nữa, ngươi là nam tử thứ nhất nhìn thấy khuôn mặt thật của ta, y theo quy củ của Dương gia thì ngươi nhất định phải ở rề Dương gia. Thế nhưng lấy thiên phú của ngươi thì nhất định sẽ không ở lại Dương gia, vì lẽ đó biện pháp duy nhất chính là đạt tới Thiên Vũ cảnh trước hai mươi tuổi, khi đó là có thể đến Dương gia cầu hôn, đến lúc đó sẽ không có ai ngăn cản ngươi nữa.

Trong lòng Sở Lâm Phong trăm mối cảm xúc ngổn ngang, mình đã có vị hôn thê như Lâm Nhưộc Hi, lại đã xác định quan hệ với Tư Mã Tĩnh Di, còn có một Đường Ly nữa. Tam nữ đều là người thiên tư quốc sắc, chẳng lẽ là số mình quá đào hoa, người mà hắn gặp đều là mỹ nữ hay sao?

Hiện tại thêm vào Dương Nhị chính là người thứ tư, nếu như quan hệ của tứ nữ hoà thuận thì còn tốt, như vậy là phúc. Nếu như là tranh giành tình nhân thì hắn sẽ rơi vào tình thế khó xử, chuyện giữa hắn và ba người khác hắn năng cũng biết, nên giải quyết như thế nào đó là chuyện của sau này, hiện tại giải quyết chuyện trước mắt rồi hãy nói tiếp.

- Ngộ nhờ có thiếu niên hai mươi tuổi khác đến Dương gia các ngươi cầu hôn thì phải làm sao bây giờ?

Điểm ấy Sở Lâm Phong cảm thấy rất quan trọng, vạn nhất mình đồng ý với nàng mà lại bị người ta nhanh chân đến trước, như vậy chẳng phải sẽ là nuốt lời, có thể có được mỹ nữ như Dương Nhị, Sở Lâm Phong sẽ không ngại nhiều.

- Dương gia ta có quy định, nếu như nữ tử Dương gia không muốn ở lại Dương gia thì sẽ tổ chức một lần tỷ võ chiêu thân trước khi hai mươi tuổi. Đồng thời thực lực của những người dự ít nhất cũng phải là Địa Vũ Cảnh bát trọng thiên trở lên, nếu như có Thiên Vũ cảnh tam trọng thiên trở lên đến thì lại trực tiếp lựa chọn người có tu vi Thiên Vũ cảnh kia. Trừ phi gặp phải mấy người đều là cao thủ Thiên Vũ cảnh thì mới cần luận võ, phải biết rằng người trước hai mươi tuổi đạt tới Thiên Vũ cảnh có thể nói là hiếm như lá mùa thu, nhưng Địa Vũ Cảnh bát trọng thiên lại rất dễ dàng. Dùng bối cảnh gia tộc của ngươi hẳn sẽ không có tư cách tham gia, dù cho ngươi là Địa Vũ Cảnh bát trọng thiên cũng vậy. Nói như vậy ngươi hiểu không?

Dương Nhị có vẻ bất đắc dĩ, hôn nhân của mình lại bị gia tộc làm chủ, đây là một loại bất hạnh, một loại thống khổ.

- Ta đã rõ, ngươi yên tâm, nhất định ta sẽ đạt đến Thiên Vũ cảnh, thời gian ba năm hẳn là đã đủ.

Sở Lâm Phong nói rất tự tin, nếu như ba năm vẫn chưa thể đột phá tới Thiên Vũ cảnh, như vậy quá là ngốc nghếch.

- Hi vọng ngươi đừng làm cho ta thất vọng!

Nói xong Dương Nhị lấy ra một cái mặt nạ da người rất mỏng ở trong đai lưng chứa đồ, xoay người đặt mặt nạ lên trên mặt.

Chờ nàng làm xong, dung nhan tuyệt thế đã biến mất không còn tăm hơi, lại biến về dáng vẻ lúc trước.

- Thuật dịch dung của ngươi rất là khá! Không nhìn ra một chút kẻ hở nào cả.

- Còn không phải bị ngươi nhìn ra hay sao? Sở Lâm Phong ngươi thật sự khiến cho người ta nhìn không thấu. Vào một số thời khắc rất là thần bí, không bằng ta cũng dịch dung cho ngươi nhé. Trong lớp phổ thông có rất nhiều người đều biết ngươi, sau khi dịch dung sẽ thuận tiện hơn một chút.

- Tốt! Ta đang có ý đó đây!

Sở Lâm Phong cười nói.

Bản lĩnh dịch dung của Dương Nhị đúng là không thể chê, chỉ trong chớp lát Sở Lâm Phong đã biến thành một người khác, nếu như Lâm Nhưộc Hi và Tư Mã Tĩnh Di đi tới trước mặt hắn thì cũng không nhất định đã có thể nhận ra được hắn.

Lúc này ở ngoài mây đậm có ba bóng người nhanh chóng chạy tới phương hướng của hai người Sở Lâm Phong:

- Dương Nhị, nhất định ba người này sẽ có ý đồ đối với chúng ta, chúng ta lại có thể giết người rồi.
- Trong lòng ta rất khó chịu, rất muốn giết người, nếu không có cách nào giết người được, như vậy tiết lửa giận lên trên người bọn họ đi!

Dương Nhị nhìn bóng người phía xa lạnh lẽo nói.

- Nếu người muốn hả giận, vậy ta sẽ đi theo người, chỉ là mọi việc nên cẩn thận mới tốt!

Kỳ thực Sở Lâm Phong cũng muốn nhìn một chút thực lực của ba người này thế nào. Từ tốc độ chạy mà xem, thực lực sẽ rất khá, không biết có phải là người của ban loại ưu trong Hải Long học viện hay không.

Rất nhanh ba người đã đi tới trước mặt hai người Sở Lâm Phong, ở trong ba người có hai người thiếu niên, một nữ nhân, tuổi tác đều lớn hơn so với Sở Lâm Phong và Dương Nhị, giờ khắc này ánh mắt của bọn họ đều rất sắc bén nhìn chăm chăm vào hai người Sở Lâm Phong, không ngừng đánh giá.

- Ba vị, vội vã tới như thế để làm gì vậy?

Sắc mặt Sở Lâm Phong rất bình tĩnh nói.

Thấy hai người Sở Lâm Phong, tuy rằng tuổi không lớn thế nhưng sắc mặt lại hết sức bình tĩnh, ra vẻ không sợ hãi. Trong lúc nhất thời ba người cũng không mở ra được nội tình của hai người. Vì vậy ba người cũng không dám ngông cuồng động thủ, bởi vì trên đường tới đây bọn họ đã thấy thi thể của học viên Hải Long học viện bị chém giết.

Tổng cộng cũng có tới mười người, mà lúc này xuất hiện hai người Sở Lâm Phong ở đây, rất có thể chính là hai người đã sát hại học viên của Hải Long học viện. Mà người có thể chém giết mười người đương nhiên thực lực sẽ không đơn giản...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Độc được của dương nhị

Ba người nhìn lẫn nhau, cuối cùng tên thiếu niên mặc y phục màu xám chấp tay với hai người Sở Lâm Phong, mỉm cười nói:

- Hai vị cũng là học viên ban phổ thông sao, sao ta thấy rất lạ mắt, là người mới tiến vào Hải Long học viện sao? Chỉ là dù sao hai người các người thế đơn lực bạc, một khi gặp phải cao thủ sẽ khó có thể chống đỡ được, không biết hai vị có nguyện ý gia nhập đoàn đội với chúng ta hay không? Chúng ta kết tổ đội với nhau, nếu như gặp phải học viên của Thiên Long học viện thì cũng có thể liên thủ chém giết. Tỷ lệ tiếp tục sống sót ở đây cũng sẽ lớn hơn rất nhiều, hơn nữa cũng có thể đạt được nhiều ma tinh hơn. Còn phân phối ma tinh thì lại dựa theo thực lực cá nhân để phân chia, không biết hai vị có hứng thú hay không.

Nói xong hắn còn có ý nhìn biến hóa trên mặt của hai người Sở Lâm Phong một chút, có thể thấy được tâm cơ của tên này rất sâu, đồng thời còn trừng mắt nhìn về phía đồng bạn.

- Không có hứng thú!

Sở Lâm Phong không chút do dự cự tuyệt, sau đó đi qua bên cạnh ba người.

Đúng lúc này, ba người đột nhiên làm khó dễ, đồng thời nắm binh khí của mình chém về phía hai người Sở Lâm Phong và Dương Nhị, ra tay không chút lưu tình, tốc độ rất là nhanh.

Sở Lâm Phong hừ lạnh một tiếng, Thanh Sương Kiếm tức thì xuất hiện ở trong tay, sau đó nhanh chóng chém ra một kiếm. Ngay khi binh khí của ba người vừa làm ra động tác chém thì một đầu đã bay lên cao, Sở tốc độ Lâm Phong xuất kiếm nhanh chóng tới mức khiến cho ba người không kịp phản ứng lại.

Một cột máu phóng lên trời, máu tươi trực tiếp phun về phía không trung, cổ thi thể mất đầu run rẩy một chút rồi ngã xuống trên mặt đất, con mắt tròn trĩnh lên, chết không nhắm mắt, trong mắt vẫn còn để lại vẻ kinh hãi chưa hoàn toàn rút đi.

Dương Nhị cũng không nhàn rồi, nhìn Sở Lâm Phong công kích, trong tay nàng đột nhiên xuất hiện thuốc bột màu trắng, nàng ném ra, Sở Lâm Phong và hai người khác liên tục trúng chiêu, lập tức giống như bị điện giật, tất cả đều co quắp ngồi dưới đất.

- Khả khả! Thập hương nhuyễn cân tán của bản tiểu thư ra sao, có phải hiện tại cả người vô lực, giống như có vô số con kiến bò ở trong thân thể không? Sở Lâm Phong, ngại quá, không ngờ người cũng trúng chiêu.

- Ngươi, ngươi cố ý, ta biết nhất định ngươi còn chưa tha thứ cho ta!

Sở Lâm Phong cố nén loại cảm giác khó chịu và thống khổ trên người rồi nói, trong lòng bội phục đến phục sát đất đối với loại độc dược này của Dương Nhị, không ngờ cái độc này cũng khiến cho lão tử phải nằm run rẩy ở trên đất.

- Không sai, ta là người có cừu oán tất báo, dù cho là bằng hữu tốt nhất cũng không ngoại lệ, muốn thuốc giải sao? Cầu ta đi!

Lúc này của Dương Nhị tâm tình rất tốt, sự không vui lúc trước đã sớm biến mất không còn tăm hơi.

- Xem như ta đã nhìn lầm người, không nghĩ tới lòng dạ của ngươi lại như vậy. Đáng thương cho ta còn đáp ứng chuyện kia.

- Không biết nuôi nữ nhân cũng giống tiểu nhân sao? Lần này ta tha thứ cho ngươi, để ngươi biết sự lợi hại độc dược của ta.

Dương Nhị nói xong đi tới trước mặt Sở Lâm Phong, lại lấy ra một viên đan dược màu đỏ từ đai lưng chứa đồ rồi đặt vào trong miệng của Sở Lâm Phong.

Mấy hơi thở sau, Sở Lâm Phong đứng lên, ra vẻ kinh hãi nói:

- Không nghĩ tới độc dược của ngươi lại lợi hại như vậy, vậy chẳng phải ngươi vô địch rồi hay sao?

- Nếu như vô địch là tốt rồi, đây là thứ Đường Ly đưa cho ta, độc dược trên người nàng còn nhiều hơn, ngươi có muốn tìm nàng ném thử hay không?

Lúc này Sở Lâm Phong mới nhớ tới khủng long nữ Đường Ly kia là người của Đường môn, nếu như nói Dương Nhị là khủng long nữ thì nhất định nàng là loại động vật còn lợi hại hơn khủng long nữ. Chỉ là Sở Lâm Phong vắt hết óc cũng không nghĩ ra được một cái tên thích hợp với nàng.

- Thôi quên đi, ta không có phúc phận đó!

Trong lòng Sở Lâm Phong vẫn còn sợ hãi nói, tư vị đi thử nghiệm độc dược, trời ạ, đầu vô nước sao?

- Kỳ thực độc dược này chỉ có tác dụng đối với võ giả Địa Vũ Cảnh ngũ trọng thiên trở xuống, hơn nữa còn có hạn chế thời gian, sau mười phút đã khôi phục lại bình thường, huống hồ hiện tại nàng cũng không có nhiều, ngươi cho rằng là hàng quán vỉa hè sao, chỉ cần xòe tay ra là có một đám lớn?

Nàng tức giận nhìn Sở Lâm Phong, tên này lại không biết điều rồi.

- Ồ, vậy cảm ơn, ta đã khiến ngươi lãng phí một viên thuốc giải rồi!

Sở Lâm Phong nói xong trực tiếp dùng Thanh Sương Kiếm vẽ ra một đạo kiếm khí, sau đó hai người kia cũng đi theo bằng hữu trước đó của mình.

- Sao ngươi lại giết bọn họ? Đối với người tay trái gà không chặt cũng hạ sát thủ hay sao?

Dương Nhị rất không rõ vì sao Sở Lâm Phong phải làm như vậy, trong đó còn có một nữ nhân, tuy rằng diện mạo không phải rất tốt, thế nhưng tối thiểu cũng nên thương hoa tiếc ngọc mới phải chứ!

- Không phải ngươi nói muốn giết người sao? Ta giúp ngươi giết người mà? Bọn họ là người của Hải Long học viện, coi như không phải là người ban loại ưu thì cũng phải chết!

Sở Lâm Phong nói xong bắt đầu quét dọn chiến trường, thu hoạch cũng rất khá. Được mười viên ma tinh và năm viên tinh thạch, trong đó một viên là trung phẩm. Chỉ là trên người nữ tử kia lại chẳng có gì cả, ngay cả đai lưng chứa đồ tối thiểu cũng không có, có khả năng toàn bộ đồ của nàng đều để ở trên người hai người khác.

Thu thập xong, sau đó Sở Lâm Phong mới cười nói:

- Lẽ nào ngươi muốn chờ dược hiệu của ngươi tan hết, để cho bọn họ tới giết chúng ta, như vậy không được. Ngươi cũng đã từng giết người rồi mà, người của Hải Long học viện vốn là người đáng chết.

Dương Nhị liếc mắt nhìn Sở Lâm Phong một cái:

- Ngươi có lý, ta không nói lại ngươi, vậy chúng ta đi!

Hai người đi nửa ngày cũng không gặp phải một đầu ma thú nào cả, nay cả người cũng không, xa xa là rừng rậm. Dương Nhị nói:

- Sở Lâm Phong ta không đi nổi nữa, đêm nay chúng ta ngủ ở đây đi, được chứ?

Dương Nhị nói.

Sở Lâm Phong nhìn sắc trời một chút, lúc này chỉ còn chừng một canh giờ nữa là trời tối, hắn nói:

- Được rồi, chúng ta tìm một nơi để ẩn nấp đi, sau đó đi chuẩn bị thức ăn, để người nếm thử thủ nghệ của ta.

Mấy ngày nay hai người đều dùng quả dại ở trong rừng để lót dạ, Trừ Cơ đan trong nhẫn chứa đồ Sờ Lâm Phong không nỡ dùng, hiện tại thực sự hắn đã không chịu được, hắn cảm giác nếu như tiếp tục không có thịt ăn thì hắn sẽ không có khí lực mà nhấc chân lên nữa.

- Tất cả đều nghe theo người, ta tìm cành khô, người đi tìm thức ăn đi, phân công hợp tác.

Dương Nhị cũng rất hưng phấn nói.

Không lâu sau hai người đã đi tới dưới một chân núi, lựa chọn một tảng đá lớn khuất gió để làm địa điểm ngủ đêm, Sờ Lâm Phong thì trực tiếp đi kiếm thức ăn, Dương Nhị kiểm cành khô.

Dương Nhị kiểm cành khô rất đơn giản, chỉ trong chốc lát đã lấy được một đồng lớn, Sờ Lâm Phong thì sau nửa canh giờ mới trở về. Chỉ là thu hoạch cũng không nhỏ, kiếm được một con gà rừng và mấy con thỏ hoang.

- Sờ Lâm Phong, chuyện còn lại đành xem người biểu diễn, bốn tiểu thư cho người cơ hội ra tay.

Dương Nhị hài lòng cười nói, chuyện nấu ăn ở bên ngoài nơi hoang vu nàng chưa từng làm, cho nên tâm tình rất tốt.

Sờ Lâm Phong rất nhuần nhuyễn làm lông thỏ rừng, lại lấy ra gia vị hắn lấy được từ trên người của học viên Hải Long học viện rắc lên phía trên, nhóm lửa lên, không lâu sau mùi thịt nướng thơm ngát đã tràn ngập bốn phía, khiến cho người ta không nhịn được muốn chảy nước miếng.

Khi nhìn thấy đã có thể ăn thì Sờ Lâm Phong mới nói:

- Dương Nhị, đến nếm thử đi! Món thịt nướng này phải ăn nóng mới ngon.

Hắn trực tiếp đưa cho Dương Nhị một khối chân thỏ, chính mình cũng cầm một khối lên rồi bắt đầu ăn.

Dương Nhị tiếp nhận thịt nướng, mùi thịt nướng mê người làm cho nàng không nhịn được cắn một cái:

- Phốc!

Một miếng thịt thỏ từ bên trong miệng của nàng bay ra:

- Nóng chết ta rồi, Sờ Lâm Phong đáng chết, Sờ Lâm Phong thôi, nóng như thế mà người cũng không nói cho ra một tiếng!

- Ha ha ha ha! mấy ngày rồi không ăn thịt nên người đói bụng sao? Mới vừa nướng xong cho nên rất nóng, người không biết cho người rồi mới ăn sao?

Sờ Lâm Phong nhìn thấy Dương Nhị ăn quả đắng, hắn cười to nói.

- Không phải người nói ăn nóng mới ngon sao? Chẳng lẽ người cố ý chinh ta?

Dương Nhị cảm thấy nhất định là Sờ Lâm Phong cố ý chinh nàng, vì mình đã dùng độc dược chinh hắn, hắn đang gián tiếp báo thù.

- Ta là loại người như vậy sao? Được rồi, nhanh ăn đi! Ăn lúc này sẽ không còn nóng nữa!

Sờ Lâm Phong cắn một khối thịt thỏ, vừa ăn vừa nói nói:

- Muốn uống rượu không? Chỗ của ta còn có rượu.

- Không uống, uống say ta sợ bị người ta bắt nạt!

Dương Nhị rất không vui nói, lúc nào tiểu tử này cũng rất nguy hiểm, vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn. Tuy rằng hắn đã đồng ý với mình sau ba năm sẽ đi Dương gia luận võ, ai biết có biến số hay không chứ.

- Phi phi phi!

Sao lại nghĩ tới một ít chuyện không nên nghĩ tới chứ, ta đang làm sao vậy?

- Người ăn phải cát sao? Ta làm rất sạch sẽ nha, sao người còn phun gì đó?

Sờ Lâm Phong thấy Dương Nhị không ngừng nhổ nước miếng, cho nên mới hỏi.

- Mặc kệ ta, người ăn của người, uống rượu của người đi!

Sau khi ăn no nê hai người hàn huyên chút việc nhà, Dương Nhị thật sự mệt mỏi, trong lúc bất tri bất giác, nàng ngủ lúc nào cũng không biết.

Sờ Lâm Phong lại có rất nhiều tâm sự, chuyện hiện tại mình cần làm thực sự quá nhiều, Thánh Ngọc tuyệt liên và Thiên Vũ thần thủy có thể không vội,

tìm kiếm linh châu và Băng Diễm chỉ tình cũng có thể chậm một chút. Chuyện quan trọng nhất trước mắt chính là mau chóng tìm ra các học viên ban loại ưu của Hải Long học viện trong giới phổ thông, nếu không đám người Lâm Nhược Hi và Đường Ly sẽ gặp nguy hiểm.

Nghĩ tới những chuyện này hắn đã cảm thấy buồn bực mất tập trung, hiện tại lại thêm một Dương Nhị, còn không hiểu ra sao lại đồng ý ba năm sau đi Dương gia tham gia tỷ võ chiêu thân nữa.

Một lúc lâu sau tâm tình của hắn mới bình tĩnh lại, đang chuẩn bị hấp thu chút Tinh Thần chi lực thì trong đầu truyền đến âm thanh của Kiếm linh Nguyệt nhi:

- Lâm Phong, nguy hiểm của ngươi đến rồi, đây là một nhân vật rất lợi hại, phải cẩn thận một chút!

Nghe thấy thanh âm của kiếm linh, Sở Lâm Phong lập tức đề cao tinh thần, dựa vào ánh sáng của lửa trại hắn đã nhìn thấy cách đó không xa có một đầu cự xà thân thể to như thùng nước đang bò tới gần mình...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Đang đêm chém cự xà

- Con bà nó! Gia hỏa này lớn như vậy sao! Dương Nhị mau tỉnh lại, có ma thú lợi hại đến!

Âm thanh của Sở Lâm Phong rống như là rống vang vọng.

Vốn Dương Nhị không có ngủ say, ở nơi dã ngoại này cùng với một nam nhân, dù thế nào nàng cũng không dám ngủ. Lúc nào cũng đề phòng Sở Lâm Phong làm ra chuyện quá đáng đối với nàng.

Nghe thấy âm thanh của Sở Lâm Phong, nàng lập tức đứng lên, toàn thân ở trong trạng thái cảnh giác, kinh hãi nhìn Sở Lâm Phong nói:

- Ma thú ở nơi nào vậy?

Dương Nhị vừa dứt lời thì cũng đã cảm giác được ở vị trí mười thước phía trước có động tĩnh rất rõ ràng, tay phải nắm bội kiếm thật chặt, dựa vào ánh sáng của lửa trại thì nàng mới có thể nhìn rõ diện mạo thật sự của đầu cự xà này, trong lòng nghĩ đến mà cảm thấy sợ hãi.

Trên đầu cự xà này có một cái sừng dài một thước, miệng mở ra rất lớn, hàm răng sắc bén có hàn quang thoáng hiện, trong miệng thỉnh thoảng toả ra từng trận mùi tanh tươi, thân thể gần như dài mười thước, trên người được vây giáp to bằng lòng bàn tay bao trùm, ở dưới cằm của nó có một mảng lớp vảy nhỏ màu trắng như ẩn như hiện, có vẻ có chút không ra ngô ra khoai.

Lúc này khoảng cách của cự xà chỉ còn cách Dương Nhị không tới năm thước:

- Con bà nó! Không ngờ gia hỏa này lớn như vậy! Muốn mạng của ta sao?

Trường kiếm trong tay nàng nhanh như chớp giật công kích về phía cự xà kia.

Sở Lâm Phong cũng chuẩn bị phát động công kích đối với cự xà này, cự xà này mang đến cho hắn một loại cảm giác, có một loại nguy hiểm từ trong tiềm thức, đây không phải là ma thú cấp thấp bình thường, có thể là ma thú cấp năm, thậm chí là ma thú cấp sáu, cấp bảy khủng bố.

Bởi vì từ trên người cự xà này hắn đã cảm giác được một loại cảm giác khiến cho người ta nghẹn thở, giống như cảm giác lúc trước mà lão giả Địa Vũ cảnh tam trọng thiên của phủ thành chủ gây ra cho hắn vậy, vô cùng khủng bố. Chỉ là đối với Sở Lâm Phong bây giờ mà nói, không đáng để được nhắc tới.

Lúc này trường kiếm trong tay Dương Nhị trực tiếp bổ vào trên đầu cự xà kia, trường kiếm trong tay bổ vào trên đầu cự xà kia lại giống như bổ vào trên tấm thép vậy, cực kỳ cứng rắn, tay bị phản chấn đến mức mơ hồ đau đớn.

Nàng không khỏi kinh hãi nói:

- Khá lắm, đây rốt cuộc là quái vật gì, một kích toàn lực của ta thậm chí ngay cả da của nó cũng không làm thương tổn được, quá tà môn. Sở Lâm Phong ngươi phải cẩn thận một chút, tên này rất khó chơi!

Sau đó nàng trực tiếp rút lui về sau mấy chục thước, trường kiếm kéo theo mấy đóa kiếm hoa ở trước ngực, tức thì có vô số phần tử nguyên tố thủy bắt đầu tụ tập vào chung quanh nàng. Sở Lâm Phong nhìn thấy, chỉ trong thời gian mấy hơi thở nàng đã được một tầng hơi nước nồng đậm vây quanh.

- Tên to xác! Bốn tiểu thư sẽ cho ngươi nếm thử tư vị võ kỹ của ta, để xem vảy giáp của ngươi có thể chống đỡ được uy lực dung hợp của võ kỹ và nguyên tố của ta hay không.

Sở Lâm Phong vô cùng khiếp sợ đối với việc Dương Nhị có thể lĩnh ngộ nguyên tố thủy, dường như người bên cạnh mình đều có thể lĩnh ngộ nguyên tố, thế nhưng mình ngay cả cửa cũng không đạt tới được, làm cho hắn cảm thấy có chút khó chịu.

Lúc này toàn bộ phần tử nguyên tố thủy chung quanh Dương Nhị tụ tập lại ở trên mũi kiếm của nàng, một đạo tia sáng chói mắt xuất hiện, cùng với đó là một đạo ánh kiếm dài một thước cùng vô số mũi tên bằng nước mang theo khí thể như sấm rền chớp giật công kích về phía cự xà.

- Phanh!

Sau một tiếng vang rất lớn, Dương Nhị nhìn thấy hiệu quả công kích của mình mà há hốc mồm, Huyền Giai vô kỷ và nguyên tố thủy dung hợp lại với nhau chỉ khiến cho trên người cự xà kia rơi xuống không tới mười mảnh vảy giáp, trên người có một chút vết máu, đây là dấu hiệu vừa phá tan phòng ngự của nó, thứ này quả thật quá biến thái.

Đây chính là một kích có uy lực lớn nhất của nàng hiện tại, mà cự xà bị một kích này của Dương Nhị làm cho nó cảm giác được một trận đau đớn truyền khắp toàn thân, thân thể không ngừng đơ cứng. Trong miệng phát ra thanh âm khàn khàn chói tai, có không ít cây cối chung quanh bị thân thể khổng lồ của nó làm cho đổ gãy, hung quang trong mắt ở trong màn đêm khiến cho người ta không rét mà run.

Lúc này cự xà đã nhìn thấy Sở Lâm Phong đứng ở cách đó không xa, dường như đã tìm được mục tiêu để phát tiết vậy, trực tiếp nhanh chóng vọt tới chỗ Sở Lâm Phong, trong miệng phát ra một đạo ánh sáng màu trắng phóng tới chỗ của Sở Lâm Phong.

- Cẩn thận, thứ tên này phun ra có kịch độc!

Dương Nhị nhìn thấy đồ vật trong miệng cự xà phun ra, nàng lớn tiếng nói.

Dương Nhị và Đường Ly từ nhỏ đã là bằng hữu tốt, vì quan hệ của Đường môn và Dương môn vẫn luôn rất tốt. Cho nên rất nhiều kiến thức liên quan tới độc về phương diện này Dương Nhị cũng rất quen thuộc, liếc mắt là đã nhìn ra thứ được phun ra này không hề tầm thường.

Nghe thấy âm thanh của Dương Nhị, Sở Lâm Phong vội vàng thi triển Di hình hoán ảnh né tránh về một bên, đối với thứ như độc này hắn đã lĩnh giáo qua từ trên người của Dương Nhị, nghe Dương Nhị nói là kịch độc, chuyện đầu tiên hắn nghĩ tới chính là tránh né.

Thứ bắn đến này kỳ thực chính là nướ bọt của cự xà, sau khi thân thể Sở Lâm Phong đứng lại nhìn một lỗ thủng to cách đó không xa, đây là hiệu tượng bị ăn mòn tạo ra. Ngay cả mặt đất cũng có thể ăn mòn được, từ đó có thể tưởng tượng ra được chỗ lợi hại của nọc độc này.

Nước bọt của cự xà này lại có thể ăn mòn mặt đất, đây là lần thứ nhất Sở Lâm Phong nhìn thấy, trong lòng lại có thêm vài phần cẩn thận với thứ này, trong đầu không ngừng nghĩ xem nên chém giết tên này như thế nào.

Cự xà thấy nướ bọt của mình lại không thể giết chết nhân loại trước mắt, chính nó cũng cảm thấy ngoài ý muốn.

Thân thể khổng lồ lập tức đơ cứng, trực tiếp vọt tới chỗ của Sở Lâm Phong, cái sừng trên đầu càng là nhắm ngay thân thể của Sở Lâm Phong, tốc độ nhanh chóng hầu như mang theo tàn ảnh, tốc độ không phân cao thấp so với Lăng ba vi bộ của Sở Lâm Phong.

Trong lòng Sở Lâm Phong đã có dự định, ở khoảng cách gần như vậy, nếu như thi triển một lần, tuy rằng có thể né tránh được nó đánh chính diện, thế nhưng vẫn khó thoát được cái đuôi to lớn của nó. Nếu như nó quét lên trên người mình thì dù không chết cũng sẽ chỉ còn nửa cái mạng.

Hắn vội vàng liên tục thi triển hai lần Di hình hoán ảnh, sau đó cả người xuất hiện ở khoảng cách ngoài mười lăm thước, theo thực lực của Sở Lâm Phong tăng lên, khoảng cách của Di hình hoán ảnh này cũng sẽ trở nên càng xa hơn.

Lúc này mặt của Dương Nhị đã tái đi, bởi vì nàng nhìn thấy cái sừng trên người cự xà đã đụng vào trên người của Sở Lâm Phong, thế nhưng nàng không biết đó chỉ là một đạo tàn ảnh của Sở Lâm Phong, thân thể chân chính đã sớm rời đi rồi.

- Con bà nó! Ngươi thấy lão tử dễ ức hiếp sao?

Nắm Thanh Sương kiếm trong tay, sau đó Sở Lâm Phong nhanh chóng sử dụng Truy Phong Kiếm Quyết thức thứ tám Phong Lâm Thiên Hạ, chỉ cần dùng võ kỹ mạnh mẽ công kích thì vẫn có thể chém giết được nó.

Sở Lâm Phong thi triển chiêu Phong Lâm Thiên Hạ này là cũng có dự định của hắn, nếu như có thể tạo thành thương tổn đối với nó, như vậy thì hắn sẽ dùng chiêu này. Mãi tới khi nào nó chết thì thôi, nếu như không thể thì cũng chỉ có thể nhìn Tâm kiếm và một kiếm không có gì lạ kia có thể phát uy hay không mà thôi.

Nếu như vẫn không thể thì cũng chỉ có thể vận dụng Linh quyền mà Huyết Ảnh Cuồng Sư để lại ở trong cơ thể mình cái để chém giết nó vậy.

Trong hai mắt của Sở Lâm Phong để lộ ra một loại sát khí lạnh lẽo, vô số đạo gió từ trên mũi kiếm của Thanh Sương kiếm phát ra, mang theo thế như sấm sét đánh về phía thân thể của đầu cự xà đã dừng lại kia.

Uy lực của một kích này, trong lòng Sở Lâm Phong vẫn nhớ rất rõ, bằng vào thực lực của mình hiện tại cộng thêm Hỗn Độn khí trong cơ thể, hoàn toàn có thể tương đương với một kích toàn lực của võ giả Địa Vũ Cảnh tứ trọng thiên.

Chiêu này vốn hắn tưởng rằng có thể khiến cho nó bị trọng thương, thế nhưng lại xuất hiện một màn khiến cho Sở Lâm Phong không nói gì, mặc dù đạo

gió có nhiều, công kích ở trên người cự xà phát ra một trận thanh âm leng keng leng keng. Thế nhưng chỉ làm cho trên người quái vật khổng lồ này rơi xuống mấy chục mảnh vảy giáp, chỉ có thể nói so với công kích trước đó của Dương Nhị lợi hại hơn một chút, thế nhưng cũng không có tạo thành uy hiếp đối với nó.

- Nếu lực phòng ngự của ngươi đã lợi hại như vậy, vậy thì thử xem Kiếm tâm của ta, ta sẽ khiến cho ngươi nếm thử cái gì gọi là thần binh lợi khí!

Ngay khi Sở Lâm Phong nói xong thì đã chuẩn bị thi triển Tâm kiếm để thử xem.

Cự xà phát ra một trận tiếng kêu khàn khàn, một đám khói đen từ trong miệng nó phun ra, kéo tới phía Sở Lâm Phong...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Đang đêm chém cự xà (2)

- Khá lắm, ngươi còn có thể thổi khí sao, xem ra cái khói đen này của ngươi cũng không đơn giản!

Sở Lâm Phong dừng thi triển Tâm kiếm, nhanh chóng lao đi về một bên.

Sau khi ổn định thân thể thì hắn mới nhìn thấy, chỗ đám khói đen kia đi qua, thực vật bắt đầu héo rũ, trong mấy hơi thở đã mục nát, có thể thấy được độ tính mãnh liệt ra sao.

Nếu như bị khói đen này dính vào trên người thì cũng không phải là chuyện nói chơi, cho nên làm cho trong lòng hắn ngày càng thêm cẩn thận đối với thứ này.

Lúc này Dương Nhị ở bên cạnh cũng phát hiện ra tình huống không đúng, ma thú xuất hiện này lại có lực công kích và sức phòng ngự như vậy chỉ ít cũng là ma thú cấp năm trở lên, gặp phải ma thú như vậy lựa chọn duy nhất chính là chạy trốn.

- Sở Lâm Phong, tên này đánh không lại, trốn thì nhất định sẽ không chạy nhanh bằng nó, không phải chúng ta sẽ chết ở chỗ này đó chứ?

Giờ phút này Dương Nhị có chút ủ rũ nói.

- Chỉ là một con rắn nhỏ mà thôi, ngươi sợ cái gì, có ta ở đây thì nhất định có thể chém giết được nó, ngươi chú ý khói đen và nước bọt của nó là được.

Sở Lâm Phong nói rất dễ dàng, thế nhưng trong lòng lại gấp đến độ như con kiến bò trên chảo nóng.

Giờ phút này cự xà kia vô cùng phần nộ, liên tiếp mấy lần công kích đều không thể giết chết hai con giun dế trước mặt, nó cảm giác rất không còn mặt mũi, cho nên lại ngẩng đầu lên, một lần nữa dùng cái sừng nhắm vào Sở Lâm Phong.

Lúc này Sở Lâm Phong đã hết sức chăm chú đặt tâm vào Tâm kiếm, tinh đan trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, Hỗn Độn khí cuộn cuộn không ngừng truyền vào bên trong Thanh Sương Kiếm.

Một lát sau Thanh Sương kiếm đã trôi nổi ở giữa không trung:

- Đi!

Sở Lâm Phong hét dài một tiếng! Thanh Sương kiếm mang theo một đạo ánh kiếm dài hai thước bỏ đi về phía cự xà.

- Phanh!

Một kích có uy lực mạnh mẽ này tức thì bổ thân thể khổng lồ của cự xà thành một lỗ thủng, vô số vảy giáp bay khắp nơi, trên miệng vết thương có máu đỏ tươi chảy ra, cự xà bị đau không ngừng dùng đầu thân thể khổng lồ ở trên đất.

Trong miệng phát ra tiếng khàn khàn đình tai nhức óc, Sở Lâm Phong nhìn thấy một kích này của mình quả nhiên đã tạo thành trọng thương cho nó, cho nên trong lòng cũng cao hứng một trận.

Xa xa, Dương Nhị nhìn thấy một kích này của Sở Lâm Phong, trong lòng khó có thể tin được. Một kích toàn lực của nàng cũng chỉ có thể chém rơi mấy khối vảy giáp, mà Sở Lâm Phong lại có thể tạo ra một lỗ thủng to, thực lực cách biệt cũng lớn quá rồi đó!

Đúng là một tên biến thái, có thể ba năm sau hắn sẽ thật sự có thể đạt đến cảnh giới kia, chỉ có thiên tài tuyệt thế như vậy mới xứng đáng với nàng. Sau đó này nên đối xử tốt với hắn một chút. Trong lòng Dương Nhị đã âm thầm hạ quyết tâm.

Mà lúc này cự xà bị đau đã hoàn toàn nổi giận, thân thể dài mười thước điên cuồng quét qua nham thạch cây cối chung quanh, cái đầu to lớn trực tiếp

xoay một cái cần về phía Sở Lâm Phong, muốn làm cho người đã đã thương mình chôn thây ở trong cái miệng to như chậu máu của nó.

Phản ứng của Sở Lâm Phong cũng rất nhanh, trực tiếp lui về phía sau, khoảng cách xa chừng mười mấy thước, cự xạ nhìn thấy kẻ địch ở phía đối diện lui về sau, cái sừng trên đầu tức thì bắn ra một đạo hàn quang về phía Sở Lâm Phong.

Tốc độ này nhanh chóng tới mức khó có thể hình dung được, hầu như là trong chớp mắt đã đến trước người của Sở Lâm Phong, tốc độ gần như bằng Di hình hoán ảnh.

Lúc này coi như dùng Di hình hoán ảnh thì cũng không có cách nào né tránh được, trong lòng Sở Lâm Phong bắt đầu lo lắng. Khi cái sừng lớn kia tới gần, Sở Lâm Phong chỉ có thể dùng Thanh Sương kiếm trong tay để chống đỡ.

Lực lượng của đầu cự xạ này rất mạnh mẽ, Thanh Sương kiếm trong tay Sở Lâm Phong và cái sừng đụng vào nhau, một luồng kinh lực như bài sơn đảo hải truyền tới, lập tức hắn bị lực phản chấn đánh bay ra xa hơn mười thước.

Đồng thời kinh lực này còn thông qua Thanh Sương kiếm trong tay truyền tới đan điền, Sở Lâm Phong tức thì phun ra một ngụm máu lớn, hiển nhiên đã bị thương không nhẹ.

- Cũng may hiện tại lão tử là Tinh Thần thân thể tầng thứ hai, nếu như đổi lại là những người khác bị ngươi va chạm thì cái mạng nhỏ cũng sẽ không còn. Muội muội ngươi, lại dám làm thương gia gia ngươi, ngày hôm nay lão tử sẽ khiến cho ngươi chết đến mức không thể chết thêm được nữa.

Tuy rằng Dương Nhị không nhìn thấy rõ tình huống bây giờ của Sở Lâm Phong, dù sao Sở Lâm Phong bị đánh bay đến quá xa, giờ phút này lửa trại đã tắt, nhưng năng cũng có thể khẳng định nhất định hắn đã bị thương, hơn nữa còn là thương thế rất nặng.

- Sở Lâm Phong, ngươi thế nào rồi?

Dương Nhị lo lắng kêu lên.

Sở Lâm Phong bò lên cười khổ nói:

- Còn không chết được, chỉ là nếu như thêm một hai lần nữa thì cũng có khả năng, nếu như ngươi trở thành quả phụ thì cũng đừng oán ta.

- Đáng chết, đã là lúc nào rồi mà còn nói giỡn được?

Giờ phút này Dương Nhị vừa tức vừa cười, tức giận là vì hắn lại nói ra lời như vậy, cười là hắn còn chưa chết. Vẫn còn có sức lực nói chuyện như vậy.

Lúc này cự xạ nhìn thấy giun dế bị mình công kích lại có thể đứng lên, nó chuẩn bị lại đánh ra một lần công kích như trước nữa, chỉ là lần này lại không như lần trước nữa.

Khi nó mới vừa mới có hành động thì Sở Lâm Phong đã thi triển Di hình hoán ảnh, đồng thời cũng sử dụng tới Tâm kiếm, Thanh Sương kiếm rơi trên mặt đất trực tiếp bay lên, bỏ tới phía cự xạ.

Vị trí vẫn là vị trí ban đầu, chỉ là uy lực lần này so với lần trước đã nhỏ đi rất nhiều, bởi vì Sở Lâm Phong thi triển quá mức vội vàng, chỉ là mở rộng thêm miệng vết thương ở trên cơ sở miệng vết thương vốn có mà thôi.

Mà lúc này Sở Lâm Phong đã đi tới trước người của Dương Nhị:

- Thứ này chính là một quái vật đánh không chết, không phải ngươi có thuốc độc sao? Dùng độc độc chết nó!

Dương Nhị trắng mắt nhìn Sở Lâm Phong:

- Có phải người đã bị tên này dọa cho sợ rồi không? Bản thân nó đã là một quái vật kịch độc, ngươi bảo ta dùng độc? Coi như ta lấy ra toàn bộ độc trên người thì cũng chưa chắc đã làm tổn thương được nó.

-Ồ, thật ra ta đã quên điểm này, có không biện pháp nào khác hay không?

- Không có, biện pháp duy nhất hiện tại chính là trực tiếp đối đầu với nó, chỉ là nhất định sẽ là cử tử nhất sinh!

Dương Nhị cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

- Lâm Phong, công kích vị trí dưới cằm của tên này, nhìn thấy nơi màu trắng kia không? Đó là nhược điểm trí mạng của nó, tên này là một loại linh thú, chuyện này quả thực khó mà tin nổi, tại sao nơi này lại có thể có linh thú tồn tại cơ chứ.

Âm thanh của Kiếm linh Nguyệt nhi xuất hiện ở trong đầu của Sở Lâm Phong.

- Sao ngươi không nói sớm? Nguyệt Nhi tỷ tỷ, có phải ngươi muốn nhìn thấy ta chết vật thì mới nói cho ta biết hay không?

Sở Lâm Phong có chút oán giận nói, đây chính là chuyện liên quan tới sinh mệnh đó.

- Ta muốn nhìn tiềm lực của ngươi một chút đó, làm sao? Hiện giờ nói cho ngươi cũng không muộn mà.

Kiểm linh Nguyệt nhi cười nói.

Tâm kiếm cũng không thể chém giết được tên này, từ đó có thể thấy được thực lực của nó lợi hại bao nhiêu, mà lại là linh thú, chuyện này quả thật đã vượt qua tưởng tượng của Sở Lâm Phong. Chỉ có ma thú đạt đến cấp bảy mới có khả năng biến thành linh thú, chuyện này cũng có ý nghĩa cái tên trước mặt này chỉ ít cũng là ma thú cấp bảy.

Thực lực của ma thú cấp bảy chỉ ít cũng có thực lực của Địa Vũ Cảnh thất trọng thiên, hơn nữa bản thân ma thú đã có lực phòng ngự và lực công kích lợi hại hơn so với nhân loại, tính ra gần như chính là thực lực của Địa Vũ Cảnh bát trọng thiên. Muốn Sở Lâm Phong đánh bại võ giả Địa Vũ Cảnh bát trọng thiên, quả thực vô cùng khó khăn, bởi vì như vậy đã vượt qua năm đẳng cấp.

Sở Lâm Phong từ rất xa nhìn vị trí màu trắng dưới cằm của cự xà, lại nói với Dương Nhị:

- Chúng ta đồng thời công kích vị trí màu trắng dưới cằm của nó đi, nơi đó là chỗ trí mạng của nó!

- Làm sao ngươi biết? Tại sao lúc trước ngươi không công kích ở đó chứ?

Trên mặt Dương Nhị tràn ngập vô số câu hỏi.

- Cái này nói qua thì rất dài dòng, ngươi hấp dẫn lực chú ý của nó, ta trực tiếp công kích. Chỉ là phải chú ý sừng và nọc độc của nó, tên này quá lợi hại, nhất định là ma thú cấp bảy.

Sở Lâm Phong nói rất nghiêm túc, đây chính là việc quan hệ tới tính mạng, không thể có một chút qua loa nào cả.

Dương Nhị gật gù, nhìn thấy cự xà xông lại về phía hai người mình, trường kiếm trong tay nàng kéo theo mấy đóa kiếm hoa trực tiếp công kích về phía trước. Mà Sở Lâm Phong thì lại tìm kiếm thời cơ chuẩn bị một kiếm bình thân không có gì lạ kia làm cho nó trọng thương.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Uy lực của sư linh quyền

Công kích của Dương Nhị đối với cự xà rất giống như gãi ngứa vậy, chỉ một vết thương nhọt nhọt để ở trên người, cự xà này như có linh trí, cho nên hoàn toàn hồ hững đối với công kích của Dương Nhị. Đôi mắt to của nó trước sau nhìn kỹ Sở Lâm Phong, bởi vì trong mắt nó Sở Lâm Phong mới là mục tiêu thực sự.

Khi Dương Nhị công kích thì cái đuôi của cự xà đột nhiên quét về phía sau, nặng nề đánh vào trên người nàng, tốc độ nhanh chóng tới mức khó có thể nói nên lời, Dương Nhị cũng không có thời gian né tránh, trực tiếp bị quét trúng. Thân thể lập tức bay lên, người ở không trung phun ra máu, hiển nhiên đã bị thương rất nặng.

Ngã xuống mặt đất, Dương Nhị muốn đứng lên, thế nhưng lại có tâm mà không có lực, có thể là do bị thương quá nặng cho nên nàng lập tức ngất đi.

Lúc này Sở Lâm Phong không có thời gian để xem thương thế của Dương Nhị, một kiếm bình thân không có gì lạ kia đã được hắn chuẩn bị xong. Hắn chỉ có thể đặt mọi hi vọng vào một kích này, hi vọng chiêu kiếm này có thể đánh cho cự xà trọng thương.

Nắm Thanh Sương kiếm trong tay thật chặt, sau đó Hỗn Độn khí bên trong tinh đan truyền vào trong thân kiếm. Kế đó hắn lập tức hơi hót vung ra một kiếm này, dường như một kiếm này hắn không dùng một chút lực đạo nào. Thế nhưng lúc này Sở Lâm Phong lại có cảm giác cả người có chút hư thoát, một kiếm này hầu như đã tiêu hao hơn nửa Hỗn Độn khí trong cơ thể của hắn.

Tuy rằng cự xà kia nhìn thấy chiêu kiếm này của Sở Lâm Phong khá là quái dị, nhưng dường như nó rất tin tưởng về cái sừng trên đầu mình, vì vậy trực tiếp dùng nó để nghênh đón.

Thanh Sương kiếm và cái sừng kia lại một lần nữa đụng nhau, phát ra một tiếng nổ đùng đoàng to lớn, Hỗn Độn khí tạo thành kiếm khí vô hình rơi xuống trên người cự xà, chỉ là lực phản chấn cũng lại một lần nữa đánh bay Sở Lâm Phong ra mấy thước.

Chỉ là lần này cự xà đã không còn may mắn như vậy nữa, Sở Lâm Phong tiêu hao hơn nửa Hỗn Độn khí trong cơ thể để thi triển chiêu kiếm này, cho nên uy lực có thể tưởng tượng ra được, Thanh Sương kiếm giống như chém sắt như chém bùn, trực tiếp chém cái sừng kia thành hai đoạn.

Sở Lâm Phong bò lên từ trên mặt đất, không quan tâm tới khoe miệng đang có máu chảy ra, hắn chịu đựng thống khổ kịch liệt trên người, nhìn chăm chú vào vị trí màu trắng trên người cự xà, lại lấy tâm ngự kiếm công kích vào đó.

Thanh Sương kiếm như lưu tinh trong trời đêm, trong nháy mắt đã đâm vào vị trí màu trắng dưới cằm của cự xà, nhưng cũng không có như trong tưởng

tượng của Sở Lâm Phong, làm cho nó trực tiếp đi đòi nhà ma, mà là máu của cự xà lại giống như một con lũ quét đột nhiên phun ra.

Thân rắn to lớn không ngừng lăn lộn, vô số tảng đá và cây cối chung quanh bị nhấc lên, cát bay đá chạy, lại thêm mùi máu tươi nồng nặc kia, rất là khủng bố.

Sau khi Sở Lâm Phong sử dụng tới Tâm kiếm, tâm thần cực kỳ đau đớn, hàm răng cắn chặt đến mức vang lên tiếng ken két. Cơ thịt trên mặt như dúm lại, thêm vào trong miệng có máu chảy ra cho nên có vẻ rất là dữ tợn:

- Rốt cuộc tên này là ma thú đẳng cấp nào, sao lại lợi hại như vậy chứ.

Trong lòng thầm nghĩ, dùng một kiếm bình thân không có gì lạ của chính mình, coi như là cao thủ Địa Vũ Cảnh thất trọng thiên thì cũng có thể đánh cho trọng thương, thế nhưng cự xà này vẫn không ngã xuống, chuyện này khiến cho Sở Lâm Phong âm thầm lo lắng.

Xem ra chỉ có thể thi triển Sur Linh Quyền, thế nhưng Sur Linh Quyền này tổng cộng chỉ có thể thi triển ra ba lần, dùng một lần sẽ ít đi một lần. Quả thực không được sử dụng quá nhiều, chỉ là trước khác nay khác, lúc này không dùng thì cái mạng nhỏ của hắn sẽ coi như xong. Khi đó muốn dùng cũng không được nữa.

Tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy, nhưng tay của hắn lại không nhàn rỗi, trong đầu nghĩ lại phương pháp sử dụng Sur Linh Quyền mà lúc trước Huyết Ảnh Cuồng Sur kia đã truyền thụ cho hắn.

Sau khi dựa theo phương pháp kia thi triển, khí thể năng lượng thần bí trong đan điền của Sở Lâm Phong đã tới đi mấy phần, chỉ là giờ phút này tay phải của hắn lại đang phát ra hồng quang chói mắt.

Nếu như không phải là gân mạch của hắn đã trải qua hai lần Tinh Thần luyện thể thì lúc này cánh tay này đã bị phế bỏ, bởi vì lực lượng thi triển ra quá lớn, dù tâm trí của Sở Lâm Phong kiên định thì cũng có chút không chống đỡ được.

Lúc này cự xà bởi vì một kiếm bình thân không có gì lạ kia và Tâm kiếm của Sở Lâm Phong làm cho trọng thương, không ngờ lại không có cuồng bạo mà động tác cũng trở nên chậm rãi hơn rất nhiều, nhưng trong mắt lại để lộ ra hung quang khiến cho người ta không rét mà run.

Sở Lâm Phong cảm giác giờ phút này một phần ba năng lượng của khí thể kia đều tập trung ở trên nắm tay của mình, trong miệng hắn hét lớn một tiếng:

- Con mẹ nó, chết cho lão tử!

Tức thì có một luồng khí thể hủy thiên diệt địa xuất hiện ở trên người của Sở Lâm Phong.

Nếu như lúc này Dương Nhị tỉnh, nhìn thấy biểu hiện của Sở Lâm Phong lúc này thì nhất định sẽ cho rằng mình đang nằm mơ. Khí thể mà hắn thể hiện ra lúc này đã vượt qua tưởng tượng của nàng, có lẽ nàng sẽ coi hắn là một quái vật mà đối xử.

Lúc này dường như cự xà kia cũng cảm giác được khí thể Sở Lâm Phong toả ra, cùng với ánh sáng quỷ dị trên nắm tay, nó vội vàng quay đầu muốn dùng thân thể khổng lồ để chống lại một kích cực kỳ có uy lực này.

Sở Lâm Phong ra sức đánh ra một quyền này, một cái bóng sư tử cực lớn xuất hiện ở trước người Sở Lâm Phong, đồng thời truyền đến một trận tiếng gào thét tai nhức óc, sau đó trực tiếp đánh về phía cự xà kia.

- Phanh!

Một tiếng nổ vang như núi lở đất nứt lầy nơi Sở Lâm Phong đứng làm trung tâm truyền ra bốn phía, sóng khí va chạm cũng truyền đi về bốn phương tám hướng, hình thành một con lốc to lớn quét qua chung quanh.

Tức thì cát bay đá chạy, rất nhiều cây cối bị bẻ gãy cũng đồng thời bị cuốn vào trên không trung, sương mù dày đặc cũng bị thổi cho không còn thấy bóng dáng tăm hơi, lần này Sở Lâm Phong không bị phản chấn cho bay ra ngoài. Mà uy lực của Sur Linh Quyền không phải là thứ mà cự xà này có thể chịu đựng được, thân thể to lớn bị cắt thành mấy đoạn rơi xuống đất, máu tươi văng lên trên người Sở Lâm Phong, khiến cho hắn lập tức trở thành một người máu.

Sở Lâm Phong co quắp ngồi xuống dưới đất, trong miệng thờ hồn hên từng ngậm từng ngậm, nếu như lúc này có người nào tới thì cũng có thể dễ dàng giết chết được hắn. Giờ phút này hắn đã sức cùng lực kiệt, hơn nữa còn bị thương nhẹ, tuy rằng năng lực hồi phục của bản thân rất mạnh, nhưng thương thể do cự xà này mang đến cũng không phải trong thời gian ngắn là có thể khôi phục được.

Sau khi chém giết cự xà, trong lòng Sở Lâm Phong vẫn còn sợ hãi nhìn thì thể đã bị cắt thành mấy đoạn của nó. Chỉ là hắn cũng không có tâm tư quản ma tinh ở trên người nó, vì việc cấp bách hiện tại là phải khôi phục thể lực và Hồn Độn khí, ngộ nhớ gặp phải người của Hải Long học viện thì sẽ rất phiền phức.

Hắn lấy ra một viên tinh thạch ở trong nhẫn trữ vật bắt đầu chậm rãi hấp thu, sau khoảng chừng quá mấy chục phút, trong đầu hắn truyền đến âm thanh của Huyết Ảnh Cuồng Sur Tiểu Ảnh:

- Chủ nhân, ta muốn đi ra ngoài!

Sở Lâm Phong lập tức mở mắt ra, hiện tại Huyết Ảnh Cuồng Sur Tiểu Ảnh này ở bên trên cánh tay của hắn, bởi vì nguyên nhân bí pháp cho nên Tiểu Ảnh

không thể tự mình đi ra được, nhất định phải thông qua Sở Lâm Phong đồng ý mới được.

Lúc này Sở Lâm Phong mới nhớ tới, từ khi tiến vào Ma Thú sâm lâm đến hiện tại đã qua gần như năm ngày, nhất định tên tiểu tử này đã đói bụng rồi, không ngờ hắn lại quên đi chuyện quan trọng như vậy.

Đề Huyết Ảnh Cuồng Sư Tiểu Ảnh đi ra kỳ thực rất đơn giản, giống như lấy đồ ra từ nhẫn trữ vật vậy, chỉ cần dùng thần thức nghĩ tới việc để nó đi ra là được.

Tiểu Ảnh lập tức xuất hiện, sau khi nhìn dáng vẻ hiện tại của Sở Lâm Phong một chút, ở trong đầu của Sở Lâm Phong truyền đến âm thanh của nó:

- Chủ nhân, ngươi yên tâm, chờ ta lớn thì nhất định sẽ bảo vệ ngươi.

Lời còn chưa nói hết thì hắn đã nhìn thấy tên này trực tiếp đánh về phía thi thể của cự xà, bắt đầu gặm nhấm, khiến cho Sở Lâm Phong ở bên cạnh kinh ngạc đến mức nói không ra lời...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Khôi phục thương thế

Tuy rằng cái đầu của Huyết Ảnh Cuồng Sư Tiểu Ảnh chỉ có kích cỡ tương đương với một con chó con, thể nhưng tốc độ ăn lại nhanh đến mức đáng sợ, thi thể cự xà chỉ ít cũng có mấy trăm cân, thể nhưng tên này lại không dùng tới mười phút đã gặm nhấm sạch sẽ.

Thật không biết làm sao cái bụng nhỏ này có thể chứa đựng được thi thể lớn như vậy, khiến cho Sở Lâm Phong cảm khái ngàn vạn.

Sau khi gặm nhấm thi thể của cự xà xong, Tiểu Ảnh hùng hục chạy tới, dáng vẻ giống như có chút thòm thèm, Sở Lâm Phong nhìn thấy bên trong miệng của nó lại ngậm một viên ma tinh nhỏ như trứng bồ câu, màu sắc là màu xám, so với các ma tinh khác còn lớn hơn gấp đôi.

- Chủ nhân, mùi vị thịt của con rắn nhỏ này cũng không tệ lắm, chỉ là đẳng cấp quá thấp, chỉ có thể duy trì được năng lượng tiêu hao của ta mười ngày, năng lượng bên trong ma tinh này cũng không tệ lắm, chủ nhân cũng thưởng cho ta đi!

- Nếu như ngươi cảm thấy có tác dụng với ngươi thì cứ cầm đi, xem dáng vẻ của ngươi dường như còn chưa ăn no, một lần ngươi có thể ăn được bao nhiêu ma thú như vậy?

Sở Lâm Phong hỏi, ma thú cường đại như vậy mà tên tiểu tử này lại còn nói đẳng cấp thấp, có trời mới biết ma thú đẳng cấp cao trong miệng nó là ma thú ra sao.

Tiểu Ảnh nhìn thấy Sở Lâm Phong đồng ý lập tức nuốt ma tinh của cự xà trong miệng xuống, trên người lập tức hiện ra một tầng ánh sáng nhàn nhạt, Sở Lâm Phong có thể cảm giác được rõ ràng giờ phút này nó đã lớn hơn trước không ít.

- Chủ nhân, ta muốn ngủ, không có chuyện gì đừng gọi ta đi ra!

Sau khi Tiểu Ảnh nói xong tức thì biến mất không còn tăm hơi, chỉ là Sở Lâm Phong biết nó nhất định nó đã trở lại cánh tay bên trên của mình.

- Thật không biết tiểu tử này sẽ có biến hóa thể nào, ma thú lớn như vậy cũng không thể giúp nó đột phá, không biết phải đợi tới khi nào thì nó mới có thể trợ giúp ta đây!

Trong lòng hắn tự lẩm bẩm nói.

- Lâm Phong, Huyết Ảnh Cuồng Sư này là linh thú Thượng Cổ, mà nó lại là người có huyết mạch thánh thú, đương nhiên đột phá sẽ rất chậm, thể nhưng khi nó trưởng thành đến thời kì nhất định thì sức chiến đấu sẽ rất khủng bố, ngươi nên biết đủ!

Lúc này Kiếm linh Nguyệt nhi nói.

- Hi vọng sẽ như lời ngươi, ta phải khôi phục một chút Hỗn Độn khí, nếu không lại gặp lại ma thú như vậy hoặc là kẻ địch thì sẽ rất phiền phức.

Sở Lâm Phong nói xong lại lấy ra một viên tinh thạch ở trong nhẫn trữ vật rồi bắt đầu hấp thu.

Không lâu sau đó Dương Nhị tỉnh, nhìn thấy đâu đâu trên đất cũng có vết máu, Sở Lâm Phong cũng đã biến thành một người toàn máu, trong lòng nàng chấn động tới mức khó có thể nói nên lời:

- Lẽ nào cự xà đã bị hắn chém giết? Làm sao hắn có thể làm được cơ chứ?

Nhìn thấy Sở Lâm Phong đang vận công điều tức, Dương Nhị cũng không đi quấy rối, thương thế của mình cũng rất nặng. Cho nên nên dành thời gian để khôi phục thương thế quan trọng hơn.

Một viên tinh thạch đối với Sở Lâm Phong cũng chỉ có thể khiến cho Hồn Độn khí bên trong tinh đan tăng cường lên không ít. Khi Sở Lâm Phong hấp thu sạch sẽ viên tinh thạch thứ ba thì trời đã sáng, chỉ là lúc này Hồn Độn khí trong cơ thể cũng đã khôi phục được gần như một nửa, thương thế trên người đã khỏi hẳn.

Sau khi mở mắt ra, phát hiện Dương Nhị ra đang bụm mặt cười khúc khích với mình, đáng vẻ khá là quái lạ.

- Ngươi không sao chứ!

Một câu thăm hỏi đơn giản nhưng lại còn hơn ngàn vạn lời nói.

- Tốt rồi, ngươi vẫn ở đây sao?

Sau khi Sở Lâm Phong nói ra câu này, chính hắn cũng cảm thấy mình hơi dư thừa.

- Ta sợ có người đến cho nên cố ý hộ pháp cho ngươi, có phải ngươi rất cảm động hay không?

Dương Nhị cười nói.

- Cảm ơn ngươi! Đúng là rất cảm động, không có lợi dụng lúc ngươi ta gặp khó khăn, cũng không bỏ ta mà đi

- Ta sẽ không rời khỏi ngươi đâu!

Dương Nhị vội vàng nói, sau khi nói ra khỏi miệng thì nàng mới phát hiện ra câu nói này ám muội cỡ nào. Trên mặt không khỏi cảm thấy nóng rát, nàng lập tức bổ sung, nói:

- Ai bảo ngươi lợi hại như vậy chứ, ngay cả ma thú lợi hại như vậy cũng cũng có thể chém giết, theo ngươi ta mới có cảm giác an toàn.

Lúc này Sở Lâm Phong đứng lên nói:

- Tại sao giới bình thường lại có ma thú lợi hại như vậy chứ? Nếu như các học viên khác gặp phải thì hậu quả khó mà lường được.

Dương Nhị nhìn Sở Lâm Phong một chút, sau đó dường như đã nghĩ tới điều gì đó mà nói:

- Có lẽ ngươi có một loại võ kỹ uy lực mạnh mẽ, chỉ cần thi triển vũ kỹ này thì sẽ có một khoảng thời gian không thể nào khôi phục được, ta nói không sai chứ?

Sở Lâm Phong gật gật đầu, bí mật về Sur Linh Quyền đương nhiên không thể tiết lộ được. Mà lời nàng nói cũng gần như vậy, quả thực một kiếm bình thân không có gì là tiêu hao rất lớn. Sau khi nhìn sắc trời một chút, hắn nói:

- Chúng ta nên mau chóng rời khỏi nơi này, mùi máu tanh ở nơi này quá nặng, sẽ rất dễ dàng dẫn tới các ma thú và người khác. Mà ta và ngươi đều có thương tích trên người, phải tìm một nơi bí mật để khôi phục, thời gian cũng còn nhiều.

Sở Lâm Phong và Dương Nhị chậm rãi đi về phía trước ở dưới chân núi, mãi đến tận buổi trưa mới phát hiện ra một cái thung lũng, hai người cẩn thận từng li từng tí một đi vào bên trong.

Bầu không khí bên trong thung lũng cực kì tốt, hoàn cảnh rất là hoàn mỹ, cũng rất yên tĩnh, trừ một chút chút bướm đang bay lượn trên khóm hoa ra thì cũng không có những sinh mệnh nào khác.

Mà ở phần cuối thung lũng có một tầng độc vụ màu xanh lam nồng đậm che kín bầu trời bao phủ ở bốn phía, phóng tầm mắt nhìn qua, giữa bầu trời đều là một tầng xanh lam, độc vụ ngưng tụ không tan, chậm rãi trôi nổi. Chỉ là lại không có tiến vào sơn cốc, giống như ở gần thung lũng có món đồ gì đang che chắn, cản nó lại vậy.

Độc vụ là lời mà Dương Nhị nói cho Sở Lâm Phong, đồng thời còn cho hắn mấy viên giải độc đan, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào xảy ra.

Hai người đi chừng nửa ngày ở bên trong thung lũng, rốt cục đã phát hiện ra một loại ma thú, Liệt nha thử. Loại ma thú này không thể xem như là ma thú, bởi vì trong cơ thể của nó cũng không có ma tinh và tinh phiến, là một loại dã thú không thuộc nhiệm vụ.

Chỉ là chất thịt không tệ, ăn vào rất ngon, Sở Lâm Phong và Dương Nhị trực tiếp giết mấy chục con nướng kỹ, sau đó lại để vào trong nhẫn trữ vật. Bởi vì khi khôi phục thương thế bọn hắn sẽ không có thời gian làm những chuyện này, nếu muốn không đói bụng thì chỉ có thể chuẩn bị từ trước đó. Mà đương nhiên không phải Sở Lâm Phong khôi phục thương thế mà là khôi phục Hồn Độn khí.

Vận khí của hai người không tệ, lại tìm tới một cái sơn động thiên nhiên ở bên trong thung lũng, cửa động của sơn động không lớn, nhưng mà bên trong lại vô cùng rộng rãi, có thể chứa được mấy chục người.

- Chúng ta cứ ở đây khôi phục thương thế đi! Có thể ta khôi phục chậm hơn chút, nếu như ngươi tỉnh thì có thể đi khắp nơi một chút. Chỉ là tuyệt đối

đứng rời khỏi thung lũng, bên ngoài rất nguy hiểm, ta sợ ngươi có chuyện!

Sở Lâm Phong nhìn Dương Nhị rất nghiêm túc nói.

- Ủm! Ngươi đại khái còn cần mấy ngày nữa mới có thể khôi phục lại được như cũ? Trên người ta còn có một chút tinh thạch, ta sẽ cho ngươi mấy viên!
- Chuyện này khó mà nói được, có thể mấy ngày có thể mấy chục ngày, trên người ngươi còn tinh thạch sao? Quên đi, ngươi giữ lại cho mình hấp thu đi.
- Ta có mười viên linh thạch hạ phẩm, ba viên linh thạch trung phẩm, ngươi muốn mấy viên?

Dương Nhị hỏi.

Sở Lâm Phong dùng thần thức nhìn tinh thạch không còn nhiều trong nhẫn trừ vật một chút, tuy rằng tinh thạch của Dương Nhị cũng có hạn, nhưng nhiều một viên cũng có chỗ tốt của nó:

- Ngươi định cho ta mấy viên?
- Ta cho ngươi bảy viên linh thạch hạ phẩm, một viên linh thạch trung phẩm, ngươi thấy thế nào? Dù sao linh thạch quá hiếm có, ta cũng có chỗ cần dùng.

Dương Nhị nói ra điểm mấu chốt của mình.

Bảy viên linh thạch hạ phẩm, một viên linh thạch trung phẩm đã vượt qua phỏng đoán của Sở Lâm Phong, vốn hán cho là nhiều nhất Dương Nhị sẽ cho mình năm viên linh thạch mà thôi. Thế nhưng không nghĩ tới còn nhiều hơn hai viên hạ phẩm, còn có một viên trung phẩm.

- Thật sự cảm ơn ngươi Dương Nhị! Không nghĩ tới ngươi lại hào phóng như thế!
- Ha ha, bốn tiểu thư vẫn luôn luôn hào phóng, chỉ là phải xem là đối với người nào!

Những ngày kế tiếp hai người ở trong sơn động khôi phục thương thế, Dương Nhị dùng thời gian ba ngày để khôi phục thương thế.

Nhưng Sở Lâm Phong phải dùng một tuần mới hoàn toàn khôi phục được Hồn Độn khí, chỉ là lần này khôi phục hán có thể cảm giác được rõ ràng so với trước đây lại gia tăng thêm mấy phần, thể tích của tinh đan cũng bành trướng không ít.

Dương Nhị dựa theo lời nói của Sở Lâm Phong không rời khỏi sơn động quá xa, thỉnh thoảng sẽ đi chuẩn bị Liệt nha thử. Từ khi Sở Lâm Phong tu luyện đến hiện tại nàng chỉ nhìn thấy hán ăn một lần, hiện tượng này làm cho nàng rất là không rõ.

Sở Lâm Phong chậm rãi xoay người từ trong sơn động đi ra, nhìn thấy Dương Nhị đang nướng thịt:

- Khổ cực cho ngươi rồi, gần đây có ma thú nào khác không?

Giờ phút này Dương Nhị đã nướng kỹ hai con Liệt nha thử, nàng đưa cho Sở Lâm Phong một con, sau đó nói:

- Ta luôn đi lại chung quanh này, thế nhưng cũng không có phát hiện ra có tung tích của ma thú, nhanh ăn đi, trì hoãn lâu như vậy rồi cũng nên đi kiếm chút ma tinh.

Sau khi ăn thịt nướng, hai người đi tới nơi tràn ngập độc vụ. Dọc theo đường đi Dương Nhị rất muốn hỏi vì sao Sở Lâm Phong có thể không ăn cơm, thế nhưng lời chưa kịp ra khỏi miệng thì nàng lại nuốt vào.

Khi hai người đi tới nơi tràn ngập độc vụ thì mới phát hiện ra nơi này và bên trong sơn cốc hoàn toàn là hai thế giới khác biệt. Bởi vì trước đó hai người đã ăn vào được hoàn trị độc cho nên độc vụ ở nơi này không có ảnh hưởng đối với bọn họ.

Sở Lâm Phong nhìn nơi này trọc lốc, rất ít thực vật, còn động vật thì ngay cả một cái bóng cũng không thấy, có thể là bởi vì bị độc vụ bao phủ khiến cho nơi này có rất ít thực vật tồn tại, mặc dù có thì cũng là độc hoa độc thảo thân mang kịch độc, cũng ít khi thấy được.

Sở Lâm Phong và Dương Nhị cất bước một canh giờ ở trong này, sau đó bỗng nhiên có một trận thanh âm soàn soạt truyền vào trong tai, âm thanh dày đặc, nối liền thành một chuỗi.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Phi ma ngô công

Nghe tiếng, Sở Lâm Phong lập tức dừng bước tiến, về mặt nghiêm túc nhìn về phía phương hướng âm thanh truyền tới, bởi vì có độc vụ che chắn, vì lẽ

đó nhiều nhất Sở Lâm Phong chỉ có thể nhìn rõ được khoảng cách cách xa trăm thước mà thôi.

- Dương Nhị, ngươi có nghe thấy hay không?

- Đường như là thanh âm của bò sát, tại sao nơi này lại có thể có bò sát được chứ? Lẽ nào là độc trùng?

Dương Nhị cũng giật mình nói.

Rất nhanh, trên mặt đất có một đám lớn bóng đen xuất hiện ở trong tầm mắt của hai người, bóng đen giống như thủy triều kéo tới, phàm là chỗ nó đi qua, tất cả đều bị một đám bóng đen như là lũ bao trùm.

Khi Dương Nhị nhìn thấy rõ bản thể của những bóng đen kia thì sắc mặt đột nhiên đại biến, chỉ thấy những bóng đen kia lại là từng con rết dài hơn thước, mà ở giữa không trung cũng có không ít con rết có cánh đang bay tới.

- Không ngờ lại là Phi Ma Ngô Công.

Dương Nhị kinh hãi, đối với độc vật này còn biết nhiều hơn so với Sở Lâm Phong, ngay lập tức nhận ra lai lịch của nó.

- Sở Lâm Phong chạy mau, những thứ này rất khủng bố, tuy rằng lực công kích không phải rất lợi hại, nhưng độc của nó lại rất mạnh, lần này chúng ta gặp phải phiền phức lớn rồi, hơn xa so với cự xà kia đó.

Lập tức, không chần chờ, nàng lập tức dùng tốc độ nhanh nhất chạy đi ra bên ngoài.

Sở Lâm Phong nghe thấy Dương Nhị nói vậy trong lòng cũng cả kinh, so với cự xà còn khó dây hơn. Đây không phải là chịu chết sao, Lăng Ba Vi Bộ thi triển đến mức vô cùng nhuần nhuyễn, hẳn lập tức mang theo Dương Nhị đi ra thật xa.

Phi Ma Ngô Công ở Thiên Long Đại lục rất có danh tiếng, chúng nó là một loại chủng tộc kỳ quái, cũng không phải là ma thú chân chính, nếu như ở một mình, quả thực không có uy hiếp gì cả.

Thế nhưng loại rết này đều quần cư, xuất động một cái chính là số lượng lên tới hàng ngàn, hàng vạn, coi như là cường giả Thiên Vũ cảnh gặp phải loại Phi Ma Ngô Công này thì cũng chỉ có thoát thân mà thôi, nếu như bị vây quanh thì chỉ có một con đường chết.

Bản thân Phi Ma Ngô Công có chứa độc tố rất mạnh, đồng thời còn có thể miễn dịch tuyệt đại đa số kịch độc trong thiên hạ, chỉ có ven vện vài loại kịch độc mới có thể tạo thành uy hiếp đối với nó.

Lớp giáp xác bên ngoài của nó rất dày, quả thực có thể đánh đồng với sắt thép, người thực lực không mạnh căn bản khó có thể giết chết được nó. Hơn nữa nó còn có một chỗ lợi hại nhất chính là, Phi Ma Ngô Công thành niên có cánh, có thể phi hành, tốc độ cũng vô cùng nhanh.

Trước đây Dương Nhị đã xem qua không ít ghi chép về Phi Ma Ngô Công ở trong gia tộc của nàng, chỉ là không hề ngoại lệ, ghi chép trên tất cả thư tịch về phương pháp ứng phó tốt nhất với Phi Ma Ngô Công chính là trốn, trốn ra thật xa.

Bởi vì ở trong độc tố của Phi Ma Ngô Công có chứa hiệu quả gây tê rất mạnh, một khi bị đốt thì độc tố sẽ nhanh chóng khuếch tán ra toàn thân, khiến cho người ta cảm thấy cả người không còn chút sức lực nào. Ngay cả khi lực chạy trốn cũng không có, kết cục cuối cùng chỉ có bị nó gặm đến mức xương cốt không còn. Như vậy tỷ lệ sinh tồn hầu như là số không, trừ phi có kỳ tích xảy ra.

Dương Nhị thi triển tốc độ của mình đến cực hạn, theo Sở Lâm Phong bỏ chạy về phía xa xa, bởi vì Sở Lâm Phong đang ngừng lại đang đợi nàng, nàng cũng không muốn bị những gia hỏa này ăn mất.

Trong lòng nàng lại một lần nữa khiếp sợ:

- Bí mật trên người Sở Lâm Phong này thật sự quá nhiều, tốc độ này quá nhanh, rốt cuộc là thân pháp võ kỹ gì mà lại lợi hại như vậy?

Phi Ma Ngô Công ở phía sau theo sát không thôi, những Phi Ma Ngô Công thành niên trên đất bò sát đất phát ra tiếng vang soàn soạt liên miên không dứt, nghe cho khiến người ta sồn cả tóc gáy.

Mà ở trên bầu trời, Phi Ma Ngô Công thành niên vỗ đôi cánh mỏng như cánh ve đã vượt qua đồng loại bò trên mặt đất, đi trước một bước đuổi theo hai người Sở Lâm Phong, tốc độ phi hành kia nhanh tới mức không ngờ lại không phân cao thấp với tốc độ của Sở Lâm Phong.

Sở Lâm Phong nhìn Đường Ly đang thờ hồn hển một chút, thân thể hắn giống như một làn khói đi tới trước mặt của nàng, nói:

- Đưa tay cho ta!

Dương Nhị vươn tay ngọc ra, Sở Lâm Phong bắt lấy tay nàng, tốc độ của Lăng Ba Vi Bộ đã quá chậm, chỉ có Di hình hoán ảnh mới có thể bỏ rơi những độc trùng đáng sợ này mà thôi.

Mà trong lòng Dương Nhị lại có một loại cảm giác dị dạng, tay ngọc của mình lại lần đầu tiên bị một nam nhân nắm lấy, chỉ là cảm giác này thật là ảm áp, có một loại cảm giác như không muốn rời xa.

Sở Lâm Phong tăng tốc độ lên tới cực hạn, tiếng gió bên tai vang vọng vù vù, nhanh chóng chạy trốn trên đường núi không đều.

Linh lực trong cơ thể cũng tiêu hao rất là lớn, dù sao kéo theo một người toàn lực thì triển thi tiêu hao cũng gấp đôi bình thường. Không lâu sau tốc độ đã giảm xuống, Phi Ma Ngô Công bay trên không trung rất nhanh đã đuổi kịp được hai người.

Sở Lâm Phong buông tay của Dương Nhị ra, trong nháy mắt Thanh Sương kiếm đã kéo ra mấy đóa kiếm hoa, một mảnh kiếm ảnh lóe lên, rất nhiều Phi Ma Ngô Công bị chém giết rơi xuống đất. Đây là bởi vì thuộc tính chém sắt như chém bùn của Thanh Sương kiếm, nếu như đối là trường kiếm phổ thông thì sẽ không thể làm được chuyện này.

Chỉ nghe tiếng vang leng keng liên tiếp vang vọng, cả đám Phi Ma Ngô Công từ trên không trung rơi xuống, toàn bộ thân thể chúng nó đều bị chém thành hai đoạn, chảy ra chất lỏng màu đen.

Bởi vì trì hoãn như vậy cho nên rất nhanh hai người đã bị càng nhiều Phi Ma Ngô Công vây quanh hơn. Một đám Phi Ma Ngô Công như tre già măng mọc kéo về phía hai người Sở Lâm Phong, hung hãn không sợ chết.

Sở Lâm Phong và Dương Nhị lưng tựa lưng, kiếm trong tay đã vung vẩy tới mức gió thổi không lọt, bày ra từng tầng võng kiếm ở trước người, ngăn cản Phi Ma Ngô Công tới gần, hai người phối hợp hết sức ăn ý.

Mặc dù như thế, nhưng vẫn có một ít Phi Ma Ngô Công đột phá võng kiếm do hai người bày xuống, nhào lên trên thân thể của bọn họ, mở cái miệng rộng ra rồi mạnh mẽ cắn. Ở dưới hàm răng sắc nhọn của Phi Ma Ngô Công, cảm giác đau đớn tức thì truyền khắp thân thể của hai người.

Sở Lâm Phong và Dương Nhị đều ăn được hoàn tị độc, nọc độc của Phi Ma Ngô Công tạm thời chưa thể đưa đến tác dụng. Sở Lâm Phong nhìn thấy càng ngày có càng nhiều Phi Ma Ngô Công đuổi theo cho nên hẩn vội la lên:

- Dương Nhị, ngươi chạy trước đi, để ta ngăn cản chúng nó, ngươi không cần phải để ý đến ta, ta có biện pháp để thoát vậy.

Lời nói của Sở Lâm Phong Dương Nhị tin tưởng không thể nghi ngờ, hẩn nói có biện pháp thì nhất định sẽ có. Nàng không chần chừ nữa, nhanh chóng chạy đi về phía trước, Sở Lâm Phong thì lại vội vàng chém giết Phi Ma Ngô Công đang truy đuổi.

Đối phó với những độc trùng này, Sở Lâm Phong có một biện pháp rất hay, Phong Quyền Tàn Vân và Phong Lăng thiên hạ, chỉ cần hai chiêu này là có thể làm được.

Phi Ma Ngô Công thực sự quá nhiều, Sở Lâm Phong thì triển gần như mấy chục lần công kích thì mới có thể tạm thời giảm bớt được số lượng của chúng. Rốt cuộc Dương Nhị đã chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi đâu nữa. Thế nhưng lúc này Sở Lâm Phong lại có cảm giác đầu có vẻ mê man, đây chính là kết quả của việc hẩn thi triển võ kỹ mà không để ý tới nọc độc của Phi Ma Ngô Công.

Nếu như ngây ngốc lát nữa thì hẩn sẽ bị đám bò sát này nuốt chửng. Sau khi dùng sức vung ra một kiếm, phạm vi hai thước chung quanh lập tức xuất hiện một mảnh đất trống. Sở Lâm Phong nắm bắt cơ hội này vội vàng thi triển ra Di hình hoán ảnh, trong nháy mắt đã kéo gần được khoảng cách chừng hai mươi thước.

Trong nháy mắt hẩn đã chạy đi, chỉ là giờ phút này Sở Lâm Phong lại nhìn thấy Dương Nhị đang liều mạng chạy về, đáng vẻ có vẻ hết sức lo lắng:

- Sở Lâm Phong, mặt sau có rất nhiều ma thú!

Tiếng nói vừa dứt thì người đã đi tới trước mặt.

Tin tức này không thể nghi ngờ là chó cắn áo rách, trước có truy binh sau có cường địch, làm sao bây giờ? Sở Lâm Phong nhìn địa hình chung quanh một chút, phát hiện ra ở cách đó không xa có một cây đại thụ, lá cây vô cùng rậm rạp, người đứng ở trên cây khô rất khó bị phát hiện ra.

Sở Lâm Phong lại một lần nữa nắm lấy tay của Dương Nhị, nhanh chóng chạy đi tới chỗ đại thụ. Sau khi chạy đến dưới cây hẩn mới nói với Dương Nhị:

- Chúng ta lên cây, có thể cây to này có thể giúp chúng ta tránh thoát khỏi tai nạn này.

Dương Nhị cũng cảm thấy Sở Lâm Phong nói rất có lý, nàng dùng sức nhảy một cái, nhảy lên trên, Sở Lâm Phong cũng theo sát phía sau.

Hai người tìm một nơi cành lá rậm rạp để che giấu thân thể, lúc này cảm giác hôn mê của Sở Lâm Phong càng ngày càng mạnh, có chút đứng không vững, hẩn nói:

- Dương Nhị đỡ ta, ta đã sắp đứng không vững nữa rồi, không nghĩ tới nọc độc của đám rết này lại mạnh như vậy, ăn đan dược tị độc của ngươi mà cũng không tránh được.

Lúc này sắc mặt của Sở Lâm Phong đã trở nên trắng xám, môi lại bắt đầu xanh xao, đây rõ ràng là hiện tượng trúng độc, Dương Nhị lấy ra một viên đan dược màu trắng ở trong nhẫn trữ vật rồi nói:

- Ăn viên đan dược này vào là có thể giảm bớt nổi thống khổ của ngươi, chỉ là lại không thể đi trừ độc trong người ngươi, độc của nó rất là lợi hại, chúng ta tránh thoát nguy cơ lần này rồi lại nghĩ cách giải trừ sau.

Sở Lâm Phong tiếp nhận đan dược rồi nuốt vào, mà lúc này ma thú đuổi tới và Phi Ma Ngô Công đuổi theo hai người Sở Lâm Phong đã chạm mặt, mà

thú có chừng hơn mười đầu. Thể tích đều rất khổng lồ, nhìn đáng vẻ ít nhất cũng là ma thú cấp năm trở lên.

Ma thú nhìn thấy Phi Ma Ngô Công đều quay đầu chạy ra, không nghĩ tới đám Phi Ma Ngô Công này lại khủng bố như vậy, ngay cả ma thú thấy chúng nó cũng muốn chạy trốn giữ mạng. Hai người ở trên cây nhìn thấy chuyện này cũng cảm thấy khó mà tin nổi.

Tốc độ của Phi Ma Ngô Công so với tốc độ của ma thú còn nhanh hơn, trong mấy hơi thở đã có mấy con ma thú bị Phi Ma Ngô Công vây kín. Mấy đầu ma thú nặng mấy trăm cân lại bị Phi Ma Ngô Công gặm nhấm đến mức không còn, ngay cả máu cũng không có để lại, tất cả biến mất sạch sành sanh.

Phi thiên ngô công không có dừng lại mà tiếp tục đuổi theo về phía trước, trên người của hai người Sở Lâm Phong đã đổ mồ hôi lạnh. Không nghĩ tới thế giới này lại còn có lợi hại loại bò sát như vậy, nhìn thấy Phi Ma Ngô Công đi xa, hai người mới từ trên cây nhảy xuống chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 108: Tiểu ảnh lợi hại

Sở Lâm Phong cảm thấy rất là kỳ quái, mình và Dương Nhị đều bị Phi Ma Ngô Công đốt, thế nhưng hắn bị trúng độc mà nàng lại không. Hắn kỳ quái hỏi:

- Sao ngươi lại không có chuyện gì? Ngươi cũng bị cắn mà?
- Ta cũng không biết, ta không có hiện tượng hôn mê, hay là con đốt ta không có độc?

Dương Nhị cũng không biết nên giải thích như thế nào.

Sở Lâm Phong cảm giác bước đi có chút vất vả, cả người hoảng hoảng hốt hốt, Dương Nhị nhìn thấy vậy lập tức đỡ lấy hắn, nói:

- Ngươi mà cũng có thời khắc chật vật như vậy sao, ha ha!

Một cánh tay của Sở Lâm Phong khoát lên trên bả vai của Dương Nhị, Dương Nhị lại dùng một cái tay đỡ lấy eo của Sở Lâm Phong, động tác vô cùng ám muội, chỉ là giờ phút này không phải là lúc nghĩ đến những thứ này, mau chóng rời khỏi nơi này mới là chính đạo.

Đỡ người bước đi rất chậm, hai người đi gần như hai canh giờ thì mới đi được lộ trình hơn mười dặm, trên đường còn gặp phải một con ma thú cấp ba bị Dương Nhị chém giết rất gọn gàng.

Lúc này một cái bia mộ to lớn xuất hiện, cái tên trên mộ bia đã mờ hồ không rõ, chỉ là những hàng chữ ghi ngày phía dưới lại ngờ ngợ có thể nhận ra, khoảng chừng ba trăm năm trước.

Nhìn thấy con số này, Sở Lâm Phong nghi hoặc nhìn Dương Nhị nói:

- Tại sao nơi này lại có bia mộ từ ba trăm năm trước chứ, rốt cuộc nơi này là một nơi ra sao, có dã thú có ma thú, còn có Phi Ma Ngô Công khủng bố nữa?
- Ta cũng cảm thấy rất là kỳ quái, diện tích của nơi này lớn đến mức không thể nào tưởng tượng được, chúng ta đi nhiều ngày như vậy thậm chí ngay cả một học viên ban phổ thông cũng không gặp phải, không phải tất cả bọn họ đều bị chém giết rồi đó chứ? Coi như có người bị chém giết thì chỉ ít cũng có thể gặp phải thì thế chứ.

Dương Nhị suy nghĩ một chút rồi nói.

- Không rõ, chỉ là xuất hiện hiện tượng như vậy nhất định là có vấn đề, chúng ta nên cẩn thận một chút thì tốt hơn!
- Nơi này đã là mộ của một cường giả, liệu sẽ có bảo bối gì đó hay không?

Dương Nhị cười nói.

- Không nên nghĩ linh tinh, sao nơi này có khả năng có được cơ chứ? Đâu đâu cũng có ma thú, còn có Phi Ma Ngô Công hung mãnh, ngẫm lại cũng cảm thấy sợ hãi.

Sở Lâm Phong có chút suy yếu nói, hắn cảm giác có chút không chống đỡ được nữa.

- Độc vụ sẽ không vô duyên vô cớ xuất hiện ở trong sơn cốc, nhất định nơi này rất bất phàm, nhất định ẩn giấu bí mật gì đó. Ta nghe nói một ít cao nhân tiền bối thực lực siêu tuyệt vì đề phòng tu luyện bị người ta quấy rầy cho nên sẽ nuôi thả một ít ma thú thực lực mạnh mẽ hoặc là bố trí một vài thứ để

ngăn cản người đi vào ở xung quanh, ta thấy nơi này hơn nửa là như vậy. Chúng ta có nên tìm kiếm hay không đây?

Dương Nhị cũng rất là do dự, chỉ là này bìa mộ xuất hiện quả thực rất hấp dẫn người ta.

- Nghe qua có mấy phần đạo lý, chỉ là hiện tại vẫn nên nghĩ biện pháp giúp ta giải độc đi, vạn nhất gặp phải ma thú hung mãnh thì sẽ mất mạng đó!

Sở Lâm Phong bị Dương Nhị đỡ cũng đứng không vững, thân thể bắt đầu run rẩy, không nghĩ tới độc của Phi Ma Ngô Công này lại lợi hại như vậy.

Lúc này Dương Nhị cũng có chút hoảng hốt, nòng nhìn hoàn cảnh chung quanh một chút, cũng chỉ có khoảng đất trống phía sau bìa mộ là có thể trú chân được.

- Tiền bối, xin lỗi, tình huống bức bách, ta mượn bảo địa của người dùng một lát.

Nói xong nàng đỡ Sở Lâm Phong đi tới bãi đất trống phía sau bìa mộ.

Sở Lâm Phong trúng độc của Phi Ma Ngô Công, loại độc chất này không phải là chuyện nhỏ, muốn giải trừ cũng vô cùng khó khăn, tuy rằng Dương Nhị biết một loại biện pháp có thể giải trừ được, thế nhưng lại không biết ra tay thế nào.

Ở Dương môn có một loại bí tịch chuyên môn giải độc, gọi là ngọc nữ tâm kinh, chỉ có nữ nhân mới có thể tu luyện, có thể giải trừ các loại kịch độc trong thiên hạ. Chỉ là trả giá cũng vô cùng cao.

Ngọc nữ tâm kinh tông cộng có ba tầng, tầng thứ nhất có thể giải trừ độc phổ thông, trên căn bản không công dụng gì cả, một viên giải độc đan đã có thể làm được.

Tầng thứ hai thì khá là lợi hại, có thể giải trừ một lượng lớn độc, nhưng quá trình giải độc và yêu cầu cũng khá là hà khắc.

Thân thể cần phải lửa lò, lại đưa bàn tay tiếp xúc với bàn tay của đối phương, vận chuyển Tinh Thần chi lực trong cơ thể để thi triển ngọc nữ tâm kinh truyền độc tố trong cơ thể đối phương, thông qua bàn tay truyền tới trên người mình.

Lại thông qua da dẻ toàn thân phát tán ra, nếu như có y phục trên người thì sẽ ngăn cản độc tố toả ra, nếu như Tinh Thần chi lực trong cơ thể không đủ, sẽ khiến cho ngọc nữ tâm kinh bỏ dở nửa chừng, khi đó chính mình sẽ trúng độc.

Cho tới tầng thứ ba thì sẽ lợi hại hơn, trả giá cũng lớn hơn, dùng tầng thứ ba giải độc chỉ có thể giải trừ một lần, hơn nữa chỉ có thể giải trừ độc tố trên người nam nhân, bởi vì cần âm dương giao hợp thì mới có thể triệt để trừ khử được độc tính.

Nếu như là nữ tử không còn hoàn bích sử dụng phương pháp này, người giải trừ độc tố sẽ đẩy toàn bộ độc lên trên người nữ nhân kia, kết quả chỉ có một cái, đến lúc đó sẽ đi đòi nhà ma.

Nếu như là hoàn bích thì lại không có nguy hiểm đến tính mạng, thế nhưng ai lại mang trinh tiết mình ra làm trò đùa chứ? Không phải vạn bất đắc dĩ thì sẽ không dùng ngọc nữ tâm kinh để giải độc, bởi vì trả giá quá nhiều, trừ phi là người mình thích, hiện tại Dương Nhị đang gặp phải nan đề như vậy.

Tuy rằng độc của Phi Ma Ngô Công không phải là kịch độc trong thiên hạ, nhưng cũng chỉ có thể dùng ngọc nữ tâm kinh tầng thứ hai để giải độc thì mới có thể làm được. Thế nhưng mình lửa thể ở trước mặt của đối phương, hơn nữa hiện tại hẳn vẫn rất tỉnh táo, bảo nàng nên ra tay thế nào đây chứ...

Sở Lâm Phong có cảm giác cả người bắt đầu đau đớn, vết thương bị Phi Ma Ngô Công cắn bắt đầu chảy ra máu, cực kỳ tanh hôi, khiến cho người ta nhìn thấy không nhịn được muốn nôn mửa.

- Lâm Phong, cảm giác thế nào? Có phải rất là khó chịu hay không?

Lúc này âm thanh của Kiếm linh Nguyệt nhi xuất hiện.

Mỗi lần kiếm linh xuất hiện đều có thể mang tới kinh hi cho Sở Lâm Phong, tin tưởng lần này cũng sẽ không ngoại lệ.

- Kiếm linh tỷ tỷ, phải làm sao mới có thể trừ được độc này, ta cảm giác rất khó chịu, người nhanh nghĩ biện pháp giúp ta đi.

Sở Lâm Phong vội vàng nói.

- Độc này đối với người khác mà nói rất phiền phức, chỉ là đối với người mà nói kỳ thực vô cùng đơn giản, tự người có thể giải trừ được, hoặc là nói thứ gì đó trên người người có thể giải trừ được.

- Làm sao để giải trừ? Rốt cuộc là thứ gì?

Sở Lâm Phong có chút phát điên, mỗi lần kiếm linh này nói chuyện đều nói một nửa, rất hay như người ta.

- Huyết Ảnh Cuồng Sư Tiểu Ảnh của người chính là một cao thủ giải độc, độc tố này của người đối với nó quả thực chính là việc nhỏ như con thỏ.

- Tiểu Ảnh biết giải độc? Làm sao có khả năng cơ chứ?

Sở Lâm Phong hoàn toàn không tin tiểu tử này biết giải độc, nếu như nói nó có thể săn giết được ma thú cấp ba thậm chí cấp bốn thì Sở Lâm Phong còn sẽ tin tưởng, giải độc thì hẳn lại không tin.

- Không tin thì dẹp đi! Bỏn tiểu thư thấy người đáng thương thì mới nói cho người, không nghĩ tới người lại hoài nghi bỏn tiểu thư. Thực sự là đáng hận, sau này người gặp phải phiền phức, để xem ta còn để ý tới người nữa hay không.

Kiểm linh rất tức giận, sau khi nói xong không còn âm thanh nào nữa.

Lúc này Dương Nhị vẫn còn do dự không quyết định, muốn mình và Sở Lâm Phong đối diện không mặc y phục, nàng vẫn không làm được, mặc dù đã có hảo cảm nhất định đối với hắn, hơn nữa Sở Lâm Phong cũng đồng ý với nàng ba năm sau sẽ tới cầu hôn, nhưng nàng vẫn không làm được.

Sở Lâm Phong không có cách nào khác, đầu đón trên người càng ngày càng lợi hại, nếu thật sự không giải trừ độc tố thì hắn sẽ có khả năng đi đòi nhà ma. Hắn vội vàng hô hoán Huyết Ảnh Cuồng Sư Tiểu Ảnh ở trong lòng.

- Tiểu Ảnh, mau ra đây giúp ta giải độc!

Tâm thần khẽ động, Tiểu Ảnh lập tức xuất hiện ở trước mặt hắn.

Chỉ là lúc này rõ ràng Tiểu Ảnh so với trước đây còn lớn hơn không ít, da lông cũng có vẻ càng có ánh sáng, Sở Lâm Phong biết đây nhất định là kết quả sau khi nó nuốt ma tinh của cự xà kia.

Huyết Ảnh Cuồng Sư Tiểu Ảnh ngẩng đầu lên nhìn Sở Lâm Phong một chút, lại nói:

- Chủ nhân, ta đang có giấc mộng đẹp, người gọi ta ra làm cái gì vậy?

Dáng vẻ hết sức khó chịu.

- Người không thấy ta trúng độc sao? Người phải cố gắng giải độc cho ta, mạng nhỏ của chủ nhân ta giao cho người đó!

Sở Lâm Phong cười khổ nói, để một con sư tử con giúp mình giải độc đúng là chưa từng nghe thấy qua chuyện như vậy.

Chỉ là lúc này Dương Nhị cũng nhìn thấy Tiểu Ảnh đột nhiên xuất hiện, nó lại ở ngay bên người của Sở Lâm Phong, khuôn mặt nàng tức thì biến sắc, lập tức kêu lên:

- Sở Lâm Phong cẩn thận, bên cạnh người có một con ma thú!

Nói xong nàng trực tiếp rút trường kiếm ra rồi bỏ tới...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Giải trừ độc tố

Tiếng kêu của Dương Nhị tự nhiên Sở Lâm Phong có thể nghe thấy được, hắn quay đầu nhìn lại, nữ tử này lại cầm trường kiếm trong tay nhanh chóng công kích về phía Tiểu Ảnh.

- Dương Nhị, dừng tay, đây là sủng vật của ta, đừng làm thương tổn tới nó!

Sở Lâm Phong vội vàng kêu lên, đồng thời ôm Tiểu Ảnh lên, lách người một cái né tránh một kiếm này của Dương Nhị.

- Sở Lâm Phong, từ khi nào người có ma thú sủng vật vậy? Tại sao ta chưa từng thấy người bắt qua chứ, thành thật nói xem, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

Dương Nhị bán tín bán nghi nhìn Sở Lâm Phong nói.

Giờ phút này Sở Lâm Phong có nỗi khổ khó nói, vốn hắn đã trúng độc vô cùng suy yếu, mà hiện tại lại động mấy lần, tinh lực vận chuyển nhanh hơn, cả người lao đảo lao đảo.

- Dương Nhị, nó là sủng vật của ta, nó có thể giúp ta giải trừ độc tố, lúc trước đầu hỗn loạn cho nên quên bản lĩnh của nó, người cứ ở một bên chờ xem, chú ý động tĩnh chung quanh dùm ta!

Sở Lâm Phong cảm giác nói một đoạn lời nói này còn mất khí tức hơn nói chuyện với một trăm nữ nhân, hắn đã có chút lực bắt tòng tâm.

- Con chó nhỏ này là ma thú sủng vật của ngươi? Rốt cuộc Sở Lâm Phong ngươi có bao nhiêu bí mật vậy? Đây là ma thú gì? Tại sao ta chưa từng nhìn thấy? Nó có thể giải độc được sao?

Dương Nhị liên tiếp đưa ra câu hỏi, giống như đạn pháo vậy.

Sở Lâm Phong biết bỗng dưng xuất hiện một sủng vật quả thực có chút kỳ quái, quan trọng là sủng vật này còn có thể giải trừ độc tố, như vậy đây không phải là sủng vật bình thường.

Dương Nhị nhìn thấy dáng vẻ của ma thú sủng vật Sở Lâm Phong lại khá giống chó con, có chút không ra ngô ra khoai mà lại còn có thể giải độc, quả thực là chủ nhân nào thì sẽ có sủng vật như thế, đều là quái vật.

Sở Lâm Phong nguyệt Dương Nhị một cái, sao nữ tử này lại có đầu óc chậm chạp như thế nhỉ. Bây giờ ngay cả nói chuyện lão tử cũng cảm thấy khó khăn mà ngươi còn nói liên tục, chờ sau khi lão tử giải trừ độc, nhất định sẽ cho ngươi biết lợi hại.

- Ta nói sủng vật này của ta là ấu thú của ma thú cấp chín, ngươi tin không? Rất nhiều chuyện trong khoảng thời gian ngắn ta cũng không nói được rõ ràng, chỉ là ta hi vọng ngươi sẽ giữ bí mật thay cho ta, đợi tới thời điểm chín muồi ta sẽ nói cho ngươi biết.

Sở Lâm Phong vẫn đau đớn chịu đựng trên người, lại nói.

- Được rồi! Ta không hỏi nữa, ngươi cứ để sủng vật của ngươi giúp ngươi giải độc đi, ta sẽ hộ pháp cho ngươi!

Dương Nhị biết có hỏi tiếp cũng sẽ không có kết quả, nài đi qua một bên, nhìn xem con chó nhỏ này sẽ giải độc như thế nào.

Sở Lâm Phong ngồi xuống dưới đất, Huyết Ảnh Cuồng Sư Tiểu Ảnh thì đứng ở trước mặt của hắn, trong lòng Sở Lâm Phong cũng rất hiếu kỳ, để xem tiểu tử này sẽ dùng phương pháp gì để loại trừ độc cho hắn.

Đột nhiên trên người Tiểu Ảnh phát ra một đạo ánh sáng màu đỏ, lập tức có một loại khí tức khiến cho người ta cảm thấy ngột thở xuất hiện ở trên thân thể bé nhỏ của nó, thân thể Tiểu Ảnh bắt đầu chậm rãi lớn lên, thân thể vốn đang giống như chó con trở nên lớn hơn, so với một con trâu còn lớn hơn.

Kinh khủng nhất là đầu của nó lại to bằng một nửa thân thể, dáng vẻ dữ tợn không nói ra được, giống như ma quỷ trong địa ngục vậy, cái miệng lại to bằng chậu rửa mặt.

Sở Lâm Phong sợ hãi nhìn tình cảnh này, con bà nó, đây chính là phương pháp giải độc của nó sao? Như vậy cũng không tránh khỏi quá khủng bố đó. Hắn có thể cảm giác được khí tức Tiểu Ảnh toả ra lúc này so với cự xà kia còn lợi hại hơn.

Dương Nhị ở bên cạnh nhìn chăm chăm vào hắn, trong lòng có muôn vàn cảm xúc, không tin sự thực nhìn thấy trước mắt, quá thần kỳ, quả thật đã làm cho người ta khó có thể tin được.

Tiểu Ảnh biến hóa lớn hơn đột nhiên rống lớn một tiếng, cái miệng lớn như chậu máu trực tiếp mở ra, tiếp theo có một loại lực hút trước nay chưa từng có xuất hiện, đám đất đá và cỏ dại chung quanh bị hút tới.

Giờ phút này Dương Nhị đã cả kinh đến mức hoàn toàn không nói ra lời, đúng lúc này Sở Lâm Phong ngồi dưới đất đột nhiên bị nó hút vào trong cơ thể.

Dương Nhị lập tức há hốc mồm:

- Nay, chuyện này...

Dù là nàng có phản ứng hơn người thì cũng lập tức bối rối, rõ ràng là giúp Sở Lâm Phong giải trừ độc tố, sao lại lập tức tiến vào trong miệng nó cơ chứ?

- Sở Lâm Phong!

Nàng kịp phản ứng lại, thứ này lại trực tiếp nuốt lấy Sở Lâm Phong, trong lòng giận dữ cho nên trực tiếp bỏ một kiếm tới.

Thế nhưng khi một kiếm này của nàng còn không bỏ tới thân thể của Tiểu Ảnh thì một đạo lực hút to lớn đã truyền đến. Nàng muốn lùi cũng đã không kịp, cũng trực tiếp bị Tiểu Ảnh hút vào trong cơ thể.

- Mạng ta hết rồi!

Đây là ý nghĩ trong lòng của Dương Nhị, chỉ là nàng có chút không cam lòng, mình lại chết ở trong miệng một đầu ma thú nhìn qua như chó con, lại là bị nuốt.

Ngay khi Dương Nhị nghĩ mình chắc chắn sẽ phải chết thì lại phát hiện ra thân thể cũng không có chút thống khổ nào cả. Mình lại đi tới một thế giới trống trải vô biên, nơi này trước sau là một mảnh mờ mịt, không có một chút âm thanh nào, cũng không có một chút sinh cơ nào cả.

Điểm kỳ quái nhất chính là dưới chân không phải là mặt đất, mình lại lơ lửng ở giữa không trung, giống như cường giả Thiên Vũ cảnh trôi nổi trên không trung vậy:

- Nơi này là nơi nào? Rõ ràng đã bị con chó con kia hút vào trong cơ thể cơ mà, nhưng ta cũng không nhìn thấy giống vậy nhỉ!

Đúng lúc này một đạo lực hút lại một lần nữa truyền khắp toàn thân, cơ bắp trên người nàng như muốn rời khỏi thân thể vậy, tầm mắt nọ trên mặt đã sớm biến mất không còn tăm hơi, ngay cả y phục trên người cũng biến mất.

Lúc này Dương Nhị đã hoảng loạn, thế nhưng nàng lại không có cách nào nhúc nhích được, rõ ràng cảm giác được có một luồng lực lượng kỳ quái đi khắp gân mạch ở trong người, chỗ đi qua đều cảm thấy đau đớn thấm đẫm ruột gan.

Sau đó một ít vật chất màu đen bị bài trừ ra bên ngoài cơ thể, toả ra từng trận tanh tưởi. Chỉ là lúc này Dương Nhị đã ngất, nếu như nàng nhìn thấy trên người mình lại có nhiều chất dơ bẩn như vậy, không biết nàng sẽ có cảm tưởng gì.

Chờ lúc nàng tỉnh lại thì lại nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc đang mang theo vẻ xấu xa nhìn về phía nàng.

- Sở Lâm Phong, đây là nơi nào? Chúng ta chết rồi sao?

Dương Nhị trực tiếp hỏi câu hỏi này, rõ ràng nàng đã tiến vào một nơi xa lạ, lại còn chịu đủ loại đau đớn vô biên, hiện tại cả người lại có vẻ ung dung thích ý không nói ra được, giống như thực lực đã có tăng lên vậy.

Vừa dứt lời, đột nhiên nàng nghĩ tới điều gì đó, vội vàng nhìn thân thể của mình một chút, nàng nhớ tới dường như lúc đó y phục trên người nàng đều bị hút đi.

Chỉ là lúc này lại có y phục ở trên người, chỉ là y phục này có chút rộng rãi, đây là y phục của một nam nhân, rất rõ ràng đây là y phục của Sở Lâm Phong.

- Ngươi tỉnh rồi, cảm giác ra sao? Có phải hiện giờ ngươi cảm thấy khó mà tin nổi hay không? Thực lực cũng lợi hại hơn so với trước đây đúng không?

Sở Lâm Phong xấu xa cười nói.

Dương Nhị không hiểu ra sao nhìn Sở Lâm Phong, đột nhiên phát hiện ra con chó con đang nằm ngủ gật trên mặt đất, cách Sở Lâm Phong không xa:

- Nó, nó! Không phải nó nuốt chúng ta hay sao? Sao chúng ta vẫn khỏe mạnh đứng đây được chứ?

- Nó đang giúp ta giải độc, bởi vì ngươi thấy ta bị nó nuốt mà công kích nó cho nên nó đồng thời nuốt cả ngươi, thuận tiện thay đổi thể chất của ngươi. Bài trừ tạp chất bên trong cơ thể của ngươi, bây giờ có thể nói ngươi là một thiên tài không thua gì ta.

Sở Lâm Phong dùng giọng rất định nói, đối với việc Dương Nhị có thể thay đổi thể chất, hắn cũng rất cao hứng.

Tại sao Tiểu Ảnh lại có năng lực như vậy hắn cũng không thể nào biết được. Sau khi giải độc lại trực tiếp ném hắn ra, chỉ là phương pháp hút này quá làm cho người ta kinh hãi.

Dương Nhị bán tín bán nghi nhìn Sở Lâm Phong, dường như nghĩ tới điều gì đó, một tiếng rít gào đinh tai nhức óc từ trong miệng nàng phát ra:

- A!

- Ngươi làm gì vậy! Uống nhầm thuốc sao?

Sở Lâm Phong bị tiếng rít gào của nàng làm cho sợ hết hồn.

Lúc này Dương Nhị rất phần nộ nhìn Sở Lâm Phong nói:

- Y phục trên người ta là ngươi đổi sao?

- Ủm! Vóc dáng rất khá! Da dẻ cũng rất tốt, chỗ kia cũng rất lớn, rất mềm mại.

Sở Lâm Phong cười nói.

- Thấy hết rồi sao?

Trên mặt Dương Nhị nóng rát, nàng áp chế lửa giận mà hỏi.

- Ngươi nói xem? Chỗ nên xem ta đã xem hết, chỗ không nên xem cũng đã nhìn toàn bộ. Dường như vừa nãy còn không cẩn thận còn sờ soạng một chút, cảm giác không tệ! Nói một chút xem ngươi có cảm tưởng gì?

Sở Lâm Phong vẫn trả lời rất thông dong như trước, đối với việc Dương Nhị sẽ làm gì mình, hắn hoàn toàn không để ở trong lòng, bởi vì hắn biết nhiều nhất nữ tử này chỉ đại náo một trận, hoặc là khóc một trận, nhất định bất mình phải lấy nàng mà thôi.

Rốt cục Dương Nhị đã không nhịn được nữa, lửa giận ngập trời bộc phát, như một vị cường giả tuyệt thế vậy:

- Ý nghĩ của ta rất đơn giản, móc hai mắt của ngươi ra, chặt đi hai tay của ngươi, cuối cùng lại giết ngươi!

- Oa! Bạo lực như thế sao? Có ý tưởng khác hay không? Hoặc là chỗ thương lượng gì đó?

Sở Lâm Phong biết cô gái nhỏ này đang nổi nóng, cho nên hấn lại tưới thêm dầu lên trên lửa.

- Không có, chịu chết đi!

Nói đánh là đánh, nàng bỏ một chương về phía Sở Lâm Phong.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Nam nhân nhà ngươi còn chưa chết

Nhưng Sở Lâm Phong lúc nào cũng duy trì trạng thái đề phòng, hấn lắc người một cái để né tránh:

- Chờ đã, có phải là đầu ngươi có bệnh hay không? Nếu như ngươi giết ta thì sau này ngươi phải làm sao bây giờ? Lẽ nào ngươi còn có mặt mũi sống ở trên cõi đời này hay sao? Thân thể bị nam nhân xem hết, cũng sờ toàn bộ, lẽ nào ngươi còn muốn thành gia lập thất? Ba năm sau còn muốn tổ chức tỷ võ chiêu thân hay sao?

Thanh âm của Sở Lâm Phong như sấm bên tai rơi vào trong tai của Dương Nhị, bàn tay nàng giờ lên lại vô lực hạ xuống, sau đó tu tu khóc lớn!

Nàng lập tức ngồi chồm hổm trên mặt đất khóc rống lên.

Thứ Sở Lâm Phong muốn chính là hiệu quả như thế này, giờ phút này Dương Nhị đẹp tới mức nghiêng nước nghiêng thành, đặc biệt là khi nàng không mặc y phục vậy, suýt chút nữa mình đã không được giữ được mình, quá nửa ngày mới trấn áp được cổ cảm giác kia.

Trước đây Dương Nhị có thể so sánh cùng với Tư Mã Tĩnh Di và Lâm Nhược Hi, nhưng trải qua Huyết Ảnh Cuồng Sư Tiểu Ảnh trừ đi tạp chất trong cơ thể, bất kể là khí chất hay là khuôn mặt của nàng đều hơn một bậc so với trước đây.

- Này, ngươi khóc cái gì vậy, không phải nam nhân nhà ngươi còn chưa chết sao? Không cần thiết phải khóc đến thương tâm như vậy chứ!

Sở Lâm Phong vẫn còn đang kích thích Dương Nhị.

- Ngươi! Ngươi! Lưu manh! Vô liêm sỉ! Ta... ta... hu hu!

Dương Nhị bị tức giận đến mức nói năng lộn xộn.

- Được rồi, được rồi, không phải ngươi muốn tương lai ta tham gia tỷ võ chiêu thân sao? Nếu ngươi đồng ý tương lai ta lấy ngươi, vậy ngươi khóc cái gì chứ? Còn móc hai mắt ta, chặt hai tay ta, ngươi biết đây là hành động gì không? Đó là mưu sát phụ quân, đáng bị đánh đòn đấy!

Giờ phút này tâm tình của Sở Lâm Phong rất tốt, hấn biết rất nhanh Dương Nhị sẽ không sao nữa. Đối với nữ nhân có lúc phải tàn nhẫn, không nên một mực dung túng, vào một số lúc phải dùng một ít thủ đoạn sắc sảo, như vậy trái lại có thể làm cho nàng muốn gì được đó.

- Ngươi, ngươi đã nhìn thân thể của ta, ngộ nhờ tương lai ngươi, ngươi không cần ta nữa, vậy ta phải làm sao bây giờ?

Dương Nhị không khóc nữa, rất chăm chú nhìn chằm chằm vào Sở Lâm Phong hỏi.

- Ha ha! Hóa ra là ngươi sợ ta không cần ngươi sao? Cái này ngươi yên tâm, tuy rằng con người của ta khá là phong lưu, đời này nhất định sẽ có hai mươi, ba mươi nữ nhân, nhưng cũng sẽ không tới mức không cần ngươi. Dung mạo ngươi cũng khá, chỉ là có chút mạnh mẽ, điểm ấy ta vẫn có thể miễn cưỡng tiếp thu được.

Sở Lâm Phong cảm thấy đã có hiệu quả cho nên tức thì cười nói.

- Hai mươi, ba mươi nữ nhân? Ta mạnh mẽ? Sở Lâm Phong, ngươi có tin hiện tại ta sẽ giết ngươi hay không!

Dương Nhị không nghĩ tới Sở Lâm Phong lại sẽ nói ra lời nói không biết xấu hổ như vậy.

- Ngươi giết ta? Có vẻ như thực lực của ngươi còn chưa đủ để giết chết ta đâu nhỉ, phải biết rằng độc trên người ta đã được giải trừ, cảnh giới cũng tăng lên không ít, nếu không đến đây tỷ thí một chút đi?

Sở Lâm Phong quyết định làm cho Dương Nhị hoàn toàn thần phục ở dưới sự uy nghiêm của mình, nữ nhân tự nhiên phải coi nam nhân là bầu trời của các nàng mới được.

- Không giết được ngươi, ta sẽ tự sát!

Dương Nhị nói xong trong tay xuất hiện một thanh trường kiếm, đang chuẩn bị tự sát.

- Được rồi!

Sở Lâm Phong lớn tiếng quát:

- Nếu ngươi chấp nhận ta thì phải nghe lời của ta, đừng có muốn chết muốn sống ở trước mặt ta. Sở Lâm Phong ta ghét nhất nữ nhân như vậy, ta nói sẽ lấy ngươi thì nhất định có thể làm được, hai mươi, ba mươi nữ nhân? Ngươi coi ta là ai chứ, tùy tiện ai cũng có thể thu được sao? Đừng hạ thấp giá trị của bản thân mình, người có thể làm nữ nhân của Sở Lâm Phong ta nhất định phải là người có thiên phú kinh người và dung mạo nghiêng nước nghiêng thành, cái khác đừng hòng mơ tới.

Dương Nhị nghe Sở Lâm Phong nói xong tức thì mỉm cười:

- Lời ngươi nói là sự thật sao? Không gạt ta chứ?

- Ngươi không tự tin với mình hay là không tự tin về ta?

Sở Lâm Phong hỏi ngược lại, xem ra mục đích của mình đã đạt được.

Lúc này đột nhiên Dương Nhị vọt lên phía trước, ôm lấy Sở Lâm Phong:

- Ta tin tưởng ngươi, ta cũng tin tưởng chính ta, hi vọng sau này ngươi không nên phụ ta!

Trước ngực Sở Lâm Phong cảm giác có hai đồ vật mềm mại ấn vào, cảm giác này rất là thoải mái. Lại thêm hơi thở như hoa lan của Dương Nhị lại càng giống như tưới dầu lên lửa, bụng dưới có cảm giác nóng bỏng. Một vị trí nào đó lập tức có phản ứng, động vào một chỗ mềm mại nào đó.

Tự nhiên Dương Nhị cũng cảm giác được phía dưới truyền đến dị dạng, trên mặt tức thì đỏ lên, lập tức thả Sở Lâm Phong ra rồi nói:

- Không thành thật một chút nào!

Sở Lâm Phong có một loại cảm giác không nỡ buông tay, hiện tại sau khi ở trong người xuất hiện Thuần Dương chi khí thì hẳn đã có thể áp chế được. Hơn nữa còn có thể chậm rãi hút vào bên trong tinh đan để chuyển hóa thành Hồn Độn khí. Đây là chuyện mà trước đây hẳn có muốn cũng không dám nghĩ tới.

Lúc này Huyết Ảnh Cuồng Sư Tiểu Ảnh từ trên mặt đất bò lên, Sở Lâm Phong nhìn thấy rõ ràng da lông của nó đã âm đậm hơn không ít, cái đầu đã trở về như lúc trước, biến hóa như thế nhất định có quan hệ với việc hấp thu độc tố trong cơ thể mình, trong lòng hẳn cảm thấy có chút bất khoan.

- Tiểu Ảnh lại đây!

Sở Lâm Phong nói một câu, sau đó Tiểu Ảnh hùng hục chạy tới, khiến cho Dương Nhị nhìn vào mà sững sờ.

- Sở Lâm Phong, làm sao ngươi lại có được ma thú này chứ? Ta cảm giác nó rất là lợi hại!

- Ha ha, ma thú sủng vật của ta rất là lợi hại, ngươi không nhìn xem ta là ai!

- Hừ! Gia hỏa ngông cuồng tự đại!

Sở Lâm Phong cười cợt sau đó lại nói:

- Nếu như nơi này đã xuất hiện bìa mộ, như vậy nhất định sẽ không tầm thường, chúng ta có cần tìm quanh một chút hay không, không chừng còn có thể phát hiện ra một chút gì đó.

Kỳ thực trong lòng Dương Nhị cũng muốn nhìn một chút xem nơi này có đồ vật cường giả trước đây để lại hay không. Bên trong vẻ nghi hoặc lại có chút lo lắng, dù sao nơi này quá mức quỷ dị.

- Sở Lâm Phong, rất rõ ràng đây là một cái mộ huyết, nhưng đáng tiếc chúng ta cũng không biết lối vào. Hơn nữa bình thường địa phương có bảo tàng đều có rất nhiều cơ quan, lại vô cùng nguy hiểm. Ta thấy hay là thôi đi, lại nói nơi này cũng không an toàn, vạn nhất có ma thú đến hoặc là người của Hải Long học viện, ta cũng không muốn may áo cho những người khác, đừng quên nơi này là địa bàn của Phi Ma Ngô Công.

- Không phải lúc trước ngươi rất chủ động sao, sao trong nháy mắt đã thay đổi cơ chứ? Nữ nhân thực sự là động vật hay thay đổi nhỉ!

Sở Lâm Phong thờ dãi nói.

Sau đó hắn trực tiếp để Tiểu Ảnh trở lại cánh tay của mình. Chậm trễ nhiều ngày như vậy cũng nên làm một chút chuyện gì đó.

Nhìn phương hướng, sau đó hai người nhanh chóng rời đi, đường cũ thì nhất định sẽ không đi được nữa, vạn nhất gặp mặt Phi Ma Ngô Công thì bọn họ sẽ thật sự khó giữ được cái mạng nhỏ này.

Phương hướng Dương Nhị chạy trốn cũng không thể đi được, tùy tiện đã có thể xuất hiện mấy chục con ma thú, nơi đó rất hung hiểm. Ở chỗ này khắp nơi đều tràn ngập nguy cơ, nên cẩn thận một chút mới tốt.

Dọc trên đường đi bình an vô sự, không biết có phải vận may bạo phát hay không mà bọn họ không gặp phải một người học viên nào, cũng không gặp phải một con ma thú nào cả. Sở Lâm Phong một đường vừa đi vừa giao lưu cùng Tiểu Ảnh. Lúc này hắn mới biết được lần này vì trợ giúp mình mà Tiểu Ảnh tiêu hao vô cùng lớn, toàn bộ năng lượng của cự xà đã bị dùng hết, không có nửa tháng thì sẽ không khôi phục lại được.

Dọc trên đường đi hai người cười cười nói nói, cảm tình cũng tăng tiến lên không ít, đi mấy canh giờ cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, đang chuẩn bị tìm một nơi yên tĩnh để nghỉ ngơi thì có tiếng chiến đấu từ đằng xa truyền tới.

- Dương Nhị, ngươi có nghe thấy không, có người đang đánh nhau!

Sở Lâm Phong cảm thấy có cơ hội, lập tức hỏi.

- Nghe thấy, nhân số cũng không ít, sao nào? Ngươi muốn đi tham gia trò vui hay sao?

Dương Nhị cũng nhìn ra tâm tư của Sở Lâm Phong.

- Hừ, đây chính là nơi có rất nhiều ma tinh, lẽ nào ngươi không muốn sao?

Sở Lâm Phong đã quyết định đi tới xem một chút, nếu như có cơ hội thì hắn cũng không để ý mà giết mấy người.

- Sợ rằng hai người chúng ta sẽ không làm nổi, vạn nhất nhân số của đối phương có quá nhiều, như vậy sẽ bị thiệt thòi.

Kỳ thực Dương Nhị cũng muốn đi, thế nhưng trước khi qua nàng phải nhắc nhở Sở Lâm Phong, khi nam nhân làm việc rất là dễ kích động, vạn nhất phạm phải sai lầm thì cái được không đủ bù đắp cái mất.

- Tùy cơ ứng biến, có cơ hội thì cứ xuống tay, không được thì bỏ chạy chạy, dùng tốc độ của ta người bình thường sẽ không đuổi kịp!

Sở Lâm Phong nói rất tự tin, nói tới chạy trốn là bởi vì làm dao động Dương Nhị, không phải vạn bất đắc dĩ thì hắn sẽ không chạy trốn.

- Biết ngươi là người biến thái rồi, chúng ta đi thôi!

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Xem cuộc vui

Hai người lặng lẽ đi về phía truyền đến tiếng đánh nhau, bất cứ lúc nào cũng chú ý thân thể của mình, để tránh khỏi bị người ta phát hiện ra.

Đi tới phía sau một tảng đá lớn, Sở Lâm Phong và Dương Nhị dừng lại, lúc này khoảng cách của bọn họ với địa điểm chiến đấu cũng chỉ có xa hơn trăm thước.

Sở Lâm Phong từ phía sau tảng đá lớn nhìn thấy rõ người chiến đấu ở nơi này lại có mấy chục người, tất cả đều là học viên của Thiên Long học viện, trong đó còn có hai bóng người rất là quen thuộc, Ngưu Thiên và Đường Ly.

Lúc này Dương Nhị cũng đã nhìn thấy bọn họ:

- Sở Lâm Phong, sao bọn họ lại đi đánh nhau với người khác cơ chứ? Chẳng lẽ đang tranh cái gì? Ngươi có muốn đi hỗ trợ không, hai vị này nhưng là bằng hữu của ngươi đó.

- Giúp thì nhất định phải giúp, ngươi xem bên Ngưu Thiên này có bảy người, đối phương có chín người, hiện nay không ngờ lại là cục diện ngang nhau, chúng ta cứ nhìn một chút xem. Chờ tới lúc bọn hắn gặp nguy hiểm thì lại đi ra, hiện tại đi ra sẽ bị người ta nói chúng ta thừa dịp cháy nhà hôi của.

Sở Lâm Phong nghiêng đầu cười nói với Dương Nhị.

- Sao ngươi lại nói chuyện hỗ trợ như là chuyện phiếm vậy chứ, nếu như ta gặp phải nguy hiểm mà có người trợ giúp, nhất định sẽ chỉ có vô cùng cảm kích, quả thật không biết ngươi nghĩ như thế nào.

Dương Nhị cảm thấy Sở Lâm Phong làm việc không ra bài dựa theo lẽ thường.

- Người suy nghĩ một chút đi, nếu như chuyện mà bọn họ có thể quyết định được mà lại ngoài ý muốn có thêm hai người chia sẻ, chúng ta đi ra, bọn họ sẽ không giống như lời người nói đầu. Động tới lợi ích là một chuyện rất là phiền phức, thế nhưng nếu như bọn họ gặp phải nguy hiểm thì chính là một cái cục diện khác, chỗ tốt thế nào có lẽ người cũng hiểu rõ, chúng ta nhận được chỗ tốt cũng là chuyện rất đương nhiên.

-Ồ, không nghĩ tới người còn nghĩ xa như vậy, tâm cơ rất sâu đó!

- Không sâu thì sao có thể khiến cho người khẳng khẳng nhất mực yêu ta cơ chứ?

- Ai yêu người? Tên vô lại nhà người.

- Có người thích ta đó, ha ha ha ha!

Tiếng của hai người không lớn, đây là vì không muốn để cho người khác biết được. Thế nhưng giờ phút này Dương Nhị lại đỏ cả mặt lên, đối với Sở Lâm Phong nàng hận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, thế nhưng lại không có một chút biện pháp nào cả.

Lúc này, đột nhiên truyền đến một tiếng nổ mạnh rất lớn, sau đó tảng đá đám người Sở Lâm Phong tránh né chấn động, Sở Lâm Phong nhìn thấy có ít nhất năm người bị đánh bay lên khỏi tại chỗ.

- Đây là cái gì vậy? Tại sao lại có uy lực lớn như vậy chứ?

Sở Lâm Phong chân chờ hỏi Dương Nhị.

- Rất giống như là hỏa dược, tại sao nơi này có thể có hỏa dược được chứ? Chẳng lẽ có đệ tử Lôi gia sao?

Dương Nhị cũng cảm thấy rất là kỳ quái.

Mà lúc này bên trong vòng chiến, Ngưu Thiên mặt mày xám xịt mắng:

- Là ai ở trong tối ám toán ta thế, lăn ra đây cho ta.

Đường Ly cũng rất tức giận nói:

- Rác rưởi Lôi gia, người khác không biết người thế nhưng nãi nãi lại rất là rõ ràng, người dám dùng Bạo Liệt tiễn để làm nãi nãi ta nổ, ta muốn người chết rất khó coi.

Năm người bị nổ tay thì có ba người không bò lên được, hai người khác thì người đầy vết máu, bên Ngưu Thiên có hai người, hai người không đứng dậy được, đối phương có ba người, uy lực nổ tung này đúng là quá lớn.

- Bạo Liệt tiễn này lợi hại như vậy sao? Chẳng lẽ Đường Ly biết là ai sao?

Sở Lâm Phong hỏi.

- Đương nhiên, Bạo Liệt tiễn này là hỏa khí độc môn của Lôi gia, cũng giống như Lưu Tinh Hóa Vũ của Dương môn ta vậy, Lôi gia cũng lấy hỏa khí làm tên. Ở đế quốc Thiên Long cũng là một gia tộc rất khó dây vào, có cùng cội nguồn nhất định với Dương gia chúng ta, dù sao đều là thế gia hỏa khí, chỉ là lần này lại nổ người của Đường gia, có trò hay để nhìn rồi.

Dương Nhị nhìn Sở Lâm Phong nói, dường như nàng không quan tâm tới bằng hữu tốt như Đường Ly vậy.

- Đường gia rất lợi hại sao, so với Dương gia các người ai có thể lực to lớn hơn vậy?

- Đường gia cũng không được tính là gia tộc quá trâu, chỉ có thể coi là gia tộc trung, cao cấp, gia tộc lợi hại hơn so với Đường gia có rất nhiều, ví dụ như Liễu Gia, Cô Tô gia, còn có Hiên Viên gia... Bên trong những gia tộc này, cao thủ Thiên Vũ cảnh chỉ ít cũng có ba người trở lên, nhiều nhất Đường gia chỉ có một người mà thôi.

- Cường giả Thiên Vũ cảnh? Nhà người có không?

Sở Lâm Phong cười nói.

- Muốn nghe tìm hiểu hư thực của Dương môn chúng ta hay sao? Không nói cho người biết.

Dương Nhị tiếp tục nói:

- Chỉ là nếu như Thiên Vũ cảnh dám tới Đường môn gây sự, như vậy nếu có mười người đến thì nhiều nhất chỉ có thể có một người chạy ra được mà thôi. Câu trả lời như vậy người đã thỏa mãn chưa?

- Trâu bò!

Sở Lâm Phong cười nói.

Nhưng trong lòng hắn lại không nói gì:

- Thiên Vũ cảnh đến mười người thì chỉ có một người chạy ra được, người cho rằng Dương gia người có cao thủ Thần Vũ Cảnh sao? Nói chuyện không dùng não, hoàn toàn là một gốc rễ.

Lúc này từ đằng xa có đi tới một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi đi tới, vẻ mặt lạnh lùng, trên lưng có đeo mấy mũi tên quái lạ, trong tay nắm một cái trường cung màu vàng.

- Lôi Nhất tam ban phổ thông, có người nói hắn là nhân vật rất lợi hại trong ban phổ thông, đang chuẩn bị xung kích ban loại ưu, đặc biệt là hỏa khí của hắn lại càng lợi hại.

Một người học viên trong đó giật mình nói.

Lôi Nhất đi đến nơi cách đám người Ngưu Thiên đại khái hai mươi thước thì mới ngừng lại, lấy ra một mũi tên ở trên lưng, rất là phách lối nói:

- Là ai muốn tìm Lôi mỗ tính toán món nợ? Ai muốn ta bị chết rất khó coi chứ?

Bạo Liệt tiến có thể trực tiếp giết võ giả Địa Vũ Cảnh tam trọng thiên, gần như Lưu Tinh Hóa Vũ của Dương Nhị, võ giả Địa Vũ Cảnh tứ trọng thiên cũng có thể oanh sát thành trọng thương, cho nên lời của Lôi Nhất rơi vào trong tai mọi người làm cho bọn họ cảm thấy rất là khó chịu.

- Là ta nói, có bản lĩnh thì lại bắn ra một mũi tên nữa thử xem, chỉ biết bắn tên trộm thì có gì là tài ba cơ chứ!

Ngưu Thiên vô cùng tức giận, mình bị người khác nỏ mà còn không thể nói chuyện, nào có đạo lý như vậy chứ?

- Lôi Nhất, đừng có hung hăng, người cũng không nhìn một chút xem nơi này là nơi nào mà lại dám làm càn ở chỗ này. Người cho rằng bằng Bạo Liệt tiến trong tay người thì có thể làm cho mọi người sợ hãi sao? Nãi nãi ta còn không tin!

Tính khí khủng long bạo chúa của Đường Ly nổi lên, coi như là thiên vương lão tử thì nàng cũng không quan tâm, hướng hồ là Lôi Nhất.

Đám người đang chiến đấu với đám người Ngưu Thiên cũng rất khó chịu, người phía bên mình cũng vừa chết lại có hai người bị thương, tiểu tử này không nói không chừng trực tiếp bắn tên trộm đánh lén, hiện tại lại còn trắng trợn nhắm mũi tên về phía bên mình, hoàn toàn không có đặt mọi người vào trong mắt.

- Cái này, ta thấy ân oán giữa chúng ta nên tạm thời bỏ qua, đợi giải quyết tiểu tử kia rồi lại nói, dù sao chúng ta cũng chỉ vì tranh cướp quyền lãnh đạo mà thôi. Không nghĩ tới tên này trực tiếp giết chết ba người, mối thù này chúng ta phải báo!

Một thiếu niên mặc trang phục màu tím bên đối phương nói.

Ngưu Thiên nhìn Đường Ly một chút, lại nhìn đội viên bên cạnh mình một chút, sau đó nói:

- Như vậy chờ giải quyết tiểu tử này xong chúng ta sẽ lại tranh đoạt, chỉ là uy lực tên của hắn quá lớn, chúng ta phải ứng phó như thế nào đây?

Lôi Nhất nhìn thấy đám người Ngưu Thiên lại không đánh, hơn nữa thỉnh thoảng còn nhìn về phía hắn, dường như đang thương lượng cái gì đó. Hắn lập tức có phản ứng lại, mấy tên này lại cùng chung mối thù, chuẩn bị đối phó với mình.

- Đây, ta cho các người một phút, để ma tinh xuống dưới đất, sau đó nhanh chóng rời đi, nếu không đừng trách Bạo Liệt tiến của ta không có mắt.

Mặc dù Lôi Nhất biết đám người Ngưu Thiên chuẩn bị đối phó với mình, nhưng hắn hết sức tự tin đối với Bạo Liệt tiến của mình.

- Mọi người phân tán ra, như vậy hắn sẽ không biết nên bắn ai, sau đó mọi người chậm rãi hình thành xu thế vây quanh, vây hắn lại. Ta cũng không tin chúng ta nhiều người như vậy còn không làm gì được một mình hắn.

Thiếu niên mặc trang phục màu tím nói chuyện với Ngưu Thiên lúc trước lên tiếng nói.

Mọi người đều cảm thấy hắn nói rất có đạo lý, cả đám dồn dập chạy đi về bốn phía, khiến cho Lôi Nhất cảm mũi tên trong khoảng thời gian ngắn không biết nên làm như thế nào.

Dương Nhị và Sở Lâm Phong thì lại lảng lảng nép ở sau ở tảng đá lớn nhìn tình cảnh này, nếu như Ngưu Thiên và Đường Ly gặp nguy hiểm chân chính, như vậy Sở Lâm Phong sẽ cảm nhận được trước tiên. Chỉ là hiện tại trong lòng hắn có chút kỳ quái, không biết ma tinh và hồng diệu thạch có tác dụng gì.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Dương nhị biểu diễn thiên phú

- Sở Lâm Phong, người nói xem tên này có chết hay không?

Dương Nhị nhỏ giọng hỏi.

- Sẽ không, tên này đã thấy mức độ nghiêm trọng của sự việc, ta dám khẳng định hắn sẽ chạy, Bạo Liệt tiền là thứ đánh xa, một khi bị vây quanh thì sẽ không thể sử dụng được, tiểu tử này không ngu ngốc như vậy.

Từ rất xa Sở Lâm Phong nhìn Lôi Nhất, lại phân tích nói.

Đúng như dự đoán, sau khi Sở Lâm Phong nói xong thì Lôi Nhất kia đã theo trực giác bắn ra một mũi tên:

- Phanh!

Tiếng nổ mạnh tức thì vang lên, một học viên rất không may mắn bị nổ bay, kết quả nhất định chỉ có hai chữ, tử vong.

Mà hắn thì lại xoay người chạy trốn như không muốn sống, khoan hãy nói gì khác, tốc độ của hắn rất nhanh, lập tức chạy đi đến rất xa, khiến cho đám người Ngưu Thiên chuẩn bị vây quanh hắn phiền muộn muốn chết.

- Lôi Nhất, tốt nhất đừng rơi vào trong tay ta, nếu không ta sẽ làm cho người sống không bằng chết!

Thiếu niên mặc màu tím quát.

- Ta cũng sẽ khiến cho người nếm thử tư vị nắm đấm của ta.

Ngưu Thiên cũng tức giận nói.

- Lần sau nhất định ta sẽ chặt hai chân của người đi, xem người còn chạy thể nào nữa, tức chết ta rồi!

Đường Ly cũng rất là bất mãn, không ngờ hôm nay lại bị tên này nổ nằng.

- Sau đó là tới phiên chúng ta tranh quyền lãnh đạo, ở đây khắp nơi đều tràn ngập nguy hiểm, chỉ có tạo thành đội ngũ mạnh mẽ thì mới có thể hoàn thành nhiệm vụ, học viên lạc đàn bất cứ lúc nào cũng phải đối mặt với nguy hiểm, thậm chí có nguy hiểm liên quan tới sinh mệnh.

Thiếu niên mặc y phục màu tím nói.

Sở Lâm Phong và Dương Nhị cách khá xa, đối với lời của thiếu niên mặc y phục màu tím cũng không nghe thấy rõ ràng lắm, chỉ là hai người có thể kết luận, nhất định là đang thương lượng cái gì đó.

- Sở Lâm Phong, không bằng chúng ta đi ra ngoài đi, ta xem bọn họ cũng không phải đang chân chính liều chết, không cần thiết phải trốn ở chỗ này.

Dương Nhị không nhận được nói.

- Được rồi, chúng ta đi ra xem bọn họ một chút, xem rốt cuộc là vì cái gì mà đánh nhau tới mức chết sống, ta có cảm giác dường như bọn họ đang tranh cướp cái gì đó vậy.

Sở Lâm Phong nói xong lập tức cùng với Dương Nhị đi ra ngoài từ phía sau tảng đá lớn, sự xuất hiện của hai người lập tức thu hút sự chú ý của đám người Ngưu Thiên.

Sở Lâm Phong bởi vì được Dương Nhị dịch dung vì vậy mọi người đều không nhận ra hắn, chỉ là Dương Nhị thì lại không giống, giờ phút này Đường Ly đã trực tiếp chạy tới.

Nhìn thấy Dương Nhị đi chung với một nam tử xa lạ, nàng cảm thấy kỳ quái. Với sự hiểu biết của nàng đối với Dương Nhị, nhất định sẽ không cùng đi với một nam nhân, thế nhưng nhìn dáng vẻ của hai người dường như quan hệ cũng không tệ lắm.

- Dương Nhị, sao người lại đi tới nơi này? Trên đường này có gặp phải nguy hiểm không? Người này là ai?

Đường Ly liên tục đưa ra câu hỏi, như đạn pháo vậy.

Chỉ là nàng mơ hồ cảm thấy thiếu niên xa lạ này có một loại cảm giác rất quen thuộc, đặc biệt là cặp mắt kia của hắn, cảm giác rất giống người kia.

Ngưu Thiên và thiếu niên kia cũng đi tới, hai người đột nhiên xuất hiện có thể sẽ thay đổi thế cục bây giờ, nếu như Dương Nhị là bằng hữu của Đường Ly, như vậy nhất định sẽ đứng ở phía bên mình, chuyện này khiến cho trong lòng thiếu niên kia mơ hồ cảm thấy có chút không đúng.

Sau khi Dương Nhị nhìn thấy Đường Ly và Ngưu Thiên, nàng quyết định làm ác với Sở Lâm Phong một lần, nàng dùng vẻ mặt đau khổ nói:

- Ta cũng không quen biết người này, dọc trên đường đi hắn lại muốn mang ta đi với hắn, nếu như ta không đồng ý thì hắn sẽ động thủ với ta, ta không lợi hại bằng hắn, vì lẽ đó trên đường đi tới đây vẫn bị hắn bắt nạt, Đường Ly nguoi đến giúp ta một chút.

- Cái gì? Còn có người như thế sao? Nếu hắn dám bắt nạt nguoi, vậy hôm nay nhất định ta sẽ lấy lại công đạo cho nguoi, lửa giận không trút lên được trên người tôn tử Lôi Nhất kia thì cứ trút lên trên người hắn vậy.

Đường Ly tức thì cả giận nói.

Trên mặt Sở Lâm Phong tối sầm lại, không nghĩ tới Dương Nhị sẽ chinh mình như vậy. Chỉ là hiện tại mình dịch dung cho nên đương nhiên bọn họ sẽ không nhận ra, không bằng cứ y theo ý của nàng, sau đó cho bọn họ một chút niềm vui bất ngờ vậy.

Ngưu Thiên cũng nghe thấy Dương Nhị nói, hắn cũng rất tức giận, không khỏi kêu lên:

- Đây, tiểu tử kia, vì sao nguoi lại dám bắt nạt bằng hữu của ta, nếu hôm nay không nói rõ ràng thì ta sẽ không để yên cho nguoi đâu!

Nhìn thấy tiểu tử Ngưu Thiên này, Sở Lâm Phong đã cảm thấy rất buồn cười, tên gốc này vẫn có lúc rất đáng yêu, hoàn toàn là người thẳng thắn, người như vậy chỉ cần nguoi đối xử tốt với hắn thì hắn sẽ đối xử với nguoi tốt hơn nữa.

Sở Lâm Phong cố ý hạ thấp giọng nói:

- Ta thấy nàng là một nữ nhân yếu đuối, đương nhiên phải chăm sóc cho nàng rồi. Nguoi hỏi nàng xem rốt cuộc ta có bắt nạt nàng không? Các nguoi đừng tưởng rằng nhiều người là ta sẽ sợ, ta nói cho các nguoi biết, ta quen Sở Lâm Phong đó.

- Nguoi biết Sở Lâm Phong? Có phải nguoi đã gặp hắn hay không, hiện tại hắn ở nơi nào?

Đường Ly vội vã tiến lên hỏi, có thể thấy được nàng rất quan tâm đối với Sở Lâm Phong.

Sở Lâm Phong cũng không nghĩ tới khủng long bạo chúa cái này lại quan tâm mình như thế, trong lòng hắn cũng có chút cảm động. Chỉ là lời nói dối này vẫn phải tiếp tục nói:

- Trước đây không lâu ta quen biết với hắn, chỉ là hắn, hắn...

Sở Lâm Phong cố ý dừng lại, câu dẫn Đường Ly, mà quả nhiên Đường Ly đã bị lừa:

- Hắn làm sao, nguoi nói mau đi!

Sở Lâm Phong lén lút liếc nhìn Dương Nhị một cái, trong lòng cười nói:

- Lần này xem ai chinh ai!

- Hắn, hắn vì cứu ta cho nên đã bị nữ tử này chém giết, đều do ta vô dụng, lúc đó chúng ta đều trúng rồi độc dược của nàng, cả người vô lực, Sở Lâm Phong vì bảo hộ cho ta đi, cho nên nhất định đã bị nàng giết. Bởi vì sau đó ta không nhìn thấy hắn, trái lại còn nhìn thấy ma nữ này, nàng có độc dược cho nên ta chỉ có thể nghe lời của nàng, trên đường này đã chịu khổ không ít rồi đó.

Sở Lâm Phong nói năng có chút lộn xộn, như vậy mới có thể khiến cho người ta tin tưởng lời của mình hơn.

Dương Nhị ở một bên nghe xong quả thực tức giận đến mức hận không thể trực tiếp cho hắn một chương, tên này nói dối mặt không đổi, tim không đập nhanh, dường như là thật vậy.

Tin tức về Sở Lâm Phong nghe vào trong tai của người khác sẽ không tin tưởng, thế nhưng Đường Ly lại tin tưởng không nghi ngờ, bởi vì chỉ có nàng biết trên người Dương Nhị có độc dược, đó là Thập hương nhuyễn cân tán mà Đường Ly tự mình cho nàng, nàng cũng không ngờ đến độc dược này sẽ hại nam nhân của mình.

- Dương Nhị, lời hắn nói có đúng là sự thực hay không? Nguoi giết chết Sở Lâm Phong sao?

Ngữ khí của Đường Ly có chút không đúng, mặc dù đối phương là bằng hữu tốt, nhưng Sở Lâm Phong là người mà nàng yêu sâu đậm, giữa hai người thì nhất định cân nặng của người sau sẽ lớn hơn.

Dương Nhị tỏ rõ về giận dữ nhìn Sở Lâm Phong, sau đó nói:

- Đường Ly, nguoi đừng có tin hắn, sao ta có khả năng là đối thủ của Sở Lâm Phong được chứ? Sở Lâm Phong bị hắn chém giết, chỉ là ta cũng có trách nhiệm rất lớn.

Nếu Sở Lâm Phong nguoi đã muốn chơi, như vậy bốn tiểu thư sẽ chơi với nguoi, xem cuối cùng bọn họ sẽ động thủ với người nào, trên mặt nàng lập tức xuất hiện một nụ cười gằn. Bởi vì nàng đã nhìn ra trong lòng Sở Lâm Phong cả kinh.

Đường Ly nhìn thiếu niên trước mặt này một chút, lại nhìn Dương Nhị một chút sau đó hỏi:

- Ngươi có trách nhiệm rất lớn? Vì sao lời này lại nói thế?

Quả thực Dương Nhị rất có thiên phú biểu diễn, lúc này bên trong ánh mắt mê người kia có nước mắt chảy ra, cả người còn cố ý làm ra vẻ thương tâm gần chết, nói:

- Sau khi ta truyền tống vào không lâu thì đã gặp phải Sở Lâm Phong, chúng ta kết bạn đồng thời săn giết ma thú, sau đó gặp phải người của Hải Long học viện, hần, hần chính là người của Hải Long học viện. Bởi nhân số quá nhiều, tuy rằng thực lực của Sở Lâm Phong mạnh mẽ, nhưng bởi vì muốn chăm sóc ta, vì lẽ đó mới bị thương, ta thấy hần bị thương cho nên mới hoảng hốt. Lập tức tung Thập hương nhuyễn cân tán ra, kết quả ngay cả hần cũng đồng thời trúng chiêu, sau đó đương nhiên mới bị người bên ngoài không trúng độc giết. Người chém giết Sở Lâm Phong chính là hần.

Dương Nhị nói xong còn cố ý chỉ về phía Sở Lâm Phong, con mắt còn cố ý nháy mấy cái với hần, ý tứ như là đang nói, lần này còn không hại chết ngươi được sao?

Lúc này Sở Lâm Phong thật sự có một loại cảm giác có trăm miệng cũng không thể bào chữa được, tư vị bị oan ức quả thật không dễ chịu.

Còn chưa mở miệng giải thích thì đã nhìn thấy ánh mắt như hận không thể ăn tươi nuốt sống hần của Đường Ly:

- Tiểu tử, hôm nay nầy nầy muốn ngươi chết!

Sau khi gặm lên giận dữ, nàng nhanh chóng đâm ra một kiếm về phía Sở Lâm Phong...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 113: Đánh bại ngươi ta chỉ cần một chiêu

- Ngốc nữ nhà ngươi lại đi tin là thật sao?

Trong lòng Sở Lâm Phong buồn cười, thế nhưng công kích của Đường Ly cũng không yếu, hần không thể xem thường quá mức, cho nên lập tức thi triển Di Hình hoán ảnh một cái, vọt ra ngoài hơn mười thước.

Đối với thân pháp của thiếu niên này, Đường Ly cảm giác hết sức quen thuộc, sau khi công kích thất bại nàng ra vẻ nghi hoặc nhìn đối phương nói:

- Ngươi... Ngươi rốt cuộc là ai?

Đây rõ ràng chính là thân pháp của Sở Lâm Phong mà.

Sở Lâm Phong nhìn Đường Ly không công kích mình nữa, hần cười nói:

- Thực sự là ngực lớn nhưng không có đầu óc, ngay cả nam nhân của ngươi mà cũng không nhận ra, ta thật sự không biết nói gì với ngươi nữa!

Vốn Đường Ly định nổi giận, nhưng giờ phút này Sở Lâm Phong lại phục hồi âm thanh vốn có, thứ duy nhất không có thay đổi chỉ là bên ngoài của hần mà thôi. Thế nhưng vóc người của hần và giọng điệu nói chuyện lại rất tương tự với Sở Lâm Phong, làm cho Đường Ly trong khoảng thời gian ngắn không biết nên làm như thế nào cho phải.

- Ngươi là Lâm Phong? Làm sao có khả năng được chứ?

Đường Ly có cảm giác như bị dao động, lại nhìn Dương Nhị một chút, phát hiện ra cũng không giống như nàng đang nói dối, vẻ mặt và ngữ khí này rất là chân thực.

Ngưu Thiên cũng cảm thấy kỳ quái:

- Này, rốt cuộc ngươi là ai? Không nói rõ thì ngày hôm nay ta sẽ giết chết ngươi!

- Lão Ngưu, có phải ngươi ngứa da không? Ta không ngại gãi cho ngươi đâu, để xem ngươi còn thối da bò được nữa không!

Sở Lâm Phong ngoài cười nhưng trong không cười nói.

- Ha ha! Ta biết ngươi chính là Sở Lâm Phong mà, chỉ có ngươi mới gọi ta là lão Ngưu, sao huynh đệ ngươi lại biến thành dáng vẻ này rồi, rốt cuộc chuyện này là sao?

Ngưu Thiên lập tức phản ứng lại, chuẩn bị cho Sở Lâm Phong một cái ôm hùng hồn.

- Dừng, ta không có ham muốn này, có phải hiện giờ ta rất tuần tú, rất phong cách hay không?

Sở Lâm Phong nói xong còn cố ý làm ra một tư thế rất là đắc ý.

- Lâm Phong, ngươi muốn chết, có người nào chọc ghẹo người khác như ngươi không?

Đường Ly cũng xác định thiếu niên này chính là Sở Lâm Phong mà gần đây mình sáng nhớ chiều mong, giờ phút này nàng lại có chút không kìm chế được, trong mắt xuất hiện nước mắt.

- Ngay cả nam nhân của ngươi cũng dám động thủ giết, ngươi thật sự có năng khiếu lắm đó!

Sở Lâm Phong cười đi tới trước mặt Đường Ly, trực tiếp ôm nàng vào trong ngực sau đó tiếp tục nói:

- Được rồi, đừng khóc, chuyện này chỉ có thể trách Dương Nhị mà thôi, vì sao các ngươi lại đánh nhau, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra vậy?

Dương Nhị trừng mắt nhìn Sở Lâm Phong một chút sau đó cũng đi tới bên người Đường Ly. Chỉ là nhìn thấy Sở Lâm Phong ôm Đường Ly vào trong ngực, trong lòng nàng có một loại cảm giác chua xót.

- Đường Ly, đừng nóng giận, chúng ta cũng chỉ muốn cho các ngươi một niềm vui bất ngờ mà thôi.

- Niềm vui sao? Suýt chút nữa ta đã chết rồi, quên đi, các ngươi không có chuyện gì là tốt rồi! Hiện giờ không cần phải để ý tới chuyện này nữa, các ngươi đã đến rồi, như vậy hẳn là chuyện này có thể giải quyết được.

Đường Ly lập tức nín khóc mỉm cười nói.

Lúc này thiếu niên mặc y phục màu tím kia cũng tới đây, nhìn thấy hai người vừa tới lại là bằng hữu của đám người Ngưu Thiên, quan hệ còn rất không bình thường, nhưng vì quyền lãnh đạo cho nên hắn cũng không kiêng kỵ được nhiều như vậy.

- Đây, tiểu tử mới đến kia, các ngươi ôm đủ chưa, nơi này có rất nhiều người đó, làm phiền chú ý hình tượng chút. Chúng ta còn có việc quan trọng chưa xử lý, đừng có làm chậm trễ chuyện của chúng ta.

Sở Lâm Phong nhìn thiếu niên này một chút, sau đó cười nói:

- Ngươi rất hung hăng, cũng rất ngông cuồng, chỉ là không biết có tiền vốn để ngông cuồng hay không. Dám kêu gào ở trước mặt lão tử, ngươi có tin lão tử sẽ dùng một kiếm bỏ đời ngươi không?

- Dừng, Lâm Phong, hắn cũng không có thâm cừ đại hận với chúng ta, mọi người đều là người trong một học viện, không cần thiết phải tuyệt tình như vậy!

Đường Ly lập tức ngăn cản nói.

- Nhìn dáng vẻ này, dường như thực lực của ngươi cũng không tệ, coi như Ngưu Thiên có sự gia nhập của ngươi thì lão tử cũng không để ý, chém lão tử? Lão tử sẽ xé xác ngươi.

Thiếu niên kia nói rất ngông cuồng.

Thực lực của Sở Lâm Phong, đám người Ngưu Thiên và Đường Ly đã từng thấy, Dương Nhị thì càng không cần phải nói, ở trong lòng nàng, Sở Lâm Phong chính là một quái vật, xem ra nhất định thiếu niên này sẽ phải chịu khổ rồi.

- Nếu không chúng ta tỷ thí một chút đi? Nếu như ngươi thắng, bên chúng ta đều nghe lời ngươi, nếu như ta thắng thì các ngươi phải nghe ta. Chỉ là sau đó ngươi phải gọi lão tử là đại ca!

Sở Lâm Phong cười nói.

- Không nghĩ tới sự can đảm của ngươi còn không nhỏ như vậy, vậy hôm nay ta sẽ khiến cho ngươi thua tâm phục khẩu phục.

Thiếu niên nói xong trường kiếm trong tay kéo theo mấy đóa kiếm hoa, mang theo một luồng kiếm khí sắc bén công kích về phía Sở Lâm Phong.

Nói đánh là đánh, tên này thật là cực phẩm, mà đối với một kiếm này Sở Lâm Phong cũng không để ở trong lòng, hắn vội vàng đẩy Đường Ly ra, chờ tới khi mũi kiếm cách thân thể còn nửa thước thì hắn nhanh chóng thi triển Di Hình hoán ảnh, mang theo một đạo tàn ảnh biến mất ở tại chỗ.

Thiếu niên kia giật mình nhìn Sở Lâm Phong xuất hiện cách đó hơn mười thước nói:

- Không nghĩ tới tốc độ của ngươi nhanh như vậy, chẳng trách ngươi có tiền vốn để ngông cuồng, chỉ là nếu chỉ có tốc độ thì còn xa không được, hôm nay ta sẽ khiến cho ngươi xem một chút cái gì gọi là võ kỹ chân chính.

Nói xong trường kiếm trong tay hấn tức thì phát ra một đạo ánh sáng màu đỏ, đây là tượng trưng cho việc lĩnh ngộ nguyên tố hỏa, trong nháy mắt một đạo kiếm khí mang theo khí tức cực nóng từ kiếm trong tay của hấn bắn ra, không khí chung quanh cũng đang rung động ùng ùng, xem ra nhiệt độ không thấp, nếu như dùng để nướng thịt thì có thể tiết kiệm không ít củi lửa.

Khỏe miệng Sở Lâm Phong khẽ mỉm cười, lập tức thì triển ra Lăng Ba vi bộ, Truy Phong Kiếm Quyết thức thứ bảy Phong Quyền Tàn Vân cũng đồng thời xuất hiện, kiếm khí sắc bén mang theo một đạo tàn ảnh đan xen vào với kiếm khí của thiếu niên.

Chiều này Sở Lâm Phong chỉ dùng năm phần mười lực đạo, hấn sợ không cẩn thận làm cho tiểu tử này chết. Thế nhưng Sở Lâm Phong đã quá khinh thường đối phương, lóc xoáy do Phong Quyền Tàn Vân hình thành cũng không mang đến thương tổn quá lớn cho hấn.

Thực lực của thiếu niên này cũng không tệ, kiếm khí đan xen vào nhau tức thì phát ra tiếng nổ ong ong vang rền, trên mặt đất cứng rắn xuất hiện vết nứt, sau đó lan tràn ra chung quanh.

Phong Quyền Tàn Vân của Sở Lâm Phong và thiếu niên lĩnh ngộ nguyên tố hỏa kia dường như có thực lực tương đương, rất nhanh hai đạo kiếm khí đã biến mất hầu như không còn, chỉ là một trước một sau, Sở Lâm Phong trước tiên, thiếu niên kia thì sau.

Hiển nhiên, kiếm của thiếu niên kia cũng trực tiếp đột phá phòng ngự của Sở Lâm Phong mà đi tới trước mặt hấn.

Thấy cảnh này mọi người đều rất giật mình, chỉ có ngoại trừ Dương Nhị ra, đối với tên Sở Lâm Phong này nằng im lặng, ngay cả ma thú cấp bảy cũng có thể chém giết, hiện tại lại giả làm heo ăn thịt hổ.

Ngưu Thiên và Đường Ly đều âm thầm lo lắng thay cho Sở Lâm Phong, tuy rằng lúc trước ở trên Sinh tử đài Sở Lâm Phong đã thể hiện ra thực lực không tệ, thế nhưng thực lực của thiếu niên này bọn họ cũng biết, so với hai người mình còn mạnh hơn.

Nhưng xem dáng vẻ của Sở Lâm Phong, rất rõ ràng là thiếu kinh nghiệm thực chiến, rất dễ dàng ăn thiệt thòi.

Ngay khi hai người cảm thấy Sở Lâm Phong không có cách nào để đỡ được chiêu kiếm này thì Sở Lâm Phong đột nhiên biến mất ở trước mặt của thiếu niên, mang theo một đạo tàn ảnh lại xuất hiện ở khoảng cách ngoài mười thước.

Thiếu niên này tỏ rõ vẻ kinh dị nhìn Sở Lâm Phong nói:

- Công phu chạy trốn của ngươi cũng lợi hại như miệng lưỡi của ngươi vậy, nếu như muốn làm lão đại, dựa vào chút bản lĩnh này thì không thể phục chúng nhé. Lấy ra bản lĩnh thật sự của ngươi, ta không muốn lãng phí thời gian!

Sở Lâm Phong rất xem thường nói với thiếu niên này:

- Ta sợ ta không cẩn thận chém giết ngươi, không có ai gọi ta là lão đại, như vậy chẳng phải rất buồn sao? Đừng không biết tốt xấu, đánh bại ngươi ta chỉ cần dùng một chiêu, giết ngươi cũng như thế, chỉ là trên vấn đề cường độ mà thôi, ngươi lựa chọn như vậy sao?

- Được! Đủ cuồng, quả nhiên miệng lưỡi lợi hại, ta không có vấn đề gì. Ngươi muốn làm gì thì cứ làm như thế đi, hiện giờ để ta nhìn xem ngươi định dùng một chiêu đánh bại ta như thế nào!

Thiếu niên này cũng rất xem thường đối với vẻ ngông cuồng tự đại của Sở Lâm Phong.

- Cẩn thận!

Sau khi Sở Lâm Phong nói xong, Thanh Sương kiếm trong tay trực tiếp tuốt tay bắn ra, hiện tại hấn dùng Tâm kiếm đã càng thuần thục, lấy tâm ngự kiếm, kiếm tùy tâm động, trong nháy mắt Thanh Sương kiếm đã đến trước mặt của thiếu niên này...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Làm nữ nhân của ngươi rất tốt

Dùng bội kiếm làm ám khí để thi triển, thiếu niên này cảm thấy có chút buồn cười, chỉ là ánh kiếm xuất hiện trên thân kiếm này lại không yếu, có lẽ uy lực cũng không nhỏ, hấn lập tức vội vàng dùng trường kiếm trong tay để chống lại, nhưng đáng tiếc kiếm của hấn cũng không phải là thần binh lợi khí, rất nhanh đã xuất hiện vết nứt, sau đó bị đánh gãy.

Bội kiếm của mình lại bị kiếm của đối phương cắt đứt, chuyện như vậy quả thực khiến cho người ta khó có thể tiếp thu được. Điều đáng sợ hơn chính là kiếm của đối phương cũng không được đối phương nắm trong tay, không hề có chỗ nào để mượn lực.

Thiếu niên thấy tình thế không ổn cho nên nhanh chóng lui về phía sau. Chỉ là kiếm ở trước mặt cũng đi theo tới, hấn lui về sau rất nhanh, Thanh Sương Kiếm phía sau cũng đuổi rất nhanh, từ đầu tới cuối đều duy trì khoảng cách một thước.

Điều làm hấn giật mình nhất chính là sau khi hấn dừng lại bất động, kiếm ở phía sau cũng bất động lơ lửng ở giữa không trung, chẳng khác nào có sinh mệnh, cuối cùng thiếu niên không nhìn được chạy đi. Tốc độ cũng không phải rất nhanh, thế nhưng Thanh Sương kiếm kia từ đầu đến cuối đều ở phía sau lưng hấn một thước.

Thiếu niên kia vô lực co quắp ngồi dưới đất kêu lên:

- Lão đại, ta gọi ngươi là lão đại được chưa, ta chịu thua!

Tiếng nói vừa dứt, kiếm phía sau lập tức xoay lại, chuyển hướng bay đi về trong tay của Sở Lâm Phong.

- Thế nào? Có phục không? Ta nói một chiêu là có thể đánh bại được ngươi, ta nói không sai chứ? Muốn tính mạng của ngươi rất đơn giản, chỉ cần đi lên một thước nữa là có thể rồi.

Sở Lâm Phong nói xong vung tay làm một động tác cắt cổ.

- Ta phục, ta phục rồi. Lão đại sau này ta sẽ lẫn lộn cùng ngươi, còn những tiểu đệ đi theo ta, ngươi phải chăm sóc chúng ta đấy nhé!

Thiếu niên tỏ rõ vẻ vui lòng phục tùng, đối với Sở Lâm Phong, hấn đã bội phục đến sát đất.

Tâm tình của Sở Lâm Phong rất tốt, chỉ là có chút vấn đề hấn vẫn cần cân nhắc:

- Làm tiểu đệ của ta thì có thể, nhưng có một điều kiện, nếu như không thể đáp ứng vậy thì thôi đi.

- Xin mời lão đại công khai nói ra! Bất kể là điều kiện gì chúng ta đều đáp ứng với ngươi!

Thiếu niên vội vàng nói.

- Ha ha, kỳ thực rất đơn giản, chính là ta muốn các ngươi phục tùng tuyệt đối, không được nói chửi không! Chỉ là các ngươi có thể yên tâm ta sẽ không để cho các ngươi vô duyên vô cớ đi chịu chết, hoặc là làm một ít chuyện thương thiên hại lý!

Thanh âm của Sở Lâm Phong rất lớn, hầu như mỗi người đều nghe rõ được, sau khi nhìn thấy Sở Lâm Phong và thiếu niên này tỷ thí xong, rất nhiều người còn chưa kịp phản ứng lại, trong đó bao gồm cả Ngưu Thiên và Đường Ly.

Dương Nhị lại âm thầm cười nói:

- Sở Lâm Phong này thật sự quá lợi hại, kiếm kỹ như vậy cũng có thể thi triển ra, không thể không nói hấn là một thiên tài.

Một lúc sau, Ngưu Thiên mới nói:

- Con bà nó, tiểu tử này còn có phải là người hay không vậy, kiếm lại có thể tự mình chạy, đây là võ kỹ gì chứ?

Lúc này thiếu niên và tất cả mọi người bên phía hấn đi tới trước mặt của Sở Lâm Phong, rất cung kính nói với Sở Lâm Phong:

- Diệp Tinh Thần ta đồng ý theo lão đại, hi vọng lão đại có thể nhận lấy chúng ta, chúng ta phục tùng lão đại vô điều kiện, dù cho là chết cũng cam tâm tình nguyện, không oán không hối hận!

- Được! Rất tốt! Sau này chúng ta chính là huynh đệ, chỉ cần có Sở Lâm Phong ta ở đây, nhất định sẽ không để người ta bắt nạt các ngươi. Dù cho gặp phải kẻ địch mạnh hơn, trừ phi ta chết, bằng không coi như ta chỉ còn lại một hơi cuối cùng thì cũng sẽ chăm sóc các ngươi.

Sở Lâm Phong cảm thấy người sống một đời thì phải làm ra một phen sự nghiệp, thủ hạ cũng ắt không thể thiếu, dựa vào sức của một cá nhân sẽ không có cách nào làm ra được chuyện gì lớn.

- Sở Lâm Phong, chúng ta cũng sẽ theo ngươi!

Lúc này Ngưu Thiên đi tới nói.

- Khả khả, các ngươi đã coi trọng Sở Lâm Phong ta như thế, nếu như ta từ chối các ngươi chẳng phải là tự chuốc lấy nhục nhã hay sao!

- Ta sẽ không theo ngươi!

Dương Nhị đột nhiên nói ra câu này.

Sở Lâm Phong nghi hoặc nhìn Dương Nhị, dường như đã hiểu ra gì đó, hấn nói:

- Ta sẽ không để ngươi theo ta, nhưng ngươi là một trong số ít người ta không dám trêu chọc. Đừng nóng giận, chuyện ta đồng ý với ngươi thì nhất định sẽ làm được, chỉ là hiện giờ ta có quá nhiều chuyện cần phải làm, ngươi nên thông cảm cho ta, hiểu không?

Lời này của Sở Lâm Phong cũng không có chỗ gì đặc biệt, nhưng cũng khiến cho trong mắt Dương Nhị nổi lên nước mắt, nàng không nói gì chỉ gạt gạt đầu một cái.

Đường Ly đi tới trước mặt của Sở Lâm Phong, cười nói:

- Lâm Phong, quả nhiên ngươi không làm cho ta thất vọng, làm nữ nhân của ngươi thật là tốt!
- Thật sao? Thật sự rất tốt sao? Ta cảm giác ngươi không tốt, nếu tốt quá, ta sợ không nắm hết được!

Sở Lâm Phong nhìn Đường Ly xấu xa cười nói.

- Ngươi... Ngươi hạ lưu, đúng là bản tính đến chết cũng không đổi!

Mặt của Đường Ly lập tức đỏ lên, Sở Lâm Phong này cũng thực là, không ngờ lại nói mình như vậy ở trước mặt nhiều người, chỉ là trong lòng nàng lại cảm thấy có chút ngọt ngào.

- Từ giờ trở đi, mọi người đều là huynh đệ, ở trong nơi có hoàn cảnh ác liệt này, chúng ta phải trợ giúp lẫn nhau, một lòng đoàn kết, tranh thủ sớm ngày hoàn thành nhiệm vụ. Mặt khác nói cho mọi người một tin tức quan trọng, lần này Hải Long học viện không tuân thủ quy củ thi đấu, không ngờ lại để học viên ban loại ưu tiến vào giới của ban phổ thông chúng ta, chuyện này cũng có ý nghĩa là chúng ta sẽ phải đối mặt với người ban loại ưu của Hải Long học viện, độ nguy hiểm sẽ lớn hơn, mọi người cũng nên cẩn thận.

Sở Lâm Phong nói nghiêm túc như vậy khiến cho trong lòng mọi người đề phòng hơn.

- Muội muội nó! Để người ban loại ưu đi vào, vậy không phải chúng ta đành chờ chết sao? Hải Long học viện này quá không biết xấu hổ đấy!

Diệp Tinh Thần lập tức nói.

- Không sai, ta cũng cảm thấy chuyện này nên mau chóng thông báo cho các học viên khác, nếu không thì có chết như thế nào cũng không biết, lão đại làm sao ngươi biết được chứ?

Một tiểu đệ khác hỏi.

- Ta cũng vì chém giết một học viên của Hải Long học viện thì mới biết được. Trong lúc hắn nói lời miệt, hắn cho rằng ta là học viên của ban loại ưu cho nên mới nói ra, mọi người cẩn thận là được, việc cấp bách hiện tại chính là mau chóng thông báo cho các học viên khác, nhiệm vụ chúng ta thì vừa đi vừa làm đi!

Sở Lâm Phong cười nói.

Học viên tử vong lúc trước Sở Lâm Phong đã sai người ta, người bị thương thì lại được đỡ đi theo, sau hai canh giờ, nhóm người Sở Lâm Phong đã tiến vào trong một rừng cây rậm rạp, bên cạnh rừng cây là một hẻm núi.

Vừa đi vào không bao lâu thì chim chóc và ma thú trong rừng như bị kinh hãi chạy ra, lập tức toàn bộ núi rừng cũng bị chấn động.

- Không phải đụng phải ma thú cấp cao đó chứ?

Trong lòng Sở Lâm Phong đang thầm nói thì bỗng dưng từ trong rừng cây có mấy chục người chạy ra, trong đó còn có một người hết sức quen thuộc, Tiết Kim Sơn.

- Chạy mau, phía sau có ma thú cấp sáu.

Một người trong đó người đi qua trước mặt Sở Lâm Phong, có lòng tốt nhắc nhở một câu.

- Cái gì, ma thú cấp sáu.

Sở Lâm Phong cũng không suy nghĩ nhiều, lập tức nói với mọi người:

- Mọi người, chạy mau!

Nói đùa sao, ma thú cấp sáu hoàn toàn có thể chống lại được võ giả Địa Vũ Cảnh thất trọng thiên, tuy rằng mình gặp được một đầu lợi hại hơn, thế nhưng cũng phải trả giá nặng nề mới có thể chém giết được nó. Tuy rằng Hỗn Độn khí đã khôi phục được, còn một lần sử dụng Sư Linh Quyền.

Bây giờ mặc dù là ma thú cấp sáu, thế nhưng muốn chém giết cũng cần đánh đổi một số thứ, huống hồ còn có nhiều tiểu đệ như vậy, vạn nhất chăm nom không chu toàn, như vậy hậu quả sau đó sẽ rất là nghiêm trọng.

Mọi người nghe thấy Sở Lâm Phong nói vậy cũng bắt đầu chạy lại, học viên vốn bị thương lại như khỏi hẳn, khi chạy trốn còn nhanh hơn thỏ. Khiến cho đám người Sở Lâm Phong trợn mắt há hốc mồm:

- Con bà nó! Không phải bị thương sao?

Chương 115: Ma thú cấp bảy khủng bố

Sở Lâm Phong và Đường Ly cùng với mấy người Tiết Kim Sơn cùng nhau chạy đi. Đương nhiên Diệp Tinh Thần cũng ở trong đó, đối với việc có thể nhìn thấy Tiết Kim Sơn, Sở Lâm Phong rất là cao hứng, chỉ là tình huống bây giờ rất nguy cấp, không phải là lúc để ôn chuyện.

Sở Lâm Phong thi triển Lăng Ba vi bộ, tốc độ rất là nhanh, kỳ thực hắn cũng không lo lắng bản thân mình gặp nguy hiểm. Chỉ cần thi triển Di Hình hoán ảnh thoả đáng hẳn là có thể tự vệ được, nhưng những người này thì lại khó nói, duy trì một khoảng cách nhất định với bọn họ thì mới có thể giải cứu được trong lúc nguy cấp.

Rất nhanh, Sở Lâm Phong đã đuổi kịp thiếu niên lúc trước có ý tốt nhắc nhở mình, tuổi xấp xỉ như hắn, cũng có một phần tuần lễ, bởi vì vừa rồi thanh niên này nhắc nhở mình cho nên hảo cảm của Sở Lâm Phong đối với hắn cũng nhiều hơn một chút.

Sau đó hắn hỏi:

- Sao các người lại chọn đến ma thú cấp sáu vậy, đây rốt cuộc là ma thú gì chứ?

- Hồng.

Sở Lâm Phong vừa mới nói xong thì chỉ thấy giữa bầu trời như có một đám mây đen đột nhiên xuất hiện, một con chim lớn màu vàng lao ra khỏi rừng cây, không, hẳn là bay ra rừng cây, con chim lớn màu vàng này có thân thể dài hơn mười thước, cánh giang rộng ra được hơn hai mươi thước.

Sau khi con chim lớn này vừa bay ra rừng cây thì cái vuốt chim to lớn đã bắt lấy mấy học viên chạy trốn chậm, phía sau thỉnh thoảng truyền đến tiếng kêu cứu rất lớn.

Ở trước mặt ma thú cấp sáu, đặc biệt là ma thú loại chim, những học viên thực lực bình quân chỉ có Huyền Vũ Cảnh cứu trọng thiên đến Địa Vũ Cảnh nhất trọng thiên này căn bản không có bất kỳ sức phản kháng nào cả, chỉ có kết cục tử vong mà thôi.

- Ma thú này rất lớn, con bà nó, làm sao đều gặp phải quái vật khổng lồ cơ chứ? Đầu cự xà kia đã lớn rồi mà tên này lại còn lớn hơn, ma thú hơn cấp sáu? Ta thấy cấp bảy cũng chỉ như vậy mà thôi.

Sở Lâm Phong nhìn đầu chim lớn kia, tức thì cả kinh, nếu như đúng là như vậy thì đám người bọn hắn sẽ phải chết hết.

Xem biểu hiện của đầu chim lớn lúc này, dường như đang chuẩn bị xé nát mọi người, trong miệng phát ra tiếng kêu to chói tai, suýt chút nữa đã phá vỡ màng nhĩ.

- Huynh đệ, người còn nghĩ cái gì đó, chạy mau.

Thiếu niên lúc trước nói với Sở Lâm Phong, hiện tại cũng chỉ có hắn và Sở Lâm Phong là có tốc độ nhanh nhất, hai người chạy ở phía trước mọi người, theo sau là Dương Nhị, Đường Ly và Diệp Tinh Thần cùng Tiết Kim Sơn.

P phía sau bọn họ là tiểu đệ mới quen, mà phía sau các tiểu đệ là mấy chục người trốn ra được từ trong rừng rậm, chỉ là đã chết mấy người.

Trong chốc lát lại có hai người bị con chim lớn màu vàng nuốt vào trong cái mỏ to lớn, bỏ cả người vào, giống như là chim ăn con sâu nhỏ vậy, rất là khủng bố.

- Sao các người lại trêu vào nó chứ?

Sở Lâm Phong hỏi thiếu niên ở bên cạnh, ma thú loại chim cấp bảy bình thường sẽ không công kích nhân loại, trừ phi gặp phải tình huống đặc biệt.

- Mười mấy người chúng ta phát hiện ra một cái sơn động thần bí, cảm thấy nhất định bên trong sẽ có bảo vật gì đó, ai biết còn chưa tiến vào thì đã có quái vật này từ trên không trung bay tới.

Thiếu niên này đáp lại, chỉ là sắc mặt có chút tái nhợt, một đường liều mạng chạy trốn đã khiến cho hắn tiêu hao không ít Tinh Thần chi lực.

P phía sau lần nữa truyền đến một tiếng kêu to chói tai, học viên cuối cùng chạy ra khỏi rừng cây cũng đã trở thành đồ ăn của con chim lớn này, Sở Lâm Phong biết chẳng mấy chốc sẽ đến phiên tiểu đệ mà hắn mới vừa thu, tốc độ của nó thực sự là quá nhanh, chiếu theo tốc độ như vậy, có lẽ tất cả mọi người sẽ không sống được.

Sở Lâm Phong vừa chạy trốn vừa thầm nghĩ vận may của mình cũng quá kém, lại đụng phải một con ma thú cấp cao, lại là ma thú loại chim khó dây vào

nhất. Trước đây không lâu suýt chút nữa đầu cự xà kia đã lấy mạng của hắn rồi.

- A, lão đại cứu ta.

Phía sau Sở Lâm Phong truyền đến một tiếng hét thảm, trong nháy mắt một huynh đệ mới quen đã tiến vào trong miệng của con chim lớn màu vàng này.

- Nhân loại đáng chết, tất cả các người phải chết! Ta muốn khiến cho các người trả giá nặng nề.

Thanh âm đinh tai nhức óc của con chim lớn màu vàng vang vọng ở giữa không trung, bóng người lập tức lần nữa đánh về phía một học viên, ở trong mắt nó những nhân loại này nhỏ bé như là kiến hôi vậy.

- Con bà nó! Thứ này lại còn biết nói, quá khủng bố!

Sở Lâm Phong kinh hô.

- Ma thú cấp cao đã mở ra linh trí, chuyện nói chuyện cũng không phải là không thể, chỉ là thứ này nói thông thạo như vậy nhất định đã mở ra linh trí từ lâu, ma thú như vậy sẽ càng mạnh mẽ hơn bình thường.

Thiếu niên kia thờ hồn hèn nói.

Trong lòng Sở Lâm Phong thoáng hiện ra rất nhiều phương pháp để chạy trốn, nhưng đều không có tác dụng, tốc độ đối với ma thú loài chim mà nói, là sở trường của chúng nó. Chỉ là rất nhanh Sở Lâm Phong đã phát hiện một biện pháp có thể thoát khỏi con chim khổng lồ này.

- Mọi người chạy mau, cách đó phía trước không xa có một cái hẻm núi, địa hình bên trong cốc có thể có cơ hội thoát khỏi thứ này.

Ngay khi con chim lớn khổng lồ chỉ còn cách phía sau đám người Sở Lâm Phong không đủ hai trăm thước, mấy người Tiết Kim Sơn cũng dùng hết toàn lực chạy về phương hướng hẻm núi, mà lúc này lại có hai học viên chết ở dưới móng vuốt của con chim khổng lồ này.

- Nhân loại đáng chết, các người không chạy thoát được đâu.

Con chim màu vàng khổng lồ dùng ánh mắt giận dữ nhìn nhân loại trốn vào hẻm núi một chút, cũng lập tức đuổi theo.

- Không được, nó đã đuổi theo. Làm sao bây giờ?

Sau khi tiến vào hẻm núi Diệp Tinh Thần sợ hãi nói với Sở Lâm Phong, kết cục của mấy đồng bạn đã khiến cho trong lòng hắn tràn ngập sợ hãi.

Sở Lâm Phong cũng nhìn thấy con chim khổng lồ kia theo tới, hắn cũng không biết nên làm gì cho phải. Bỗng dưng lúc này hắn nhìn thấy phía trước có một mảnh bãi đá rất lớn, hắn không chút suy nghĩ tiến vào bên trong bãi đá, Tiết Kim Sơn và mấy người kia thấy thế cũng đi theo phía sau lưng Sở Lâm Phong tiến vào bên trong bãi đá.

Nói là bãi đá kỳ thực là một mảnh núi đá to lớn, bên trong có vô số con đường nhỏ đan xen vào nhau, người đứng ở bên trong trên cơ bản sẽ không dễ dàng bị phát hiện ra được.

- Hống!

Con chim màu vàng khổng lồ phát hiện ra mấy nhân loại còn lại trốn vào trong núi đá, nó hơi rít gào một tiếng, sau đó cũng lập tức đáp xuống bên cạnh núi đá.

Thân thể to lớn đứng ở bên cạnh núi đá, cao như là núi đá, nhưng thân thể to lớn của nó căn bản không tiến vào được bên trong núi đá.

Ngay khi Sở Lâm Phong và Tiết Kim Sơn cho rằng con chim màu vàng khổng lồ này không vào núi đá được, chỉ thấy thân thể khổng lồ của con chim màu vàng to lớn tỏa ra một trận ánh sáng màu vàng óng, thân thể lập tức lập tức thu nhỏ lại, biến thành một con điều hâu thông thường, sau đó bóng chim như điện bay vào trong núi đá.

- Đáng chết, tại sao lại như vậy chứ?

Trong lòng Sở Lâm Phong cả kinh, con chim màu vàng khổng lồ này còn có thiên phú như thế, xem ra lần này đúng là phiền phức lớn rồi.

- Huynh đệ, chúng ta chết chắc rồi.

Về mặt của thiếu niên đồng thời chạy trốn cùng Sở Lâm Phong đã từ sợ hãi biến thành chán chường, ở trước mặt ma thú cấp cao, ngay cả dũng khí phản kháng hắn cũng không có.

- Sở Lâm Phong, tên khốn nhà người. Rốt cuộc người đã làm gì, không ngờ lại chọc vào linh thú kinh khủng như vậy, thực lực của con linh thú này so với con cự xà kia còn lợi hại hơn đó.

Đúng lúc này âm thanh kinh ngạc của Kiếm linh Nguyệt nhi từ trong đầu của Sở Lâm Phong truyền đến.

- Ta sao biết được, sau khi tiến vào rừng rậm đã trực tiếp gặp phải, Nguyệt Nhi tỷ tỷ, ta biết nhất định tỷ sẽ có biện pháp mà, nói nhanh đi ta xem một chút đi.

Sở Lâm Phong cũng rất buồn bực nói.

- Thực lực của con Kim Ma điều này không tệ, đã sắp đột phá cấp tám. Thứ duy nhất hiện tại có thể dựa vào chính là Huyết Ảnh cuồng sư Tiểu Ảnh của ngươi, tuy rằng nó cũng không đánh lại được Kim Ma điều này. Thế nhưng trên người nó có huyết mạch của Thượng Cổ thánh thú, chỉ cần nó tỏa ra uy nghiêm huyết thống thì có lẽ sẽ có thể chuyển nguy thành an, thậm chí còn có thể biến thứ này thành tiểu đệ của nó.

Kiểm linh lập tức nói.

- Còn có chuyện như vậy sao? Vạn nhất thứ này không mắc bẫy thì làm sao bây giờ? Lại nói hiện tại Tiểu Ảnh cũng không thể nói chuyện, mà chỉ cần xuất hiện thì đối phương sẽ nhìn ra thực lực của nó.

Sở Lâm Phong vẫn rất là lo lắng, phương pháp như vậy là lần đầu tiên hắn nghe nói, cảm giác có chút vô căn cứ.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 116: Tiểu ảnh trâu bò

- Ngươi không phải thú loại cho nên không biết quy củ của thú loại, phạm là thú loại có thực lực mạnh mẽ đều có một ít truyền thừa, những ký ức này chính là truyền thừa đối với uy nghiêm huyết thống, càng là thú loại có huyết mạch tinh khiết ở bên trong thú loại sẽ có địa vị càng cao, dù cho là thánh thú vừa xuất thế thì linh thú cấp tám nhìn thấy nó cũng sẽ khúm núm, thần phục vô điều kiện.

Kiểm linh nói.

Sở Lâm Phong tin tưởng không thể nghi ngờ đối với Kiểm linh Nguyệt nhi, nàng là lão quái vật ngàn năm, có thể biết được những thứ này cũng không phải là chuyện rất kỳ quái gì cả.

Lúc này trong đầu hắn truyền đến âm thanh của Huyết Ảnh cuồng sư Tiểu Ảnh:

- Chủ nhân, chuyện của ngươi ta đã biết rồi, yên tâm, nhất định ta sẽ giúp ngươi hoàn thành nhiệm vụ, còn có thể chuẩn bị tìm một tiểu đệ cho ngươi.

- Tiểu đệ? Ngươi nói ngươi có thể mang biến con chim lớn kia thành tiểu đệ của ta sao?

Sở Lâm Phong giật mình hỏi, nếu là như vậy, như vậy Tiểu Ảnh này thật sự quá trâu bò.

- Đó là chuyện nhất định, đừng quên trên người ta có huyết mạch cao quý của Huyết Ảnh cuồng sư bộ tộc, há là thứ mà những ma thú này có thể so sánh được chứ?

Tiểu Ảnh nói rất tự hào.

- Thế nhưng ngươi không biết nói chuyện, làm sao câu thông với nó được chứ?

Sở Lâm Phong cảm thấy đây là một vấn đề, coi như huyết mạch của ngươi tinh khiết, thế nhưng đối phương không biết ý nghĩ của ngươi thì làm sao có thể đi vào khuôn phép được chứ.

- Ngươi không cần lo, ngươi không phải là thú tộc, chúng ta có ngôn ngữ giao lưu của chính mình, được rồi, nó đã đến rồi, để ta đi ra ngoài đi!

Sở Lâm Phong khẽ động thần thức, Huyết Ảnh cuồng sư Tiểu Ảnh thì lại xuất hiện ở trước mặt của hắn, đối với việc ở bên người Sở Lâm Phong xuất hiện ma thú như chó con, mọi người đều cảm thấy rất là kỳ quái.

Chỉ là giờ phút này đã là lúc tính mạng nguy cấp, đương nhiên không sẽ có ai để ý tới những chuyện này, nhiều nhất cũng chỉ cho rằng là sủng vật của hắn mà thôi.

Chỉ có Dương Nhị cảm thấy động tác này của Sở Lâm Phong có vấn đề, thực lực của Tiểu Ảnh nàng rất là rõ ràng, có thể trừ đi độc tố, có thể hút mình vào trong miệng, còn thay đổi thể chất của mình:

- Lễ nào Sở Lâm Phong chuẩn bị dùng tên này đi đối phó với con chim lớn kia hay sao?

Đúng lúc này con màu vàng chim lớn đã bay vào kia ngừng lại, rơi xuống đất cũng chỉ là một con điều hâu mà thôi, nếu như ai cho rằng này loài chim to bằng con điều hâu này là thứ lương thiện thì rất sai lầm.

Đường như con chim lớn màu vàng này đã phát hiện ra cái gì đó, cho nên cũng không trực tiếp tới gần bãi đá:

- Các ngươi đi ra cho ta, ta muốn giết các ngươi.

Vẫn là câu nói này, không có tiếng nói của hắn.

Sở Lâm Phong nhìn Huyết Ảnh cuồng sư Tiểu Ảnh một chút, nói:

- Sao nó lại không sợ ngươi, biết rõ ngươi ở đây mà còn dám nói lời khiêu khích?

Tiểu Ảnh quay đầu lại liếc mắt nhìn Sở Lâm Phong sau đó truyền âm nói:

- Ta ẩn giấu khí tức trên người đi, nó không biết, chỉ là đối với bản thân ma thú mà nói, đối với nguy hiểm đã có tính cảnh giác, vì lẽ đó nó cũng không dám tới gần quá mức, đây cũng là nguyên nhân mà nó không dám tiến vào nơi này mà chỉ dám đứng ngoài kêu gào.

- Vậy phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ chúng ta chỉ có thể ở đây chờ thôi sao?

Sở Lâm Phong vội vàng hỏi.

- Chủ nhân cứ ở chỗ này chờ đi, ta đi một chút sẽ trở lại!

Tiểu Ảnh nói xong giống như một làn khói chạy ra ngoài.

Mọi người thấy con chó nhỏ này lại chạy ra ngoài, tất cả đều cảm thấy kỳ quái, đây không phải là chịu chết sao?

- Sở Lâm Phong, đó là sủng vật của ngươi sao? Sao ngươi lại nhẫn tâm để nó đi ra chịu chết cơ chứ?

Ngưu Thiên không nhịn được hỏi.

- Ta để nó đi ra chịu chết đó, nếu không để ai đi ra ngoài đây? Ngươi hay là hắn?

Sở Lâm Phong chỉ vào Ngưu Thiên và một tiểu đệ khác gần mình.

- Xem ra hôm nay chúng ta chạy trời không khỏi nắng, ài, đây rốt cuộc là thi đấu quỷ gì chứ, không ngờ lại khó như vậy. Đây rõ ràng là mạng mạng của những học viên chúng ta ra đùa giỡn mà.

Một người học viên trong đó tức giận bất bình nói, trong mắt tràn ngập vẻ ủ rũ.

Trên mặt Dương Nhị lại tràn ngập vẻ nghi hoặc, nằng đi tới trước người Sở Lâm Phong nhỏ giọng hỏi:

- Ngươi lại đang làm gì vậy, người khác không biết con chó con kia lợi hại thế nào, nhưng ta rất là rõ ràng, con chó con kia thật sự có thể đánh bại con chim màu vàng khổng lồ kia sao?

Sở Lâm Phong dùng tay ấn vào mũi Dương Nhị nói:

- Sau đó ngươi sẽ biết, ta còn muốn lấy ngươi, đương nhiên sẽ không để cho mình chết đi nhanh như vậy, lại nói những người này là bằng hữu, huynh đệ của ta, dù thế nào ta cũng phải bảo toàn tính mạng của bọn họ kia mà.

Âm thanh của Sở Lâm Phong rất nhỏ, nhưng vẫn có mấy người nghe thấy, trong đó bao gồm cả Diệp Tinh Thần và Đường Ly, hai người đều quăng tới ánh mắt chất vấn, nhưng Sở Lâm Phong lại chỉ mỉm cười gật đầu.

Vốn Đường Ly muốn hỏi chút gì đó, thế nhưng nghĩ đến tình huống nguy cấp lúc này cho nên nàng cũng không hỏi gì, trong lòng quyết định nếu có cơ hội nhất định hỏi Sở Lâm Phong cho rõ ràng.

Diệp Tinh Thần nhìn Sở Lâm Phong gật đầu, trong lòng tức thì kích động lên:

- Lão đại, nếu như lần này chúng ta thật sự có thể chuyển nguy thành an, ta đồng ý cả đời này đi theo ngươi, dù cho là lên núi đao xuống biển lửa, hoặc là...

- Được rồi, đừng nói nữa, mọi người đều là huynh đệ, nói những chuyện này làm gì. Mặc dù Sở Lâm Phong ta là người thô lỗ, thế nhưng cũng biết thứ gì đáng quý trọng, thứ gì đáng bỏ qua. Mọi người cứ yên tĩnh chờ đi, các ngươi không nghe thấy tiếng nó đứng không, chẳng phải không có chuyện gì sao?

Lần này âm thanh của Sở Lâm Phong khá lớn, tất cả mọi người bên trong nghe thấy được, ngay cả thiếu niên chào hỏi Sở Lâm Phong kia cũng quăng tới ánh mắt kính nể.

Cũng không lâu sau lại đột nhiên truyền đến một tiếng chim hót đỉnh tai nhức óc, mọi người đều bị kinh ngạc nhảy dựng lên một cái, cùng nhau ném ánh mắt về phía Sở Lâm Phong.

- Đừng nhìn ta, ta cũng không biết chuyện gì đang xảy ra.

Sở Lâm Phong mở ra hai tay bắt đắc dĩ cười nói.

- Các người mau nhìn xem, con chó nhỏ kia lại cười lên trên lưng con chim khổng lồ kia đi vào!

Một học viên nhìn không được ló đầu ra xem, vừa nhìn suốt chút nữa đã dọa hấn tè ra quần.

- Cái gì? Con chó con kia cười ở trên lưng con chim màu vàng khổng lồ, làm sao có khả năng cơ chứ?

Ngưu Thiên cũng vô cùng sợ hãi kêu lên, đối với sự thực này hắn có cảm giác như nằm mơ vậy.

- Ra ngoài xem xem chẳng phải sẽ biết sao?

Sở Lâm Phong biết Tiểu Ảnh đã thành công, cho nên hắn là người đi ra bãi đá trước tiên.

Nhìn thấy Sở Lâm Phong đi ra ngoài, mọi người cũng đi theo ở phía sau lục tục đi ra, lời nói lúc trước của Sở Lâm Phong mọi người đã tin tưởng hơn nửa.

Sau khi đi ra khỏi bãi đá, quả nhiên đã nhìn thấy trên lưng một con chim màu vàng có một con chó con, con chim màu vàng khổng lồ đang từ từ đi tới chỗ mọi người.

Sau khi đi tới vị trí cách Sở Lâm Phong còn mấy chục thước thì ngừng lại, chó con từ trên lưng con chim màu vàng khổng lồ nhảy xuống, trực tiếp chạy đến trước mặt Sở Lâm Phong, Sở Lâm Phong ôm nó lên.

Sau đó hắn cười ha hả nói:

- Mọi người an toàn rồi! Tiểu Ảnh đã thu phục con chim màu vàng khổng lồ này, hiện giờ trong đội ngũ chúng ta lại có thêm một viên dũng tướng rồi đó.

Lời của Sở Lâm Phong không thể nghi ngờ là sấm sét giữa trời quang, khiến cho mọi người không thể tin được đây là sự thật, không nghe thấy tranh đấu âm thanh thì đã thu phục được. Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy con chim màu vàng khổng lồ kia yên tĩnh đứng ở nơi đó thì ai cũng sẽ cho rằng Sở Lâm Phong đã bị dọa sợ, đang đứng ở nơi đó nói chuyện viễn vông.

Sở Lâm Phong không để ý tới ánh mắt giật mình của mọi người, bay thẳng đến trước mặt con chim màu vàng khổng lồ. Khoảng cách mười thước trong nháy mắt đã không còn:

- Người tình nguyện làm tiểu đệ của ta sao?

- Ta tình nguyện làm tiểu đệ của đại ca, chỉ cần đại ca coi trọng Kim Ma Ngốc Ứng ta là được. Ta đồng ý vì đại ca mà vào sinh ra tử, không từ chối!

Trên người Kim Ma Ngốc Ứng tức thì tỏa ra một trận kim quang chói mắt, sau đó một hán tử trung niên chừng ba mươi tuổi xuất hiện ở trước mặt của Sở Lâm Phong..

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Kim ma ngốc ưng

- Người biết biến ảo thành hình người? Không tệ, không tệ! Hắn là cấp bảy rồi!

Sở Lâm Phong nhìn thấy biến hóa của Kim Ma Ngốc Ứng này, hắn nói rất tự nhiên, thế nhưng trong lòng lại nổi lên sóng gió ngập trời. Ma thú biến ảo thành hình người chỉ từng thấy ở bên trên điện tịch mà thôi, bây giờ tự mình nhìn thấy không kinh hãi cũng không được.

- Ta đã dừng lại ở linh thú cấp tám đỉnh phong rất nhiều năm, thế nhưng cũng không có cách nào đột phá được cảnh giới cấp chín, nghe Huyết Ảnh cuồng sư đại ca nói người có biện pháp giúp ta đột phá, không biết có phải là thật hay không.

Hán tử trung niên do Kim Ma Ngốc Ứng biến hóa nói.

- Hắn không lừa người đâu, Huyết Ảnh cuồng sư ký kết linh hồn khế ước với ta, ta nghĩ người có thể cảm ứng được. Nó đã đồng ý theo ta thì nhất định sẽ có đạo lý của nó, thánh thú rất là cao quý, vẫn luôn xem thường đối với nhân loại, mà hắn lại cam tâm tình nguyện làm tiểu đệ của ta cũng đã chứng minh điểm này.

Đương nhiên Sở Lâm Phong không dám nói hiện tại mình không thể giúp trợ nó đột phá, vạn nhất nó trở mặt thì tất cả mọi người sẽ chết không có chỗ chôn, chỉ là làm sao khiến cho tên này đột phá cũng là một vấn đề rất lớn.

- Đúng rồi, ngươi tên là gì?

Sở Lâm Phong hỏi, mình cũng không thể gọi hắn là chim lớn hoặc là lông vàng được.

- Các bằng hữu thường gọi ta là Kim vương, sau này lão đại có thể gọi ta là Tiểu Kim.

Hán tử trung niên rất cung kính nói với Sở Lâm Phong, tuy rằng hắn vẫn luôn xem thường đối với nhân loại, thế nhưng nhân loại có thể làm cho chính đột phá nhân loại thì lại là chuyện khác.

Nếu như nói lúc trước nó vẫn là linh thú cấp tám cao cao tại thượng, bất cứ lúc nào có thể khiến cho đám người Sở Lâm Phong từ vong thì hiện tại nó đã biến thành một tiểu nhân vật một mực cung kính, chuyện này làm cho mọi người không dám tin tưởng.

- Vậy sau này ta sẽ gọi ngươi là Lão Kim, chờ tới lúc thích hợp nhất định ta sẽ giúp ngươi đột phá đến cảnh giới cấp chín, chỉ cần ngươi theo ta, muốn đột phá đến cảnh giới thánh thú cũng có thể, ta rất là chăm sóc đối với tiểu đệ.

Sở Lâm Phong tiếp tục tung mồi nhử.

Những câu nói này nghe vào trong tai của hán tử trung niên lại như là thuốc kích thích vậy, có thể biến thành thánh thú đó là chuyện mà mỗi một ma thú, linh thú tha thiết ước mơ, chỉ là muốn biến thành thánh thú lại là chuyện rất không dễ dàng.

- Cảm ơn lão đại nhiều, tình huống của ngươi ta cũng hiểu rõ, chỉ là xin lão đại yên tâm, ta sẽ dốc toàn lực bảo vệ ngươi, ở bên trong Ma Thú sâm lâm này có rất nhiều cố gia hỏa có cảnh giới như ta, đối với các ngươi thật sự rất nguy hiểm.

Lúc này đám người Tiết Kim Sơn đi tới:

- Sở Lâm Phong, hắn, làm sao hắn biến thành người được chứ?

Tuy rằng trong lòng sợ sệt nhưng hắn vẫn không nhịn được đi tới, hỏi.

- Ha ha, sau này hắn chính là tiểu đệ của ta, các ngươi cũng không được bắt nạt hắn, nếu không bị hắn ăn sẽ không liên quan gì tới ta.

Tâm tình của Sở Lâm Phong rất tốt, có linh thú cấp tám này làm tiểu đệ, hắn là có thể nghênh ngang mà đi ở trong này.

Diệp Tinh Thần ngày càng kính nể đối với Sở Lâm Phong, ở trong lòng hắn hiện tại quả thực Sở Lâm Phong không phải là người, lại có biện pháp biến ma cấp tám thú làm tiểu đệ, đây là chuyện mà xưa nay cũng chưa từng nghe nói qua.

Trong lòng hắn đã quyết định, dù sau này như thế nào đi nữa cũng phải theo đối phương, chỉ cần theo đối phương thì nhất định có thể làm ra chuyện lớn oanh oanh liệt liệt.

Lúc này hán tử trung niên do Kim Ma Ngốc Ưng kia biến ảo mà thành nói:

- Lão đại, ta còn có một ít chuyện cần phải xử lý, chờ ta xử lý xong sẽ tìm đến ngươi, đây là hồn kim vũ của ta, chỉ cần ngươi gặp phải nguy hiểm thì nhỏ máu lên trên, ta sẽ lập tức biết được mà chạy tới.

Sở Lâm Phong tiếp nhận cái gọi là hồn kim vũ này nhìn một chút, phía trên này có khí tức linh hồn và sóng năng lượng rất mạnh, sau đó hắn bỏ vào trong nhẫn trữ vật.

- Ngươi có chuyện gì thì cứ đi làm đi, nếu gặp phải nguy hiểm ta sẽ sử dụng!

Sau đó hán tử trung niên nhìn Tiểu Ảnh một chút, nói:

- Vậy ta đi trước, Cuồng sư đại ca bảo trọng.

Nói xong trên người lóe lên kim quang, biến thành dáng vẻ như lúc trước, tiếp xúc ở khoảng cách gần khiến cho sự uy nghiêm trên người suy giảm một nửa đã khiến cho người ta ngẹt thở, sau đó trực tiếp bay về phía không trung rồi biến mất trong tầm mắt. Mà sau đó Tiểu Ảnh cũng trở về trên cánh tay của Sở Lâm Phong.

Lúc này thiếu niên chào hỏi với Sở Lâm Phong chạy tới, dùng ánh mắt như xem quái vật nhìn Sở Lâm Phong nói:

- Đại ca, ngươi chính là thần nhân phải không, để ta làm tiểu đệ của ngươi đi, ngươi yên tâm, nhất định ta sẽ không phản bội ngươi!

Đối với thiếu niên này, Sở Lâm Phong cũng rất là hiếu kỳ, tốc độ của hắn lại có thể so sánh với Lăng Ba vi bộ của mình, nhất định cũng là một loại võ kỹ bộ pháp hết sức lợi hại, trong lòng mình có dự định thu nhận đối phương.

Người có thể tiến vào Thiên Long học viện đều là người có thiên phú tu luyện rất tốt, những người này có thể trở thành lực lượng cường hãn bên người

mình sau này.

- Ngươi tên là gì, có bản lĩnh đặc thù gì không?

- Ta tên là Mộ Dung Phiêu Tuyết, bản lĩnh thì không cái gì, chỉ là tốc độ chạy trốn của ta rất nhanh, lão đại ngươi đã nhìn thấy rồi đó.

Mộ Dung Phiêu Tuyết nói.

- Được, rất tốt! Có bản lĩnh thoát thân như vậy cũng không tệ rồi!

Sở Lâm Phong hài lòng cười nói, sau đó lại nói với mọi người nói:

- Chuyện đã xảy ra hôm nay ta hi vọng mọi người kín miệng như bưng, dù sao hoàn cảnh của nơi này quá ác liệt, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp phải ma thú như là Kim Ma Ngốc Ưng, khiếm tốn một chút mới có lợi cho việc hoàn thành nhiệm vụ của chúng ta.

- Chúng ta nghe theo lão đại, nhất định sẽ giữ miệng kín như bưng! Xin lão đại yên tâm.

Mọi người cùng kêu lên, bao gồm cả Tiết Kim Sơn cũng gọi Sở Lâm Phong là lão đại, chuyện này khiến cho Sở Lâm Phong rất là không quen.

Đường Ly và Dương Nhị thì lại không nói gì, các nàng có quan hệ đặc thù với Sở Lâm Phong, lời của Sở Lâm Phong nhất định các nàng sẽ nghe, điểm ấy Sở Lâm Phong không cần phải nghi ngờ.

Lần đầu tiên Sở Lâm Phong cảm nhận được sự tôn kính của mọi người, trong lòng cũng có hào khí dâng trào:

- Ngày hôm nay chúng ta gặp nguy hóa nạn, còn có được một ma thú có thực lực cường hãn, ta biết trong lòng mọi người có rất nhiều nghi hoặc, chờ có thời gian ta sẽ nói cho mọi người biết. Hôm nay cũng đã mệt mỏi một ngày rồi, mọi người đến gần đây chuẩn bị thức ăn dân dã đi, ngày hôm nay chúng ta sẽ nghỉ ngơi ở đây, ngày mai mới lại lên đường.

Lời của Sở Lâm Phong mọi người cũng không có ý kiến, vừa rồi không liều mạng mà chạy trốn quả thực đã khiến cho thể lực của mọi người tiêu hao rất lớn, Mộ Dung Phiêu Tuyết và Ngưu Thiên thì đi tìm thức ăn, lúc này cũng xem như là cố gắng biểu hiện một phen.

Tiết Kim Sơn đi tới trước mặt của Sở Lâm Phong nói:

- Biến hóa của ngươi rất lớn, khiến cho ta cũng có chút không thể tin được đây là sự thật!

- Đại ca, sao đại ca cũng ồn ào theo bọn họ vậy, huynh là đại ca ta thì cả đời đều là đại ca của ta, hi vọng sau này đại ca không muốn nên kêu loạn, khiến cho trong lòng ta rất không thoải mái.

Sở Lâm Phong cau mày nói.

- Ta cũng chỉ kích động cho nên mới thế mà thôi, ma thú có thể biến ảo thành hình người, quả thực là lần thứ nhất nhìn thấy đó.

Tiết Kim Sơn cười nói, đối với Sở Lâm Phong, càng ngày hắn càng tôn kính hơn.

- Đúng rồi, không phải đại ca ở lớp Chú Kiếm sư sao? Làm sao lại xuất hiện ở đây cơ chứ?

Sở Lâm Phong lập tức nhớ tới chuyện này, lập tức hỏi.

- Là Công Tôn Trường Viễn bảo ta tiến vào trong này, hắn nói ngươi sẽ chăm sóc cho ta! Đúng như dự đoán, cuối cùng ta cũng gặp phải ngươi! Huynh đệ, ngươi nói có phải chúng ta rất có duyên hay không?

- Hừm, có duyên, có duyên!

Sở Lâm Phong cũng cười nói, đối với sắp xếp này của Công Tôn Trường Viễn, trong lòng hắn cũng mang theo sự cảm kích, chuyện Sinh tử đài trước đó hắn cũng không để tâm nữa.

- Lâm Phong, sao con chó con kia của ngươi lại lợi hại như vậy, nó là ma thú gì vậy?

Rốt cục Đường Ly không nhịn được hỏi một câu, bí mật trên người Sở Lâm Phong thực sự quá nhiều, nhiều tới mức làm cho nàng sắp không nhớ rõ nữa rồi.

- Huyết Ảnh cuồng sư, một loại thánh thú viễn cổ, rất lợi hại. Chỉ là hiện tại nó vẫn còn trong giai đoạn ấu thú, luận thực lực nó không phải là đối thủ của Kim Ma Ngốc Ưng, nhưng bởi vì huyết thống thánh thú trong cơ thể, cho nên mới thu phục được Kim Ma Ngốc Ưng.

- Thánh thú viễn cổ? Trời ạ, ta chỉ từng thấy ghi chép liên quan tới thánh thú trong cổ thư, có người nói khi ma thú đạt đến ma thú cấp chín thì sẽ có thể tiến hóa thành một loại ma thú hoàn toàn mới, khi đó thực lực sẽ càng mạnh mẽ, đây là thánh thú sao? Sao ngươi lại chiếm được nó chứ?

Đường Ly giật mình hỏi.

- Một lần kỳ ngộ ngẫu nhiên mà thôi, đợi có thời gian ta sẽ chậm rãi nói cho người nghe!

Sở Lâm Phong nhìn hai thiếu nữ nghiêng nước nghiêng thành trước mặt, trong lòng cũng tràn ngập cảm xúc, mình có tài cán gì mà có thể được các nàng ái mộ, chỉ là trọng trách trên người mình thực sự quá nặng, làm cho hắn có chút không thở nổi.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Nơi bảo vệ

- Mau chóng tìm ra học viên ban loại ưu của Hải Long học viện được truyền tống vào trong giới này. Nếu không rất nhiều người sẽ gặp phải nguy hiểm, hiện tại ta lo lắng nhất chính là Nhược Hi và Tình Di.

Ánh mắt của Sở Lâm Phong rời khỏi người hai người, nhìn về phía phương xa rồi nói.

- Bất kể người đưa ra quyết định gì ta cũng sẽ ủng hộ người!

Dương Nhị không ngại Đường Ly ở bên cạnh mà nói rất kiên quyết, chuyện của mình sớm muộn gì nàng cũng sẽ biết.

- Ta cũng ủng hộ người như thế, mặc kệ sau này thái độ của người đối với ta là gì thì ta đều không oán không hối. Đồng thời ta cũng hi vọng Dương Nhị người không nên oán trách Sở Lâm Phong, nam nhân ưu tú như hắn ai mà không thích, không ái mộ cơ chứ?

Đường Ly cũng nói rất khẳng định, nàng cảm giác hạnh phúc của mình thì phải cố gắng đi tranh thủ, tuy rằng Sở Lâm Phong nói mình là nữ nhân của hắn, nhưng chưa đi tới bước kia, chung quy nàng vẫn không yên lòng.

- Chuyện sau này thì để sau này hãy nói đi, mọi người cứ cố gắng tu luyện để tăng cao thực lực của mình, ở thế giới lấy võ làm đầu này, không có thực lực thì nói cái gì cũng là uống công. Sở Lâm Phong ta sẽ phụ trách với mọi người, hi vọng các người có thể ở chung hòa thuận.

Câu nói này của Sở Lâm Phong đã nói rõ ra thân phận của Dương Nhị, với tính cách khủng long bạo chúa cái của Đường Ly biết càng sớm càng tốt, thế nhưng lúc này phản ứng của nàng tương đối bình tĩnh, không có chút tức giận nào.

Lúc này, đám người đi ra ngoài tìm thức ăn lục tục trở về, nhìn thấy Sở Lâm Phong và Dương Nhị cùng Đường Ly nói gì đó, tất cả đều rất tự giác cũng không đến quấy rối.

Ngưu Thiên và Diệp Tinh Thần thì lại đi tới:

- Lão đại, thu hoạch lần này rất tốt, mười ba con gà rừng, mười sáu con thỏ rừng, còn có một con ma thú cấp ba, sau khi ăn được ta sẽ gọi mọi người!

- Không được, các người ăn đi, ta có chuyện đi ra ngoài một chút, đừng lo lắng cho an nguy của ta.

Sở Lâm Phong nói xong trực tiếp thi triển Di Hình hoán ảnh, trong nháy mắt đã biến mất ở trong mắt của mọi người.

Nhìn thấy Sở Lâm Phong rời đi, mọi người đều cảm thấy kỳ quái, Dương Nhị và Đường Ly rất muốn đuổi theo để hỏi một chút xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng tốc độ của Sở Lâm Phong hai người không thể ra sức được gì cả.

Dọc theo đường đi Sở Lâm Phong đều sử dụng Lăng Ba vi bộ, tiếng gió vù vù vang vọng bên tai, sau khi chạy được chừng mười lăm phút thì hắn ngừng lại, bởi vì có một người đang đợi hắn.

- Lão Kim, người truyền âm gọi ta đến là có chuyện gì?

Sở Lâm Phong lập tức hỏi, có thể cách ngoài mấy dặm truyền âm cho mình, thực lực không đơn giản chút nào, cho nên trong lòng hắn càng thêm trông mong về tăng thực lực kia.

Người này chính là hán tử trung niên do Kim Ma Ngốc Ứng biến ảo mà thành, đang lẳng lặng chờ Sở Lâm Phong đến.

- Lão đại, đợi lát nữa người đi tới đó sẽ biết, lên trên lưng ta đi, ta sẽ dẫn lão đại tới đó!

Sau đó trên người hán tử trung niên lóe lên kim quang, bản thể Kim Ma Ngốc Ứng lập tức xuất hiện ở trước mặt của Sở Lâm Phong.

Sở Lâm Phong nhin nghi vấn trong lòng, trực tiếp nhảy lên trên lưng của Kim Ma Ngốc Ứng.

Suốt một tiếng, Kim Ma Ngốc Ứng phóng lên trời, Sở Lâm Phong ngồi ở trên lưng chỉ cảm thấy bên tai có tiếng gió vù vù vang vọng, tốc độ kia như Lưu

Tỉnh lược lên một cái rồi tức thì biến mất, so với Di Hình hoán ảnh của mình không biết nhanh hơn bao nhiêu lần.

Hắn có cảm giác như đang nằm mơ, nếu như không phải bản thân mình trải qua thì ai sẽ tin tưởng ma thú cấp tám loại chim lại bị người ta xem là vật cười, quả thực quá chấn động.

Sở Lâm Phong nhìn cảnh vật trên mặt đất không ngừng trôi qua, hắn không nhận được hồi:

- Lão Kim, người chuẩn bị mang ta đến nơi nào vậy? Chẳng là hang động mà người bảo vệ sao?

- Lão đại, ta đang muốn dẫn người đi tới hang động ta bảo vệ, bởi vì nơi đó có một vật rất quan trọng cần ta chăm sóc, nếu như rời đi rất có thể sẽ bị những người khác lấy mất, đây cũng là nguyên nhân mà ta vội vàng trở về.

Kim Ma Ngọc Ứng nói.

- Là thiên tài địa bảo hay là khoáng thể kỳ trân vậy? Thứ có thể được người coi trọng nhất định sẽ rất bất phàm, ta rất là chờ mong đó.

Trong lòng Sở Lâm Phong cũng rất là hưng phấn, nếu như nơi này xuất hiện linh dược như Thánh Ngọc bạch liên hoặc là Hồn Tuyết thảo là tốt rồi.

- Lão đại, thứ ta bảo vệ kỳ thực là một gốc dược liệu, gốc dược liệu này sắp thành thực, không nên bị người phát hiện, vì lẽ đó trước đó ta mới nổi khùng như vậy!

Kim Ma Ngọc Ứng nói thật.

- Dược liệu gì mà đáng để người bảo vệ cơ chứ, người là linh thú cấp tám, thiên tài địa bảo bình thường có lẽ sẽ không lọt vào trong mắt người đâu nhỉ!

Sở Lâm Phong có ý nói như vậy, tăng bốc đối phương một chút cũng không tệ.

- Đây là một gốc Hỏa Liên Hoa ngàn năm, bây giờ còn kém ba ngày sẽ hoàn toàn chín muồi, trên Hỏa Liên Hoa này có một cái đài sen, trên mặt có bảy hạt, mỗi một hạt đều có chứa hòa linh khí phong phú, là bảo bối hiếm có.

- Hòa linh khí? Đây là vật gì? Sao xưa nay ta chưa từng nghe nói qua cơ chứ?

Trong lòng Sở Lâm Phong có một loại trực giác, nhất định hòa linh khí này có quan hệ với hóa nguyên tố, có lẽ chỉ cần có được một hạt là có thể lĩnh ngộ được hóa nguyên tố.

- Kỳ thực Hỏa linh khí chính là linh khí do nguyên tố hỏa tạo thành, là bảo vật đối với võ giả nhân loại các người khi muốn nắm giữ nguyên tố hỏa, nhưng điều kiện nếu muốn chiếm được của nó lại vô cùng hà khắc. Hỏa Liên Hoa nhất định phải sinh trưởng ở nơi có địa hỏa, hơn nữa còn nhất định phải là sinh trưởng ở bên trong nước, người suy nghĩ một chút xem, ở nơi có địa hỏa, lại muốn có nước là chuyện không có khả năng. Trừ phi gặp phải hoàn cảnh vừa có địa hỏa lại có hàn viêm thì mới có thể sinh trưởng ra được. Mà chỗ ta bảo vệ chính là nơi như thế, địa hỏa và hàn viêm đều tồn tại, hàn viêm giảm nhiệt độ của địa hỏa, địa hỏa cũng làm tăng nhiệt độ của hàn viêm, như vậy vừa vận thích hợp cho Hỏa Liên Hoa sinh trưởng.

Nhưng muốn hái Hỏa Liên Hoa này thì có hơi phiền phức, Hỏa Liên Hoa này trải qua địa hỏa ngàn năm và hàn viêm rèn luyện, không có thần binh lợi khí thì sẽ không có cách nào lấy xuống được. Hơn nữa ở bên ngoài Hỏa Liên Hoa có hỏa độc và hàn độc, nếu như không cẩn thận bị dính lên, coi như là ma thú để giải thì cũng sẽ hóa thành một đồng xương trắng.

Kim Ma Ngọc Ứng nói ra chuyện mình biết cho Sở Lâm Phong nghe, những thứ này dường như khi nó sinh ra đã biết rồi vậy, mà sứ mạng của nó chính là bảo vệ gốc Hỏa Liên Hoa ngàn năm này.

Sở Lâm Phong ngồi ở trên lưng của nó, nghe nó nói như vậy trong lòng cũng rất là khiếp sợ, trên Hỏa Liên Hoa này có hỏa độc và hàn độc. Thậm chí ngay cả ma thú để giải cũng có thể giết chết, muốn có được nó quả thực có chút khó khăn, chỉ là cũng may mình còn có Thanh Thương Kiếm, đây chính là thần binh lợi khí.

Không lâu sau Kim Ma Ngọc Ứng hạ thấp độ cao phi hành, hạ xuống ở trên đỉnh một ngọn núi.

- Nơi này chính là nơi mà người phải bảo vệ sao?

Sở Lâm Phong nhìn chung quanh không có thứ gì một chút, hắn không khỏi hỏi.

- Lão đại, nơi ta phải bảo vệ phía dưới, không phải ta không xuống phía dưới mà là ta không xuống được. Không biết tại sao ở nơi này chỉ cần đi vào thì thực lực sẽ hạ thấp một đoạn dài, nếu như nói hiện tại ta là cấp tám đỉnh, như vậy sau khi tiến vào bên trong nhiều nhất chỉ có thực lực ma thú tam, tứ cấp, muốn mang người phi hành là chuyện rất khó khăn.

- Còn có chuyện như vậy sao? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Sở Lâm Phong cảm thấy quá không thể tưởng tượng được nổi, lại còn hạ thấp thực lực, nghe một chút cũng đã cảm thấy khủng bố rồi.

- Kỳ thực cũng không phải thực lực thật sự giảm xuống, mà là tiến vào bên trong như phải công tăng đá lớn nghìn cân vậy, bước đi vô cùng vất vả, hành động cũng trở nên rất chậm, khó khăn.

- Trọng lực? Lẽ nào nơi này có trọng lực tồn tại hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Mạnh mới về thổ linh châu

- Ta cũng không rõ, đi thôi, chúng ta đi nhìn kỹ rồi hãy nói sau.

Kim Ma Ngốc Ứng biến ảo thành hình người, dẫn đường ở trước mặt.

Từ trên đỉnh ngọn núi đến nơi bảo vệ kia có một đường hẹp quanh co thiên nhiên, đi cũng không quá mất sức.

Không lâu sau, một cái sơn động to lớn xuất hiện ở trước mặt của Sở Lâm Phong:

- Đây chính là nơi bảo vệ mà người nói hay sao?

- Không sai, Hòa Liên Hoa ngàn năm ở trong sơn động này, lão đại cũng phải cẩn thận một chút, bên trong hang núi này thỉnh thoảng sẽ có nhiệt lưu và hàn khí xuất hiện, uy lực rất là kinh người.

Trên mặt Kim Ma Ngốc Ứng rất nghiêm túc, nhìn đáng vẻ cũng có thể biết được nhất định nó đã chịu không ít thiệt thòi.

- Chúng ta đi thôi!

Sau khi vào sơn động, Sở Lâm Phong phát hiện ra đây là một cái động đá thiên nhiên, bên trong đâu đâu cũng có thạch nhũ có đủ loại hình, khi đi vào hang núi chừng hơn mười thước thì hai người ngừng lại.

Trên mặt Sở Lâm Phong hiện lên vẻ giật mình, nhìn tảng đá trên đất rồi nói:

- Nơi này đúng là một khu vực có trọng lực, ta cảm giác hiện tại đã không thở nổi, tại sao có thể có nơi như thế này cơ chứ?

- Nơi này rất quái dị, từ khi ta sinh ra đã có, trọng lực bên trong còn lợi hại hơn nữa, ta lo lắng có khả năng lão đại không có cách nào lấy được Hòa Liên Hoa ngàn năm kia, dù sao nó cũng quá nguy hiểm.

Về mặt trên mặt của Kim Ma Ngốc Ứng cũng có chút không bình tĩnh.

- Nếu người khác đã không có cách nào tiến vào nơi này, vì sao người còn muốn chém giết những người tới đây như vậy, chẳng phải là làm điều thừa hay sao.

Sở Lâm Phong cảm thấy Kim Ma Ngốc Ứng làm như vậy hoàn toàn là dư thừa, coi như sai người ta đi vào thì cũng không có cách nào lấy được.

- Chuyện này thì không giống, trách nhiệm của ta coi như là bảo vệ Hòa Liên Hoa ngàn năm này, bất kỳ người nào cũng không thể tới gần được, đương nhiên ngoại trừ lão đại người ra, chỉ là lão đại người muốn tới gần cũng rất là khó khăn.

Sở Lâm Phong không nói gì, hẳn cảm giác mình nói một câu thì ngực sẽ đau một chút, ở trong môi trường này vẫn nên cẩn thận thì hơn.

Sau khi chậm rãi vận chuyển Tinh Thần chi lực trong đan điền một lần, cảm giác đã tốt hơn rất nhiều, Sở Lâm Phong cẩn thận đi năm thước, khoảng cách năm thước này đối với hắn lại như là năm trăm thước, năm ngàn thước, mồ hôi không ngừng chảy ra.

Trọng lực ở nơi này so với áp lực trong Tinh Thần mật thất còn lớn hơn, nếu như tiếp tục tiến lên mười bước, Sở Lâm Phong có cảm giác sẽ bị trực tiếp ép cho nằm trên mặt đất.

Hắn từ trung niên do Kim Ma Ngốc Ứng biến ảo mà thành thì lại tốt hơn rất nhiều so với Sở Lâm Phong:

- Lão đại, nhìn đáng vẻ của bảo vật này chúng ta không thể có được rồi. Còn khoảng cách năm mươi thước nữa mới đến chỗ của Hòa Liên Hoa ngàn năm, mỗi khi đi mười thước thì áp lực sẽ gia tăng lên gấp đôi, coi như là ta đi vào cũng chỉ có thể dùng bản thể, thân thể biến ảo ra cũng không được.

Sở Lâm Phong có chút không cam lòng hỏi:

- Thật sự không có biện pháp nào khác sao? Nơi này xuất hiện trọng lực nhất định sẽ có nguyên nhân, chỉ cần chúng ta tìm vị trí gặp sự cố thì có thể tiêu trừ đám trọng lực này, đến lúc đó Hòa Liên Hoa ngàn năm sẽ thuộc về chúng ta.

- Đây là chuyện không thể, ta ở gần chỗ này mấy trăm năm, tiến vào trong này cũng hơn trăm lần. Thế nhưng cũng không có phát hiện ra chỗ nào dị thường, giống như loại áp lực này chính là tự nhiên mà thành vậy, loại ý nghĩ này của lão đại không thể thực hiện được.

Kim Ma Ngọc Ứng nói rất chân thành.

Nhưng Sở Lâm Phong vẫn đứng bất động tại chỗ, mồ hôi trên lưng đã làm ướt đầm y phục, cẩn thận suy xét đặc thù ở trong nơi này, lúc này âm thanh của Kiếm linh Nguyệt nhi xuất hiện.

- Ngươi có nghĩ vỡ đầu cũng không nghĩ ra được đâu, nơi này xuất hiện trọng lực kỳ thực là do một hạt châu gây nên. Chỉ là với thực lực của ngươi bây giờ, muốn loại bỏ trọng lực ở nơi này sợ rằng có chút khó khăn, nên mau chóng rời khỏi đây cho thỏa đáng, hạt sen hòa liên sau khi thành thực sẽ ngay lập tức biến mất, chờ tới lúc thực lực của ngươi mạnh mẽ thì trở lại, thuận tiện thu luôn hạt châu này đi.

- Hạt châu, có phải là Linh châu hay không? Nơi này thật sự có Linh châu sao?

Nghe thấy âm thanh của Kiếm linh, Sở Lâm Phong có vẻ có chút kích động, bởi vì mỗi lần Kiếm linh xuất hiện đều có thể giải quyết vấn đề mà hắn phải đối mặt.

- Đó là một viên Thổ Linh Châu, chỉ cần ngươi có được nó thì ngươi có thể lĩnh ngộ Thổ nguyên tố, cũng có thể tu tập đệ nhất biến của Cửu Chuyển tinh thần biến, thổ biến! Chỉ là dùng thực lực của ngươi bây giờ thì đừng nghĩ nữa thì hơn, căn bản sẽ không làm được.

- Thổ Linh Châu? Trọng lực ở nơi này là bởi vì Thổ Linh Châu hình thành hay sao?

Trong lòng Sở Lâm Phong khiếp sợ không gì sánh nổi, Linh châu mà hắn tha thiết ước mơ lại ở đây, bảo sao hắn không kích động cơ chứ?

Thế nhưng câu nói sau cùng của Kiếm linh Nguyệt nhi không thể nghi ngờ là một gáo nước lạnh dội cho đầu óc hắn choáng váng, giống như đoạt đi con vị đã chín ở bên miệng vậy, khiến cho người ta buồn bực không thôi.

- Có lẽ nơi này sẽ có một cái cấm chế, người bố trí cấm chế này chỉ ít cũng có thực lực Thiên Vũ cảnh tam trọng thiên trở lên, nếu như ngươi có thể có lực công kích Thiên Vũ cảnh tam trọng thiên, cấm chế như vậy tự nhiên sẽ bị loại bỏ. Chỉ là loại kết giới này có niên đại rất lâu, có lẽ có thực lực Thiên Vũ cảnh nhất trọng thiên thì cũng có thể loại bỏ, vấn đề là hiện tại ngươi có được phần thực lực này sao?

Hiện tại đương nhiên Sở Lâm Phong không có thực lực Thiên Vũ cảnh nhất trọng thiên, coi như thi triển Sư Linh Quyền thì cũng chỉ có thể phát huy ra thực lực Địa Vũ Cảnh bát trọng thiên, chuyện này quả thật là chuyện mong muốn mà không thể thành được.

- Không có những biện pháp khác sao?

Sở Lâm Phong rất không cam tâm hỏi.

- Không có, ở bất luận cái giới nào thì Linh châu cũng có rất nhiều, hiện tại ở trong giới này cũng không ngoại lệ. Chỉ là muốn lấy được Linh châu cũng vô cùng khó khăn, nơi xuất hiện Linh châu đều là nơi có hoàn cảnh vô cùng ác liệt. Ví dụ như Thổ Linh Châu này xuất hiện ở trong nơi có trọng lực, Hỏa Linh Châu thì lại là nơi có liệt điểm hoặc là nhiệt độ cao, Lôi Linh châu thì nhất định sẽ có rất nhiều sấm sét, không có thực lực mạnh mẽ thì sẽ không có cách nào lấy được.

Trong giọng nói của Kiếm linh có cảm giác như chỉ tiếc mài sắt không thành kim.

Kim Ma Ngọc Ứng nhìn thấy Sở Lâm Phong đứng ở nơi đó không nhúc nhích, mồ hôi trên đầu lại đang không ngừng nhỏ xuống, hắn không khỏi hỏi:

- Lão đại, ngươi không sao chứ! Nếu như không được thì lần sau chúng ta trở lại là được, có người nói Hòa Liên Hoa này thành thực cũng có thể giữ được một quãng thời gian, tuy rằng năng lượng sẽ có xói mòn nhất định. Nhưng sẽ không quá nhiều, chờ thực lực của ngươi mạnh mẽ thì trở lại cũng không muộn!

Sở Lâm Phong cười khổ:

- Chúng ta trở về thôi, chờ tới lúc có cơ hội thì ta sẽ nhất định tới nơi này, hiện giờ hoàn thành nhiệm vụ trước thì hơn, mọi người vẫn đang đợi chúng ta.

Đối với Hòa Liên Hoa, tuy rằng Sở Lâm Phong rất muốn có nó, thế nhưng so với Thổ Linh Châu kia thì nó lại bé nhỏ không đáng kể. Chỉ là hai loại đồ vậy này như thế mà đều không thể có được, khiến cho người ta có cảm giác tiến vào núi bảo vật mà tay không mà về.

Đi ra khỏi sơn động, Sở Lâm Phong lập tức cảm thấy toàn thân cực kỳ ung dung, ngay cả hít thở cũng nhanh hơn rất nhiều, nếu như ở bên trong rèn luyện thể chất của mình thì cũng không tệ lắm, không chừng còn có thể đột phá lên Tinh Thần thân thể tầng thứ ba, chỉ là thời gian không cho phép hắn làm như vậy mà thôi.

- Lão đại, ngươi đi lên trước, ta sẽ niệm phong hang núi này lại, nếu không sẽ bị người ta phát hiện ra.

Kim Ma Ngọc Ứng nói.

Sở Lâm Phong có chút nghi hoặc nói:

- Ở trong đó thì lại nữa bước khó đi, coi như có người biết thì cũng không sợ chứ, không cần thiết phải làm như vậy.

- Lão đại, khi linh được ngàn năm thành thực đều sẽ có cảnh tượng kì dị, đến lúc đó nhất định sẽ dẫn tới một ít ma thú thực lực mạnh mẽ, ở Ma Thú sâm lâm này, người có thực lực gần như ta còn có ba đầu, trong đó một đầu đã đột phá đến cảnh giới ma thú cấp chín, nếu như bị nó biết, nhất định sẽ đến cướp đoạt, đến lúc đó cái gì cũng không chiếm được.

- Gần như bằng người? Đầu là ma thú?

Sở Lâm Phong càng nghe càng giật mình, thật không biết Thiên Long học viện truyền tống các học viên tới đây thi đấu làm gì, là bởi vì nghĩ học viên lãng phí lương thực, hay là muốn tôi luyện ý chí của học viên, làm tăng thực lực của bọn họ chứ?

Trên tay Kim Ma Ngọc Ứng đột nhiên phát ra một đạo ánh sáng màu trắng vọt về phía cửa động. Phanh!

Một tiếng nổ vang tức thì xuất hiện, tức thì sương mù tràn ngập, vô số hòn đá từ trên vách núi hạ xuống, trong nháy mắt đã đóng kín cửa động lại.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Nguy cơ của âu dương hồng

Sở Lâm Phong cũng không đi quá xa, sau khi tự mình nhìn thấy lực công kích của linh thú cấp tám, hấn sợ đến mức trợn mắt há hốc mồm, một ngọn núi cơ hồ bị san bằng một nửa, công kích như vậy coi như là trước mặt có một trăm người cũng có thể trực tiếp diệt sát.

- Lão đại, chúng ta đi thôi, nơi đây không thích hợp ở lâu, động tĩnh lớn như vậy nhất định sẽ khiến cho các ma thú khác chú ý.

Kim Ma Ngọc Ứng biến thành bản thể, Sở Lâm Phong ngồi ở phía trên, khát vọng đối với lực lượng ở trong lòng càng thêm rõ ràng, lực công kích trâu bò như thế mà cũng không phải là mạnh nhất ở đây. Như vậy người mạnh nhất sẽ có hình dáng gì, ngay cả nghĩ Sở Lâm Phong cũng không dám nghĩ.

- Lão đại, không phải người muốn biết ở đây ai là người lợi hại nhất sao, hiện giờ ta sẽ nói cho người biết, đó là một con Độc Giác Ma Giao, một con Phi Thiên Ma Hồ, còn có một con Tử Ma Lôi Hồ. Trong ba đầu này, người lợi hại nhất là Phi Thiên Ma Hồ, thứ yếu là thực lực của Tử Ma Lôi Hồ, Độc Giác Ma Giao gần như bằng ta. Chúng ta đã đánh rất nhiều lần nhưng đều không thể làm gì được đối phương, nọc độc của nó hết sức lợi hại, nếu như gặp phải nó thì tốt nhất nên tránh xa chút.

Kim Ma Ngọc Ứng vừa bay vừa nói.

Sở Lâm Phong cẩn thận nghĩ một chút, dáng vẻ của đầu đại xà kia gần như Kim Ma Ngọc Ứng nói vậy:

- Lão Kim, trước đây không lâu ta đã gặp phải một đầu rất ma thú lợi hại, nếu nói tới dáng vẻ gần như người nói, nọc độc của nó thậm chí ngay cả tảng đá cũng có thể ăn mòn, sẽ không phải là Độc Giác Ma Giao kia đó chứ!

- Người gặp phải ở đâu? Tên này rất là khó chơi, bình thường không chết không thôi, rất nhiều lúc ta đều trực tiếp bay đi, chỉ là tên này không biết hóa hình, mở miệng nói tiếng người. Có lẽ là bởi vì hấn là huyết mạch hậu duệ có của Giao Long.

Lúc này Sở Lâm Phong đã khẳng định được thứ ngày đó bị mình chém giết chính là Độc Giác Ma Giao:

- Ha ha, sau này lão Kim người cũng sẽ không bao giờ gặp lại nó nữa, tên kia đã bị ta cho chém giết.

Sở Lâm Phong ngồi ở trên người Kim Ma Ngọc Ứng, rõ ràng có thể cảm nhận được thân thể của nó run run một hồi, nhìn dáng vẻ dường như đã bị lời của mình làm cho kinh ngạc nhảy dựng một cái, cũng may mình ngồi vững, vạn nhất bị một cái run lên này làm cho ngã xuống thì thảm.

- Lão đại, người thực sự chém giết được tên kia sao? Thực lực của hấn có thể rất là lợi hại, người làm thế nào vậy? Dùng thực lực của người bây giờ, dường như là chuyện không thể nào!

Kim Ma Ngọc Ứng tràn ngập hoài nghi đối với lời nói của Sở Lâm Phong.

- Giết hấn quả thực phí một chút công phu, phải biết rằng ta có thánh thú, ta không thể giết hấn, nhưng không có nghĩa là thánh thú của ta không thể giết hấn, đối với ma thú cấp tám, đó là việc nhỏ như con thỏ.

Sở Lâm Phong cố ý nói như vậy, thế nhưng đối với Kim Ma Ngọc Ứng đã đưa đến tác dụng kinh sợ, đề phòng hấn sẽ đổi ý gây ra bất lợi cho mình.

Quả nhiên lời của Sở Lâm Phong đã đưa đến tác dụng:

- Lão đại, rốt cuộc người là ai vậy? Thánh thú đại ca cũng phải làm tiểu đệ của người, quá lợi hại đó?

Sở Lâm Phong cười cợt:

- Tôi lúc biết tự nhiên ngươi sẽ biết, hiện tại còn chưa phải lúc, theo ta nhất định sẽ làm cho thực lực của ngươi tăng lên tới cảnh giới không thể nào tưởng tượng được.

Trong lúc nói giọng đã đi tới bãi đá, Kim Ma Ngốc Ứng rất vững vàng đáp xuống đất:

- Lão đại trở về rồi!

Nhìn thấy Sở Lâm Phong trở về, không biết ai là người đầu tiên lên tiếng.

Sở Lâm Phong từ trên lưng Kim Ma Ngốc Ứng nhảy xuống dưới, mọi người đã tiến lên đón:

- Lão đại, thịt nướng bọn ta đã giữ lại cho ngươi, nhanh ăn đi!

Ngưu Thiên nói.

- Lão đại, ta đi chào hỏi Phi Thiên Ma Hồ và Từ Ma Lô Hồ một chút, vạn nhất lúc ta không có mặt, ngươi có gặp phải thì cũng không đến nỗi gặp phải nguy hiểm!

Kim Ma Ngốc Ứng nói xong trực tiếp bay về phía không trung, trong nháy mắt đã biến mất ở trước mặt mọi người.

Ngày thứ hai, đám người Sở Lâm Phong đi ra bãi đá, lựa chọn phương hướng phía tây mà cất bước, dọc theo đường đi vừa nói vừa cười, quan hệ giữa mọi người ngày càng thêm hòa hợp.

Tới buổi trưa mọi người nhìn thấy một con sông lớn, nước sông chảy rất xiết, trên mặt có không ít thi thể ma thú và thi thể của nhân loại trôi nổi.

- Nhất định ở thượng du có biến, từ trạng thái thi thể của những ma thú này là có thể thấy được phải chịu công kích cỡ nào tạo thành, lão đại, không bằng chúng ta nhanh chân tới xem đi?

Diệp Tinh Thần phát biểu ý kiến đầu tiên.

- Ta cảm thấy không nên tới đó thì hơn, các ngươi xem thi thể ma thú bên trong dòng sông này chỉ ít cũng có hai mươi mấy đầu, cũng không tính là ít. Nếu như không phải gặp phải đội ngũ giống như chúng ta thì là gặp phải ma thú lợi hại hơn, đi lên rất là nguy hiểm!

Mộ Dung Phiêu Tuyết nói.

- Vậy thi thể của những học viên này giải thích thế nào? Ta cảm thấy nên đi xem rõ ngọn ngành, cũng có thể sẽ có thu hoạch không tưởng tượng được nổi!

Ngưu Thiên cũng nói phụ họa theo.

Sở Lâm Phong thầm hỏi Kiếm linh Nguyệt nhi, thần thức của nàng có thể nhìn thấy chuyện gì xảy ra, nhưng hỏi nửa ngày cũng không nhận được câu trả lời của nàng:

- Vậy chúng ta đi nhìn xem, mọi người cẩn thận một chút, nếu như tình huống không đúng thì lập tức rút đi.

Mọi người đi từ từ theo bờ sông, đều toàn bộ đều tập trung tinh thần, đề phòng có động tĩnh bất ngờ xảy ra.

Một đường bình an vô sự, đi được gần một canh giờ, Sở Lâm Phong mới bảo mọi người ngừng lại:

- Mọi người đừng tới nữa, thêm lộ trình một dặm nữa sẽ là thượng nguồn, để ta đi xem xem, mọi người cứ ở chỗ này chờ ta trở về!

Sở Lâm Phong cũng không quan tâm bọn họ có đồng ý hay không, đương nhiên người đồng ý chỉ có hai người Đường Ly và Dương Nhị, những người khác đều là tiểu đệ của mình, nhất định phải nghe lời của đại ca.

Lăng Ba vì bộ được thi triển ra mang theo một đạo tàn ảnh biến mất ở trước mặt của mọi người:

- Tốc độ của lão đại thật là nhanh! Đây là bộ pháp võ kỹ gì vậy?

Mộ Dung Phiêu Tuyết giật mình hỏi, bởi vì thứ hấn tu luyện chính là một loại võ kỹ bộ pháp. Thế nhưng so với tốc độ lúc này Sở Lâm Phong thi triển, rõ ràng còn chậm hơn rất nhiều.

Ngày đó gặp phải Kim Ma Ngốc Ứng, hấn vẫn chạy song song cùng Sở Lâm Phong cho nên cũng không cảm giác được, hiện tại hấn mới hiểu rõ, đối phương cũng không dùng toàn lực, thực sự quá là đáng sợ.

- Không biết, chuyện của hấn tốt nhất ngươi đừng hỏi, tránh cho bị kích thích, hấn chính là một người biến thái!

Dương Nhị rất không vui nói, nàng lại một thân một mình ngồi một chỗ, không để ý tới ai.

- Khả khả, nếu như lão đại không biến thái thì làm sao xứng làm lão đại chứ, có thể coi ma thú loài chim cấp tám làm thú cưỡi. Người như vậy muốn không biến thái cũng không được nhì!

Diệp Tinh Thần biểu lộ cảm xúc, hẳn đã triệt để phục đối với Sở Lâm Phong rồi.

Sở Lâm Phong một đường thi triển Lăng Ba vi bộ, tiếng gió bên tai vù vù vang vọng, rất nhanh hẳn đã đến nơi mà Kiếm linh nói.

Hóa ra vừa nãy là Kiếm linh ở trong đầu nói cho Sở Lâm Phong biết một chuyện, phía trước cách đó không xa có biển, bảo Sở Lâm Phong tự mình đi nhìn xem, có thể sẽ có được kinh hi bất ngờ, chỉ là nguy hiểm cũng cùng tồn tại.

Thân thể Sở Lâm Phong dừng lại, cẩn thận tra xét nhìn tình huống cách đó một trăm thước. Lúc này hẳn đã nhìn thấy mấy chục học viên đang chém giết cùng một đầu ma thú có khổng lồ, một người trong đó Sở Lâm Phong nhận ra, chính là Âu Dương Hồng xếp hạng thứ nhất trong ban phổ thông, chỉ là lúc này cả người hẳn đã bị thương đầu đầu cũng có vết máu.

Đầu ma thú kia Sở Lâm Phong không quen biết, cũng không phải là hai đầu ma thú trong miệng Kim Ma Ngốc Ứng nói, chỉ là có thể chiến cùng nhiều người như vậy, chỉ ít cũng đã đạt đến ma thú cấp năm, nói không chừng lại là ma thú cấp sáu.

Sở Lâm Phong ẩn giấu thân thể ở bên trong cỏ dại gần đó, chuyện ngư ông đắc lợi hẳn rất tình nguyện đi làm.

Ẩn núp, lại nhìn qua. Cả người ma thú kia mọc đầy gai nhọn, khá giống con nhím, nhưng so với con nhím còn lớn hơn nhiều, một cái đuôi dài gần hai thước là vũ khí công kích lợi hại nhất của nó, Sở Lâm Phong nhìn thấy rất nhiều học viên đều vì cái đuôi to lớn này mà bị thương.

Âu Dương Hồng không hổ là học viên xếp hạng thứ nhất ban phổ thông, mỗi một lần công kích đều mang theo thể sát sét bức lui quái vật này bức lui mấy thước. Thế nhưng cũng không có cách nào làm thương tổn được tới nó.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121: Huyết thống bạch hổ?

- Hồng ca, rốt cuộc đây là ma thú gì, sức phòng ngự mạnh như vậy, chúng ta công kích như vậy mà cũng không có tác dụng gì với nó. Không bao lâu nữa linh lực của chúng ta đều sẽ bị nó tiêu hao cạn, đến lúc đó muốn đi cũng khó khăn.

Một người học viên trong đó vừa đánh vừa nói.

- Câm miệng! Quái vật này cũng đã là nó mạnh hết đã, không bao lâu nữa sẽ bị chúng ta chém giết, đừng quên nó đã nuốt quân sư của chúng ta. Thu hoạch những ngày qua đều ở trên người quân sư, chúng ta không thể để cho thu hoạch những ngày qua uống phí ở trong miệng của nó!

Âu Dương Hồng hầu như quát lên, hiển nhiên trong lòng cũng rất là tức giận.

- Miệng của quái vật này cũng không lớn, ta cũng không rõ tại sao nó lại có thể nuốt thân thể của quân sư vào được, khó mà tin nổi được.

- Chuyện khó mà tin nổi có rất nhiều, đừng nói phí lời nữa, mọi người thi triển ra công kích lợi hại nhất, báo thù thay cho các huynh đệ đã chết của chúng ta!

Lời của Âu Dương Hồng quả nhiên đã đưa đến tác dụng cổ vũ, các học viên còn lại đều dùng hết toàn lực công kích, thi triển võ kỹ đến cực hạn, tức thì đánh gãy không ít gai nhọn trên người quái vật.

Nhìn thấy đã có hiệu quả, mọi người càng gắng sức, mỗi một người đều như không sợ chết phóng đi về phía quái vật kia.

Kiến đồng cắn chết voi, tuy rằng quái vật có sức phòng ngự kinh người, nhưng thực lực của những học viên này cũng không tệ, tức thì đánh cho nó kêu rên liên tục, từng thanh âm chói tai không ngừng vang lên ở bên tai.

- Mọi người cố gắng, quái vật này sắp không xong rồi, ai giết chết nó trước sẽ được ba viên ma tinh và một viên tinh thạch!

Âu Dương Hồng cổ vũ mọi người tinh thần, nói.

- Vì ma tinh, liều mạng!

Một thiếu niên vết thương chằng chịt giờ đại đao trong tay lên, mạnh mẽ bỏ tới phía trước. Chỉ là rất không may, khi đại đao của hắn còn chưa bỏ trúng

thì đã bị một cái đuôi to lớn quét trúng, để lại không trung một màn mưa máu, sau đó rơi xuống trên mặt đất, không đứng dậy được nữa.

Từ rất xa Sở Lâm Phong nhìn tình cảnh này, hẳn đã hiểu rõ tại sao nhóm người này phải giết chết quái vật này, không nghĩ tới nhóm người này lại có đẳng cấp như quân sư, lão đại, rất không may quân sư đã bị quái vật nuốt, tất cả mọi thứ trên người quân sư là tinh phiến và ma tinh mọi người thu thập, đương nhiên chỉ có không chết không thôi mà thôi.

Nhìn thấy lại một huynh đệ bị quái vật giết chết, con mắt của Âu Dương Hồng hầu như phun ra lửa, trường kiếm trong tay bùng nổ ra ánh kiếm dài ba thước, hẳn giận dữ hết lớn:

- Rác rưởi! Ngươi chết đi cho ta!

Công kích này là một kích ôm hận của Âu Dương Hồng, hầu như đã dùng hết Tinh Thần chi lực toàn thân, bên trong ánh kiếm mang theo uy lực cực kỳ mạnh mẽ, toàn bộ kiếm khí công kích lên trên người quái vật, lập tức đâm thân thể khổng lồ của đối phương thành mấy lỗ máu.

Lần này xem như quái vật đã chân chính chịu trọng thương, bước chân cũng có chút bất ổn, hai mắt mang theo lửa giận vô biên nhìn người đánh trọng thương mình.

Âu Dương Hồng lại thở hổn hển nhìn quái vật trước mặt, Tinh Thần chi lực trong cơ thể tiêu hao quá nhiều, lại thêm thương thế trên người khiến cho sắc mặt của hắn trắng xám, bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Thế nhưng một kích này của Âu Dương Hồng đã làm cho quái vật chân chính tức giận, chỉ thấy nó ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng rít lên, sau đó vọt tới một tên học viên cách nó gần nhất, nó chuẩn bị dùng phương pháp nguyên thủy nhất để đâm chết đối phương.

Đối mặt với quái vật phát rồ, tất cả mọi người đều liên tục né tránh, không còn dám đi công kích nữa. Âu Dương Hồng nhìn đáng về khiếp đảm của mọi người, trong lòng cực kỳ thất lạc, cũng vô cùng hối hận, hối hận vì bên trong đội ngũ của mình không có người nào chân chính có thể chống lại quái vật.

Nếu như tiếp tục ở lại chỗ này thì rất có thể tất cả sẽ chết ở chỗ này, thế nhưng rất nhiều ma tinh thật vất vả mới thu được đều ở trong bụng của quái vật này, nếu như cứ thế mà đi thôi thực sự hắn không cam lòng. Cho nên lựa chọn giữa đi và không đi khiến cho trong lòng Âu Dương Hồng vô cùng xoắn xuýt.

- Lâm Phong, thực lực của Âu Dương Hồng này không tệ, ngươi có thể giúp hắn một chút, nếu như hắn có thể trở thành tiểu đệ của ngươi, sau đó thế lực của ngươi lại sẽ tăng lên một phần, đây là cơ hội hiếm có đó.

Lúc này âm thanh của Kiếm linh xuất hiện.

- Nguyệt Nhi tỷ tỷ, vui mừng ngoài ý muốn mà ngươi nói chính là cái này hay sao?

Sở Lâm Phong còn tưởng rằng là thiên tài địa bảo gì đó.

Hắn lại tiếp tục nói:

- Có phải ngươi đã quên chuyện ở học viện rồi không, ta đang chuẩn bị chém giết hắn, nếu như trên Sinh tử đài mà Công Tôn Trường Viễn không ngăn cản thì hẳn đã sớm chết rồi. Ngươi bảo ta biến hắn thành tiểu đệ của mình, làm sao có khả năng được chứ, coi như ta đồng ý thì đối phương cũng không muốn.

Sở Lâm Phong thật sự không hiểu vì sao Kiếm linh sẽ có loại ý nghĩ này, hiện giờ mình còn muốn giết đối phương kia đấy. Dám có ý đồ với nữ nhân mình, nhất định sẽ phải chết.

- Sao ngươi không biết biến báo một chút chứ? Một người muốn có nghiệp lớn thì nhất định phải có rất nhiều người trợ giúp, Âu Dương Hồng này cũng không tệ, bởi vì ta biết trên người hắn cũng có một loại huyết mạch rất lợi hại chưa có thức tỉnh, một khi thức tỉnh thì thực lực sẽ được tăng lên vô hạn!

Kiếm linh Nguyệt nhi không quan tâm tới lời nói của Sở Lâm Phong.

- Huyết mạch rất lợi hại sao? Rốt cuộc là loại nào, làm sao người bên cạnh ta đều như vậy chứ, trên người Nhược Hi có dấu ấn chu tước, không chừng sẽ có huyết thống chu tước, trên người ta lại có huyết thống Thần long, tiểu tử này chính là loại kia hay sao? Nếu như thật sự rất cường đại thì ta sẽ cân nhắc một chút.

Sở Lâm Phong cân nhắc một lát rồi mới nói.

- Nếu như ta đoán không sai thì trên người hắn hẳn là huyết thống của Bạch hổ, tuy rằng khí tức rất yếu, thế nhưng ta lại có thể cảm ứng được. Người muốn thành nghiệp lớn thì không thể câu nệ tiểu tiết, ngươi có thể lấy đức báo oán thì sẽ càng làm cho tương lai hắn khẳng khái nhất mực đối với ngươi. Chỉ là tiền đề là nhất định ngươi phải khiến cho hắn triệt để thần phục mới được.

Sở Lâm Phong không chần chừ nữa mà thi triển Lăng Ba vi bộ đến mức tận cùng, trong nháy mắt khi quái vật đang nhắm về phía Âu Dương Hồng thì hắn kéo đối phương ra. Lúc này Âu Dương Hồng không có một chút khí lực nào, hắn đang dựa vào ý chí kiên cường để làm cho mình không ngã xuống.

Cảm giác được thân thể lập tức bị người ta mang đi sang mấy thước, Âu Dương Hồng lập tức phản ứng lại, nhìn thấy người kéo mình ra khỏi miệng quái vật là một tên thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi, dường như hắn đã nhìn thấy quái vật này ở nơi nào đó.

- Ngươi, ngươi là?

Âu Dương Hồng nhìn thấy Sở Lâm Phong, nói.

- Ta là học viên ban phổ thông, Âu Dương Hồng, ta biết ngươi, đệ nhất cao thủ ban phổ thông, các ngươi đang đối mặt với nguy hiểm, nếu như ngươi đáp ứng với ta một chuyện thì ta sẽ giúp ngươi giải trừ nguy hiểm. Ma tính ta không muốn, cũng không muốn thù lao khác từ các ngươi, ngươi có tình nguyện hay không?

Sở Lâm Phong cảm thấy vào bản điều kiện lúc này là thời điểm tốt nhất.

- Ngươi muốn ta đồng ý ngươi cái gì?

Âu Dương Hồng nhìn Sở Lâm Phong, vẫn duy trì một phần địch ý, nhưng cả người không có chút khí lực nào, từ tốc độ hấn thi triển mà xem cũng là một cao thủ rất lợi hại.

- Đồng ý chuyện làm tiểu đệ của ta!

Âu Dương nói rất kiên quyết.

- Không thể! Ngươi còn chưa xứng để ta làm như vậy!

Âu Dương Hồng nói cũng rất kiên quyết, hấn là đệ nhất học viên ban phổ thông, đương nhiên hấn cũng có tự tôn và tôn nghiêm của mình.

- Xứng hay không xứng không phải do ngươi định đoạt, hiện tại ngươi không có lựa chọn nào khác!

Lúc Sở Lâm Phong nói lời này lại có một người học viên bị đuôi của quái vật đánh bay, kết cục đương nhiên là cử tử nhất sinh.

- Không có lựa chọn nào khác sao?

Âu Dương Hồng nhìn thấy huynh đệ của mình lại ngã xuống tiếp, trong lòng tức thì đau xót, ngũ khí cũng mềm nhũn đi rất nhiều.

- Không có!

Sở Lâm Phong vẫn dùng giọng lạnh như băng, chỉ là sự chú ý vẫn đặt ở trên người ma thú.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Lấy đức báo oán

Trong lòng Âu Dương Hồng đang giãy dụa:

- Được! Ta có thể đồng ý với ngươi, chỉ là ngươi cũng phải đáp ứng với ta một điều kiện, nếu như ngươi có thể giúp ta giải trừ nguy cơ lần này, chờ tới khi thưng thể của ta khôi thì chúng ta sẽ quyết đấu một lần, nếu như ngươi thật sự thắng được ta, ta sẽ cam tâm tình nguyện làm tiểu đệ của ngươi, bằng không thì cả chết ta cũng sẽ không làm!

Nhìn thấy Âu Dương Hồng đã tỏ thái độ, Sở Lâm Phong biết mục đích của mình đã đạt đến, hấn cười nói:

- Được, ta đồng ý với ngươi. Nhưng nhất định ngươi phải đi theo ta, huynh đệ của ta vẫn còn đang đợi đó!

Nói xong hấn trực tiếp lấy ra Thanh Sương Kiếm ở trong nhẫn trữ vật, sau đó Thanh Sương kiếm tuốt tay phóng đi, mang theo một vệt ánh sáng nhắm về phía ma thú đang công kích những người khác.

Âu Dương Hồng có chút giật mình đối với bội kiếm mà Sở Lâm Phong lấy ra, không nghĩ tới trên người tên này lại có nhẫn trữ vật, chỉ là thanh kiếm này lại khiến cho hấn có một loại cảm giác rất quen thuộc, chỉ là hấn không nhớ nổi mình đã từng thấy ở nơi nào.

Còn có một chuyện nữa, phương thức công kích của hấn lại có điểm kỳ quái, lại như phóng thích ám khí ra vậy, ném bội kiếm của mình ra ngoài.

Giữa lúc hấn cảm thấy loại phương thức công kích này của Sở Lâm Phong có chút đặc biệt thì chuyện nhìn thấy trước mắt đã khiến cho cái miệng của hấn mở ra đến mức có thể nhét vào một quả trứng gà.

Quái vật kia lại vô thanh vô tức ngã xuống, một cái đầu to lớn lăn tới cách đó không xa, máu tươi liên tục nhuộm đỏ một đám lớn mặt đất.

Thanh Sương kiểm trực tiếp trở lại trong tay của Sở Lâm Phong:

- Ta đã giúp ngươi xử lý tên này, nhớ tới lời ngươi đã đồng ý với ta, chờ ngươi xử lý tốt chuyện ở nơi đây sau đó tới tìm ta, ta ở phía trước một dặm chờ ngươi!

Sở Lâm Phong nói xong sử dụng tới Di Hình hoá ảnh, trong mấy cái nháy mắt đã biến mất không còn tăm hơi. Thứ hắn muốn chính là kinh sợ, để cho Âu Dương Hồng luôn luôn kiêu ngạo này biết có một người so với hắn còn lợi hại hơn, đủ để cho hắn làm tiểu đệ.

Sau khi quái vật bị Sở Lâm Phong chém giết, các học viên còn lại đều thở phào nhẹ nhõm, không ít người lập tức co quắp ngồi xuống dưới đất, một người trong đó nói:

- Đây là ai vậy, sao lại lợi hại như vậy chứ? Một kiếm đã có thể chém giết được đầu quái vật này, còn lúc hắn rời đi nữa, tốc độ cũng quá nhanh thật, ta còn chưa có nhìn thấy rõ ràng kia.

- Có phải ta đang nằm mơ hay không, lẽ nào là thiên thần hạ phàm đến giải cứu cho chúng ta chứ!

- Mọi người đừng nói nữa, mau lấy thân thể của quân sư từ trong bụng quái vật ra đi, đừng quên nhiệm vụ khi chúng ta tới đây!

Rất nhanh Âu Dương Hồng đã từ trong khiếp sợ khôi phục lại như cũ, hắn nói.

Mà lúc này tâm tình của Sở Lâm Phong vô cùng cao hứng, có thể có được một người có huyết thống Bạch hổ làm tiểu đệ, đó là chuyện mà trước đây hắn chưa từng suy nghĩ qua, rất nhanh hắn đã đi tới nơi đám người Tiết Kim Sơn đang chờ hắn.

Nhìn thấy Sở Lâm Phong cười tươi như hoa, tất cả mọi người đều có chút không rõ:

- Lão đại, có phải ngươi lại thu phục được một con ma thú làm tiểu đệ hay không?

Nguru Thiên hỏi.

- Ma thú làm tiểu đệ sao? Ngươi đi thử xem? Chỉ là cũng gần như vậy đó, sau đó mọi người sẽ biết.

Sở Lâm Phong trả lời vậy khiến cho tất cả mọi người cảm thấy nghi hoặc:

- Lâm Phong, ngươi cũng đừng thừa nước đục thả câu nữa. Mau nói thật cho mọi người đi, ngươi không biết trong khoảng thời gian ngươi đi, mọi người vẫn đang lo lắng cho an nguy của ngươi nha.

Lúc này Đường Ly lên tiếng, đối với việc lần này Sở Lâm Phong đi ra ngoài làm việc nàng cũng rất là hiếu kỳ.

- Đúng vậy, đúng vậy, lão đại, nói cho bọn ta nghe đi, ta sắp gấp tới chết rồi!

Nguru Thiên cũng nói.

Sở Lâm Phong cười cợt:

- Lần này đi ra ngoài ta chém giết một con ma thú, cứu mấy chục người, trong đó có một người hắn mọi người đều quen thuộc, hắn là người rất lợi hại trong ban phổ thông của chúng ta. Khi chém giết con ma thú này ta đã bảo hắn đồng ý một điều kiện của ta, nếu như ta chém giết con ma thú này giúp bọn họ thì hắn phải làm tiểu đệ của ta. Chỉ là cần phải chờ hắn dưỡng thương xong, sau đó tỷ thí với ta một lần. Nếu như ta thắng thì mới tính là như vậy, ta nghĩ có lẽ rất nhanh hắn sẽ tới đây!

- Lão đại, rốt cuộc tên này là ai vậy, ngươi nói một lần luôn đi, như người là chuyện ta ghét nhất đó.

Diệp Tinh Thần vội vàng nói.

- Ha ha! Tự các ngươi xem đi, phía xa xa không phải có một bóng người đi tới nơi này sao?

Sở Lâm Phong chỉ chỉ về phía trước nói.

Theo phương hướng Sở Lâm Phong nói, quả nhiên đã nhìn thấy một bóng người đang đi tới nơi này, chỉ là tốc độ cũng không phải rất nhanh, mọi người đều muốn nhìn một chút xem người Sở Lâm Phong nói rốt cuộc là ai.

Chờ sau khi bóng người đến gần, tất cả mọi người mới hút vào một ngụm khí lạnh:

- Đó là Âu Dương Hồng, đệ nhất cao thủ ban phổ thông, làm sao có khả năng cơ chứ, sao hắn lại làm tiểu đệ của lão đại được?

Một người học viên trong đó sợ hãi quát.

- Âu Dương Hồng rất lợi hại đúng không? Có lợi hại bằng vật cười của lão đại hay không? Các ngươi đừng quên lão đại là một người biến thái. Thực lực

của hắn đã sớm không phải là thứ mà chúng ta có thể tưởng tượng được.

Diệp Tinh Thần hiểu rất rõ về thực lực của Sở Lâm Phong, chỉ một chiêu đã làm cho mình không còn chút sức đánh trả nào cả, nếu như mình đối đầu với Âu Dương Hồng, không có mấy chục chiêu thì sẽ không phân ra thắng bại được.

- Ta nhớ trước đây không lâu lão đại và Âu Dương Hồng đã lên sinh tử đài, lúc đó là Phó viện trưởng giải vây cho hắn, bảo hắn làm tiểu đệ của lão đại, làm sao có khả năng cơ chứ?

Một tiểu đệ trong đó hỏi.

Sở Lâm Phong cũng biết mọi người lo lắng, quả thực này Âu Dương Hồng có thể làm tiểu đệ của mình hay không hắn còn chưa chắc chắn. Dù sao mình đang dịch dung, khi hắn biết mình chính là Sở Lâm Phong thì có lẽ sẽ thực sự có biến cố xảy ra.

Chỉ là vì muốn có được một cao thủ nắm giữ huyết thống Bạch hổ, Sở Lâm Phong quyết định đánh đổi một số thứ, ví dụ như tinh thạch, đan dược gì gì đó.

Từ rất xa Âu Dương Hồng đã nhìn thấy đám người Sở Lâm Phong, trong đó cũng có mấy người hắn nhận ra, ví dụ như Bạch Nguyên Hạo và Mộ Dung Phiêu Tuyết.

Sở Lâm Phong đi tới nơi, nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Âu Dương Hồng, hắn nói:

- Ta thấy ngươi là một người rất thủ tín, đã xử lý xong mọi chuyện chưa?

Âu Dương Hồng liếc mắt nhìn Sở Lâm Phong, lại nhìn mọi người một chút sau đó nói:

- Đây là nguyên tắc làm người của ta, mọi chuyện xem như đã giải quyết xong. Chỉ là muốn ta đáp ứng chuyện của ngươi thì cần phải chờ thương thế của ta khỏi, hi vọng ngươi cũng không nên nuốt lời, đừng tưởng rằng các ngươi nhiều người ở đây, nếu như ta nghĩ đi các ngươi cũng không nhất định có thể ngăn lại ta.

- Ha ha ha ha! Âu Dương Hồng, đừng có giả mạo đại khí ở chỗ này, ở trước mặt lão đại ta ngươi nói những chuyện này chỉ là phí lời mà thôi. Coi như thương thế của ngươi tốt lên thì cũng không phải là địch một chiêu của lão đại ta. Không phải là ta hạ thấp ngươi, đây là sự thực, một sự thực khiến cho ngươi không thể nào tiếp thu được, bởi vì ta chính là một ví dụ.

Diệp Tinh Thần đi tới bên người Âu Dương Hồng nói.

- Diệp Tinh Thần, ngươi có ý gì? Lễ nào ngươi cũng thua hắn cho nên mới làm tiểu đệ cho hắn sao?

Âu Dương Hồng không phải là người ngu, từ trong lời nói của Diệp Tinh Thần hắn lập tức nghe ra được đầu mối.

- Không sai, ngay cả một chiêu của lão đại ta cũng không đỡ được, hơn nữa còn là một chiêu rất phổ thông, ta thấy ngươi đừng tốn sức nữa thì hơn. Tuy rằng thực lực của ngươi so với ta lợi hại hơn một chút, nhưng cũng sẽ không mạnh hơn được bao nhiêu, quan hệ lợi hại trong đó ngươi nên suy nghĩ thật kỹ, ta là người như thế nào ngươi cũng nên hiểu rõ. Hiện tại ta đã cam tâm tình nguyện làm tiểu đệ của lão đại, ngươi có hiểu không?

- Tinh Thần, đừng lắm miệng nữa. Ta cần người vui vẻ phục tùng, không phải loại cường bức dụ dỗ hoặc là lừa dối kia, Âu Dương Hồng, ta biết ngươi không phục. Ta cho ngươi thời gian ba ngày, sau ba ngày chúng ta sẽ tỷ thí một lần, ai thua ai thì sẽ chính là tiểu đệ.

Sở Lâm Phong nói xong trừng mắt nhìn Diệp Tinh Thần một chút.

- Hi vọng ngươi đừng nuốt lời!

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Phát hiện ra quần ma thú

- Được rồi, chuyện này đến đây là kết thúc, ta hỏi ngươi một chuyện, thi thể của những ma thú và thi thể học viên trong sông có phải là do các ngươi làm ra hay không?

Sở Lâm Phong cảm thấy có chút kỳ lạ, tuy rằng bọn họ và ma thú kia chém giết lẫn nhau, thế nhưng khoảng cách với bờ sông vẫn còn có một khoảng cách, không thể làm cho thi thể của ma thú rơi giữa sông được.

- Ta không biết ngươi đang nói cái gì, lần này chúng ta gặp phải con ma thú kia, không nghĩ tới nó lại lợi hại như vậy, huynh đệ chúng ta từ thương năm người, một người trong đó chính là quân sư của chúng ta, còn bờ sông mà ngươi nói chúng ta còn chưa từng tới.

Âu Dương Hồng nói rất chậm, nhưng từ trong giọng nói của hắn đã có thể nhìn ra được hắn không nói dối.

Sở Lâm Phong hơi nhíu mày, không phải người bọn họ nói là học viên của Hải Long học viện đó chứ? Nhưng thì thể trong sông chính là học viên của Thiên Long học viện nha, một loại linh cảm không lành hiện lên ở trong lòng của hắn.

Lập tức hắn quyết định thật nhanh, nói:

- Diệp Tinh Thần, người mang theo năm huynh đệ đi về phía nam, có tình huống thế nào thì lập tức trở về báo cáo, Ngưu Thiên, người mang năm huynh đệ đi về mặt đông, có tình huống gì thì cũng lập tức trở về báo cáo.

Mộ Dung Phiêu Tuyết, người mang các huynh đệ còn lại đi về phía tây, nếu như gặp phải ma thú hoặc là những chuyện khác thì lập tức trở về, không thể một mình làm chủ, những người còn lại thì ở lại chờ đợi với ta. Chuẩn bị tinh thần, dùng hai canh giờ làm hạn định, ta nghĩ thời điểm mà chúng ta có thể chân chính tranh tài với người của Hải Long học viện đã đến.

Tin tức này không thể nghi ngờ làm cho lòng người phấn chấn, trong lòng rất nhiều học viên vẫn rất là hiếu chiến, ở thế giới lấy võ vi tôn này, chỉ có không ngừng chiến đấu thì mới có thể chứng minh được giá trị của mình.

Mặc dù sẽ bị thương sẽ chảy máu, sẽ tử vong. Thế nhưng giờ phút này trong lòng của mọi người lại không có nửa điểm sợ sệt nào cả. Bởi vì bọn họ có một lão đại, một lão đại có thể thu ma thú chim loại có trí tuệ làm tiểu đệ, đi theo hắn dù có gặp phải nguy hiểm thì cũng có thể biến nguy thành an.

Sau đó ba tiểu đội phân biệt xuất phát, để lại bốn người Dương Nhị và Đường Ly cùng Âu Dương Hồng, Tiết Kim Sơn, đối với Tiết Kim Sơn. Sở Lâm Phong đặc biệt chăm sóc, thực lực của hắn ở trong mọi người là yếu nhất, cho nên chỉ có thể đi theo bên cạnh mình mà thôi.

- Âu Dương Hồng, người có ý kiến gì đối với việc hai học viện thi đấu lần này?

Sở Lâm Phong tìm một đề tài hỏi.

- Đây là dùng tính mạng của học viên để đùa giỡn, thực lực của ma thú quá mạnh, khắp nơi đều tràn ngập nguy hiểm. Có lúc còn gặp phải người của Hải Long học viện, rất nhiều người đều đang oán giận học viện.

Âu Dương Hồng phân tích, từ trên mặt của hắn có thể thấy được trong lòng hắn rất là bất đắc dĩ.

Nói đến người của Hải Long học viện, Sở Lâm Phong lập tức nghĩ đến âm mưu của Hải Long học viện, hắn lập tức tỏ rõ vẻ nghiêm túc nói với Âu Dương Hồng:

- Lần này ta đã phát hiện ra một bí mật, bên trong giới của ban phổ thông giới chúng ta lại xuất hiện học viên ban loại ưu của Hải Long học viện, điều này có ý vị gì, ta nghĩ coi như ta không nói thì người cũng có thể hiểu rõ. Việc cấp bách chính là người phải mau chóng trở lại thông báo cho đội hữu của người. Nếu như gặp phải người của Hải Long học viện thì cố gắng tránh đi. Đương nhiên nếu như bọn họ có thể gia nhập vào đội ngũ của ta thì ta cũng không phản đối, người trở lại thương lượng với bọn họ đi.

- Còn có việc này sao? Con bà nó! Hải Long học viện này cũng quá không biết xấu hổ, nếu như để ta gặp phải thì nhất định ta sẽ chém giết toàn bộ bọn chúng!

Âu Dương Hồng phẫn nộ nói.

- Hừm, có phần tâm tư này thì rất tốt, chỉ là nếu gặp phải người của ban loại ưu có khả năng sẽ bị chém giết, đừng kích động! Mọi việc phải lấy đại cục làm trọng, nếu như để mất đi cái mạng nhỏ của mình thì sẽ không đáng giá nữa!

Sở Lâm Phong cười nói, mặc dù thực lực của Âu Dương Hồng không tệ, nhưng cũng chỉ có thể hô mưa gọi gió ở ban bình thường mà thôi, ở ban loại ưu, tùy tiện chọn ra một người cũng có thể chiến đấu được với hắn.

- Được, ta sẽ trở về nói cho bọn họ biết, nếu như bọn họ đồng ý gia nhập thì gia nhập, không muốn thì người đừng có miễn cưỡng.

Âu Dương Hồng nói xong xoay người rời đi.

Đường Ly và Dương Nhị không nói gì, trong lòng hai người cũng đều có suy nghĩ riêng, nhìn thấy Sở Lâm Phong lại có loại phong độ đại tướng kia làm cho trong lòng nằng nết là cao hứng. Thật không biết khi nào mới có thể rời khỏi nơi vừa nguy hiểm lại tràn ngập kích thích này.

Lúc này Tiết Kim Sơn lại mở miệng nói chuyện:

- Lâm Phong, sau này người cũng nên cho ta làm một chút chuyện, tuy rằng thực lực của ta không mạnh, thế nhưng cũng sẽ không trở thành trói buộc. Hiện giờ ta có cảm giác mình chính là một kẻ tàn phế vậy, là người yếu lúc nào cũng cần bảo vệ.

- Ha ha, đại ca nói cái gì đó, đại ca nhìn Đường Ly và Dương Nhị mà xem, không phải cũng không sao sao? Đại ca là đại ca của ta, cũng chính là đại ca của bọn họ, nào có chuyện đại ca bất cứ lúc nào cũng phải làm việc cơ chứ, như vậy có tiểu đệ làm gì hả?

Sở Lâm Phong cười nói, đối với tâm tình của Tiết Kim Sơn hắn hiểu rất rõ.

Đại khái qua chừng một canh giờ, một người học viên điên cuồng chạy trốn, trong miệng còn không ngừng kêu lên:

- Lão đại, lão đại, có ma thú, rất nhiều ma thú!

Rất nhanh hắn đã đi tới trước mặt của Sở Lâm Phong, lại thở hổn hển nói:

- Lão đại, chúng ta phát hiện ra ma thú, số lượng ít nhất cũng trên trăm con, đều không phải là loại rất lợi hại. Đám người Mộ Dung Phiêu Tuyết đang chờ lão đại qua đó đây!

Trên mặt Sở Lâm Phong hiện lên vẻ vui vẻ, nhiều ma thú như vậy, lại không quá lợi hại, rất dễ để quyết định rồi.

Lúc này lại có hai học viên chạy về, một người trong đó nói:

- Lão đại, chúng ta phát hiện ra một hang núi, trên cửa động có viết Linh Nguyên động. Ngưu Thiên đại ca đang ở nơi đó chờ lão đại tới đó.

- Lão đại, chúng ta nhìn thấy một nhóm học viên đang chém giết cùng một đám ma thú, có cần đi hỗ trợ hay không?

Hầu như ba đội ngũ đều phái người trở về, hơn nữa đều là tin tức khiến cho người ta hưng phấn, trong khoảng thời gian ngắn Sở Lâm Phong cũng không biết nên lựa chọn như thế nào.

Sở Lâm Phong cau mày bắt lực nhìn Đường Ly và Dương Nhị một chút, hi vọng nhìn các nàng có thể cho mình một chút kiến nghị.

Nhị nữ đều hiểu hắn có ý gì, lập tức nói:

- Đi săn giết ma thú đi, sớm hoàn thành nhiệm vụ một chút, son động cũng không biết chạy. Đội có thời gian lại đi cũng không muộn, còn việc đi hỗ trợ cũng không cần thiết, có lẽ người ta cũng không hoan nghênh, ngược lại còn tưởng rằng người đi cướp ma tinh của người ta.

Dương Nhị nói.

Đường Ly cũng gật gật đầu ra hiệu, tán thành lời nói của Dương Nhị. Sở Lâm Phong cảm thấy phân tích của Dương Nhị rất có đạo lý:

- Hai người các ngươi trở lại gọi đám người Mộ Dung Phiêu Tuyết rồi đi tới nơi hội họp, chúng ta đi giết ma thú.

Sau đó hắn lại nói với Tiết Kim Sơn:

- Đại ca cũng cùng đi chứ, tự mình chăm sóc tốt cho mình là được rồi, đừng để cho đám ma thú làm tổn thương!

- Ta yếu đuối như vậy sao? Tuy rằng không lợi hại như người, nhưng muốn giết mấy con ma thú cũng vẫn có thể làm được, đừng có xem thường ta.

Tiết Kim Sơn nghe Sở Lâm Phong nói như vậy tức thì bất mãn nói.

Rất nhanh đám người Sở Lâm Phong đã theo huynh đệ báo tin đi tới vị trí của đám người Mộ Dung Phiêu Tuyết, nhìn thấy Sở Lâm Phong đến, Mộ Dung Phiêu Tuyết lập tức tiến lên nói:

- Lão đại, tuy rằng đẳng cấp của ma thú ở nơi này không cao lắm, nhưng số lượng quá nhiều, chúng ta có nên chờ bọn họ tới rồi lại nói tiếp hay không?

Sở Lâm Phong cẩn thận nhìn ma thú phía xa xa một chút, đây là một loại ma thú giống như sói, từ khoảng cách khá xa nhìn không rõ ràng cho lắm, số lượng có hơn trăm, quả thực rất khó đối phó.

- Số lượng quá nhiều, mọi người chờ bọn họ đến rồi cùng nhau chém giết đi. Loại ma thú này nhìn đáng sợ cũng không yếu giống như bề ngoài. Rất rõ ràng nơi này là lãnh địa của bọn họ, không chừng còn có đầu lĩnh lợi hại hơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Chém giết lang đầu hổ

Chưa tới nửa canh giờ sau, Ngưu Thiên và Diệp Tinh Thần và người của bọn họ đều tới. Trên mặt của hai người đều có chút không cao hứng, rất rõ ràng là bởi vì Sở Lâm Phong không đi tới nơi bọn họ phát hiện mà tạo thành.

- Lão đại, nhất định bên trong huyết động bọn ta phát hiện ra có bảo bối, mà người ở chỗ này không phải chỉ có những người như chúng ta, vạn nhất bị người khác nhanh chân đến trước thì sẽ thiệt thòi lớn.

Ngưu Thiên có chút tức giận nói.

- Lão Ngưu, đừng nghĩ đơn giản như vậy, hang động có bảo bối bình thường đều có cam bẫy lợi hại, hoặc là ma thú bảo vệ, những người kia đi vào chỉ có thể trở thành bia đỡ đạn mà thôi. Kỳ thực chúng ta làm vậy là đang ngồi làm ngư ông đắc lợi đó.

Sở Lâm Phong cười nói.

Đối với Sở Lâm Phong, Ngưu Thiên tin tưởng không chút nghi ngờ, cho dù trong lòng không phục thì hắn cũng không dám phản bác.

Sau đó Sở Lâm Phong nói với Diệp Tinh Thần:

- Ta biết ngươi cũng trách ta tại sao không đi tới nơi mà ngươi phát hiện ra. Đầu là học viên hà tất phải đi chia một chén canh cơ chứ. Gặp nguy hiểm bọn họ sẽ chạy trốn, không cần thiết cần chúng ta đi hỗ trợ. Hiện tại việc cấp bách của chúng ta là thu được càng nhiều ma tinh hơn nữa. Có thể gặp được trên trăm con ma thú là chuyện rất hiếm thấy, càng hiếm thấy hơn chính là những ma thú này đều không phải là loại rất lợi hại, ý của ta các ngươi đã hiểu chưa?

Sở Lâm Phong nói rất đúng mực, hai người không tìm được bất kỳ lý do nào để phản bác, cho nên đều không tự chủ được gật gật đầu.

- Mọi người phân tán ra, chậm rãi tới gần những ma thú này, hôm nay chúng ta có thu hoạch lớn rồi!

Sở Lâm Phong nói xong rồi xông ra ngoài trước tiên.

Sau mấy hơi thở sau Sở Lâm Phong đã đi ra ngoài được hơn trăm thước. Lúc này hắn có thể thấy rõ dáng vẻ của những ma thú này, quả nhiên đúng như bên trong tưởng tượng của mình, là một loại ma thú như sói. Chỗ duy nhất không giống chính là trên người chúng nó mọc đầy vẩy giáp mà không phải là lông sói.

Rất rõ ràng đây là một loại ma thú có sức phòng ngự không tệ, công kích phổ thông sẽ vô dụng, về mặt của Sở Lâm Phong rất tự nhiên, cũng không chút hoang mang chậm rãi chuyển động về phía trước, Thanh Sương kiếm trong tay phải bất cứ lúc nào cũng sẽ chuẩn bị phát ra một đạo công kích mạnh mẽ.

- Ngao!

Chính vào lúc này, một đạo tiếng kêu trầm thấp đột nhiên truyền đến, sau đó, chỉ thấy một bóng người màu xám từ bên trong cỏ dại nhảy ra, nhanh chóng vồ tới chỗ Sở Lâm Phong.

Sở Lâm Phong nhìn thẳng về phía trước, ngay khi cái bóng màu xám vừa mới tới gần thân thể của hắn thì cánh tay đã khẽ động, Thanh Sương kiếm được hắn nắm trong tay phải đã hóa ra một ánh kiếm lóe lên một cái rồi biến mất. Đồng thời hắn còn nhanh chóng sử dụng Lăng Ba vi bộ để vừa vặn tránh thoát công kích của ma thú đối với hắn.

Ma thú đánh về phía Sở Lâm Phong nhưng vồ hụt làm cho nó ngã xuống mặt đất, lúc này Sở Lâm Phong mới nhìn rõ được, đây không ngờ lại là một con ma thú đầu sói thân hổ. Chỉ là ở cổ của nó lúc này lại có máu tươi không ngừng chảy ra, Thanh Sương kiếm trực tiếp làm cho cổ nó xuất hiện một cái lỗ máu.

Ngay khi thứ này đang chuẩn bị một lần nữa tiến hành công kích với Sở Lâm Phong thì lại có mấy con ma thú đầu sói thân hổ từ bên trong cỏ dại nhảy lên, đồng thời vồ về phía Sở Lâm Phong, cái miệng lớn như chậu máu mở ra, toả ra một mùi thối đầy đặc, khiến cho Sở Lâm Phong suýt chút nữa đã nghẹt thở.

- Con bà nó! Đây là ma thú gì chứ, sao lại thối như vậy hả!

Sở Lâm Phong che mũi quát. Truy Phong Kiếm Quyết nhanh chóng được thi triển ra, vô số kiếm hoa công kích về phía đám ma thú chạy như điên, rất nhanh đã có vài con bị thương, đối với thuộc tính chém sát như chém bùn của Thanh Sương kiếm, coi như là phòng ngự của nó lợi hại đến đâu thì cũng là uổng công.

Mấy người Ngưu Thiên và Diệp Tinh Thần cũng đi lên theo, nhìn thấy trong nháy mắt Sở Lâm Phong đã đánh cho mấy con ma thú trọng thương, bọn họ đều âm thầm bội phục, cũng gia nhập vào trong sân giết, sau đó trận chém giết giữa người và ma thú chính thức bắt đầu.

Dương Nhị và Đường Ly thì chuyên môn chọn một ít ma thú lạc đàn để chém giết, không phải thực lực của các nàng kém, mỹ nữ là người mà nam nhân đều muốn bảo vệ, tuy rằng mọi người đều biết hai người này là nữ nhân của lão đại Sở Lâm Phong, nhưng chính vì nguyên nhân này càng làm cho mọi người bảo vệ đại tấu, cho nên không để cho các nàng tham gia, nhưng hai người vẫn cảm thấy băn khoăn, vì vậy mới giết ma thú lạc đàn.

Trong lúc nhất thời tiếng hô chém giết vang vọng rung trời, tiếng gầm gừ của ma thú, tiếng reo hò của mọi người có vẻ đặc biệt kích thích, mỗi người đều đang ra sức chém giết. Đầu hi vọng biểu hiện một phen ở trước mặt của Sở Lâm Phong.

Loại ma thú này tên là Lang Đầu Hổ, thuộc về ma thú cấp ba, chém giết cũng không quá mất công sức, không tới năm phút thì số lượng ma thú chết ở dưới kiếm của Sở Lâm Phong đã có hơn mười đầu.

Đương nhiên chuyện này chủ yếu là bởi vì Thanh Sương kiếm trong tay Sở Lâm Phong có uy lực cực kỳ mạnh mẽ, lại thêm vào thực lực của hắn mạnh mẽ cho nên khi chém giết cũng rất ung dung.

Những người khác thì chậm hơn rất nhiều, Ngưu Thiên chém giết được ba con, Diệp Tinh Thần cũng chém giết được ba con, Tây Môn Phiêu Tuyết thì lại chỉ có hai con, ba người đều mệt đến mức thở hổn hển.

- Lực phòng ngự của ma thú này cũng quá kinh người đó, kiếm của ta mới tạo ra được vài vết tích trên người thì cánh tay đã chấn động đến mức tê dại, con bà nó, thật là khó giết!

Diệp Tinh Thần một mặt đánh giết, một mặt nói.

- Ta cũng thấy như thế, vậy giáp của những thứ này quá dày, chỉ là các ngươi xem lão đại giết mà xem, thật dễ dàng, hai ba lần đã chém giết được một con, không hổ là lão đại!

Tây Môn Phiêu Tuyết không quên nịnh hót nói.

Sở Lâm Phong quay đầu lại, cười cợt nói với mọi người:

- Mọi người cố gắng một chút, có thể gặp phải bầy ma thú như vậy là cơ hội hiếm có, lực công kích không lớn bao nhiêu nhưng lại có thể có được ma tinh, cố lên! Xem ai giết được nhiều nhất, đến lúc đó số lượng ma tinh được phân cũng nhiều hơn!

Lời nói của Sở Lâm Phong lập tức đưa đến tác dụng cổ vũ, mọi người đều ra sức vùng vẫy binh khí trong tay lên bắt chuyện với thân thể của đám Lang Đầu Hồ.

Đường Ly và Dương Nhị thì nhìn nhau, cười cười:

- Trong tay tên này có một cái thần binh lợi khí, đương nhiên muốn giết sẽ rất ung dung, nếu như đổi thành binh khí phổ thông, để xem hắn còn nói như vậy được nữa không.

Sau khi Đường Ly chém giết một con ma thú rồi lại nói.

- Hắn chính là một người biến thái, bất kể là thiên phú hay là tốc độ đều làm cho người ta hít khói, trên người còn có một ít đồ vật không có cách nào giải thích được, càng khiến cho người ta hiếu kỳ hơn nữa!

Lúc này Dương Nhị cũng đã chém giết được một con.

- Chính vì thế nên người mới bị hắn hấp dẫn đúng không! Không phải là người nào cũng có thể lọt vào mắt của tiểu thư thiên tài Dương gia được nhỉ.

- Không phải người cũng như thế sao, Đường môn cũng không thể kém hơn Dương gia ta nhá! Đừng tưởng rằng ta không biết, trong lòng người đã sớm có hắn rồi!

Nhị nữ tranh giành tình nhân khiến cho mọi người không ngừng hâm mộ, trên mặt Sở Lâm Phong lại có chút nóng nát, nhiều nữ nhân đúng là phiền phức, nếu có thời gian nhất định phải chinh đốn lại mới được.

Mặc dù số lượng của ma thú nhiều, nhưng thực lực của đám người Sở Lâm Phong không tệ, sau nửa canh giờ đã chém giết được hơn nửa, đám Lang Đầu Hồ còn lại đã bắt đầu chạy trốn, muốn chém giết rõ ràng sẽ tốn nhiều công sức hơn rất nhiều.

Tinh Thần chi lực của mọi người tiêu hao rất lớn, rất nhiều người đã đỏ mồ hôi đầm đìa, Sở Lâm Phong thấy thế mới nói:

- Mọi người đừng truy đuổi những ma thú này nữa, nhanh chóng lấy ma tinh ra, sau đó phân phối.

Không tới năm phút, toàn bộ ma tinh trong cơ thể Lang Đầu Hồ bị chém giết được lấy ra, mọi người đều rất tự giác giao cho Sở Lâm Phong, có chừng năm mươi, sáu mươi viên.

- Lâm Phong, cũng đừng lãng phí thi thể của đám ma thú này, Tiểu Ảnh của người rất đói bụng, để nó ăn một bữa đi. Tuy rằng những Lang Đầu Hồ này không có bao nhiêu năng lượng, thế nhưng lại hơn ở số lượng nhiều, phải ăn thì mới có thể đột phá được.

Lúc này Kiếm linh Nguyệt nhi lên tiếng nhắc nhở hắn.

Kiếm linh không nói thì Sở Lâm Phong đã quên mất Huyết Ảnh cuồng sư Tiểu Ảnh, hơi suy nghĩ một chút, Tiểu Ảnh lập tức xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 125: Nguy cơ của âu dương hồng

Tiểu Ảnh tự nhiên xuất hiện đã hấp dẫn ánh mắt của mọi người, nó là người hàng phục ma thú loài chim, Kim Ma Ngốc Ứng hung mãnh kia. Chỉ là đối với việc tại sao Sở Lâm Phong lại có một con sủng vật như vậy, mọi người đều không biết được.

Tiểu Ảnh nhìn Sở Lâm Phong một chút, sau đó lại dùng tâm thần giao lưu với hắn, nói:

- Chủ nhân, người nên để ta ra sớm hơn, hiện tại cái bụng ta đang rất đói đó!
- Không có chuyện gì. Nhìn thấy những thi thể của ma thú này không, sau này ta sẽ để cho ngươi ăn đủ, có thể ăn bao nhiêu được thì ăn bấy nhiêu, chỉ là đừng để cho mình no quá.

Tâm tình của Sở Lâm Phong rất tốt, Kiếm linh Nguyệt nhi nói có thể nó sẽ đột phá, như vậy nhất định là có nguyên nhân.

- Cảm ơn chủ nhân, vậy ta sẽ không khách khí nữa!

Sau khi Tiểu Ảnh nói xong lại đi tới thi thể của một đầu Lang Đầu Hồ.

Trước tiên là nó dùng mũi ngửi một cái, sau đó quay đầu nhìn Sở Lâm Phong một chút:

- Ma thú này không tệ, nếu như ăn mấy chục con thì ta có thể trở thành linh thú cấp một.

Đương nhiên thanh âm này chỉ có Sở Lâm Phong mới có thể nghe thấy được.

Linh thú cấp một, tuy rằng thực lực rất yếu, nhưng đối với Sở Lâm Phong mà nói, hắn lại cảm thấy rất là cao hứng, có thể ăn uống một lần đã đột phá cấp độ ma thú, đây là lần thứ nhất hắn nhìn thấy, mà con ma thú này lại chính là tiểu đệ của mình kia.

Lập tức Tiểu Ảnh bắt đầu ăn, trên người Tiểu Ảnh phát ra một trận ánh sáng nhỏ yếu, sau đó con Lang Đầu Hồ có thể tích lớn hơn nó gấp chục lần trong nháy mắt đã biến mất không còn tăm hơi, giống như bị ném vào trong nhẵn trù vật vậy, khá là thần kỳ.

Tất cả mọi người đều giật mình nhìn nó, bao gồm cả Sở Lâm Phong cũng vậy, đây thật sự là ăn ma thú không nhả xương, quá trâu bò.

Không lâu sau, thi thể của mấy chục con ma thú đã bị Tiểu Ảnh chỉ lớn bằng con chó con ăn sạch, ngoại trừ trên đất còn giữ lại những vết máu tươi kia ra. Khó có thể khiến cho người ta tin tưởng rằng nơi này đã từng xuất hiện qua rất nhiều ma thú.

Mà lúc này Tiểu Ảnh lại hùng hục chạy đến bên người Sở Lâm Phong, dùng tâm thần giao lưu nói:

- Chủ nhân, lần sau nếu có thứ tốt như vậy nên gọi ta sớm thì hơn. Ngày hôm nay ăn rất thoải mái, ta cần tiêu hóa những năng lượng này, không có chuyện thì đừng có quấy rầy ta.

Sau đó ánh sáng lóe lên nó lập tức biến mất ở trước mặt mọi người, Sở Lâm Phong biết tên này đã trở lại cánh tay của mình. Chỉ là không biết lần sau xuất hiện có phải đã dài lớn hơn trước rất nhiều hay không.

- Biểu hiện của mọi người lần này không tệ, ta rất hài lòng, hiện tại ta sẽ phân phối ma tinh, Lão Nguru, ngươi và Diệp Tinh Thần hoàn thành chuyện này đi. Dựa theo số lượng chém giết ma thú mà phân phối, nhất định phải làm công bằng công chính.

Sở Lâm Phong nói.

Dựa theo tình huống mỗi người săn giết, Sở Lâm Phong giao ma tinh cho hai người Nguru Thiên và Diệp Tinh Thần đi phân phối, chính hắn chỉ lấy hai viên ma tinh mà thôi.

Dùng số lượng săn giết của Sở Lâm Phong hơn xa chút ma tinh ấy, thế nhưng hắn cố ý chỉ lấy như vậy, nói thế nào thì mọi người cũng phải lăn vào nguy hiểm mới có được, không thể vì mình là lão đại mà hắn có thể lấy nhiều.

Cuối cùng Nguru Thiên và Diệp Tinh Thần mỗi người có được bốn viên ma tinh, người ít nhất cũng có được hai viên, đây là chuyện trước nay chưa từng xuất hiện, trong lòng mọi người đều vô cùng cao hứng, cảm thấy rất tốt đối với việc có thể trở thành tiểu đệ của Sở Lâm Phong.

Trong lúc mọi người vì có được ma tinh mà cảm thấy cao hứng thì từ phía xa xa truyền đến một trận tiếng gầm gừ của ma thú, từ phương hướng âm thanh truyền tới, hắn là hướng mà đám người Nguru Thiên trở về.

- Lão đại, chẳng lẽ có người vào sơn động hay sao? Nếu như chúng ta không mau chân đến xem, vạn nhất đối phương là người của Hải Long học viện, bị bọn họ đoạt được bảo bối thì thiệt thòi to rồi.

Lúc này Nguru Thiên vội vàng nói.

Lời của Nguru Thiên được đại đa số người tán đồng, bọn họ cũng đều muốn đi xem, nếu như có thể có được bảo bối thì cũng là chuyện đáng để hưng phấn, tuy rằng có nhiều người như vậy, nhưng thứ tốt không hằng chỉ có một hai cái, nói không chừng có thể được phân một chén canh đó.

Sở Lâm Phong nhìn Dương Nhị và Đường Ly một chút. Tâm tư của hai nàng lợi hại hơn nam nhân, phân tích vấn đề cũng sẽ toàn diện hơn nhiều. Nếu tùy tiện đi vào cứ như vậy, nếu như đối phương là người của Hải Long học viện thì còn có thể chém giết, vạn nhất là người của Thiên Long học viện thì nên làm sao đây? Chẳng lẽ tự giết lẫn nhau sao.

Lại nói, nơi này xuất hiện sơn động có thể là như hang núi mà Kim Ma Ngốc Ứng bảo vệ hay không? Bên trong tràn ngập nguy cơ, coi như bên trong có bảo bối thì mình cũng không thể để cho các tiểu đệ đi mạo hiểm được.

Sở Lâm Phong có vẻ có chút do dự, lúc này Dương Nhị mới nói:

- Có lẽ chúng ta nên tới đó xem một chút, nếu như là người của Hải Long học viện thì lập tức chém giết. Không chừng lần này có thể gặp phải người của ban loại ưu đó, như vậy cũng có thể giải trừ nguy cơ nhất định.

- Ha ha, ta không ngờ nàng cũng có khuynh hướng bạo lực nhỉ?

Sở Lâm Phong cười nói.

- Người có muốn thử một chút hay không? Thập hương nhuyễn cân tán của ta vẫn còn đó!

Trên mặt Dương Nhị hiện lên nụ cười quái dị.

- Quên đi, ta không muốn lại lãng phí một viên thuốc giải của nàng nữa. Như vậy chúng ta đi xem xem, chỉ là mọi người cẩn thận một chút, nếu như gặp phải người của Hải Long học viện thì toàn lực chém giết, gặp phải người của học viện chúng ta thì lại xem tình huống, có cơ hội giúp đỡ thì giúp. Không chừng còn có thể có được chỗ tốt không tưởng tượng được nổi đây.

Sở Lâm Phong cười nói.

Có câu nói của Sở Lâm Phong, mọi người nhanh chóng cùng đi về một phương hướng.

Không lâu sau mọi người đã đi tới nơi cần tới, tìm một nơi bí mật để ẩn giấu thân thể. Chỉ là hình ảnh trước mắt lại làm cho mọi người sửng sốt, mấy chục học viên đang công kích vài con ma thú có thể tích không lồ, còn có mấy học viên đang chém giết lẫn nhau.

Người khác thì không biết rõ, thế nhưng Sở Lâm Phong lại biết rất rõ ràng. Mấy người kia kỳ thực chính là người cùng nhóm với Âu Dương Hồng, chỉ là không biết vì sao bọn họ lại xuất hiện ở đây, không phải mình đã nói cho Âu Dương Hồng biết phải cẩn thận người của Hải Long học viện sao? Lẽ nào hần xem lời của mình là gió thoảng bên tai chứ?

Giữa lúc Sở Lâm Phong cảm thấy kỳ quái thì phía đối diện truyền đến tiếng gầm lên giận dữ:

- Người của Thiên Long học viện cũng chỉ đến như thế thôi sao? Ngay cả ba chiêu của lão tử cũng không tiếp nổi, còn dám ở chỗ này nói khoác không biết ngượng, hôm nay ta sẽ khiến cho toàn bộ các ngươi chết ở chỗ này.

- Mọi người lên, mấy người kia không phải là đối thủ của đối phương, nhìn dáng vẻ rất có khả năng bên trong đối phương có học viên của ban cao đẳng, chúng ta đi hỗ trợ!

Sở Lâm Phong nói xong trước tiên chạy vội ra ngoài, tốc độ nhanh chóng mang theo một đạo tàn ảnh, trong nháy mắt đã gia nhập vào trong chiến đấu.

Sở Lâm Phong lập tức xuất hiện khiến cho người của Hải Long học viện cảm thấy không kịp ứng phó, không ai nghĩ tới vào lúc này lại xuất hiện một người như vậy, lại là người của Thiên Long học viện.

Thanh Sương kiếm mang theo thế như chẻ tre, trong mấy tức Sở Lâm Phong đã chém giết được hai người, khiến cho người của đối phương cảm thấy sợ hãi đối với thiếu niên bất thành linh xuất hiện này, cả đám bắt đầu liên tục lùi về phía sau.

Mà lúc này Sở Lâm Phong mới nhìn thấy trên đất lại có một người đang nằm, người này hết sức quan trọng đối với Sở Lâm Phong, là Âu Dương Hồng.

Sở Lâm Phong dùng tay đặt lên trên mũi hần, vẫn còn hơi thở, chỉ là nhìn dáng vẻ đã bị trọng thương mà dẫn tới hôn mê:

- Chết tiệt! Nếu như Âu Dương Hồng chết, ta sẽ khiến cho mọi người các ngươi chết mười lần!

Sở Lâm Phong cả giận nói.

Âu Dương Hồng là người nắm giữ huyết thống Bạch hổ, nếu như hần bị chém giết, như vậy đối với mình sẽ là mất đi một cánh tay đắc lực. Chuyện này đối với đại nghiệp sau đó sẽ có ảnh hưởng rất bất lợi.

Sở Lâm Phong như nghĩ tới điều gì đó mà vội vàng lấy ra một viên đan dược toả ra linh khí nồng đậm ở trong nhẩn trữ vật, chính là viên đan dược mà lúc trước Từ viện trưởng đã cho hần, mà hần lại không nỡ ăn.

- Lão Ngưu, để Âu Dương Hồng ăn viên đan dược này vào, lão tử muốn để cho bọn họ biết hậu quả của việc bắt nạt tiểu đệ ta sẽ nghiêm trọng đến mức nào!

Ném đan được cho Ngưu Thiên, sau đó Sở Lâm Phong lắc người một cái, Truy Phong Kiếm Quyết thức thứ tám Phong Lâm Thiên Hạ trong nháy mắt đã được thi triển ra...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126: Chém giết học viên

Truy Phong Kiếm Quyết thức thứ tám Phong Lâm Thiên Hạ ở dưới sự phản nộ của Sở Lâm Phong được thi triển ra có uy lực cỡ nào cơ chứ? Thanh Sương kiếm tức thì phát ra vô số đạo đao gió công kích về phía những học viên của Hải Long học viện.

Đao gió là do Hỗn Độn khí tạo thành, uy lực so với Tinh Thần chi lực còn lợi hại hơn hai lần, trong nháy mắt đã có mấy học viên bị thương, hai người trong đó càng bị chém giết tại chỗ.

Một kích sấm sét của Sở Lâm Phong lập tức cho làm đám người Hải Long học viện kinh hãi, vừa ra tay đã có thể giết chết hai học viên, lại còn đã thương hơn mấy người, thực lực đó chỉ ít cũng là người của ban loại ưu, hơn nữa còn là người có xếp hạng cao mới có thể làm được.

Trong lúc nhất thời, học viên của Hải Long học viện đều lui về phía sau, những tiểu đệ công kích Âu Dương Hồng cũng bị làm kinh sợ, tốc độ ra tay rõ ràng đã chậm hơn rất nhiều, thậm chí mấy học viên ra tay với ma thú còn bị ma thú phản công.

Học viên Hải Long học viện vốn đã nắm chắc phần thắng trong tay bởi vì Sở Lâm Phong xuất hiện mà lập tức trở nên bắt đầu sốt sắng, đều giật mình vì nhìn khuôn mặt này không ra sao cả, thế nhưng thực lực lại rất là lợi hại.

Sau khi Sở Lâm Phong dùng một chiêu đánh bại địch cũng không hạ sát thủ, hắn còn có nhiệm vụ quan trọng hơn phải làm. Đó là để Âu Dương Hồng và tiểu đệ của hắn rút khỏi vòng vây của đối phương, chỉ có như vậy hắn mới có thể hoàn toàn thoải mái công kích đối phương được.

Di Hình hoán ảnh liên tiếp được thi triển ra, giờ phút này Sở Lâm Phong đã không tiếp tục ẩn giấu thực lực của mình nữa. Trong mấy hơi thở đã cứu ra toàn bộ người bị nhốt, động tác vừa tiêu sái lại uy mỹ, khiến cho đám người Ngưu Thiên càng sùng bái không thôi.

- Lão Ngưu, sắp xếp cho mấy huynh đệ chăm sóc người bị thương, những người khác thì theo ta đồng thời chém giết những cận vệ Hải Long học viện này. Mặt khác chú ý mấy con ma thú kia, nhìn đáng về chỉ ít cũng là ma thú cấp bốn đó.

Sở Lâm Phong lâm nguy không loạn, lại sắp xếp ngay ngắn rõ ràng.

Sở Lâm Phong vừa dứt lời thì đã lập tức được mọi người hưởng ứng, mấy tiểu đệ lập tức tiến lên đỡ mấy học viên bị thương sang bên cạnh nghỉ ngơi, đồng thời còn lấy ra một ít Kim sang được chữa thương ở trên người.

Lúc này mấy con ma thú kia rất là thông minh, nhìn thấy đột nhiên có thêm nhiều người như vậy, chúng nó bắt đầu tránh đi về một bên, Sở Lâm Phong không để người đi chém giết bọn chúng. Dù sao mục tiêu thực sự của hắn là người của Hải Long học viện, không cần thiết vì mấy con ma thú mà phân tán thực lực của mọi người ra.

Ma thú trốn ra, mấy chục người của song phương đều đứng ở vị trí đối lập, trong mắt đều hiện lên vẻ cừu hận, nhìn đáng về này, dường như người của Hải Long học viện tiến vào Ma Thú sâm lâm cũng đã chết không ít vào trong tay của học viên Thiên Long học viện, nếu không phải cũng sẽ không có cừu hận lớn như vậy.

Sở Lâm Phong cẩn thận quan sát những người này của đối phương, hắn cảm thấy từ khí thể tỏa ra trên người mà xem ra, có khả năng sẽ có từ ba đến năm người là học viên ban loại ưu của Hải Long học viện, bởi vì thỉnh thoảng trên mặt bọn họ sẽ lộ ra vẻ xem thường.

Nếu như không phải là bởi vì Sở Lâm Phong vừa đến đã cho đối phương một lần thống kích, khiến cho bọn họ có kiêng dè thì bọn họ đã sớm xông lại giết người rồi.

Sở Lâm Phong đánh giá đối phương, đối phương cũng đánh giá người bên Sở Lâm Phong, khi thấy nhị nữ thiên tư quốc sắc như Dương Nhị và Đường Ly thì trên mặt rất nhiều người đều lộ ra vẻ kinh diễm, đồng thời còn có ánh mắt hèn mọn, khiến cho người ta cảm thấy vô cùng buồn nôn.

- Tiểu tử, ngươi là ai vậy? Không nghĩ tới trong Thiên Long học viện lại có nhân vật lợi hại như ngươi ở ban phổ thông, quả thực khiến cho người ta cảm thấy giật mình đó.

Một người thiếu niên có vóc dáng tương đối cao, nhưng người lại có vẻ rất cơ linh nói chuyện.

Sở Lâm Phong nghe thấy câu hỏi của đối phương tức thì cười nói:

- Ta là ai sao? Ta là gia gia của ngươi. Con bà ngươi, người ban loại ưu lại đi tới giới của ban phổ thông mà còn không biết xấu hổ như vậy. Ngươi cho

rằng chỉ có Hải Long học viện của người dùng chiều này sao? Thiên Long học viện ta đã sớm biết, ngày hôm nay ai trong các người cũng đừng mong rời khỏi nơi này.

Nếu như không phải muốn tra ra lần này rốt cuộc Hải Long học viện đã phái bao nhiêu học viên ban loại ưu tiến vào giới của ban phổ thông thì Sở Lâm Phong đã sớm động thủ. Hà tất phải ở đây phí lời cùng đám người này làm gì chứ.

Sở Lâm Phong không hề động thủ, đương nhiên đám người Ngưu Thiên và Diệp Tinh Thần cũng không dám động thủ, chỉ chờ hấn ra lệnh mà thôi. Chỉ là trong lòng tức giận bất bình, không biết rốt cuộc lão đại đang làm gì, vì sao không trực tiếp động thủ cùng bọn họ mà đứng đó phí lời làm cái gì.

- Người là người ban loại ưu của Thiên Long học viện sao? Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta, tin tức của nữ tử chết bầm kia cũng không đáng tin được. Chỉ là nếu như muốn giết chúng ta, e rằng tiểu tử người không có tư cách, xem trong đám người các người, nhiều nhất sẽ không có quá ba người là học viên của ban loại ưu đâu nhì!

Học viên cao to bên đối phương nói.

- Ba người đối phó các người đã đủ rồi, cho dù một mình ta đối phó với các người thì sao chứ? Ở trước mặt tiểu gia các người chính là rác rưởi.

Sở Lâm Phong không có động thủ, trái lại còn cười to nói.

Một người học viên trong đó nhìn dáng vẻ kia của Sở Lâm Phong rất không vừa mắt, hấn lập tức cả giận nói:

- Tiểu tử, đừng can rờ, năm người chúng ta còn không đối phó được với ba người các người sao. Lập tức bước ra, ta sẽ hầu hạ người thật tốt!

- Năm người? Rất tốt!

Sở Lâm Phong cười nói, sau đó thân thể khẽ động. Thanh Sương kiếm trong tay nhanh chóng vung ra một kiếm, một kiếm này sử dụng tám phần lực đạo. Kiếm khí trên thân kiếm dài hơn một thước, dùng xu thế sét đánh không kịp bưng tai công kích về phía thiếu niên vừa nói.

Thiếu niên kia vừa dứt lời thì đã nhìn thấy kiếm của đối phương trực tiếp đâm tới chỗ mình, kiếm khí xông lung trên thân kiếm kia có vẻ có uy lực bất phàm, vốn hấn định giờ bình khí trong tay lên để chống lại. Thế nhưng đáng tiếc tốc độ của Sở Lâm Phong quá nhanh, hấn còn chưa kịp nhắc bình khí lên thì cảm giác đau nhói đã từ phía cổ truyền đến.

Lập tức một tia máu ở cổ hấn bắn ra ngoài, hai mắt khó có thể tin được nhìn chăm chăm vào Sở Lâm Phong, trong lòng có vô số kinh ngạc và không cam lòng, miệng mở ra muốn nói, thế nhưng lại lực bất tòng tâm, sau mấy giây đã ngã xuống trên mặt đất, thở ra thì nhiều mà hít vào thì ít.

Sở Lâm Phong dùng một chiêu chém giết một học viên ban loại ưu của Hải Long học viện, chuyện này khiến cho tất cả mọi người khó có thể tiếp thu được, coi như đối phương là bị thịt thì chuyện một chiêu giết địch cũng không thể làm dễ dàng như vậy được.

Thế nhưng Sở Lâm Phong lại làm được, tuy rằng một chiêu này có thành phần đánh lén, thế nhưng nếu như không có thực lực tuyệt đối và lòng can đảm thì sẽ không làm nổi.

Mấy người khác của ban loại ưu trong Hải Long học viện rất nhanh đã kịp phản ứng lại, một người trong đó cả giận nói:

- Đồ con hoang! Ngày hôm nay lão tử sẽ đánh chết người!

Có thể thấy được trong lòng hấn tức giận bao nhiêu.

Tiếng nói của hấn vừa dứt thì mấy người khác cũng chuẩn bị động thủ với Sở Lâm Phong, bình khí trong tay nhanh chóng thi triển ra, hình thành cục diện lấy một địch bốn.

Sở Lâm Phong không phải là người ngu, tuy rằng Tinh Thần thân thể của hấn đã đạt đến tầng thứ hai, chỉ là hấn không có tự đại đến mức dùng thân thể mạnh mẽ tiếp công kích của mấy người này. Hấn lập tức thi triển Di Hình hoán ảnh trực tiếp rời khỏi vòng vây.

Mà lúc này người của song phương đã di động, một trận chém giết chân chính đã bắt đầu, Ngưu Thiên và Diệp Tinh Thần thì lại trở thành chủ lực tấn công bên này, Đường Ly và Dương Nhị thì ở phía sau hỗ trợ. Các học viên khác liên tục tìm đối thủ, ngay cả Tiết Kim Sơn cũng không nhàn rỗi mà cũng tìm tới một đối thủ có thực lực ngang hàng với hấn.

Vốn đám người Ngưu Thiên muốn trợ giúp Sở Lâm Phong, nhưng lại bị hấn từ chối, dù sao đối phương là học viên của ban loại ưu, nếu như hơi chút không cẩn thận thì sẽ bị thương. Mạo hiểm như vậy không nên để cho bọn họ ra mặt thì tốt hơn.

Bốn học viên ban loại ưu của Hải Long học viện nhìn thấy Sở Lâm Phong nhanh chóng rời đi thì lại vọt tới, theo bọn hấn thấy, bên trong nhóm người này Sở Lâm Phong chính là đầu lĩnh, chỉ cần chém giết được hấn thì những người khác không đáng để lo lắng, chỉ là bọn họ lại không biết lúc này Sở Lâm Phong đã chuẩn bị sắp xếp Tầm kiếm...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Biểu diễn lấy một địch bốn

Tốc độ của bốn người đều không phải là quá nhanh, trong nháy mắt đã đến trước mặt Sở Lâm Phong, trên binh khí trong tay thoáng hiện Tinh Thần ánh kiếm và ánh đao, thể hiện ra thực lực của bốn người này không tầm thường.

Sở Lâm Phong lâm nguy không loạn, trên mặt hiện lên từng nụ cười lạnh lẽo, Di Hình hoán ảnh lập tức được thi triển ra mang theo một đạo tàn ảnh biến mất rồi lại xuất hiện ở vị trí cách đó hơn mười thước.

Mà Thanh Sương kiếm trong tay lại nhưng mang theo một đạo ánh kiếm dài một thước công kích về phía một thiếu niên tay cầm đại đao, tốc độ nhanh như chớp giật.

Giờ phút này Tâm kiếm của Sở Lâm Phong đã hoàn toàn thuần thực, lấy tâm ngự kiếm, ngự kiếm hại người đối với hắn hiện tại chỉ là việc nhỏ như con thỏ mà thôi.

Thiếu niên cầm đao nhìn thấy Sở Lâm Phong trong lúc hốt hoảng lại ném ra binh khí của mình làm ám khí dễ công kích tới hắn, hắn lập tức cười ha hả:

- Người của ban loại ưu Thiên Long học viện cũng chỉ đến như thế mà thôi. Nhìn thấy gia gia ta thậm chí ngay cả binh khí cũng không cảm vững, yên tâm, gia gia ta sẽ để cho người toàn thấy!

Về mặt hắn hiện lên vẻ xem thường rất rõ ràng. Khi nhìn thấy Thanh Sương kiếm đi tới trước mặt của hắn thì hắn ra sức vung ra một đao bổ vào trên thân kiếm.

Trên Thanh Sương kiếm của Sở Lâm Phong tràn ngập Hỗn Độn khí, hoàn toàn không phải là thứ mà Tinh Thần chỉ lực có thể chống lại được. Thiếu niên này tức thì cảm giác được có một đạo lực phản chấn như bài sơn hải đảo truyền đến, cổ tay nắm chặt chuôi đao tức thì nứt ra, máu tươi đỏ hồng không ngừng tràn ra.

Điều càng làm cho hắn buồn bực không thôi chính là đại đao trong tay mình chính là bảo đao cấp bậc linh khí thượng phẩm, giờ phút này lại xuất hiện một lỗ hồng rất lớn. Trong lòng hắn không khỏi kinh hãi nói:

- Rốt cuộc kiếm của thiếu niên này là cấp bậc gì, so với đao của mình còn tốt hơn sao?

Sau khi Sở Lâm Phong động thủ thì đám người Ngu Thiên và Đường Ly cũng không nhàn rỗi, dù sao người của song phương đều không khác mấy, rất nhanh đã chiến đến mức hừng hực, thực lực của Ngu Thiên và Diệp Tinh Thần mạnh nhất cho nên là người xông lên phía trước nhất.

Thực lực của Đường Ly và Dương Nhị cũng không yếu, nhưng bởi vì hai người đều là nữ nhân của Sở Lâm Phong, làm nữ nhân của lão đại cho nên sẽ phải bảo vệ. Vì vậy nhị nữ chỉ có thể ở phía sau kiếm một ít học viên bị thương hoặc là lạc đàn, sau đó đồng thời chém giết cùng với Tiết Kim Sơn mà thôi.

Tuy rằng trong lòng phiền muộn, nhưng cũng không phản bác được gì. Dù sao bọn họ cũng có ý tốt với mình, chỉ có Tiết Kim Sơn là im lặng mà thôi, hắn cảm giác thực lực của mình rất yếu mà trong lòng mất đi sự tự tin.

Hai người Ngu Thiên và Diệp Tinh Thần giống như cơ khí giết người vậy, đều là loại đấu pháp không muốn sống, hai người đều muốn cố gắng biểu hiện một phen ở trước mặt của Sở Lâm Phong. Mỗi một lần công kích đều có tiếng tiếng sấm gió và kiếm khí mạnh mẽ.

Sở Lâm Phong lấy một địch bốn, vốn hai người định đi hỗ trợ trước, thế nhưng lại bị Sở Lâm Phong ngăn cản. Chuyện này khiến cho trong lòng hai người hơi có chút thất vọng, chỉ là lệnh của lão đại thì vẫn phải nghe.

Đường Ly và Dương Nhị nhìn thấy Sở Lâm Phong một người đối phó với bốn học viên ban loại ưu của Hải Long học viện, trong lòng cũng rất là lo lắng, thế nhưng sau khi nghĩ lại những chuyện mà hắn làm, trong lòng cũng yên tâm hơn không ít.

Sở Lâm Phong thi triển Tâm kiếm đã cực kỳ thuần thực, lấy tâm ngự kiếm, Tâm kiếm hợp nhất, hoàn toàn làm được tới cảnh giới người chính là kiếm, kiếm chính là người. Chỉ là tiêu hao đối với Hỗn Độn khí có chút lớn, đồng thời tiêu hao đối với tâm lực cũng không nhỏ.

Lúc này thiếu niên cầm đao kia ngẩng đầu lên lại thấy thanh kiếm kia vẫn lơ lửng ở giữa không trung, chỉ là đã đi tới ngực của mình, cảm giác đau đớn truyền tới, trên mặt hắn dần dần hiện ra vẻ sợ hãi, tuyệt vọng, không cam lòng.

Không ngờ mình lại bị chém giết một cách không hiểu ra sao như vậy, đối lại là ai cũng là không cam tâm, nhưng mà sinh mệnh chỉ có một lần, coi như hắn không muốn thế nào thì cũng không đủ sức để xoay chuyển trời đất. Trong nháy mắt Thanh Sương kiếm đã xuyên qua ngực hắn, để lại một cái lỗ máu đang không ngừng có máu tươi trào ra.

Không cam lòng ngã xuống mặt đất chết không nhắm mắt, ba người kia thấy cảnh này trong lòng cũng rất kinh hãi, tốc độ của Sở Lâm Phong nhanh chóng tới mức đủ để xem như là hiếm thấy, bây giờ lại thêm phương pháp công kích quý dị này lại càng làm cho bọn họ kiêng dè, lại thêm biểu hiện lúc mới xuất hiện lại càng làm cho bọn họ sợ hãi.

Thanh Sương kiếm của Sở Lâm Phong không có bất kỳ ý dừng lại nào, trực tiếp phóng về phía một người học viên khác, tốc độ vẫn vô cùng nhanh chóng, chỉ là Hỗn Độn khí trên thân kiếm lúc này rõ ràng đã yếu đi mấy phần.

- Mọi người cẩn thận, đồng thời dùng công kích mạnh nhất để đối phó với hắn, tiểu tử này quá tà môn!

Học viên cao to kia nói, nhìn dáng vẻ của hắn, dường như cũng là khá là kiên kỵ đối với thực lực của Sở Lâm Phong.

Nếu như lúc này Âu Dương Hồng còn tỉnh táo, không biết khi nhìn thấy Sở Lâm Phong lấy một địch bốn mà còn có vẻ thong dong bình tĩnh như vậy, không biết trong lòng hắn sẽ có cảm tưởng gì, còn có thể tìm hắn khiêu chiến một phen hay không.

Ba người đều là học viên của ban loại ưu, cho nên cũng có thực lực nhất định, hầu như trong nháy mắt đã thi triển ra võ kỹ. Vốn là chuẩn bị công kích Sở Lâm Phong, nhưng đều công kích về phía Thanh Sương Kiếm đang trôi nổi bồng bềnh ở giữa không trung.

Sở Lâm Phong cũng không dám bất cẩn, ba người hợp lực công kích, uy lực cũng không phải là chuyện nhỏ, tất cả đều công kích ở trên Thanh Sương kiếm, có lẽ sẽ khiến cho tâm thần của mình chịu tổn thương, hơi suy nghĩ một chút. Thanh Sương kiếm như mọc thêm mắt, trực tiếp bay ngược về trong tay Sở Lâm Phong.

Công kích của ba người bị hụt, Tinh Thần chi lực công kích rất lớn khiến cho mặt đất bị đâm thủng trăm ngàn lỗ, bụi mù và mùi máu tanh tràn ngập ở trong không khí, làm cho người ta có một loại cảm giác rất khó chịu.

Trong lòng Sở Lâm Phong cũng hết sức rõ ràng, để Tâm kiếm công kích chỉ có thể thành công một lần, muốn chân chính chém giết được đối phương thì nhất định phải sử dụng chiêu thức thực tế hơn nữa. Chỉ là chiêu thức như vậy của mình hiện tại cũng rất có hạn, cho tới bây giờ hắn còn chưa lĩnh ngộ được thức thứ chín của Truy Phong Kiếm Quyết.

Mà một kiếm binh thân không có gì lạ kia lại rất là tiêu hao Hỗn Độn khí. Lại thêm thời gian chuẩn bị cũng tương đối dài, cho nên ngoại trừ hai chiêu Phong Quyền Tàn Vân và Phong Lăng thiên hạ coi như không tệ này ra, những cái khác cũng không dùng được.

Cho nên hắn phải tu luyện một loại võ kỹ lợi hại hơn, nếu không phải gặp phải nguy hiểm như vậy hắn sẽ không biết xử lý như thế nào.

Mặc dù biết mình có một loại công pháp nghịch thiên như Cửu Chuyển tinh thần biến, nhưng muốn tu luyện tới đại thành thì không biết phải đợi tới năm nào tháng nào, trong lòng hắn nghĩ tới điều gì đó, ngón tay liên tiếp điểm ra mấy lần, sau đó thân thể nhanh chóng lao đi về một bên.

Lập tức Phong Lâm Thiên Hạ lại một lần nữa được thi triển ra, vô số đao gió dùng tốc độ rất nhanh công kích về phía ba người.

Sở Lâm Phong cảm giác thi triển ra chiêu Phong Lâm Thiên Hạ này tiêu hao đối với Hỗn Độn khí cũng không quá lớn. Hắn hoàn toàn có thể liên tiếp thi triển được mấy lần, ngay khi đối phương còn đang đối phó với đao gió kia thì hắn lại công kích ra. Giống như hắn thi triển võ kỹ không có tiêu hao Tinh Thần chi lực vậy.

Tất cả mọi người đều biết, càng là võ kỹ mạnh mẽ thì tiêu hao đối với Tinh Thần chi lực sẽ càng nhiều, thường thường thi triển ra một lần võ kỹ công kích lợi hại thì đã tiêu hao một phần tư Tinh Thần chi lực trong cơ thể rồi. Như Sở Lâm Phong lúc này, thi triển võ kỹ ra lại như đang biểu diễn tiết mục xiếc vậy, quả thực chưa có người nào làm được.

Đương nhiên nếu như là Thiên Vũ cảnh thi triển ra Phong Lâm Thiên Hạ này thì tự nhiên cũng có thể làm được như vậy. Thế nhưng muốn thi triển võ kỹ đẳng cấp với Thiên Vũ cảnh thì có khả năng sẽ không có cách nào làm được.

Ba người đều cảm thấy có chút thất vọng vì công kích đánh hụt, khi bọn họ đang cảm giác tiểu tử này quá giảo hoạt, đang chuẩn bị lại một lần nữa công kích đối với hắn thì lại đột nhiên truyền đến vài tiếng xé gió.

Ba người có thể tiến vào được ban loại ưu cho nên cũng biết rõ tiếng xé gió này kỳ thực chính là một loại kiếm khí vô hình, chỉ là kiếm khí này không phải là sử dụng kiếm phát ra, mà là từ tay của đối phương bắn ra, chính là chỉ kính.

Đối với loại chỉ kính này bọn họ cũng không dám coi thường, liên tục né tránh, thế nhưng theo đó là vô số đao gió có lực sát thương rất lớn. Muốn thi triển ra võ kỹ để phá tan những đao gió này đã không kịp nữa rồi, cho nên biện pháp duy nhất chỉ có né tránh mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 128: Lão tử còn chưa dùng toàn lực

Đao gió của Sở Lâm Phong là do Hỗn Độn khí tạo thành, bất kể là cường độ hay là ở trên chất lượng đều mạnh hơn nhiều so với đao gió do Tinh Thần chi lực tạo thành, tuy rằng thực lực của ba người lợi hại nhưng vẫn phải lép vế.

Trong lúc bọn họ đang cho rằng sẽ tránh thoát được công kích này, sau đó chuẩn bị phản kích thì đao gió công kích của Sở Lâm Phong lại tới nữa, lần

này tránh né càng có vẻ chặt vật hơn, đồng thời trên người cũng phải chịu nhiều vết thương hơn.

Sở Lâm Phong vốn lại định thi triển Phong Lâm Thiên Hạ để công kích, nhưng dù sao ba người đối phương cũng không phải người ngu, tuy rằng trên người đều bị thương, thế nhưng đã nhìn ra đầu mối, sau khi chịu đao gió lần nữa công kích cho nên đã chạy sang một bên.

Chỉ cần rời xa khỏi phạm vi công kích đao gió của Sở Lâm Phong thì cảnh khốn khó sau đó sẽ được giải quyết dễ dàng.

Lúc này trên người ba người có không ít chỗ đang có máu tươi chảy ra, một người trong đó thậm chí còn lão đã lão đảo, xem ra đã bị thương không nhẹ, lửa giận trong mắt có thể đốt cháy nước sông. Hãn hãn không thể lập tức chém giết Sở Lâm Phong, thế nhưng đáng tiếc hãn lại lực bất tòng tâm.

- Cảm giác ra sao? Đây là món khai vị mà gia gia làm cho các người, người bạn loại ưu của Hải Long học viện các người cũng chỉ đến như thế mà thôi, lão tử còn không dùng toàn lực đó!

Sở Lâm Phong nhìn thấy ba người chặt vật như vậy, tâm tình rất tốt, cho nên cố ý cười nhạo nói.

Nơi này là giới của bạn phổ thông mà lại xuất hiện nhân vật lợi hại như Sở Lâm Phong, đây là chuyện mà tất cả người của Hải Long học viện cũng không nghĩ đến. Vốn tưởng rằng lần này có thể hoàn toàn chém giết những học viên của Thiên Long học viện này, không ngờ hiện tại lại xuất hiện biến số.

- Tiểu tử, đừng có can rờ, ta thấy Tinh Thần chi lực của người đã tiêu hao quá nhiều cho nên đang trì hoãn thời gian đó thôi. Các huynh đệ lên cho ta, dùng công kích lợi hại nhất để chiêu đãi hãn!

Học viên cao to dùng vẻ mặt và giọng nói nghiêm túc nói, nhìn đáng vẻ dường như hãn cũng hận thấu xương đối với Sở Lâm Phong.

- Tiểu gia hơi sợ đó, đến đây, để tiểu gia mở mang kiến thức xem, nhìn xem rốt cuộc võ kỹ của Hải Long học viện các người trâu bò ra sao!

Sở Lâm Phong nói xong trực tiếp lùi về phía sau mấy chục bước, lần này hãn đã thật sự chuẩn bị ra tay tàn nhẫn.

Sẵn có thời gian đối phương phân thần, hãn chuẩn bị dùng một kiếm bình thân không có gì lạ kia, tuy rằng tiêu hao khá lớn, thế nhưng chỉ cần chém giết được ba người này, như vậy những người còn lại sẽ không đáng để lo, vì tốc chiến tốc thắng cho nên nhất định phải mạo hiểm một lần.

Tinh đan trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, Hỗn Độn khí cuộn cuộn không ngừng truyền vào bên trong Thanh Sương kiếm trong tay hãn. Quá trình này cần mấy giây, Sở Lâm Phong đang đánh cược, đánh cược tuy rằng ngoài miệng ba người này nói rất hung ác, nhưng trong lòng vẫn rất là kiêng kỵ đối với mình. Cho nên khi công kích sẽ chần chờ mấy giây như vậy.

Ba người nhìn thấy Sở Lâm Phong lại lùi về phía sau không ít, tất cả đều cảm thấy có chút kỳ quái. Đối phương làm ra động tác này nhất định là có lý do của hãn, chỉ là trong khoảng thời gian ngắn bọn họ cũng không có cách nào phán đoán ra được mà thôi, chỉ là có một chút chuyện có thể khẳng định, đó là hãn đang chuẩn bị thi triển ra một loại võ kỹ.

Học viên cao to như là đầu lĩnh của đám người này, thực lực cũng là mạnh nhất, nhìn thấy động tác này của Sở Lâm Phong, dường như hãn đã hiểu ra cái gì đó:

- Mọi người nhanh công kích hãn, tiểu tử này muốn thi triển võ kỹ thì sẽ cần một ít thời gian, nhất định chúng ta phải chém giết được hãn sau khi hãn thi triển ra võ kỹ!

Nói xong trường kiếm trong tay hãn lập tức kéo lên mấy đạo kiếm hoa, thân thể mang theo một đạo tàn ảnh công kích về phía Sở Lâm Phong.

Hai người khác cũng không nhàn rỗi, trong tay một người trong đó cầm một thanh trường thương màu bạc, trên mũi thương có hảo điểm dài nửa thước bốc lên, nhất định là người lĩnh ngộ nguyên tố hỏa.

Hai tay hãn chấn động, trong miệng kêu lên:

- Ném thử Tinh Hỏa Liệu Nguyên của gia gia ta đi!

Trường thương tức thì biến hóa ra mấy chục bóng thương tập kích tới chỗ của Sở Lâm Phong.

Mặt khác người kia bị thương khá là nặng, cho nên khi thi triển võ kỹ cũng chậm hơn mấy phần. Sau khi võ kỹ hai người này thi triển chỉ còn cách Sở Lâm Phong không tới hai thước thì hãn mới thi triển ra được võ kỹ của mình.

Vũ khí hãn dùng chính là trường kiếm, ánh kiếm trên thân kiếm không ngừng lập lòe, trong miệng chợt quát một tiếng:

- Nộ Kiếm Cuồng Ma Trảm!

Vô số kiếm ảnh tiếp theo đã xuất hiện ở trước mặt của hãn.

- Nộ Kiếm Cuồng Ma Trảm? Cái tên rất êm tai, chỉ là không biết uy lực ra sao.

Trong lòng Sở Lâm Phong cười nói.

Nhìn thấy công kích của ba người trước sau tập kích về hướng mình, khoe miệng của Sở Lâm Phong hơi nổi lên nụ cười:

- Thời gian vừa vặn, ta sẽ để cho các người mở mang kiến thức một chút, nhìn xem cái gì mới là tuyệt chiêu giết người!

Một kiếm bình thân không có gì lạ chậm rãi đánh ra, một kiếm này vẫn hời hợt như cũ, thậm chí ngay cả ánh kiếm trên thân kiếm cũng chưa từng xuất hiện, chân chính làm được bốn chữ bình thân không có gì lạ này.

Một kiếm này của Sở Lâm Phong đối với hắn mà nói, đương nhiên không thể xem như là võ kỹ, bởi vì là thứ trong lúc vô tình hắn lĩnh ngộ ra được, chỉ có thể coi là một sát chiêu, chỉ là uy lực của nó lại cực kỳ to lớn.

Cuộc chiến bên Sở Lâm Phong không thể nghi ngờ là chỗ hấp dẫn người ta nhất, rất nhiều người đang liều mạng chém giết đều đặt sự chú ý phân tán vào đây. Dùng sức lực của một người đối kháng với ba cao thủ, đây là tuyệt đối là cuộc chiến rất đặc sắc.

Rất nhiều người đều bởi vì tình lực không tập trung mà bị đối phương đã thương thậm chí còn chém giết, nói cho cùng đều là bởi vì Sở Lâm Phong tạo thành. Biểu hiện của hắn giờ khắc này cũng đang thu hút ánh mắt của mọi người.

Học viên cao to công kích đến nhìn thấy Sở Lâm Phong lại múa kiếm ở trước mặt mình, trong lòng hắn buồn cười, thầm nghĩ:

- Ở trước mặt võ kỹ có uy lực mạnh mẽ của ta mà lại dám múa kiếm, quả thực đã quá xem thường người khác rồi, xem lần này ngươi chết như thế nào.

Chỉ là khi võ kỹ của hắn gặp phải một kiếm này của Sở Lâm Phong thì tức thì hắn cảm giác mình như đang ở trong một cái vòng xoáy năng lượng tràn ngập cuồng bạo, lực công kích mà mình thi triển ra như rơi vào trong biển rộng, không có một chút tác dụng nào cả.

Mà năng lượng cuồng bạo của đối phương thì lại đang điên cuồng phá hoại thân thể của mình, một loại cảm giác tuyệt vọng trước nay chưa từng có xuất hiện ở trong lòng hắn. Bởi vì ở trong nháy mắt này thân thể của hắn cũng đã truyền đến cảm giác cực kỳ đau đớn, tiếp theo chậm rãi bị xé rách, bị cắn nát, không có đưa ra được bất kỳ hành động phản kháng gì thì đã bị đánh cho vỡ vụn.

Một kiếm bình thân không có gì lạ này ẩn chứa gần như một nửa Hỗn Độn khí của Sở Lâm Phong, đây chính là sát chiêu ngay cả ma thú cấp bảy cũng có thể đánh cho trọng thương, thậm chí chém giết được. Năng lượng của nó há là thứ mà một người chỉ có Địa Vũ cảnh tứ trọng thiên như hắn có thể chống lại được chứ.

Trên không trung tức thì tràn ngập sương máu, cả người cao to cơ hồ bị kiếm khí vô hình do Hỗn Độn khí cuồng bạo tạo thành chém giết đến mức không còn sót lại một chút cặn bã nào. Nếu như không phải trên mặt đất còn có mấy vết kiếm dài thì sẽ không có người nào cho rằng vừa rồi hắn đang công kích Sở Lâm Phong.

Lúc này công kích của một học viên khác cũng đến, tuy rằng một kiếm bình thân không có gì lạ kia bởi vì bị công kích của học viên cao to làm cho suy yếu đi mấy phần. Thế nhưng uy lực vẫn không giảm như cũ, công kích của hắn cũng như đã chìm xuống biển, không có một chút uy hiếp nào đối với Sở Lâm Phong.

Kết quả đương nhiên cũng giống như vậy, bị chết tới mức không còn sót lại một chút cặn bã nào. Chỉ có thanh trường thương kia vẫn coi như là hoàn hảo rơi xuống đất, như chứng minh chủ nhân của hắn đã từng đến nơi này.

Trong nháy mắt đã giết chết hai học viên, lại là học viên của ban loại ưu, sự biến thái của Sở Lâm Phong lại một lần nữa để lại ấn tượng sâu sắc ở trong lòng chúng nhân. Rất nhiều học viên của Hải Long học viện đã có ý chạy trốn, có nhân vật nghịch thiên như vậy tồn tại, ở lại chỗ này sớm muộn gì cũng sẽ bị chém giết.

Mà lúc này công kích của học viên bị thương lúc trước cũng tới, chỉ là bởi vì hắn công kích chậm hơn hai học viên trước mấy giây cho nên Nộ Kiếm Cuồng Ma Trảm của hắn vừa vặn tránh thoát một kiếm bình thân không có gì lạ kia của Sở Lâm Phong.

Cũng chẳng khác nào là sau khi Sở Lâm Phong chém ra một kiếm, toàn bộ lực công kích đã dùng hết, hiện tại đã là thời gian thu chiêu về, mà đối phương lại đang toàn lực tiến hành công kích với hắn, lần này Sở Lâm Phong đang gặp nguy hiểm...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Lực phòng ngự cường hãn

Hiện giờ Sở Lâm Phong đã thu chiêu thức, muốn lần nữa công kích cũng đã không kịp, coi như thi triển Di Hình hoá ảnh cũng là có tâm mà vô lực. Chuyện duy nhất hắn có thể làm được chính là dùng Thanh Sương kiếm để chống lại một kiếm bá đạo này của đối phương.

Lúc này Đường Ly vừa vặn chém giết một học viên của Hải Long học viện, nàng quay đầu lại nhìn thấy Sở Lâm Phong đối mặt với một kích này của đối phương, thiếu chút nữa đã bị dọa tới mức mất tái đi. Hoàn toàn nằm ở thế bị động, chuyện này đối với Sở Lâm Phong là một chuyện cực kỳ nguy hiểm, thế nhưng hiện giờ nàng ở cách hắn rất xa, muốn đỡ đỡ cũng không được, cho nên chỉ có thể trơ mắt nhìn tất cả những chuyện này xảy ra.

- Lâm Phong cẩn thận!

Đường Lệ lo lắng kêu lên, âm thanh tràn ngập sự bất đắc dĩ.

Mấy người Ngưu Thiên và Dương Nhị cũng nghe thấy tiếng kêu của Đường Ly, tất cả đều quay đầu lại nhìn về phía phương hướng Sở Lâm Phong, trong lòng cũng chỉ có thể lo lắng nhưng lại có tâm mà không có lực.

Mà lúc này Sở Lâm Phong lại làm ra một chuyện làm cho tất cả mọi người giật mình, hắn cũng không dùng Thanh Sương kiếm để chống đối chiêu kiếm này của đối phương, mà là vọt thẳng về phía đối phương, dùng thân thể của mình chịu đựng công kích bá đạo này.

Học viên của Hải Long học viện nhìn thấy Sở Lâm Phong làm như vậy, trong lòng tức thì nổi cơn thịnh nộ, tiểu tử này lại dám dùng thân thể để chống lại công kích của mình, quả thực là đang chịu chết. Hắn lại cảm thấy chặt trường kiếm trong tay mình.

Sở Lâm Phong không phải là kẻ ngu ngốc, hắn làm như vậy đương nhiên là có lý do của hắn, Tinh Thần thân thể tầng thứ hai, tuy rằng cảnh giới này không thể hoàn toàn chống lại được công kích của cao thủ Địa Vũ cảnh tứ trọng thiên, nhưng cũng sẽ không phải chịu thương tổn lớn bao nhiêu, coi như bị thương cũng chỉ có thể là bị thương ngoài da mà thôi.

Tốc độ nhanh chóng, trong nháy mắt thân thể đã đụng vào kiếm khí của đối phương, kiếm khí rơi xuống trên người hắn, trong nháy mắt đã đánh nát y phục của hắn, đồng thời trên người cũng xuất hiện mấy chục đạo vết thương sâu tới xương, liên tục có máu tươi ứa ra.

Mà dường như Sở Lâm Phong không có cảm giác với những vết thương này vậy, vẫn đi tới trước mặt của hắn, giờ nắm đầm lên ra sức công kích ở trên lồng ngực của đối phương.

Một đám này cũng bao hàm Hỗn Độn khí, lập tức đánh gãy mấy cái xương ngực của hắn, đồng thời còn đã thương nội tạng, làm cho hắn trực tiếp bay ngược ra ngoài chừng năm thước.

Thiếu niên này nằm mơ cũng không nghĩ tới Sở Lâm Phong lại có thể sống sót ở dưới võ kỹ của mình, lại còn có lực công kích mình, thậm chí còn đã thương được mình.

Hắn gian nan bò lên từ trên mặt đất, trong miệng liên tục phun ra máu tươi, dùng ánh mắt khó có thể tin được nhìn Sở Lâm Phong nói:

- Ngươi... Sao ngươi lại không chết?

Cả người Sở Lâm Phong như là một người toàn máu, trên người cũng có máu tươi chảy ra, chỉ là vết thương lại đang chậm rãi khép lại. Hắn nhìn về phía thiếu niên đối diện này cười nói:

- Chỉ bằng vào ngươi cũng muốn chém giết lão tử sao? Nếu như ngươi đạt đến Địa Vũ cảnh ngũ trọng thiên thì vẫn còn có hi vọng, nhưng đáng tiếc ngươi chỉ có thực lực tứ trọng thiên, như vậy nhất định ngươi chết sẽ là ngươi.

Sở Lâm Phong đang chuẩn bị lại đánh ra một quyền chém giết thiếu niên này thì trong đầu lại xuất hiện âm thanh của Kiếm linh Nguyệt nhi.

- Lâm Phong, tạm thời đừng giết hắn, ngươi còn chưa có được tin tức mà ngươi muốn biết đó.

Sở Lâm Phong hơi sững sờ, sau đó lập tức phản ứng nói:

- Lễ nào Nguyệt Nhi tỷ tỷ có biện pháp biết được hay sao?

- Đương nhiên bốn tiểu thư có biện pháp, nếu không ta bảo ngươi giữ lại cái mạng chó của hắn làm cái gì.

Kiếm linh Nguyệt nhi trả lời rất trực tiếp, suýt chút nữa đã khiến cho Sở Lâm Phong tức giận đến mức phun ra máu.

Kiếm linh chết bầm này lại có biện pháp biết được nhân số cụ thể của học viên ban loại ưu của Hải Long học viện tiến vào giới phổ thông lần này. Thế nhưng không ngờ lại hại mình nghĩ hết tất cả biện pháp ra tay, ngay cả thương thế trên người mình cũng có thể nói là bởi vì chuyện này cho nên mới tạo thành, trong lòng hắn buồn bực không thôi, thế nhưng cũng không dám phản bác.

Một lúc sau Sở Lâm Phong mới nói:

- Ngươi có biện pháp gì vậy?

Đối với biện pháp của Kiếm linh Nguyệt nhi, Sở Lâm Phong cũng có chút hiếu kỳ.

- Trước tiên đánh hắn ngã đi, giải quyết xong những người khác rồi lại nói, nếu như không phải ngươi thì ta sẽ không làm như vậy. Cho nên sau này phải bồi thường cho ta

Kiếm linh rất không tình nguyện nói, nhìn dáng vẻ của nàng, dường như muốn nhận được tin tức từ thiếu niên kia sẽ phải trả giá rất lớn vậy.

Sở Lâm Phong nghe nàng nói vậy cũng không phí lời, Di Hình hoá ảnh trong nháy mắt được thi triển ra, đi đến sau lưng đối phương, dùng một chương

trực tiếp đánh lên trên gáy của đối phương, đối phương lập tức ngã lên trên mặt đất.

Nếu như nói không phải thiếu niên kia bị thương rất nặng thì chưa chắc Sở Lâm Phong đã có thể đánh ngất được hắn. Nhất định phải nắm chắc cường độ khống chế, nhẹ thì không có hiệu quả, nặng thì sợ rằng người sẽ chết.

Lúc này người của Hải Long học viện mới chính thức hoảng loạn, toàn bộ học viên ban loại ưu bị thiếu niên máu me khắp người kia chém giết, thực lực khủng bố không ai có thể tưởng tượng được, trong lòng rất nhiều người đều mang theo ý rút lui.

- Muốn chạy sao? Giết chết toàn bộ cho ta.

Lúc này Sở Lâm Phong lắc người một cái, cũng gia nhập vào bên trong chiến trường, đáng về máu me khắp người lại có vẻ có chút dữ tợn.

- Lâm Phong, thương thế của ngươi thế nào rồi?

Lúc này Dương Nhị cách Sở Lâm Phong tương đối gần, cho nên nàng lập tức tới gần người rồi hỏi.

- Một chút bị thương ngoài da ấy còn không chết được, nàng lo lắng sao?

Sở Lâm Phong tiện tay chém ra một kiếm sau đó cười nói.

Ở trước mặt Sở Lâm Phong căn bản không có học viên gì của Hải Long học viện cả, mọi người đều sợ hắn đến đòi mạng, bất cứ lúc nào cũng chú ý hướng đi của hắn. Nếu như cách mình gần quá thì sẽ nhanh chóng né tránh sang một bên, dù cho phải đối mặt với ba người, thậm chí bốn người của Thiên Long học viện thì cũng tốt hơn gặp mặt tên sát thần này.

Dương Nhị nhìn thấy mấy chục đạo vết thương sâu tới xương ở trên người Sở Lâm Phong, trong lòng cũng rất đau xót, chỉ là lúc này vết thương đã không còn chảy máu nữa, ngược lại còn bắt đầu khép lại. Mặc dù coi như hiệu quả không lớn, thế nhưng cũng có hiệu quả như người bị thương, sau đó lại dùng Kim sang dược được hai ngày.

- Sao năng lực tự lành của hắn lại mạnh như vậy chứ, sức phòng ngự cũng lớn đến mức kỳ lạ, lại dám dùng thân thể để chống đỡ võ kỹ của người khác công kích, lá gan quá lớn, có lẽ chỉ có quái vật như hắn mới làm được như vậy!

Dương Nhị trầm nghĩ nói, nhưng trong lòng lại cực kỳ bội phục.

- Ta không thêm lo lắng cho ngươi, ngươi cho rằng ngươi là ai chứ, chỉ bị thương một chút đã khiến cho bốn tiểu thư lo lắng, ngươi còn có phải là nam nhân hay không?

Dương Nhị nói một đằng làm một nẻo.

Tên Sở Lâm Phong này rất thích làm cho nàng lúng túng ở trước mặt mọi người, thế nhưng cảm giác nói thẳng ra ngoài miệng kia cũng không tệ.

- Ta có phải nam nhân hay không, sau đó nàng sẽ biết, chỉ là hiện giờ nhất định phải giải quyết toàn bộ những người này, ta có một loại dự cảm, có thể Nhược Hi sẽ có phiền phức.

Sở Lâm Phong nói xong trực tiếp lao đi về nơi các học viên Hải Long học viện tụ tập nhiều nhất.

Để lại một chuỗi tàn ảnh khiến cho trong lòng Dương Nhị có cảm giác rất khó chịu:

- Sau này? Sau này ngươi sẽ biết sự lợi hại của ta mới đúng.

Trong lòng nàng dần hiện ra tình cảnh Sở Lâm Phong bị Thập hương nhuyễn cân tán của mình khống chế, quỳ gối ở trước mặt mình lớn tiếng kêu lên:

- Dương Nhị, ta sai rồi!

Nhưng nàng lại không để ý tới hắn.

- Nhị Nhị thân thương, ta sai rồi, lần sau ta cũng không dám nữa!

Sở Lâm Phong tiếp tục xin tha nói.

Dương Nhị đang muốn nói lần này ta sẽ tha thứ cho chàng thì bên tai lại truyền đến âm thanh của Đường Ly:

- Dương Nhị cẩn thận!

Phản ứng của Dương Nhị quả thực hơn người, khi nghe thấy âm thanh lập tức làm ra động tác né tránh, một thanh trường kiếm mang theo Tinh Thần chi lực xẹt qua ở trước mặt của nàng, cách vị trí ban đầu của nàng chỉ có chừng thước, có thể nói là huyền diệu khó hiểu.

Lúc này trong nháy mắt Đường Ly đã đi tới trước người Dương Nhị, hỏi:

- Sao ngươi lại phân thân vào lúc này chứ? Quá nguy hiểm, có phải là tiểu tử kia đã nói cái gì đó hay không?

- Không, ngươi cả nghĩ quá rồi, nên mau chóng giải quyết những người này rồi lại nói tiếp đi!

Đương nhiên Dương Nhị sẽ không nói cho Đường Ly biết mình đang tự sướng ở trong lòng, trường kiếm trong tay cũng biến đổi, nhanh chóng bổ tới tên học viên vừa công kích nàng...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Quét dọn chiến trường

Có Sở Lâm Phong gia nhập, áp lực của học viên Hải Long học viện lập tức tăng mạnh, trong lòng vốn có thoái ý, bây giờ càng sợ sệt hẳn đến đòi mạng, nhìn thấy Sở Lâm Phong đến đã bắt đầu né tránh, khiến cho những học viên đang công kích khác chiếm được tiện nghi. Quá trình săn giết quả thực rất là thuận buồm xuôi gió, không tới mười phút đã giải quyết toàn bộ đám người còn lại.

Học viên của Thiên Long học viện cũng từ thương không ít, chỉ là bởi vì Sở Lâm Phong cho nên cũng còn tốt, trên cánh tay của Ngưu Thiên có một vết thương rất dài đang có máu chảy ra, nhưng trên mặt hắn lại không có biểu hiện một chút thống khổ nào cả.

- Chăm sóc các huynh đệ bị thương thật tốt, có thuốc chữa thương, Kim Sang được thì đừng keo kiệt, lấy ra tất cả đi. Có thể khôi phục được chút thực lực thì cũng có thêm chút năng lực tự vệ ở trong hoàn cảnh như vậy.

Sở Lâm Phong nhìn trên mặt mọi người đang nở nụ cười chiến thắng, lại nói.

Rất nhanh các học viên bị thương đã được sắp xếp thỏa đáng, không ít học viên cũng đã bắt đầu quét dọn chiến trường, đai lưng trữ vật của từng học viên Hải Long Học Viên bị mang ra, không có một người nào độc chiếm một mình, đều rất tự giác thu những chiến lợi phẩm này đặt ở cùng một chỗ, chờ đợi Sở Lâm Phong phân phối.

Lần này biểu hiện của Sở Lâm Phong xem như đã triệt để chinh phục được mọi người, trước đây mọi người còn cho rằng hắn thu phục được ma thú loài chim cấp tám là may mắn, thế nhưng hiện tại hắn đã thể hiện ra thực lực mạnh mẽ, không thể chối cãi được.

Lúc này Dương Nhị đi tới bên người Sở Lâm Phong, nhìn vết thương đã gần như khép lại, nàng hỏi:

- Sau đó chúng ta phải làm sao bây giờ? Không nên tiến vào hang núi này, rốt cuộc thương thế của ngươi ra sao rồi?

Vấn đề của Dương Nhị kỳ thực Sở Lâm Phong cũng nghĩ tới, bên trong hang núi này có thể có bảo bối hay không ai cũng không nói chắc được. Mà bên trong có nguy hiểm hay không cũng không biết, vạn nhất tình huống bên trong giống như nơi Kim Ma Ngốc Ứng bảo vệ kia, như vậy sẽ rất nguy hiểm, mình không thể mang tính mạng của các huynh đệ ra để đùa giỡn được.

- Thương thế của ta không sao, nàng không nhìn xem nam nhân của nàng là ai chứ? Đúng rồi, nàng có ý gì hay không? Nơi này khắp nơi đều tràn ngập nguy cơ, bất cứ lúc nào chúng ta cũng phải hành sự cẩn thận, không được bất cẩn!

Sở Lâm Phong suy tư nói.

Trên dung nhan tuyệt thế của Dương Nhị xuất hiện một tia lo lắng, vết thương trên người hắn sâu thấy tận xương mà lại nói không có chuyện gì, nàng sẽ không tin tưởng lời này của hắn.

- Lâm Phong, nguy hiểm và kỳ ngộ cùng tồn tại, chúng ta không cần để toàn bộ người đi vào bên trong. Chỉ chọn mấy học viên có tốc độ khá nhanh, thực lực cũng xem như là tốt tiến vào, vạn nhất gặp phải nguy hiểm thì cũng có thể trốn ra được. Nếu như bên trong an toàn thì lại có thể coi nơi này như là nơi đặt chân của chúng ta, cũng thuận tiện đi ra tìm các học viên khác cùng với săn giết ma thú.

Lời của Dương Nhị nói Sở Lâm Phong cảm thấy rất có đạo lý, trong một số thời điểm, tư duy của nữ nhân thường thường sẽ suy tính chu đáo hơn so với nam nhân, Sở Lâm Phong quyết định dùng biện pháp của nàng.

Lúc này Diệp Tinh Thần đi tới trước người Sở Lâm Phong rồi nói:

- Lão đại, lần này tổng cộng chúng ta chém giết được ba mươi bảy học viên của Hải Long học viện, thu được ba mươi một cái đai lưng trữ vật, có mấy học viên trên người không có. Ma tinh tổng cộng có 124 viên, tinh thạch sáu mươi ba viên, trong đó trung phẩm tinh thạch có mười một viên. Chỉ là có một chút chuyện khiến cho người ta cảm thấy rất tức giận, chúng ta còn có được hai mươi bốn viên hồng diệu thạch.

Về mặt của Sở Lâm Phong biến hóa, hai mươi bốn viên hồng diệu thạch cũng đại biểu cho hai mươi bốn học viên bị bọn họ chém giết. Lại cộng thêm người chết hiện tại đã gần như là ba mươi mấy người. Nếu như không gặp được đám người bọn hắn thì không biết sẽ còn có bao nhiêu người của Thiên Long học viện sẽ bị chém giết. Giờ phút này trong lòng hắn rất lo lắng tới an nguy của Lâm Nhượng Hi, vạn nhất gặp phải đám người kia, khi đó hậu quả

thế nào không cần nghĩ cũng biết.

- Người mau phân phối những ma tinh và tinh thạch này đi, mặt khác lại chọn mấy huynh đệ có tốc độ nhanh, thực lực cũng coi như mạnh cùng ta vào sơn động nhìn xem một chút.

Sở Lâm Phong nói.

Diệp Tinh Thần nhìn Sở Lâm Phong một chút sau đó hỏi:

- Còn có một chuyện, Âu Dương Hồng kia đã tỉnh rồi, không bằng lão đại đến thăm hắn chút đi, hiện giờ hắn rất suy yếu, cần nghỉ ngơi một quãng thời gian.

Đối với Âu Dương Hồng, Sở Lâm Phong cảm thấy tạm thời không nên gặp thì tốt hơn, chuyện của mình nhất định đã có người nói cho hắn, nếu như hiện tại xuất hiện ở trước mặt của hắn thì chỉ có thể làm cho thương thế của hắn nặng thêm mà thôi.

- Ta không đi thì tốt hơn, chờ hắn khôi phục được rồi lại nói, ma tinh và tinh thạch thì cứ phân cho các huynh đệ. Mấy người chúng ta tạm thời không cần, chờ sau khi nhiệm vụ của bọn họ hoàn thành thì chúng ta lại thu thập, nơi này quá nguy hiểm, có thể mau chóng truyền tống bọn họ ra ngoài mới là thượng sách.

Diệp Tinh Thần lập tức đi hoàn thành chuyện mà Sở Lâm Phong bàn giao, đối với thái độ của Sở Lâm Phong đối với các huynh đệ, trong lòng hắn rất bội phục.

Mùi máu tanh trong không khí từ từ phai nhạt, lại nhìn thiếu niên học viên ban cao đẳng của Hải Long học viện, hắn nói với Kiếm linh:

- Nguyệt Nhi tỷ tỷ, khi nào mới có thể nói cho ta biết tin tức mà tiểu tử kia đây? Mặt khác giúp ta xem đám người bọn họ có gặp được Nhược Hi hay không.

Trong lòng Sở Lâm Phong lo lắng cái gì, Kiếm linh còn hiểu rõ hơn so với bất kỳ người nào:

- Lâm Phong, ta sẽ thử chút xem. Chỉ là nhất định người phải mang hắn tới một nơi hẻo lánh mới được. Người cũng không thể để ta lộ ra ở trước mặt những học viên này, coi như người đồng ý thì bốn tiểu thư còn không muốn.

Có thể nói Kiếm linh là lá bài tẩy của Sở Lâm Phong, ngay cả Lâm Nhược Hi hắn cũng không nói, đương nhiên cũng sẽ không nói cho những người khác biết. Lại nói sự xuất hiện của Kiếm linh cũng quá mức với quỹ dị, lại thêm khi nàng xuất hiện cùng với thân thể mỏng lung kia, Sở Lâm Phong càng không muốn để người khác nhìn thấy hơn nàng.

- Ta sẽ mang người tới nơi hẻo lánh, thân thể của nữ nhân ta chỉ có ta mới có thể nhìn. Nếu như người khác nhìn thấy, nhất định ta sẽ chém giết đối phương.

Sở Lâm Phong thầm nói ở trong lòng.

- Có phải người ngứa da hay không? Muốn ta làm nữ nhân của người, chờ sau khi người đạt đến cảnh giới ta nói rồi lại nói tiếp, trẻ con.

Lần này Kiếm linh không nổi giận, đối với Sở Lâm Phong, trong lòng nàng cũng có một loại cảm giác không thể nói rõ được.

- Nguru Thiên, để hai huynh đệ kéo tiểu tử kia một chỗ yên tĩnh, ta có chuyện hỏi hắn.

Sở Lâm Phong ra lệnh cho Nguru Thiên đang ở cách đó không xa.

Sở Lâm Phong ra lệnh như vậy khiến cho Nguru Thiên có chút nghi hoặc, giờ phút này cánh tay của hắn đã được băng bó cẩn thận, hắn đi tới trước mặt của Sở Lâm Phong, hỏi:

- Lão đại, không phải tiểu tử này đã chết rồi sao? Sao người lại hỏi hắn cơ chứ? Lẽ nào người còn có thể phục sinh người sắp chết hay sao?

Lời nói của Nguru Thiên làm cho Sở Lâm Phong cảm giác rất buồn cười, tên này nói chuyện luôn luôn buồn cười, dường như không dùng não suy nghĩ vậy. Chỉ là thiếu niên kia không nhúc nhích, cả người đều là vết máu, nhìn qua quả thực rất giống chết rồi, cũng khó trách những học viên lục soát đại lung trừ vật trên người hắn lại không phát hiện ra hắn còn sống.

- Còn chưa chết, chỉ là hôn mê mà thôi. Chỉ là chờ ta hỏi được tin tức thì cũng là lúc hắn chết, người của Thiên Long học viện không phải là chết vô ích.

Trên người Sở Lâm Phong đột nhiên xuất hiện một luồng sát khí, làm cho Nguru Thiên sợ tới mức không dám nhìn hắn một chút nào nữa.

Không lâu sau Sở Lâm Phong đã xuất hiện ở trong rừng cây cách đó một dặm, đương nhiên nơi này còn có một người, đó là thiếu niên đang hôn mê của Hải Long học viện kia.

- Lâm Phong, lần này người phải nhớ rõ, không có lệnh của ta thì người không thể xoay người lại, nếu không ta sẽ khiến cho người hối hận cả đời.

Lúc này Kiếm linh lại nhắc nhở.

- Ta biết rồi, người yên tâm đi, đắc tội ai cũng có thể, thế nhưng không thể đắc tội với Nguyệt Nhi tỷ tỷ của ta được.

Trong lòng Sở Lâm Phong thầm nói, lời êm tai cần phải thường xuyên nói với nữ nhân, đây là kinh nghiệm mà hắn đã tổng kết ra được.

Lập tức chỗ mi tâm của hắn có ánh sáng lóe lên, một thanh kiếm nhỏ trong suốt bay ra, uốn lượn một vòng ở trước mặt Sở Lâm Phong rồi bay đến phía sau hắn, tiếp theo một thiếu nữ mỏng lung xuất hiện...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Hồn Kim Vũ

Thân thể của Kiếm linh Nguyệt nhi vẫn như ẩn như hiện như cũ, tuy rằng trong lòng Sở Lâm Phong rất muốn nhìn dung mạo kinh diễm kia một chút. Thế nhưng nghĩ tới nàng đã nói sẽ khiến cho hắn hối hận cả đời cho nên hắn vẫn cố gắng ẩn nhẫn.

Kiếm linh nhìn Sở Lâm Phong ở phía sau, khoe miệng hơi cười cợt, thâm nghĩ:

- Coi như người còn thành thật, nếu không ta sẽ lại dẫn vật người một lần nữa, thân thể hiện tại làm sao có khả năng để lộ ra ở trước mặt người được chứ? Chờ sau khi người đạt đến cảnh giới kia, coi như người muốn xem mỗi ngày ta đều đồng ý, chỉ sợ khi đó bởi vì người có quá nhiều nữ nhân mà xem thường ta thôi.

Nếu như Sở Lâm Phong nghe thấy tiếng lòng của Kiếm linh Nguyệt nhi thì nhất định sẽ cao hứng tới mức hoa tay múa chân đạo, chỉ là lúc này trong lòng hắn lại rất là hiếu kỳ và bất đắc dĩ.

Hiếu kỳ là bởi vì muốn nhìn một chút sao Kiếm linh có thể thu được tin tức từ miệng thiếu niên kia, dù sao chỗ thần bí trên người nàng so với mình còn nhiều hơn. Điểm bất đắc dĩ là trước đó nàng đã nói trước, hậu quả như thế Sở Lâm Phong không chịu đựng được nổi.

Lập tức trên thân thể như ẩn như hiện của Kiếm linh xuất hiện một ánh sáng màu trắng, khoảng chừng mấy giây sau ngón tay của nàng trực tiếp đặt lên trên trán của thiếu niên kia, quá trình này kéo dài khoảng chừng một phút, chỉ là giờ phút này rõ ràng ánh sáng trên người nàng đã mờ đi rất nhiều.

- Sở Lâm Phong, vì người, lực lượng linh hồn của ta lại tiêu hao đi hai phần, không nhanh chóng tìm tới Hồn Tuyết thảo thì nhất định ta sẽ khiến cho người đẹp mặt.

Trong đầu của Sở Lâm Phong đột nhiên xuất hiện âm thanh của Kiếm linh, chỉ là nghe âm thanh có chút suy yếu, dường như rất uể oải vậy.

Lúc hắn đang hỏi một chút thì Kiếm linh đã biến thành một thanh kiếm nhỏ, trong nháy mắt đã biến mất ở chỗ mi tâm của hắn.

- Nguyệt Nhi tỷ tỷ, không sao chứ, tại sao ta lại có cảm giác giờ phút này người rất khó chịu vậy?

Sở Lâm Phong hỏi.

- Sau khi chém giết tiểu tử kia ta sẽ nói cho người biết, không nghĩ tới trong đầu của tiểu tử này lại dơ bẩn như thế, tức chết ta rồi!

Kiếm linh vô cùng khó chịu nói.

Sở Lâm Phong không dám nói lời nào, giờ phút này Kiếm linh khó chịu, không chừng sẽ khiến cho mình khó chịu, Thanh Sương kiếm lập tức xuất hiện ở trong tay của hắn, sau đó nhẹ nhàng vung lên, một đạo kiếm khí sắc bén phát ra, thiếu niên kia rất vinh hạnh gặp phải những học viên bằng hữu của hắn ở trên đường xuống hoàng tuyền.

- Nhiệm vụ hoàn thành, lúc này người đã có thể nói cho ta biết tin tức của hắn rồi chứ.

Sở Lâm Phong cẩn thận từng li từng tí một hỏi, sợ sệt Kiếm linh sẽ phát hỏa.

- Trong đầu của tiểu tử này đầy tư tưởng xấu xa, lúc trước lại y rất nhiều lần đối với Đường Ly và Dương Nhị, mà điều làm cho ta không nói gì được chính là lại để cho các nàng đồng thời hầu hạ hắn, người nói xem có nên tức giận hay không?

- Không quá tức giận, dùng dung mạo của Dương Nhị và Đường Ly, chỉ cần là nam nhân đều sẽ có ý nghĩ đó, trái lại ta còn cảm thấy rất tự hào.

Sở Lâm Phong cười nói.

- Có phải người bị bệnh hay không, chuyện này có gì đáng giá tự hào cơ chứ? Rốt cuộc người còn có phải là nam nhân hay không, nữ nhân của mình bị người khác nghĩ như vậy lại còn cảm thấy không sao cả, ta thật không biết nên nói người thế nào mới tốt đây.

Kiểm linh có chút im lặng nói.

- Người không thấy ta đang nói mát sao, nữ nhân của ta sao có khả năng để cho người khác nghĩ như vậy cơ chứ? Trên thế giới này ngoại trừ ta ra, bất kỳ nam nhân nào cũng không cho phép.

Sở Lâm Phong nói xong lại vung ra mấy kiếm về phía tên học viên đã chết đi kia, nhìn dáng vẻ nhất định trong lòng của hắn cũng không dễ chịu như vậy.

- Ha ha, ta còn tưởng rằng người không để ý nha, chỉ là tin tức của thiếu niên này cũng không tệ lắm, đám người Nhược Hi không gặp phải bọn họ, người có thể yên tâm tạm nàng sẽ không gặp nguy hiểm. Chỉ là lần này học viên ban loại ưu tiên vào giới phổ thông lại đạt tới mười lăm người, nếu như ta không phán đoán sai thì người đã chém giết được bảy người, tám người còn lại thì không biết ở nơi nào.

Sở Lâm Phong nghe thấy tạm thời Lâm Nhược Hi không có chuyện gì hắn đã yên tâm không ít, chỉ là sau khi nghe thấy còn tám người nữa thì hắn lại bắt đầu lo lắng:

- Nguyệt Nhi tỷ tỷ, thần thức của người mạnh mẽ như vậy, nhìn xem có thể kiểm tra được xem rốt cuộc Nhược Hi đang ở nơi nào hay không?

- Người cho rằng ta là vạn năng sao, giới phổ thông này nói ít cũng có mấy trăm dặm, bằng vào tình huống của ta bây giờ nhiều nhất chỉ có thể tra xét phạm vi mười dặm mà thôi, ta không làm được, chỉ là không có nghĩa là người khác không làm được nha.

Kiểm linh rất không vui nói, có lúc Sở Lâm Phong làm cho người ta rất là im lặng.

- Là ai? Ai lại có thần thức lợi hại hơn so với người cơ chứ?

Sở Lâm Phong nghe thấy có hi vọng lập tức hỏi,

Giờ phút này an nguy của Lâm Nhược Hi đã quan trọng hơn so với bất cứ chuyện gì, nếu như nàng nếu có chuyện gì đó, như vậy nhất định mình sẽ phiền muộn cả đời.

- Là tiểu đệ của người, tuy rằng thần thức của hắn không lợi hại bằng ta, nhưng lại có thể nhanh chóng phi hành trên không trung. Trong vòng thời gian một ngày hắn là có thể mang người đi tìm kiếm mấy lần quanh nơi này.

Kiểm linh Nguyệt nhi nói xong làm cho Sở Lâm Phong tức thì hiểu rõ, tốc độ phi hành của linh thú cấp tám nhanh bao nhiêu hắn hiểu rất rõ, chủ yếu là mình phải nói cho hắn biết đặc thù cụ thể của Lâm Nhược Hi, như vậy nếu muốn nhờ hắn tìm thì cũng không phải là việc gì khó.

- Cảm tạ người Nguyệt Nhi tỷ tỷ, người không nói thì ta cũng đã quên mất đi tên tiểu đệ thực lực mạnh mẽ này.

Sở Lâm Phong nói xong trực tiếp lấy ra đồ vật truyền tin mà Kim Ma Ngốc Ứng cho mình lúc trước ở trong nhẫn trữ vật, hồn kim vũ.

Thanh Sương kiểm trực tiếp cắt ở trên ngón tay một cái, làm cho máu chảy ra. Sau đó một hình vẽ lục mang tinh to lớn xuất hiện ở trước mặt của Lâm Phong.

Đây là lần thứ ba Sở Lâm Phong nhìn thấy hình vẽ lục mang tinh, lần thứ nhất là khi Kiểm linh Nguyệt nhi xuất hiện, lần thứ hai là khi Huyết Ảnh cuồng sư xuất hiện, mà lần này lại là Kim Ma Ngốc Ứng xuất hiện, thật sự là có một loại cảm giác khó mà tin nổi.

Đồ án lục mang tinh thoáng hiện ở trước mặt của Sở Lâm Phong, chừng mấy hơi thở sau, một tiếng chim hót chói tai từ bên trong lục mang tinh phát ra, tiếp theo một con chim có thể tích không lớn như là điều hầu tử bên trong lục mang tinh bay ra, có vẻ khá là thần kỳ.

Sở Lâm Phong nhận ra đây là thân thể sau khi Kim Ma Ngốc Ứng biến hóa, lập tức có một đạo kim quang chói mắt thoáng hiện, một hán tử trung niên xuất hiện ở trước mặt của Sở Lâm Phong.

- Kính chào lão đại, không biết lão đại vội vàng gọi ta tới là vì chuyện gì.

Hán tử trung niên biến ảo từ Kim Ma Ngốc Ứng rất cung kính hỏi.

- Lão Kim, quả thực ta đã gặp phải phiền phức cần sự giúp đỡ của người. Tốc độ của người nhanh, mau chóng tìm một người ở trong giới phổ thông này giúp ta, nếu như tìm được nàng người cứ nói là ta nhờ người tới, khi đó nàng sẽ theo người trở về.

Sở Lâm Phong rất giật mình đối với tốc độ đến của Kim Ma Ngốc Ứng, có thể thấy được chỗ bất phàm của hồn kim vũ kia.

Sở Lâm Phong lập tức cẩn thận nói dung mạo đặc thù của Lâm Nhược Hi cho Kim Ma Ngốc Ứng nghe, nghe Sở Lâm Phong sai việc xong, Kim Ma Ngốc Ứng có cảm giác không biết nên nói gì cho phải.

- Lão đại, hồn kim vũ có thể rất là ít ỏi, đến bây giờ ta cũng mới chỉ luyện hóa được ba cái, hi vọng người không nên dễ dàng sử dụng như vậy. Trừ phi gặp phải nguy hiểm liên quan đến tính mạng thì hãy dùng, xin hãy ghi nhớ cho kỹ!

Nói xong hắn lại lấy ra một cái hồn kim vũ ở trên người rồi đưa cho Sở Lâm Phong.

- Lão Kim, nếu như không phải chuyện khẩn cấp thì đương nhiên ta sẽ sẽ không dùng linh tinh, Lâm Nhựt Hi là hôn thê của ta, an nguy của nàng so với tính mạng của ta còn quan trọng hơn nhiều. Người nói xem ta có gấp không? Ta hiểu rõ tâm tình của ngươi, ngươi yên tâm đi, sau này nếu như không có chuyện trọng đại thì chắc chắn ta sẽ không dùng linh tinh.

Sở Lâm Phong chân thành nói, đừng nói một cái hồn kim vũ, coi như là lấy mạng của hắn thì cũng không không sao. Thế nhưng tiền đề là nhất định Lâm Nhựt Hi phải được bình an.

- Ta biết rồi lão đại, nhất định ta sẽ mau chóng mang đại tẩu về.

Sau đó Kim Ma Ngốc Ứng lại biến thành bản thể, trong nháy mắt đã biến mất ở trên không trung trước mặt của Sở Lâm Phong.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 132: Vào sơn động

Sở Lâm Phong nhìn Kim Ma Ngốc Ứng rời đi, trong lòng hắn như có cảm giác như trút được gánh nặng:

- Dùng thực lực của lão Kim, hắn Nhựt Hi sẽ không gặp phải nguy hiểm. Thế nhưng hiện tại lại không biết Tinh Di ra sao, người ban loại ưu của Hải Long học viện đều là người rất lợi hại, đúng là khiến cho người ta không yên lòng được nha.

Nhiều nữ nhân đứng là phiền phức, xem ra sau này hắn phải chú ý, hiện giờ nên xử lý chuyện trước mắt thì hơn.

Trong lòng Sở Lâm Phong đang lẩm bẩm nói, lúc hắn đang chuẩn bị trở về thì âm thanh của Kiếm linh Nguyệt nhi xuất hiện:

- Lâm Phong, ngươi thật là tự mình biết mình nha. Hiện giờ ta nói cho nghe một chút, ngươi là thân thể Thuần Dương, hiện tại Thuần Dương chỉ khí chỉ tạm thời bị áp chế mà thôi. Khi huyết mạch của ngươi thức tỉnh thì ngươi sẽ biết, không có mười người, tám người thì sẽ không có cách nào giải trừ cảnh khốn khó của ngươi đâu. Quan trọng nhất chính là trong đó ít nhất phải có một nửa người là thân thể có thể chất thuần âm.

Sở Lâm Phong vừa nghe thấy chuyện này đầu lập tức lớn như cái đầu. Hiện giờ hắn đã cảm thấy sứt đầu mẻ trán rồi mà sau đó lại còn nhiều người hơn nữa. Kiếm linh coi mình là ngựa giống hay sao, thật không biết nàng nghĩ như thế nào mà lại nói vậy.

Đối với việc Thuần Dương chỉ khí tạm thời bị áp chế, không ít thì nhiều thì trong lòng Sở Lâm Phong vẫn tự biết lấy. Từ sau khi trong cơ thể hắn xuất hiện tinh đan, khí thể đáng ghét này như đã mai danh ẩn tích vậy, lại thêm Hỗn Độn khí luyện hóa cho nên hiện giờ bình thường sẽ không nhìn thấy. Chỉ là hắn không nghĩ tới đây chỉ là áp chế tạm thời, sau khi huyết thống thức tỉnh sẽ bạo phát mà thôi.

- Nguyệt Nhi tỷ tỷ, nếu như ta không thức tỉnh huyết thống thì có lẽ sẽ không sao đúng không!

Sở Lâm Phong cẩn thận hỏi, đối với Kiếm linh hắn có một loại cảm giác không nói ra lời, giống như bên trong sợ sệt mang theo sự kính nể vậy.

- Không thức tỉnh huyết thống? Không có chuyện gì, rất nhiều chuyện ngươi cũng có thể không cần làm, dấu ấn của Nhựt Hi, phong ấn trên Thanh Sương kiếm của ngươi, Tiểu Anh trưởng thành, cảnh khốn khó của mẫu thân ngươi. Còn có chuyện của bốn tiểu thư nữa, ngươi cũng có thể không cần phải để ý đến, có phải ngươi cảm thấy rất ung dung hay không?

Ngữ khí của Kiếm linh rất bình thản, không có một chút tức giận nào cả.

Nhưng mồ hôi lạnh trên trán Sở Lâm Phong không ngừng xuất hiện, mỗi một chuyện Kiếm linh nói đều là chuyện mà nhất định mình phải làm được. Ý của nàng đã rất rõ ràng, chỉ có thức tỉnh huyết thống thì mới có thể hoàn thành được những chuyện này, chỉ là muốn thức tỉnh huyết thống nói nghe thì dễ, không có thực lực Thiên Vũ cảnh thì sẽ không làm được.

- Ý của ta không phải là như vậy, Nguyệt Nhi tỷ tỷ, ngươi yên tâm ta sẽ hoàn thành mọi việc, chỉ là nữ nhân mà thôi, dù có đến hai mươi người thì cũng không thành vấn đề, chỉ là bây giờ còn rất nhiều chuyện, chuyện này để sau đó nói đi!

Sở Lâm Phong nói xong trực tiếp trở về, nếu như lại nói thêm vài câu với Kiếm linh, không chừng mình sẽ phải chịu đả vật từ nàng, sự lợi hại của nàng Sở Lâm Phong đã có vô số lần tự mình kiểm nghiệm rồi.

Nhìn thấy Sở Lâm Phong trở về, Diệp Tinh Thần là người thứ nhất chạy tới, sau đó hắn nói:

- Lão đại, ngươi đã trở về rồi! Người ta đã sắp xếp xong, lần này người đồng thời tiến vào hang núi với lão đại tổng cộng có tám người, trong đó bao gồm ta và Tây Môn Phiêu Tuyết, tốc độ và thực lực của sáu người khác đều vô cùng tốt, xin lão đại cứ yên tâm!

Sở Lâm Phong nhìn những người đứng ở phía sau lưng của Diệp Tinh Thần một chút. Tốc độ của Tây Môn Phiêu Tuyết mình đã tự mình kiểm nghiệm. Trong những người này trừ mình ra, tốc độ của đối phương có thể xếp hạng số một, tốc độ của Dương Nhị cũng không sánh được với hắn, có sự gia

nhập của hắn, lần hành động này sẽ được bảo đảm hơn một chút.

- Làm rất tốt, để bọn họ chuẩn bị một chút, sau đó chúng ta sẽ tiến vào xem xem, xem có thể nhận được niềm vui bất ngờ nào không.

Sở Lâm Phong cười nói.

Tuy rằng thực lực hiện tại của những người này đều rất yếu, nhưng ai có thể bảo đảm sau đó sẽ thế nào chứ? Chỉ cần có đầy đủ tinh thạch bên người, Sở Lâm Phong tin rằng trong tương lai không xa bọn họ sẽ trở thành trợ thủ đắc lực của hắn.

Lúc này Tiết Kim Sơn đi tới, nói:

- Lâm Phong, ta cũng muốn đi vào trong đó, đối với địa hình của sơn động, nghĩa địa, ta còn quen thuộc hơn so với các ngươi. Trước đây khi tìm kiếm khoáng thạch dùng để đúc kiếm ta đã từng tiến vào không ít, cũng từng loại bỏ rất nhiều cấm chế ở bên trong.

Sở Lâm Phong nhìn vị đại ca đã từng giúp đỡ mình rất lớn này, trong lòng hắn cũng có vô số cảm xúc, Thanh Sương kiếm trong tay mình chính là thứ mà hắn liều lĩnh cứu tử nhất sinh mới có được nha:

- Nếu đại ca có hứng thú tiến vào, như vậy hãy ta đồng thời đi vào cùng chúng. Chỉ là đại ca cần phải cẩn thận một chút, tốt nhất là bất cứ lúc nào cũng phải đi theo bên cạnh ta, như vậy ta mới có thể bảo vệ đại ca được kịp thời!

- Ngươi đã quá coi thường ta rồi, yên tâm đi, đại ca sẽ không trở thành gánh nặng cho ngươi đâu.

Tiết Kim Sơn cười nói.

- Lâm Phong, chúng ta cũng muốn đi, nếu không chúng ta cũng sẽ không yên lòng!

Lúc này Dương Nhị lên tiếng nói.

Đối với việc Sở Lâm Phong tiến vào sơn động không biết rõ lai lịch này, trong lòng của Dương Nhị và Đường Lệ cũng rất là lo lắng. Bọn họ đều muốn ở bên cạnh hắn, coi như gặp phải nguy hiểm thì bọn họ cũng đồng ý cùng nhau đối mặt với hắn.

Đương nhiên trong lòng Sở Lâm Phong hiểu rõ tâm ý của các nàng, chỉ là bên trong sơn động này có nguy hiểm hay không chính hắn cũng không rõ ràng, không thể tùy tiện đồng ý được. Trong lúc hắn đang cảm thấy khó khăn thì âm thanh của Kiếm linh truyền đến:

- Lâm Phong, độ nguy hiểm của sơn động bên trong này cũng không phải quá lớn, chỉ cần ứng phó thoả đáng thì cũng không có vấn đề gì cả. Ngược lại sẽ có kinh hi, ngươi có thể đồng ý với các nàng, bảo các nàng cẩn thận là được rồi.

Kiếm linh nói vậy khiến cho trong lòng Sở Lâm Phong tức thì vui vẻ, có thể xuất hiện kinh hi, như vậy nhất định sẽ không đơn giản, chỉ cần không xuất hiện kinh hi như Âu Dương Hồng là tốt rồi.

- Dương Nhị, Đường Lệ, hai người các nàng cũng có thể đồng thời đi vào. Chỉ là không thể một mình hành động, tất cả mọi việc nhất định phải nghe theo sự sắp xếp của ta.

Sở Lâm Phong cười nói.

Nhị nữ nghe vậy trên mặt hiện lên vẻ vui vẻ, đều biểu thị mình đồng ý, khiến cho Sở Lâm Phong yên tâm hơn không ít.

Sơn động cách nơi này cũng không quá xa, Sở Lâm Phong để những huynh đệ khác ở lại đây lắng lắng chờ đợi. Đương nhiên chuyện phải ra mấy người tuần tra ở xung quanh là chuyện phải làm, vạn nhất ngay khi nhóm người mình vào sơn động thì đột nhiên người của Hải Long học viện đến thì sẽ rất là phiền phức.

Tuy rằng không phải hắn cho rằng những người này là đồ bì thối, dù sao bên trong Hải Long học viện cũng có học viên ban loại ưu, những người kia hoàn toàn không phải là đối thủ mà hiện tại bọn họ có thể chống lại được. Cho nên mọi việc vẫn nên cẩn thận mới là tốt nhất.

Ngưu Thiên cũng rất muốn vào đi, thế nhưng lại bị Sở Lâm Phong ngăn cản. Tên này là người thẳng thắn, vạn nhất gặp phải tình huống gì đột nhiên xảy ra, hắn ta sẽ không để ý hậu quả, rất có thể sẽ làm cho mọi chuyện trở nên tồi tệ.

Nhìn Sở Lâm Phong và Dương Nhị, Tiết Kim Sơn cũng với những người khác đi vào sơn động. Ngưu Thiên có cảm giác uất ức không nói ra thành lời được. Thế nhưng hắn lại không dám phản bác, lời của lão đại thì nhất định hắn phải nghe theo, chuyện này làm cho những học viên khác cười nhạo hắn không thôi.

Sở Lâm Phong là người thứ nhất tiến vào sơn động này, cửa động của sơn động cũng không phải là quá lớn, cao bằng một người, độ ẩm bên trong động rất lớn, có không ít nước từ trên đỉnh nhỏ xuống, rất nhiều nơi đều có đầy rêu xanh mọc ra.

Nhìn lão đại tiến vào, dnd Diệt Tinh Thần lục tục tiến vào, tia sáng bên trong động có vẻ rất âm u, làm cho mọi người đi rất chậm.

- Mọi người cẩn thận một chút, bất cứ lúc nào cũng phải nắm binh khí vào trong tay, vạn nhất đột nhiên gặp phải tình huống bất ngờ thì phải dùng công kích lợi hại nhất và tốc độ nhanh nhất để chạy khỏi nơi này.

Sở Lâm Phong ở phía trước nói với mọi người.

Hắn phát hiện ra càng đi vào bên trong thì lại càng rộng rãi hơn, lúc mới bắt đầu cửa động chỉ cao bằng một người, hiện tại đã gần như đạt đến độ cao bằng hai người. Hơn nữa độ rộng cũng đã rộng hơn rất rõ ràng. Chỉ là nước từ trên đỉnh nhỏ xuống lại càng nhiều hơn, giống như nước mưa vậy.

- Lão đại, có cần ta đi trước xem xét hay không?

Tây Môn Phiêu Tuyết xung phong nhận việc nói.

Sở Lâm Phong suy nghĩ một chút sau đó mới nói:

- Được rồi, cẩn thận một chút, có phát hiện gì thì lập tức trở về, không thể tham công tiếc lực.

Sau khi được Sở Lâm Phong đồng ý, Tây Môn Phiêu Tuyết lập tức vọt vào bên trong, khoảng chừng gần một phút sau, tiếng nói của hắn đột nhiên truyền đến:

- Lão đại, mau tới đây, nơi này có biến...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 133: Linh Thú Viễn Cổ Thiên Viên

Lời của Tây Môn Phiêu Tuyết truyền vào trong tai của mỗi một người rất rõ ràng, Sở Lâm Phong là người có phản ứng nhanh nhất, hắn là người đầu tiên vọt về phía trước.

Những người khác cũng lục tục chạy theo, rất nhanh Sở Lâm Phong đã đi tới bên người Tây Môn Phiêu Tuyết, giờ phút này hắn đang trốn ở phía sau một tảng đá lớn trong sơn động.

- Phiêu Tuyết, ngươi đã phát hiện ra cái gì, vì sao lại hoang mang như vậy chứ?

Sở Lâm Phong lập tức hỏi.

Sau khi Tây Môn Phiêu Tuyết ổn định tâm thần thì mới nói:

- Lão đại, ở bên trong, cách khoảng chừng ba trăm thước có một đầu ma thú đang ngủ gật ở nơi đó, phía sau nó dường như cũng có một cánh cửa đá như lúc chúng ta tiến vào. Cho nên ta cảm giác là cửa truyền tống.

- Ma thú? Cửa truyền tống?

Sở Lâm Phong nghe hắn nói ra lời này cảm giác có chút giật mình. Hắn không nghĩ tới lại thật sự có kinh hi như Kiếm linh Nguyệt nhi đã nói, chỉ cần ma thú không quá lợi hại thì hắn sẽ không sợ. Nếu như cánh cửa truyền tống này trực tiếp truyền tống đến Thiên Long học viện, như vậy coi như có nguy hiểm nữa thì cũng nhất định phải tiến vào.

- Lâm Phong, đừng kích động, chúng ta đến xem xem nó là ma thú cấp nào. Nếu như là tồn tại như Kim Ma Ngốc Ứng, như vậy coi như người nhiều hơn nữa thì bằng vào đám người chúng ta cũng chỉ có thể đưa mạng tới cho nó ăn mà thôi.

Dương Nhị vội vàng nói, dùng sự hiểu biết của nàng đối với Sở Lâm Phong, rất có thể đối phương sẽ đi trực tiếp chém giết đầu ma thú kia.

Dương Nhị nói vậy cũng không phải là không có đạo lý, hắn gật gật đầu nói với nàng:

- Ta tự biết làm thế nào, nếu như thật sự ma thú này rất lợi hại, như vậy chúng ta sẽ thử xem có thể dẫn nó ra ngoài động hay không, sau đó mới lại nghĩ cách khác.

- Mọi việc đều phải cẩn thận, có lúc người làm việc quá kích động, không bằng người đi xem tình huống của ma thú kia đi. Chúng ta sẽ ở đây chờ tin tức của người, nếu như có thể chém giết được thì chúng ta sẽ đi vào, không thể thì phải mau chóng rời khỏi nơi này.

Dương Nhị nói rất nghiêm túc.

- Hừm, các người ở chỗ này chờ ta một chút, ta đi một chút sẽ trở về!

Sở Lâm Phong nói xong lập tức đi vào bên trong động.

- Mọi người chuẩn bị sẵn sàng đi, chẳng mấy chốc nữa sẽ có một trận chiến sinh tử, tất cả cẩn thận một chút, đừng làm cho mình mất mạng.

Dương Nhị nói với mọi người, giờ phút này địa vị của nàng ở trong lòng mọi người lại tăng cao hơn một chút.

Sở Lâm Phong không dám đi quá nhanh, vạn nhất làm cho đầu ma thú kia thức tỉnh thì cũng không phải là chuyện tốt, bên trong động càng ngày càng rộng rãi, cũng càng ẩm ướt hơn nữa. Những chỗ lõm thậm chí còn xuất hiện vũng nước, rất khó để đi qua.

Qua gần hai phút, rốt cục Sở Lâm Phong đã nhìn thấy ma thú mà Tây Môn Phiêu Tuyết đã nói, một gia hỏa có thể tích như một ngọn núi nhỏ đang ngủ gật ở trước một cánh cửa đá khổng lồ.

Chỉ là khi ánh mắt của Sở Lâm Phong nhìn về phía nó, ngay khi khi hắn đi vào thì nó đã mở một con mắt ra, tuy rằng chỉ có một thoáng, thế nhưng vẫn bị Sở Lâm Phong nhìn thấy rõ.

Hay là tên này cho rằng mình là một con giun dế nhỏ bé không đáng kể, cho nên không cần phải để ý tới. Chỉ là Sở Lâm Phong cũng không dám khinh thường, khi bước chân cách đầu ma thú này hai mươi thước thì hắn lập tức dừng lại.

- Đây là ma thú gì vậy? Cửa động nhỏ như vậy, làm sao lại sẽ xuất hiện ở đây cơ chứ?

Trong lòng của Sở Lâm Phong tràn ngập nghi hoặc.

- Lâm Phong, ngươi không thấy cánh cửa lớn sau lưng nó sao? Thứ này quả thực là một cái cửa truyền tống, là một cánh cửa truyền tống thời đại viễn cổ, nhất định thứ này đã được đưa tới từ một nơi nào đó.

Lúc này Kiếm linh Nguyệt nhi lên tiếng nói.

- Nguyệt Nhi tỷ tỷ, ngươi có thể nhìn ra rốt cuộc thứ này là ma thú gì hay không? Ta cảm giác nó rất lợi hại.

Sở Lâm Phong thầm hỏi ở trong lòng, từ trên người ma thú kia tản mát ra khí tức như có như không, làm cho hắn cảm thấy rất mạnh, thậm chí so với Kim Ma Ngốc Ứng còn mạnh hơn nhiều.

- Đây không phải là hai con ma thú cấp cao khác mà Kim Ma Ngốc Ứng đã nói tới. Không nghĩ tới nó sẽ xuất hiện ở đây, làm sao có khả năng được chứ? Nếu như ta không đoán sai, đây không phải là ma thú, mà là linh thú chân chính, một loại linh thú Thiên viên rất cường đại ở trong thời kỳ viễn cổ.

- Linh thú viễn cổ Thiên viên? Làm sao có khả năng được chứ?

Sở Lâm Phong có cảm giác đầu mình lớn như cái đầu, xuất hiện thứ như vậy, coi như mình gọi Kim Ma Ngốc Ứng đến thì cũng có thể chịu chết mà thôi. Chỉ là không biết có phải cánh cửa truyền tống kia được truyền tống đến Thiên Long học viện hay không, cho nên trong lòng hắn mới có chút bất đắc dĩ.

- Thiên viên rất lợi hại, có thể so sánh được với Huyết Ảnh cuồng sư, ở thời kỳ thượng cổ cũng là linh thú rất khó chơi. Nó vô duyên vô cớ xuất hiện ở đây là chuyện rất khả nghi, dùng tính khí của Thiên viên cũng nên công kích với chúng ta rồi. Thế nhưng hiện tại lại yên tĩnh tới kỳ lạ, có phải là có vấn đề gì đó hay không?

Kiếm linh Nguyệt nhi ngừng nói.

Linh thú viễn cổ, coi như thần thức của Kiếm linh mạnh mẽ thì cũng không dám tùy tiện tiến hành thăm dò. Vạn nhất thần thức của nó lợi hại hơn so với mình, như vậy người bị thương chỉ có thể là mình, nguy hiểm như vậy nàng không chịu đựng được nổi.

Sở Lâm Phong cảm thấy rất có thể, hoặc là linh thú Thiên viên này bị trọng thương không có cách nào đứng lên được, hoặc là nó đã bị hạn chế không thể hành động được, hắn nói:

- Ta thử đi thăm dò xem!

Sở Lâm Phong nói xong lại đi về phía trước mấy bước, đồng thời trong tay cầm Thanh Sương kiếm đã được lấy ra từ trong nhẫn trữ vật, hắn chuẩn bị dùng Tâm kiếm để thăm dò một chút.

- Lâm Phong, đừng hoảng hốt, thực lực của linh thú Thiên viên này ta cảm giác đã đột phá tới linh thú cấp chín, hẳn là linh thú vương giai, tốt nhất ngươi nên bảo những người khác đi ra ngoài trước. Nếu như nó nổi giận, ta dám khẳng định toàn bộ sơn động này sẽ sụp đổ, đến lúc đó các ngươi sẽ gặp nguy hiểm.

Kiếm linh nhìn thấy Sở Lâm Phong chuẩn bị thăm dò Thiên viên cho nên vội vàng nói.

Sở Lâm Phong dừng bước lại, sau khi nghe thấy Kiếm linh nói, áo lót của hắn ứa ra mồ hôi lạnh, nàng nói không sai, vạn nhất đối phương hành động, như vậy đám người bọn hắn sẽ thật sự cứu từ nhất sinh.

Lập tức hắn nhanh chóng chạy về, nhìn thấy Sở Lâm Phong trở về, tất cả mọi người đều tiến lên nghênh đón.

Lần này Đường Ly nói trước:

- Lâm Phong, tình huống như thế nào, chúng ta có phải đồng thời đi vào hay không?

Sở Lâm Phong nhìn ánh mắt chờ đợi của mọi người, hần cười khổ nói:

- Các người đồng thời đi, thế nhưng lại là đi ra ngoài, đầu ma thú kia so với Kim Ma Ngốc Ứng còn lợi hại hơn nhiều. Ở đây bất cứ lúc nào cũng sẽ có nguy hiểm hàng động sụp đổ, hiện tại tất cả đi ra ngoài, càng nhanh càng tốt.

Sở Lâm Phong nói vậy khiến cho tất cả mọi người cảm thấy giật mình, so với Kim Ma Ngốc Ứng còn lợi hại hơn. Như vậy bọn họ sẽ không có cách nào chiến thắng được, vì vậy trong lòng bọn họ đều có một loại tâm tình rất thất lạc.

- Dương Nhị, Phiêu Tuyết các người mau đi ra đi. Tìm một chỗ bí mật để chỗ, để ta xem có thể dẫn thứ này ra khỏi sơn động được hay không.

Sở Lâm Phong dùng vẻ mặt nghiêm túc nói.

Nhưng ở trong lòng hắn lại đang cười khổ, thể tích của thứ này lớn như núi, coi như ta lợi hại đến đâu thì cũng là không có cách nào dẫn ra được. Chỉ là coi như nguy hiểm đi nữa thì hắn cũng nhất định phải biết rõ về cánh cửa truyền tống kia, coi như không phải truyền tống đến Thiên Long học viện thì cũng là một cánh cửa có thể truyền tống đến những nơi khác.

Vốn Dương Nhị còn muốn nói gì đó, thế nhưng nhìn thấy ánh mắt sắc bén kia của Sở Lâm Phong thì nàng lại nhịn xuống, trên mặt hiện lên vẻ lo lắng.

- Lâm Phong người phải cẩn thận một chút, nếu như không thể thì cũng không cần phải miễn cưỡng chính mình, chúng ta chờ người ở ngoài!

Lúc này Tiết Kim Sơn tiến lên nói.

- Được rồi, mọi người đi nhanh đi, đầu ma thú kia gần như tỉnh rồi, đến lúc đó ai cũng không đi được, tốc độ của ta các người đã biết rồi đó, đừng lo lắng cho ta!

Sở Lâm Phong nói xong lập tức xoay người chuẩn bị đi vào bên trong động.

- Lâm Phong, cẩn thận!

Đường Ly lên tiếng, tính khí khủng long bạo chúa cái trước đây đã hoàn toàn biến mất, thật không biết sao nàng lại làm được như vậy, hay là đây chính là sức mạnh của ái tình nha!

- Biết rồi, mau đi ra đi!

Sau đó Sở Lâm Phong lại đi tới vị trí cách linh thú Thiên viên kia hai mươi thước rồi dừng lại, đang chuẩn bị ra chiều thăm dò thì một thanh âm tang thương truyền vào trong tai hắn:

- Hậu duệ của Thần Long, đừng sợ, ta đã chờ người rất lâu rồi...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Bí Ẩn Viên Cổ

Âm thanh này xuất hiện khiến cho Sở Lâm Phong có chút không ứng phó kịp, linh thú biết nói, chuyện này Sở Lâm Phong cũng không cảm thấy ngạc nhiên. Ngay cả Kim Ma Ngốc Ứng kia cũng biết nói, lại còn có thể biến ảo thành hình người nha.

Chỉ là lời của Thiên viên này lại quá giật mình, nó lại biết thân phận của mình, còn chờ mình, làm cho người ta khó có thể tin tưởng được.

Lá gan của Sở Lâm Phong tăng lên, hắn nhỏ giọng hỏi:

- Làm sao người biết ta là người mà người chờ? Còn nữa, rốt cuộc người là ai? Vì sao lại xuất hiện ở đây?

Đối với gia hỏa có thể tích khổng lồ trước mặt này, Sở Lâm Phong vẫn rất là khách khí. Kiểm linh nói nó đã vượt qua linh thú cấp chín, trở thành tồn tại vương giai, nhất định mình phải cẩn thận. Vạn nhất làm nó tức giận thì cái mạng nhỏ của hắn cũng khó mà bảo toàn được.

- Người không cần phải sợ hãi, ta nói ta ở đây cố ý chờ người thì người sẽ không tin tưởng. Thế nhưng sự thực chính là sự thực, trên người người có huyết mạch của Thần Long, điểm này không thể nghi ngờ. Điểm quan trọng nhất là trong tay người có một thanh thần kiếm mà ta quen thuộc.

Thiên viên nói.

Sở Lâm Phong cảm giác chuyện này quá khó mà tin nổi, tên này lại biết nhiều như vậy, lẽ nào chuyện này thực sự đã được quyết định từ trước, nó thật sự đang đợi mình hay sao?

Lại nhìn Thanh Sương kiếm trong tay một chút, Sở Lâm Phong cảm giác hơn nửa thứ này quen biết với chủ nhân của thanh kiếm, nói không chừng lại là tiểu đệ của hắn, giống như Huyết Ảnh cuồng sư Tiểu Ảnh hiện tại vậy.

- Người rốt cuộc là ai? Chờ ta làm gì?

Sở Lâm Phong cảm thấy rất có hi vọng, xem ra hôm nay những người kia đã mang tới cho hắn, cho nên đã sợ sệt đã biến mất không còn tăm hơi, trái lại còn rất là hiếu kỳ.

- Từ sau khi người đi vào ta đã cảm giác được người, số người cũng rất may mắn. Lại có Huyết Ảnh cuồng sư ký kết linh hồn khế ước với người, xem ra truyền thuyết kia là sự thật, chỉ là thực lực của người bây giờ quá nhỏ yếu, muốn đi vào Thần Chi chiến trường quá là khó!

Thiên Viên nói.

Trong lòng Sở Lâm Phong như có tiếng sấm sét nổ vang, lại là Thần Chi chiến trường, lúc trước ở trong Tinh Thần mật thất. Đầu Huyết Ảnh cuồng sư to lớn kia cũng đã nói qua, không có Thánh Vũ cảnh thì không thể tiến vào, bây giờ tên này lại nhắc tới, chẳng lẽ mình có quan hệ gì đó với Thần Chi chiến trường hay sao?

Chỉ là dùng tuổi tác của mình thì không thể nha, coi như mình trời sinh thân thể Thuần Dương, lại thêm là hậu duệ Thần Long thì cũng không thể. Mà thứ này lại có thể biết Tiểu Ảnh chính là Huyết Ảnh cuồng sư, thực lực đó nói không chừng còn kinh khủng hơn so với cảnh giới mà kiếm linh nói nha.

- Thần Chi chiến trường đối với ta mà nói, nơi đó chỉ là nơi chỉ có thể nhìn mà thêm. Tiền bối đừng có hy vọng, người muốn nói gì thì nói đi, dùng thực lực của người, chỉ cần một cái hắt hơi là đã có thể lấy cái mạng nhỏ của ta, không cần thiết phải nói những lời nhảm nhí này nha.

Sở Lâm Phong trực tiếp nói vào chủ đề, cũng mặc kệ thứ này có nổi giận hay không.

Sau khoảng chừng mười giây, trước mặt của Sở Lâm Phong dần hiện ra một tia sáng trắng, soi sáng tới mức khiến cho hắn không tự chủ được nhắm mắt lại.

- Người chính là người có số mệnh trong truyền thuyết, ngày hôm nay ta có thể nhìn thấy người cũng không uổng phí nỗi khổ tâm của chủ nhân, để ta cho người biết một ít chuyện cũ đi.

Thiên Viên nói.

Sở Lâm Phong mở mắt ra đã nhìn thấy một lão già có mái tóc trắng xoá đang đứng ở cách mình không xa. Chỉ là trên người hắn có một cái xích sắt to lớn hạn chế sự tự do của hắn. Điểm kỳ quái nhất chính là ở ngực của hắn còn cắm vào một thanh đoản kiếm, chỉ có điều không có máu tươi chảy ra mà thôi.

Sở Lâm Phong biết nhất định cái xích sắt kia không phải là xích sắt chân chính. Dùng thực lực của hắn cái xích sắt này không giữ nổi hắn, có lẽ thứ này được chế tạo thành từ một loại vật chất rất là cứng rắn, còn thanh đoản kiếm này thì hắn không biết được.

- Tiền bối, làm sao người lại biến thành như vậy chứ, là ai làm tổn thương người?

Sở Lâm Phong hỏi, người có thể nhốt linh thú lợi hại như vậy ở chỗ này, không biết thực lực của người này sẽ mạnh mẽ đến đâu nha.

- Đây chính là thứ để lại từ Thần Chi chiến trường lúc trước lúc trước, Thần ma chi chiến năm đó có thể nói là kinh thiên địa khiếp quỷ thần, không biết đã có bao nhiêu cường giả ngã xuống. Nhân Tộc liên hợp lại với thú tộc cũng không thể hoàn toàn chiến thắng được Ma tộc, chỉ có thể chém giết được bảy vị trong mười hai Ma tôn, năm vị khác thì lại bị phong ấn lại. Lúc này Ma chủ cũng bị phong ấn, chỉ là phong ấn này chỉ có thể duy trì được vạn năm, tính toán thời gian cũng sắp tới lúc bị phá rồi. Lúc trước người mạnh nhất ở trong Nhân Tộc chính là chủ nhân của Thanh Sương kiếm trong tay người, Thanh Sương môn chủ. Đáng tiếc hắn lại bị Huyết Hoàng và Minh Tôn tính toán, bị ma chủ làm cho trọng thương, sau đó đã biến mất không rõ tung tích đâu nữa. Chỉ là nghe nói lúc trước Thanh Sương môn chủ kia đã tu tập một loại võ kỹ nghịch thiên, có thể chuyển thể trọng sinh lúc sắp chết, chỉ cần là người có thể nhận được Thanh Sương Kiếm thì như vậy hắn chính là Thanh Sương môn chủ lúc trước chuyển thể. Bây giờ người có được Thanh Sương Kiếm, thể nhưng thực lực của người rất kém, căn bản không có cách giải trừ này được phong ấn trên Thanh Sương kiếm này. Nếu không thực lực của người cũng sẽ không yếu đến mức đáng thương thế này.

Lão già do Thiên Viên biến ảo ra chậm rãi nói, Sở Lâm Phong nghe thấy vậy lập tức sửng sốt.

- Ta là Thanh Sương môn chủ chuyển thể? Làm sao có khả năng được chứ, có phải tiền bối đã nhìn lầm rồi hay không?

Sở Lâm Phong dùng giọng khó có thể tin được hỏi, chuyện này quả thật chính là nói mớ giữa ban ngày nha, hoàn toàn là mạng chuyện không liên quan ra nói tới trên đầu mình.

Vẫn là tiếng ho khan truyền đến, Sở Lâm Phong thấy ngực của lão già này, nơi đoản kiếm kia cắm vào có vật chất màu đen chảy ra, một mùi tanh hôi nồng nặc gay mũi truyền tới.

Nhìn thấy ánh mắt giật mình kia của Sở Lâm Phong, lão giả này cười khò:

- Đây là thứ do Ma tôn thủ hạ thứ sáu Độc Cô Ma tôn của ma chủ để lại, đoạn kiếm trên ngực của ta chính là bội kiếm Diệt Thiên Ma Kiếm của hán lúc trước, lúc trước vì phong ấn hán bên ta đã hi sinh tính mạng của ba vị võ giả Thánh Vũ cảnh tầng ba. Mà ta cũng trốn được từ trong trận chiến ấy mà ra.

Lúc này Sở Lâm Phong mới nhìn thấy trên người lão giả chỉ có đoạn kiếm kia nhưng không có xích sắt, hán cảm thấy rất là kỳ quái, hán hỏi:

- Xích sắt ở trên người tiền bối đâu rồi?

- Đây không phải là xích sắt, xích sắt làm sao có khả năng nhốt ta lại được chứ, đây là Thiên Vân tọa, dùng thiên ngoại thiên thạch hiếm thấy chế tạo mà thành, ta cũng trong lúc vô tình mới có được mà thôi. Kỳ thực Thiên Vân tọa này chính là do ta khóa chính mình lại.

Sở Lâm Phong càng nghe càng cảm thấy kỳ quái, lại còn có người yêu thích tự ngược như thế, đúng là chuyện kỳ quái hàng năm đều có, người tự thời phồng cũng nhiều nha.

- Rốt cuộc chuyện này là sao? Lẽ nào người có lời nào khó nói hay sao?

- Không sai, người cũng đã nhìn thấy đoạn kiếm ở ngực của ta đúng không, đây chính là Diệt Thiên Ma Kiếm xếp hạng thứ năm. Ma khí trên thân kiếm rất là lợi hại, tuy rằng đã vỡ vụn năm, thế nhưng lúc nào cũng đang dần vật ta. Nhớ lúc đầu ta và Huyết Ảnh cuồng sư, Thương Nguyệt Bạch Hồ cùng với Hóa Minh Phượng Hoàng đều có thực lực Thánh Vũ cảnh tầng ba, Bạch hồ, Cuồng sư lần lượt ngã xuống, tuy rằng Phượng Hoàng có bản lĩnh niết bàn trọng sinh. Thế nhưng cũng bởi vì bị thương quá nặng mà tự mình phong ấn chính mình. Vẫn là vận may của ta khá tốt, lại tránh thoát được một kiếp này, thế nhưng cũng là cứu tử nhất sinh, lại thêm Diệt Thiên Ma Kiếm này dần vật ta, cho nên bây giờ thực lực của ta chỉ có thể đạt đến thực lực vương giai tầng ba mà thôi. Không quá mấy năm nữa sẽ hạ thấp xuống tới thực lực cấp chín, đến lúc đó cũng sẽ không còn cách nào chống lại được ma khí của Diệt Thiên Ma Kiếm nữa. Sự xuất hiện của người là kỳ tích đối với ta.

Khi lão giả này nói chuyện có chút chậm rãi, thỉnh thoảng ho khan vài tiếng, sắc mặt cũng có vẻ trắng xám, nhìn đáng vẻ rất là khó chịu.

Những chuyện bí ẩn này lại khiến cho Sở Lâm Phong mở rộng tầm mắt, nếu như những câu nói này nói cho người khác nghe, có lẽ bọn họ sẽ cho rằng người này đang lên cơn. Thế nhưng Sở Lâm Phong thì lại không giống như vậy, trải nghiệm của hán là thứ mà người khác không có được.

Kiểm linh xuất hiện, chuyện của Tiểu Ảnh, còn có bí mật thân phận hán đều là chuyện mà khiến cho người ta khó có thể tin được, Sở Lâm Phong suy nghĩ một chút sau đó mới hỏi:

- Tiền bối, người cần ta trợ giúp người như thế nào...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Rút kiếm

Tuy rằng Sở Lâm Phong giật mình đối với những bí ẩn viễn cổ này, thế nhưng hán vẫn áp chế tâm tình kích động trong lòng mà nhìn lão giả do Thiên Viên biến ảo thành ở trước mặt rồi hỏi:

- Tiền bối, không biết người cần ta trợ giúp người thế nào, người biết rồi đó, năng lực của ta có hạn.

Trong mắt của lão giả do Thiên Viên biến ảo ra dần dần hiện ra một tia vui mừng, hán nói:

- Rút Diệt Thiên Ma Kiếm trong cơ thể ta ra là được, chỉ là cũng có một chút chuyện cần phải chú ý, trên thân ma kiếm này vẫn còn có ma khí rất mạnh mẽ, có thể sẽ mang đến cho người nguy hiểm, không biết người có sợ không.

Trong lòng Sở Lâm Phong đang giãy dụa, nguy hiểm mà lão giả này nói cũng không phải là một chút, nói không chừng ngay cả cái mạng nhỏ của hán cũng phải bồi vào. Chỉ là hán cũng không dễ bị dọa như vậy, coi như gặp phải nguy hiểm, không phải còn Nguyệt Nhi tỷ tỷ ở đây hay sao?

- Lâm Phong, người thật là vô sỉ, gặp phải khó khăn thì mới nghĩ đến ta, khi có lợi sao người không nghĩ đến Nguyệt Nhi tỷ tỷ của người chứ?

Lúc này Kiếm linh lên tiếng nói.

- Đừng dễ giận như vậy nha, Nguyệt Nhi tỷ tỷ, người nói ta có nên giúp hán rút Diệt Thiên Ma Kiếm kia ra hay không? Lại nói, sau khi rút ra hán có thể gây ra bất lợi cho ta hay không?

Sở Lâm Phong rất lo lắng hỏi.

Thế sự vô thường, chuyện ân đền oán trả có rất nhiều, tuy rằng Sở Lâm Phong lén mật, thế nhưng vào một số thời khắc hán vẫn rất là thận trọng.

- Sẽ không, người cũng quá coi thường Thiên viên này rồi, nếu nó đã nhận ra Thanh Sương Kiếm, còn nói rất có thể người là Thanh Sương môn chủ chuyển thế thì nhất định sẽ không làm thương tổn tới người, không chừng hẳn còn có thể mang đến cho người lợi ích cực kỳ to lớn nha!

Kiểm linh phân tích.

Sau khi trong lòng Sở Lâm Phong có dự định hẳn lập tức hỏi lão giả kia:

- Ta không sợ, chỉ là không biết ta phải làm sao thì mới có thể rút ra được Diệt Thiên Ma Kiếm ở bên trong cơ thể người cơ chứ? Đồng thời ta có chút không hiểu, vì sao người lại không thể tự mình rút ra được?

Chuyện này quả thực là điểm mà Sở Lâm Phong nghi ngờ nhất, dùng thực lực của người này rút Diệt Thiên Ma Kiếm này ra quả thực là chuyện dễ dàng như trở bàn tay, vì sao lại còn phải nhờ hẳn chứ? Còn nữa, sao hẳn không rời khỏi nơi này, lẽ nào nơi này có điểm gì quái lạ hay sao.

Điểm kỳ quái nhất chính là phía sau của hẳn lại có một cánh cửa truyền tống, lẽ nào cánh cửa truyền tống này truyền tống đến Thần Chi chiến trường hay sao?

Thiên Viên cẩn thận nhìn Sở Lâm Phong một chút, từ biểu hiện trên mặt của đối phương là hẳn có thể phán đoán ra đối phương không nói láo, hẳn nói:

- Chắc hẳn người rất kỳ quái vì sao ta không tự mình rút ra thanh Diệt Thiên Ma Kiếm này đúng không. Bởi vì thanh Diệt Thiên Ma Kiếm này đang cấm ở trên thánh tinh đan của ta, nếu như ta vận dụng thánh tinh lực thì sẽ khiến cho thánh tinh đan vỡ tan, đến lúc đó ta sẽ khó mà áp chế được ma khí trong cơ thể nữa. Chỉ có người nắm giữ huyết thống Thần Long thì mới có thể áp chế được ma khí này, thành công rút ma kiếm ra khỏi người ta. Ngàn vạn năm qua, không biết có bao nhiêu người tiến vào huyết động này, thế nhưng đáng tiếc không có một người nào có huyết thống Thần Long. Bây giờ rốt cục ta đã đợi được người, đây chính là số mệnh đã được chủ định trong cõi u minh. Bởi vì trong tay người có Thanh Sương Kiếm, như vậy người chính là chủ nhân mới của ta, kỳ thực Thiên Viên ta chính là ma súng của Thanh Sương môn chủ năm đó. Nếu không sao ta có thể nhìn ra Thanh Sương Kiếm này đã bị phong ấn cơ chứ?

Bởi vì bên trong Thanh Sương kiếm có một đạo thần thức của ta, ta có thể cảm ứng được rất rõ ràng, hiện giờ người đã biết rõ rồi chứ!

Sở Lâm Phong chậm rãi suy nghĩ lời nói của Thiên Viên, lẽ nào mình thật sự chính là Thanh Sương môn chủ kia chuyển thế hay sao? Làm sao có khả năng, chuyện này quá kỳ quái.

- Vậy ta nên rút ra thế nào? Hẳn là không phải dùng tay rút ra nha, ta nghĩ không đơn giản như vậy được, tiền bối nên nói ra toàn bộ cho ta biết thì hơn!

- Đừng có gọi là tiền bối, tiền bối. Chờ sau khi người rút Diệt Thiên Ma Kiếm trong cơ thể ta ra, người sẽ chính là chủ nhân của ta, hai chữ tiền bối này ta cũng không dám đương nổi.

Thiên Viên cười khổ nói.

- Rút thanh Diệt Thiên Ma Kiếm này thì rất dễ dàng, nhưng ma khí trên thân kiếm sẽ có nguy hại rất lớn đối với người. Khi rút ra tự nhiên sẽ có một ít ma khí tiến vào trong cơ thể của người, người phải tự mình luyện hóa, bài trừ nó.

Sở Lâm Phong cân nhắc một lát, sau đó mới nói:

- Không có chuyện gì, ta tin rằng ta có thể làm được, tiền bối, chúng ta bắt đầu đi!

Sau đó Thiên viên gào thét một tiếng, âm thanh có vẻ cực kỳ thống khổ, bản thể của Thiên Viên lại xuất hiện ở trước người của Sở Lâm Phong, cả người ít nhất cũng cao mười thước, ở trước ngực có rất nhiều bắp thịt đã biến mất, chỉ còn lại có xương trắng mà thôi.

Thậm chí ngay cả xương trắng cũng không được tính, bởi vì xương đã biến thành màu đen, chung quanh không ngừng có chất lỏng màu đen chảy ra, mùi tanh hôi rất khó ngửi.

Sở Lâm Phong nhú nhú mày, ma khí của Diệt Thiên Ma Kiếm này lại có tính ăn mòn mãnh liệt như vậy. Nhìn đáng sợ của nó, so với nước bọt của đầu cự xà kia còn lợi hại hơn, không biết sau khi nó tiến vào trong thân thể của hẳn sẽ tạo thành ảnh hưởng thế nào.

Chỉ là giờ phút này đã không phải là lúc để nghĩ tới những thứ này. Hẳn điên cuồng vận chuyển Hỗn Độn khí trong cơ thể, sau đó lại dùng nó che kín bàn tay, lại nhìn gia hỏa to lớn trước mặt này, kế tiếp trực tiếp đưa tay về phía ngực của đối phương.

Hai tay dùng tốc độ nhanh nhất nắm chặt thân kiếm ở bên ngoài của Diệt Thiên Ma Kiếm. Sở Lâm Phong dùng sức rút nó ra, thế nhưng thanh Diệt Thiên Ma Kiếm này như đã mọc rễ ở bên trong cơ thể của Thiên viên vậy, vẫn không nhúc nhích.

- Con bà nó! Đây mà cũng gọi là dễ hay sao?

Trong lòng Sở Lâm Phong thầm mắng to, lực đạo mà mình dùng lúc này coi như là một góc đại thụ thì cũng có thể nhổ tận gốc được, thế nhưng thanh Diệt Thiên Ma Kiếm này lại không có phản ứng gì cả, quá kỳ quái.

Điểm kỳ quái hơn chính là Sở Lâm Phong nhìn thấy Hỗn Độn khí ở trong lòng bàn tay lại đang chậm rãi giảm bớt, ma khí ở trên Diệt Thiên Ma Kiếm này lại có thể ăn mòn được Hỗn Độn khí, như vậy cũng không khỏi quá lợi hại nha.

- Ta không rút ra được, có biện pháp nào khác không?

Sở Lâm Phong kêu lên, nếu như còn tiếp tục như vậy nữa thì chờ sau khi Hỗn độn khí bao bọc bàn tay bị ăn mòn hết, đến lúc đó sẽ là bàn tay của hắn. Khi đó hậu quả khó mà lường được.

Thiên Viên không nói gì trái lại còn rống lớn một tiếng, thanh âm cực lớn khiến cho Sở Lâm Phong cảm giác như đầu mình đau như búa bổ, như bị đánh một búa lớn, suýt chút nữa đã ngã xuống.

- Người kêu cái rầm nha!

Lúc này mà còn kêu, làm cho Sở Lâm Phong phiền muộn đến mức suýt chút nữa phun ra máu tươi.

Chỉ là rất nhanh hắn đã phát hiện ra ở ngực của Thiên viên xuất hiện từng tia ánh sáng mờ, còn có một loại khí tức không nói ra được, cảm giác duy nhất chính là rất cường đại, tràn ngập vẻ tang thương.

Uy lực một tiếng rống của Thiên Viên rất mạnh mẽ, trong sơn động cũng bắt đầu rung động lên, có không ít tảng đá từ phía trên rơi xuống dưới, giống như sắp sụp đổ vậy. Khiến cho Sở Lâm Phong nhìn thấy vậy lập tức hoảng sợ.

Mấy người Đường Ly và Dương Nhị ở bên ngoài cũng nghe thấy tiếng rống của Thiên Viên, mỗi một người đều bị dọa cho phát sợ, thanh âm này khiến cho bọn họ cảm thấy màng nhĩ đau đớn, thậm chí trong tai một học viên còn chảy ra máu tươi.

- Nhất định Lâm Phong đã gặp phải nguy hiểm, chúng ta phải làm sao bây giờ?

Đường Ly hỏi trước.

Lúc này nhất định phải cố gắng giữ tinh táo, Sở Lâm Phong đã nói bất kể có xảy ra chuyện gì thì cũng không thể vào bên trong sơn động. Như vậy chỉ có thể mang đến gánh nặng cho hắn mà thôi, thế nhưng vạn nhất hắn gặp phải nguy hiểm thì phải làm sao bây giờ? Trong lòng mọi người lo lắng không ngớt.

- Chúng ta cứ yên lặng xem kỳ biến đi, ta tin rằng Lâm Phong sẽ không có chuyện gì. Mà coi như chúng ta đi vào thì cũng không giúp được hắn, còn không bằng ở chỗ này chờ hắn đi ra ngoài thì hơn.

Dương Nhị nói.

Ở bên ngoài nói rất ung dung, thế nhưng trong lòng cũng đã gấp đến độ như con kiến bò trên chảo nóng, ước gì mình có thể lập tức đi vào xem xem.

- Tốc độ của ta nhanh nhất, không bằng để ta vào xem xem tình huống của lão đại ra sao!

Phía tây Phiêu Tuyết lên tiếng nói.

- Quên đi, Lâm Phong đã nói rồi, chúng ta nên tin tưởng hắn.

Tiết Kim Sơn nói.

Tất cả mọi người đều vô cùng lo lắng chờ đợi, mà lúc này Sở Lâm Phong cũng đã gấp đến độ mồ hôi trên trán trực tiếp rơi xuống, trong cuộc đời của hắn đây là lần thứ nhất gặp phải chuyện nguy hiểm như vậy. So với lúc gặp phải cự xà còn hung hiểm hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 136: Thiên viên rời đi

Ở ngực của Thiên Viên không ngừng có ánh sáng hiện lên, Sở Lâm Phong lại một lần nữa dùng sức rút Diệt Thiên Ma Kiếm trong cơ thể nó ra. Tinh đan trong cơ thể vận chuyển tới cực hạn, chỉ là lần này dường như thanh Diệt Thiên Ma Kiếm kia đã giật giật một chút.

Nhìn thấy có kết quả Sở Lâm Phong lại hăng hái, dùng sức rút ra, thân thể của Thiên Viên theo mỗi một lần rút ra của hắn thì lại run rẩy một phần, đồng thời cũng gầm rú lên một lần, nhìn dáng vẻ của nó dường như rất là thống khổ.

Thời gian trôi qua từng chút từng chút một, giờ phút này mồ hôi của Sở Lâm Phong đã đổ ra như mưa, Hỗn Độn khí trong cơ thể đã tiêu hao được hơn nửa. Mà thanh Diệt Thiên Ma Kiếm kia cũng chỉ còn lại mũi kiếm là cắm ở bên trong ngực mà thôi.

Mà lúc này Hỗn Độn khí ở bàn tay của hắn lại có một chỗ đã bị ăn mòn, có một tia ma khí theo cánh tay đi thẳng tới đan điền của hắn.

Phát hiện này không phải là chuyện nhỏ, chỉ là lúc này là thời khắc quan trọng nhất, nếu như từ bỏ thì sẽ kiếm củi ba năm thiêu một giờ:

- Con bà nó! Đi ra cho lão tử!

Ngay cả khí lực bú sữa mẹ cũng bị hấn dừng, thế nhưng vẫn không thể hoàn toàn rút ra được, Sở Lâm Phong có cảm giác như sắp hự thoát.

Mà lúc này Thiên viên đột nhiên nói:

- Cảm tạ người tiểu chủ nhân của ta, người lui sang một bên, chuyện còn lại cứ để ta tự mình tới hoàn thành đi!

Nghe thấy thanh âm này, Sở Lâm Phong có cảm giác như trút được gánh nặng, thanh âm này giống như là tiếng trời vậy. Hắn lập tức thi triển Di Hình hoán ảnh nhanh chóng trốn sang một góc ở bên trong sơn động.

Dường như Thiên Viên đang hết sức thống khổ, toàn bộ thân thể to lớn đang run rẩy, Sở Lâm Phong biết nó muốn rút thanh Diệt Thiên Ma Kiếm này ra thì nhất định sẽ bị trọng thương. Vì vậy hai con mắt của hắn nhìn chăm chăm về phía trước không chớp mắt, rất sợ sẽ bỏ qua điểm đặc sắc nhất.

Giờ phút này rõ ràng tiếng rống trong miệng Thiên Viên đã yếu đi mấy phần so với lúc trước, nương theo một tiếng kêu thảm thiết tan nát cõi lòng vang lên, Sở Lâm Phong nhìn thấy đã nhìn thấy thanh Diệt Thiên Ma Kiếm kia đang bị rút ra phía ngoài từng chút một.

Suru một tiếng, cuối cùng Diệt Thiên Ma Kiếm cũng đã bị Thiên Viên dùng Tinh Thần chi lực trên người nó để bức ra khỏi người. Thanh kiếm này vọt tới vách đá của sơn động, lập tức biến mất ở trong vách đá.

Sở Lâm Phong nhìn thấy xung quanh vách đá kia xuất hiện rất nhiều khối đen, trong nháy mắt vách đá bắt đầu tan rã, để lộ ra thân kiếm.

Mà lúc này ngực vị trí của Thiên Viên xuất hiện một cái lỗ thủng rất lớn, máu tươi đang không ngừng tràn ra, có vẻ vô cùng khủng bố, khiến cho Sở Lâm Phong nhìn thấy vậy kinh hãi không ngớt.

- Người không sao chứ?

Sở Lâm Phong nhỏ giọng hỏi một câu, hiện tại nguy cơ của tên này đã được giải trừ, có thể xuống tay ác độc đối với mình hay không vẫn là một ẩn số, hắn không biết được. Cho nên tất cả mọi chuyện đều phải cẩn thận mới được.

- Tạm thời còn không chết được, thanh ma kiếm chết tiết này đã dẫn vật ta vạn năm, bây giờ rốt cục ta đã thoát khỏi khổ hải, cảm tạ người! Chủ nhân mới của ta!

Thiên Viên lập tức biến ảo thành hình người, vẫn là một lão già như cũ.

Chỉ là chỗ ngực vẫn có vết máu loang lổ, một cái lỗ hổng to bằng nắm tay ở đó, ngay cả nội tạng ở bên trong cũng có thể thấy được rất rõ ràng.

Như vậy mà cũng không chết được, đúng là quá lợi hại. Đây là suy nghĩ chân thật nhất ở trong lòng của Sở Lâm Phong lúc này.

- Tiền bối đừng gọi chủ nhân gì cả, gọi là chủ nhân, Lâm Phong ta không dám nhận! Người định xử lý thanh ma kiếm này như thế nào?

Sở Lâm Phong thu liễm tâm thần hỏi.

- Diệt Thiên Ma Kiếm không phải phạm vật, ta nhất định phải thu hồi nó. Nếu như nó lại rơi vào trong tay Độc Cô Ma tôn thì sẽ rất phiền phức. Chủ nhân không sao chứ, ta thấy có không ít ma khí đã tiến vào trong cơ thể người, còn nữa, làm sao người lại nắm giữ Hỗn Độn khí cơ chứ?

Lão già do Thiên Viên biến ảo thành lên tiếng hỏi.

Sau khi Thiên Viên nói xong vung hai tay lên, Diệt Thiên Ma Kiếm rơi vào vách đá đi thẳng vào trong tay hắn, sau đó biến mất không còn tăm hơi đâu nữa. Sở Lâm Phong biết chắc nó đã bị đối phương đặt ở trong nhãn trử vật. Điểm kỳ quái duy nhất chính là trên tay của đối phương cũng không có nhãn trử vật.

Sở Lâm Phong cũng không muốn hỏi nhiều, dù sao trước đây tên này là cao thủ tuyệt đỉnh, có rất nhiều chuyện hắn không cần phải biết cho thỏa đáng thì hơn.

- Hỗn Độn khí? Ta cũng không biết làm sao nó lại xuất hiện, chỉ là loại lực lượng này so với Tinh Thần chi lực còn mạnh hơn một chút, thế nhưng tốc độ hấp thu lại chậm hơn rất nhiều.

Sở Lâm Phong không biết nên giải thích như thế nào, tên này hẳn phải biết đến sự tồn tại của Kiếm linh Nguyệt nhi, chỉ là đối phương còn chưa hỏi hắn mà thôi.

- Hỗn Độn khí rất là hiếm thấy, không nghĩ tới chủ nhân lại có thể có được nó, quả thực khiến cho ta khó mà tin tưởng được.

Thiên Viên nói, giờ phút này ở ngực của hắn đã không có máu chảy ra nữa, chỉ là đáng vẻ của hắn lại rất là đáng sợ.

- Thương thể của ngươi không sao chứ, ta không cảm giác được ma khí đã tiến vào trong cơ thể kia. Không biết có phải nó đã bị Hỗn Động khí luyện hóa hay không. Lại nói, cửa đá phía sau ngươi rốt cuộc là thứ gì chứ?

Sở Lâm Phong không muốn trì hoãn quá nhiều thời gian, lúc trước Thiên Viên này rống như vậy, nhất định đám người Dương Nhị ở bên ngoài đã nghe thấy, nhất định trong lòng sẽ rất lo lắng cho mình, nói không chừng sau một khắc sẽ xông tới đây để xem xét tình huống nha.

- Thương thể này qua mấy năm nữa sẽ tốt hơn, chỉ là muốn khôi phục lại đến thực lực trước đây, e rằng sẽ không làm được. Thế nhưng xin chủ nhân yên tâm, tương lai chờ chủ nhân đi tới Thương Lan cổ địa thì ta sẽ làm cho chủ nhân kinh hi.

Thiên Viên nói, dường như căn bản không thêm để ý tới vết thương trên người vậy.

- Thương Lan cổ địa? Ngươi nói ngươi muốn đi tới Thương Lan cổ địa hay sao?

Sở Lâm Phong giật mình hỏi.

- Không sai, chủ nhân có thấy cửa truyền tống phía sau lưng ta không? Đây chính là cánh cửa truyền tống đến Thương Lan cổ địa, nhưng đáng tiếc cánh cửa truyền tống này chỉ có thể sử dụng một lần, nếu không tương lai chủ nhân cũng có thể truyền tống tới đó.

Sở Lâm Phong càng nghe càng cảm thấy hồ đồ:

- Chỉ có thể truyền tống một lần? Có ý gì, ngươi nói rõ ra có được hay không?

Thiên Viên lấy ra một tảng đá to bằng lòng bàn tay từ trên người, trên tảng đá toả ra năng lượng gọn sóng rất mạnh mẽ, Sở Lâm Phong biết đây là gọn sóng của Tinh Thần chi lực, cũng giống như tinh thạch thượng phẩm vậy, chỉ là thứ này mạnh mẽ hơn mà thôi.

Lẽ nào đây là tinh thạch cực phẩm? Lúc Sở Lâm Phong đang chuẩn bị hỏi dò thì Thiên Viên lại nói:

- Đáng tiếc ta chỉ có một viên tinh thạch chi tinh này, nếu như có hai viên thì có thể giữ lại được cánh cửa truyền tống này. Kỳ thực cánh cửa truyền tống này là ta mang tới từ Thương Lan cổ địa, lúc đó ta bị thương nặng. Cho nên chỉ muốn tìm một chỗ yên tĩnh để khôi phục thương thể, ai biết một lần truyền tống thậm chí ngay cả cửa truyền tống cũng bị dẫn theo tới đây. Mà địa điểm truyền tống chính là chỗ này. Ta đã từng thử đi ra ngoài, thế nhưng mỗi khi ta sắp đi ra khỏi cửa động thì sẽ có một loại lực lượng vô hình mang ta về, cụ thể là loại lực lượng nào thì ta cũng không rõ ràng, chỉ biết là từ bên trong cánh cửa truyền tống truyền đến. Cánh cửa truyền tống này một lần truyền tống cần hai viên tinh thạch chi tinh, thế nhưng đáng tiếc hiện tại ta chỉ còn lại một viên, nếu như sử dụng, mặc dù có thể truyền tống đi, thế nhưng cửa truyền tống này cũng sẽ bị phá hủy.

Sở Lâm Phong cảm thấy đôi phương không nói sai, cho nên hần lại hỏi:

- Vì sao ngươi phải trở về chứ, ở lại chỗ này không tốt sao?

- Ta cũng muốn ở lại chỗ này, thế nhưng đáng tiếc có một số việc ta nhất định phải trở về xử lý, vạn năm trôi qua, ta có thể thoát vậy, ta tin rằng những người khác cũng có thể. Còn có thanh ma kiếm này nữa, nhất định ta phải mang về rồi xử lý cho thích đáng, xin chủ nhân tha thứ cho sự ích kỷ của ta.

Thiên Viên bắt đầu dĩ nói.

- Không có chuyện gì, ngươi có chuyện thì cứ đi xử lý đi, sau này ta sẽ tới Thương Lan cổ địa, đến lúc đó gặp mặt lại cũng không muộn.

Sở Lâm Phong cười nói, nhưng trong lòng lại có chút im lặng, dốc hết sức cứu ngươi ra mà ngươi lại đi một mạch vậy sao?

Chỉ là ngẫm lại hần cũng cảm thấy rất là bình thường, cũng không phải nhất định phải bắt đôi phương báo đáp lại mình nha. Bởi vì mình cũng không phải là loại người như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 137: Hồn tuyết quả

Lúc này Thiên Viên lấy ra một khóa trái cây màu đỏ từ trên người rồi nói:

- Chủ nhân, ta biết trong thân thể của ngươi có Kiếm linh, chỉ là Kiếm linh này ta không có cách nào thấy rõ được cấp bậc của nó. Thế nhưng ta có cảm giác tuổi tác của nó còn lớn hơn so với ta. Trái cây màu đỏ này là Hồn Huyết Quả, có trợ giúp rất lớn đối với linh hồn của nó, sau đó ngươi nên đưa cho nó dùng. Trên người ta cũng không có vật đáng giá gì khác để đưa cho chủ nhân, ta thật sự xin lỗi.

- Lâm Phong, đây cũng là thứ tốt nha, ngươi nhanh lấy một chút đi. Có khóa Hồn Huyết Quả này, trong mười năm ta không cần được tài liên quan tới linh hồn đó, đây chính là linh dược so với Hồn Tuyết thảo còn cao hơn mấy cấp.

Kiểm linh Nguyệt nhi đột nhiên nói, ngữ khí có vẻ rất kích động.

- Ô, ta biết rồi, vậy ngươi định báo đáp ta như thế nào đây?

Sở Lâm Phong cười nói.

- Báo đáp? Ngươi có tin bốn tiểu thư sẽ khiến cho ngươi tiếc nuối cả đời hay không?

Lại là uy hiếp, Sở Lâm Phong im lặng, lại lấy Hồn Huyết Quả từ trong tay Thiên Viên, sau đó trực tiếp đặt vào trong nhẫn trữ vật.

- Ngươi định đi lúc nào?

Sở Lâm Phong hỏi Thiên viên.

- Đi luôn lúc này, chủ nhân mau chóng lui ra khỏi sơn động đi, chờ sau khi ta rời đi thì hang núi này sẽ sụp đổ.

Thiên Viên nói.

Sở Lâm Phong bắt đầu dĩ gập đầu, đột nhiên dường như hắn nghĩ tới điều gì đó mà lại lên tiếng hỏi:

- Ngươi có biết ở đây còn có chỗ nào có Cửa truyền tống nữa hay không?

- Ở nơi này có bốn cái Cửa truyền tống, phân biệt ở bốn phía đông tây nam bắc, vị trí của chủ nhân hiện giờ hẳn là ở phía tây, Cửa truyền tống này thực sự quá nhỏ, chỉ có thể truyền tống được khoảng cách trong ngàn dặm mà thôi.

Thiên Viên nói.

Sở Lâm Phong vốn định hỏi lại, thế nhưng nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Thiên Viên, nhất định đối phương cần xử lý gấp chuyện nào đó cho nên mới như vậy. Vì vậy hắn nói:

- Vậy ta đi ra ngoài trước, bảo trọng!

Nói xong hắn lập tức xoay người rời đi.

Chờ Sở Lâm Phong đi rồi, Thiên Viên mới bắt đầu dĩ nói:

- Chủ nhân, ta nhất định phải rời khỏi nơi này, hang núi này có một loại cấm chế vô hình, có thể ngăn cản được khí tức của ta. Nếu như theo ngươi chẳng mấy chốc sẽ bị mấy tên kia biết, bằng vào thực lực của ta bây giờ căn bản không có cách nào để bảo vệ được ngươi. Hi vọng ngươi có thể mau chóng giải trừ phong ấn trên Thanh Sương kiếm đi, học được võ kỹ bên trong, đến lúc đó có lẽ sẽ có năng lực tự vệ.

Rất nhanh Sở Lâm Phong đã đi ra khỏi sơn động, Dương Nhị và đám người Tiết Kim Sơn lập tức tiến lên đón, đang chuẩn bị hỏi một câu thì Sở Lâm Phong vội la lên:

- Mọi người mau tránh đi, hang núi này sắp sụp đổ, đất đá có thể làm tổn thương tới mọi người đó.

Hắn vừa mới nói thì một trận thanh âm đình tại như nước ốc xuất hiện ở trong tai của mọi người, mà vị trí của sơn động xuất hiện khói đặc cuộn cuộn, rất nhiều tảng đá bắn ra ngoài.

Tất cả mọi người cuống quýt chạy đi về phía xa xa, qua chừng một phút động tĩnh kia mới biến mất, sơn động lúc trước đã bị đất đá nhảm chìm, khiến cho tất cả mọi người thấy vậy giật mình không thôi.

- Lâm Phong, rốt cuộc chuyện này là như thế nào? Ma thú kia đâu?

Dương Nhị là người lên tiếng hỏi trước.

Sở Lâm Phong biết Thiên Viên đã rời đi, lần này mặc dù không có cách nào tìm được Cửa truyền tống chân chính, thế nhưng cũng đã tìm được Hồn Tuyệt Quả mà Kiểm linh cần, cũng không uổng công chuyến này. Mà hắn cũng biết vị trí cụ thể của Cửa truyền tống.

- Đầu ma thú kia đã bị ta chém giết, chỉ là cánh Cửa truyền tống kia đã bị phá hủy. Chỉ là mọi người yên tâm, cái Cửa truyền tống kia cũng không phải là cửa truyền tống đến Thiên Long học viện, đó là một cánh cửa truyền tống bị bỏ đi rất lâu rồi, căn bản không có cách nào sử dụng được nữa.

Sở Lâm Phong thuận miệng nói, đối với chuyện về Thiên Viên hắn vẫn không muốn nói cho mọi người biết, tránh cho gia tăng áp lực trong lòng mọi người.

Đường Ly bán tín bán nghi nhìn Sở Lâm Phong, phát hiện ra sắc mặt của hắn trắng xám, nàng không khỏi hỏi:

- Lâm Phong, ngươi bị thương sao? Sắc mặt của ngươi thật là dọa người, ngươi không sao chứ?

Hỗn Độn khí tiêu hao hơn nửa thì nhất định sẽ có biểu hiện như vậy, việc Sở Lâm Phong hy vọng nhất hiện tại là tìm một chỗ để khôi phục Hỗn Độn khí, thế nhưng ở đây khắp nơi đều tràn ngập nguy hiểm.

Nơi này quá quý dị, ở nơi này lại có thể gặp phải linh thú Thượng Cổ, quả thực khiến cho người ta khó có thể tin được. Điểm kỳ quái nhất chính là hắn còn nhận mình là chủ nhân, nói mình là Thanh Surong môn chủ cái gì đó chuyển thế.

Nếu như là chuyển thế thì chỉ ít mình cũng phải biết được một ít chuyện của quá khứ nha. Thế nhưng hiện tại lại không biết gì cả, nếu như không phải trước đây Kiếm linh Nguyệt nhi đã nhắc qua về Thanh Surong môn chủ thì mình sẽ không biết người này.

Nhìn thấy biểu hiện lo lắng của mọi người Sở Lâm Phong cười cợt:

- Không có chuyện gì, chỉ là khi chém giết ma thú kia ta đã tiêu hao khá lớn, nghỉ ngơi một chút sẽ không sao, mọi người không cần phải lo lắng.

Mọi người đều biết bề ngoài Sở Lâm Phong nói rất ung dung, thế nhưng tình huống thực tế sẽ không phải như vậy, hắn chỉ không muốn để cho mọi người lo lắng mà thôi.

- Chúng ta trở về thôi, có khả năng mọi người cũng đang chờ. Nơi này gây ra động tĩnh lớn như vậy nhất định sẽ có người đi tới nơi này, hi vọng là người của Hải Long học viện thì tốt rồi!

Sau khi Sở Lâm Phong nói xong trực tiếp đi về phía trước.

Dương Nhị mơ hồ cảm thấy Sở Lâm Phong có chuyện gì gạt mọi người, cho nên nàng lặng lẽ đuổi kịp Sở Lâm Phong rồi hỏi:

- Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Người khác không biết người, thế nhưng ta và người đã cùng trải qua sinh tử, người không lừa gạt được ta đâu.

Sở Lâm Phong cười khỏ nói:

- Dương Nhị, ta cứu một con ma thú so với Kim Ma Ngốc Ứng còn lợi hại hơn người có tin không?

- Tin, ta nghe Phiêu Tuyết nói đầu ma thú kia rất giống khi, chỉ là thể tích lại lớn đến mức đáng sợ, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Dương Nhị càng hiếu kỳ hơn nữa, Sở Lâm Phong này quả nhiên luôn có chuyện mạo hiểm và kích thích nha.

Dọc trên đường đi, Sở Lâm Phong nói chuyện cứu Thiên Viên ra một cách đơn giản, tuy nhiên việc nhận chủ, Thần Chi chiến trường, mình là Thanh Surong môn chủ chuyển thế, những chuyện này hắn không nói, những chuyện này đều quá quý quái, người bình thường không thể nào tiếp thu được.

Khi đến Sở Lâm Phong trở lại chỗ cũ thì mọi người đều chạy tới, Ngưu Thiên là người tích cực nhất, hắn đi tới trước mặt Sở Lâm Phong rồi hỏi:

- Lão đại, tình huống thế nào, động tĩnh lúc trước thật lớn là lớn nha, còn có tiếng kêu làm ta gấp tới độ sắp chết rồi.

- Lão Ngưu, không có việc gì lớn cả. Chỉ là chém giết một con ma thú rồi làm sập sơn động mà thôi, bên trong không có bảo vật gì cả. Mọi người không sao chứ, có tình huống gì hay không?

Sở Lâm Phong cười nói, đồng thời cũng nhìn quanh một vòng.

- Không có gì cả, có ta ở đây thì sao có thể xuất hiện tình huống gì chứ? Chỉ là Âu Dương Hồng rất muốn biết thân phận chân chính của người.

Ngưu Thiên lăm lết cười nói.

- Ô, chẳng trách ánh mắt của hắn nhìn về phía ta có chút đặc thù, đi thôi chúng ta qua đó.

Sở Lâm Phong nói xong trực tiếp đi về phương hướng Âu Dương Hồng đang đứng.

Âu Dương Hồng nhìn thấy Sở Lâm Phong đến, tuy rằng dung mạo đã thay đổi, nhưng nghĩ tới chuyện trước đây và bây giờ, trong lòng hắn đã cảm thấy rất uất ức.

- Sở Lâm Phong, rốt cuộc người có có ý gì? Người đang làm nhục ta sao? Tuy rằng Âu Dương Hồng ta không địch lại người, thế nhưng cũng không phải là người mà người có thể tùy tiện làm nhục, đối dung mạo thì có gì mạnh cơ chứ?

Âu Dương Hồng mở miệng trước, lên tiếng nói.

- Ha ha, lừa gạt không nhỏ nha, đừng quên cái mạng nhỏ của người là lão tử cứu, người đừng có không biết tốt xấu như thế!

Sở Lâm Phong cười nói, đối với Âu Dương Hồng hắn vẫn ân cần, người nắm giữ huyết thống Bạch hổ rất là ít ỏi nha.

- Ai bảo người cứu chứ, lão tử xem thường! Người muốn thì có thể lấy lại bất cứ lúc nào, lão tử cũng không để ý!

Âu Dương Hồng vẫn khó có thể tiếp nhận sự thực này như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Ta có vương bài

- Âu Dương Hồng, ngươi đừng không biết tốt xấu, nếu như không phải có lão đại ra tay thì ngươi đã sớm không còn xương cốt nữa rồi. Không ngờ ngươi lại ở đây nói mát, ta cũng cảm thấy mát mặt thay cho ngươi!

Nguru Thiên không nhìn nổi, không khỏi cả giận nói.

- Con trâu chết, ngươi kêu la cái cái gì, có tin lão tử sẽ lột da trâu của ngươi hay không?

Âu Dương Hồng cả giận nói.

- Ta còn sợ ngươi sao, ngươi có muốn xem ai sẽ lột da ai hay không?

Lừa giận của Nguru Thiên cũng bị nhen nhóm lên, tên này lại dám gọi mình là trâu chết, quả thực khiến cho người ta tức giận mà.

Lúc này đám người Dương Nhị và Đường Ly đã tới đây, nhìn thấy dáng vẻ giờ phút này của ba người, trong lòng cảm thấy buồn cười. Dương Nhị nói:

- Các ngươi đừng ở chỗ này náo loạn nữa, người của Hải Long học viện bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện, chúng ta nên chuẩn bị sẵn sàng cho chiến đấu thì hơn. Có ân oán gì thì đợi trở lại Thiên Long học viện giải quyết cũng không muộn, không ngờ lại xảy ra nội chiến ở đây, quả thực ta không biết nên nói các ngươi thế nào cho phải!

Sở Lâm Phong ném ra một ánh mắt thoả mãn cho Dương Nhị, sau đó mới nói:

- Âu Dương Hồng, nếu như ngươi cho rằng làm tiểu đệ của ta rất khó khăn, vậy ta cũng không miễn cưỡng ngươi. Chờ tới khi ngươi cảm thấy thực lực của ngươi lợi hại hơn ta thì ta rất hoan nghênh ngươi khiêu chiến ta. Chỉ là lúc này quả thực không phải là lúc để tranh những thứ này, tuy rằng chúng ta có mâu thuẫn, thế nhưng còn không đến mức vật lộn sống mái với nhau. Dù sao nơi này không phải là sinh tử đài, nếu như ngươi cảm thấy có sức lực thì nên giết nhiều người của Hải Long học viện thì hơn.

Âu Dương Hồng trừng mắt nhìn Sở Lâm Phong một chút, sau đó xoay người rời đi, trước khi đi hắn nói:

- Đừng quên lời nói của ngươi ngày hôm nay, ta sẽ khiêu chiến ngươi!

Trong lòng Sở Lâm Phong cảm thấy buồn cười, có một ngày ngươi sẽ yên tâm làm huynh đệ của ta, tuy rằng giữa chúng ta có mâu thuẫn, thế nhưng theo thời gian trôi qua tất cả sẽ rơi vào trong quên lãng nhà.

Lúc này một người học viên từ đằng xa chạy tới, thở hồng hển nói với Sở Lâm Phong:

- Lão đại, có chuyện...

- Có chuyện gì?

Sở Lâm Phong lập tức hỏi, xem vẻ mặt của vị huynh đệ này nhất định là rất chuyện khẩn cấp, nếu không cũng sẽ không vội vàng như vậy.

Học viên kia liên tục hít hai hơi lớn, sau đó mới nói:

- Lão đại, ở phía trước hai dặm đường có mấy chục người đang đi tới bên chúng ta, nhìn dáng vẻ dường như là người của Hải Long học viện vậy.

Sở Lâm Phong nghe xong tức thì nở nụ cười:

- Không phải là người của Hải Long học viện thôi sao, sao ngươi lại sợ đến như vậy cơ chứ? Có lão đại ngươi ở đây ngươi sợ cái gì, làm mất mặt lão tử ta rồi!

Học viên kia bị Sở Lâm Phong nói cho mặt nóng rát, thế nhưng lại không dám phản bác, hắn chỉ có thể nhỏ giọng thầm nói:

- Biết rồi, sau này ta sẽ không làm cho lão đại mất mặt nữa!

Sở Lâm Phong ngoài miệng nói rất ung dung, thế nhưng trong lòng lại rối loạn từng پہلو. Sau khi rút ra Diệt Thiên Ma Kiếm đã tiêu hao quá nhiều Hồn Độn khí của hắn, mà Hồn Độn khí không phải là Tinh Thần chỉ lực, hấp thu tinh thạch là có thể lập tức khôi phục được.

Nó cũng phải cần phải chậm rãi chuyển hóa, tuy rằng uy lực so với Tinh Thần chi lực lợi hại hơn, thế nhưng tốc độ lại chậm hơn quá nhiều, quả thực là có lợi thì có hại nha.

Lúc này Đường Ly và Dương Nhị đi tới, Đường Ly nhìn thấy sắc mặt của Sở Lâm Phong hơi khó coi, nàng nhỏ giọng hỏi:

- Lâm Phong, ta thấy trước tiên chúng ta nên trốn đi một chút, dùng tình huống của người bây giờ rất khó để ứng phó được với bọn họ nha!

Đường Ly quan tâm tới mình, Sở Lâm Phong hiểu rất rõ, hắn dùng tay khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng rồi cười nói:

- Nam nhân của nàng sợ phiền phức như vậy sao? Đừng nói mấy chục người, coi như toàn bộ người của Hải Long học viện đến đây thì ta cũng không sợ.

Dương Nhị hơi cau mày, Sở Lâm Phong làm việc luôn không ra bài theo lẽ thường, rất nhiều lúc nam nhân này làm việc đều không cân nhắc tới hậu quả, cũng không cân nhắc tới cảm tưởng của người ở bên cạnh là gì, cho nên nàng vừa yêu vừa hận với hắn.

- Lâm Phong, đừng kích động, Đường Ly nói rất đúng. Chúng ta vẫn nên tránh đi rồi nhìn tình huống rồi nói sau. Nếu như không địch lại thì còn có thể rút đi, đừng quá cứng nhắc, người đừng quên người còn có nhiều huynh đệ bên cạnh như vậy, đừng mang tính mạng của bọn họ ra để đùa giỡn.

Dương Nhị lên tiếng nói.

Vẫn chỉ có Đường Ly và Dương Nhị có tư cách nói Sở Lâm Phong, dù sao nhị nữ đều là nữ nhân của hắn, tuy rằng vẫn không có chính thức xé rách tấm màn mỏng kia, thế nhưng trong lòng mọi người đã hoàn toàn xác nhận được việc này.

- Chúng ta nghe lão đại, chỉ cần lão đại nói chiến thì chúng ta sẽ chiến, dù cho là chết cũng không từ nan!

Một học viên trong đó nói.

Một người lên tiếng, những người khác đều phụ họa theo, nhiệt huyết nam nhi lập tức bị nhen nhóm, trong lòng Sở Lâm Phong cảm thấy hết sức vui mừng.

- Mọi người im lặng đi, nếu ta đã là lão đại của các người thì ta sẽ không để cho các người bị thương. Mọi người cứ yên tâm, chỉ cần người của Hải Long học viện dám tới đây thì chúng ta sẽ dám để cho bọn họ toàn quân bị diệt, đừng quên chúng ta có vương bài nha!

Sở Lâm Phong cười nói.

- Vương bài? Cái gì là vương bài vậy lão đại?

Tây Môn Phiêu Tuyết cũng tò mò hỏi.

Sở Lâm Phong lờm lờm hắn một cái sau đó mới nói:

- Không phải các người đã quên tiểu đệ ma thú của ta rồi đó chứ? Có hắn ở đây, coi như có một trăm người tới thì sao chứ, còn không phải là chịu chết hay sao?

- Kim Ma Ngốc Ứng!

Một học viên lập tức kịp phản ứng lại, lập tức cao hứng cười nói.

Có loại tồn tại biến thái như Kim Ma Ngốc Ứng, quả thực bọn họ sẽ không gặp phải nguy hiểm, cho nên trong lòng mọi người càng yên tâm hơn không ít.

- Lâm Phong, người đứng cao hứng quá sớm, hiện giờ còn không biết tiểu đệ của người ở nơi nào đây, vạn nhất hắn không xuất hiện thì chúng ta phải làm sao bây giờ?

Dương Nhị lập tức nói, xem ra nàng phân tích mọi chuyện rất đúng chỗ, cũng không bị vui sướng trước mắt làm cho mê hoặc.

Vấn đề này Sở Lâm Phong đã sớm cân nhắc qua, dùng tốc độ của Kim Ma Ngốc Ứng, nếu như tìm được Lâm Nhược Hi thì cũng có thể kịp trở về, chỉ là có thể trở về được ở trong vòng một canh giờ hay không hắn cũng không biết. Nếu như đám người bọn hắn đối đầu với đối phương, muốn chống đỡ một canh giờ cũng không có vấn đề gì cả.

- Nên có lòng tin đối với nam nhân của nàng, nàng xem Đường Ly không lên tiếng mà xem, nên học nàng một ít!

Sở Lâm Phong cười nói.

- Hừ! Đừng tưởng rằng ta không biết người nghĩ gì, hãy chấm dứt việc đó đi, bốn tiểu thư không ăn điệu bộ này của người đâu!

Dương Nhị trừng mắt nhìn Sở Lâm Phong một chút, sau đó lập tức rời đi.

Đường Ly không có nhiều lời mà trực tiếp đuổi theo Dương Nhị nói:

- Chúng ta phải quản tên này, bằng không sau này rất có thể sẽ không được sống một cuộc sống dễ chịu nha.
- Hừm, đúng như Nhưộc Hi nói, không phải dạy dỗ hần một chút thì không được, nếu không hần sẽ không coi ai ra gì, ngông cuồng tự đại.

Dương Nhị cũng rất là tán thành cách nói này.

- Lâm Phong, coi như muốn chém giết đối phương thì chúng ta cũng có thể bí mật quan sát, sau đó cho đối phương một kích bất ngờ, chuyện lấy khỏe thắng mệt chúng ta có thể làm được nha!

Lúc này Tiết Kim Sơn đi tới trước mặt Sở Lâm Phong rồi nói.

Đối với Tiết Kim Sơn, Sở Lâm Phong cũng không muốn phân bác, đối phương nói rất có lý, cho nên hần lập tức nói với mọi người:

- Mọi người mau chóng tìm một nơi bí mật đi, chờ người của Hải Long học viện đến thì chúng ta sẽ cho bọn chúng một chút bất ngờ.

Tiếng nói vừa dứt, tất cả mọi người bắt đầu tản đi, trong vòng một phút đã không thấy bóng dáng tăm hơi đâu nữa, chỉ để lại Tiết Kim Sơn và hai người Dương Nhị, Đường Ly đang ở cách đó không xa mà thôi.

- Các ngươi cũng đi trốn đi, một mình ta ở chỗ này chờ đám người này, thuận tiện nhìn xem có thể có được tin tức đáng tin cậy hay không!

Sở Lâm Phong nói.

- Ngươi cẩn thận một chút, gặp phải nguy hiểm thì phải nhanh chóng lui lại, chúng ta sẽ không chăm biếm ngươi nữa!

Dương Nhị cười nói.

- Nàng... Có phải nàng ngứa người hay không? Có cần nam nhân của nàng xoa bóp giúp nàng hay không? thủ pháp của ta rất là đặc biệt, bảo đảm cả đời nàng khó quên, có một lần sẽ muốn hai lần, có hai lần...

- Đi chết! Quá là buồn nôn!

Sở Lâm Phong bị Dương Nhị ngắt lời, nhìn Dương Nhị đang tỏ vẻ giận dữ Sở Lâm Phong cười ha hả một trận.

Sau đó ba người đều tìm nơi bí mật để trốn, mà Sở Lâm Phong thì lại trực tiếp nằm ở trên cỏ trò chuyện cùng Kiếm linh Nguyệt nhi. Mà lúc này đã có một đội ngũ khoảng chừng năm mươi người đang nhanh chóng tới gần phương hướng của hần...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Giả làm heo ăn thịt hổ

Sở Lâm Phong nhìn đám người tới lại có năm mươi người, trong lòng vô cùng kinh ngạc, tốc độ tụ tập của Hải Long học viện vẫn rất là nhanh, chỉ ít so với phía bên mình còn nhanh hơn không ít.

Người đến càng ngày càng gần, Sở Lâm Phong nhắm mắt lại, nhìn xem những người này sẽ làm gì mình. Chỉ là Hỗn Độn khí còn sót lại đang vận chuyển trong Địa tinh đan, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào, bất cứ lúc nào cũng có thể thi triển ra Di Hình hoá ảnh.

- Các ngươi xem xem, không ngờ ở đó lại có một tiểu tử điếc không sợ súng đang ngủ, để ta đi giết hần!

Âm thanh của một học viên Hải Long Học Viện truyền vào trong tai của Sở Lâm Phong.

- Chờ đã, tên này vô duyên vô cớ xuất hiện ở đây, nhất định sẽ có vấn đề, ngươi không nên vọng động, chúng ta cùng tới xem một chút đi.

Lại một đạo thanh âm truyền đến.

Sở Lâm Phong hí mắt, xuyên qua khe hở nhìn về phía học viên này. Từ dáng vẻ nhìn qua rất phổ thông, thể nhưng bên trong mắt lại hiện lên vẻ thâm thúy, khiến cho người ta cảm thấy hần rất không bình thường, chỉ ít so với mấy người mà hần gặp phải trước kia còn lợi hại hơn nhiều.

Sở Lâm Phong dần dần thu hồi sự coi thường trong lòng, nếu như Hỗn Độn khí không tiêu hao. Như vậy những người này không được hần để vào trong mắt. Thế nhưng trước khác nay khác, làm cho hần không thể không cẩn thận chuẩn bị.

Sau khi người đến đi tới khoảng cách cách Sở Lâm Phong hai thước thì ngừng lại, cẩn thận quan sát Sở Lâm Phong, sau gần nửa phút mới thu hồi ánh mắt.

- Cái này, xem đã chưa?

Sở Lâm Phong có cảm giác bị người ta nhìn như vậy rất khó chịu, vốn hắn định chịu đựng, thế nhưng giờ phút này lại không nhịn được nữa mà lập tức đứng lên từ trên mặt đất, lại cười nói.

Động tác của Sở Lâm Phong lập tức làm cho những người này sợ hết hồn, trong đó có không ít người thậm chí còn rút binh khí trên người ra, chuẩn bị động thủ.

Mà tên học viên đầu lĩnh kia thì rất nhanh đã từ trong khiếp sợ khôi phục lại, hắn nói:

- Tiểu tử, lá gan của ngươi không nhỏ nha, gặp phải người của Hải Long học viện ta mà lại không chạy trốn, xem như ngươi là người thứ nhất dám làm vậy.

- Thật sao? Vậy cảm ơn lời khích lệ của ngươi, chỉ là các ngươi có chỗ nào đáng để làm cho ta chạy trốn cơ chứ? Các ngươi rất lợi hại sao? Hay là bởi vì các ngươi nhiều người? Tiểu gia ta trời sinh không sợ nhiều người, sao nào, muốn nhiều người bắt nạt ít người hay sao?

Sở Lâm Phong ngoài cười nhưng trong không cười nói.

- Tam ca, để ta đi đối phó hắn. Để cho hắn biết người của Hải Long học viện ta không phải là đám cận bã của Thiên Long học viện có thể so sánh được.

Học viên lúc trước nói.

- Đến đây, chẳng lẽ tiểu gia ta lại sợ ngươi, nếu không các ngươi cùng tiến lên đi, ta sẽ thu thập từng người một, tránh cho phiền phức!

Hai tay của Sở Lâm Phong chống eo, ra vẻ muốn tiêu diệt đám người này rất dễ dàng vậy, giống như không đặt những người này vào trong mắt một chút nào.

Sở Lâm Phong ra vẻ rất trâu bò, quả nhiên học viên kia đã bị Sở Lâm Phong làm cho tức giận, hắn giờ trường kiếm trong tay lên, lại cả giận nói:

- Rác rưởi! Ngày hôm nay lão tử sẽ khiến cho ngươi chết tới mức không thể chết thêm được nữa!

Hắn trực tiếp vọt tới chỗ của Sở Lâm Phong.

- Cẩn thận!

Học viên được gọi là Tam ca lập tức lên tiếng nói.

- Đến đây! Tiểu gia đang chờ ngươi đến đó.

Ngoài miệng Sở Lâm Phong cười nói, thế nhưng Thanh Sương kiếm đã được hắn lấy ra khỏi vỏ, được hắn nắm chặt trong tay.

Khoảng cách hai thước rất gần, có thể nói trong nháy mắt đã đến trước mặt. Mà thực lực của học viên kia cũng không yếu, trên trường kiếm công kích đến có gợn sóng Tinh Thần chỉ lực rất rõ ràng, Sở Lâm Phong có cảm giác thực lực của học viên này gần như bằng với Diệp Tinh Thần.

Hắn không dám khinh thường, sau khi nhìn thấy kiếm của đối phương còn cách mình một khoảng cách mới né tránh. Đương nhiên hắn cũng không dùng Di Hình hoán ảnh, nếu không hắn sẽ lập tức bại lộ bản lĩnh của mình, như vậy sẽ không dễ chơi một chút nào.

Hắn chuẩn bị kéo dài chút thời gian, nếu như có thể đợi được Kim Ma Ngốc Ứng đến thì tốt, vốn hắn có thể dùng Thanh Sương kiếm để cho đối phương một kiếm trí mạng, coi như không thể chém giết được thì cũng có thể làm cho đối phương trọng thương, nhưng Sở Lâm Phong lại ần ần.

Nếu như lập tức giết chết người này thì sẽ bị người của Hải Long Học Viện vây công, đến lúc đó đám người Dương Nhị và Ngưu Thiên cũng sẽ xuất hiện, tình huống sẽ rất không ổn.

Chỉ là hắn cũng không thể ra vẻ mình quá yếu, như vậy đối phương sẽ mất đi kiên trì. Vì vậy khi Sở Lâm Phong né tránh, ngón tay liền tiếp điểm ra hai chỉ, Huyền Ảnh chỉ trong nháy mắt được đánh ra, mang theo Hỗn Độn khí ác liệt công kích về phía học viên kia.

Tuy rằng uy lực của Huyền Ảnh chỉ không bằng kiếm khí, nhưng cũng không phải là chuyện nhỏ, lại thêm hắn dùng Hỗn Độn khí để thi triển cho nên uy lực càng sâu thêm một bậc.

Học viên kia đánh ra một kiếm lại hụt, lúc này hắn đang chuẩn bị mắng to Sở Lâm Phong là con rùa đen rút đầu thì trên người đột nhiên truyền đến cảm giác đau đớn. Mấy cái lỗ máu xuất hiện ở trên người, đang không ngừng chảy ra máu tươi.

- Khả khả! Huyền Ảnh chỉ của tiểu gia ta ra sao?

Sở Lâm Phong cười nói, như vậy càng có thể khiến cho sự thù hận của đối phương với mình tăng thêm nha.

Học viên kia nhìn qua cũng là một nhân vật hung ác, không thèm quan tâm tới thương thế trên người, trên mặt thậm chí còn không có một chút vẻ mặt thống khổ nào cả, thế nhưng ngoài miệng thì lại cả giận nói:

- Tiểu tử, ngươi đã chọc giận gia gia ngươi rồi!

- Gia gia con bà ngươi! Ở trước mặt tiểu gia mà ngươi cũng dám léo nha léo nhéo, có bản lĩnh thì đến đây?

Sở Lâm Phong còn cố ý vẩy tay với hắn, ra vẻ rất là xem thường hắn.

- Vương Nhị, đừng kích động, trở về cho ta!

Học viên được gọi là Tam ca lập tức lên tiếng nói, dường như hắn đã nhìn ra cái gì đó, sắc mặt có vẻ rất âm trầm.

Vương Nhị đang nổi nóng lại coi lời của hắn vào tai này ra tai kia, tay nắm trường kiếm thật chặt, cả giận nói:

- Ăn võ kỹ Huyền giai của lão tử ta đi! Lưu Vân Trảm!

Sở Lâm Phong nhìn thấy trên thân kiếm trong tay hắn hiện ra một tầng ánh quang màu xanh lam, lượng nước trong không khí nhanh chóng tụ tập ở phía trên thân kiếm, không nghĩ tới tên này lại lĩnh ngộ nguyên tố thủy, quả thực có chút ý nghĩa.

Chung quanh tình đàn trong cơ thể còn có rất nhiều Tinh Thần chi lực, tuy rằng không thể so sánh được với Hỗn Động khí, nhưng muốn thi triển hai lần thức thứ tám Phong Lâm Thiên Hạ của Truy Phong Kiếm Quyết thì vẫn rất đầy đủ.

Lúc này không phải là lúc để ẩn giấu thực lực, Sở Lâm Phong quyết định tranh tài cùng tên này, nhìn xem không dùng Hỗn Động khí thì hắn có thể đánh ngang tay được với đối phương hay không. Như vậy sau đó khi Hỗn Động khí khô cạn thì hắn cũng còn có sức để đánh một trận.

Trong nháy mắt, hai người đều phát ra công kích, bên trong kiếm khí của học viên kia mang theo rất nhiều bọt nước, Sở Lâm Phong cảm giác nếu như bọt nước này đụng vào thân thể của hắn thì sẽ tạo ra uy lực rất lớn, gần như giống phong nhận của hắn vậy.

Đao gió và bọt nước kiếm khí gặp nhau ở trên không trung, thanh âm tích tích bộp bộp không ngừng vang lên, cò dại và bùn đất trên mặt đất tức thì bị năng lượng không lồ lan đến, bên trong phạm vi năm thước lập tức biến thành một mảnh đất trống không.

Thời gian kéo dài gần như được hai mươi giây, công kích của hai người Sở Lâm Phong lần lượt dừng lại, biến thành lực lượng ngang nhau, khiến cho các học viên khác trong Hải Long học viện đều giật mình không thôi.

Vương Nhị này rất không đơn giản, đừng xem bình thường hắn cực kì kích động, thế nhưng thực lực rất là lợi hại, có thể nói là nhân vật xếp hạng thứ ba trong lớp phổ thông của Hải Long học viện.

Bây giờ Vương Nhị đứng thứ ba này cũng chỉ có thể đánh ngang tay với thiếu niên tới từ Thiên Long học viện này. Từ đó có thể thấy thực lực của đối phương cũng không thấp, trong lòng mọi người đều có một loại kích động muốn lập tức chém giết đối phương.

- Tiểu tử, thực lực của ngươi không tệ, nói một chút xem ở trong Thiên Long học viện ngươi có thân phận cỡ nào xem?

- Ha ha, vì sao ta phải nói cho ngươi biết chứ? Ngươi là cái thá gì? Không bằng tiếp tục nữa đi?

Sở Lâm Phong cười nói.

- Chẳng lẽ ta lại sợ ngươi sao?

Nói xong hắn lại chuẩn bị công kích Sở Lâm Phong, mà lúc này một bóng người đã lập tức đi tới trước mặt hắn.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 140: Giết cao thủ (1)

Tốc độ của bóng người này rất nhanh, Sở Lâm Phong cảm thấy gần như bằng Di Hình hoán ảnh của hắn, mà người này tự nhiên chính là học viên được gọi là Tam ca kia.

- Ngươi không phải là đối thủ của hắn, ngươi không thấy hắn đang có ý định đùa bỡn ngươi sao?

Học viên được gọi là Tam ca nói với Vương Nhị.

- Không phải chứ, sao ta lại có cảm giác thực lực của hần không ra sao chứ? Tam ca, có phải ngươi đã tính sai rồi hay không?

Vương Nhị nghi ngờ hỏi.

- Tiểu tử, rốt cuộc ngươi là ai, động tĩnh ở nơi này lúc trước có phải là do ngươi làm ra hay không? Nếu như ngươi trả lời thẳng thắn thì ta có thể giữ cho ngươi toàn thân!

Học viên kia nói với Sở Lâm Phong.

Sở Lâm Phong nhìn thiếu niên trước mặt này một chút, cười nói:

- Nếu như ta không đoán sai thì ngươi là học viên ban loại ưu của Hải Long học viện nha, không biết lần này các ngươi có mấy người đây?

Lời nói của Sở Lâm Phong làm cho đối phương rất giật mình, giới phổ thông lại xuất hiện học viên ban loại ưu, đây chính là chuyện rất cơ mật, mà thiếu niên trước mặt này lại một lời nói toạc ra, rất hiển nhiên hần đã gặp được những người khác.

Tình huống như vậy chỉ có thể nói rõ một chuyện, hần đã đào tẩu từ trong tay của những người khác, hoặc là các học viên ban loại ưu khác đã bị hần chém giết. Chỉ là hần tin tưởng khả năng trước đó hơn, dù sao thực lực mà Sở Lâm Phong bày ra lúc này cũng không phải là rất mạnh.

Tuy rằng trong lòng giật mình, thế nhưng trên mặt hần lại không để lộ ra một chút hoang mang nào cả:

- Ngươi cũng biết được không ít nha, thế kết quả duy nhất chỉ có chữ chết mà thôi!

Chữ chết nói rất lớn, vừa dứt lời thì hần đã lập tức đánh tới chỗ của Sở Lâm Phong.

Sở Lâm Phong đã nhìn thấy rõ trong tay của tên này lại mang theo một cái bao tay màu vàng, ở đầu ngón tay của bao tay có gai nhọn rất dài, nhìn dáng vẻ này, dường như cái bao tay là binh khí của hần. Quả thực có chút không thể tưởng tượng được nổi.

Sở Lâm Phong không dám khinh thường, vội vàng thi triển Di Hình hoá ảnh nhanh chóng thoát đi, nhất định công kích của tên này sẽ rất lợi hại, cẩn thận một chút quan trọng hơn.

- Tốc độ không tệ! Thế nhưng so với ta vẫn chậm một chút.

Thiếu niên này đột nhiên tập kích, thế nhưng sau khi bị Sở Lâm Phong né tránh hần lại cười nói.

- Thật sao? Vậy thì ngươi thi triển ra để tiểu gia ta nhìn một chút đi?

Trong lòng của Sở Lâm Phong cũng rất là giật mình, Di Hình hoá ảnh của mình lại bị đối phương nói không có tốc độ nhanh bằng hần, chuyện này hần không tin.

Sở Lâm Phong vừa mới nói xong thì đối phương đã xuất hiện ở trước mặt của hần, tốc độ quả thực rất nhanh, cũng có vẻ rất quỷ dị. Lúc này đối phương cũng dùng bàn tay công kích về phía hần.

Hần lại vội vàng một lần nữa lách mình né tránh, sau đó Sở Lâm Phong phát hiện ra y phục ở vị trí ngực mình lại xuất hiện mấy lỗ thủng. Nếu như không phải sức phòng ngự của thân thể hần cường hần, có lẽ sẽ bị một kích này của đối phương làm cho bị thương.

Khoảng cách gần như có một thước mà lại có thể cắt ra y phục của mình, cường độ của tên này rất mạnh, tốc độ kia cũng rất là nhanh. Trong lúc nhất thời Sở Lâm Phong có cảm giác không có chỗ để xuống tay.

Sau khi thi triển Di Hình hoá ảnh hai lần liên tiếp, Sở Lâm Phong vọt đến nơi cao chừng hai thước, Thanh Sương kiếm trong tay hơi run rẩy, đối phó với tên này nhất định phải dùng tuyệt chiêu.

Thời gian chuẩn bị của Tâm kiếm không dài, thiếu niên kia nhìn thấy Sở Lâm Phong nhanh chóng tránh đi thì cũng vội vã đuổi theo.

Chỉ là khi còn cách Sở Lâm Phong năm thước thì hần nhìn thấy một thanh trường kiếm rí sét loang lổ bắn về phía hần, là như sử dụng ám khí vậy, tuốt tay đâm tới.

Thiếu niên kia dừng bước chân lại, bàn tay nhanh chóng vung tay lên ở trước ngực, hần cảm thấy một kiếm đột nhiên đâm tới này nhất định không phải tầm thường, hần dùng Tinh Thần chi lực mạnh mẽ bao bọc mình lại, làm cho ngay cả nước chảy không lọt.

Hần cho rằng coi như gia hỏa của Thiên Long học viện ở phía đối diện này có lợi hại đến đâu thì cũng khó có thể phá tan được hàng phòng ngự của mình, bởi vì thứ lợi hại nhất của hần chính là phòng ngự.

Bao tay trên tay hần không phải là bao tay bình thường, đây chính là thứ mà tiền bối trong gia tộc dùng Thâm hải chi tinh luyện chế mà thành, trong đó còn bỏ thêm Huyền Thiết chi tinh vào. Phối hợp với võ kỹ Linh huyết chương của gia tộc có thể chống lại được một kích toàn lực của võ giả cao hơn mình hai cảnh giới.

Thiếu niên ở phía đối diện này, coi như có lợi hại đến đâu thì cũng không thể có thực lực Địa Vũ cảnh tầng bảy được. Dùng thực lực Địa Vũ cảnh tầng năm của mình hiện tại hoàn toàn có thể chống lại được đối phương.

Sở Lâm Phong nhìn thấy tên này không ngừng vung tay ở trước ngực, trong lòng tức thì cảm thấy kỳ quái, lẽ nào đáng vẻ như vậy là có thể chống lại trường kiếm của hắn sao. Như vậy cũng quá không biết tự lượng sức mình nha.

- Lâm Phong, ngươi đừng có khinh thường hắn, sức phòng ngự của tên này còn mạnh hơn ngươi, mau chóng chém giết hắn, không nên xem thường hắn.

Lúc này Kiếm linh Nguyệt nhi đột nhiên lên tiếng nói.

Lời của Kiếm linh đương nhiên Sở Lâm Phong sẽ tin tưởng không chút nghi ngờ, hắn toàn lực khống chế Thanh Sương Kiếm, trong khi nói chuyện Thanh Sương kiếm đã đi tới trước mặt của đối phương. Chỉ là có một chuyện rất kỳ quái chính là nó lại bị cản lại, thân kiếm dừng lại ở trên không trung.

Ngay cả Tâm kiếm công kích cũng có thể chống đỡ được, lực công kích của tên này cũng không phải là thấp. Trong lòng Sở Lâm Phong âm thầm nói.

Mấy người Dương Nhị từ phía xa xa nhìn thấy tình huống của Sở Lâm Phong lúc này cũng rất là giật mình. Có người lại có thể chống lại một kiếm này của hắn, bọn họ lập tức có cảm giác nhìn học viên kia Hải Long học viện với cặp mắt khác xưa.

- Khả khả! Phi kiếm này của lão đại rất là lợi hại nha, ta đã từng thử qua, ta dám khẳng định tên này sẽ không kiên trì được tới hai phút, sau đó tất sẽ bị lão đại chém giết.

Lúc này Diệp Tinh Thần nhỏ giọng nói.

- Đó là chuyện đương nhiên, ngươi không nhìn một chút xem lão đại là ai. Chỉ là rác rưởi này của Hải Long học viện còn có chút lợi hại, lại có thể chống lại được một kiếm này, nếu như đổi lại là ta thì nhất định sẽ không thể làm được.

Một học viên khác nói.

- Mọi người nhỏ giọng một chút, nếu như Lâm Phong gặp phải nguy hiểm thì chúng ta lập tức đi ra ngoài. Không phải người của Hải Long học viện nhiều hơn so với chúng ta sao? Không cần thiết phải sợ sệt làm gì!

Đường Ly cũng lên tiếng nói, trong lòng nàng vô cùng quan tâm đối với an nguy của Sở Lâm Phong.

- Đúng vậy, tất cả đều nghe theo đại tẩu!

Tây Môn Phiêu Tuyết đột nhiên nói ra một câu.

Đường Ly lập tức đỏ mặt một trận, tên này lại nói ra lời mắc cỡ như vậy, quá làm cho người ta tức giận. Thế nhưng nàng cũng không có phản bác, dường như là ngầm thừa nhận vậy.

Đường Ly lên lút liếc mắt nhìn Dương Nhị một cái, phát hiện ra nàng cũng đang cười cười nhìn mình, khiến cho Đường Ly càng thấy ngại ngùng hơn nữa.

Mà lúc này Sở Lâm Phong đã để cho tâm thần chi phối Thanh Sương Kiếm, mức tiêu hao hiện tại vô cùng to lớn, Hỗn Độn khí trong cơ thể như đang từ từ giảm bớt, giống như đã biến thành tâm lực vậy.

Mồ hôi trên trán hắn cũng đã bắt đầu chảy ra. Sở Lâm Phong không dễ chịu chút nào, mà tên học viên của Hải Long học viện ở phía đối diện cũng rất là không dễ chịu.

Kiểm khí trên thân Thanh Sương kiếm của Sở Lâm Phong khiến cho hắn không thể không dùng tốc độ nhanh nhất để múa cánh tay. Không tới một phút Tinh Thần chi lực trong cơ thể của hắn đã tiêu hao hơn nửa, mồ hôi đã sớm làm cho y phục hắn ướt đầm.

Trong lòng hắn không khỏi cả kinh nói:

- Rốt cuộc tiểu tử này là thần thánh phương nào, vì sao lại có phương pháp công kích như vậy chứ? Thanh kiếm này như được một cánh tay vô hình thao túng vậy, quá lợi hại.

Nếu như cứ tiếp tục như vậy, nhiều nhất chỉ kéo dài được thêm năm phút đồng hồ thì mình sẽ hoàn toàn sức cùng lực kiệt, đến lúc đó rất có thể sẽ bị hắn chém giết. Chỉ là có một chuyện hắn có thể khẳng định, tiểu tử này thi triển ra một chiêu này cũng tiêu hao Tinh Thần chi lực rất lớn, không chừng lúc này đã là nỗ lực hết đà rồi.

Tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy, thế nhưng tay hắn lại không có nhàn rỗi, con mắt nhìn chăm chăm vào Sở Lâm Phong, hi vọng có thể nhìn thấy biểu hiện uể oải của hắn.

Giờ phút này Sở Lâm Phong không có pháp thuật khác, chỉ có thể hi vọng mau chóng làm cho Tinh Thần chi lực của đối phương hao hết, như vậy là hắn có thể chém giết được đối phương, đồng thời trong lòng hắn lại càng khát vọng hơn đối với võ kỹ cấp cao.

Lúc này âm thanh của Kiếm linh Nguyệt nhi truyền đến:

- Lâm Phong, Tinh Thần chi lực của hấn sắp khô cạn, lại dùng thêm một chút lực đi...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Giết cao thủ (2)

- Lâm Phong, Tinh Thần chi lực hấn sắp khô cạn, ngươi kiên trì thêm một lúc nữa thì tên này chắc chắn sẽ phải chết!

Lúc này Kiếm linh Nguyệt nhi đột nhiên nói.

Trong lòng Sở Lâm Phong lập tức vui vẻ:

- Nguyệt Nhi tỷ tỷ, ngươi có thể nhìn thấy Tinh Thần chi lực của hấn có bao nhiêu hay sao? Quá khó mà tin nổi.

- Ta không có cái năng lực kia, thế nhưng ta lại có thể cảm ứng được sóng năng lượng của Tinh Thần chi lực trong tay hấn đã yếu bớt đi không ít, ngươi cho rằng ta là thần nhân hay sao chứ?

Kiếm linh rất khinh thường nói.

Lúc này người bên Hải Long học viện đều giật mình nhìn trận chiến đấu đặc sắc tuyệt luân của hai người, công kích như vậy là lần thứ nhất bọn họ nhìn thấy, rất nhiều người đều cảm thấy rất là ngạc nhiên.

Về phần người mà bọn hấn gọi là Tam ca lúc này đã bước vào bước ngoặt sinh tử thì bọn hấn cũng không biết, bọn hấn vẫn còn Tam ca của bọn hấn rất nhanh sẽ chém giết được gia hỏa hung hăng của Thiên Long học viện kia.

Giờ phút này Vương Nhị cũng nhìn chăm chăm không chớp mắt về phía hai người, chỉ là hấn cách gần nhất, cho nên thứ nhìn được cũng rõ ràng nhất, giờ phút này Tam ca của hấn đang đổ mồ hôi như mưa, có vẻ rất là vất vả.

- Tam ca, có cần ta giúp ngươi một chút hay không?

Wương Nhị cẩn thận hỏi, đối với tính khí của vị Tam ca này hấn rất là rõ, bình thường đối phương quyết chiến với người khác sẽ không cho phép người ta hỗ trợ.

Vạn nhất chọc cho hấn giận thì sẽ có quả đắng để ăn, chỉ là giờ phút này dường như đối phương đã gặp phải phiền toái cho nên hấn mới lên tiếng hỏi.

- Ngươi còn đứng đó làm gì nữa, mau ra tay đi, lão tử sắp không chống đỡ được nữa rồi!

Thiếu niên kia hét lớn.

Trong lúc nói chuyện tức thì phân tâm, Thanh Sương kiếm của Sở Lâm Phong lại tiến vào thêm mấy phần, đã đến vị trí ngực hấn, kiếm khí trên mũi kiếm đã phá tan y phục của hấn, để lại vết thương không nhỏ chút nào.

Wương Nhị nghe thấy Tam ca của mình nói như vậy đã lập tức đứng dậy công kích về phía Sở Lâm Phong, hấn vẫn sử dụng một chiêu Lưu Vân Trảm dung hợp nguyên tố thủy kia!

Nhưng trong lòng Sở Lâm Phong lại rất phiền muộn, ở thời khắc mấu chốt này mà tên này lại đến giúp đỡ nha. Thân thể của hấn vội vàng lóe lên, làm cho thân thể bắn ra mấy thước, tránh ra khỏi một kiếm có uy lực bá đạo này của Vương Nhị.

Đồng thời hấn vẫn đang tiếp tục thao túng Tâm kiếm, mình nhất định phải mau chóng chém giết được tên này, nếu như không phải Hỗn Độn khí của mình đã tiêu hao quá nhiều thì mình tội gì cần phải như vậy, liên tục thi triển mấy lần Phong Lâm Thiên Hạ không biết sẽ làm cho bao nhiêu học viên Hải Long học viện mất mạng nha.

Wương Nhị đánh ra một kích không trúng, trên mặt hấn tỏ rõ vẻ giận dữ nói:

- Tiểu tử, công phu chạy trốn của ngươi quả thực rất lợi hại, thử xem một kích này của ta xem!

Trong lòng Sở Lâm Phong lóe lên vẻ hung ác, trong đầu đột nhiên dần hiện ra một ý nghĩ, không biết Tâm kiếm này có thể tâm phân nhị dụng hay không. Vừa khống chế Thanh Sương Kiếm lại vừa thấy ngón tay làm kiếm, dùng kiếm khí mạnh mẽ đánh cho đối phương một đòn trí mạng.

Bởi vì lúc trước tiến vào Thiên Long học viện phải trải qua kiểm tra, Sở Lâm Phong dùng ngón tay làm kiếm, lực công kích lại có thực lực của Địa Vũ cảnh tầng bốn.

Thời gian không cho phép hắn lo lắng nhiều, sau khi trong đầu thoáng hiện lên suy nghĩ này hắn lập tức nhất tâm nhị dụng, vừa khống chế Thanh Sương Kiếm vừa lại lấy ngón tay làm kiếm, trong nháy mắt đã vung ngón tay ra.

Suy nghĩ thì tốt, thế nhưng sự thực rất là tàn khốc, chỉ tay của Sở Lâm Phong cũng không có tạo ra được hiệu quả của bắn ra kiếm khí. Chỉ có thể nói là một cái động tác không ra ngô ra khoai mà thôi.

- Lâm Phong, bình tĩnh lại, vứt bỏ tất cả tạp niệm, tuy rằng công kích của tiểu tử kia lợi hại, thế nhưng Tinh Thần thân thể tầng hai của ngươi lại có sức phòng ngự không yếu. Đừng quên còn có tỷ tỷ ta ở đây, nếu như thực sự gặp phải nguy hiểm thì ta sẽ giúp ngươi!

Lúc này Kiếm linh lên tiếng nói.

- Hiện giờ chính là thời điểm nguy hiểm nhất, Nguyệt Nhi tỷ tỷ, nhanh giúp ta chém giết tên kia đi. Ta phải dùng toàn lực đối phó với người còn lại!

Sở Lâm Phong vội vàng nói.

- Không vội, ngươi cứ yên tâm mà thi triển Tâm kiếm của ngươi đi, tâm phân nhị dụng không phải là ai cũng có thể làm được. Đặc biệt là ở thời khắc nguy hiểm này thì lại càng khó, đây cũng là thời cơ để tôi luyện tâm trí của ngươi nha.

Kiếm linh Nguyệt nhi vẫn không đồng ý với hắn.

Sở Lâm Phong hít một hơi thật sâu nói:

- Chết thì chết đi! Ta sẽ thử một chút xem!

Tâm thần hắn vẫn còn đang khống chế Thanh Sương Kiếm, Hỗn Độn khí cuộn cuộn không ngừng đưa vào bên trên ngón tay trên bàn tay phải của hắn. Lúc này Sở Lâm Phong nhắm hai mắt lại, toàn tâm toàn ý vùi đầu vào trong thi triển Tâm kiếm.

Trong lòng Kiếm linh thì lại âm thầm nói:

- Lâm Phong, ngươi thật sự không hổ là thiên tài, người có thể lĩnh ngộ của Tâm kiếm đã hiếm như lá mùa thu. Nếu như ngươi có thể tâm phân nhị dụng dùng hết toàn lực thi triển Tâm kiếm, như vậy chỉ ít thực lực của ngươi sẽ tăng lên gấp đôi, hi vọng ngươi có thể thành công nha!

Giờ phút này trong đầu của Sở Lâm Phong là một mảnh trống rỗng, tất cả tạp niệm đều bị hắn vứt bỏ, đứng tại chỗ như lão tăng nhập định vậy, không nhúc nhích.

Mà lúc này công kích của Vương Nhị kia đã đi tới trước mặt hắn, hắn nhìn thấy Sở Lâm Phong lại không tránh né, trong lòng lập tức mừng rỡ:

- Lần này ngươi còn không chết hay sao?

Vừa dứt lời, chỗ mi tâm của Sở Lâm Phong dần hiện ra một cổ ánh sáng màu trắng yếu ớt, sau đó trường kiếm trong tay của hắn lại bị một loại lực lượng vô hình ngăn cản, làm cho nó không có cách nào tới gần được thân thể của Sở Lâm Phong, trong lòng hắn không khỏi cảm thấy kỳ quái.

Đây kỳ thực là chuyện mà Kiếm linh làm ra, nếu như nàng muốn chém giết Vương Nhị này thì cũng chỉ mất mấy giây mà thôi. Thế nhưng nàng không thể làm như vậy, nếu Sở Lâm Phong đột nhiên có suy nghĩ muốn tâm phân nhị dụng thì nàng phải tác thành cho hắn.

Để Vương Nhị này tạo ra áp lực cho hắn, trong một số thời khắc, bản thân phải ở trong nguy hiểm, ở trong thời điểm khó khăn nhất thì mới có thể bộc phát ra tiềm lực to lớn của chính mình. Mà lúc này Sở Lâm Phong đang phải đối mặt với nguy hiểm như vậy, chỉ là hắn không biết nguy hiểm này đã bị Kiếm linh Nguyệt nhi giải trừ mà thôi.

Vương Nhị giật mình nhìn Sở Lâm Phong gần trong gang tấc, buồn bực nói:

- Chuyện gì thế này? Tại sao trên người tên này lại có thể có lực lượng vô hình ngăn cản công kích của ta cơ chứ? Phải biết rằng công kích này của ta coi như trước mặt là một đá tảng thì cũng có thể đánh thành phần vụn, làm sao hắn lại không mất một sợi lông nào cơ chứ?

Coi như Vương Nhị có nghĩ nát óc thì cũng không nghĩ ra đây là do Kiếm linh đang giờ trò quỷ. Hắn không cam lòng lại giờ trường kiếm trong tay lên bờ về phía Sở Lâm Phong.

Dương Nhị và đám người Đường Ly ở phía xa xa nhìn thấy cảnh này, tim cũng nhảy lên trên cuống họng. Ở khoảng cách xa như vậy, coi như có cứu viện cũng không kịp, sắc mặt của từng người đều sợ đến mức trắng xám.

- Sở Lâm Phong không tránh ra cơ chứ? Có phải hắn đã bị thương rồi hay không?

Đường Ly không biết đặc thù của Lâm Phong cho nên mới lo lắng hỏi.

- Hắn là không phải, ta cũng không hiểu tại sao hắn lại như vậy. Chỉ là hắn làm như vậy hẳn là có lý do của hắn, chúng ta cứ chờ một chút đi, lực phòng ngự của hắn rất là lợi hại nha.

Dương Nhị nói, tuy rằng nói như vậy, thế nhưng trong lòng rất là sốt ruột, không biết oan gia đáng chết này lại đang giờ trò quỷ gì. Nhất định mỗi lần phải làm cho người ta sợ đến mức gần chết thì mới cam tâm, thật không biết năng đi theo hần, sau này sẽ có lúc nào cái mạng nhỏ này bị hủ chết hay không?

Sở Lâm Phong dựa theo phương pháp lĩnh ngộ Tâm kiếm trước đây, phân một nửa tâm thần dùng để khống chế Hỗn Độn khí trên ngón tay. Lúc mới bắt đầu thì hần còn không có cách nào hoàn toàn khống chế được nó, sẽ có một ít Hỗn Độn khí tự nhiên trở về bên trong đan điền.

Nhưng theo thời gian trôi qua dường như hần đã tìm được một tia cảm giác, tâm thần khống chế Thanh Sương kiếm như đã trở thành ý thức độc lập vậy, không bị quấy rầy nữa. Mà tâm thần phân ra thì lại toàn tâm vui đầu vào việc khống chế Hỗn Độn khí ở trên ngón tay.

- Hóa ra là như vậy!

Sở Lâm Phong nháy mắt một cái, đột nhiên nói.

Sau đó Thanh Sương kiếm trực tiếp trở lại trong tay hần, hai tay vung vẩy ra. Chi ảnh hoàn toàn không giống Huyền Ảnh Chi, có vẻ hơi hệt, tùy ý vung vẩy, gần như giống một kiếm bình thường không có gì lạ kia, giống như tự nhiên mà thành.

Tiếp theo lập tức truyền đến hai tiếng kêu thảm thiết...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Kết quả

Sở Lâm Phong thu hồi Thanh Sương kiếm lại, hai ngón tay vung ra giống như là một thanh cự kiếm vô hình vậy, công kích mang theo thế như chẻ tre đánh vào trên thân hai người kia.

Phương hướng không giống, tâm phân nhị dụng, hần đã làm được hoàn mỹ, uy lực của một kích này đã vượt qua tường tượng của Sở Lâm Phong, ngực của Vương Nhị cách mình gần nhất đã xuất hiện một cái lỗ thủng rất lớn.

Nội tạng đã biến mất không còn tăm hơi, có khả năng đã bị kiếm khí vô hình do Hỗn Độn khí tạo thành đánh thành phân vụn.

Mà tình huống của thiếu niên ở phía xa xa kia, mặc dù tốt hơn một chút, thế nhưng cũng là thở ra thì nhiều mà hít vào thì ít. Bao tay màu vàng trên bàn tay đã nứt bết, ở ngực của hần cũng có một lỗ máu. Điều đáng mừng chính là chưa từng xuất hiện hiện tượng xuyên thủng qua.

Máu tươi trong nháy mắt đã nhuộm đỏ y phục của hần, hần không cam lòng ngã xuống trên mặt đất.

Sở Lâm Phong thi triển Di Hình hoá ảnh một lần đi tới trước mặt hần, bởi vì hần cần phải biết trong những người này rốt cuộc có mấy người là học viên ban loại ưu.

Học viên được gọi là Tam ca kia dùng hơi thở mong manh nhìn Sở Lâm Phong hỏi:

- Đây là... Đây là... võ kỹ gì vậy?

Rất hiển nhiên đối với việc thua ở dưới võ kỹ như vậy của Sở Lâm Phong, hần rất không cam tâm. Nếu như ngay cả tên cũng không biết mà bị chết thì lại càng không đáng.

- Muốn biết tên võ kỹ này sao? Ta có thể nói cho ngươi, thế nhưng ngươi phải nói cho ta biết trong các ngươi có mấy người là học viên ban loại ưu? Nếu không phải ngươi cứ mang theo tiếc nuối mà đi xuống địa ngục đi!

Lúc này Sở Lâm Phong còn không quên cò kè mặc cả, chỉ là đây cũng là thời điểm tốt nhất để làm như vậy.

- Sáu... Sáu người!

Thiếu niên kia nói xong lập tức phun ra một ngụm máu tươi, nhìn dáng vẻ của hần dường như sắp tắt thở, trong mắt hiện lên vẻ chờ đợi và không cam lòng nhìn về phía Sở Lâm Phong, hi vọng có được đáp án từ hần.

- Nếu như lời nói vừa rồi của ngươi là thật vậy thì ta cũng nói thật cho ngươi biết. Tên của võ kỹ này rất khó nghe, tên gọi của nó là Sát Cầu kiếm, chuyên môn dùng để giết cầu, không nghĩ tới nó lại giết được ngươi!

Sở Lâm Phong cười nói, trước đây có một chiêu tên là Sát cầu trảm, cũng gần như Sát cầu kiếm này. Sau đó hần lập tức ngênh đón các học viên của Hải Long học viện.

Bởi vì lúc này người của Hải Long học viện đã vọt lên, Sở Lâm Phong chém giết hai người, nếu như bọn họ còn không xông lên, như vậy đã chứng minh

bọn họ là kẻ ngớ ngẩn.

Sở Lâm Phong phát tay về phía đám người Dương Nhị ẩn giấu, ý tứ rất rõ ràng, chính là bảo mọi người đi ra, chém giết chân chính đã bắt đầu rồi.

Nhìn thấy thủ thế này của Sở Lâm Phong, Dương Nhị lập tức nói:

- Mọi người lập tức đi ra ngoài, đây sẽ là một lần liều chết của chúng ta và người của Hải Long học viện, mọi người cẩn thận một chút, ta không hy vọng cuối cùng ta chỉ nhìn thấy còn một ít người còn sót lại.

- Biết rồi, đại tẩu!

Mấy chục học viên cùng kêu lên, làm cho Dương Nhị cũng có cảm giác giống như Đường Ly, vừa cảm thấy lúng túng mà lại ngọt ngào.

Trong lúc nhất thời, người của bên Thiên Long học viện vọt ra, thanh thế hùng vĩ khiến cho đám người của Hải Long học viện đều ngừng lại.

Vốn Sở Lâm Phong định vọt vào, trực tiếp chém giết mấy người. Thế nhưng đột nhiên hắn phát hiện ra Hỗn Độn khí trong cơ thể đã không còn đủ hai phần mười, đây chính là chuyện vô cùng nguy hiểm, hắn cảm giác mình đã có chút liều lĩnh.

Đối phương còn có năm cao thủ ban loại ưu, mà mình chỉ có thể miễn cưỡng giết được hai người. Thế nhưng nhất định cũng sẽ bị trọng thương, trong lòng hắn không khỏi cảm thấy lo lắng.

Rất nhanh đám người Dương Nhị và Ngu Thiên đã đi tới trước người của Sở Lâm Phong, lần này Ngu Thiên là người thứ nhất nói chuyện:

- Lão đại, ngươi không sao chứ, ngươi có biết vừa nãy ngươi rất là lợi hại hay không, quả thực ta đã bội phục lão đại tới sát đất nha!

- Lão Ngu, đừng nói nữa. Mọi người nghe ta nói, trong những người này còn có năm người của ban loại ưu, bởi vì lúc trước ta đã chém giết ma thú cho nên làm cho Tinh Thần chi lực tiêu hao quá nhiều. Bây giờ đã không còn lại có mấy, mọi người cố gắng kéo dài thời gian, chờ đợi Kim Ma Ngốc Ứng đến đây cứu trợ.

Sở Lâm Phong nhìn dáng vẻ rục rạc của mọi người cho nên vội vàng nói, nếu như ở dưới tình huống vạn bất đắc dĩ thì hắn chỉ có thể dùng hồn kim vũ kia, lập tức gọi Kim Ma Ngốc Ứng tới mà thôi.

- Lâm Phong, ngươi cẩn thận, chúng ta sẽ chăm sóc tốt bản thân mình!

Dương Nhị mở miệng nói, nghe thấy Sở Lâm Phong nói Tinh Thần chi lực của mình đã tiêu hao hơn nửa, trong lòng nàng tức thì lo lắng cho hắn.

Đương nhiên Sở Lâm Phong sẽ không nói thứ trong cơ thể mình chính là Hỗn Độn khí, coi như nói thì mọi người cũng sẽ không hiểu.

- Năm người của ban loại ưu sao? Ngày hôm nay lão nương sẽ bạo tay một lần, cho dù thực lực hạ xuống một tầng thì cũng phải để bọn họ biết sự lợi hại của Đường môn ta!

Đường Ly nghe thấy tình huống của Sở Lâm Phong giờ phút này cho nên lập tức nổi giận, tính khí hùng long bạo chúa cái lập tức bạo phát.

Các học viên chung quanh cả kinh, không nghĩ tới đại tẩu bình thường hiền lành lịch sự cũng có một mặt nóng nảy như vậy. Sau này khi nói chuyện ngàn vạn lần phải cẩn thận, một khi làm cho tính tình của nàng bạo phát sẽ không có quả ngon để ăn nha.

- Đường Ly, nàng chuẩn bị dùng độc sao? Vì sao phải hạ thấp một tầng thực lực cơ chứ?

Sở Lâm Phong lập tức hỏi, hắn có cảm giác nhất định nữ tử này có một loại võ kỹ đã thương địch thủ một ngàn tự tổn tám trăm, mà nhất định loại võ kỹ này có chứa kịch độc.

Bởi vì nàng là người của Đường môn, bên trong võ kỹ có độc tố cũng là chuyện rất bình thường, chỉ có điều Sở Lâm Phong sẽ không để cho nàng làm như vậy.

- Ngươi đừng có xía vào, ta tự có chừng mực, ngươi cứ yên tâm là được.

Đường Ly không trực tiếp trả lời vấn đề của Sở Lâm Phong.

- Không có lệnh của ta không thể làm xằng làm bậy, chứ đừng nói chỉ là sử dụng loại võ kỹ này sẽ tạo ra thương tổn rất lớn đối với mình nha.

Sở Lâm Phong cả giận nói, bởi vì lúc trước thủ lĩnh của đám người mặc áo đen mà hắn và Lâm Nhược Hi gặp phải kia đột nhiên làm cho thực lực của mình tăng vọt, hậu quả sau đó rất là nghiêm trọng.

Người của Hải Long học viện nhìn thấy người của Thiên Long học viện như đang thương lượng chuyện gì đó, bọn hắn cũng lập tức bắt đầu thương nghị, dù sao chấn động mà Sở Lâm Phong đã mang tới cho bọn họ không phải là chuyện nhỏ.

- Ta cho rằng người lợi hại nhất bên trong Thiên Long học viện chính là tiểu tử kỳ dị kia, ba người chúng ta hợp lực vây công hắn. Chỉ cần chém giết được hắn, như vậy những người còn lại cũng dễ xử lý hơn.

Một học viên mặc áo đen trong đó nói.

- Ba người? Ta thấy hai người là có thể quyết định được chiến cuộc rồi. Tuy rằng thực lực của tiểu tử kia không tệ, thế nhưng lại vừa trải qua trận chiến vừa nảy cho nên nhất định tiêu hao sẽ khá lớn, nói thật hai người ra tay cũng là đề cao hắn rồi.

Lại một người khác nói.

- Không thể bất cẩn, ta cảm thấy tên này từ lúc bắt đầu liền vẫn giả làm heo ăn thịt hổ, nhất định sẽ không đơn giản, thực lực của Vương Nhị ra sao chúng ta đều rất rõ ràng. Các người có chú ý tới hay không, công kích từ võ kỹ của Vương Nhị đánh tới vị trí cách thân thể hắn một thước thì đã bị chặn lại. Mà tên này cũng không có bất kỳ động tác nào cả, không nên đánh giá thấp đối phương như vậy.

Người nói chuyện chính là một nữ tử, dung mạo xinh đẹp, chỉ là cái đầu hơi thấp.

Nữ tử này lên tiếng, mấy người khác cũng đều cảm thấy rất có lý:

- Vậy thì ba người hợp lực lại công kích tiểu tử kia, tốc độ của hắn rất nhanh, tốt nhất là mọi người vây quanh hắn, tạo thành tư thế hợp công là tốt nhất.

Sau khi đã có quyết định, ba bóng người nhanh chóng vọt về phương hướng Sở Lâm Phong, lập tức các học viên khác của Hải Long học viện cũng đều vọt tới phía trước.

Sở Lâm Phong nhìn thấy ba người bắn về phía mình, hắn lập tức biết rõ ý đồ của đối phương, lập tức nói:

- Mọi người tản ra, mục tiêu công kích của ba người kia là ta, cố gắng kéo dài thời gian, chờ đợi Kim Ma Ngốc Ứng đến.

Sau đó tất cả mọi người tản ra, chuẩn bị chém giết cùng các học viên của Hải Long Học Viện đang xông tới, mà Sở Lâm Phong thì lại nhanh chóng sử tới Di Hình hoán ảnh, vội vã chạy về một phương hướng khác.

- Muốn hợp lực vây công ta, chỉ bằng v ào các người, có khả năng còn không làm được nổi nha!

Trong lòng hắn âm thầm cười nói, sau mấy lần nhấp nhô lên xuống đã xuất hiện ở vị trí cách đó mấy chục thước.

- Tốc độ của tên này thật là nhanh! Sau này phải chặt bỏ hai chân của hắn, để ta xem hắn chạy trốn thế nào nữa!

Một người trong đó nói.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Đường Ly Tức Giận

Trong lúc nhất thời học viên của Hải Long học viện học viên của Thiên Long học viện bắt đầu bắt đầu chém giết lẫn nhau, tình cảnh khá là khốc liệt.

Người của Thiên Long học viện đều dùng phương thức thủ hộ bản thân để công kích, rất nhiều lúc đều lấy thủ làm công, giữ lại thực lực của mình. Ở trên phương diện nhân số rõ ràng người của Hải Long học viện chiếm ưu thế rất lớn, điều này làm cho bên Đường Ly cảm thấy rất là vất vả.

Tình huống lấy ít thắng nhiều như vậy bình thường sẽ không xuất hiện, trừ phi là xuất hiện kỳ tích. Thế nhưng mọi người đều biết có kỳ tích này, chỉ là mọi người đều đang chờ, chờ Kim Ma Ngốc Ứng đến đây.

Giờ phút này Sở Lâm Phong có vẻ khá là chật vật, không dám chính diện tiến hành công kích đối với ba người kia mà chỉ có thể không ngừng biến hóa thân thể để né tránh. Trong lúc nhất thời ba người kia cũng không làm gì được hắn.

Giờ phút này Đường Ly đã như phát điên, tính khí hùng long bạo chúa cái chịu đựng đã lâu giờ phút này bạo phát ra vô cùng nhuần nhuyễn, người khác còn giữ lại thực lực, thế nhưng nàng thì lại hung hăng chém giết tứ phía.

Thình thoảng ném ra độc dược, lại thình thoảng chém ra một kiếm, cũng không sau đã có ít nhất năm người chết ở trong tay của nàng, khiến cho học viên của Hải Long học viện khá là kiêng kỵ nàng.

Chỉ là tiệc vui chóng tàn, biểu hiện của nàng rất nhanh đã bị các hai người ban loại ưu của Hải Long học viện phát hiện ra. Một người trong đó lập tức tiến lên tiếp đón nàng, người này chính là nữ tử nói chuyện lúc trước kia.

- Ta không nhìn ra nha, dáng vẻ của người không tệ, thế nhưng khi ra tay lại rất độc ác, ngày hôm nay chính là ngày chết của người!

Nữ tử kia đi tới bên người Đường Ly rồi đánh ra một kiếm, tốc độ rất là nhanh, suýt chút nữa đã làm thương tổn tới nàng.

- Đừng có nói lời rầm thối như vậy với lão nương, ngươi là cái thá gì chứ? Nhìn đáng về lùn tịt của ngươi, ta thật sự cảm thấy tự ti thay cho ngươi, tương lai không biết có nam nhân nào đó phải lòng ngươi hay không, không ngờ lại dám đứng ở trước mặt lão nương nói mạnh miệng như vậy! Chỉ là sau này ngươi sẽ không có cơ hội như vậy nữa đâu. Ngày hôm nay ngươi sẽ chết, chỉ là chết rất khó coi mà thôi.

Sau khi Đường Ly né tránh lại lập tức ném ra một chút độc dược về phía đối phương.

Độc dược này của Đường Ly tên là Minh Huyết Tán, tuy rằng không có tác dụng nhanh như Thập hương nhuyễn cân tán, thế nhưng uy lực cũng rất là to lớn, sau khi độc tính phát ra, máu ở trên người sẽ từ từ đông lại, kết cục cuối cùng sẽ là tử vong.

Nữ tử kia ghét nhất người khác nói nàng thấp lùn, không nghĩ tới Đường Ly lại cửa đao vào vết sẹo của nàng, nàng cả giận nói:

- Tiện nhân! Chết đi cho ta!

Một kích nén giận, không hề e dè độc dược mà Đường Ly vừa ném về phía mình, trong lòng nàng chỉ muốn chém giết người đã vũ nhục nàng ở trước mặt, cho dù trúng độc thì nàng cũng không biết.

Thứ Đường Ly muốn chính là hiệu quả như thế này, chỉ là uy lực công kích của đối phương này sẽ không tầm thường. Lúc này muốn lui lại đã không kịp, cho nên chỉ có nhắm mắt chống lại mà thôi.

Trường kiếm trong tay nàng cũng chém ra một kiếm, tuy rằng thời gian có chút vội vàng, thế nhưng cường độ vẫn có tám phần mười hỏa hầu, trong nháy mắt công kích của nhị nữ đã đan xen vào nhau.

- Phốc!

Cả người Đường Ly trực tiếp bị một kiếm uy lực bá đạo của đối phương làm cho đánh bay ra ngoài mấy mét, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, hiển nhiên đã bị thương không nhẹ.

Mà đối phương chỉ bị chấn cho lui lại mấy bước mà thôi, thực lực của hai người thế nào lập tức hình thành so sánh rõ ràng. Dù sao đối phương là người của ban loại ưu, đương nhiên Đường Ly không thể so sánh được với đối phương.

- Đường Ly!

Dương Nhị ở cách Đường Ly không xa nhìn thấy Đường Ly bị thương lập tức kêu lên, đồng thời nàng bay vọt lên trên, nhanh chóng đánh ra một kiếm ngăn cản nữ tử kia một lần nữa tấn công về phía nàng.

Nhìn thấy Dương Nhị đánh ra một kiếm, nữ tử kia nhanh chóng lùi lại về phía sau, trong miệng hiện lên nụ cười xem thường, nàng nói:

- Lại có một người chịu chết khác tới! Hôm nay nãi nãi ta sẽ đồng thời thành toàn hạo các ngươi!

Sau khi tránh thoát một kiếm này của Dương Nhị, thiếu nữ kia lại chuẩn bị một lần nữa tiến hành công kích, mà lúc này trong tay của Dương Nhị lại đột nhiên xuất hiện một đồ vật đen kịt.

- Ta sẽ để ngươi ném thử tư vị Lưu Tinh Hóa Vũ của ta!

Vung tay lên, đồ vật màu đen trong tay nàng lập tức công kích về phía người nữ tử kia.

- Thả ám khí sao?

Thiếu nữ kia vội vàng lắc mình, tốc độ nhanh chóng tới mức khiến cho Dương Nhị cũng phải cảm thấy giật mình, lực công kích của học viên Hải Long học viện này đúng là rất lợi hại nha.

- Phanh! Phanh! Phanh!

Mấy tiếng nổ mạnh đình tai nhức óc vang lên ở bên tai của mọi người, Lưu Tinh Hóa Vũ của Dương Nhị có thể là thứ rất lợi hại, bình thường khi nàng gặp phải nguy hiểm cũng không sử dụng.

Tuy rằng nữ tử kia tránh thoát Lưu Tinh Hóa Vũ, thế nhưng vẫn bị dư âm nổ tung làm cho thương tổn, bị làm cho mặt mày xám xịt, khóe miệng cũng có máu tươi chảy ra.

- Dương Nhị! Làm rất tốt!

Sau khi chém giết một học viên, Ngưu Thiên lập tức lên tiếng nói.

Giờ phút này người nguy hiểm nhất không ai bằng Diệp Tinh Thần, một học viên ban loại ưu khác của Hải Long học viện đang giao chiến cùng với hắn, giờ phút này trên người hắn đã có nhiều chỗ bị thương, máu tươi đã nhuộm đỏ y phục trên người.

Thực lực cách xa là điểm trí mạng nhất, lại thêm nhân số bên kia so với bên mình nhiều hơn. Cho nên tuy rằng người của Thiên Long học viện cố gắng lấy thủ lâm công thì cũng đã chết không ít người, người bị trọng thương càng không ít.

Tất cả mọi người đều cảm thấy lo lắng, tuy rằng Sở Lâm Phong đang không ngừng chạy trốn, thế nhưng ánh mắt vẫn nhìn kỹ động tĩnh của những người này. Mỗi khi một người của Thiên Long học viện chết thì trái tim của hắn lại đau đớn đi mấy phần.

Nhiều lần hắn đã không nhìn được muốn lấy ra hồn kim vũ, thế nhưng cuối cùng vẫn ần nhẫn, bởi vì Kiếm linh đã nói cho hắn biết, nàng đã có thể nhận ra được khí tức của Kim Ma Ngốc Ứng.

Sau khi Dương Nhị phóng ra Lưu Tinh Hóa Vũ thì đã nhanh chóng đi tới bên người Đường Ly, nàng nhất định phải nhanh chóng đưa đối phương rời khỏi đây, nếu không sẽ càng thêm nguy hiểm.

Nữ tử kia vốn đã tức đến nổ phổi, đang chuẩn bị hạ sát thủ đối với Dương Nhị thì đột nhiên lại có cảm giác đầu mình ong ong, dường như máu của nàng đã bị đông lại vậy, làm cho nàng suyết chút nữa đã không đứng vững được nữa.

- Tại sao lại như vậy chứ?

Trong lòng nàng thâm giạt mình hỏi, sau đó cái cảm giác này càng ngày càng mạnh, ngay cả hít thở nàng cũng cảm thấy rất là khó khăn lên.

Không riêng gì nàng, mấy học viên khác của Hải Long học viện cũng có tình huống như vậy, chỉ là chung quanh nàng không có học viên của Thiên Long học viện, cho nên không có bị trực tiếp chém giết. Mà các học viên khác giao chiến với người của Thiên Long học viện thì lại bị đối phương dễ dàng chém giết.

Đường Ly được đỡ dậy, nhìn thấy tình hình của những người này nàng lập tức cười nói:

- Mùi vị độc dược của lão nương ra sao? Muốn lão nương chết, người còn chưa đủ tư cách.

Nói xong nàng lại chuẩn bị cho đối phương một kiếm, nhưng lại bị Dương Nhị ngăn cản:

- Người tình lại đi, đã như vậy rồi mà còn muốn giết người nữa sao? Để ta giết người giúp người đi!

Dương Nhị lập tức nhanh chóng chém ra một kiếm, mang theo công kích ác liệt chém về phía nữ tử kia, kiếm này trước đây nàng sẽ rất xem thường, thế nhưng hiện tại nó lại là một kiếm trí mạng đối với nàng.

Theo bản năng nàng muốn giơ trường kiếm trong tay lên để chống lại, thế nhưng lại không có cách nào giơ cánh tay lên được. Ngay khi kiếm của Dương Nhị còn chưa tới thì cả người nàng đã ngã xuống trên mặt đất.

Đồng thời trong miệng còn có máu tươi màu đen chảy ra, có thể thấy được độc dược này của Đường Ly lợi hại tới bao nhiêu.

Trong mắt nàng hiện lên vẻ tuyệt vọng nhìn một kiếm của Dương Nhị đang bắn tới. Cho dù nàng có ngàn vạn lần không cam lòng thì cũng đã không kịp, kiếm này của Dương Nhị trực tiếp cắt cổ họng của nàng ra. Một luồng máu đen bắn về phía không trung, rất gọn gàng và nhanh chóng kết thúc tính mạng của nàng.

- Nhanh đi giúp Diệp Tinh Thần!

Lúc này Ngưu Thiên bị một học viên Hải Long học viện cuốn lấy cho nên không có cách nào thoát thân, hắn lập tức quát lên, nói với Dương Nhị một tiếng.

Đúng lúc này một tiếng chim hót chói tai truyền vào trong tai của mọi người, lập tức một con chim lớn màu vàng từ đằng xa đang nhanh chóng bay về phía này...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 144: Kim Ma Ngốc Ứng Hung Mãnh

Một trận tiếng chim hót chói tai lập tức truyền vào trong tai của mọi người, lập tức có một con chim lớn màu vàng đang từ đằng xa nhanh chóng bay tới nơi giao chiến.

Tốc độ nhanh chóng, trong nháy mắt đã tới, người của Thiên Long học viện lập tức sôi trào, toàn bộ khí lực giữ lại đều được thi triển ra, trong khoảng thời gian ngắn giống như mãnh thú vậy, giết cho học viên của Hải Long học viện kêu rên vang trời.

Người của Thiên Long học viện đều biết đây là Kim Ma Ngốc Ứng đã trở về, cứu tinh của mọi người đã trở về, mỗi người đều có vẻ cực kỳ hưng phấn,

khiến cho đám người Hải Long học viện đang ác chiến với bọn họ cảm thấy đầu óc mơ hồ.

Bọn họ đều không hiểu tại sao con chim lớn kia bay tới thì những người này lại hưng phấn như vậy, rất nhiều người đều vừa đánh vừa lui, sau một phút người của song phương đã kéo giãn khoảng cách, cách nhau một khoảng nhất định.

Học viên của Thiên Long học viện không đuổi theo, dựa vào nghị lực, dựa vào tín nhiệm đối với Sở Lâm Phong, đã đợi được Kim Ma Ngốc Ứng ngăn con sóng dữ tới.

Lúc này mọi người nhìn thấy rõ trên lưng con chim màu vàng này lại có một người đang ngồi, một nữ nhân rất trẻ tuổi, rất nhanh con chim lớn đã đáp xuống đất, phương hướng là trước người của Sở Lâm Phong.

Mà thiếu nữ trên lưng chim nhảy xuống, động tác thứ nhất chính là trực tiếp nhào vào trong lòng của Sở Lâm Phong, khiến cho tất cả mọi người của Hải Long học viện đều không hiểu ra sao.

Chỉ là con chim lớn màu vàng này cũng quá to lớn, sau khi đáp xuống đất nhìn qua như là một ngọn núi nhỏ vậy. Trong lòng rất nhiều người đều có một loại linh cảm không lành, con chim lớn này có phải là ma sủng của nữ tử kia hay không, nếu là như vậy thì đám người bọn họ xong đời rồi.

Lúc này Sở Lâm Phong ôm Lâm Nhược Hi vào trong ngực, một cái tay ôm vào trên vòng eo của nàng, cái tay còn lại rất ôn nhu xoa xoa mái tóc của nàng, có vẻ vô cùng sủng ái, khiến cho hai người Dương Nhị và Đường Ly nhìn vậy trong lòng chua xót.

- Nhược Hi, những ngày qua ta không có ở bên cạnh nàng, đã để nàng chịu khổ rồi, xin lỗi, là ta không mau chóng tới tìm nàng! Sau này ta sẽ không để cho nàng rời khỏi bên người ta nữa.

Sở Lâm Phong rất ôn nhu nói.

Ba Hải Long học viện ban loại ưu chuẩn bị công kích Sở Lâm Phong nhìn thấy Kim Ma Ngốc Ứng đột nhiên xuất hiện đều nhanh chóng lùi lại, mà thú loài chim lớn như vậy là lần thứ nhất bọn họ nhìn thấy, bọn họ đều sợ thứ này sẽ đột nhiên công kích mình.

Trong mắt Lâm Nhược Hi nổi lên nước mắt, có chút nghẹn ngào nói:

- Ta không khổ, mỗi khi gặp phải khó khăn thì ta sẽ nghĩ tới chàng, mỗi khi ta đói đến mức không nhúc nhích được thì ta vẫn sẽ nghĩ tới chàng. Mỗi khi ta gặp phải nguy hiểm thì cũng nghĩ tới chàng. Nghĩ chàng có thể xuất hiện đúng lúc ở bên cạnh ta, thế nhưng chàng chưa từng xuất hiện ở bên cạnh ta một lần nào cả, loại cảm giác đó thật sự rất khó chịu. Lần này nếu như không phải có Ngốc Ứng tiên bối thì ta đã bị học viên của Hải Long học viện chà đạp, ta...

Lâm Nhược Hi không có cách nào nói thêm gì nữa, chỉ là Sở Lâm Phong cũng hiểu rõ nàng phải chịu oan ức và thống khổ thế nào, là thứ mà mình không thể nào tưởng tượng ra được. Lại còn gặp phải chuyện bị chà đạp lại càng làm cho Sở Lâm Phong cảm thấy áy náy.

- Được rồi, Nhược Hi, không sao rồi! Nàng yên tâm, ta sẽ lấy lại công đạo cho nàng!

Sở Lâm Phong nói xong trực tiếp thả Lâm Nhược Hi ra rồi đi tới trước mặt của Kim Ma Ngốc Ứng.

- Lão Kim, cảm ơn người đã mang Nhược Hi về giúp ta, giờ phút này ta rất khó chịu, người chém giết toàn bộ người của Hải Long học viện giúp ta, không giữ lại một ai!

Sở Lâm Phong trực tiếp cả giận nói, âm thanh tràn ngập sự phẫn nộ vô hạn.

- Biết rồi, lão đại! Ta sẽ không để cho người thất vọng!

Âm thanh của Kim Ma Ngốc Ứng rất lớn, tất cả mọi người ở đây đều có thể nghe thấy rất rõ ràng, con chim lớn này biết nói, lại còn gọi thiếu niên kia là lão đại.

Người của Thiên Long học viện thì không có chút phản ứng nào cả, bởi vì chuyện Kim Ma Ngốc Ứng biết nói mọi người đều biết, không chỉ biết nói mà còn có thể biến ảo thành hình người. Thế nhưng học viên của Hải Long học viện thì lại không giống, trên mặt từng người đều để lộ ra vẻ mặt rất kinh khủng.

Một học viên trong đó phản ứng nhanh nhất, vội vàng hét lên một tiếng:

- Mọi người chạy mau!

Lập tức tất cả mọi người của Hải Long học viện kịp phản ứng lại, bao gồm cả bốn học viên ban loại ưu còn lại kia.

Chạy, ở trước mặt của Kim Ma Ngốc Ứng không có một chút tác dụng nào cả, thân thể to lớn của hắn quanh quẩn trên không trung, mỗi một lần vỗ cánh sẽ có học viên bị thổi lên trên không trung, kết quả đương nhiên là bị hắn trực tiếp dùng vuốt chim to lớn xé nát, tình cảnh rất là máu tanh.

Trong mấy tức đã có mấy người bị chém giết, trong lúc nhất thời từ không trung có vô số chân tay cụt rơi xuống, mưa máu đỏ xuống, giống như địa ngục giữa trần gian vậy.

Kim Ma Ngốc Ưng như là cơ khí giết người, chỗ hấn bay qua không thể nghi ngờ sẽ trở thành vùng đất tử vong, trong nháy mắt lại có mấy người bị xé rách thành từng mảnh.

Tất cả mọi người của Thiên Long học viện đều nhìn chăm chăm không chớp mắt Kim Ma Ngốc Ưng đang tàn sát người của Hải Long học viện, trên mặt từng người đều lộ ra vẻ giật mình. Có chút học viên nhát gan thậm chí còn bắt đầu nhắm hai mắt lại.

Trong lòng mọi người đều đang vui mừng, Kim Ma Ngốc Ưng này là người bên lão đại mình, nếu như là ở bên Hải Long học viện, quả thực không biết mình sẽ chết như thế nào, ngẫm lại cũng đã cảm thấy nghĩ mà sợ, có một loại cảm giác sờn cả tóc gáy.

Đường Ly và Dương Nhị thì lại không dám nhìn vào tình cảnh máu tanh này, nữ nhân vốn là động vật khá là nhát gan, coi như Đường Ly là khủng long bạo chúa cái thì cũng không chịu được tình cảnh như thế.

Cảm xúc trong lòng của Sở Lâm Phong cũng rất là phi thường to lớn, không nghĩ tới ma thú loài chim đạt đến cấp tám lại có được lực sát thương kinh khủng như vậy, nếu như nơi này có một ngàn người thì cũng không đủ để nó chém giết nha.

Lúc này Kim Ma Ngốc Ưng đột nhiên phát ra một tiếng chim hót chói tai, trên người đột nhiên có kim quang lóe lên, tiếp theo từ trên thân thể khổng lồ của nó bắn ra vô số mũi tên. Mỗi một mũi tên đều mang theo kim quang yếu ớt, tất cả đều hướng về phía đám học viên của Hải Long học viện đang chạy trốn ở trên mặt đất.

- Muội muội nó! Tên này lại còn có một chiêu này nữa, quá là kinh người nha!

Sở Lâm Phong không khỏi thở dài nói.

Công kích của ma thú cấp tám rất là lớn, Sở Lâm Phong cảm giác uy lực của mỗi một mũi tên mà Kim Ma Ngốc Ưng bắn ra đều có thể ngang hàng với uy lực của Tâm kiếm mà hấn thi triển ra, nói không chừng còn lợi hại hơn nha.

Mũi tên màu vàng vừa bắn ra, người chạy trốn ở khắp nơi trên đất lập tức bị bắn trúng, lập tức ngã xuống hơn nửa. Hoặc là nói tử vong hơn nửa, chỉ có một số ít mấy người là may mắn tránh thoát được.

Chỉ là tiệc vui chóng tàn, công kích của Kim Ma Ngốc Ưng lại lần nữa xuất hiện, chỉ là lần này mũi tên đã ít hơn rất nhiều, thế nhưng cũng đủ để giết toàn bộ những người còn sống.

Từ lúc chạy trốn đến lúc chém giết, đại khái Kim Ma Ngốc Ưng không cần dùng tới năm phút, tất cả học viên của Hải Long học viện đều mất mạng, thực lực đó khủng bố tới mức khiến cho người ta nhìn mà than thở.

Trong không khí toả ra mùi máu tươi nồng nặc, khiến cho người ta cảm thấy rất không thoải mái.

Lâm Nhựt Hi giật mình nhìn yêu thú trước mặt mình rồi hỏi:

- Lâm Phong, sao chàng lại gặp phải thứ này chứ, hấn nói chàng là lão đại của hấn. Dùng thực lực bây giờ của hấn coi như là mười người như chàng cũng không phải là đối thủ của hấn nha.

Lâm Nhựt Hi nói ra nghi hoặc trong lòng, đương nhiên Sở Lâm Phong hiểu rất rõ, hấn hơi suy nghĩ một chút Huyết Ảnh cuồng sư Tiểu Ảnh lập tức xuất hiện ở trước mặt của nàng.

- Con chó con thật đáng yêu, Lâm Phong, sao chàng lại có được nó thế? Để ta ôm một cái!

Lâm Nhựt Hi hưng phấn nói.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Ảnh nhìn thấy Lâm Nhựt Hi, cảm giác vô cùng xa lạ, nó lặng lẽ giao lưu tâm thần cùng Sở Lâm Phong nói:

- Đại ca, nữ nhân này là ai vậy, cảm giác thật là đẹp, trên người nàng có một loại cảm giác như đã từng quen biết nha.

Sở Lâm Phong nhìn Tiểu Ảnh trên đất một chút, lại cười cợt nói:

- Tiểu Ảnh, đây là Lâm Nhựt Hi, hôn thê của ta, cũng chính là đại tẩu của ngươi, sau này đừng bắt nạt nàng nha.

Sở Lâm Phong biết Tiểu Ảnh nói cảm giác như đã từng quen biết là cái gì, đó là phản ứng do dấu ấn chu tước của Lâm Nhựt Hi mang đến.

Nghe thấy Sở Lâm Phong nói như vậy, Tiểu Ảnh rất ngoan ngoãn đi tới trước mặt của Lâm Nhựt Hi, dùng đầu lưỡi không ngừng liếm giày của nàng, mà lúc này Kim Ma Ngốc Ưng đã bay trở về, biến ảo thành một hấn tử trung niên đi tới trước mặt của Sở Lâm Phong..

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 145: Tử Diệp Linh Chi

Lúc này Kim Ma Ngốc Ứng biến ảo thành hán tử trung niên rồi đi tới trước người Sở Lâm Phong, nói:

- Lão đại, ta đã chém giết toàn bộ những người kia, không để cho nguoi thất vọng đó chứ?

- Không có, không có! Không nghĩ tới Lão Kim nguoi lại lợi hại như vậy, hôm nay đã khiến cho ta mở mang tầm mắt nha! Lần này nhờ có nguoi, nếu không rất có thể chúng ta sẽ lãnh ít dữ nhiều rồi!

Sở Lâm Phong cười nói.

Lâm Nhược Hi ôm Huyết Ảnh cuồng sư Tiểu Ảnh lên, nhìn thấy Kim Ma Ngốc Ứng đã biến ảo thành hán tử trung niên, nàng nói:

- Tiền bối, nguoi, nguoi là con chim lớn chở ta về hay sao?

Rất hiển nhiên đây là lần thứ nhất Lâm Nhược Hi nhìn thấy ma thú biến ảo thành hình người cho nên mới cảm thấy giật mình, tuy rằng lúc đó miệng Kim Ma Ngốc Ứng nói tiếng người đã làm cho nàng rất sợ hãi rồi. Thế nhưng có một lần giật mình trước đó cho nên lần này nàng cũng không có quá nhiều kinh ngạc.

- Đúng vậy, ta chính là Kim Ma Ngốc Ứng, lão đại đúng là liệu sự như thần, biết nguoi gặp nguy hiểm, cố ý để ta chạy tới đón. Cũng may ta không làm nhục mệnh đã dẫn theo nguoi trở về đây.

Kim Ma Ngốc Ứng nói xong đột nhiên nhìn thấy Huyết Ảnh cuồng sư Tiểu Ảnh trong lòng Lâm Nhược Hi, lại lập tức lại nói:

- Tiểu Ảnh đại ca cũng ở đây sao?

Ngữ khí vô cùng tôn kính.

Tiểu Ảnh nhưng là gật gật đầu xem như là đáp lại, đối với Sở Lâm Phong tới nói đây không tính là cái gì, nhưng đối với Lâm Nhược Hi tới nói liền không giống, trong lòng con chó nhỏ này lại chắn trước này mới vừa rồi còn uy phong凛凛, giết người không chớp mắt Kim Ma Ngốc Ứng gọi đại ca, trong khoảng thời gian ngắn có chút bối rối.

Con mắt nàng không khỏi nhìn Tiểu Ảnh một chút lại nhìn hán tử trung niên một chút, cuối cùng ánh mắt rơi xuống trên người Sở Lâm Phong, hi vọng hán tử cho mình một câu trả lời hài lòng.

- Ha ha, Nhược Hi, nàng đừng ngạc nhiên, Tiểu Ảnh không phải là ma thú bình thường, nó là linh thú viễn cổ, bởi vì thể chất đặc thù cho nên nó nắm giữ huyết mạch thánh thú. Có thể nói tương lai nó chính là một đầu thánh thú.

Sở Lâm Phong cười nói.

Lâm Nhược Hi vốn định hỏi lại, thế nhưng đám người Dương Nhị và Nguru Thiên đã đi tới.

- Lâm Phong, Diệp Tinh Thần bị trọng thương, nguoi mau đi xem một chút đi.

Dương Nhị trực tiếp nói, đồng thời con mắt còn liếc nhìn Lâm Nhược Hi một cái i.

Sở Lâm Phong vừa nghe vậy đã lập tức nói:

- Sao ta lại quên chuyện này được chứ, thực sự là hồ đồ nha!

Nói xong hán tử trực tiếp chạy đi về phía phương hướng của Diệp Tinh Thần.

Nguru Thiên và Kim Ma Ngốc Ứng cũng đi theo đuôi phía sau hán tử, để lại Dương Nhị và Lâm Nhược Hi đứng ở chỗ này, hai người đều đang đánh giá đối phương.

Dương Nhị và Lâm Nhược Hi đã sớm biết nhau, chỉ là giờ phút này nàng đã khôi phục diện mạo thật sự, cho nên mới khiến cho Lâm Nhược Hi cảm thấy có chút xa lạ.

Mà sau khi Sở Lâm Phong để Âu Dương Hồng biết được thân phận của mình thì cũng đã khôi phục lại dung mạo vốn có, nếu không thì Lâm Nhược Hi cũng sẽ không vừa thấy mặt đã nhào vào trên người hán tử.

- Lâm Nhược Hi, đã lâu không gặp, những ngày qua nhất định nguoi đã chịu không ít khổ cực nha!

Dương Nhị phá vỡ sự trầm mặc giữa hai người, mở miệng trước nói.

- Nguoi là?

Lâm Nhựt Hi cảm thấy có chút kỳ quái, nữ tử có dung mạo không thua kém mình một chút nào ở trước mắt nàng rốt cuộc là ai, vì sao nàng ta lại biết tên của mình, từ trong giọng nói của nàng là có thể có phán đoán ra được trước đây mình đã từng gặp mặt nàng, thậm chí còn quen biết.

- Ha ha, ta là Dương Nhị nha, ngươi không quen sao? Trước đây ta từng dịch dung, hiện tại mới là dáng vẻ vốn có của ta.

Dương Nhị cười nói, đối với hôn thê của Sở Lâm Phong nhất định nàng phải tôn kính, dù sao hiện tại mình vẫn chưa hoàn toàn xác định quan hệ với đối phương.

- Dương Nhị? Ngươi là Dương Nhị?

Lâm Nhựt Hi lập tức nhớ tới nàng, lúc trước khi kiểm tra Đường Ly đã dẫn nàng ta ra mắt mình và Sở Lâm Phong, còn có Ngưu Thiên nữa.

- Không nghĩ tới ngươi cũng xinh đẹp như vậy! Lâm Phong không bắt nạt ngươi đó chứ?

Lâm Nhựt Hi trực tiếp nói, trực giác của nữ nhân làm cho nàng có thể phán đoán ra quan hệ giữa đối phương và Sở Lâm Phong rất không đơn giản.

Lâm Nhựt Hi vừa nói như vậy, trên mặt Dương Nhị tức thì đỏ ửng, cảm giác nóng rát, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên trả lời như thế nào.

Nhìn thấy dáng vẻ giờ phút này của Dương Nhị, Lâm Nhựt Hi cười nói:

- Đừng ngại ngần như vậy, thể chất của Lâm Phong đặc thù, ta sẽ không chú ý tới việc hắn có mấy nữ nhân, chỉ cần đối xử tốt với hắn, ta không có vấn đề gì cả, ngươi đừng để ở trong lòng.

Câu nói này của Lâm Nhựt Hi lập tức khiến cho lo lắng trong lòng Dương Nhị tan rã, nàng lập tức cười nói:

- Cảm ơn Nhựt Hi tỷ tỷ, ta sẽ đối xử thật tốt với Lâm Phong!

Nàng trực tiếp thừa nhận quan hệ giữa mình và Lâm Phong.

- Chúng ta đi qua đó đi, nhìn học viên mà Ngưu Thiên nói kia thế nào rồi.

Lâm Nhựt Hi vươn tay ra cầm lấy tay của Dương Nhị, hành động vô cùng thân mật, giống như bằng hữu chồng khuê phòng vậy.

Mà lúc này Sở Lâm Phong đã đi tới trước mặt của Diệp Tinh Thần, nhìn thấy trên người hắn toàn là vết máu, trên người có vài đạo vết thương sâu tới xương cũng làm cho hắn giật mình, tuy rằng đã đồ Kim Sang Dược lên, thế nhưng máu vẫn đang không ngừng chảy ra.

- Tinh Thần, hiện giờ ngươi có cảm giác ra sao rồi?

Sở Lâm Phong vội vàng hỏi.

- Lão đại, ta đã làm cho ngươi mất mặt rồi, có lẽ sẽ không chết được! Ta... Mạng của ta rất là cứng rắn nha!

Nói xong hắn không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi.

- Được rồi, ngươi đừng nói chuyện nữa, để ta xem một chút xem trên người ta có thuốc trị liệu thương thế của ngươi hay không.

Sở Lâm Phong nói xong lấy ra rất nhiều bình thuốc ở trong nhẫn trữ vật.

Những bình thuốc này đều là thứ lúc trước Từ viện trưởng cho hắn, hắn vẫn luôn đặt ở bên trong, cũng không có sử dụng tới, đương nhiên ngoại trừ việc dùng Trừ cơ đan ra.

Người chung quanh nhìn thấy Sở Lâm Phong lập tức lấy ra nhiều bình đựng đan dược như vậy, bọn họ dùng ánh mắt như nhìn quái vật nhìn hắn, lão đại thật sự không hổ là là lão đại, món đồ gì cũng làm cho người ta giật mình.

Cẩn thận kiểm tra chữ viết ngoài bình đan dược một hồi, Sở Lâm Phong lựa chọn một loại đan dược tứ phẩm, Hồi linh đan. Đan dược này có hiệu quả rất lớn với việc làm cho vết thương khép lại.

Hắn lập tức đổ ra mấy viên rồi giao cho Diệp Tinh Thần nói:

- Ăn vào một viên xem xem!

Con mắt của Kim Ma Ngọc Ứng như điện nhìn Diệp Tinh Thần một chút, sau đó lại lấy ra một cây cỏ nhỏ màu tím ba lá từ trên người, nói:

- Gốc Từ Diệp linh chi này hắn là có trợ giúp nhất định với thương thế của hắn, ngươi cũng ăn vào đi.

Sở Lâm Phong nhìn thấy gốc Từ Diệp linh chi trong tay Kim Ma Ngọc Ứng lại tỏa ra ánh sáng, đồng thời có một mùi thơm nồng nặc xông vào mũi, vừa nhìn đã cảm thấy đây chính là thứ tốt.

- Lâm Phong, không nghĩ tới này trên người con chim chết này lại có linh dược như thế, thứ này rất khó có được nha!

Lúc này Kiếm linh Nguyệt nhi lại nói.

- Linh dược mấy phẩm?

Sở Lâm Phong cũng rất là hiếu kì, vội vàng hỏi.

- Hẳn là cùng một cấp bậc với Hồn Tuyết thảo, nhất định trên người tên này còn có các linh dược khác, có cơ hội thì ngươi nên vơ vét một phen, tương lai cũng sẽ có lợi đối với ngươi!

Kiếm linh tiếp tục nói.

Sở Lâm Phong vừa nghe thấy vậy đầu lập tức lớn lên, gân đen nổi lên trên đầu.

- Cái này, cái này sau này hãy nói đi!

Sở Lâm Phong bắt đầu dĩ nhiên, không ngờ Kiếm linh lại đưa ra cho mình ý nghĩ xấu tới như vậy.

Diệp Tinh Thần chậm rãi tiếp nhận Tử Diệp linh chi trong tay Kim Ma Ngốc Ứng, kích động nói:

- Cảm ơn... Cảm ơn tiền bối!

- Không cần cảm ơn ta, nếu ngươi đã là huynh đệ của lão đại thì tự nhiên cũng là huynh đệ của Kim Ma Ngốc Ứng ta. Ta lớn tuổi hơn so với ngươi, ngươi không ngại thì cứ gọi là lão ca đi! Một câu tiền bối, tiền bối, ta nghe không quen.

Kim Ma Ngốc Ứng cười nói.

Tất cả mọi người cảm thấy giật mình vì Kim Ma Ngốc Ứng lại có tính cách bình dị gần gũi như vậy. Lúc này Dương Nhị và Lâm Nhược Hỉ tay trong tay đi tới...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Đột phá địa vũ cảnh tầng bốn

Sở Lâm Phong nhìn thấy hai người dắt tay nhau đi tới cười cười nói:

- Quan hệ của các nàng cũng không tệ lắm nha!

- Đương nhiên, ngươi cho rằng như ngươi hay sao?

Dương Nhị trừng mắt nhìn Sở Lâm Phong một chút rồi nói.

Lúc này sắc mặt của Tiết Kim Sơn rất nghiêm nghị nói:

- Lâm Phong, lần này người của chúng ta thương vong rất nặng, có hơn mười huynh đệ chết, còn có hơn mười huynh đệ phải chịu thương thế bất đồng. Chỉ là thương thế của Diệp Tinh Thần coi như là nặng nhất.

Sở Lâm Phong cau mày nhìn tình huống chung quanh một chút, sau đó nói:

- Đại ca, làm phiền ngươi mang mấy huynh đệ an táng những huynh đệ đã chết cho tốt. Các huynh đệ bị thương thì lại quan tâm nhiều hơn một chút, chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi hai ngày rồi lại khởi hành.

- Ngươi yên tâm, ta sẽ xử lý thỏa đáng, ngươi cũng không cần quá tự trách, dù sao chuyện tử thương là chuyện khó tránh khỏi, dù sao chúng ta đều còn sống, ngăn lại người của Hải Long học viện đều chết hết. Chúng ta nên cảm thấy vui mừng mới đúng.

Tiết Kim Sơn nói xong còn có ý liếc nhìn Kim Ma Ngốc Ứng.

Sau đó Tiết Kim Sơn chọn mấy học viên không bị thương đồng thời xử lý công tác sau trận chiến, trong lúc nhất thời tâm tình của mọi người đều hơi trũng xuống.

- Lão Ngưu, Tây Môn Phiêu Tuyết, hai người ngươi mang mấy huynh đệ đi quét dọn chiến trường, ta tin rằng ma tinh thu được lần này hẳn sẽ đủ để

hoàn thành nhiệm vụ.

Sở Lâm Phong lại tiếp tục nói.

Nguru Thiên và Tây Môn Phiêu Tuyết nghe thấy quét dọn chiến trường, tâm tình vốn đã trùng xuống lập tức trở nên hăng hái, nhanh chóng tìm mấy người chạy về phía đám người Hải Long học viện chạy trốn.

Sự xuất hiện của Lâm Nhưộc Hi cũng làm cho rất nhiều người kinh ngạc. Chuyện Sở Lâm Phong và Âu Dương Hồng ở sinh tử đài vẫn có không ít người không biết. Cho nên bọn họ đều cảm thấy ước ao đối với việc bên người Sở Lâm Phong có mỹ nữ như vậy.

Không lâu sau đám người Tiết Kim Sơn và Nguru Thiên lần lượt trở về, Nguru Thiên rất hưng phấn nói:

- Lão đại, thu hoạch lần này của chúng ta cũng không nhỏ, ma tinh tổng cộng có hơn 600 viên, tinh thạch cũng có hơn trăm viên, cũng có không ít được phẩm và đồ dùng hàng ngày.

- Hừm, không tồi! Phải biết những thứ này đều là do các huynh đệ đã chết dùng tính mạng để đổi lấy, nhất định mọi người phải khắc trong tâm khảm, phân phối ma tinh và tinh thạch. Bắn vào những người còn lại như chúng ta hiện tại, dường như cũng đã đủ.

Sở Lâm Phong cười khổ nói.

Sau khi phân phối xong xuôi, Sở Lâm Phong nói:

- Chúng ta tìm một chỗ để khôi phục thương thế và Tinh Thần chi lực, sau đó trực tiếp đi tới Truyền Tống trận, nhiệm vụ hoàn thành sẽ là lúc chúng ta rời khỏi nơi này.

Nghe thấy đã có thể rời đi, trong lòng mọi người đều thở dài một hơi, sống trong khoảng thời gian máu tanh này đúng là không thoải mái nha.

Sở Lâm Phong và bọn họ dừng lại ở vị trí cách đó vài dặm, dù sao chỗ cũ máu tanh quá mức, khiến cho người ta cảm thấy rất không thoải mái.

Buổi tối, mọi người đều ngồi ở dưới bầu trời sao hấp thu Tinh Thần chi lực, lần này bọn họ chém giết với học viên của Hải Long học viện đã tiêu hao rất lớn, Tinh Thần chi lực trong cơ thể rất nhiều người đều đã tiêu hao hầu như không còn, hoàn toàn là dựa vào nghị lực để chống đỡ cho tới khi Kim Ma Ngốc Ứng đến.

Sở Lâm Phong một thân một mình đi tới một nơi hẻo lánh, tam nữ Lâm Nhưộc Hi và Dương Nhị cùng Đường Ly thì lại không đi theo. Rất nhiều chuyện của Sở Lâm Phong các nàng cũng không muốn hỏi nhiều, tránh cho Sở Lâm Phong không cao hứng.

- Lần này Hồn Độn khí tiêu hao rất lớn, không biết phải tới ngày nào mới có thể hoàn toàn khôi phục, đúng là phiền phức nha, nếu như là Tinh Thần chi lực thì chỉ cần hấp thu một buổi tối là có thể khôi phục lại được bảy tám phần rồi.

Sở Lâm Phong lẩm bẩm nói.

- Ha ha, ngươi đừng không biết tốt xấu, chờ sau khi ngươi đột phá đến Thiên Vũ cảnh thì sẽ không xuất hiện hiện tượng như vậy nữa. Sau khi đạt đến Thiên Vũ cảnh thì thân thể có thể tự động hấp thu Tinh Thần chi lực bên trong thiên địa, ngươi đã hiểu chưa?

Kiểm linh Nguyệt nhi nói.

- Hiện giờ ta mới là Địa Vũ cảnh tầng ba, muốn đạt đến Thiên Vũ cảnh còn không biết phải chờ bao lâu nha, quên đi, chuyện sau này sau này hãy nói đi!

Sở Lâm Phong ngược nhìn bầu trời, cười khổ nói.

Thả tinh thạch vào trong tay rồi bắt đầu hấp thu, Sở Lâm Phong phát hiện mình ra tốc độ hấp thu giờ phút này của hắn đã trở nên nhanh hơn rất rõ ràng, nhưng hắn không tìm được nguyên nhân, trước đây một viên hạ phẩm tinh thạch hắn phải cần mấy canh giờ thì mới có thể hấp thu sạch sẽ được, thế nhưng đêm nay lại chỉ dùng một canh giờ mà thôi.

- Ngươi thử lấy hai viên tinh thạch ra nhìn xem, tâm phân nhị dụng đồng thời hấp thu hai viên, ta nghĩ ngươi sẽ làm được. Lúc trước hấp thu nhanh như vậy hẳn là do kết quả của việc tâm phân nhị dụng nha.

Kiểm linh Nguyệt nhi lại một lần nữa nói, đối với Sở Lâm Phong nàng chỉ có một cảm giác, đó là tiếc mãi sắt không thành kim.

Muốn khôi phục bản thể, không biết nàng phải đợi tới năm nào tháng nào. Cho nên chỉ có thể mau chóng làm cho Sở Lâm Phong tăng cao thực lực, ở trong thế giới kẻ mạnh ăn hiếp kẻ yếu này, thêm một phần thực lực thì sẽ có thêm một phần an toàn.

Sở Lâm Phong lấy ra hai viên tinh thạch bắt đầu hấp thu lên, chỉ cảm thấy Tinh Thần chi lực ở chung quanh tinh đan trong đan điền càng ngày càng nhiều, mà tốc độ tiến vào đến bên trong tinh đan cũng càng lúc càng nhanh, sự phát hiện này khiến cho hắn mừng rỡ không thôi.

Tốc độ hấp thu của hai viên tinh thạch này vẫn chỉ dùng thời gian như trước nó, điểm này Sở Lâm Phong hơi có chút buồn bực, theo lý mà nói, lần này thời gian phải hơn lúc trước mới đúng.

- Ha ha, hóa ra là như vậy, không nghĩ tới người linh ngộ tâm phân nhị dụng lại dùng vào đột phá, bây giờ hẳn người đã là Địa Vũ cảnh tầng bốn rồi nha.
- Cái gì, ta đột phá? Sao ta lại không biết cơ chứ?

Sở Lâm Phong nghe Kiếm linh nói như vậy trong lòng càng thêm kinh ngạc.

- Nhìn xem tinh đan ở trong người người xem có chỗ gì không giống hay không, như vậy mà cũng có thể đột phá đúng là kỳ tài!

Kiếm linh cười nói, Sở Lâm Phong có thể đột phá làm cho nàng cũng rất là cao hứng.

Sở Lâm Phong quan sát tình huống bên trong thân thể một phen, phát hiện ra giờ phút này tinh đan lại lớn hơn không ít so với trước đây, hơn nữa cái bóng Thần Long ở bên ngoài cũng càng rõ ràng hơn nữa.

Còn có một điểm kỳ quái hơn chính là, lúc này Hỗn Độn khí bên trong tinh đan lại có hai phần mười, mình mới hấp thu được hai canh giờ nha. Trước đây gần như hẳn phải hấp thu hơn nửa ngày thì mới có thể làm được như vậy.

Chỉ là có một chỗ Sở Lâm Phong không thể phát hiện ra được, ở phía dưới đan điền của hắn có một tia khí thể màu đen đang lưu chuyển, tuy rằng rất chậm, thể nhưng cũng là đang lưu chuyển.

Sau khi thu hồi thần thức, Sở Lâm Phong cảm thấy cực kỳ hưng phấn, hiện tại hắn đã đột phá đến Địa Vũ cảnh tầng bốn, thực lực của mình sẽ lại có thêm một tầng bảo đảm, chỉ cần là lúc toàn thịnh, như vậy khi đối mặt với cao thủ Địa Vũ cảnh tầng bảy thì hắn cũng không phải sợ hãi.

Ngẫm lại cũng cảm thấy quá đáng sợ, mình lại có thể khiêu chiến vượt cấp khoảng cách lớn như vậy, cái này có thể nói là trước không có, sau này cũng không có người nào làm được như vậy!

Một buổi tối Sở Lâm Phong toàn lực hấp thu Tinh Thần chi lực tinh đan, chuyển hóa Hỗn Độn khí bên trong Địa tinh đan cũng không quá nhanh, sau khi đến hừng đông mới được có sáu thành.

- Chỉ cần hấp thu một buổi tối nữa là có thể khôi phục, chờ truyền tống những huynh đệ này về Thiên Long học viện thì ta sẽ nghĩ biện pháp tiến vào giới của ban loại ưu nhìn xem, cũng không biết tình huống của Tinh Di ra sao rồi.

Sở Lâm Phong lầm bầm nói.

Sau khi trở về, không ít học viên ngồi chung quanh một chỗ trò chuyện say sưa, Lâm Nhược Hi và Dương Nhị cùng Đường Ly thì lại đơn độc ngồi ở một bên, cũng đang nói gì đó.

Nhìn thấy Sở Lâm Phong trở về, mọi người đều đứng lên:

- Trải qua một buổi tối khôi phục, cảm giác của các người ra sao? Không bằng chúng ta dùng chân ở chỗ này thêm một ngày nữa đi?
- Lão đại, ta đã hoàn toàn khôi phục, hấp thu Tinh Thần chi lực trong tinh thạch quả thực rất nhanh, một buổi tối đã hấp thu được một viên, thật là sáng khoái!

Tây Môn Phiêu Tuyết cười nói.

- Ta cũng như vậy, lão đại, chúng ta có nên đi tìm người ban loại ưu của Hải Long học viện khác ở đây hay không?

Ngưu Thiên hỏi.

- Không cần, hai người còn lại đã không đáng để lo lắng nữa. Ta thấy ngày mai mới đi đi, thương thế của Tinh Thần vẫn còn có chút nghiêm trọng, nghỉ ngơi thêm một ngày thì mới có thể yên tâm được.
- Lão đại, ta không có chuyện gì đâu. Đan dược người cho và linh dược mà Kim đại ca đưa cho ta rất hữu hiệu, ta cảm giác đã tốt được bảy phần mười rồi, hiện tại lập tức lên đường đi thôi!

Diệp Tinh Thần cười nói.

Nói xong hắn còn dùng tay nện cho vào ngực của chính mình, nói:

- Ai u!

Ngoài miệng lập tức xuất hiện tiếng kêu:

- Con mà nó, vẫn còn có chút đau!

Mọi người thấy hắn như vậy lập tức cười ha ha, trong lúc nhất thời cảm giác không vui hôm qua đã biến mất sạch sành sanh.

- Được rồi, nếu mọi người không còn chuyện gì, vậy thì lên đường đi! Cửa truyền tống ở phía tây, có lẽ sẽ cách nơi này không quá xa, ta nghĩ chẳng mấy

chốc nữa chúng ta sẽ đến.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Mở cửa truyền tống ra

Vị trí cụ thể của Cửa truyền tống phía tây Sở Lâm Phong đã hỏi qua Kim Ma Ngốc Ứng. Nó cách nơi này khoảng chừng hơn trăm dặm, nếu như tốc độ nhanh thì trước lúc trời tối sẽ có thể chạy tới đó kịp.

Dọc trên đường đi mọi người đều vừa nói vừa cười, gặp phải mấy con ma thú thì cũng đều xung phong nhận việc chém giết. Trên đường bọn họ cũng đã gặp qua học viên của Thiên Long học viện, vốn Sở Lâm Phong muốn để cho bọn họ gia nhập vào đội ngũ của mình, thế nhưng lại bị đám người Đường Ly ngăn cản.

Lý do rất đơn giản, ma tính trên người những người này không đủ, ma tính của chúng ta là thứ mà mọi người dùng máu tươi để đổi lấy, thậm chí không ít học viên còn phải trả giá bằng tính mạng, không thể không công tiện nghi cho người khác được.

Sở Lâm Phong ngẫm lại cũng đúng, không thể để cho những người kia tiện nghi, lòng trắc ẩn vào một số lúc không nên biểu hiện ra thì tốt hơn.

Kim Ma Ngốc Ứng vẫn đứng ở sau lưng Sở Lâm Phong, Tiểu Ảnh cũng bị Sở Lâm Phong thả ra, đứng ở trên vai Kim Ma Ngốc Ứng hết nhìn đồng tới nhìn tây khắp nơi, nó vẫn cảm thấy hiếu kỳ đối với sự vật xa lạ ở chung quanh.

- Lão Kim, đã có Cửa truyền tống, vì sao ngươi không đi ra ngoài cơ chứ?

Trên đường đi Sở Lâm Phong hỏi, vấn đề này vẫn luôn xoay quanh rất lâu ở trong lòng của hắn.

- Ta cũng muốn đi đến thế giới bên ngoài xem một chút, nhưng đáng tiếc cánh Cửa truyền tống kia không có cách nào truyền tống được ta. Mỗi khi ta tiến vào Cửa truyền tống thì sẽ bị một loại lực lượng vô hình bắn trở về, mỗi một lần đều bị thương không nhẹ, vì lẽ đó ta mới không đi thử nữa.

Kim Ma Ngốc Ứng có vẻ rất là bất đắc dĩ.

Trong lòng Sở Lâm Phong cảm thấy rất kỳ quái, dùng thực lực của Kim Ma Ngốc Ứng không ngờ lại không có cách nào xuyên qua được Cửa truyền tống, lẽ nào Cửa truyền tống này có cấm chế gì đó hay sao? Giống như Cửa truyền tống của Thiên Long học viện vậy, chỉ có thể truyền tống Địa Vũ cảnh tầng tám trở xuống.

- Đợi lát nữa ta sẽ xem giúp ngươi một chút, hy vọng có thể mang ngươi rời khỏi nơi này.

Sở Lâm Phong cũng không biết nên trả lời như thế nào, vì vậy chỉ có thể an ủi hắn mà thôi.

Tới lúc chạng vạng mọi người đã đến Cửa truyền tống mà Kim Ma Ngốc Ứng nói, Sở Lâm Phong vừa nhìn thấy Cửa truyền tống này đã cảm thấy, quả nhiên có chút quái lạ.

Từ rất xa đã có thể cảm giác được sóng năng lượng, Cửa truyền tống ở trên mặt đất trống trải, chung quanh có không ít trụ đá, trên mỗi một cái trụ đá đều khắc một chút chữ.

Thân trụ hình tròn, hiển nhiên không phải là xuất phát từ tay của một người, ở hai bên Cửa truyền tống có hai cái bệ đá, trên mặt đài đã bị rêu xanh che kín, hiển nhiên đã rất lâu rồi không có ai tới nơi này.

Sở Lâm Phong định đi tới phía sau Cửa truyền tống này để nhìn một chút, thế nhưng vừa mới đi tới bên cạnh Cửa truyền tống thì đã bị một loại lực lượng vô hình bắn về, cường độ mạnh mẽ không tả nổi, làm cho máu dồn lên trên cổ hắn.

- Lâm Phong, chàng không sao chứ!

Lâm Nhược Hi vội vã tiến lên hỏi.

- Không có chuyện gì, Cửa truyền tống này quả thực rất quái lạ, mọi người cẩn thận một chút, không nên tùy ý chạm vào những cái trụ đá này. Đừng đi tới vị trí song song với Cửa truyền tống này.

Sở Lâm Phong lập tức nói với mọi người.

Dùng thể chất hiện tại của mình mà cũng bị chấn động đến mức tinh lực cuộn cuộn, những người khác rất có thể sẽ bị trọng thương, vấn đề này không thể coi thường được nha.

- Lão đại, người xem xem trên những trụ đá này có viết phương pháp tiến vào Cửa truyền tông hay không.

Một học viên lập tức nói.

Sở Lâm Phong nghe thấy vậy lập tức chạy về phía trước, chữ viết trên trụ đá có chút mờ hồ. Thế nhưng vẫn có thể nhận ra được, ý là muốn thông qua Cửa truyền tông thì nhất định phải để vào năm mươi ma tinh, hơn nữa một lần chỉ có thể truyền tông được một người.

Truyền tông cần ma tinh, chuyện này mọi người đều biết, vấn đề là không có nơi để ma tinh vào. Lúc ở Thiên Long học viện truyền tông vào đây, Từ viện trưởng đã trực tiếp đặt tinh thạch để vào rãnh của Cửa truyền tông, thế nhưng cái Cửa truyền tông này lại trống trơn, căn bản không có khe hở nào cả.

Mọi người đều đang suy tư về vấn đề này, lúc này Tiết Kim Sơn đi tới phía trước Cửa truyền tông rồi ngừng lại, cẩn thận nhìn hai cái bệ đá đã bị rêu xanh che kín ở trước cửa.

- Đại ca cẩn thận, ngàn vạn lần không thể tới gần Cửa truyền tông!

Sở Lâm Phong vội vàng lên tiếng nói, dùng thực lực bây giờ của Tiết Kim Sơn, nhất định sẽ bị trọng thương.

- Không có chuyện gì! Ta sẽ không tới gần nó đâu!

Tiết Kim Sơn quay đầu lại nói.

Những người khác đều nhìn mỗi một hành động của Tiết Kim Sơn, Sở Lâm Phong không đi lên, bởi vì hắn biết, Tiết Kim Sơn là Chủ Kiếm sư, đối phương hiểu được một ít kết cấu của đất đá, dù sao thường thường cũng sẽ có giao thiệp với khoáng thạch nha.

Sau khi nhìn một lúc lâu, dường như hắn đã phát hiện ra cái gì đó mà vội vàng dùng tay gỡ rêu xanh trên một bệ đá. Sau mấy phút, Tiết Kim Sơn có chút kích động nói với Sở Lâm Phong:

- Lâm Phong, người tới đây mà xem, trên đài đá này có gì đó rất là quái lạ!

Sở Lâm Phong vội vã tiến lên, quả nhiên trên cái đài đá bị rêu xanh che khuất kia lại có một cái nút bấm hơi nhô ra, không nhìn kỹ thì sẽ không thể nào dễ dàng nhận ra được.

Sau đó Sở Lâm Phong lập tức đi tới trước một cái bệ đá khác, lại nhanh chóng gỡ rêu xanh trên mặt ra, hắn phát hiện ra cũng có nút bấm như thế:

- Đại ca, liệu nút bấm này có thể chính là cơ quan của cái bệ đá này hay không?

- Có lẽ là vậy, chỉ là không biết có thể gặp nguy hiểm hay không mà thôi, dù sao cái Cửa truyền tông này cũng quá kỳ quái nha.

Tiết Kim Sơn liếc nhìn Sở Lâm Phong rồi mới nói.

- Lâm Phong, Cửa truyền tông này hẳn là một cái Cửa truyền tông cấp thấp. Người kiến tạo ra cái Cửa truyền tông này có khả năng chính là người của Thiên Long học viện các ngươi, hay là người của Hải Long học viện cũng không biết chừng. Chỉ có điều cái Cửa truyền tông này bởi vì quanh năm suốt tháng đứng sừng sững ở vùng hoang dã này, chịu đủ dầm mưa dãi nắng. Vì để tránh cho bị phá hỏng cho nên mới ẩn giấu nơi khuất động Cửa truyền tông. Mà hai cái nút bấm này hẳn là cơ quan để mở Cửa truyền tông ra, ta cảm thấy người nên để con chim lớn kia và người tiến lên, đồng thời khởi động. Như vậy vạn nhất xuất hiện tình huống như thế nào đi nữa thì cũng không đến nỗi trọng thương.

Lúc này Kiếm linh lại nói.

Sở Lâm Phong cẩn thận phân tích, cảm thấy rất có đạo lý, sau đó hắn nói với Tiết Kim Sơn:

- Đại ca, người đi xuống trước đi, bấm nút này không biết có thể có nguy hiểm hay không, mà thực lực của đại ca yếu. Cho nên để cho Lão Kim lên đây đi! Những người khác thì rút ra ngoài năm mươi thước đi!

Âm thanh của Sở Lâm Phong tất cả mọi người đều nghe thấy rất rõ ràng, Kim Ma Ngốc Ứng đi tới rồi nói:

- Lâm Phong, cẩn thận một chút!

Lâm Nhược Hi chạy lo lắng nói.

Hai người liếc mắt nhìn lẫn nhau, sau đó hắn đưa tay đặt lên trên nút bấm kia, chờ gần một phút, thế nhưng lại không có chút phản ứng nào cả.

Sở Lâm Phong nhíu mày nói:

- Kỳ quái, sao lại không có động tĩnh, lẽ nào đây không phải là cơ quan mở Cửa truyền tông ra hay sao?

Kim Ma Ngốc Ứng cũng rất là mờ mịt nhìn về phía Sở Lâm Phong, đối với những đồ vật như là cơ quan, nút bấm này hắn càng một chữ cũng không biết nha.

- Lâm Phong, người thử vận dụng Tinh Thần chi lực xem, hay là nút bấm này cần lực đạo nhất định thì mới có thể khởi động được nha?

Kiểm linh như chuyện gì cũng thông, nàng lập tức lên tiếng nói.

- Lão Kim, dùng một chút Tinh Thần chi lực rồi lại tiếp tục ấn cái nút kia xem!

Sở Lâm Phong vội vàng nói.

Hai người lại một lần nữa ấn xuống nút bấm của bệ đá, Sở Lâm Phong không ngừng đưa Tinh Thần chi lực cuộn cuộn không ngừng trong đan điền lên trên tay, một chuyện kỳ quái lập tức xảy ra.

Ngay khi hần sử dụng Tinh Thần chi lực ấn xuống thì cái nút bấm kia lại có dấu hiệu trôi lên trên, càng dùng sức thì nó lại càng trôi lên trên.

Tinh huống ở bên của Kim Ma Ngốc Ứng cũng giống như vậy, chỉ là nút bấm bên hần đã không thể nói là nút bấm được nữa, bên này dài lên được nửa thước, giống như một cái côn đá nhỏ bé vậy.

Sở Lâm Phong lập tức hiểu rõ:

- Lão Kim, dùng sức ấn xuống, chỉ cần rút cái côn đá này ra thì cấm chế của Cửa truyền tông sẽ được mở ra.

Thực lực của Kim Ma Ngốc Ứng mạnh hơn Sở Lâm Phong, tốc độ côn đá trôi lên cũng nhanh hơn không ít, qua mấy phút, côn đá bên Kim Ma Ngốc Ứng đã dùng trôi lên.

Lúc này Cửa truyền tông ở trước mặt của hần lại có động tĩnh, bắt đầu phát ra tiếng vang lạo xạo, sau đó chậm rãi chuyển động, khi chuyển động một nửa thì lập tức dừng lại.

Tất cả mọi người ở phía xa xa lo lắng nhìn vào, không phải là sợ sệt không thể quay về, mà là lo lắng Sở Lâm Phong gặp phải nguy hiểm gì đó.

- Lão Kim lại đây giúp đỡ!

Cường độ của Sở Lâm Phong không có cách nào hoàn toàn khiến cho côn đá trôi lên, cho nên hần lập tức kêu lên.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 148: Truyền tông rời đi

Có Kim Ma Ngốc Ứng trợ giúp, côn đá ở bên Sở Lâm Phong cũng nhanh chóng trôi lên, sau đó Cửa truyền tông lại một lần nữa phát ra một tiếng vang.

Tiếp theo bắt đầu chậm rãi chuyển động, khi Cửa truyền tông di chuyển tới cửa bên kia thì lập tức dừng lại.

Sở Lâm Phong kinh hi nhìn thấy ở một mặt của Cửa truyền tông này có mấy chỗ hồng, mỗi một chỗ đều to bằng nắm tay, ở chung quanh còn có một chút đồ án.

- Đây chính là nơi để ma tinh vào, cái Cửa truyền tông này đúng là rất khó mở ra, không biết những học viên trước đây làm thế nào, có lẽ bọn họ cũng không có cách nào làm cho cái côn đá kia trôi lên nha!

Sở Lâm Phong trầm nghĩ nói.

Kỳ thực phán đoán của Sở Lâm Phong rất là chính xác, chỉ là hần không biết muốn mở cái Cửa truyền tông này ra thì có hai loại biện pháp, phương pháp của hần là nhanh nhất trực tiếp nhất, nhưng yêu cầu cũng là cao nhất.

Nút bấm trên đài đá là một loại biện pháp, những trụ đá kia kỳ thực cũng là thứ dùng để kích hoạt Cửa truyền tông, phương pháp khá là đơn giản, nhưng cũng là phương pháp bí ẩn nhất.

Vốn là có phương pháp sử dụng, thế nhưng lại bị những học viên trong lòng bất lương trước đây làm hỏng.

Ở đỉnh trụ đá có một chỗ để ma tinh vào, chỉ cần đặt ma tinh vào mỗi một cái trụ đá là có thể mở Cửa truyền tông ra, chỉ là ai lại vô duyên vô cớ bò lên trên đỉnh trụ đá cơ chứ?

Loại biện pháp thứ hai chính là như biện pháp mà đám người Sở Lâm Phong dùng hiện tại, bấm vào nút bấm trên đài đá, thế nhưng lại cần cường độ vô cùng lớn, trên căn bản trong các học viên tiến vào bên trong không ai có thể làm được chuyện này.

Lúc này Sở Lâm Phong đi xuống dưới bệ đá, quay người về phía xa xa nói:

- Mọi người đến đây đi, đã có thể sử dụng được Cửa truyền tống này rồi.

Về vui sướng tràn ngập ở trên mặt của hắn:

- Lão đại, ngươi có trở về hay không?

Diệp Tinh Thần hỏi.

- Ta sao? Ta còn có chuyện phải xử lý, đừng quên đây chính là một lần thi đấu, ta đã đồng ý với viện trưởng, phải thu được vị trí thứ nhất, ta không thể nuốt lời, các ngươi thì nhất định phải trở về, tinh thạch có được lần này, ta nghĩ sẽ làm cho các ngươi nhận được khen thưởng khá hậu hĩnh!

Sở Lâm Phong nói, sau đó lại nhìn tam nữ Lâm Nhược Hi một chút.

Thực lực của Sở Lâm Phong mọi người rõ như ban ngày, bên người còn có ma thú loài chim siêu cấp lợi hại, nếu như hắn không thu được vị trí thứ nhất thì cũng không có gì để nói, mà mọi người đi gia cũng không có ý kiến gì cả.

Trải qua mấy lần tàn sát máu tanh, rất nhiều học viên đều có chút mất hứng, trong lòng rất hy vọng có thể trở về học viện tắm rửa một phen, ngủ một giấc. Sau đó ăn chút đồ ăn mà mình thích nhất.

Sắc mặt của đám người Lâm Nhược Hi và Dương Nhị hơi khó coi:

- Lâm Phong, chúng ta muốn đi theo chàng, chàng đừng bỏ chúng ta lại!

Lâm Nhược Hi nói.

Trong lòng Dương Nhị và Đường Ly đã coi Lâm Nhược Hi là đại tỷ, dù sao nàng là vị hôn thê danh chính ngôn thuận đính hôn cùng với Sở Lâm Phong nha.

- Nhược Hi, đừng đùa giỡn như vậy! Hiện giờ sinh tử của Tinh Di còn chưa biết, ta muốn tiến vào giới của ban loại ưu nhìn xem, các nàng theo ta chỉ có thể trở thành gánh nặng của ta à thôi. Giới của ban loại ưu không phải như giới của ban phổ thông, tùy tiện một người đứng ra đều có năng lực chém giết các nàng. Đến lúc đó các nàng bảo ta bảo vệ ai đây? Nghe lời của ta đi, trở về! Ta hứa với các nàng ta sẽ bình an trở về.

Sở Lâm Phong nói rất nghiêm túc, đây không phải là lúc để bồi dưỡng cảm tình, làm không cẩn thận ngay cả mạng nhỏ của hắn cũng sẽ không còn nha.

Ba nữ đều trừng mắt nhìn Sở Lâm Phong một chút, không tiếp tục nói nữa. Cũng không tiếp tục để ý tới hắn nữa, khiến cho Sở Lâm Phong cảm thấy rất là bất đắc dĩ, nữ nhân đúng là không dễ hầu hạ nha.

- Mọi người xếp thành hàng, từng người từng người đi đến đây! Lão Ngu, ngươi là người thứ nhất! Đừng sợ! Coi như xảy ra điều gì bất ngờ thì ta sẽ nhớ tới ngươi! Cùng lắm thì sau đó ta không ăn thịt trâu là được rồi!

Sở Lâm Phong nói.

- Lão đại, ta... Ta là người phúc lớn mạng lớn, ta chờ ngươi trở về ăn ba cân thịt bò, năm cân rượu lâu năm, cộng thêm một bát mì thịt bò dưa chua.

- Con bà nó! Mau đi đi! Không có chuyện gì đâu!

Sở Lâm Phong cười nói, lão Ngu này cũng có một mặt khôi hài nha.

Ngu Thiên đi tới trước Cửa truyền tống, lấy ma tinh trên người ra rồi để vào trong chỗ trống, sau đó quay đầu lại cười nói:

- Lão đại, ta sẽ chờ ngươi!

Nói xong hắn trực tiếp bước vào Cửa truyền tống, trong nháy mắt đã biến mất ở trước mặt của mọi người.

Nhìn thấy Ngu Thiên tiến vào Cửa truyền tống, những người khác cũng lần lượt bị truyền tống rồi đi. Tam nữ Lâm Nhược Hi và Tiết Kim Sơn là người đi cuối cùng, lúc đi trong mắt tam nữ đều có nước mắt, khiến cho Sở Lâm Phong rất là không nỡ, thế nhưng cũng không còn cách nào khác cả.

- Lão đại, chúng ta sẽ đi đâu đây?

Lúc chỉ còn lại Kim Ma Ngốc Ứng và Sở Lâm Phong thì Kim Ma Ngốc Ứng hỏi.

- Chúng ta đi dạo một chút, nhìn xem có nơi nào kỳ quái hay không, ví dụ như có kết giới hoặc là không gian rung động khá là lớn vậy.

Sở Lâm Phong nói.

Sau đó Kim Ma Ngốc Ứng biến thành bản thể để Sở Lâm Phong ngồi lên trên lưng rồi vọt thẳng về phía mây xanh...

- Tĩnh Di, chờ ta!

Ở trong một cái son cốc rộng rãi có một thiếu niên đang truy đuổi một thiếu nữ đeo khăn che mặt, ở sau người hắn còn có mấy chục người cũng chăm chú theo sát hắn.

- Ngô Tĩnh, ta đã nói bao nhiêu lần rồi. Đừng gọi ta là Tĩnh Di, cái tên Tĩnh Di này chỉ có Sở Lâm Phong mới có thể gọi ta như vậy. Nếu như ngươi còn như vậy thì đừng trách ta không khách khí!

Thiếu nữ dừng bước, tỏ vẻ giận dữ nói.

- Lại là Sở Lâm Phong, rốt cuộc Sở Lâm Phong kia tốt ở điểm nào? Luận dung mạo hắn không sánh bằng ta, luận gia thế bối cảnh hắn cũng không bằng ta. Mà luận thực lực hắn cũng chỉ là học viên ban phổ thông, dựa vào cái gì chứ?

Thiếu niên kia vô cùng tức giận nói.

- Ha ha, không dựa vào cái gì cả, chỉ bằng một điểm, hắn yêu ta, ta cũng yêu hắn, như vậy là đủ rồi!

Lúc thiếu nữ này nói tới Sở Lâm Phong thì trên mặt tràn ngập vẻ hạnh phúc.

Thiếu niên kia không nói chuyện, nhưng trong lòng thì lại cá giận nói:

- Sở Lâm Phong, chung quy sẽ có một ngày ta sẽ khiến cho ngươi phải chết rất thảm!

Lúc này người phía sau thiếu niên này cũng theo tới, một người trong đó nói:

- Ngô Tĩnh, Tư Mã Tĩnh Di, các ngươi không nên chạy loạn. Ở nơi này bất cứ lúc nào cũng sẽ gặp phải ma thú và người của Hải Long học viện, đến lúc đó sẽ rất nguy hiểm!

Tư Mã Tĩnh Di trừng mắt nhìn Ngô Tĩnh một chút, sau đó nói chuyện với kia người:

- Ta cũng không muốn nha, chỉ là tên Ngô Tĩnh này luôn dây dưa không rõ, hi vọng ngươi quản hắn giúp ta.

Người nói chuyện là Triệu Phi xếp hạng thứ nhất trên cao thủ bảng trong Thiên Long học viện, người này bình thường rất là biết điều, cả ngày ngoại trừ tu luyện thì vẫn là tu luyện, có người nói hắn đã đột phá tới Địa Vũ cảnh tầng sáu.

Ngô Tĩnh cũng không dám đắc tội với người này, Tư Mã Tĩnh Di nói ra chuyện này khiến cho hắn có một loại cảm giác rất là vô lực.

- Ngô Tĩnh, sau này ngươi không nên như vậy nữa. Trên đường đi ngươi thường thường khiến cho Tư Mã Tĩnh Di tức giận, ta hi vọng chuyện này không cần có lần sau, nếu không ta sẽ mặc kệ, để một mình ngươi bôn ba trong này.

Triệu Phi lớn tiếng nói.

- Ta biết rồi Triệu đại ca, lần sau ta sẽ không làm thế nữa!

Ngô Tĩnh rất không tình nguyện nói, đối với Triệu Phi, hắn giận mà không dám nói gì cả.

- Sắc trời cũng không còn sớm, chúng ta đi tìm một chỗ ngủ đi. Nơi quý quái này khắp nơi đều tràn ngập nguy hiểm, ma thú cũng rất là lợi hại, Ngô Tĩnh đêm nay ngươi canh gác, những người khác thì dành thời gian khôi phục Tinh Thần chỉ lực trong cơ thể đi.

Triệu Phi tiếp tục nói.

Sau đó mọi người tiếp tục đi về phía trước, bên trong nhóm người của Tư Mã Tĩnh Di chỉ có một nữ nhân như nàng, làm cho nàng cảm thấy rất không quen.

- Lâm Phong, ngươi ở đâu? Đi vào đã được nhiều ngày như vậy, ngươi đã hoàn thành nhiệm vụ rồi trở về chưa? Ta rất nhớ ngươi!

Trong lòng nàng lâm bầm nói.

Lúc này đột nhiên từ đằng xa truyền đến một tiếng rống giận dữ của ma thú, khiến cho tất cả mọi người dừng bước...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 149: Nguy cơ của tư mã tĩnh di

Triệu Phi nhìn phương hướng âm thanh truyền tới một chút sau đó mới nói:

- Nghe âm thanh của ma thú này đã biết đầu ma thú này không phải bình thường, chúng ta phải cẩn thận một chút, nếu như có thể thì nên đi đường vòng thì hơn.

- Phi Ca, người là đệ nhất cao thủ của học viện chúng ta nha, lẽ nào người cũng biết sợ sao?

Một người học viên trong đó cười nói, rất rõ ràng hắn đang nhỉnh hót Triệu Phi này.

Triệu Phi liếc mắt nhìn người nói chuyện này, sau đó nói:

- Đệ nhất cao thủ? Đệ nhất cao thủ gặp phải ma thú cấp sáu, cấp bảy thì cũng chỉ có con đường trốn mà thôi. Đừng quên đạo sư đã nói qua, ở trong này có ma thú cấp bảy tồn tại, lúc nào cũng phải cẩn thận, nếu không tới lúc chết như thế nào cũng không biết.

Mọi người nghe xong trong lòng đều nghĩ đến mà sợ, vốn bọn họ tưởng rằng theo Triệu Phi thì sẽ có thể bình an vô sự, thế nhưng nghe hắn vừa nói như vậy thì mọi người đã biết đối phương cũng không nắm chắc.

- Các người ở chỗ này chờ ta một chút, ta đi xem xem tình huống thế nào. Nếu như không phải ma thú lợi hại thì chúng ta sẽ chém giết nó, nếu ngược lại thì phải đi đường vòng tránh xa khỏi nó.

Triệu Phi nói xong mang theo một đạo tàn ảnh biến mất ở trước mặt của mọi người.

Trong lòng Tư Mã Tĩnh Di cũng có chút bận tâm, đi vào đây đã hơn mười ngày, mình và những người này hợp lực săn giết được mấy trăm con ma thú, lợi hại nhất trong đó chính là ma thú cấp năm. Mà như vậy mọi người cũng đã đánh rất vất vả rồi, nếu như thật sự gặp phải ma thú cấp sáu thậm chí ma thú cấp bảy như Triệu Phi nói, không biết bọn họ có thể toàn thân trở ra hay không.

Thứ duy nhất làm cho trong lòng nàng không nở chính là Sở Lâm Phong không có ở bên cạnh nàng. Nếu như Lâm Phong ở bên cạnh, coi như nàng bị ma thú giết thì nàng cũng không có gì hối hận. Chỉ là tình huống như thế sẽ không xuất hiện, bởi vì chỉ cần Sở Lâm Phong ở đây thì hắn sẽ cố gắng hết sức để bảo vệ nàng.

Triệu Phi chạy như điên, một lát sau bắt đầu thả chậm bước chân lại, bởi vì hắn đã nghe thấy động tĩnh mà ma thú làm ra ở cách đó không xa.

Sau khi tiến lên mấy trăm thước hắn mới ngừng lại, một con ma thú thể tích như một ngọn núi nhỏ đang đi tới chỗ hắn, dáng vẻ rất là cổ quái, khá giống lang lại có chút như là hổ vậy.

- Con bà nó, đây là ma thú gì vậy, thể tích lại khổng lồ như vậy, ma thú này chỉ ít cũng là ma thú cấp sáu, không, là ma thú cấp bảy nha!

Trong lòng Triệu Phi giật mình nói.

Lần thứ nhất nhìn thấy ma thú khủng bố như vậy, dù hắn là đệ nhất cao thủ của Thiên Long học viện thì cũng có chút thất kinh, hắn lập tức xoay người lại, liều mạng chạy trốn.

Đầu ma thú thể tích khổng lồ kia cũng nhìn thấy Triệu Phi, trong miệng phát ra một tiếng rống giận rung trời, sau đó nó nhanh chóng đuổi theo.

Tốc độ của Triệu Phi rất nhanh, nhưng tốc độ của ma thú này càng nhanh hơn. Khoảng cách giữa hai người nhiều nhất cũng chỉ cách xa nhau hai trăm thước, không tới một phút đã bị rút ngắn mấy chục thước.

Ngay khi khoảng cách của ma thú với Triệu Phi còn năm mươi thước thì bóng người của Triệu Phi xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người, rất nhanh mọi người đã nhìn thấy ma thú to lớn phía sau hắn.

- Trời, Phi ca lại đưa tới ma thú lớn như vậy, Phi ca muốn chết hay sao vậy?

Một người học viên có phản ứng rất nhanh, sau khi nói xong lập tức quay đầu bỏ chạy.

- Mọi người chạy mau!

Lúc này âm thanh của Triệu Phi mới truyền vào trong tai của mọi người.

Nhìn ma thú có thể tích khổng lồ phía sau lưng của Triệu Phi, trong lòng Tư Mã Tĩnh Di tức thì lóe lên một loại cảm giác tuyệt vọng, nàng cảm giác lần này rất có thể mình sẽ mất mạng ở nơi này.

Có mấy học viên chạy đi, thế nhưng đa số người vẫn ở lại, không phải bọn họ ngốc mà là nếu như mình chạy thì Triệu Phi sẽ chân chính gặp phải nguy hiểm, lúc này mới thể hiện ra được tinh thần đoàn đội chân chính.

Lúc này Triệu Phi thở hắt hắt đi tới trước mặt mọi người, lại giật mình hỏi:

- Vì sao các ngươi không chạy, ma thú này không phải là tồn tại mà chúng ta có thể chém giết được đâu.

- Chúng ta rất muốn chạy, thế nhưng nếu như bỏ lại một mình ngươi thì sao chứ? Nếu như ma thú này lợi hại như ngươi nói, coi như chúng ta chạy trốn thì cũng sẽ bị đuổi theo rất nhanh. So với như vậy còn không bằng thử xem có thể chém giết được nó hay không thì hơn!

Một người học viên nói.

Học viên này ở trong Thiên Long học viện vẫn rất có tên tuổi, thực lực ở trên bảng xếp hạng xếp hạng thứ ba, so với Ngô Tinh còn lợi hại hơn một chút, tên gọi là Liễu Toàn.

Trong lòng Triệu Phi cảm động, thời điểm nguy hiểm thì mới có thể để lộ ra tình nghĩa huynh đệ giữa nam nhân với nhau nha.

Ma thú càng ngày càng gần, tuy rằng trong lòng mọi người căng thẳng nhưng không lùi bước, tất cả đều lấy ra binh khí của mình, chuẩn bị cùng chiến một trận.

- Được! Rất tốt! Hôm nay chúng ta sẽ gặp ma thú cấp cao này, coi như chết trận cũng đáng nha!

Lúc này Triệu Phi cười nói.

Lúc này ma thú đã đi tới trước mặt của mọi người, cũng không có trực tiếp nhào lên bắt đầu công kích mọi người mà dừng lại ở vị trí cách đó mười thước, đôi mắt thật to đang nhìn kỹ mọi người.

Khi Triệu Phi và những người khác đang chuẩn bị động thủ thì đầu ma thú kia lại đột nhiên nói ra một câu:

- Sự can đảm của các ngươi không tệ, lại dám ở lại chỗ này, các ngươi muốn đồng thời giết ta sao?

Lần đầu tiên nghe thấy ma thú mở miệng nói tiếng người, tất cả mọi người kinh ngạc đến ngây người, giống như lúc trước lần đầu tiên đám người Sở Lâm Phong nghe thấy Kim Ma Ngọc Ứng nói chuyện vậy.

Trong lòng lại càng trở nên khủng hoảng, ma thú có thể mở miệng nói tiếng người chỉ ít cũng là ma thú cấp bảy, đối mặt với tồn tại như vậy bọn họ không có một chút cơ hội sống sót nào cả.

Triệu Phi nhìn về mặt kinh hãi của mọi người một chút, sau đó lại nói:

- Chúng ta chỉ đi ngang qua mà thôi, không nghĩ tới lại đụng phải tiền bối, dùng thực lực của chúng ta tự nhiên không xứng để đối địch với tiền bối nha.

Vào một số thời khắc, nâng đối phương lên cao sẽ tạo ra hiệu quả rất tốt, tuy rằng ma thú này có thể mở miệng nói tiếng người, thế nhưng dù sao cũng là ma thú, về mặt tâm trí nhất định sẽ không bằng nhân loại được. Đây là suy nghĩ ở trong lòng của Triệu Phi.

Đầu ma thú kia đang đưa cái đầu to lớn của mình, thân thể trong nháy mắt tỏa ra một loại uy thế khiến cho người ta nghẹt thở, uy thế như vậy đến từ chính bản thân của ma thú, từ lúc sinh ra đã có, khiến cho đám người Triệu Phi lo lắng không thôi.

- Tiểu tử, bản hồ không bị ngươi lừa đâu, ở đây ta chính là vương giả. Các ngươi đã chém giết vô số con dân của ta, ngươi nói xem ta có nên nuốt toàn bộ các ngươi vào trong bụng hay không đây?

- Ngươi là tồn tại cao cao tại thượng, chúng ta không phải là đối thủ của ngươi, chúng ta không còn lời nào để nói, nhưng muốn chúng ta bó tay chịu trói thì chúng ta lại không làm nổi, ngươi muốn nuốt, vậy ngươi cứ thử xem!

Lúc này Tư Mã Tinh Di đột nhiên nói.

Tất cả mọi người đều có chút oán giận nhìn Tư Mã Tinh Di, tiểu nữ này nói ra lời này không phải là chọc giận đối phương sao, đây hoàn toàn là đang tìm cái chết nha.

- Tiểu nữ này, lá gan của ngươi không nhỏ nha, bản hồ yêu thích. Chỉ là không biết dung mạo của ngươi ra sao, không ngại tháo khăn xuống để bản hồ nhìn xem, nếu như bản hồ ta cao hứng thì cũng có thể buông tha cho các ngươi.

Ma thú cự hồ tiếp tục nói.

- Đừng hòng, ngươi còn chưa xứng!

Tư Mã Tinh Di lập tức nổi giận, không ngờ nàng lại bị một ma thú dùng lời nói khinh bạc, chuyện này quả thật không có cách nào tin tưởng được, mà hiện tại nó lại xảy ra ở trên người nàng.

Đột nhiên ma thú cự hồ kia lắc mình, trên người hiện ra một đạo ánh sáng màu xám, tiếp theo một thanh niên tuổi tác ước chừng ba mươi xuất hiện ở trước mặt của mọi người.

Ma thú biến ảo thành hình người lại một lần nữa khiến cho mọi người kinh ngạc đến mức ngây người, rất nhiều người đều cho rằng bọn họ đang nằm mơ,

nhưng bây giờ nó lại xuất hiện ở mắt trước mặt bọn họ rất là chân thực.

Chỉ thấy đối phương vung tay lên, một đạo kinh phong to lớn thổi tới, lập tức Tứ Mã Tinh Di trực tiếp bị kinh phong thổi bay ra ngoài, giống như có một bàn tay vô hình nắm lấy nàng, khiến cho nàng không nhúc nhích được mà đứng ở giữa không trung.

Mà lúc này cái khăn ở trên mặt nàng cũng đã rơi xuống, một dung mạo tuyệt thế xuất hiện ở trước mặt của mọi người...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 150: Tìm kiếm lối vào kết giới

Lúc này Sở Lâm Phong đang ở giới của ban bình thường, đang ngồi ở trên lưng Kim Ma Ngốc Ứng nhanh chóng phi hành. Mắt nhìn cảnh vật phía dưới lóe lên một cái ở trước mắt rồi biến mất, làm cho khát vọng đối với thực lực của hắn lại một lần nữa sâu sắc thêm.

Bởi vì sau khi đột phá Thiên Vũ cảnh thì lực lượng thiên địa sẽ chuyển thành Tinh Thần chi lực, khi đó có thể khống chế thân thể của mình trôi nổi bồng bềnh ở giữa không trung mà bay lên trên trời. Tuy rằng tốc độ không sánh được với Kim Ma Ngốc Ứng hiện tại, thế nhưng cũng không biết nhanh hơn bao nhiêu lần so với Di Hình hoán ảnh hiện tại.

- Lão Kim, phi hành nửa ngày rồi ngươi đã phát hiện ra nơi nào có điểm kỳ quái nào đó hay không?

Lúc này Sở Lâm Phong lên tiếng hỏi.

- Giới này rất là lớn, ta tạm thời còn không phát hiện ra được, chỉ là có một chỗ có chút kỳ quái, ta cảm thấy rất có thể chính là nơi mà chúng ta muốn đi.

Kim Ma Ngốc Ứng nói.

Sở Lâm Phong có chút im lặng, ban đầu hỏi hắn không biết, lúc này lại nói biết, ngươi chơi ta sao?

- Có còn xa lắm không?

- Qua chừng nửa canh giờ nữa sẽ đến.

Bên tai có tiếng gió vù vù vang vọng, chỉ trong chớp lát Kim Ma Ngốc Ứng đã từ trên không trung rơi xuống, Sở Lâm Phong từ trên lưng nó nhảy xuống rồi hỏi:

- Đến rồi sao?

- Ở ngay phía trước, nơi này ta gần như hơn trăm năm rồi chưa tới, cho nên có lẽ sẽ không sai.

Kim Ma Ngốc Ứng nói xong kim quang trên người lóe lên rồi biến hóa thành dáng vẻ của một hán tử trung niên.

Sở Lâm Phong cẩn thận nhìn hoàn cảnh chung quanh một chút, ngoại trừ cây ra thì chính là núi, không có chỗ nào kỳ lạ cả.

Kim Ma Ngốc Ứng đi ở phía trước, không lâu sau đã đi tới dưới một chân núi rồi ngừng lại, hắn nói:

- Lão đại, ta nghĩ lối vào giới sẽ ở ngay đây, bởi vì ta nhớ lúc trước ta từ nơi này đi ra nha?

Sở Lâm Phong nhìn vách núi trước mặt một chút sau đó mới hỏi:

- Ngươi từ nơi này đi ra? Trăm năm trước sao?

- Không sai, chính là chỗ này, tuy rằng đã qua trăm năm, nhưng ta vẫn có thể cảm ứng được khí tức mà năm đó ta để lại chỗ này, chỉ là lối vào ta lại không thể xác định được rõ ràng mà thôi.

Kim Ma Ngốc Ứng nói.

Sở Lâm Phong tỏ rõ vẻ nghi hoặc nhìn tên này, lời này của hắn quả là trêu ngươi người khác nha. Khí tức trăm năm trước mà còn có thể cảm ứng được, thần nhân nha, ô là chim thần, làm sao có khả năng được chứ? Thế nhưng hắn lại không thể không tiếp nhận sự thực khó tin này.

- Lão Kim, không phải ngươi vẫn ở nơi kia trông coi Hòa Liên Hoa ngàn năm hay sao? Vì sao lại nói trăm năm trước ngươi từ nơi này đi ra chứ?

Sở Lâm Phong hỏi, trên người tên này có quá nhiều nghi hoặc, rất nhiều chuyện rất là mâu thuẫn với nhau.

- Trước đây nơi này không có vách ngăn, thế nhưng không biết vì sao trăm năm trước lại đột nhiên xuất hiện giới, làm cho khu vực hoạt động của chúng ta nhỏ đi, lúc đó hẳn là ta ở trong khu vực của ban loại ưu mà ngươi nói đi!

Kim Ma Ngọc Ứng nói tới chuyện này lại có chút bất đắc dĩ, có lẽ là tức giận bởi vì bị hạn chế tự do.

Dường như Sở Lâm Phong đã hiểu ra, nơi này vốn là một cái khu vực hoàn chỉnh, thế nhưng trăm năm trước đột nhiên lại có người phân chia khu vực này ra thành bốn cái giới, đây là do cao thủ của Thiên Long học viện hoặc là Hải Long học viện làm ra.

Mà phân khu vực này hóa thành bốn cái giới, như vậy kết giới này sẽ phải lớn bao nhiêu, chuyện này Sở Lâm Phong không dám nghĩ tới. Thế nhưng có một điểm mà hẳn có thể xác định được, đây nhất định là do cao thủ làm ra, chí ít là cường giả Thiên Vũ cảnh, thậm chí cũng có thể là Thần Vũ cảnh.

- Sao ngươi lại đi ra khỏi nơi đó được chứ?

Đây là một vấn đề rất mấu chốt, Sở Lâm Phong nhất định phải biết được. Nếu không mình sẽ không có cách nào tiến vào trong đó được, tuy rằng Kiếm linh Nguyệt nhi đã nói chỉ cần đánh vỡ kết giới này thì có thể tiến vào, thế nhưng vấn đề là đánh vào ở nơi nào, phá như thế nào chứ.

- Lúc ta và Độc Giác Ma Giao cùng Phi Thiên Ma Hồ đánh nhau thì trong lúc vô tình xuất hiện, chỉ biết rằng lúc đó chúng ta đánh nhau rất lợi hại, núi lở đất nứt, chúng ta đều bị trọng thương. Trong lúc bất tri bất giác đã xuất hiện ở nơi này, người xuất hiện lúc đó còn có Độc Giác Ma Giao nữa.

Kim Ma Ngọc Ứng nói tới chỗ này trên mặt hiện lên vẻ giật mình.

Độc Giác Ma Giao thì Sở Lâm Phong biết, chính là con rắn lớn kia:

- Vậy ngươi nói Phi Thiên Ma Hồ ở trong đó, Tử Ma Lôi Hồ ở nơi nào?

- Cũng ở đó, chỉ có điều nàng rất ít khi ra ngoài. Chỉ là coi như nàng xuất hiện thì ngươi cũng không có cách nào nhận ra được nàng chính là Tử Ma Lôi Hồ.

- Điểm ấy ta tin, nếu như ngươi không hiển hiện ra bản thể của ngươi thì ta cũng không biết ngươi chính là ma thú vừa bay khi nãy.

Sở Lâm Phong nói.

- Chỗ lợi hại nhất của nàng chính là ảo thuật, nàng có thể biến ảo thành dáng vẻ của bất kể người nào, bao gồm cả ngươi, đối với ma thú chúng ta thì bản lĩnh này của nàng không có tác dụng, mùi vị trên người đã bán đứng nàng. Thế nhưng đối với nhân loại các ngươi thì lại không giống, các ngươi không có cách nào phân biệt ra được mùi vị này.

Kim Ma Ngọc Ứng nói.

Trong lòng Sở Lâm Phong cả kinh, lại còn có chuyện quái dị như vậy, hi vọng mình không nên gặp phải đối phương, nếu không nhất định sẽ có phiền phức xảy ra.

Sở Lâm Phong đi đi lại lại mấy lần ở trước vách núi đá, sau đó lại hỏi:

- Làm sao để đi vào trong đây? Lẽ nào chúng ta cũng đánh nhau? Một cái tát của ngươi không phải sẽ đập chết ta sao?

- Sao ta có thể động thủ với lão đại được chứ, để ta xem một chút xem liệu có thể trực tiếp công kích, làm cho kết giới này mở ra hay không.

Kim Ma Ngọc Ứng nói.

Lúc này trong đầu của Sở Lâm Phong vang lên âm thanh của Kiếm linh Nguyệt nhi:

- Lâm Phong, lối vào của kết giới không phải ở vị trí này, cần phải tiến lên thêm mười thước, ngươi cần thận để tâm quan sát thì sẽ có thể cảm ứng được sóng năng lượng. Công kích vào nơi có gợn sóng thì sẽ có thể phá tan kết giới này, hiện giờ có để con chim gỗ này san bằng ngọn núi cũng không có tác dụng gì.

Bản lĩnh của Kiếm linh Sở Lâm Phong hiểu rất rõ, hẳn vội vàng nói với Kim Ma Ngọc Ứng:

- Lão Kim, đợi lát nữa hãy công kích, ta cảm giác vị trí công kích của ngươi không đúng, có thể phải tiến thêm lên một chút nữa nha.

- Vì sao lão đại lại nói như vậy?

Kim Ma Ngọc Ứng có chút giật mình hỏi.

Đương nhiên Sở Lâm Phong sẽ không nói là do Kiếm linh Nguyệt nhi nói cho hắn biết:

- Là Tiểu Ảnh nói cho ta, dường như nó đã phát hiện ra được một chút manh mối gì đó.

Sở Lâm Phong chỉ có thể dùng Tiểu Ảnh để nói qua loa lấy lệ lừa Kim Ma Ngốc Ứng mà thôi. Dù sao thánh thú có một ít năng lực mà mọi người không biết, thân là ma thú cho nên tự nhiên hắn cũng hiểu rất rõ.

- Ô, hóa ra là như vậy sao? Tiểu Ảnh lão đại phán đoán chắc chắn sẽ không sai.

Kim Ma Ngốc Ứng lập tức nói, sau đó hắn lập tức đi về phía trước.

- Chủ nhân, ta không có cái bản lĩnh kia, người quá giỏi hoạt!

Âm thanh của Tiểu Ảnh xuất hiện ở trong đầu của Sở Lâm Phong.

- Ha ha, chấp nhận một chút để qua loa lấy lệ với con chim ngốc này, nhất định hắn sẽ tin tưởng lời này.

Sở Lâm Phong nói xong cũng đi tới chỗ mà Kiếm linh nói, sau đó bắt đầu dùng thần thức để quan sát chung quanh.

Tra một hồi lâu cũng không phát hiện ra được cái gì, Sở Lâm Phong nhụt chí, nhưng Kiếm linh lại không cho hắn dừng, cho nên trong khoảng thời gian ngắn hắn không biết nên làm như thế nào cho phải.

- Dụng tâm đi quan sát, giống như người lĩnh ngộ tâm phân nhị dụng vậy, dụng tâm đi thăm dò thử xem.

Kiếm linh Nguyệt nhi lên tiếng nói.

Sở Lâm Phong không nói gì, Kim Ma Ngốc Ứng cũng không có động tĩnh gì cả. Hắn đang nhìn Sở Lâm Phong nhắm mắt lại, dường như đang suy tư gì đó cho nên cũng không muốn đi quấy rối. Hắn cho rằng Sở Lâm Phong đang giao lưu cùng Huyết Ảnh cuồng sư.

Sở Lâm Phong chậm rãi vứt bỏ tạp niệm trong lòng, dụng tâm đi cảm thụ biến hóa ở chung quanh. Lúc mới bắt đầu hắn chỉ có thể cảm giác được tiếng gió ở chung quanh, tiếng côn trùng kêu trong bụi cỏ và tiếng tim của mình đập.

Dần dần hắn phát hiện ra những thanh âm này chậm rãi biến mất, sau đó ngay cả tiếng tim đập của hắn cũng đã biến mất, cả người giống như linh hồn đã rời khỏi thân thể, đang trôi nổi bồng bềnh ở trên không trung.

Loại cảm nhận kia hắn chưa từng có, không có một tia tạp niệm không có bất kỳ vui sướng đau buồn nào cả. Giống như là mình là không khí, đã hoàn toàn dung nhập vào trong đó.

Lúc này dường như Sở Lâm Phong đã cảm giác được cái gì đó, từng tia gọn sóng ở phía trước đang truyền đến...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151: Phá tan lối vào kết giới

Sở Lâm Phong hoàn toàn vui đầu vào trong cảnh giới vong ngã, cảm giác này rất là vi diệu, đột nhiên từng tia gọn sóng một nhẹ nhàng xuất hiện ở trước mặt của hắn.

Vị trí ở trước mặt cách hắn chừng năm thước, phạm vi của gọn sóng không lớn, chỉ có phạm vi chừng một thước, nói là gọn sóng cũng không trọn vẹn lắm, chỉ là có chút phần tử nguyên tố trong không khí nhảy lên khá là lợi hại mà thôi.

Trên mặt Sở Lâm Phong hiện lên vẻ vui vẻ, hắn lập tức mở mắt ra, quay về phía Kim Ma Ngốc Ứng nói:

- Lão Kim, ta biết vị trí chính xác lối vào của kết giới này rồi, người thử công kích vị trí năm thước cách người mà xem, nhớ dùng tới công kích lợi hại nhất đó.

Kim Ma Ngốc Ứng tỏ rõ vẻ nghi hoặc nhìn về phía Sở Lâm Phong, không rõ hắn nói cái gì, nơi trước mặt hắn năm thước căn bản không có bất kỳ vật gì, vị trí vách núi cách mình có ít nhất mười thước, khiến cho hắn hoài nghi có phải đối phương đã nói nhầm rồi hay không.

- Lão đại, nơi này căn bản không thứ gì cả, người bảo ta công kích thế nào đây?

Kim Ma Ngốc Ứng nghi hoặc nói.

- Người cho rằng lối vào của kết giới ở trên vách núi đúng không, lối vào của kết giới này ở ngay trong không khí, người cứ công kích là được rồi, nếu như xuất hiện lực phản chấn thì sẽ không sai.

Sở Lâm Phong nói.

Kim Ma Ngọc Ứng bán tín bán nghi liếc mắt nhìn Sở Lâm Phong một cái sau đó nhanh chóng vung ra một quyền công kích vào vị trí mà Sở Lâm Phong đã nói.

Sở Lâm Phong thấy rõ một tầng ánh sáng màu vàng óng trên nắm tay của Kim Ma Ngọc Ứng, khi vùng quyền không gian lại phát ra tiếng ùng ùng rất nhẹ nhàng, đây là do tốc độ ra quyền quá nhanh, Tinh Thần chi lực trên nắm tay và phần tử nguyên tố trong không gian ma sát sinh ra âm thanh như vậy.

Kim Ma Ngọc Ứng đánh ra một quyền này, cũng không xuất hiện tiếng nổ vang rền như trong tưởng tượng, cũng không có lực phản chấn mà Sở Lâm Phong nói, giống như đá chìm vào biển lớn vậy, một quyền này hoàn toàn không có chỗ dừng sức, giống như là vung lên không, lãng phí khí lực vậy.

- Lão đại, không có phản ứng nha, nếu như một quyền này của ta oanh kích lên trên vách núi này thì chí ít cũng có thể đánh nát một nửa vách núi này. Thế nhưng lần này lại không có chút sức gì cả, có phải người đã tính sai rồi hay không?

Kim Ma Ngọc Ứng buồn bực nói, loại cảm giác tay trắng trở về này quả thực khiến cho người ta khó có thể tiếp thu được.

Trong lòng Sở Lâm Phong cũng rất kỳ quái, tại sao lại không có phản ứng cơ chứ? Chẳng lẽ mình phán đoán sai lầm? Hẳn là không nha, chung quanh cũng chỉ có nơi đó mới xuất hiện gợn sóng nhẹ nhàng mà thôi.

- Người chờ một chút, ta nhìn lại một chút!

Sở Lâm Phong nói, hẳn cũng không biết nên giải thích cho Kim Ma Ngọc Ứng như thế nào.

- Nguyệt Nhi tỷ tỷ, sao lại không có phản ứng cơ chứ? Có phải là ta đã tính sai rồi hay không?

Sở Lâm Phong thầm hỏi ở trong lòng, dù sao xưa nay mình chưa bao giờ gặp qua thứ nào quý dị như vậy, kết giới vô hình trước đây càng là thứ nghe cũng chưa từng nghe qua.

- Tin tưởng vào phán đoán của mình, tin tưởng vào cảm giác của tâm thì mới không sai. Muốn phá tan kết giới lối vào của kết giới này không phải là một thoáng là có thể loại bỏ được, người bảo con chim kia công kích mấy chục lần nữa thì có lẽ sẽ xuất hiện hiệu quả mà người muốn nhìn thấy.

Kiểm linh Nguyệt nhi nói.

Sau khi có đáp án, về mặt phiền muộn của Sở Lâm Phong biến mất không còn tăm hơi đâu nữa:

- Lão Kim, chính là vị trí này, lối vào của kết giới không phải là lập tức mở ra được, người cứ suy nghĩ một chút xem lúc trước các người đánh bao lâu mới phá tan được chứ? Cho nên lần này còn cần phải tiếp tục cố gắng, ta tin người có thể làm được.

Kim Ma Ngọc Ứng bán tín bán nghi nhìn Sở Lâm Phong nói:

- Thật sao? Vậy ta sẽ công kích nữa thử xem.

- Liên tục công kích, nhất định sẽ xuất hiện biến hóa, tin tưởng ta sẽ không sai!

Sở Lâm Phong cười nói.

Tiếp đó Kim Ma Ngọc Ứng tiếp tục vung nắm đấm lên, mỗi một lần vung lên hẳn đều nhìn về phía Sở Lâm Phong, thậm chí còn lắc đầu một cái, là ý nói không có phản ứng, người phán đoán sai rồi, lãng phí Tinh Thần chi lực của ta.

Lúc này Sở Lâm Phong bất đắc dĩ cười cười, giờ phút này hẳn cũng đã hết cách rồi, chỉ có thể chờ đợi, chờ công kích đạt tới mức độ nhất định sẽ xuất hiện kỳ tích.

Sau khi Kim Ma Ngọc Ứng công kích quyền thứ hai mươi thì hẳn cảm giác Tinh Thần chi lực của mình đã tiêu hao gần như một nửa, hẳn buồn bực nói:

- Lão đại, nếu cứ tiếp tục như vậy không phải là biện pháp, coi như ta dùng hết Tinh Thần chi lực trong cơ thể cũng không có cách nào phá tan được lối vào kết giới mà người nói.

- Ô, vậy người nghỉ ngơi một chút đi, để cho ta tới công kích thử xem!

Sở Lâm Phong cũng không muốn Kim Ma Ngọc Ứng tiêu hao quá lớn, như vậy trong lòng hẳn sẽ băn khoăn.

Công kích mạnh nhất của Sở Lâm Phong chính là một kiếm bình thân không có gì lạ, nhưng đối với Hỗn Độn khí trong cơ thể lại có tiêu hao quá lớn. Thứ duy nhất hiện tại hẳn có thể sử dụng cũng chỉ có tâm phân nhị dụng Tâm kiếm mà hẳn vừa mới lĩnh ngộ, tiêu hao của Tâm kiếm sẽ nhỏ hơn một chút.

Nếu như có thể làm cho Tâm kiếm này hợp hai làm một, như vậy uy lực hẳn sẽ càng lớn hơn nữa, trong lòng hẳn đột nhiên hiện ra suy nghĩ như vậy.

Nhắm mắt lại, hai tay chậm rãi duỗi ra, Hỗn Độn khí trên Địa tinh đan trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, chậm rãi đưa vào trong ngón tay.

Kiểm do tâm sinh, lấy tâm ngự kiếm, tâm phân nhị dụng, Sở Lâm Phong bỗng nhiên mở mắt ra, hai tay đồng thời sử dụng Tâm kiếm, trên đầu ngón tay

có hai đạo kiếm khí vô hình công kích về phía vị trí nằm thước ở trước mặt hắn.

Sở Lâm Phong có thể cảm giác được rõ ràng hai đạo kiếm khí này cũng không có hợp hai làm một, vẫn còn khoảng cách xa nhau chừng một thước, điều này làm cho hắn có chút ngoài ý muốn. Vốn hắn tưởng rằng chuyện này rất dễ dàng, thế nhưng không nghĩ tới lại khó khăn như thế.

Tâm kiếm của Sở Lâm Phong vẫn như đá chìm vào trong biển lớn, lúc này Kim Ma Ngốc Ứng cười nói:

- Ta không có lừa gạt ngươi chứ, lão đại, nhất định ngươi đã làm rồi.

- Để ta thử lại lần nữa!

Sự tín nhiệm đối với Kiếm linh, cùng tâm lực của mình nhận biết cho nên Sở Lâm Phong tin tưởng mình tuyệt đối không có phán đoán sai.

Lại một lần nữa lấy tâm ngự kiếm, dùng tâm phân nhị dụng để sử dụng Tâm kiếm, chỉ là lần này Sở Lâm Phong cảm giác được khoảng cách giữa hai đạo kiếm khí lại gần thêm không ít.

Chỉ là lần này Sở Lâm Phong cảm giác công kích về phía trước, tuy rằng không phát ra âm thanh, nhưng lại có một luồng lực phản chấn to lớn truyền đến, đẩy lui hắn mấy bước mới có thể đứng vững được.

- Có hi vọng!

Đây là phản ứng đầu tiên trong lòng của Sở Lâm Phong! Lối vào của kết giới sẽ ở ngay đây.

Kim Ma Ngốc Ứng nhìn thấy Sở Lâm Phong lại vô duyên vô cớ lùi về phía sau mấy bước rồi hỏi:

- Lão đại, ngươi lùi vài bước làm cái gì vậy?

Sở Lâm Phong cười cười nói với hắn:

- Lão Kim, ngươi công kích một lần nữa đi, chỉ công kích một lần nữa thôi, nếu như lần này còn không có phản ứng thì chúng ta sẽ từ bỏ, được chứ?

- Được, đây chính là ngươi nói đó nha.

Kim Ma Ngốc Ứng lập tức nói, hắn lại lập tức vận chuyển Tinh Thần chi lực trong cơ thể, nhanh chóng đánh ra một quyền.

Sở Lâm Phong cảm giác trên ngực có tinh lực bốc lên, nói:

- Muội muội nó! Lực phản chấn này đúng là rất lớn, lần này Lão Kim ngươi cũng sẽ ném thử một chút, để xem ngươi còn nói lung tung được nữa hay không.

Sở Lâm Phong lùi qua một bên, chuẩn bị xem trò hay đặc sắc của Kim Ma Ngốc Ứng này. Kim Ma Ngốc Ứng vung quyền ra, hắn đang chuẩn bị nói chuyện thì đột nhiên có một đạo lực phản chấn to lớn truyền đến, trực tiếp đẩy lui hắn mấy chục bước mới có thể dừng lại được.

Hắn tỏ rõ vẻ giật mình nhìn vị trí công kích vừa này, nói:

- Lão đại, có phản ứng, lực phản chấn này rất mạnh, suýt chút nữa ta đã bị thương tổn!

Sở Lâm Phong nhìn thấy dáng vẻ ăn quả đắng của Kim Ma Ngốc Ứng, hắn cười nói:

- Sao, ta nói nơi này chính là nơi này, ngươi còn chưa tin hay sao? Hiện giờ đã tin chưa! Chỉ là lực phản chấn từ lối vào kết giới này quá lớn, chúng ta nên phá giải như thế nào đây.

- Chuyện này quả thực rất phiền toái, làm không cẩn thận chúng ta sẽ bị thương.

Kim Ma Ngốc Ứng nói.

Sở Lâm Phong cau mày suy nghĩ, âm thanh của Kiếm linh đột nhiên xuất hiện:

- Đưa Hồn Huyết Quả mà Thiên Viên đưa cho ngươi cho ta, ta có biện pháp...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Bồn tiểu thư sẽ móc hai con mắt của người ra

Sở Lâm Phong đang nghĩ xem nên phá giải lực phản chấn này như thế nào, trong đầu hần đột nhiên xuất hiện âm thanh của Kiếm linh Nguyệt nhi:

- Lâm Phong, đưa Hồn Tuyết Quả mà Thiên Viên đưa cho ngươi cho ta, bồn tiểu thư có biện pháp giúp ngươi phá tan kết giới này.

Thanh âm này quả thực chính là mưa rào đúng lúc, trên mặt Sở Lâm Phong hiện lên vẻ vui vẻ, hỏi:

- Nguyệt Nhi tỷ tỷ, ngươi thật sự có biện pháp hay sao?

Sau khi hỏi xong hần cảm giác lời này của mình có chút phí lời, hần còn chưa bổ sung thì Kiếm linh Nguyệt nhi đã nói:

- Không tin bồn tiểu thư? Vậy thì coi như ta chưa nói.

- Ta tin, ta tin!

Không nhiều lời nữa, Sở Lâm Phong vội vàng lấy ra Hồn Huyết Quả từ trong nhẫn trữ vật.

Kim Ma Ngốc Ứng không rõ nguyên nhân khi nhìn thấy Sở Lâm Phong đột nhiên lấy ra trái cây tỏa ra sinh khí mãnh liệt kia, hần cảm giác trái cây kia so với Tử Diệp linh chi đưa cho Diệp Tinh Thần lúc trước còn quý giá hơn, nhất định cấp bậc sẽ càng cao hơn, hần không khỏi hỏi:

- Lão đại, ngươi lấy ra linh dược này làm cái gì vậy? Đây là linh dược gì, tại sao lại có thể có được khí mãnh liệt như vậy chứ?

- Đương nhiên là ăn nó rồi, ta cảm giác mới vừa rồi bị lực phản chấn làm tổn thương tới phế phủ, hiện tại ngực đã mơ hồ bị đau, nếu như trị liệu chậm rất có thể sẽ để lại mầm họa.

Sở Lâm Phong nói, nếu như nói đây là cho Kiếm linh ăn, đánh chết đối phương cũng sẽ không tin tưởng.

Kim Ma Ngốc Ứng sừng sốt trong chốc lát, sau đó nói:

- Linh dược này của ngươi quá quý giá, chỉ bằng vào chút thương thế ấy căn bản không cần dùng tới linh dược tốt như vậy, ở chỗ ta còn có một chút linh dược không tệ, ngươi dùng những thứ này đi!

Kim Ma Ngốc Ứng nói xong lại lấy ra mấy thứ dược liệu mà Sở Lâm Phong cũng không biết ở trên người, mỗi một loại dược liệu ở bên ngoài đều có chút ánh sáng, khiến cho Sở Lâm Phong nhìn thấy cảm thấy ngạc nhiên không thôi.

- Lâm Phong, đồ đặc trên người tên này quả nhiên không ít, những dược liệu này cũng không tệ, mau lấy tới đây, lại còn có Hồn Tuyết thảo, quả thực quá bất ngờ nha!

Lúc này Kiếm linh cao hứng nói.

- Vậy thì cảm ơn Lão Kim!

Sở Lâm Phong nói xong Hồn Huyết Quả trong tay hần đã biến mất không còn tăm hơi, hần biết chắc là đã bị Kiếm linh cầm, chỉ là khẩn hông biết nàng lấy thế nào mà thôi. Không nghĩ tới Kim Ma Ngốc Ứng này lại thu gom dược thứ này, quả thực quá là bất ngờ.

Sở Lâm Phong tiếp nhận đám dược liệu to to nhỏ nhỏ trong tay Kim Ma Ngốc Ứng, sau đó trực tiếp tùy tiện dùng một cây, những thứ khác đều để vào trong nhẫn trữ vật.

Mình cũng không có bị thương, cho nên dùng những linh dược này hoàn toàn là lãng phí, đương nhiên để bổ sung tinh khí thần thì vẫn có thể làm được.

Sau khi Sở Lâm Phong ăn vào gốc linh dược không biết tên này xong, trong bụng hần lập tức truyền đến một trận cảm giác khô nóng, một dòng nước âm lập tức xuất hiện, lại tự mình lưu chuyển ở bên trong gân mạch.

Tình huống như vậy là lần thứ nhất Sở Lâm Phong gặp phải, hần không kìm lòng được quan sát tình huống ở bên trong cơ thể, hần phát hiện ra dòng nước âm do linh dược tạo ra này xuấ thiện ở bên trong gân mạch, sau khi đi một vòng lại trở về đan điền.

Lập tức theo Tinh Thần chi lực ở ngoài đan điền chậm rãi xoay tròn chung quanh tinh đan, khá là thần kỳ.

Sở Lâm Phong thu hồi thần thức, sau đó hần đã nhìn thấy Kim Ma Ngốc Ứng đang trơ mắt nhìn mình:

- Lão đại, ngươi không sao chứ? Sao lại không nhúc nhích lâu như vậy?

- Không có chuyện gì? Không có chuyện gì!

Sở Lâm Phong vội vàng nói, quan sát bên trong thân thể một chút, vốn hần chỉ tưởng có một chút, không ngờ lại lâu như vậy.

- Lâm Phong, người và con chim lớn này đi đi, ta sẽ giúp người phá tan lối vào của kết giới này, chờ sau khi người nghe thấy âm thanh của ta thì lập tức trở về, nhiều nhất ta chỉ có thể chống đỡ được thời gian mấy hơi thở mà thôi.

Lúc này Kiếm linh lên tiếng nói.

- Lão Kim, chúng ta đến phía trước nhìn một chút xem, ta cảm thấy hắn là còn có những chỗ khác có vào lối vào, lối vào ở đây có lực phản chấn quá lớn, chúng ta không có cách nào phá tan được nó.

Sở Lâm Phong lập tức nói, đối với lời này chính hắn cũng cảm thấy có chút im lặng.

- Nhưng mà chúng ta dốc hết sức mới tìm được nơi này, ta thấy hay là thôi đi!

Hiển nhiên Kim Ma Ngốc Ứng rất không đồng ý với biện pháp của Sở Lâm Phong.

- Đi thôi, ta nói thật cho người biết đi, Tiểu Ảnh có biện pháp phá tan kết giới này, chỉ là nó không muốn để cho chúng ta nhìn thấy, vì lẽ đó mới để chúng ta rời khỏi nơi này mà thôi.

Sở Lâm Phong chỉ có thể đẩy trách nhiệm lên trên người của Tiểu Ảnh.

- Ô, hóa ra là ý của Tiểu Ảnh đại ca nha, vậy chúng ta đi!

Kim Ma Ngốc Ứng nói xong trực tiếp xoay người rời đi.

Lúc này trên trán của Sở Lâm Phong thoáng hiện ánh sáng màu trắng, một thanh kiếm nhỏ màu bạc bay ra, lập tức một đạo thanh âm xuất hiện:

- Người còn không đi, có phải là muốn nhìn thân thể của bốn cô nương hay không?

Sở Lâm Phong cảm thấy thẹn thùng, vội vàng xoay người rời đi, mà lúc này Kiếm linh cũng lộ ra thân thể mỏng lung, chỉ là lần này thân thể so với trước đây có vẻ còn chân thực hơn một chút.

Sở Lâm Phong đi xa mấy chục thước sau đó mới ngừng lại, không nhìn được quay đầu lại liếc mắt nhìn. Lần nhìn này khiến cho hắn suýt chút nữa không giữ được mình, thân thể hoàn mỹ, không có một tia ràng buộc hoàn toàn bại lộ ra ở trước mắt của hắn.

Tuy rằng vẫn rất là mỏng lung, nhưng loại xinh đẹp như ẩn như hiện này càng khiến cho người ta si mê, khiến cho người ta say sưa, đặc biệt là vị trí nhô ra trước ngực và bụng dưới hiện ra màu đen mỏng lung càng làm cho người ta cảm thấy hưng phấn.

- Lâm Phong, nếu như người xem thêm một giây nữa thì bốn tiểu thư cũng không ngại đào hai mắt của người ra đâu!

Trong đầu hắn đột nhiên xuất hiện âm thanh nổi giận đùng đùng của Kiếm linh Nguyệt nhi.

Trong lòng Sở Lâm Phong cả kinh, vội vàng xoay người nhanh chóng chạy đi, nếu như để tiểu nữ này tức giận thì nhất định nàng sẽ nói được làm được.

Nhìn thấy Sở Lâm Phong rời đi, trên khuôn mặt mỏng lung của Kiếm linh hơi cười cợt, nói:

- Sớm muộn gì người sẽ thấy, gấp cái gì chứ?

Lập tức bàn tay ngọc run lên, trong tay nàng bay ra một đạo ánh sáng màu trắng chói mắt bắn về phía vị trí Sở Lâm Phong công kích lúc trước.

- Lần này phá tan kết giới này, được liệu của Hồn Huyết Quả xem như đã bị dùng hết, cũng may còn có một gốc Hồn Tuyết thảo, nếu không bốn tiểu thư sẽ thiệt thòi lớn nha.-

Sở Lâm Phong mang theo lòng vẫn còn sợ hãi đi tới bên người Kim Ma Ngốc Ứng, hỏi:

- Lão Kim, người đang suy nghĩ cái gì vậy?

- Sau khi tiến vào kết giới kia, rất có thể chúng ta sẽ gặp phải Phi Thiên Ma Hồ, thực lực của người này lợi hại hơn ta, hơn nữa quan hệ của chúng ta cũng không phải là rất tốt, ta lo lắng sẽ không có cách nào bảo vệ được người!

Kim Ma Ngốc Ứng nói.

- Không phải người biết bay hay sao? Ngồi ở trên lưng người bay đi là được rồi, có cái gì đáng sợ cơ chứ?

Sở Lâm Phong cười nói.

- Lão đại, tên của hắn là Phi Thiên Ma Hồ, người nói xem hắn có thể bay được hay không? Tốc độ kia thậm chí còn nhanh hơn ta!

Kim Ma Ngốc Ứng bắt đầu dĩ nhiên.

Lúc này trong đầu của Sở Lâm Phong đột nhiên vang lên âm thanh của Kiếm linh:

- Lão Kim mau trở về, Tiểu Ảnh không chống đỡ được bao lâu, có lẽ nó đã phá tan được lối vào kết giới rồi.

Hai người lập tức mang theo một đạo tàn ảnh xông về, mà lúc này Kiếm linh đã biến mất không còn tăm hơi, chỉ là Sở Lâm Phong lại có thể cảm giác được rõ ràng mi tâm của mình truyền tới một chút cảm giác đau đớn.

Một cái cửa động chỉ rộng khoảng chừng một thước xuất hiện ở trước mặt của hai người, xuyên qua cửa động là có thể nhìn thấy tình huống của một mặt khác, mà lúc này thứ Sở Lâm Phong nhìn thấy chính là đầu ma thú cự hổ kia đang bắt Tư Mã Tĩnh Di lơ lửng ở giữa không trung, các học viên khác đang liều mạng chém giết với nó.

- Không được, Tĩnh Di đang gặp phải nguy hiểm!

Đây là phản ứng đầu tiên của hắn, hắn vội vàng xuyên qua cửa động trước mặt này, chuẩn bị đi cứu Tư Mã Tĩnh Di.

Kim Ma Ngốc Ứng cũng theo qua, vừa mới xuyên qua cửa động thì cửa động đã khép lại, trước mặt hắn hiện lên một hoàn cảnh khác, một cái thung lũng, cách đó không xa đang có rất nhiều người đang chém giết cùng một con ma thú có thể tích to lớn...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 153: Phi Thiên Ma Hồ

Sở Lâm Phong và Kim Ma Ngốc Ứng đều xuyên qua cửa động kết giới này, vừa mới xuyên qua thì cửa động kết giới kia đã hợp lại, chỉ cần chậm lại nửa giây thì sẽ bị vây ở trong cửa động, đến lúc đó muốn ra sẽ rất khó khăn, ngẫm lại độ nguy hiểm cũng đã cảm thấy rất là đáng sợ.

Khi Kim Ma Ngốc Ứng xuyên qua, Sở Lâm Phong đã lao nhanh về phía trước mấy chục thước, chỉ thấy một đạo tàn ảnh đang ở lại vị trí ban đầu, tốc độ kia nhanh chóng tới mức khiến cho Kim Ma Ngốc Ứng cũng cảm thấy đáng sợ.

Mà lúc này Tư Mã Tĩnh Di đã bị kinh phong bay, lộ ra dung nhan tuyệt mỹ kia cấn ăng, chỉ là thân thể lại bị một loại lực lượng vô hình ràng buộc làm cho nàng không có cách nào nhúc nhích được.

- Khả khả! Không nghĩ tới người lại còn là một đại mỹ nhân nha, khó trách lại muốn dùng khăn che mặt bịt kín mặt lại, không sai! Không sai!

Lúc này ma thú cự hổ kia nhìn thấy mặt cc Tư Mã Tĩnh Di, hắn cười nói.

- Mau buông Tĩnh Di ra! Tên khốn này!

Ngô Tĩnh nhìn thấy Tư Mã Tĩnh Di bị thanh niên do đầu ma thú cự hổ này biến ảo làm cho lơ lửng ở giữa không trung, hắn không khỏi cả giận nói, đồng thời trường kiếm trong tay nhanh chóng công kích về phía hắn.

Nhìn thấy Ngô Tĩnh nén giận công kích tới đây, thanh niên do ma thú cự hổ kia biến ảo thành cười nói:

- Đom đóm mà cũng dám toả sáng với trăng sao, quả thực là không biết tự lượng sức mình!

Hắn vung tay lên, một luồng lực đạo to lớn truyền đến, công kích của Ngô Tĩnh còn chưa tới gần người thì đã bị đối phương phá giải, cả người bị lực đạo này đánh tới làm cho bắn về phía sau.

Ngô Tĩnh từ dưới mặt đất bò lên, lúc này khoe miệng lại xuất hiện vết máu, hiển nhiên đã bị thương không nhẹ.

Lúc này các học viên khác mới chính thức ý thức được thực lực của ma thú cự hổ này đáng sợ bao nhiêu, tiện tay vung lên đã làm tổn thương một cao thủ xếp hạng thứ tư ở học viện, như vậy quả thật cũng không có cách nào đánh được nha.

Tuy rằng Tư Mã Tĩnh Di không thể động đậy, nhưng lại có thể nói chuyện được:

- Thả ra ta, ma thú đệ tiện nhà ngươi, mau thả ta ra! Có bản lĩnh thì thả ra ta, để nãi nãi ta phân cao thấp với ngươi!

- Ha ha! Tiểu mỹ nhân, chỉ bằng vào chút thực lực này của ngươi mà cũng muốn đấu cùng ta sao? Ta tùy tiện đánh ra một chiêu là có thể lấy cái mạng nhỏ này của ngươi, ngươi tỉnh lại đi, làm nữ nhân của ma hồ ta cũng không tệ lắm đâu.

Ma hồ nói.

Mặc dù Triệu Phi kiêng kỵ thực lực của ma thú này, thế nhưng nghe nói như thế hắn thực sự không thể nhịn được nữa mà phải nói:

- Một súc sinh như ngươi mà cũng muốn có nữ nhân hay sao? Quả thực là chuyện cười lớn nhất trong thiên hạ, ngươi xem một chút xem ngươi có đáng về gì mà cũng xứng nói lời này chứ?

- Tiểu tử, lời này của ngươi mà hử ta không thích nghe, vốn ta không muốn giết ngươi, nhưng ngươi đã làm ta tức giận, hôm nay ngươi chết đầu tiên chính là ngươi!

Ma hồ nói xong trực tiếp vung tay đánh ra một quyền.

Tuy rằng khoảng cách ít nhất cũng xa hai mươi thước, thế nhưng mọi người đều có thể cảm nhận được rõ ràng bên trong một quyền này mang theo tiếng xé gió và tiếng ma sát của quyền kinh ở trong không khí, không cần nghĩ cũng biết uy lực của nó sẽ kinh người ra sao.

Sắc mặt ccTriệu Phi trở nên nghiêm túc, nhìn thấy thanh niên do ma hồ biến ảo này tiện tay đánh ra một quyền, trong lòng không có một chút bất cẩn nào cả. Lâm đệ nhất cao thủ của Thiên Long học viện, tự nhiên không phải chỉ có hư danh.

Hắn nhanh chóng giro trường kiếm lên, trong miệng chọt quát nhẹ một tiếng:

- Kinh Thiên trảm!

Ba chữ đơn giản, nhưng là một trong các võ kỹ lợi hại nhất trước mắt của hắn.

Một luồng kiếm khí vô hình to lớn mang theo Tinh Thần chi lực va chạm với quyền kinh của ma hồ.

- Phanh!

Tiếng nổ vang xuất hiện ở bên tai của mọi người, tức thì có một luồng năng lượng mạnh mẽ hình thành ở nơi kiếm khí và quyền kinh va chạm, không gian chung quanh đều không tự chủ được mà lập tức chấn động trong chớp lát.

Sau đó mặt đất bắt đầu rạn nứt, một cái hố to chỉ ít cũng có phạm vi năm thước xuất hiện, vô số bùn đất, đá theo năng lượng va chạm sinh ra khí lưu bị cuốn lên trên không trung, trong khoảng thời gian đã có bụi mù tràn ngập, bao phủ chu vi mấy chục thước chung quanh.

Năng lượng khổng lồ xung kích tán ra bốn phía, trong đó nơi tập trung nhất vẫn là phương hướng của Triệu Phi, năng lượng va chạm hình thành sóng trùng kích trực tiếp đánh bay Triệu Phi mấy chục thước, trên không trung có một màn mưa máu xuất hiện, sau đó thân thể của hắn mới rơi xuống mặt đất, tức thì ngã xuống mặt đất không bò lên được.

Mà thanh niên do đầu ma thú cự hồ kia biến ảo mà thành cũng bị đẩy lui mấy bước, sắc mặt có vẻ có chút trắng xám, nhìn đáng vẻ dường như cũng có chút thương tổn.

- Không tệ, lực công kích của tiểu tử này coi như là qua loa, chỉ là so với bản ma hồ vẫn còn chênh lệch rất xa, nếu ta nói ta muốn giết ngươi thì đương nhiên không thể nuốt lời, ma hồ ta là người nói được là làm được!

Vừa dứt lời thì bóng người của hắn đã xuất hiện ở trước người của Triệu Phi, tốc độ kia nhanh chóng tới mức có thể so sánh với Di Hình hoán ảnh của Sở Lâm Phong.

Lúc này Tư Mã Tĩnh Di vẫn bị lực lượng vô hình trói buộc ở trên không trung như cũ, nàng chỉ có thể trở mắt nhìn Triệu Phi bị thương, loại cảm giác bất lực trong lòng kia làm cho nàng suyết chút nữa đã phát điên.

- Dừng tay! Tiểu nhân đệ tiện nhà ngươi, ta không cho ngươi đã thương tới hắn!

Trong miệng nàng cấp thiết kêu lên một tiếng.

Nếu như Triệu Phi vì mình mà chết thì nàng sẽ không tha thứ cho mình, mặc dù mình và hắn cũng không có cái gì, nhưng hắn vì mình mà chết nha.

- Dừng tay? Có thể, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn đồng ý làm nữ nhân của ta thì ta sẽ thả hắn, hơn nữa ta cũng sẽ thả hết đám các ngươi.

Ma hồ phách lối nói, giống như không thể kìm được Tư Mã Tĩnh Di vậy.

- Không nên đồng ý với hắn, coi như ta chết cũng không thể đồng ý với hắn, một con ma thú cũng xứng để nữ tử nhân loại làm nữ tử của hắn sao?

Triệu Phi đột nhiên kêu lên, nói xong hắn không nhìn được phun ra mấy ngụm máu tươi.

- Ngươi nói quá nhiều đấy!

Ma hồ nói xong giro bàn tay lên chuẩn bị đánh ra một chiêu lấy tính mạng của Triệu Phi.

Đúng lúc này một cái phi kiếm tràn ngập Tinh Thần chi lực phóng tới chỗ hắn, tốc độ kia nhanh chóng tới mức khiến cho hắn giro bàn tay lên, không thể không đối phó với thanh phi kiếm này, bởi vì cái tay còn lại của hắn đang không chế Tư Mã Tĩnh Di.

Lập tức một quyền vung ra đánh về phía phi kiếm đang bay tới, thế nhưng thanh phi kiếm này lại rất có linh tính, trực tiếp bay ngược về phía sau.

- Dừng tay cho lão tử!

Âm thanh từ xa truyền đến gần, lập tức bóng người của Sở Lâm Phong xuất hiện ở trước mặt của mọi người.

Thanh niên do ma thú cự hổ biến ảo thành nhìn Sở Lâm Phong một chút, hần khá là giật mình đối với tốc độ của đối phương, hần nói:

- Tiểu tử, ngươi là ai? Tốc độ của ngươi cũng không tệ lắm nha!

- Ta là gia gia của ngươi, ngươi là ai, dường như trong Hải Long học viện cũng không có người như ngươi nha, lẽ nào ngươi là ma thú biến ảo thành? Ngươi là Phi Thiên Ma Hồ?

Sở Lâm Phong hỏi.

Đối với thanh niên trước mặt này hần hoàn toàn có thể khẳng định chính là do Phi Thiên Ma Hồ biến ảo mà thành, bởi vì từ trên người hần Sở Lâm Phong đã cảm thấy một loại uy thế của cường giả.

- Ngươi biết bản hồ sao? Được, rất tốt! Lại còn có người biết bản hồ, đã như vậy ngươi đi đi, hôm nay bản hồ sẽ thả cho ngươi một con đường sống.

Phi Thiên Ma Hồ nói.

- Vậy thì cảm ơn, chỉ là ngươi thả nữ tử kia ra thì ta mới đi!

Sở Lâm Phong nói.

- Nữ tử kia thì không thể được, ta không thể đồng ý với ngươi chuyện này, ta là phải làm nàng trở thành nữ nhân của ta, trước khi ta chưa đổi ý, ngươi đi đi, nếu không hậu quả sau đó ngươi cũng biết rồi đó.

Phi Thiên Ma Hồ có chút không nhịn được nói.

- Lâm Phong cứu ta!

Lúc này Tư Mã Tĩnh Di nhìn thấy Sở Lâm Phong xuất hiện, trong lòng rất là kinh ngạc, không kim lòng được kêu lên.

Chỉ là sau khi gọi một câu thì nàng lại thấy hối hận, như vậy không thể nghi ngờ là đẩy hần vào trong hố lửa nha, ma thú này lợi hại như vậy, coi như thiên phú của Sở Lâm Phong tốt thì cũng không phải là đối thủ của hần, mình gọi một câu như vậy trái lại còn thành hại hần.

- Ngươi biết nữ tử kia là ai không?

Sở Lâm Phong đề xuống lửa giận vô biên rồi nói.

- Là ai?

- Nàng là nữ nhân của ta, không ngờ ngươi lại có ý nghĩ động vào nữ nhân của ta, như vậy ngươi cũng chỉ có một kết cục, chết!

Chỉ chết kia hầu như là rống lên, lửa giận của Sở Lâm Phong tức thì bộc phát, hần giờ Thanh Sương kiếm lên công kích về phía Phi Thiên Ma Hồ...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 154: Giết ma hồ (1)

Sở Lâm Phong giờ Thanh Sương kiếm trong tay lên, sau đó bỏ tới thanh niên do Phi Thiên Ma Hồ biến ảo mà thành này, ý niệm duy nhất trong lòng chính là lập tức chém giết đối phương để tiết mối hận trong lòng, còn việc đối phương có thân phận gì hần đã hoàn toàn ném ra sau gáy.

- Tiểu tử, ngươi đang tìm cái chết!

Phi Thiên Ma Hồ lập tức cả giận nói, vốn hần đã định tha cho người này một cái mạng, thế nhưng đối phương lại không biết cân nhắc, vậy hần chỉ có thể chém giết người này mà thôi.

Đối với một kiếm đang bỏ tới của Sở Lâm Phong, Phi Thiên Ma Hồ rất là xem thường, tay hơi vung lên, một đạo chưởng kinh to lớn xuất hiện trực tiếp đón nhận công kích, không chút cân nhắc tới việc liệu nó có làm tổn thương tới mình không.

Thanh Sương kiếm dừng lại ở khoảng cách cách Phi Thiên Ma Hồ một thước, Sở Lâm Phong cảm giác có một đạo lực lượng khổng lồ ngăn cản hắn, làm cho kiếm của hắn không có cách nào tiến lên phía trước một bước được nữa.

Mà cỗ lực lượng khổng lồ kia đang kéo tới người mình, hắn vội vàng thu kiếm lui về phía sau, chật vật né tránh.

- Tiểu tử, phản ứng của ngươi cũng không tệ lắm, chỉ là cường độ lại kém một chút, ngày hôm nay bản hồ sẽ chơi với ngươi, để cho ngươi mà ngươi nói là nữ nhân xem ngươi bị bản hồ đùa giỡn tới chết như thế nào!

Phi Thiên Ma Hồ phách lối nói.

- Ma hồ, đừng tay cho ta!

Lúc này Kim Ma Ngọc Ứng chạy tới, lập tức đi tới bên người Sở Lâm Phong.

- Lão đại, ngươi không sao chứ? Phi Thiên Ma Hồ này chính là tên mà ta đã nói, rất là khó chơi.

Kim Ma Ngọc Ứng hỏi Sở Lâm Phong.

- Không có chuyện gì cả, coi như hắn lợi hại đến đâu thì ngày hôm nay ta cũng phải làm cho hắn chết, nữ nhân của ta không phải ai cũng động vào được!

Trên người Sở Lâm Phong tỏa ra lửa giận vô biên.

- Lòng vàng, sao ngươi lại xuất hiện ở đây? Lẽ nào ngươi đã phá tan kết giới rồi sao, ồ, vừa nãy dường như ta nghe thấy ngươi gọi tiểu tử này là lão đại, ta không nghe lầm chứ, ngươi lại gọi hắn là lão đại, ha ha ha ha! Quả thực là làm mất hết mặt mũi của ma thú chúng ta!

Phi Thiên Ma Hồ cười to nói.

- Ma hồ, ngươi đừng có rầm thối như vậy, chuyện của ta còn chưa tới lượt ngươi quản, nếu như ngươi muốn đả thương lão đại ta thì trước hết phải bước qua xác ta trước đã!

Kim Ma Ngọc Ứng cá giận nói.

- Ta đang lo không có đối thủ đây, trăm năm, không biết thực lực của ngươi tiến bộ hay là thụt lui về phía sau nha. Ta thấy ngươi còn chưa đột phá cấp chín nha, đến, đến, đến đây, hôm nay chúng ta sẽ đánh một trận!

Phi Thiên Ma Hồ phách lối nói.

Mọi người nghe thấy lời nói của Phi Thiên Ma Hồ này đều chấn kinh, hán tử trung niên đột nhiên xuất hiện phía trước này cũng là ma thú. Lại còn là ma thú thực lực đạt đến cấp tám, vậy ma hồ này sẽ là cảnh giới gì, lẽ nào là ma thú cấp chín hay sao?

Có ma thú như vậy tồn tại, coi như tất cả học viên của Thiên Long học viện cũng không phải là đối thủ của hắn, trong khoảng thời gian ngắn mọi người đều cảm thấy rất là tuyệt vọng.

Một tia hi vọng duy nhất trong lòng bọn họ chính là hán tử trung niên do ma thú biến ảo thành này có thể đánh bại đối phương, thế nhưng nghe ngữ khí của đầu ma hồ kia, dường như cũng rất khó.

- Có thể, nhưng ngươi nhất định phải thả nữ tử kia ra, ngươi dùng một tay đánh với ta, dù ta có thắng cũng không có vẻ vang gì.

Kim Ma Ngọc Ứng nhìn Tư Mã Tình Di trên không trung một chút rồi nói.

- Lòng vàng, tính toán của ngươi không tồi nha, có phải ngươi muốn làm cho ta thả nàng, để đám giun dế này mang đi, sau đó ngươi cuốn lấy ta, không cho ta có thời gian truy đuổi hay sao?

Phi Thiên Ma Hồ nói.

- Đừng đoán lung tung, nếu ngươi muốn chết vậy ta sẽ tác thành cho ngươi!

Kim Ma Ngọc Ứng nói xong trực tiếp vung ra một quyền đánh về phía Phi Thiên Ma Hồ.

Đối với đám người Sở Lâm Phong, Phi Thiên Ma Hồ căn bản không để vào trong mắt, thế nhưng đối với Kim Ma Ngọc Ứng thì hắn nhất định phải coi trọng, tuy rằng Kim Ma Ngọc Ứng thấp hơn một cảnh giới so với mình, nhưng mà một trăm năm qua cũng không ai biết hắn có đột phá hay không.

Vạn nhất vừa mới đột phá, như vậy hắn dùng một tay đối phó với đối phương sẽ rất nguy hiểm, Phi Thiên Ma Hồ phân tích ở trong lòng, sau đó lập tức vung tay lên, làm cho Tư Mã Tình Di ở trên không trung trực tiếp rơi xuống.

Sở Lâm Phong dùng tốc độ cực nhanh nhảy lên ôm lấy nàng, một lần thì triển Di Hình hoán ảnh đi ra ngoài hơn mấy thước.

Mà lúc này cái tay còn lại của Phi Thiên Ma Hồ lập tức đánh ra một quyền, ác chiến cùng Kim Ma Ngọc Ứng.

Hai con ma thú cấp cao chiến đấu không phải đơn giản như các học viên của Thiên Long học viện chém giết, năng lượng do lực công kích mạnh mẽ sinh ra làm cho mặt đất chung quanh run rẩy.

Các học viên Thiên Long học viện nhanh chóng rút đi về phía xa xa, Triệu Phi thì được một học viên vác lên, không dám có chút dừng lại nào cả.

Tiếng nổ mạnh như tiếng sấm vang lên ở bên tai mọi người, không có một người nào dám ở lại quan sát một màn kinh thế này, bởi vì bất cứ lúc nào cũng sẽ làm cho bọn họ mất mạng.

Sở Lâm Phong trực tiếp kéo tay của Tư Mã Tĩnh Di liên tục thi triển Di Hình hoán ảnh, sau khi chạy ra được mấy dặm mới ngừng lại.

- Tĩnh Di, nàng tiếp tục chạy về phía trước, ta đi giúp Lão Kim, ta biết nàng có nhiều chuyện muốn nói với ta, nhưng hiện tại không phải lúc, nàng yên tâm, ta sẽ không có việc gì đâu!

Sở Lâm Phong rất nghiêm túc nói.

Rỗng có vậy ngược, Sở Lâm Phong cũng có vậy ngược, bởi vì hần chính là rỗng, trên người chảy xuôi long huyết, vậy ngược của hần chính là Tĩnh Di, mỗi một nữ nhân và huynh đệ của hần đều là vậy ngược.

Xúc phạm vậy ngược của hần chỉ có dùng máu để cọ rửa, đây chính là nguyên tắc làm việc của Sở Lâm Phong.

- Lâm Phong, đầu ma thú kia quá lợi hại, ngươi không phải là đối thủ của nó đâu, ngươi đi như vậy chẳng phải là chịu chết hay sao, ta không đồng ý!

Tư Mã Tĩnh Di lập tức nói.

- Tin tưởng ta, tin tưởng nam nhân của nàng, bất kể khó khăn lớn thế nào thì ta cũng có thể khắc phục được, kẻ địch cường đại đến đâu thì ta cũng chiến thắng được!

Sở Lâm Phong rất kiên định nói, trong hai mắt của hần để lộ ra ánh sáng tự tin.

Tư Mã Tĩnh Di biết chỉ cần là chuyện mà hần quyết định thì nàng sẽ không có cách nào thay đổi, nàng rất bất đắc dĩ nhìn Sở Lâm Phong nói:

- Ngươi cẩn thận một chút, ta chờ ngươi trở về, nếu như ngươi có chuyện gì bất trắc thì ta cũng sẽ không sống một mình!

Sở Lâm Phong có chút yêu thương xoa xoa đầu của Tư Mã Tĩnh Di, lập tức hôn lên trán của nàng một cái. Không cần phải nói nhiều lời nữa!

Sau khi Sở Lâm Phong nói xong cũng không quan tâm tới phản ứng của Tư Mã Tĩnh Di ra sao mà trực tiếp mang theo một đạo tàn ảnh biến mất ở trước người của Tư Mã Tĩnh Di.

- Lâm Phong, nhất định ngươi phải trở về nha!

Tư Mã Tĩnh Di dùng hết khí lực quay về phía Sở Lâm Phong đã đi xa quát một tiếng, trong mắt không kìm lòng được chảy ra nước mắt.

Sở Lâm Phong nhanh chóng chạy lại, những học viên ban loại ưu của Thiên Long học viện đều cảm thấy rất là kỳ quái, có phải tên này bị bệnh hay không, chạy trốn còn không kịp mà lại vội vàng đi chịu chết như vậy!

Lúc này Phi Thiên Ma Hồ và Kim Ma Ngọc Ứng đánh nhau tới mức khó hoà giải, mặt đất chung quanh xuất hiện mấy chục cái hố to, đầu đầu cũng có khe nứt rạn nứt, khe nứt có thể nuốt lấy thân thể người ta, có thể thấy được lực công kích của hai người mạnh bao nhiêu.

- Lòng vàng, những năm này thực lực của ngươi cũng không có tiến bộ gì nha, vẫn như ban đầu, càng ngày đánh càng chán!

Phi Thiên Ma Hồ vung ra một quyền nói.

- Ma hồ ngươi cũng không khá hơn chút nào, không phải những năm này vẫn ở cảnh giới kia sao, cả đời này ngươi cũng đừng mong đột phá đến vương giai!

Kim Ma Ngọc Ứng nói.

- Chờ ta ăn nội đan của ngươi thì có thể đột phá rồi!

Phi Thiên Ma Hồ nói xong ánh sáng màu xám trên người lóe lên rồi trực tiếp biến trở về bản thể.

Ma thú dùng bản thể công kích so với biến ảo thành hình người công kích thì còn lợi hại hơn rất nhiều, giờ phút này Phi Thiên Ma Hồ biến về bản thể của mình là muốn làm cho Kim Ma Ngọc Ứng bị trọng thương.

Kim Ma Ngọc Ứng nhìn thấy Phi Thiên Ma Hồ biến về bản thể, sau đó trên người hần cũng có ánh sáng màu vàng lóe lên, cũng biến về bản thể, hần nói:

- Ma hồ, chúng ta lên trên đánh! Để cho ngươi ném thử sự lợi hại của kim linh tiễn của ta!

Lập tức, hấn trực tiếp bay về phía không trung.

- Bản hồ còn sợ ngươi sao?

Hai bên thân thể khổng lồ của nó đột nhiên xuất hiện một đôi cánh thật dài không tới một thước, vỗ hai cánh một cái làm cho thân thể to lớn của nó bay về phía không trung.

Mà lúc này Sở Lâm Phong đã vừa vận chạy tới, hấn nhìn thấy đôi cánh thật của Phi Thiên Ma Hồ, cười khò nói:

- Đôi cánh bé như thế cũng có thể bay lên, con bà nó, các ngươi bay lên đến không trung thì ta công kích thế nào đây...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: Giết ma hồ

Lúc này Sở Lâm Phong vừa vận đi tới nơi mà Phi Thiên Ma Hồ và Kim Ma Ngốc Ứng giao chiến, hấn nhìn thấy hai bên thân thể của Phi Thiên Ma Hồ xuất hiện một đôi cánh thật nhỏ, đang nhanh chóng bay về phía không trung. Hấn không khỏi im lặng, một lát sau mới nói:

- Như vậy cũng có thể bay lên hay sao? Các ngươi, hai người các ngươi lên trên không trung đánh, lão tử công kích thế nào được chứ?

Trong lòng hấn vô cùng khiếp sợ, đầu Phi Thiên Ma Hồ này lớn như vậy, nhưng không ngờ đôi cánh lại bé như thế. Mà lại còn giúp nó bay lên trên không trung được.

Hai đầu ma thú lên trên không trung đã chân chính làm cho Sở Lâm Phong mở mang tầm mắt, mỗi một lần cánh của Kim Ma Ngốc Ứng vỗ sẽ có mấy trăm mũi tên màu vàng bắn về phía Phi Thiên Ma Hồ.

Uy lực so với lúc trước hấn chém giết đám người của Hải Long học viện còn lợi hại hơn không biết bao nhiêu lần, Sở Lâm Phong đứng ở phía dưới cũng có thể cảm nhận được sóng năng lượng trên mũi tên rất v.

Mà cái đuôi hồ thật dài của Phi Thiên Ma Hồ cũng không ngừng quét qua, màu vàng mũi tên phóng tới trực tiếp bị ngăn lại hơn nửa. Một số ít rơi vào trên người nó phát ra tiếng vang leng keng leng keng, đồng thời còn nổi lên tia lửa, giống như thân thể hấn là một khối sắt vậy.

Kim Ma Ngốc Ứng công kích, tự nhiên Phi Thiên Ma Hồ cũng sẽ công kích lại. Sau khi chặn lại công kích của Kim Ma Ngốc Ứng, hồ trào to lớn trực tiếp đánh vào trên người Kim Ma Ngốc Ứng, tốc độ kia nhanh chóng tới mức khiến cho Sở Lâm Phong âm thầm hoảng sợ.

Nếu như nói Di Hình hoán ảnh của mình nhanh, vậy tốc độ lúc này của đầu Phi Thiên Ma Hồ này nhanh hơn không chỉ gấp đôi, cánh thật nhỏ ở hai bên thân thể không ngừng vỗ, trong nháy mắt trên người Kim Ma Ngốc Ứng đã có vô số lông vũ màu vàng rơi xuống.

Rõ ràng sức phòng ngự của Kim Ma Ngốc Ứng không bằng đầu Phi Thiên Ma Hồ này, thế nhưng hấn cũng không phải là hạng người bó tay chịu trói, vượt chìm to lớn trực tiếp nắm lấy thân thể của Phi Thiên ma thú, như muốn xé rách thân thể nó vậy.

Hai con ma thú đều dùng loại đầu pháp không muốn sống, trực tiếp chém giết cứng đối cứng, trong lúc nhất thời dưới bầu trời xuất hiện một trận mưa máu, vô số lông hồ và lông chim liên tục rơi xuống.

Tranh đấu kịch liệt làm cho cả bầu trời không ngừng rung động, giống như không gian chung quanh cũng bị xé rách vậy, đầu đầu cũng có con bão năng lượng, nếu như mạng lổ xoay do Phong Quyền Tàn Vân của Sở Lâm Phong hình thành ra so sánh với con bão năng lượng này, như vậy sẽ là con sông nhỏ so sánh với đại dương.

Phi Thiên Ma Hồ gầm cùng với tiếng chim hót của Kim Ma Ngốc Ứng vang vọng thiên địa, khiến cho Sở Lâm Phong trên mặt đất nghe vào cảm thấy tai đau nhức, dường như màng tai sắp bị phá vỡ vậy, đầu cũng hoa hoa.

- Nếu cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp, khi lão Kim phá tan kết giới đã tiêu hao quá nhiều Tinh Thần chi lực, nếu như cứ tiếp tục như vậy rất có thể sẽ phải chịu trọng thương, nhất định ta phải giúp hấn một chút, xem xem có thể lôi Phi Thiên Ma Hồ kia xuống dưới đất rồi chém giết hay không!

Sở Lâm Phong trầm nghĩ nói.

Mình không thể bay lên trên không trung, mà công kích duy nhất cũng chỉ có thể là Tâm kiếm, thế nhưng lực công kích Tâm kiếm của hấn có khả năng không có cách nào động tới người của Phi Thiên Ma Hồ được. Lực phòng ngự của tên này quá mạnh, từ việc lông vũ của Kim Ma Ngốc Ứng công kích lại xuất hiện tia lửa là đã biến hấn biến thái tới mức nào.

- Lâm Phong, tuy rằng Tâm kiếm không thể trực tiếp làm gì được đầu Phi Thiên Ma Hồ này, thế nhưng ngươi có thể công kích vị trí yếu hại của hắn nha, ví dụ như yết hầu, hai mắt vậy. Coi như không thể gây tổn thương đến hắn thì cũng có thể phân tán sự chú ý của hắn, làm cho con chim kia có cơ hội đánh giết đối phương!

Lúc này Kiếm linh nói.

Sở Lâm Phong lập tức kịp phản ứng lại, cười nói:

- Cảm ơn Nguyệt Nhi tỷ tỷ, mỗi lần sự xuất hiện của ngươi đều như là mưa móc đúng lúc, ta quả thực yêu ngươi rất rồi!

- Ha ha, dường như ngươi đã quên một chuyện, lại dám quay đầu lại để nhìn ta, đẹp mắt không? Nếu như lần sau lại nhìn, để xem ta có móc hai mắt của ngươi ra không.

Kiếm linh nói.

Sở Lâm Phong cảm giác lưng của mình như tê dại, đẹp đẽ thì đúng là đẹp đẽ, thế nhưng đánh đối cũng quá to lớn, sau đó này đúng là phải chú ý một chút, coi như nhìn thì cũng phải lén lút một chút.

- Ta sẽ không, Nguyệt Nhi tỷ tỷ đừng nóng giận! Chỉ là nói thật ngươi thật sự rất đẹp nha!

Sở Lâm Phong cười nói.

Chỗ mi tâm hắn đột nhiên truyền đến cảm giác đau đớn:

- Ngươi còn dám nói nữa? Không cho ngươi chút dạy dỗ ngươi sẽ không nhớ việc này nha!

Sở Lâm Phong chỉ có thể im lặng tiếp thu lửa giận của Kiếm linh đối với mình, hắn hơi suy nghĩ một chút, sau đó toàn tâm vui đầu vào trong thi triển Tâm kiếm.

Hỗn Động khí trong cơ thể điên cuồng vận chuyển ở trong Địa Tinh đan, tâm phân nhị dụng, lấy tâm ngự kiếm, lúc này Sở Lâm Phong đã có thể quen thuộc làm được điểm này.

Mắt nhìn một cái, hai cánh tay đánh về phía Phi Thiên Ma Hồ, hai đạo kiếm khí vô hình trực tiếp công kích về phía hai mắt của Phi Thiên Ma Hồ.

Tuy rằng Tâm kiếm công kích của Sở Lâm Phong vô hình, nhưng kiếm khí sinh ra gọn sóng vẫn làm cho Phi Thiên Ma Hồ phát hiện ra. Nó lập tức né tránh sang một bên, chỉ có điều tránh thoát con mắt thì lại không tránh thoát vị trí khác trên thân thể, dù sao thể tích của nó quá lớn.

Trên người nó lập tức xuất hiện cảm giác đau nhói, trong lòng không khỏi căm giận, tiểu tử trên đất này lại có thể công kích được mình, hơn nữa còn có thể phá tan lực phòng ngự trên thân thể của mình làm cho mình bị thương nữa.

Tuy rằng chỉ cắt ra một chút da thịt, vẫn không đáng kể chút nào đối với thân thể khổng lồ của nó, nhưng loại sỉ nhục này lại khiến cho nó không có cách nào nhịn được, mình lại bị một nhân loại như con giun để làm tổn thương, nếu như chuyện này truyền đi, mặt mũi của hắn sẽ mất hết, sau này làm sao có thể lẫn lộn ở trong Ma Thú sâm lâm này được nữa chứ?

Đặc biệt là nữ nhân được nó coi trọng, nếu như để nàng biết chuyện này thì hắn sẽ càng mất mặt hơn. Nhất định phải chém giết con giun để này mới được.

Sở Lâm Phong nhìn thấy Tâm kiếm của mình lại có thể đã thương được đầu Phi Thiên Ma Hồ này, trong lòng cũng giật mình một trận. Hắn không nghĩ tới uy lực của Tâm kiếm này lại lợi hại như vậy, có thể so với lòng chim của Kim Ma Ngọc Ứng công kích.

Kỳ thực Sở Lâm Phong không biết, hiện tại hắn đã đột phá đến Địa Vũ cảnh tầng thứ bốn, nếu như dùng Tinh Thần chi lực đối địch, Tâm kiếm có thể khiêu chiến với giả Địa Vũ cảnh tầng sáu mà không bị thua.

Thế nhưng nếu đổi thành Hỗn Động khí thì sẽ có thể khiêu chiến được Địa Vũ cảnh tầng thứ bảy, thậm chí còn có thể chém giết được đối phương, từ đó có thể tương đương ra được lực công kích ra sao.

Lúc Phi Thiên Ma Hồ né tránh Tâm kiếm của Sở Lâm Phong đột nhiên xuất hiện thì Kim Ma Ngọc Ứng đã lập tức cho hắn một trảo, tức thì tạo ra một vết thương rất dài trên người ma hồ, máu tươi không ngừng từ trên không trung nhỏ xuống dưới đất.

Chỉ là thân thể của đầu Phi Thiên Ma Hồ này rất to lớn, muốn trực tiếp làm cho hắn trọng thương dường như là chuyện không thể, lúc này trong lòng Kim Ma Ngọc Ứng có chút lo lắng, Tinh Thần chi lực trong cơ thể hắn đã tiêu hao được hơn nửa, nếu như còn tiếp tục như vậy, không mất bao lâu hắn sẽ bị đầu Phi Thiên Ma Hồ này chém giết.

Lúc này Phi Thiên Ma Hồ nhìn đau trực tiếp từ trên không trung phi xuống, nhìn Sở Lâm Phong quay về cả giận nói:

- Tiểu tử thôi, lại dám ám hại hồ gia gia nhà ngươi, ngày hôm nay nhất định bản hồ sẽ nuốt sống ngươi!

Khi Sở Lâm Phong nhìn thấy Phi Thiên Ma Hồ bay xuống thì hắn đã biết kế hoạch của mình thành công, trực tiếp đối địch với đối phương sẽ mất mạng, khi đối phương còn chưa rơi xuống thì hắn đã vội vàng thi triển Di Hình hoá ảnh, nhanh chóng lui sang một bên.

Sau khi Phi Thiên Ma Hồ bắn xuống phía dưới thì Kim Ma Ngốc Ứng cũng bay đi, hai đầu ma thú thể tích khổng lồ lại một lần nữa ác chiến ở trên mặt đất.

Sở Lâm Phong lần đi rất xa, thỉnh thoảng lại dùng Tâm kiếm đánh lên Phi Thiên Ma Hồ.

Mỗi một lần Phi Thiên Ma Hồ muốn xông lại công kích Sở Lâm Phong thì đều bị Kim Ma Ngốc Ứng ngăn lại, khiến cho nó càng gấp gáp hơn, tất cả công kích đều là đầu pháp không muốn sống nữa, thậm chí là lấy thương đổi thương, khiến cho trong khoảng thời gian ngắn Kim Ma Ngốc Ứng khó có thể chống đỡ được...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Giết ma hồ

Giờ phút này Phi Thiên Ma Hồ đã hoàn toàn nổi giận, từng trận tiếng hồ gầm như tiếng sấm nổ vang lên ở trong thung lũng, trong đôi mắt hồ to lớn bắn ra hung quang khiến cho người ta sợ hãi, hoàn toàn bùng nổ ra dã tính của ma thú.

Kim Ma Ngốc Ứng càng ngày càng vất vả, lông chim trên người cũng đã rơi xuống không ít, giờ phút này máu tươi của hai đầu ma thú đã sớm nhuộm đỏ mặt đất, thậm chí còn bắt đầu chảy, mùi máu tanh ở trong không khí theo cơn bão năng lượng nhanh chóng lan tràn ra chung quanh, khiến cho người ta cảm thấy vô cùng khủng bố, hoàn toàn chính là cảm giác máu chảy thành sông.

- Lão đại, đi mau, ma hồ này bắt đầu đã phát điên rồi!

Lúc này Kim Ma Ngốc Ứng lập tức rống lên, rất nhiều nơi trên người ma hồ đều lộ ra xương cốt, nhưng hắn hoàn toàn không để ý mà dùng đầu pháp lấy thương đổi thương để khiến cho Kim Ma Ngốc Ứng cũng bị trọng thương.

Sở Lâm Phong nghe vậy trong lòng cả kinh, mình đi thì Kim Ma Ngốc Ứng sẽ trở thành món ngon trong miệng của Phi Thiên Ma Hồ này, tuy rằng hắn là một con ma thú, thời gian chung đụng cùng mình cũng không dài, thế nhưng vì mình mà ngay cả mạng cũng không muốn mà chém giết cùng đầu Phi Thiên Ma Hồ này. Phần ân tình này hắn rất khó để báo đáp.

Muốn bỏ đối phương lại rồi mình đào tẩu, hắn không thể làm được như vậy:

- Lão Kim, bình tĩnh, để ta đến giúp ngươi!

Sở Lâm Phong nói xong trực tiếp mang theo tàn ảnh vọt tới, chỉ là sau khi tới vị trí cách nơi hai đầu ma thú giao chiến chừng năm thước thì hắn dừng lại, lực công kích của Tâm kiếm căn bản không đủ để làm cho Phi Thiên Ma Hồ trọng thương, thứ duy nhất hắn có thể sử dụng chỉ có một kiếm bình thân không có gì lạ kia mà thôi.

Thanh Sương kiếm được hắn lấy ra ở trong nhẫn trữ vật, ổn định tâm thần, sau đó lại điên cuồng vận chuyển Hỗn Độn khí ở trong cơ thể, chậm rãi đưa vào trên thân kiếm của Thanh Sương kiếm, sau đó chậm rãi bỏ ra ngoài.

Trên mặt của Thanh Sương kiếm có ánh kiếm bùng lên, dài gần hai thước, theo Sở Lâm Phong đánh xuống, ánh kiếm trực tiếp công kích lên trên người của Phi Thiên Ma Hồ.

Đây là công kích có lực uy hiếp lớn nhất hiện nay của Sở Lâm Phong, Hỗn Độn khí tiêu hao cũng là nhiều nhất, một kiếm này hầu như đã tiêu hao hết một phần ba Hỗn Độn khí của hắn. Vốn Hỗn Độn khí của hắn chỉ còn không tới sáu phần mười, bây giờ chỉ còn dư lại ba phần mười, nhiều nhất chỉ có thể thi triển ra được một lần nữa mà thôi.

Ánh kiếm dài hai thước lóe lên một cái rồi biến mất, mặc dù Phi Thiên Ma Hồ dùng đầu pháp không muốn sống, thế nhưng hắn vẫn nhìn thấy công kích này. Đồng thời hắn cũng cảm thấy rất là giật mình đối với việc Sở Lâm Phong có thể sử dụng tới võ kỹ có ánh kiếm dài như vậy.

Mà ngay cả Kim Ma Ngốc Ứng cũng cảm thấy chiêu này của Sở Lâm Phong rất không đơn giản, không khí chung quanh rung động đùng đùng, tuy rằng cơn bão năng lượng lợi hại thế nhưng không có cách nào tới gần được ánh kiếm này trong vòng khoảng cách ba thước, trong nháy mắt ánh kiếm đã đi tới trước người của Phi Thiên Ma Hồ.

Nếu như bị kiếm khí này đã thương, nhất định sẽ vô cùng nghiêm trọng, Phi Thiên Ma Hồ lập tức từ bỏ công kích đối với Kim Ma Ngốc Ứng, hồ trào to lớn điên cuồng múa may hình thành sóng khí mạnh mẽ, nghênh chiến đạo kiếm khí mà Sở Lâm Phong thi triển ra.

Kiếm khí do Hỗn Độn khí tạo thành há là thứ mà sóng khí này có thể ngăn cản được, sau khi sóng khí và kiếm khí va chạm tạo ra tiếng nổ đùng đoàng, giăng co chừng tam giây, kiếm khí xuyên qua sóng khí trực tiếp công kích lên trên người của Phi Thiên Ma Hồ.

- Ngao!

Phi Thiên Ma Hồ tức thì bộc phát ra một tiếng rống giận rung trời, hấn đã bị thương, bị một kiếm bình thân không có gì lạ này của Sở Lâm Phong làm cho bị thương.

Ở bụng của hấn xuất hiện một lỗ máu có đường kính gần như một thước, chung quanh là máu thịt be bét, máu hồ như nước suối tuôn ra, có thể thấy rõ nội tạng bên trong.

Đây có thể là lần thứ nhất Phi Thiên Ma Hồ phải chịu vết thương nặng như vậy hại, lại bị một nhân loại mà mình cho rằng là giun dế đã thương. Đây đã là sỉ nhục không có cách nào cọ rửa được nữa, dù cho có chết thì hấn cũng phải chém giết con giun dế này!

Mà lúc này Kim Ma Ngốc Ứng nhả cơ hội này, vuốt chim to lớn trực tiếp chộp vào vết thương ở bụng nó rồi xé một cái, miệng vết thương mở rộng ra hơn hai lần.

Phi Thiên Ma Hồ lại một lần nữa bị đau, chỉ là cái đuôi hồ to lớn kia cũng trực tiếp quét lên trên người Kim Ma Ngốc Ứng, một lần quét qua này hầu như là toàn bộ sức mạnh của Phi Thiên Ma Hồ.

Bởi vì nguyên nhân đau đớn cho nên hấn đã dùng hết toàn lực, thân thể khổng lồ của Kim Ma Ngốc Ứng lại bị quét bay ra mấy chục thước rồi ngã xuống đất, nửa ngày không bò lên được.

Dù sao Tinh Thần chi lực trong cơ thể Kim Ma Ngốc Ứng đã tiêu hao quá nhiều, thực lực cũng không bằng Phi Thiên Ma Hồ, bây giờ liều mạng cùng Phi Thiên Ma Hồ đã bị trọng thương, chịu một kích toàn lực quét ngang của đối phương cho nên làm cho hấn không thể đứng dậy được nữa.

Sở Lâm Phong tức thì kinh hãi, không nghĩ tới đầu Phi Thiên Ma Hồ này đã bị trọng thương lại còn lợi hại như vậy, hấn vội vàng thi triển ra Di Hình hoán ảnh đi tới bên cạnh Kim Ma Ngốc Ứng, hỏi:

- Lão Kim, tình huống của ngươi bây giờ ra sao rồi?

- Lão đại, ta đã không có sức tái chiến nữa, tự ngươi cẩn thận, nếu có thể chạy trốn được thì chạy trốn đi!

Kim Ma Ngốc Ứng vô lực nói.

Lúc này Phi Thiên Ma Hồ quát:

- Hôm nay ai trong các ngươi cũng đừng mong chạy trốn, lông vàng, không nghĩ tới ngươi đã là nỏ mạnh hết đà, nội đan của ngươi bản hồ nhất định sẽ lấy.

Sau đó hấn lại nhìn Sở Lâm Phong một chút rồi nói:

- Tiểu tử, không nghĩ tới ngươi lại có công kích lợi hại như vậy, hồ gia gia đã coi thường ngươi rồi, thế nhưng ngươi sẽ bị chết càng thảm hại hơn hấn!

Nói xong hấn trực tiếp chạy tới chỗ của Sở Lâm Phong và Kim Ma Ngốc Ứng.

- Muốn lấy mạng của gia gia ngươi, ngươi còn chưa đủ tư cách, con mèo ốm xem chiêu của ta!

Sở Lâm Phong lập tức thi triển ra chiêu thức Phong Lâm Thiên Hạ công kích về phía Phi Thiên Ma Hồ.

Đồng thời trong miệng hấn còn kêu lên:

- Lão Kim đi mau, ta có biện pháp đối phó với hấn!

Lực công kích của Phong Lâm Thiên Hạ đối với Phi Thiên Ma Hồ mà nói, không thể nghi ngờ là giải cứu, ngoại trừ vết thương trên người sẽ có uy hiếp nhất định ra, những nơi khác ở trên thân thể có thể không cần quan tâm, thân thể cường hấn tới mức rất là đáng sợ.

Giờ phút này tuy rằng tình huống của Sở Lâm Phong nguy hiểm nhưng trong lòng hấn lại rất rõ ràng, chính diện chém giết với đầu ma hồ này không thể nghi ngờ là tự tìm đường chết, biện pháp duy nhất là dùng tuyệt chiêu không ngờ để đánh ra một kích trí mạng.

Lúc này Kim Ma Ngốc Ứng từ dưới mặt đất bò lên, trong miệng phát ra một tiếng chim hót thống khổ, sau đó hấn giương cánh ra sức bay đi về phía xa xa.

Phi Thiên Ma Hồ vốn định theo sau, nhưng nhân loại thấp kém trước mắt này lại là người mà hấn muốn chém giết nhất, bởi vì đối phương đã đã thương mình, mà con chim thối kia đã bị thương nặng như vậy, sớm muộn gì hấn cũng có thể đuổi kịp được.

Dùng thương thể hiện tại của đối phương, trong lúc nhất thời nửa khắc sẽ không tốt hơn được. Cho nên hấn lập tức biến ảo thành hình người nhanh chóng vung ra một quyền đón lấy công kích của Sở Lâm Phong.

Ngay khi hấn biến ảo thành hình người thì Sở Lâm Phong đã bắt đầu lui về phía sau, chỉ là lực công kích của đầu Phi Thiên Ma Hồ này thực sự quá bá

đạo, lui ra phía sau chừng năm thước vẫn bị quyền kinh của nó đánh bay, rơi ra ngoài cách đó chừng mấy thước.

Sở Lâm Phong cảm giác người mình đau đớn khó nhịn như muốn tan vỡ vậy, cúi đầu vừa nhìn qua, xương ngực của hắn đứt đoạn mất vài cái, đây không thể nghi ngờ là tình huống chó cắn áo rách, trong miệng hắn không nhịn được phun ra một ngụm máu ngược.

- Tiểu tử, nắm đấm của hồ gia gia thế nào? Không nghĩ tới ngươi lại còn có thể đứng lên đến, hiếm thấy, hiếm thấy! Lại ăn một đấm này của ta đi!

Phi Thiên Ma Hồ nói xong lại chuẩn bị đánh ra một quyền.

Sở Lâm Phong nhẫn nhịn đau đớn từ trên thân thể truyền đến, trong cơ thể năng lượng do Huyết Ảnh cuồng sư truyền vào nhanh chóng truyền vào bên trong cánh tay của hắn. Nếu như nói, công kích hiện tại có thể đánh chết được đầu ma hồ này, có lẽ chỉ có thứ này mà thôi.

Nhìn Phi Thiên Ma Hồ đánh ra một quyền, hắn tức giận quát lên:

- Mèo ốm, ném thử Sư Linh Quyền của gia gia ngươi xem!

Hắn cũng dùng xu thế sấm sét đánh ra một quyền đón quyền của Phi Thiên Ma Hồ...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157: Một chiêu chém giết

Giờ phút này bên trong đan điền của Sở Lâm Phong, đạo khí thể thần bí đã âm thầm đi mấy phần, trên nắm tay tỏa ra ánh sáng màu hồng chói mắt, hắn nhanh chóng vùng lên rồi nói:

- Mèo ốm, để ngươi ném thử Sư Linh Quyền của gia gia ta!

Một luồng khí tức giống như hủy thiên diệt địa tức thì xuất hiện, nắm đấm của Sở Lâm Phong trực tiếp đón nhận nắm đấm của Phi Thiên Ma Hồ.

Ngay khi Sở Lâm Phong sử dụng tới Sư Linh Quyền, từ bản năng Phi Thiên Ma Hồ đã cảm giác được một loại nguy hiểm tử vong. Thế nhưng nghĩ tới việc đối phương chỉ là một nhân loại thấp kém, coi như lợi hại đến đâu thì cũng không lợi hại gì, vì vậy hắn cũng không né tránh.

Hai nắm đấm va chạm với nhau, một loại năng lượng xung kích trước nay chưa từng có xuất hiện ở trước mặt hai người, quyền kinh của Sở Lâm Phong như một cái lợi kiếm trực tiếp phá tan phòng ngự của Phi Thiên Ma Hồ trực tiếp đánh tới ngực của hắn.

Công kích giống như bẻ cành khô vậy, làm cho ngực của Phi Thiên Ma Hồ nổ tung tạo ra một cái lỗ hồng to lớn, ngay cả nội tạng ở bên trong cũng đồng thời tan nát, đồng thời bị đánh bay ra phía sau mấy chục thước, một chiêu trực tiếp thuận sát đối phương. Sau khi ma hồ rơi xuống đất đã mất đi khí tức sinh mệnh.

Sư Linh Quyền là tuyệt kỹ giữ mạng do Thượng Cổ linh thú Huyết Ảnh cuồng sư truyền cho Sở Lâm Phong, uy lực không hề biết bao nhiêu. Trước khi Sở Lâm Phong còn chưa đột phá tới Địa Vũ cảnh tăng bốn thì đã dùng một quyền chém giết đầu Độc Giác Ma Giao kia.

Bây giờ đã đột phá tầng thứ bốn, làm cho sức chịu đựng của thân thể cũng càng mạnh mẽ thêm, lại thêm bản thân Phi Thiên Ma Hồ cũng bị thương không nhẹ, cho nên tuy rằng thực lực của Phi Thiên Ma Hồ lợi hại hơn so với Độc Giác Ma Giao, nhưng cũng không có cách nào chống được một kích mạng theo uy lực mạnh mẽ như vậy.

Mà lúc này Sở Lâm Phong cũng bị quyền kinh của Phi Thiên Ma Hồ chấn động làm cho bay ra mấy chục thước, toàn bộ lồng ngực máu thịt be bét, xương trên người không biết đã đứt đoạn mất bao nhiêu cái. Máu tươi tức thì nhuộm đỏ toàn thân, hắn chỉ có thể dựa vào nghị lực cứng cỏi để làm cho mình không ngất đi mà thôi.

Sau khi trong miệng phun ra một ngụm máu, Sở Lâm Phong chuẩn bị bò lên, vừa vận trên người truyền đến từng trận cảm giác đau đớn làm cho hắn không có cách nào làm được, mà chỉ có thể ngồi ở dưới đất thở hổn hển mà thôi.

Mà lúc này Phi Thiên Ma Hồ đã biến trở về bản thể vốn có, Sở Lâm Phong đã nhìn thấy rõ, một quyền này của hắn đã làm cho thân thể khổng lồ kia biến mất gần một nửa.

Trên đất, máu tươi chảy ra chung quanh, tỏa ra mùi máu tươi nồng nặc, khiến cho người ta không nhịn được muốn nôn ra.

- Con bà nó! Lần này đúng là lão tử đã lớn hơn rồi, nếu như lúc này xuất hiện một con ma thú cấp thấp thì cũng có thể lấy đi cái mạng nhỏ của ta.

Đột nhiên trong đầu hắn truyền đến âm thanh của Huyết Ảnh cuồng sư Tiểu Ảnh:

- Chủ nhân, ta muốn đi ra ngoài, thân thể của con hổ kia không tệ, ta muốn ăn hẳn.

Sở Lâm Phong vừa nghe đã lập tức cả kinh, chỉ là hắn lập tức hiểu rõ, hắn lập tức hơi suy nghĩ, Tiểu Ảnh lập tức xuất hiện ở trước mặt của hắn.

Tiểu Ảnh gật đầu với Sở Lâm Phong, sau đó nhanh chóng chạy về phía thi thể của Phi Thiên Ma Hồ rồi bắt đầu hưởng dụng thi thể của Phi Thiên Ma Hồ.

Phi Thiên Ma Hồ thể tích như núi bị một con ma thú nhỏ như chó con gặm nhấm, khung cảnh này rất là buồn cười, nếu như lúc này có người ở đây nhìn thấy tốc độ ăn hàng của con ma thú nhỏ như con chó nhỏ này thì nhất định sẽ rất giật mình.

Không tới một phút, thi thể của Phi Thiên Ma Hồ đã bị nó ăn một nửa, chỉ còn dư lại cái đầu, Sở Lâm Phong nhìn thấy vậy tê cả da đầu, khẩu vị của Tiểu Ảnh này cũng quá lớn nha.

Phi Thiên Ma Hồ có thể tích lớn như vậy mà cũng có thể ăn hết được, Thượng Cổ linh thú đúng là lợi hại, chỉ là nghĩ đến việc Tiểu Ảnh vì trừ độc tố của Phi Ma Ngô Công mà có thể hút mình vào trong cơ thể nó thì chuyện như vậy cũng rất là bình thường.

- Tiểu tử này ăn Phi Thiên Ma Hồ, nhất định sẽ đột phá vài giai, chủ nhân là quái vật, ngay cả ma sủng cũng là quái vật!

Lúc này âm thanh của Kiếm linh mới xuất hiện ở trong đầu Sở Lâm Phong.

Sở Lâm Phong nghe nàng nói vậy lập tức cười khổ một trận:

- Nguyệt Nhi tỷ tỷ, lúc này mà ngươi còn nói mát. Hiện giờ ngay cả đứng ta cũng không thể đứng lên được, nếu như lúc này có ma thú xuất hiện, tình huống sẽ rất là không ổn a.

- Lần này bị thương quá thực rất nặng, muốn hoàn toàn khôi phục cần có một khoảng thời gian nhất định, chỉ là có ta ở đây, ngươi sẽ không gặp phải nguy hiểm đâu.

Kiếm linh Nguyệt nhi nói.

Trong lòng Sở Lâm Phong vẫn xoắn xýt một vấn đề, khi mình đang đột phá Tinh Thần thân thể tầng thứ hai, gân mạch và xương cốt trên người cũng bị trọng thương, thế nhưng tại sao lại khôi phục rất nhanh cơ chứ? Mà tốc độ khôi phục hiện tại lại rất là chậm.

Lúc này Tiểu Ảnh chạy hùng hục trở về, miệng đầy máu hồ, sau khi đi tới bên người Sở Lâm Phong thì còn ợ một tiếng rất là no nê, có vẻ vô cùng thỏa mãn.

- Lão đại, thịt con hồ này cũng không tệ lắm, nếu như lại có một con nữa thì tốt, ta còn chưa ăn no nha!

Âm thanh của Tiểu Ảnh truyền đến.

- Con bà nó! Ngươi là thùng com hay sao? Thân thể của đầu Phi Thiên Ma Hồ này lớn như vậy, ngươi ăn xong lại còn bảo ta là không ăn no? Không phải ngươi còn đứng trước mặt ta ợ một tiếng rất là no nê hay sao?

Sở Lâm Phong kinh ngạc nói.

- Khẩu vị của ta rất lớn, chỉ là ta không phải là thùng com, con hồ này có nội đan, chờ ta tiêu hóa năng lượng trong nội đan này, sau đó sẽ không cần ăn nhiều như vậy nữa.

Tiểu Ảnh có chút vô tội nhìn Sở Lâm Phong nói.

- Nội đan? Không phải ma tinh sao? Sao lại như thế?

Sở Lâm Phong vội vàng hỏi.

- Ta cũng không biết tại sao, ở bên trong trí nhớ của ta nói với ta đây là nội đan mà không phải là ma tinh ở trong cơ thể của con rắn lớn kia.

Tiểu Ảnh lập tức nói.

- Lâm Phong, trong cơ thể ma thú quả thực có phân chia nội đan và ma tinh, ma thú có thể biến ảo thành hình người sẽ xuất hiện nội đan, bên trong nội đan đều là tinh hoa, so với ma tinh còn cao không biết bao nhiêu lần.

Lúc này Kiếm linh lên tiếng nói.

- Chủ nhân, ta chuẩn bị ngủ một giấc, chờ sau khi ta đi ra ngoài, nhất định ngươi sẽ giật nảy mình!

Tiểu Ảnh nói xong trong nháy mắt đã biến mất không còn tăm hơi đâu nữa, Sở Lâm Phong biết nó lại trở về trên cánh tay của mình rồi.

Sở Lâm Phong chậm rãi vận chuyển Hồn Động khí trong cơ thể để khôi phục thương thế, không lâu sau Kim Ma Ngốc Ưng bay trở về, lại biến ảo thành

hình người đi tới trước mặt Sở Lâm Phong. Nhìn thấy người Sở Lâm Phong đầy vết máu cùng với thương thế trước ngực, hắn lập tức hỏi:

- Lão đại, thương thế của ngươi không sao chứ? Tên ma hồ kia đâu rồi?

- Tạm thời còn không chết được, nghỉ ngơi một buổi tối là có thể đi lại như thường, ngươi nói con mèo ốm kia sao, ta đã giết hắn rồi.

Sở Lâm Phong trả lời rất đơn giản, liếc mắt nhìn Kim Ma Ngốc Ứng rồi mowisn ói.

Giờ phút này trên người của Kim Ma Ngốc Ứng cũng đều là vết máu, rất nhiều nơi đều là máu thịt be bét, có nhiều chỗ thậm chí còn có thể nhìn thấy xương, hiển nhiên cũng đã bị thương rất nặng. Đối phương có thể chạy về gặp mình đã nói rõ đối phương rất trọng tình nghĩa, mặc dù là ma thú, thế nhưng Sở Lâm Phong cho rằng ma thú như vậy đáng giá để kết giao.

Hoạn nạn mới thấy chân tình, đây chính là một câu thể hiện chân thật nhất. Kim Ma Ngốc Ứng nghe thấy Sở Lâm Phong nói ma hồ đã bị hắn giết, người không khỏi run rẩy một trận, hiển nhiên trong lòng hắn vô cùng kích động.

Hắn dùng ánh mắt khó có thể tin được nhìn chằm chằm vào Sở Lâm Phong sau một hồi lâu mới nói:

- Lão đại, không phải ngươi đang nói đùa đó chứ, ma hồ kia là ma thú cấp chín, coi như bị thương không nhẹ thì cũng có thực lực của ma thú cấp tám, làm sao có khả năng cơ chứ?

Sở Lâm Phong cười khò nói:

- Tại sao lại không thể cơ chứ? Ngươi không thấy giết hắn ta cũng phải trả giá rất lớn hay sao, đừng quên Độc Giác Ma Giao kia bị ta chém giết nha!

Kim Ma Ngốc Ứng nghe xong thật lâu không nói thành lời, mà lúc này trong cơ thể của Sở Lâm Phong đột nhiên xuất hiện một luồng lực lượng mạnh mẽ tán loạn ở trong người, hắn lập tức cả kinh kêu lên:

- Không tốt...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 158: Tinh thần thân thể tầng thứ ba

Sở Lâm Phong đột nhiên cảm giác được trong cơ thể của mình có một luồng lực lượng mạnh mẽ đang tán loạn ở trong người, loại hiện tượng này giống như là trước đó đột phá Tinh Thần thân thể tầng thứ hai vậy, căn bản là không có cách nào khống chế được, trong lòng hắn không khỏi kinh hãi nói:

- Không được, lần này chết chắc rồi!

Kim Ma Ngốc Ứng nhìn thấy vẻ mặt hoảng loạn của Sở Lâm Phong, hắn kỳ quái hỏi:

- Lão đại, ngươi làm sao vậy? Sao lại chết chắc chứ? Chẳng lẽ lại có ma thú đến rồi sao?

Nói xong hắn còn nhìn chung quanh một lát.

Sở Lâm Phong không hề trả lời, giờ phút này hắn đang vội vàng câu thông với Kiếm linh:

- Nguyệt Nhi tỷ tỷ, ta cảm giác trong cơ thể của mình có một nguồn lực lượng tán loạn khắp nơi, chẳng lẽ lại đột phá Tinh Thần thân thể tầng thứ ba đúng lúc này đó chứ?

Kiếm linh Nguyệt nhi từng nói với Sở Lâm Phong, nấy tầng trước đó của Tinh Thần thân thể đều là xuất hiện không có một dấu hiệu nào cả. Có thể lúc ngươi đang chém giết cùng người ta sẽ xuất hiện, cũng có thể đang tu luyện thì đột nhiên xuất hiện xuất hiện, như vậy là nguy hiểm nhất.

Bây giờ Hỗn Độn khí trong cơ thể của Sở Lâm Phong đã tiêu hao được hơn nửa, lại bị thương nặng, nếu như lúc này xuất hiện đột phá thì không thể nghi ngờ sẽ là lấy cái mạng nhỏ của hắn.

- Lâm Phong, vận may của ngươi rất tốt, chúc mừng ngươi có dấu hiệu đột phá Tinh Thần thân thể tầng thứ ba vào lúc này, cố lên! Ta xem trọng ngươi, ha ha!

Lúc này Kiếm linh cười nói, đối với sự lo lắng lúc này của Sở Lâm Phong nàng không để ý tới một chút nào.

Sở Lâm Phong nghe thấy vậy phiền muộn đến mức suýt chút nữa đã phun máu:

- Tiểu gia sắp mất mạng tới nơi rồi mà ngươi còn có tâm tình cười, tương lai nhất định ngươi sẽ phải thù tiết.

- Ha ha, ngươi chết thì quan tâm tới bốn tiểu thư làm gì chứ? Coi như thù tiết cũng không tới phiên ta nha.

Kiểm linh lại không hề tức giận, rất là kỳ lạ.

Kim Ma Ngốc Ứng nhìn thấy sắc mặt của Sở Lâm Phong hết sức thống khổ, lâu không trả lời mình, hắn không khỏi vội la lên:

- Lão đại, có phải là thương thế của ngươi tăng thêm đúng không? Ngươi mau nói cho ta nghe một câu đi!

Sở Lâm Phong biết Kim Ma Ngốc Ứng đang quan tâm tới mình, hắn rất bất đắc dĩ nói:

- Lão Kim, ta tu luyện một loại võ kỹ luyện thể, lúc này lại có dấu hiệu đột phá cấp bậc, ngươi hộ pháp giúp ta, không được để cho bất luận người nào đến quấy rầy ta!

Sở Lâm Phong nói cho Kim Ma Ngốc Ứng nghe thấy vậy mà đầu óc mơ hồ, võ kỹ cũng có đột phá, nghe cũng chưa từng nghe nói qua. Chỉ là lời của Sở Lâm Phong hắn vẫn phải nghe, cho nên hắn chỉ có thể gật gật đầu nói:

- Lão đại cứ yên tâm, ta sẽ không để cho bất luận người nào và ma thú tới quấy rầy ngươi, nếu như ngươi cần giúp đỡ thì có thể gọi ta bất cứ lúc nào.

- Được rồi, đi đi, rời xa nơi này một chút, ta không muốn bị quấy rầy, nếu không sẽ tẩu hỏa nhập ma, ngươi cũng khôi phục lại thương thế của mình đi!

Sở Lâm Phong nói.

Kim Ma Ngốc Ứng lập tức xoay người rời đi, đi gần như được mấy trăm thước rồi mới ngừng lại, bắt đầu khôi phục thương thế của chính mình.

Sở Lâm Phong cũng không hỏi Kiểm linh nữa, kết quả chỉ có một, đó là bị nàng cười nhạo, làm cho tâm tình của mình càng kém hơn mà thôi. Đột phá Tinh Thần thân thể tăng thứ ba cần Tinh Thần chi lực vô cùng lớn, dùng số lượng Tinh Thần chi lực trong cơ thể của mình hiện nay xem không có cách nào hoàn thành được đột phá.

Năng lượng không tồn ở trên người ngày càng vận chuyển với tốc độ càng lúc càng nhanh, dù kinh mạch đã trải qua hai lần luyện thể thì cũng xuất hiện cảm giác đau đớn.

Việc này không nên chậm trễ, Sở Lâm Phong vội vàng lấy ra rất nhiều tinh thạch hạ phẩm và tinh thạch trung phẩm ở trong nhẫn trữ vật rồi đặt ở trước mặt chính mình, lập tức hắt lại tâm thần nhị dụng bắt đầu điên cuồng hấp thu Tinh Thần chi lực ở bên trong.

Có kinh nghiệm hai lần trước đó, Sở Lâm Phong biết, chỉ có hấp thu Tinh Thần chi lực trong cơ thể đến trạng thái hoàn toàn bão hòa thì mới có thể đột phá, vấn đề là lực lượng thần bí ở trong cơ thể hắn hiện tại, hắn lại không biết nó là vật gì.

Nguồn lực lượng mà Huyết Ảnh cuồng sư truyền vào trong cơ thể hắn cũng không thể động tới, Hỗn Độn khí rất là ít ỏi, Sở Lâm Phong thực sự không nghĩ ra rốt cuộc trong cơ thể của hắn còn có loại lực lượng nào nữa, chuyện này khiến cho hắn cảm thấy rất là bàng hoàng.

- Lâm Phong, tạm thời đừng hấp thu Tinh Thần chi lực nữa. Chờ sau khi được lực bên trong cơ thể ngươi hoàn toàn bị hấp thu thì hãy tiếp tục, ta nói vận may của ngươi rất tốt ngươi còn không tin, đây chính là cơ hội chỉ có thể gặp mà không thể cầu nha!

Lúc này Kiểm linh lại nói ra một câu.

- Được lực? Chờ chút, được lực? Lẽ nào là linh dược mà Kim Ma Ngốc Ứng cho mình sao?

Sở Lâm Phong lập tức phản ứng lại, hắn nhớ tới lúc trước hắn ăn một gốc dược liệu mà bản thân không biết tên.

Lúc đó hắn chỉ có cảm giác trong bụng xuất hiện một luồng cảm giác khô nóng, sau đó bởi vì phải loại bỏ cảm chế cửa kết giới mà hắn không để ý tới. Lại thêm sau đó đại chiến một trận với Phi Thiên Ma Hồ, lẽ nào dược lực này đã bị dẫn phát ra? Như vậy rốt cuộc đây là linh dược gì mà lại lợi hại như vậy cơ chứ.

Suy nghĩ trong lòng của Sở Lâm Phong Kiểm linh rất là rõ ràng, nàng nói:

- Ta cũng không chú ý tới dược liệu mà con chim kia đưa cho ngươi là gì, lúc đó ta chỉ chú ý tới Hỗn Tuyết thảo trong tay ngươi mà thôi. Chỉ là dược liệu có thể khiến cho ngươi đột phá Tinh Thần thân thể tăng thứ ba, chỉ ít cũng phải có cấp bậc gần như Hỗn Tuyết Quả. Loại dược liệu này hắn là khá là đặc thù, có tính chất ẩn giấu dược tính, vì vậy con chim kia mới coi nó là linh dược phổ thông, đúng là tiện nghi cho ngươi rồi.

Lúc này Sở Lâm Phong cảm giác gân mạch toàn thân lại như bị thiêu đốt vậy, đau đến mức ứa mồ hôi hột, máu thịt be bét ở ngực bị Phi Thiên Ma Hồ đánh ra cũng không có đau như vậy.

Cảm giác này Sở Lâm Phong đã biết trước, bởi vì Kiểm linh đã nói, càng về sau, thống khổ mà hắn phải thừa nhận sẽ càng lớn, thật không biết sau đó đột phá tới tầng thứ cao hơn thì sẽ có thống khổ gì nữa.

Thu hồi tâm tư, Sở Lâm Phong chỉ có thể tùy ý để cho cỗ dược lực kia di chuyển tán loạn, hắn muốn vận chuyển Hỗn Độn khí bên trong tinh đan để áp

ché, thế nhưng lại sợ hoàn toàn phản tác dụng. Vì vậy lúc này trong lòng hắn cảm thấy có nỗi xoắn xứt không tên.

Giống như một người đứng tại chỗ bị người ta dùng dao để cắt thịt vậy, chỉ có thể nhìn mà không thể hoàn thù.

Thời gian bắt đầu trôi qua từng chút một, Sở Lâm Phong cảm giác gân mạch của mình đã bắt đầu vận vẹo, có nhiều chỗ thậm chí đã vỡ nát. Mà một phần được lực bắt đầu kéo về phía xương cốt và bắp thịt, lúc này thống khổ của hắn cũng càng rõ ràng hơn nữa.

Thân thể vốn đã là Tinh Thần thân thể tầng thứ hai, bất kể là bắp thịt hay là xương cốt đều rất là cứng cỏi, lúc này bị phá hoại, khó khăn kia đã tăng lên không ít, thời gian cũng dài hơn rất nhiều, thống khổ cũng thuận theo dài hơn trước đó rất nhiều.

Lúc này sắc mặt của Sở Lâm Phong như là gan heo, cá tính quật cường khiến cho hắn không lên tiếng, mồ hôi trên người như mưa rơi, làm cho cả một mảnh mặt đất ướt nhẹp.

Theo thời gian trôi đi, da thịt của Sở Lâm Phong bắt đầu vỡ tan, máu tươi không ngừng chảy ra, thống khổ lúc này đã vượt qua phạm vi chịu đựng của hắn, mấy lần suýt chút nữa hắn đã ngất đi. Chỉ là có một điểm rất kỳ quái đó chính là mỗi lần Sở Lâm Phong đều chảy ra rất nhiều máu. Thế nhưng sau khi đột phá cảnh giới lại không giảm đi một chút nào cả.

- Lâm Phong, chịu đựng, lúc này được lực đã giảm bớt rất rõ ràng, thân thể của ngươi đã bắt đầu hấp thu được nó. Chờ sau khi ngươi hấp thu xong tất cả thì lập tức toàn lực hấp thu Tinh Thần chi lực, được lực này chỉ có thể phá hỏng gân mạch và thân thể của ngươi mà không có cách nào khiến cho ngươi đột phá được. Cũng chỉ có Tinh Thần chi lực mới có thể khiến cho thân thể hiện tại của ngươi khôi phục lại như lúc ban đầu!

Lúc này Kiếm linh nói.

Giờ phút này Sở Lâm Phong đã rất là hỗn loạn, nghe thấy âm thanh của Kiếm linh, hắn cố gắng ép làm cho mình tỉnh táo, trên người toả ra mùi máu tanh và tanh tưởi nồng nặc, mùi tanh tưởi là do tạp chất ở bên trong thân thể của hắn, mỗi một lần đột phá sẽ loại bỏ tạp chất nhất định, như vậy mới có thể làm cho thân thể của hắn trở nên cứng cỏi hơn nữa, sức phòng ngự cũng mạnh mẽ hơn.

Sở Lâm Phong cắn răng khổ sở chống đỡ, dần dần thống khổ chậm rãi giảm bớt, hắn biết nguyên nhân là do được lực bị hấp thu, cũng không biết qua bao lâu, lúc này trong cơ thể không còn được lực nữa, lúc này hắn động.

Hai tay đều cầm một viên tinh thạch, tâm phân nhị dụng bắt đầu hấp thu, Tinh Thần chi lực nhanh chóng tiến vào trong thân thể của hắn, sau đó kéo tới đan điền, càng ngày càng nhiều.

Khi Tinh Thần chi lực được hấp thu đến một lượng nhất định, Sở Lâm Phong bắt đầu vận chuyển nó qua kỳ kinh bát mạch, chậm rãi tuần hoàn.

Sau khi tuần hoàn chừng ba chu thiên, số Tinh Thần chi lực được hấp thu này cũng tiêu hao mất bảy tám phần, hắn lập tức hấp thu, lại tiêu hao...

Khi trước mặt của Sở Lâm Phong chỉ còn sót lại một viên tinh thạch thì hắn dừng lại, giờ phút này gân mạch gãy vỡ trong cơ thể của hắn đã khép lại toàn bộ, xương và bắp thịt trên người cũng đang khép lại, ngay cả vị trí ngực bị Phi Thiên Ma Hồ đã thương cũng đã trở nên hoàn hảo như lúc ban đầu.

Sở Lâm Phong phun ra một ngụm trọc khí, cảm giác toàn thân tràn ngập lực lượng. Hắn ngẩng đầu nhìn lên Kim Ma Ngọc Ứng đang kinh ngạc nhìn về phía mình...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 159: Hồ Ly màu tím

Sở Lâm Phong phun ra một ngụm trọc khí, cảm giác khắp toàn thân từ trên xuống dưới đều tràn ngập lực lượng, có một loại cảm giác thư thái không nói nên lời. Lập tức hắn ngẩng đầu nhìn về phía Kim Ma Ngọc Ứng đang gạt mình nhìn hắn.

- Lão đại, ngươi không có chuyện gì sao?

Kim Ma Ngọc Ứng lập tức nói.

- Không sao rồi, thương thế của ngươi đã khôi phục rồi sao?

Vốn Sở Lâm Phong định trách cứ tại sao tên này lại xuất hiện ở đây, thế nhưng nghĩ tới việc có lẽ đối phương cũng vì lo lắng cho mình cho nên mới làm vậy, hắn đành phải nhịn xuống.

- Khôi phục chừng tám phần mười, chỉ là lão đại thật sự quá lợi hại, không ăn không uống ngồi đó cũng sờ tám ngày, ta còn tưởng rằng ngươi đã mất mạng rồi nha!

- Tám ngày? Người nói lần này ta đột phá mất tám ngày hay sao?

Sở Lâm Phong cảm thấy giật mình, không nghĩ tới thời gian lại lâu như vậy, khiến cho hắn cảm thấy rất là bất ngờ.

- Không sai, thời gian là tám ngày, ta cũng phải tới ngày hôm qua mới tốt lên được.

Kim Ma Ngọc Ung nói.

Sở Lâm Phong cười cợt:

- Lão Kim, khổ cực cho người rồi, đi thôi, chúng ta đi tìm đám người Tinh Di một chút!

Sau đó Kim Ma Ngọc Ung biến trở về bản thể, Sở Lâm Phong ngồi ở phía trên bay về phía phương hướng đám người Tư Mã Tinh Di đào tẩu...

Mà lúc này đám người Tư Mã Tinh Di đang liều mạng chém giết ma thú ở bên trong một trong rừng cây, mắt thấy thời gian quy định sắp đến, ma tinh còn rất xa không đạt đến số lượng cần có, trong lòng mọi người đều rất là lo lắng.

Hiện tại thương thế của Triệu Phi cũng đã được khôi phục, là người có thực lực lợi hại nhất trong toàn bộ đội ngũ, số lượng ma thú mà hắn chém giết là nhiều nhất, cũng nhanh nhất. Chỉ có một người mất tập trung, có mấy lần suýt chút nữa đã bị ma thú đã thương.

- Tư Mã Tinh Di, người đừng có mặt mày ủ rũ nữa có được không, những ma thú này rất là hung mãnh, bất cứ lúc nào cũng có thể làm cho người bị thương nặng, thậm chí là mất mạng.

Triệu Phi chém giết một con ma thú đang công kích Tư Mã Tinh Di rồi nói.

- Ta, ta không yên lòng về Lâm Phong, không biết hiện tại hắn đã chết hay còn sống, làm sao ta có thể an tâm được chứ.

Tư Mã Tinh Di có chút ghen ngào nói.

Từ khi Sở Lâm Phong bảo nàng rời đi, giờ nào khắc nào Tư Mã Tinh Di cũng đang lo lắng cho an nguy của Sở Lâm Phong, Phi Thiên Ma Hồ lợi hại thế nào là chuyện rõ như ban ngày, tuy rằng Sở Lâm Phong nói mình không có chuyện gì, thế nhưng hiện giờ đã rất nhiều ngày như vậy mà còn không thấy bóng người đâu cả, quá nửa là lành ít dữ nhiều rồi.

- Hắn sẽ không có chuyện gì đâu. Người phải chú ý tới sự an toàn của bản thân mình, tuy rằng cấp bậc của ma thú trong rừng cây này không cao lắm, nhưng cũng có độ nguy hiểm nhất định, lỡ đâu Sở Lâm Phong tìm đến, nhìn thấy người bị thương sẽ làm hắn rất là khó xử.

Triệu Phi an ủi nói.

Đối với việc ngày đó Sở Lâm Phong xuất hiện đúng lúc giải cứu mọi người, trong lòng Triệu Phi lặng lẽ cảm kích, chỉ là hắn cũng có chút kỳ quái vì sao đối phương lại trở lại. Đầu ma hồ kia là tồn tại vô địch, coi như hắn có lợi hại đến đâu thì cũng không phải là đối thủ của đầu ma hồ kia.

Đối với tên tuổi của Sở Lâm Phong, Triệu Phi cũng đã nghe thấy, có thể trực tiếp đánh bại được Ngô Tinh, thực lực cũng khá. Chỉ có điều đối phương lại quay trở lại, nếu không mình cũng có thể kết giao một phen cùng với đối phương nha.

- Cảm ơn người Triệu Phi, ta đã hiểu rồi!

Tư Mã Tinh Di nín khóc mỉm cười nói.

Lúc này đột nhiên một học viên nhanh chóng chạy tới chỗ Triệu Phi rồi nói:

- Phi ca, phía trước có một con ma thú rất là lợi hại, mấy người chúng ta vây công cũng không thể đã thương được nó, không bằng Phi ca nhanh chóng tới xem đi?

- Có chuyện như vậy sao? Đi, mang ta đi tới đó xem xét một chút!

Triệu Phi nói, trong lòng lại âm thầm giật mình, ma thú phổ ở nơi này đều là cấp ba, ma thú cấp bốn trên căn bản rất ít. Mà lúc này lại xuất hiện ma thú mà mấy người vây công cũng không thể chém giết được, cấp bậc hẳn là chừng cấp năm nha.

Triệu Phi lập tức theo sát phía sau của học viên kia nhanh chóng rời đi, Tư Mã Tinh Di cảm giác mình cũng có thể đi tới đó xem xem, có lẽ cũng có thể giúp đỡ được cái gì đó, cho nên nàng cũng đi theo hai người.

Nơi kia cách đó khoảng chừng chỉ có một dặm, dù sao bên trong Ma Thú sâm lâm này khắp nơi đều tràn ngập nguy hiểm, không phải gặp phải ma thú thì là gặp phải học viên ban loại ưu của Hải Long học viện nha.

Gặp phải ma thú thì có thể trực tiếp chém giết, chỉ là nếu gặp phải học viên của đối phương, nếu như nhân số quá nhiều thì trên cơ bản mọi người đều tránh né, không cần thiết phải chém giết cùng với bọn họ.

- Phi ca, chính là đầu ma thú kia, ta cảm giác khá giống hồ ly, bất kể chúng ta công kích ra sao thì cũng không thể tới gần nó được, khá là quý dị.

Học viên kia chỉ vào đầu ma thú đang đứng ở phía trước mấy chục thước, nói.

Triệu Phi vừa nhìn qua, đây quả thực là một con ma thú có dáng vẻ như là hồ ly, chỉ là da lông trên toàn thân ma thú này đều là màu tím, thậm chí ngay cả con mắt cũng là màu tím, quả thực rất là quái dị.

- Các ngươi không có cách nào đã thương được nó, vậy nó có đã thương được các ngươi không?

Triệu Phi lập tức hỏi, nếu như hồ ly màu tím này cũng không có cách nào đã thương được bọn họ, vậy cũng chỉ có thể nói rõ phòng ngự của nó rất mạnh, nhưng lực công kích lại không mạnh.

- Có hai người bị thương, chỉ là đều là vết thương nhẹ hoặc là nói không tính là thương thế nha!

Tư Mã Tĩnh Di nghe thấy vậy cảm thấy hồ đồ, nàng nói:

- Như vậy rốt cuộc là bị thương hay là không bị thương vậy?

Nàng không nhịn được lên tiếng hỏi.

- Khi bọn họ đang công kích đầu ma thú hồ ly kia thì đột nhiên trên người truyền đến cảm giác đau nhói, cảm giác giống như bị sét đánh vậy, lúc đó đau đến khó nhịn, chỉ là sau một lúc đã không sao nữa rồi, trên người cũng chưa từng xuất hiện vết thương gì cả.

Học viên kia lập tức nói.

Triệu Phi nhìn đầu ma thú màu tím giống như hồ ly đang ở trước mặt không xa, từ bản năng đã cảm thấy đầu ma thú này không đơn giản. Có lẽ nó có thiên tính thiện lương cho nên không muốn tranh đấu cùng nhân loại mà thôi.

- Tư Mã Tĩnh Di, ngươi thấy thế nào, nên chém giết ma thú này hay là tha cho nó?

Triệu Phi hỏi Tư Mã Tĩnh Di.

- Bộ lông của đầu hồ ly này đẹp dễ như vậy, chém giết rất đáng tiếc, chúng ta nên giết ma thú khác để hoàn thành nhiệm vụ thì hơn. Lại nói nó cũng không chân chính xúc phạm gì tới các học viên bên chúng ta nha!

Tư Mã Tĩnh Di nói.

- Tiểu muội muội, tâm địa của ngươi không tệ, hôm nay bốn cô nương sẽ buông tha cho các ngươi, sau này đừng xuất hiện ở trong cánh rừng này, nếu không các ngươi sẽ phải hối hận.

Lúc này trong tai của Tư Mã Tĩnh Di đột nhiên xuất hiện âm thanh của một nữ tử xa lạ.

Thanh âm vừa xuất hiện này đã làm cho nàng bị dọa cho phát sợ:

- Ai, là ai đang nói chuyện với ta vậy?

Tư Mã Tĩnh Di lập tức lên tiếng nói, trong lòng lại có một loại linh cảm không lành, chẳng lẽ lại gặp phải ma thú biết nói chuyện hay sao.

Sau khi nghĩ tới đây nàng đột nhiên nhìn về phía ma thú hồ ly màu tím cách đó không xa, sau một chốc nàng mới hỏi:

- Là ngươi đang nói chuyện với ta sao?

- Không sai, chính là bốn cô nương, có phải rất ngạc nhiên hay không?

Lúc này đầu hồ ly màu tím kia lên tiếng nói, chỉ là lần này Triệu Phi và các học viên khác cũng đã nghe thấy rất rõ ràng.

Ma thú biết nói, điều này có ý vị gì không cần nghĩ cũng biết, Triệu Phi lập tức tạo ra tư thế chuẩn bị chiến đấu, nếu như đầu hồ ly màu tím này xông lại thì hẳn sẽ không tiếc bất cứ giá nào để Tư Mã Tĩnh Di rời khỏi đây trước.

Thân thể của Tư Mã Tĩnh Di hơi run run, mới vừa gặp phải đầu ma thú thực lực mạnh mẽ kia thì hiện tại lại đụng phải một đầu hồ ly màu tím biết nói, không biết là vận khí của đám người bọn họ tốt, hay là xui xẻo tới cực điểm nha.

Ma thú có thể nói chuyện chỉ ít cũng là ma thú cấp sáu trở lên, thương thế của Triệu Phi mới vừa khôi phục, đương nhiên cũng không phải là đối thủ, trong lòng hắn tức thì sinh ra một loại cảm giác tuyệt vọng.

- Nay, tiểu tử kia thả bình khí của ngươi xuống, ta muốn giết các ngươi quả thực là dễ như lật bàn tay, các ngươi không cần sợ, ta sẽ không đã thương các ngươi, chỉ là nhất định các ngươi phải đồng ý với ta một chuyện.

Hồ ly màu tím nói.

Nhìn thấy chuyện này có khả năng chuyển biến tốt đẹp, Triệu Phi lập tức hỏi:

- Ngươi muốn chúng ta đồng ý với ngươi cái gì chứ?
- Các ngươi phải đồng ý với ta, để thiếu niên chém giết ma hồ mang ta rời khỏi Ma Thú sâm lâm này...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 160: Ngươi đẹp hay là ta đẹp hơn?

Triệu Phi nhìn thấy chuyện này có khả năng chuyển biến tốt đẹp, hắn lập tức hỏi:

- Ngươi muốn chúng ta đồng ý với ngươi cái gì vậy?

Ma thú hồ ly màu tím nhìn biểu hiện như trút được gánh nặng ở trên mặt ba người, nó nói:

- Các ngươi phải đồng ý với ta một chuyện, để thiếu niên chém giết ma hồ kia mang ta rời khỏi Ma Thú sâm lâm này.

Tư Mã Tĩnh Di nghe xong biểu hiện trên mặt của nàng không ngừng biến hóa, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là kích động, cuối cùng là kinh hãi. Ngươi... Ngươi nói thiếu niên kia không chết hay sao?

Chỉ có Sở Lâm Phong đi chém giết đầu ma hồ to lớn kia mà thôi. Mà nghe đầu hồ ly màu tím này nói chuyện, vậy đã nói rõ Sở Lâm Phong đã chém giết được đầu ma thú kia, mà hiện tại đã bình an vô sự lui ra.

Lúc này trong lòng Triệu Phi cũng rất là khiếp sợ, Sở Lâm Phong lại có thể chém giết đầu cự hồ kia mà không chết, quá làm cho người ta giật mình, muốn làm được chuyện này phải có thực lực mạnh mẽ như thế nào nha

Mình đã tự mình lĩnh ngộ sự lợi hại của đầu ma hồ kia, căn bản không phải là địch của nó dù chỉ một chiêu. Mà bây giờ đối phương lại có thể chém giết được nó, vậy chỉ có thể nói hắn mạnh hơn mình quá nhiều, danh hiệu đệ nhất nhân Thiên Long học viện hẳn phải là của đối phương mới đúng.

- Không sai, hắn không chết, chuyện này quả thực rất khiến cho người ta bất ngờ, cái này có lẽ là bởi vì bên cạnh hắn có lòng vàng nha. Chỉ là thực lực của hắn rất mạnh, chỉ ít so với bất cứ người nào trong các ngươi còn mạnh hơn nhiều.

Hồ ly màu tím chậm rãi nói, đối với việc Sở Lâm Phong có thể giết chết Phi Thiên Ma Hồ, nàng vẫn hết sức khiếp sợ.

Nhận được câu trả lời chắc chắn của nó, trên mặt Tư Mã Tĩnh Di hiện lên nụ cười xán lạn, dung nhan vốn đã nghiêng nước nghiêng thành lúc này lại có vẻ càng thêm đẹp đẽ, xinh đẹp như tiên tử không dính khói bụi trần gian.

- Ta đồng ý với ngươi thì cũng coi như Lâm Phong đồng ý với ngươi, có phải là ngươi cũng rất lợi hại hay không?

Lúc này Tư Mã Tĩnh Di lên tiếng nói, đối với đầu hồ ly màu tím này nàng vô cùng hiếu kỳ.

Lúc này trên người đầu hồ ly màu tím kia tức thì xuất hiện một đạo ánh sáng màu tím, lập tức một trận tiếng cười như chuông bạc truyền đến:

- Ta đẹp, hay là ngươi đẹp hơn đây?

Lúc này ba người Triệu Phi đã triệt để kinh ngạc đến mức ngây người, hồ ly màu tím này lại biến ảo thành một thiếu nữ mặc y phục màu tím, dáng vẻ cực kỳ thanh tú, vóc người cũng đặc biệt, quả thực là một mỹ nữ cùng một cấp bậc với Tư Mã Tĩnh Di.

Nếu như nói có chỗ khác biệt duy nhất chính là chỗ ngực của thiếu nữ mặc áo tím này so với Tư Mã Tĩnh Di còn hùng vĩ hơn nữa. Dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ nháy ra khỏi ngực vậy, có thể làm cho người ta say sưa vô hạn.

Đối với câu hỏi này của thiếu nữ mặc áo tím, ba người cũng không hề tức giận, Tư Mã Tĩnh Di lại cười nói:

- Ngươi thật sự rất đẹp, chỉ ít là đẹp hơn so với ta.
- Ha ha, tiểu muội muội, ngươi thật sự rất biết cách nói chuyện, không phải ngươi muốn biết ta có lợi hại hay không sao? Nói cho ngươi biết, đầu ma hồ kia nhìn thấy ta cũng chỉ có thể đi đường vòng mà thôi, ta và hắn cùng một cảnh giới.

Thiếu nữ mặc áo tím nói.

Ba người nghe nói như thế lập tức có cảm giác như là thần kinh của mình đã mất đi cảm giác, quá nhiều khiếp sợ đã hoàn toàn vượt quá tư duy đại não của bọn họ.

Qua một lúc lâu Triệu Phi mới nói nói:

- Tiền bối chúng ta đi thôi, chỉ là chúng ta cũng không biết khi nào mới có thể gặp lại được Sở Lâm Phong, hiện tại chúng ta phải đi săn giết một ít ma thú, nếu không sẽ không có cách nào đi ra ngoài được.

Triệu Phi nói xong còn cố ý liếc mắt nhìn thiếu nữ do hồ ly màu tím này biến ảo ra, bởi vì nàng chính là ma thú, ở trước mặt của nàng nói tới việc giết ma thú rất dễ khiến cho nàng giận dữ, dùng cánh giới của nàng, rất có khả năng ba người sẽ bị một chiêu thuận sát.

- Đi thôi, ma thú các ngươi cứ tùy tiện giết, chỉ cần không giết ma hồ là được rồi, ta sẽ không quản.

Thiếu nữ này có vẻ rất là cao hứng, bởi vì quanh năm suốt tháng ở lại đây cho nên bây giờ có cơ hội đi ra ngoài, nàng rất là cao hứng.

Đám người Triệu Phi mang thiếu nữ mặc áo tím đi tới hội họp với mọi người, đối với việc bỗng dưng có thêm thiếu nữ xinh đẹp này, mọi người đều cảm thấy rất là kỳ quái.

- Phi ca, vị tiểu thư xinh đẹp này, ngươi mang về từ nơi nào vậy? Không phải là người của Hải Long học viện đó chứ? Học viện chúng ta không có mỹ nữ xinh đẹp như vậy nha, đương nhiên là ngoại trừ Tư Mã Tĩnh Di ra rồi!

Một người học viện lập tức dùng con mắt tỏa sáng nói.

- Nàng là ai các ngươi không nên hỏi nhiều, ta chỉ nói, nếu các ngươi không đi trừ chọc nàng thì sẽ không gặp phải nguy hiểm, nói cho các ngươi biết cũng không sao, thực lực của nàng còn mạnh mẽ hơn ta nha!

Cả về mặt và giọng nói của Triệu Phi đều nghiêm túc tới cực điểm, hẳn quay về những người khác rồi nói một câu.

Lúc này Ngô Tĩnh đột nhiên phun ra một câu:

- Ngươi là ma thú sao?

Lời của Ngô Tĩnh tức thì khiến cho mọi người cảm thấy bất ngờ, có phải tiểu tử này bị bệnh hay không chứ? Mỹ nữ xinh đẹp như vậy lại nói thành ma thú, nhất định là bởi vì Sở Lâm Phong xuất hiện đã đã kích hấn ta không nhẹ.

Thế nhưng Triệu Phi và Tư Mã Tĩnh Di nghe xong sắc mặt lập tức hơi khó coi, vốn thiếu nữ màu tím này không muốn bại lộ thân phận, bây giờ ngươi đã nói ra hết, không phải là muốn chết hay sao?

- Ngô Tĩnh, ngươi không nên nói nữa, có một số việc ngươi không nên biết thì tốt hơn, tránh cho mang đến họa sát thân.

Triệu Phi lập tức nói, sau đó còn nhìn sắc mặt của thiếu nữ mặc áo tím một chút.

Thiếu nữ mặc áo tím gật gật đầu với Triệu Phi, ý là nói hẳn xử lý rất khá, biết ý của mình.

Triệu Phi nói như vậy làm cho tuy rằng trong lòng những người khác có rất nhiều nghi hoặc nhưng cũng không dám hỏi, sau đó mọi người tiếp tục săn giết ma thú.

Lúc này Sở Lâm Phong ngồi ở trên lưng của Kim Ma Ngốc Ưng, nói:

- Lão Kim, nhanh hơn chút nữa, ta sợ đám người Tĩnh Di sẽ gặp phải nguy hiểm.

- Yên tâm đi lão đại, bọn họ không có việc gì đâu. Ở đây ngoại trừ ma hồ hung tàn ra, các ma thú khác đều không phải quá lợi hại, nhất giai cao đẳng cũng chỉ là cấp sáu, không cần lo lắng.

Kim Ma Ngốc Ưng nói.

- Không ngươi phải nói nơi này có Tử Ma Lô Hồ hay sao? Vạn nhất bọn họ gặp phải nó thì phải làm sao bây giờ?

Thứ khiến cho trong lòng Sở Lâm Phong lo lắng nhất chính là vấn đề này, tuy rằng Ma Thú sâm lâm này rất lớn, nhưng cũng khó mà đoán được, nếu như vận khí kém thì cũng có thể gặp phải.

Tiếng gió ù ù vang vọng bên tai, Kim Ma Ngốc Ưng lại đẩy nhanh tốc độ.

- Lão đại, bình thường Lô hồ sẽ không tùy ý công kích nhân loại, trừ phi bức nàng cuồng lên, nàng cũng coi như là ma thú có tính tình rất là ôn hòa.

- Chỉ mong lời ngươi nói là sự thật!

Hai người tiếp tục phi hành ở trên không trung, không lâu sau Kim Ma Ngốc Ưng nói:

- Lão đại, ta đã thấy bọn họ, ngay ở trong một rừng cây mướt dậm phía trước.

- Mướt dậm? Người có thể nhìn thấy cảnh vật trong mướt dậm hay sao?

Sở Lâm Phong rõ ràng có chút giật mình.

- Chuyện này rất là bình thường, mắt của ma thú loại chim như chúng ta có thể nhìn ra rất xa, điểm ấy không thể nghi ngờ.

Lộ trình mướt dậm đối với Kim Ma Ngốc Ứng mấy phút đã đến được, Kim Ma Ngốc Ứng thu nhỏ thân thể lại, đứng ở trên bả vai của Sở Lâm Phong chậm rãi tiến vào trong rừng cây.

Không lâu sau bóng người đám người Triệu Phi xuất hiện ở trong tầm mắt của Sở Lâm Phong, tất cả đều đang ra sức giết ma thú, Tư Mã Tĩnh Di lại đang nói gì đó với một thiếu nữ mặc áo tím.

- Thiếu nữ mặc áo tím này là ai? Tại sao lại xuất hiện ở đây chứ?

Sở Lâm Phong giật mình nói.

- Lão đại, thiếu nữ mặc áo tím này chính là Tử Ma Lôi Hồ biến ảo, không nghĩ tới nàng lại đi cùng nhân loại, nhất định là có nguyên nhân.

Trên bả vai của hắn, Kim Ma Ngốc Ứng lập tức nói.

Nghe thấy Kim Ma Ngốc Ứng nói vậy, Sở Lâm Phong cảm thấy rất không tốt, hắn lập tức mang theo một đạo tàn ảnh phóng đi về phía phương hướng của Tư Mã Tĩnh Di, trong miệng hét lớn:

- Tĩnh Di, nguy hiểm!

Mà lúc này thiếu nữ mặc áo tím kia cũng nhìn về phía Sở Lâm Phong, khóe miệng nổi lên nụ cười nói:

- Ha ha, người ta muốn đợi rồi cuộc cũng đã tới rồi...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 161: Hậu duệ của cửu vĩ linh hồ

Lúc này thiếu nữ mặc áo màu tím đột nhiên nói.

Tư Mã Tĩnh Di đang muốn hỏi thì âm thanh của Sở Lâm Phong cũng gần như cùng lúc đó truyền vào trong tai của nàng, còn thân thể thì lập tức xuất hiện ở trước mặt nàng.

- Lâm Phong!

Tư Mã Tĩnh Di lập tức mừng rỡ lập tức tiến lên nghênh đón, mà thiếu nữ mặc áo tím không nhúc nhích, vẫn lẳng lặng nhìn Sở Lâm Phong đi tới trước mặt như trước.

Sở Lâm Phong lập tức kéo Tư Mã Tĩnh Di ra phía sau lưng mình rồi nói:

- Mau mau rời đi, thiếu nữ mặc áo tím kia rất là nguy hiểm.

Nói xong trong tay hắn lại lấy ra Thanh Sương kiếm, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể công kích ra vậy.

- Ha ha, Lâm Phong, người hiểu lầm rồi. Nàng sẽ không làm chúng ta bị thương, người không cần phải ngạc nhiên.

Tư Mã Tĩnh Di nhìn thấy động tác của Sở Lâm Phong, nàng lập tức nở nụ cười.

- Nàng có biết nàng ta là ai hay không? Nàng ta là tồn tại lợi hại giống như Phi Thiên Ma Hồ vậy.

Sở Lâm Phong cảm thấy Tư Mã Tĩnh Di không hiểu nguyên nhân cho nên mới vội vàng nói.

Lúc này mấy người Triệu Phi cũng đều trở về, nhìn thấy Sở Lâm Phong xuất hiện và động tác hiện tại của hắn, mọi người đều cảm thấy bất ngờ, không hiểu tại sao hắn lại ra về như gặp đại địch như vậy.

- Ta biết nha, thân phận của nàng rất đáng sợ, chỉ là nàng sẽ không làm thương tổn tới chúng ta, nàng muốn ngươi đồng ý với nàng một chuyện.

Sở Lâm Phong nghi hoặc nhìn thiếu nữ mặc áo tím ở phía đối diện một chút, lại nhìn về mặt trên mặt của mọi người một chút. Đường như hắn đã biết cái gì đó, cho nên lập tức hỏi:

- Sao các ngươi gặp phải nàng, nàng yêu cầu ta đồng ý với nàng chuyện gì?

Lúc này thiếu nữ mặc áo tím đi tới, trên mặt hiện lên nụ cười, nếu như không phải Sở Lâm Phong biết trước nàng là Tử Ma Lôì Hồ thì nhất định sẽ bị nụ cười của nàng mê hoặc. Thiếu nữ này thực sự quá đẹp, có một loại xinh đẹp mà Tử Mã Tinh Di và Lâm Nhượng Hi đều không có được.

- Ngươi là Sở Lâm Phong sao? Xem ra thân phận của ta ngươi cũng đã biết, chúng ta có thể nói chuyện riêng một chút được không?

Thiếu nữ này nói chuyện rất ôn nhu, cũng không có một chút khí tức hung mãnh của ma thú nào cả.

Sở Lâm Phong sững sờ nửa giây, lúc này Kim Ma Ngốc Ứng mới truyền âm nói:

- Lão đại, đồng ý với nàng, ta cảm giác nhất định nàng có chuyện gì đó muốn nhờ ngươi. Nếu không cũng sẽ không khách khí đối với ngươi như vậy, tuy rằng mị hồ sẽ không tùy tiện hại người. Thế nhưng cái giá của nàng vô cùng lớn, ta chưa từng thấy nàng nói chuyện khách khí như vậy.

- Có thể, đi thôi!

Sở Lâm Phong đơn giản nói ra bốn chữ, sau đó đi sang một bên.

Thiếu nữ mặc áo tím theo sát ở phía sau, đám người Tử Mã Tinh Di đứng tại chỗ lẳng lặng nhìn hai người rời đi.

- Phi ca, ngươi nói xem thân bí thiếu nữ kia tìm Sở Lâm Phong là có chuyện gì? Không phải là muốn làm nữ nhân của hắn đó chứ?

Một người học viên hiếu kỳ nói.

Đối với việc bên người của Sở Lâm Phong mấy nữ tử, mọi người vẫn có nghe thấy về chuyện này:

- Thối lắm, ma thú nào có thể ở cùng nhân loại được chứ? Ngươi không nên nói lung tung, cẩn thận sẽ dẫn tới họa sát thân.

Triệu Phi lập tức nói.

- Sở Lâm Phong đúng là rất lợi hại, lại có thể chạy trốn từ trong tay đầu ma hồ kia, Phi Ca, hai người các ngươi ai lợi hại hơn vậy?

Lại một người nói.

- Ta không có cách nào so sánh với Sở Lâm Phong kia, tuy rằng ta chưa từng giao thủ với hắn. Chỉ là ta biết, ta không địch lại nổi mười chiêu của hắn.

Triệu Phi nói, nhưng trong lòng lại rất là bất đắc dĩ.

Người có thể chém giết ma hồ ta có thể là đối thủ được sao? Những người này thật sự quá đề cao ta rồi.

- Đi, chúng ta đi giết ma thú đi, mọi người không cần lo lắng tới Sở Lâm Phong, hắn không có việc gì đâu!

Lúc này Tử Mã Tinh Di lên tiếng, nàng và mọi người đứng ở nơi này, còn không bằng đi săn giết ma thú, sớm ngày trở về Thiên Long học viện thì hơn.

Sở Lâm Phong đi được mấy trăm thước mới dừng bước, sau đó hắn xoay người nói với thiếu nữ mặc áo tím phía sau:

- Nói một chút về ý đồ ngươi đến đi, vì sao phải lẫn vào trong đám người chúng ta. Hi vọng ngươi không cần nói loạn, ta có thể chém giết được Phi Thiên Ma Hồ thì tự nhiên cũng có thể chém giết được ngươi, đừng quên, trên bả vai ta còn có bằng hữu cũ của ngươi đó.

Đối với đầu Tử Ma Lôì Hồ này, Sở Lâm Phong luôn có lòng cảnh giác, hồ ly là động vật狡 hoạt nhất, đặc biệt là đầu hồ ly trước mặt này, tâm trí có khả năng so sánh được với nhân loại bình thường, thậm chí còn lợi hại hơn.

- Ha ha, lòng cảnh giác của ngươi đối với ta không nhỏ nh, ta biết thực lực của ngươi rất mạnh. Chỉ là ngươi muốn giết ta thì lại không dễ như vậy, ta cũng không giống tên ma hồ kia, đây đưa với ngươi tới chết đâu. Ngươi yên tâm, ta không có suy nghĩ gì khác, ta chỉ là muốn để ngươi mang ta rời khỏi Ma Thú sâm lâm này mà thôi.

- Ha ha, mị hồ ngươi cũng không nhận được muốn đi ra ngoài sao? Chỉ cần lão Đại ta đồng ý, ngươi muốn đi ra ngoài là chuyện không có vấn đề!

Lúc này Kim Ma Ngốc Ứng ở trên bả vai Sở Lâm Phong bay xuống, biến ảo thành hán tử trung niên rồi nói.

- Kim mao, ngươi vẫn xấu như thế, một trăm năm không gặp, không nghĩ tới thực lực của ngươi vẫn dừng lại ở vị trí này, mà ta, ta đã đột phá.

Từ Ma Lôi Hồ cười nói.

Sở Lâm Phong hơi nhũn nhũn mày, dường như đang suy tư cái gì đó, nửa ngày sau hắn mới nói:

- Vì sao ngươi nhất định phải để ta mang ngươi ra ngoài chứ? Những người khác không phải cũng như thế sao? Lại nói trước đó cũng có người của hai học viện đi vào, vì sao ngươi không rời khỏi đây chứ?

Trên mặt của thiếu nữ do Từ Ma Lôi Hồ biến ảo thành vẫn mỉm cười như trước, loại nụ cười chết người này khiến cho Sở Lâm Phong cảm thấy rất phiền muộn, đã rất lâu rồi hắn không có thân thiết với nữ nhân của mình, cho nên trong lòng không kim lòng được có một chút khát vọng.

- Bởi vì chỉ có ngươi mới có thể mang ta rời khỏi đây mà thôi. Đừng kỳ quái, ta biết thân phận của ngươi, tuy rằng hiện tại ngươi vẫn không thức tỉnh được huyết thống, nhưng ta lại có thể cảm ứng được rất rõ ràng, còn tiểu đệ của ngươi cũng rất là thần bí ừa.

Sở Lâm Phong có chút giật mình, Từ Ma Lôi Hồ này lại có thể biết được thân phận của mình, quả thực không thể tưởng tượng được nổi. Ngay cả Kim Ma Ngốc Ứng theo mình mỗi ngày cũng không biết được.

- Lâm Phong, không nên kỳ quái, tiểu hồ ly này cũng không đơn giản đâu. Nếu như có thể thu phục nàng, như vậy giúp đỡ đối với ngươi sau này sẽ rất lớn, nếu như ta không nói sai thì tiểu hồ ly này hẳn là hậu duệ của Thượng Cổ linh thú Cửu Vĩ Linh Hồ, chỉ là không biết hiện tại nàng có mấy cái đuôi mà thôi, ngươi không ngại hỏi một chút thử xem.

Lúc này Kiếm linh Nguyệt nhi truyền âm nói.

- Cửu Vĩ Linh Hồ?

Sở Lâm Phong cảm giác dường như vận may của mình quá là nghịch thiên, tất cả nữ nhân mà hắn gặp phải đều là mỹ nữ, ma thú mà hắn gặp phải cũng rất là phi thường trâu bò, còn có các loại kỳ ngộ trên người nữa, quả thật hắn rất lo lắng hiện tại vận may quá tốt, sau này vận xui sẽ liên tục đeo bám hắn nha.

Sở Lâm Phong ổn định tâm thần sau đó mới nói:

- Ngươi thật sự rất lợi hại, lại biết nhiều như vậy, không biết hiện giờ trên người ngươi có mấy cái đuôi đây?

Sở Lâm Phong nói vậy khiến cho Kim Ma Ngốc Ứng ở bên cạnh cảm thấy đầu óc mơ hồ, rõ ràng Từ Ma Lôi Hồ cũng chỉ có một cái đuôi thôi. Vì sao đối phương lại hỏi mấy cái, hắn tỏ rõ vẻ ngờ vực nhìn Sở Lâm Phong.

Lần này đến phiên Từ Ma Lôi Hồ chấn kinh, đối phương lại biết mình không chỉ có một cái đuôi nha. Sao có thể có chuyện đó, lẽ nào hắn cũng nhìn ra mình là hậu duệ của Cửu Vĩ Linh Hồ hay sao?

- Vì sao ngươi lại hỏi như vậy? Lẽ nào ngươi đã biết cái gì hay sao?

Từ Ma Lôi Hồ lập tức lên tiếng hỏi, thiếu niên này quá quý dị, trên người chảy dòng máu của Thần Long, trong cơ thể còn có Huyết Ảnh cường sư phụ thế, quả khủng bố. Nếu như hắn có thể mang mình ra khỏi Ma Thú sâm lâm này, như vậy sau khi rời khỏi đây nhất định nàng phải nghĩ trăm phương ngàn kế để đi theo hắn, có lẽ đối phương sẽ làm cho nàng đột phá tới cảnh giới cửu vĩ.

- Trả lời vấn đề của ta, ngươi không có cơ hội lựa chọn đâu!

Sở Lâm Phong rất hung hăng nói.

Lúc này nụ cười trên mặt của Từ Ma Lôi Hồ có chút cứng ngắc, nàng hỏi:

- Ta nói ra, có phải ngươi có thể mang ta rời khỏi nơi này hay không?

Sở Lâm Phong gật gật đầu:

- Chúng ta đang đợi đáp án của ngươi, còn tại sao ngươi nhất định muốn ta mang ngươi ra khỏi đây nữa. Tuy rằng ta không giống người khác, nhưng cánh Cửa truyền tống này chỉ cần mở ra ngươi là có thể đi ra ngoài được.

Từ Ma Lôi Hồ do dự một lát, sau đó chậm rãi nói:

- Hiện giờ ta đã là...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Điều kiện đi ra

Từ Ma Lôi Hồ do dự một lát, sau đó chậm rãi nói:

- Hiện giờ ta đã là Tam Vĩ Linh Hồ.

Nàng nói xong, trên n gười không có chút hung sát chi khí nào của ma thú cao giai cả, tiếng nói vừa dứt thì trên người có ánh sáng màu tím lóe lên, lộ ra bản thể của nàng.

Một đầu hồ ly màu tím, ở cuối người lại có ba cái đuôi xuất hiện ở trước mặt của Sở Lâm Phong và Kim Ma Ngốc Ứng.

Kim Ma Ngốc Ứng nhìn Từ Ma Lôi Hồ trước mặt, về mặt giặt mình hỏi:

- Mị hồ, không ngờ ngươi lại có ba cái đuôi, quá là trâu bò nha!

Sau đó trên người Từ Ma Lôi Hồ một lần nữa phát ra một đạo ánh sáng màu tím, lại biến ảo thành thân thể thiếu nữ, nàng nhìn Kim Ma Ngốc Ứng nói:

- Lòng vàng, có phải ngươi ngứa da hay không, ngay cả ta ngươi cũng dám chế nhạo.

Sở Lâm Phong không nói gì mà chỉ lẳng lặng nhìn Từ Ma Lôi Hồ đã biến ảo thành thiếu nữ ở trước mặt, hiện giờ mới có ba cái đuôi đã là ma thú cấp chín. Như vậy khi nàng có chín cái đuôi thì sẽ là cảnh giới gì, ngẫm lại cũng cảm thấy sợ hãi.

Kim Ma Ngốc Ứng trừng mắt nhìn Từ Ma Lôi Hồ một cái, hắn cũng không dám đối nghịch với nàng. Trước đây hắn đã chịu không ít đau khổ, một thân lôi điện chi lực rất là lợi hại, có thể nói so với Phi Thiên ma hồ và Độc Giác Ma Giao thì nàng còn khó dây vào hơn.

- Ta chọn ngươi là bởi vì ngươi có phương pháp mang ta đi ra ngoài. Cửa truyền tống kia có hạn chế, chỉ cần ma thú đạt tới bát giai thì đều không có cách nào truyền tống ra ngoài được, ta đã thử qua rất nhiều lần cũng không thể làm được.

Từ Ma Lôi Hồ nói.

- Ta có thể có phương pháp gì cơ chứ? Nếu như ngươi đã thử rất nhiều lần mà không thành công, như vậy ta cũng chỉ có thể nói là ta bất lực, không phải là ta không muốn giúp ngươi, mà là ta thực sự không biết giúp thế nào. Hiện tại ngươi nói chỉ cần là ma thú trên cấp tám thì sẽ không có cách nào thông qua được cánh cửa truyền tống, như vậy chẳng phải lão Kim cũng không thể thông qua được hay sao?

Sở Lâm Phong cảm giác vấn đề đã hơi lớn, nếu như Kim Ma Ngốc Ứng không thể đi ra ngoài, như vậy chuyện này đối với hắn sẽ là tổn thất rất lớn.

- Không sai, ta không thể đi ra ngoài, đương nhiên lòng vàng cũng không thể đi ra ngoài được. Chỉ là chỉ cần ngươi đồng ý giúp đỡ chúng ta, chúng ta có thể biện pháp đi ra, bởi vì chỉ có ngươi mới đáng để cho chúng ta tin tưởng.

Từ Ma Lôi Hồ nói.

- Vì sao?

Sở Lâm Phong tò mò hỏi, lẽ nào là bởi vì trong cơ thể của hắn có long huyết hay sao?

- Bên trong cơ thể ngươi có ấu thú của linh thú viễn cổ Huyết Ảnh cuồng sư, hơn nữa huyết mạch lại rất thuần khiết, có thể nói đã là huyết mạch thánh thú, nếu như ngay cả nó cũng ký kết linh hồn khế ước với ngươi thì tự nhiên chúng ta cũng có thể. Bởi vì Huyết Ảnh cuồng sư là một trong các chủng tộc cao quý nhất. Nếu như không phải hắn cam tâm tình nguyện, cho dù có chết thì cũng sẽ không để nhân loại khống chế, còn nữa, ngươi không để ý tới an nguy của ngươi mà một mình ngăn cản Phi Thiên ma hồ, để cho bằng hữu của ngươi rời đi. Từ điểm này đã nói rõ nhân phẩm của ngươi không tệ. Cộng thêm ngươi là hậu duệ Thần Long, cho nên tự nhiên ta cũng hoàn toàn yên tâm.

Từ Ma Lôi Hồ nói rất khẳng định, ánh mắt từ đầu đến cuối đều nhìn chăm chú vào Sở Lâm Phong, dường như có thể nhìn thấu hắn vậy.

- Thế nhưng ta đã có Tiểu Ảnh rồi nha! Có biện pháp nào khác hay không? Các ngươi đi theo ta sẽ không có tiền đồ đâu.

Tuy rằng Sở Lâm Phong giặt mình thế nhưng vẫn không đồng ý, dù sao bên người có thêm một đầu ma thú không quá quen thuộc cũng không phải là chuyện tốt, mà đối phương lại còn hiểu rõ về khế ước linh hồn nữa.

- Không có, đây là biện pháp duy nhất, chỉ như vậy thì chúng ta mới có khả năng thông qua thân thể của ngươi mà ra ngoài. Tuy rằng loại ý nghĩ này của ta có chút ích kỷ, nhưng đối với ngươi vẫn có rất nhiều chỗ tốt nha. Bởi vì mỗi một loại linh thú cao giai đều biết một loại kỹ năng đặc thù, ta nghĩ Huyết Ảnh cuồng sư kia của ngươi cũng có nha.

Từ Ma Lôi Hồ không ngừng nói, khiến cho Sở Lâm Phong không khỏi có chút tin tưởng đối với lời nói của nàng.

Quả thực Huyết Ảnh cuồng sư có một loại kỹ năng Sư Linh Quyền có thể cùng nhân loại thi triển ra, đây chính là thứ rất lợi hại, bản thân hắn cũng đã tự mình trải nghiệm qua.

- Lâm Phong, đồng ý với nàng, Cửu Vĩ Linh Hồ rất là lợi hại, điểm lợi hại của bọn chúng không phải là công kích mà là ảo thuật, càng là Cửu Vĩ Linh Hồ cường đại thì ảo thuật sẽ càng lợi hại, cứ tin tưởng ta sẽ không sai, sau này ngươi sẽ biết.

Kiểm linh vôi vàng nói, hiển nhiên nàng nghe Từ Ma Lôi Hồ ly nói xong cũng có chút kích động.

- Ta nghe nói ảo thuật của ngươi rất lợi hại, thì triển ra cho ta xem một chút. Nếu quả như thật lợi hại như lời đồn thì ta sẽ đồng ý với ngươi, phải biết rằng bên cạnh ta không có người hoặc là ma thú vô dụng.

Sở Lâm Phong nói xong còn cố ý nhìn Kim Ma Ngốc Ứng bên người một chút, kỳ thực ý tứ của hắn cũng rất là rõ ràng.

Trên mặt Từ Ma Lôi Hồ hiện lên nụ cười, ánh sáng màu tím trên người một lần nữa xuất hiện, lập tức một chuyện khiến cho Sở Lâm Phong không nghĩ tới xuất hiện, ở trước mặt của hắn lại xuất hiện Từ Mã Tĩnh Di.

- Lâm Phong, ta rất nhớ ngươi!

Từ Mã Tĩnh Di trước mặt hắn ôn nhu nói.

Sở Lâm Phong dụi dụi hai mắt, mặc dù người trước mặt này không phải là Từ Mã Tĩnh Di chân chính, thế nhưng hắn lại không có cách nào phân biệt ra được, bất kể là dung mạo hay là thanh âm đều giống nhau như đúc.

- Muội muội nó, ảo thuật của tiểu hồ ly màu tím này thật là lợi hại nha.

- Sao chàng lại không nhìn ta? Lẽ nào chàng không thương Tĩnh Di ta nữa?

Từ Mã Tĩnh Di một lần nữa nói, thanh âm còn mang theo vẻ ghen ngào.

Sở Lâm Phong nghe thấy thanh âm này, trong lòng rối loạn.

- Nếu như ta không biết ngươi là tiểu hồ ly thì nhất định lão tử đã không nhận được ôm ngươi vào trong ngực âu yếm một phen rồi.

Sau khi cưỡng chế, làm cho tinh thần của mình ổn định, hắn nói:

- Được rồi, ảo thuật của ngươi rất là lợi hại, nếu như không biết ngươi là Từ Ma Lôi Hồ thì ta cũng không phân biệt ra được.

- Ha h, Lâm Phong ngươi rất tốt!

Vẫn là thanh âm của Từ Mã Tĩnh Di, chỉ là rất nhanh ánh sáng màu tím lóe lên, Từ Mã Tĩnh Di lập tức biến thành thiếu nữ mặc áo tím.

- Ảo thuật của ta chỉ có thể có tác dụng ở trước mặt người có cảnh giới thấp hơn ta, người có cảnh giới cao thì sẽ không nhìn thấy như vậy.

Lúc này Từ Ma Lôi Hồ lên tiếng nói tiếp.

- Có thể lấy giả đánh thật, không biết sau khi ngươi ký kết linh hồn khế ước với ta sẽ có kỹ năng gì, ta cũng không thể biến ảo nha!

Đồng thời Sở Lâm Phong cũng cười nói, nếu như mình có thể biến ảo mà nói, đến lúc đó biến thành Từ Mã Tĩnh Di, sau đó đi tới bên cạnh Từ Mã Tĩnh Di, không biết nàng sẽ có vẻ mặt như thế nào.

Trong lòng hắn yyy rất nhiều, thế nhưng rất nhanh loại ý nghĩ này đã bị vô tình phá vỡ:

- Đây là chuyện không thể, chỉ là ta có thể làm cho ngươi có Ma đồng, thực lực càng cao thì uy lực của Ma đồng cũng càng lớn, nếu như ta có thể đạt tới được cửu vĩ đồng thời ngươi có thể tu luyện tới Thánh Vũ cảnh. Khi đó ngươi chỉ cần sử dụng Ma đồng thì có thể miểu sát người có cùng cảnh giới với ngươi trong nháy mắt.

- Lợi hại như vậy sao?

Sở Lâm Phong có chút động lòng, có thể trực tiếp miểu sát người cùng đẳng cấp, chuyện này quả thực quá nghịch thiên.

- Ma đồng còn có một cái công năng khác, đó là có thể nhìn ra nơi nào có ảo cảnh, nơi nào có kết giới, nếu như ngươi tiến vào ảo cảnh thì cũng có thể đi ra được.

- Được, ta đồng ý với ngươi, chờ sau khi đi ra ta sẽ ký kết linh hồn khế ước với ngươi.

Sở Lâm Phong cười nói, đây không thể nghi ngờ là chuyện khiến cho mình có thêm một kỹ năng. Cộng thêm lực công kích của Từ Ma Lôi Hồ cũng khá tốt, cũng là một trợ thủ rất khá nha.

Sau đó hắn nhìn Kim Ma Ngốc Ứng một chút, chỉ là hiển nhiên Kim Ma Ngốc Ứng có chút bất đắc dĩ, hắn nói:

- Lão đại, ta cũng không có kỹ năng nghịch thiên như mị hồ, huyết mạch của ta không bằng nàng.

- Không sao cả, người nói một chút xem sau khi ký kết linh hồn khế ước với ta thì sẽ ra sao?

Sở Lâm Phong nói, cho dù Kim Ma Ngốc Ứng không có cái gì thì hắn cũng sẽ giữ đối phương lại, bởi vì đối phương có sự trung tâm mà không phải nhân loại nào cũng có được.

- Ta... Ta có thể làm cho tốc độ của người trở nên nhanh hơn ba tầng, đây đã là cực hạn bây giờ của ta, trừ phi ta có thể đột phá...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 163: Đánh đổ

Kim Ma Ngốc Ứng nói ra một câu khiến cho Sở Lâm Phong càng thêm giật mình, đây mà gọi là tác dụng không lớn sao? Ra chiêu so với bình thường nhanh hơn ba tầng, tốc độ di chuyển cũng nhanh hơn ba tầng, con bà nó, đây là tiết tấu muốn nghịch thiên hay sao?

- Được, lão Kim vô cùng giỏi, người yên tâm, ta sẽ khiến cho người đột phá, tin tưởng vào ta!

Sở Lâm Phong vỗ vỗ bờ vai của hắn rồi nói.

- Như vậy sau này ta cũng sẽ gọi người là chủ nhân! Cũng xin chủ nhân đổi cho ta một cái tên!

Từ Ma Lôi Hồ nói.

Sở Lâm Phong suy nghĩ một chút, sau đó trong lòng đã có chủ ý:

- Lão Kim gọi người là mị hồ, vậy ta gọi người là Mị Tiêu Tiêu, được chứ?

- Mị Tiêu Tiêu? Mị Tiêu Tiêu, cái tên này rất êm tai, ha ha! Cảm ơn chủ nhân!

Từ Ma Lôi Hồ nói, trên khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng hiện lên nụ cười như mầu đơn nở rộ trong chúng hoa, vừa xán lạn lại vừa mỹ lệ như vậy.

- Sau này người đừng gọi ta là chủ nhân nữa, cái tên này có chút không quen, cứ theo lão Kim đi, gọi ta là lão đại đi!

Sở Lâm Phong cười nói, Từ Ma Lôi Hồ này đúng là không thể nhìn mặt của nàng, nếu không cẩn thận sẽ ý loạn tình mê nha.

- Vậy sau này ta sẽ gọi người là đại ca, loại xưng hô như lão đại này thông thường đều là người xấu mới gọi, đại ca là người tốt nha.

Từ Ma Lôi Hồ cười nói.

Kim Ma Ngốc Ứng cảm giác trên trán mình có gân đen đang không ngừng lan tràn ra chung quanh, có làm hay không? Không ngờ có như vậy mà hắn cũng lại bị trúng chiêu, thật là không có thiên lý nha.

Trong lòng Sở Lâm Phong cũng vừa bực mình vừa buồn cười, tiểu hồ ly này sao lại thích trêu chọc người như vậy chứ, sau này nhất định không thể tránh khỏi bị nàng trêu đùa nha.

- Chúng ta trở về đi, mau chóng sớm hoàn thành nhiệm vụ của chúng ta, như vậy cũng có thể sớm ngày đi ra ngoài!

Sau khi Sở Lâm Phong nói xong trực tiếp rời khỏi đây.

Đám người Triệu Phi và Tư Mã Tĩnh Di đang cố gắng chém giết ma thú, sau khi nhìn thấy đám người Sở Lâm Phong đi tới đều ngừng lại.

Kim Ma Ngốc Ứng lại biến trở về bản thể thu nhỏ lại đứng ở trên vai của Sở Lâm Phong, lúc này Sở Lâm Phong nói:

- Các người còn thiếu bao nhiêu ma tinh nữa?

- Chờ ta thống kê một chút đã!

Sau khi Triệu Phi nói xong bắt đầu công tác thống kê, mỗi học viên đều kiểm kê ma tinh của mình.

- Còn thiếu hơn hai trăm khóa, dường như ma thú ở nơi này rất ít, giết nửa ngày cũng mới đạt được chừng hai mươi khóa, hay là chúng ta đổi một nơi khác đi?

Triệu Phi đề nghị.

- Đòi nơi thì không cần, chúng ta trực tiếp tìm người lấy ma tinh là được, giết ma thú thì rất mất sức. Thế nhưng giết người thì lại là phương pháp đơn giản nhất mà lại nhanh nhất.

Sở Lâm Phong nói.

Hiện tại có Tử Ma Lô Hồ và Kim Ma Ngốc Ứng, bất kể là giết ma thú hay là giết người đều là chuyện rất dễ dàng, chỉ là hai người bọn hắn đều là ma thú, để cho bọn họ giết như thế thì hắn có chút băn khoăn. Cho nên trực tiếp chém giết người của Hải Long học viện thì bọn hắn sẽ thoải mái hơn nhiều.

Nếu như có thể chém giết mấy người trong ban ưu đẳng của Hải Long học viện, vậy lần tranh tài giữa hai học viện sau này bọn hắn sẽ nắm chắc phần thắng hơn nữa.

- Giết người? Người nói giết người của Hải Long học viện hay sao? Chỉ bằng vào mấy người chúng ta sao? Nếu như gặp phải người của Hải Long học viện, như vậy chúng ta chỉ có thể chạy trốn mà thôi, có phải người đã nói sai rồi hay không?

Triệu Phi giật mình nói.

- Giết được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu, người sợ rồi sao?

Sở Lâm Phong cười nói, có thể đoán người Triệu Phi đã chịu thua thiệt trong tay của những học viên Hải Long học viện cho nên mới nói như vậy.

- Ai sợ chứ, Sở Lâm Phong nếu không chúng ta thì một chút, nếu như ai giết được nhiều người hơn thì phải đồng ý một chuyện của đối phương, người có dám đặt cược hay không?

Lúc này Ngô Tinh không lên tiếng đột nhiên nói.

- Ha ha, dường như người rất quen mặt nha, không biết có phải ta đã nhìn thấy ở đâu không, chờ ta nghĩ một chút đã.

Sở Lâm Phong ra vẻ suy nghĩ, một lát sau mới tiếp tục nói:

- Ta nhớ ra rồi, đã từng gặp ở Sinh Tử đài, chỉ là dường như người là bại tướng dưới tay ta, người đấu với ta thế nào đây chứ?

- Người... Người đừng có đắc ý, có gan thì so tài với ta.

Ngô Tinh chịu đựng lửa giận trong lòng rồi nói, chỉ cần có thể có được Tư Mã Tinh Di, cho dù có ủy khuất lớn hơn nữa, chuyện khó khăn hơn nữa thì hắn cũng sẽ cố hết sức, tranh thủ đi làm.

Sở Lâm Phong nhìn hắn một chút, lại nhìn Tư Mã Tinh Di một chút, sau đó cười nói:

- Chẳng lẽ lão tử còn sợ người sao? Muốn thắng người thì rất dễ, mà kỳ thực yêu cầu của ta rất đơn giản, sau khi thắng người, người đừng dây dưa Tinh Di của ta nữa là được rồi. Nữ nhân của ta không phải là người mà người có thể nhúng chàm, coi như nghĩ thì cũng không được.

Tuy rằng trên mặt là nụ cười, thế nhưng trên người lại tản mát ra sát ý vô biên, khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Ngô Tinh do dự trong chốc lát, giống như đã hạ quyết tâm rất lớn, hắn nói:

- Được, đây chính là người nói đó nha, chỉ cần người thắng, ta sẽ không dây dưa với Tinh Di nữa. Thế nhưng nếu như người thua thì cũng mời rời khỏi Tinh Di, nàng chỉ thuộc về mình ta mà thôi.

- Ngô Tinh! Đủ rồi, ta đã nói bao nhiêu lần rồi. Trong lòng ta chỉ có thể mình Lâm Phong mà thôi, không có chỗ cho nam nhân thứ hai, người nên bỏ tâm tư này đi thì hơn!

Tư Mã Tinh Di lập tức cả giận nói, đối phương hoàn toàn không coi nàng ra gì nha.

- Tinh Di, không có chuyện gì, không nhìn ra người này lại có một mảnh tình thâm đối với nàng. Đáng tiếc hắn không được rồi, nàng yên tâm đi, nam nhân của nàng cũng không phải là người mà ai cũng có thể đánh bại được.

Sở Lâm Phong cười nói.

Sau đó hắn nói với Kim Ma Ngốc Ứng ở trên vai:

- Lão Kim, đi xem gần đây có chỗ nào có người của Hải Long học viện hay không, sau đó báo cho lão đại ta tới đó so tài.

Kim Ma Ngốc Ứng lập tức bay ra ngoài, tốc độ cực nhanh khiến cho tất cả mọi người cảm thấy giật mình.

- Đại ca, có cần ta giúp người một tay hay không?

Lúc này Từ Ma Lôì Hồ hỏi.

- Không cần, ta muốn đích thân thắng người này, khiến cho hấn tâm phục khẩu phục. Ngươi cứ bảo vệ Tĩnh Di giúp ta là được, đương nhiên những người khác cũng có thể chiêu cố cho bọn họ một chút.

Sở Lâm Phong nói, có Từ Ma Lôì Hồ bảo vệ cho Tư Mã Tĩnh Di hấn đã có thể hoàn toàn yên tâm.

Không lâu sau Kim Ma Ngốc Ứng đã bay trở về, rơi xuống trên vai của Sở Lâm Phong rồi nói:

- Lão đại, ở hướng đông nam, cách năm dặm có hơn hai mươi người đang ở chém giết ma thú, có những người đó lẽ là người mà ngươi muốn tìm.
- Ngươi đừng có tìm sai đó nha, người của Thiên Long học viện cũng không thiếu, đến lúc đó chạy tới lại nhìn thấy là người mình, chẳng phải sẽ rất lãng phí hay sao?
- Sẽ không, ta đã lặng lẽ giết một người, từ trên người của hấn lấy được một tảng đá màu lam từ trên người hấn.
- Được rồi. Ngươi đợi ở trên không trung, nhìn xem có người nào qua đây hay không là được.

Sở Lâm Phong nói.

Sở Lâm Phong đã biết phương hướng của đám người Hải Long học viện, sau đó hấn lập tức nói:

- Lúc này người của Hải Long học viện đang ở hướng đông nam cách năm dặm chém giết ma thú, chúng ta đi gặp bọn họ một chút, nhìn xem người Ưu Đẳng ban của Hải Long học viện lợi hại tới đâu.

- Làm sao ngươi biết đám người của Hải Long học viện đang ở bên ngoài năm dặm chứ?

Một học viên trong đó kỳ quái hỏi.

- Tĩnh Di, đi thôi! Chúng ta cứ đi thì biết, cứ tin tưởng ta, không sai đâu! Ha ha ha ha!

Sở Lâm Phong cười to, sau đó lập tức kéo tay của Tư Mã Tĩnh Di nghênh ngang rồi đi.

- Sở Lâm Phong này quá kiêu ngạo!
- Hấn có tiền vốn để phách lối, ngươi có thực lực thì cũng có thể kiêu ngạo như vậy.
- Tất cả mọi người đi thôi, các ngươi không thấy con chim ưng trên bả vai của hấn sao? Chính là nó nói cho Sở Lâm Phong biết đó.

Triệu Phi nói xong cũng đi theo hai người.

Lộ trình năm dặm rất nhanh đã tới, sự xuất hiện của đám người Sở Lâm Phong tức thì khiến cho đám người Hải Long học viện cảm thấy ngoài ý muốn, chỉ là sau khi nhìn thấy chỉ có mười mấy người bọn họ cũng đều yên lòng.

- Ngô Tĩnh, khi nào thì bắt đầu?

Sở Lâm Phong nói.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 164: Tiêu tiêu giáo hoạt

Ngô Tĩnh giờ trường kiếm trong tay lên, trực tiếp vọt vào trong đám người đối phương. Dường như đã thực sự bị Sở Lâm Phong chọc giận, hấn hoàn toàn không để ý tới sinh tử của mình, chỉ nghĩ tới việc làm sao mới có thể thắng được đối phương mà thôi.

Sở Lâm Phong im lặng, tiểu tử này đúng là, nhanh như vậy đã vọt vào, lại còn xông vào trong nhiều người như vậy, ngay cả chết cũng không biết chết như thế nào, quá là ngu ngốc.

Hấn mập tức mang theo một đạo tàn ảnh, cũng gia nhập vào trong chiến đấu. Đám người Triệu Phi thấy hai người động thủ thì theo sát phía sau, khiến cho người của Hải Long học viện cảm thấy hết sức khiếp sợ.

- Có phải đầu của đám người Thiên Long học viện này hòng rồi hay không, không thấy người của chúng ta so với bọn hấn còn nhiều hơn hay sao? Lại

đám tới khiêu chiến sự uy phong của Hải Long học viện chúng ta nha.

- Lại có người đưa ma tinh tới, đây chính là chuyện tốt, so với giết ma thú còn dễ hơn nhiều.

- Các ngươi có thấy không, trong Thiên Long học viện có hai mỹ nữ, đôi lát nữa nhất định phải bắt qua đây, đã lâu lão tử không được thụ thái rồi. Không nghĩ tới ông trời có mắt, lại chủ động đưa tới cửa, không tệ, không tệ.

- Hải ca, ngươi thụ thái thì cũng để cho ta thoải mái một chút chứ? Ta còn chưa biết mùi vị của nữ nhân ra sao nha.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, tiếng nghị luận của người Hải Long học viện không ngừng vang lên. Chỉ là rất nhanh Ngô Tinh và Sở Lâm Phong đã đi tới trước mặt của bọn họ, lập tức thi triển vũ kỹ, khiến cho một ít học viên cảm thấy trời tay không kịp.

Hai người này phóng tới trước, tự nhiên sẽ trở thành mục tiêu công kích, lúc này Ngô Tinh hoàn toàn đã bị lửa giận xông đầu, làm cho hấn mê muội, hoàn toàn không để ý tới sinh tử. Tất cả đều là đấu pháp liều mạng, khiến cho rất nhiều người của Hải Long học viện đều không dám tới gần công kích.

Sở Lâm Phong lại liên tục thi triển ra hai đại vũ kỹ như Phong Quyền Tàn Vân và Phong Lâm Thiên Hạ cái. Dùng thực lực của hấn tức thì làm cho không ít người bị thương, người tử vong cũng không phải là con số ít.

- Con bà nó! Sao lực công kích của hai người này lại lợi hại như vậy chứ? Mọi người toàn lực công kích, sử dụng vũ kỹ mạnh nhất để chăm sóc bọn họ, danh tiếng của Hải Long học viện ta há có thể để hai tên hỗn đản phá hỏng chứ?

Tên học viên được gọi là Hải ca kia lập tức nói, xem ra địa vị của hấn ở trong những người này cũng không nhẹ, rất có thể là địa vị như Triệu Phi vậy.

Tuy rằng công kích của Ngô Tinh lợi hại, nhưng kiến nhiều cũng cần chết voi, rất nhanh trên người hấn đã có vết thương, chỉ là hấn cũng chém giết được hai học viên có thực lực tương đương.

Lúc này đám người Triệu Phi cũng gia nhập vòng chiến, trong lúc nhất thời người của hai đại học viện đánh nhau tới mức người chết ta sống.

Lực công kích của Triệu Phi cũng vô cùng lợi hại, sau khi gia nhập không lâu đã đã thương được mấy học viên, khiến cho người của Hải Long học viện có chút kiêng kỵ hấn.

Từ Mã Tĩnh Di và Từ Ma Lôi Hồ thì lẳng lặng đứng ở một bên nhìn vào, không phải là nàng không muốn đi công kích, mà là nàng không có cách nào di chuyển được.

Trên người có một loại lực lượng vô hình trói buộc, nàng biết đây là do Từ Ma Lôi Hồ bên cạnh tạo ra. Khiến cho nàng trong khoảng thời gian ngắn không biết nên cao hứng hay là tức giận, nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn song phương sống mái với nhau mà thôi.

Có đám người Triệu Phi gia nhập, áp lực của Ngô Tinh tức thì giảm đi, tuy rằng thực lực của hấn không bằng Sở Lâm Phong và Triệu Phi. Thế nhưng tốc độ giết người của hấn cũng vô cùng nhanh, vũ kỹ được thi triển ra nhiều lần, trong lúc nhất thời tiếng nổ mạnh vang lên không dứt bên tai.

Hấn đang liều mạng, thắng thì có thể có được Từ Mã Tĩnh Di, nếu như thua cũng chỉ có thể buông tha, đối với việc buông tha hấn tình nguyện chết trận còn hơn. Nếu như có thể liều lĩnh thắng được Sở Lâm Phong, như vậy dù cho bị thương nặng hơn thì hấn cũng cam tâm tình nguyện.

Hai mỹ nữ lẳng lặng đứng ở một bên quan sát chiến đấu, có thể nói là hấp dẫn ánh mắt của mọi người nhất. Mấy người của Hải Long học viện đột phá công kích của đám người Triệu Phi phóng tới chỗ Từ Mã Tĩnh Di và Từ Ma Lôi Hồ.

- Không nghĩ tới trong Thiên Long học viện còn có mỹ nữ tuyệt sắc như vậy, thật là khó có được, hôm nay để cho ca ca ta làm cho các ngươi vui vẻ.

Một người học viên nhìn nhị nữ rồi nói, nước bọt thiếu chút nữa đã rơi xuống mặt đất, khuôn mặt rất là vui vẻ.

- Chúng ta trực tiếp bắt lấy nhị nữ này, Hải ca đã chỉ định muốn hai nàng, đến lúc đó nếu không được Hải ca sẽ tức giận.

Có một người của Hải Long học viện nói.

- Không có việc gì, Hải ca ta còn không biết sao, ba phút còn không được, một người đã mệt chết rồi còn nói tới hai người nha.

Từ Mã Tĩnh Di nghe thấy mấy lời này, nàng không nhịn được cả giận nói:

- Đẳng đồ tử, ngươi sẽ không được chết tử tế!

Đáng tiếc hiện tại thân thể của nàng không có cách nào di chuyển, nếu không thì nàng sẽ thực sự xông lên chém giết bọn hấn.

- Mỹ nữ, đừng nóng vội, ca ca ta sẽ ôn nhu với nàng mà!

Không ngờ một người trong đó lại to gan đi tới trước mặt của Từ Mã Tĩnh Di.

Trên mặt Từ Ma Lôi Hồ hiện lên một nụ cười, rất ôn nhu nói:

- Mấy vị ca ca, các ca ca phải ôn nhu một chút nha, thử ta sợ nhất chính là đau đó.

Giọng nói nhu hòa, dường như khiến cho khớp xương của người ta mềm ra vậy, khiến cho mấy người này càng không kiên nhẫn gì cả.

- Tiểu muội muội, ca ca sẽ như vậy, ngươi cứ yên tâm đi!

Một học viên đi thẳng tới trước mặt của Tử Ma Lô Hô, nhìn thấy bộ phận hùng vĩ trước mặt nàng, hắn không nhận được đưa tay ra muốn xoa xoa.

Lúc này trên mặt của Tử Ma Lô Hô hiện lên một tia cười lạnh, thiếu niên kia lập tức kinh hô một tiếng, cảm giác như là bị sét đánh vậy, cảm giác đau đớn truyền vào cánh tay, hắn vội vàng rút tay trở về, lại dùng vẻ mặt giật mình nhìn Tử Ma Lô Hô.

- Tiểu ca ca, ngươi làm sao vậy chứ?

Tử Ma Lô Hô quan tâm hỏi.

- Không có việc gì, không có việc gì, tiểu muội muội, để ca ca ta mang ngươi đi.

Học viên kia lại đi về phía trước.

Lúc này mặt của Tư Mã Tĩnh Di đã vận vẹo như sắp vắt ra nước, con hồ ly này thật đúng là không phải là thứ gì tốt. Người cận kề như vậy cũng gọi là ca ca, giọng nói còn có vẻ cực kỳ ái mộ, thực sự làm nàng không chịu nổi được.

Lúc này hai người khác đã đi tới bên cạnh Tư Mã Tĩnh Di, nói:

- Ta cũng mang ngươi đi, ở đây rất nguy hiểm.

Nói xong cũng chuẩn bị đưa tay về phía Tư Mã Tĩnh Di.

- Đây, nếu như ngươi không chém giết mấy người này ta sẽ bảo Lâm Phong cự tuyệt điều kiện của ngươi, phải biết rằng ta là nữ nhân của hắn, nếu như ta không đồng ý, hắn cũng không có cách nào cả.

Tư Mã Tĩnh Di không có cách nào khác, vội vàng nói.

Tư Mã Tĩnh Di là nữ nhân của Sở Lâm Phong, trong lòng Tử Ma Lô Hô vô cùng rõ ràng, nếu như nàng thực sự không đồng ý để Sở Lâm Phong đáp ứng điều kiện của mình, chuyện này thực sự là có khả năng nha.

- Ta biết rồi, lâu lắm rồi không đùa giỡn, trong lúc nhất thời cảm thấy cao hứng, ngươi đừng nóng giận, ta sẽ lập tức giải quyết đám người này giúp ngươi!

Tử Ma Lô Hô nói.

Lời nói của Tử Ma Lô Hô mấy người này nghe thấy rất rõ ràng, động tác trên tay của mọi người đều dừng lại, một người trong đó hỏi:

- Mỹ nữ, ngươi mới vừa nói cái gì vậy? Chém giết chúng ta, chúng ta không nghe nhầm đó chứ?

Tử Ma Lô Hô vẫn cười nói như trước:

- Không nghe nhầm đâu, thanh âm của ta êm tai không?

Tiếng nói vừa dứt, trên người nàng tức thì xuất hiện ba đạo điện mang màu tím trong nháy mắt đã bắn về phía ba người, ba người này còn chưa kịp phát ra âm thanh gì thì đã ngã xuống dưới đất, toàn thân đen sẫm không ngừng có khói đen và mùi thịt khét bốc lên.

Lúc này sắc mặt của Tư Mã Tĩnh Di có chút tái nhợt, không ngờ con hồ ly này lại lợi hại như vậy, trong nháy mắt đã giết chết ba người, ngay cả nàng động thủ thế nào mình cũng không thấy được, chỉ có thể thấy được chút điện mang màu tím hiện lên mà thôi, quá kinh khủng.

- Đã giải quyết xong, Tĩnh Di tẩu tử không nên tức giận nha. Quả thực đã rất lâu rồi ta không được chơi như vậy, đừng nói cho đại ca, được không?

Tử Ma Lô Hô ra vẻ điềm đạm đáng yêu nói.

- Trời ơi, con hồ ly này thật là lợi hại, thật là biết đùa đây, không ngờ lại gọi mình là tẩu tử, Sở Lâm Phong đại ca, nhận thân thích cũng quá nhanh đi!

Trong lòng Tư Mã Tĩnh Di trầm nghĩ.

Mà lúc này Sở Lâm Phong lại tựa như một cơ khí giết người, xuyên qua xuyên lại ở bên người các học viên của Hải Long học viện. Sau khi đột phá Tinh Thần thân thể tầng thứ ba, cộng thêm tu vi cảnh giới Địa Vũ cảnh tầng năm, một kiếm bổ vào trên người của hắn thì cũng chỉ có thể để lại một vết thương nhỏ, thậm chí ngay cả máu tươi cũng chưa chảy ra thì vết thương đã tự khép lại rồi.

Học viên chết ở trong tay hắn hầu như đã chiếm một nửa, đây là dưới tình huống hắn không sử dụng tâm phân nhị dụng Tâm kiếm, nếu như đổi thành Tâm kiếm thì rất có thể lúc này đã kết thúc chiến đấu rồi.

- Triệu Phi, toàn bộ người của các người rời khỏi đây, để ta và Ngô Tinh chém giết, không thì hắn sẽ không phục.

Lúc này Sở Lâm Phong đi tới bên cạnh Triệu Phi rồi nói.

Lúc này cả người Ngô Tinh đã đầm máu, trên người có mấy chỗ vết thương sâu tận thấy xương, hắn dùng nghị lực cho nên mới có thể chống đỡ cho tới bây giờ, nếu không không biết đã gục xuống từ lúc nào rồi...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 165: Còn muốn chạy nữa sao?

Người mà Sở Lâm Phong chém giết ít nhất cũng có tám người, mà hắn chỉ có bốn người. Nếu như Sở Lâm Phong không chém giết nữa thì hắn cũng không có biện pháp để thắng được đối phương.

Bởi vì giờ khắc này tinh thần lực trong cơ thể hắn đã tiêu hao hơn phân nửa, cộng thêm thương thế trên người hắn đã sớm làm cho hắn không còn lực tái chiến. Cho dù là giết thêm một người thì cũng không được, dù sao đối phương cũng là học viên ban loại ưu, cho nên thực lực cũng không cách nhau quá xa.

Tình huống của Ngô Tinh tự nhiên đám người Triệu Phi đã thấy rõ, nếu như rời khỏi, để hắn và Sở Lâm Phong lại, rất có thể hắn sẽ bị đối phương chém giết, cho nên Triệu Phi không khỏi vội la lên:

- Sở Lâm Phong, Ngô Tinh đã không có sức tái chiến nữa. Ta thấy nên nhanh chóng giết những người này đi thì hơn.

Người của Hải long học viện đã tử thương hơn phân nửa, cho nên đối với người của Thiên Long học viện đã không có nửa điểm uy hiếp nào cả. Chỉ là trong Thiên Long học viện cũng có mấy học viên bị thương không nhẹ, cũng đã chết mất hai người, điều này làm cho mọi người rất là tiếc hận.

- Ta đồng ý nha, đáng tiếc tên kia không đồng ý. Ta sợ hắn không chịu thua, đến lúc đó lại cuốn lấy Tinh Di, thực sự rất phiền phức. Ta rất muốn chém giết hắn, nhưng nhìn hắn cũng là người si tình, chỉ là yêu sai người, bằng không thì đã sớm chết dưới tay ta rồi, ta làm vậy cũng coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Sở Lâm Phong nói, thanh âm rất lớn truyền vào trong tai của Ngô Tinh rất rõ ràng.

Vốn là thương thế của Ngô Tinh đã quá nặng, nghe thấy Sở Lâm Phong nói như vậy trong lòng hắn lại càng giận dữ, một ngụm máu ngược từ trong cuống họng phun ra, cả người hắn cũng lập tức đổ gục xuống.

Trong ánh mắt hắn tràn ngập vẻ bất đắc dĩ và không cam lòng, nhưng lại không có chút biện pháp nào cả. Tuy rằng trên người rất đau đớn, thế nhưng loại cảm giác thống khổ khi mất đi Tư Mã Tinh Di lại càng sâu hơn cảm giác đau đớn thân thể.

Sở Lâm Phong thấy Ngô Tinh ngã xuống mặt đất, hắn nói với Triệu Phi:

- Dẫn hắn đi, để một mình ta tới chém giết những người này, cho hắn biết cái gì mới gọi là thực lực chân chính.

Trong lòng Triệu Phi cũng rất là muốn nhìn một chút xem rốt cuộc thực lực của Sở Lâm Phong ra làm sao, mặc dù biết có khả năng đối phương còn hơn mình. Thế nhưng hắn vẫn muốn tận mắt nhìn thấy, có lẽ chỉ cần hắn cố gắng thì có thể đuổi kịp được đối phương nha.

Triệu Phi và những học viên khác mang Ngô Tinh đi, sau đó lập tức xử lý thương thế cho hắn, mà Ngô Tinh lại không cam lòng tức giận nói:

- Buông ra, buông ra, ta muốn giết người, ta muốn thắng hắn, Tinh Di là của ta.

Lập tức hắn bắt đầu khóc rống lên, đã hoàn toàn không có phong độ trước đây nữa, không lâu sau hắn trực tiếp ngất đi.

Tư Mã Tinh Di thấy Ngô Tinh như vậy trong lòng cũng rất là vô bản khoản, nếu như không phải bởi vì nàng thì đối phương cũng không bị thương nặng như vậy.

Quả thực Ngô Tinh là một nhân tuyển hôn phu tốt, cũng coi như là ôn nhu săn sóc đối với mình, có thể nói là cẩn thận. Chỉ là trong lòng của mình đã sớm có Sở Lâm Phong, cho nên cho dù đối phương có ưu tú thêm nữa thì cũng không thể nào tồn tại ở trong tim nàng được.

Huống chi nàng và Sở Lâm Phong còn đột phá tầng quan hệ kia nữa, nàng đã sớm không phải là hoàn bích, cho nên dù đối phương có không ngại thì nàng cũng sẽ không đồng ý.

Sở Lâm Phong lẳng lặng đứng tại chỗ không nhúc nhích, khiến cho đám người Hải Long học viện còn lại cảm thấy rất kỳ quái, không biết người của

Thiên Long học viện lại đang đùa giỡn cái gì nữa.

Hiện tại những người còn lại trên cơ bản đều là tinh anh của ban ưu đẳng trong Hải Long học viện, Địa Vũ cảnh tầng thứ năm cũng không phải là con số ít, một người trong đó nói:

- Hải ca, tiểu tử này đang làm gì vậy? Không phải muốn một người chém giết với chúng ta đó chứ, có phải hắn bị bệnh hay không?

- Người thì biết cái quái gì, tiểu tử này quả thực chính là quái thai, trên người như có một tấm sắt vậy, không dễ thương được hắn. Có thể hắn là cao thủ bài danh hàng đầu của Thiên Long học viện nha. Dùng tốc độ thi triển ra vũ kỹ của hắn vừa rồi, ta dám khẳng định, chỉ có Long ca của học viện chúng ta mới có thể đánh bại được hắn.

- Long ca đã là cường giả Địa Vũ cảnh tầng thứ bảy, ta nghe nói lần này Long ca cũng không tiến vào Ma Thú sâm lâm, dường như chính đang đột phá Địa Vũ cảnh tầng thứ tám, không biết có phải là thực sự hay không.

- Đó là đương nhiên rồi, Long ca là đệ nhất thiên tài của Hải Long học viện chúng ta, không lâu sau tranh tài với học viên của Thiên Long học viện, chúng ta sẽ lại thắng chắc.

Nói tới chỗ này, người được gọi là Hải ca đột nhiên ngừng lại.

Hắn thấy lúc này Sở Lâm Phong đang giơ hai tay lên, sau đó nhanh chóng chỉ về phía trước một chút, lúc hắn đang chuẩn bị nói thì bên tai truyền đến hai tiếng kêu thảm thiết. Hai học viên bên cạnh hắn trực tiếp ngã xuống mặt đất, bộ vị ngực xuất hiện một cái lỗ máu lớn bằng miệng chén, đã bị chết không thể chết lại được nữa.

- Cái này, đây là vũ kỹ gì vậy?

Hải ca giật mình nói, khoảng cách song phương ước chừng hơn mười thước, mà tên trước mặt lại cứ như vậy vung tay lên đã lấy tính mạng của hai người đi, quả là kinh khủng.

Sở Lâm Phong hơi cười cười nói:

- Lực công kích của Tâm kiếm đối với những người này hoàn toàn chính là miểu sát, ta phải thử hợp hai làm một Tâm kiếm sẽ có lực công kích như thế nào.

Sau khi Sở Lâm Phong nghĩ tới đây lập tức tâm phân nhị dụng, Tâm kiếm một lần nữa được phát ra, kiếm khí vô hình trực tiếp công kích về phía người của Hải Long học viện.

Rất rõ ràng lại có hai người chết oan chết uổng, lần này đã khiến cho tất cả mọi người sợ ngây người, bao gồm cả người của Thiên Long học viện.

Trong mấy tức Sở Lâm Phong đã lấy đi tính mạng của bốn người, tất cả đều là trong lúc phát tay đã trực tiếp chém giết. Khoảng cách của song phương hơn mười thước, hiện tượng như vậy khiến cho người ta nghĩ trăm mối nhưng cũng không thể nào hiểu rõ được.

- Sở Lâm Phong, đây là vũ kỹ gì? Con bà nó, quả là lợi hại nha!

Một người của Thiên Long học viện nói.

- Đây cũng là một loại kiếm khí công kích, chỉ là hắn không sử dụng kiếm, mà là lấy ngón tay bắn ra kiếm khí, không ngờ lại đáng sợ như vậy!

Trong lòng Triệu Phi vẫn còn sợ hãi nói.

Hiện giờ hắn mới hiểu được mình và đối phương hoàn toàn không phải là cùng một cảnh giới, khó trách đối phương có thể Phi Thiên mà hỏ cường đại tới cực điểm kia.

Lúc này Tư Mã Tĩnh Di đã được Từ Ma Lôỉ Hồ thả lỏng người, nhìn thấy biểu hiện lúc này của Sở Lâm Phong, trong lòng nàng cũng rất là vui mừng, mới bao lâu không gặp, không nghĩ tới đối phương đã lợi hại đến loại trình độ này, khiến cho người ta khó có thể tin được.

- Chạy mau, chúng ta không phải là đối thủ của tiểu tử này.

Trong Hải Long học viện, người được xưng là Hải ca kia lập tức lên tiếng nói.

Trong nháy mắt Sở Lâm Phong đã chém giết bốn người khiến cho người của Hải Long học viện đều cảm thấy sợ hãi, vừa nghe thấy hắn nói đến chữ chạy, mỗi một người đều bắt đầu chạy trốn, tốc độ vô cùng nhanh chóng.

Người nhanh, đáng tiếc tốc độ của Sở Lâm Phong còn nhanh hơn, liên tục thi triển Di Hình hoá ảnh mấy lần, mang theo một đạo tàn ảnh trực tiếp chạy tới trước mặt học viên của Hải Long học viện, sau đó hắn xoay người lại cười nói:

- Còn muốn chạy nữa không?

- Trời ơi, rốt cuộc người này có phải là người nữa hay không, không ngờ lại có tốc độ nhanh như vậy, xem ra hôm nay chúng ta chạy trời không khỏi

năng rồi.

- Chúng ta liều mạng với hắn, ta cũng không tin chúng ta dám người chúng ta không làm gì được hắn!

Một học viên giờ trường kiếm trong tay lên, trực tiếp bỏ về phía Sở Lâm Phong.

- Không biết tự lượng sức mình!

Sở Lâm Phong không thèm để ý tới một kiếm này, lực công kích như vậy tối đa chỉ khiến trên người hắn đau một chút mà thôi, muốn đá thương mình không thể nghĩ ngờ chính là nằm mơ giữa ban ngày.

Sau khi Tinh Thần thân thể tăng thứ ba đột phá, bất kể là lực lượng hay thân thể đều trở nên cường hãn không gì sánh được, lúc này Sở Lâm Phong trực tiếp làm một hành động khiến cho tất cả mọi người đều không tưởng tượng ra được.

Không ngờ hắn lại đứng tại chỗ không nhúc nhích, cứ để cho trường kiếm của đối phương trực tiếp bỏ lên trên người.

Xa xa, người của Thiên Long học viện thấy một màn như vậy tức thì kinh hãi, thậm chí Tư Mã Tĩnh Di còn kêu lên:

- Lâm Phong, cẩn thận!

Đáng tiếc đã chậm, trường kiếm của học viên kia đã rơi xuống người của Sở Lâm Phong, thế nhưng một kết quả không tưởng tượng được khiến cho học viên này cảm nhận được sự sợ hãi.

Lúc hắn bỏ vào trên người của Sở Lâm Phong giống như là bỏ vào trên tấm sắt vậy, một đạo lực phản chấn to lớn truyền đến khiến cho hắn thiếu chút nữa đã không cầm được trường kiếm trong tay của mình.

Mà dường như đối phương cũng không bị thương gì cả, một kiếm này của mình coi như là một tảng đá lớn thì cũng có thể bỏ thành phần vụn, thế nhưng người trước mặt này lại lông tóc không tổn hao gì cả, lại còn đang cười khúc khích với mình...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 166: Để cho một người chạy

Thấy Sở Lâm Phong cười khúc khích đối với mình, học viên kia lập tức có một loại cảm giác vô lực, hắn run rẩy nói:

- Ngươi... Không ngờ ngươi lại không có việc gì?

Sở Lâm Phong vô cùng thoả mãn đối với lực phòng ngự của thân thể hiện tại, nếu như sau này hắn có thể đột phá Tinh Thần thân thể tăng thứ tư, không biết thân thể sẽ cường hãn tới mức độ nào. Chỉ nghĩ thôi cũng đã cảm thấy chờ mong.

- Nếu như ngươi dùng thêm chút lực thì ta sẽ có chuyện, người của Hải Long học viện quá kém, như vậy có sống ở trên đời này thì cũng là dư thừa, tiểu gia ta sẽ làm chuyện tốt, để cho ngươi kết thúc thống khổ sớm hơn một chút nha.

Sở Lâm Phong cười nói.

Trong tay hắn tức thì xuất hiện một thanh trường kiếm loang lổ, lập tức dùng tốc độ nhanh như tia chớp bỏ về phía đối phương, thậm chí người học viên kia còn không kịp phản ứng đã bị chém thành hai nửa.

- Đúng là, ngay cả một kiếm cũng không đỡ được!

Sở Lâm Phong nói.

Lúc này Sở Lâm Phong như là một ác ma giết người, thực lực cường hãn không gì sánh được, khiến cho người của Hải Long học viện đều cảm thấy sợ hãi, bởi vì chuyện này đã hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của bọn họ.

- Ngươi... Ngươi rốt cuộc là ai?

Học viên được gọi là Hải ca đã bắt đầu nói lắp, rất rõ ràng hắn cũng bị một màn vừa rồi của Sở Lâm Phong làm cho sợ vỡ mật.

- Muốn biết? Rất đơn giản! Mạng mạng của ngươi để đổi!

Sở Lâm Phong nói xong trực tiếp khởi xướng công kích về phía mọi người. Đối với những người này hắn không cần thiết phải lãng phí quá nhiều thời

gian, ra về cũng ra về đủ rồi, đây là lúc nên kết thúc tất cả.

Thanh Surong kiếm trong tay hắc mang theo kiếm khí có uy lực vô cùng không ngừng xuyên qua đám người Hải Long học viện, rất nhiều học viên cũng không địch nổi một chiêu của Sở Lâm Phong.

Mỗi một lần công kích vào trên người của hắc thi sẽ bị phản chấn ra, mà lúc này trường kiếm loang lổ thì lại trực tiếp bỏ tới, ngay cả cơ hội ngăn cản cũng không có, trong mấy hơi thở bên bọn họ chỉ còn lại ba người mà thôi.

Đám người Triệu Phi thấy tốc độ và thủ đoạn chém giết người Hải Long học viện của Sở Lâm Phong đã cảm thấy chết lặng, chấn động mà Sở Lâm Phong tạo ra cho mọi người vượt ra xa khỏi tưởng tượng của bọn họ. Người như vậy giống như không nên tồn tại trên thế giới này, quá là nghịch thiên.

Trong lòng bọn họ đã sớm coi Sở Lâm Phong trở thành thần nhân bách chiến bách thắng, danh hiệu đệ nhất nhân Thiên Long học viện không cần phải tranh giành nữa.

Ba người còn lại cũng không dám đi công kích Sở Lâm Phong, tất cả đều nghĩ xem phải làm sao mới có thể chạy trốn được, đối với điểm này, đương nhiên Sở Lâm Phong hiểu rõ, mà hắc cũng không có đặt điều này ở trong lòng.

Ba người này là người có thực lực lợi hại nhất trong những người kia, thế nhưng khi đối mặt với Sở Lâm Phong cũng không có một chút phản kháng nào cả.

Lúc này dường như ba người đã có ấn ý vậy, đồng loạt thi triển ra vũ kỹ lợi hại nhất cùng đánh về phía Sở Lâm Phong.

Đối với công kích như vậy, tuy rằng Sở Lâm Phong không để ý, nhưng trên người sẽ rất đau đớn, vì vậy thân thể hắc mang theo một đạo tàn ảnh tránh ra ngoài.

Kỳ thực ba người muốn hắc né tránh sau đó bản thân họ sẽ chạy trốn, phương hướng chạy trốn đều phân tán ra, khiến cho Sở Lâm Phong không biết nên đuổi theo người nào.

- Ha ha, không ngờ lại biết phân tán chạy trốn, các ngươi cho rằng làm như vậy thì lão tử sẽ không làm gì được các ngươi sao?

Khóe miệng Sở Lâm Phong hơi nhếch lên, Thanh Surong kiếm trong tay lập tức biến mất.

Hai tay ngón tay của hắc điểm về hai phương hướng có người chạy trốn, kiếm khí vô hình trực tiếp đánh về phía đối phương.

- A! A!

Hai tiếng kêu thảm thiết truyền đến, hai người chạy trốn trực tiếp ngã xuống mặt đất, trên lưng xuất hiện một lỗ thủng lớn chừng miệng chén.

Hiện tại chỉ còn lại có một người, cũng chính là tên Hải ca kia, hắc chạy ra được hơn trăm thước. Vốn Sở Lâm Phong định chém giết hắc, thế nhưng trong đầu lại truyền đến thanh âm của Kiếm linh Nguyệt nhi.

- Lâm Phong, tạm thời buông tha người này đi. Kế tiếp không phải giữa các ngươi còn có một lần tranh tài giữa hai học viện hay sao? Để cho hắc mang tin tức của ngươi về, cho đối phương một niềm vui. Khiến cho trong lòng bọn họ sinh ra áp lực, chuyện này đối với ngươi có rất nhiều chỗ tốt.

Sở Lâm Phong vừa nghe thấy vậy ngón tay đang giơ lên cũng hạ xuống, sau đó hắc nói:

- Nguyệt Nhi tỷ tỷ, không nghĩ tới ngươi cũng có mặt âm hiểm như vậy, ha ha!

- Dám nói bản tiểu thư âm hiểm sao? Ta làm vậy là vì muốn tốt cho ngươi! Phải biết rằng tuy rằng thực lực bây giờ của ngươi rất mạnh, nhưng cũng chỉ là ở chỗ này mà thôi, thiếu niên lợi hại hơn ngươi ở chỗ nào cũng có.

Giống như lúc các ngươi ở Lưu Vân thành vậy, ở đó cao thủ Địa Vũ cảnh đã là tồn tại vô cùng trâu bò rồi. Nhưng đến đây vậy, cao thủ Địa Vũ cảnh ngay cả rắm cũng không bằng, mọi chuyện ngươi phải thật cẩn thận, rất nhiều người cũng không phải chỉ có vũ kỹ lợi hại mà sẽ có người thạo độc được, hỏa khí vân vân.

Sở Lâm Phong tỉ mỉ nghe Kiếm linh Nguyệt nhi nói, quả thực rất có đạo lý, bây giờ hắc mới có chút thực lực mà đã đắc chí. Sau này rời khỏi nơi này, quả thực ngay cả cái gì cũng không phải cả.

Thiên Vũ cảnh, Thần Vũ cảnh, còn có Thánh Vũ cảnh, người có cảnh giới này mới có thể nói là cao thủ, xem ra mình thực sự nên thu người lại, chỉ có khiếm tốn hành sự thì mới có thể không làm cho người ta chú ý. Dù sao cây to đón gió, rất có thể người khác sẽ vì nguyên nhân thiên phú của mình mà bỏ qua hắc nha.

- Cảm ơn Nguyệt Nhi tỷ tỷ, ta biết rồi. Yên tâm sau này loại chuyện ra về trâu bò này sẽ không xuất hiện nữa! Mau sớm đề thăng thực lực của mình mới là chủ yếu.

Sở Lâm Phong nói rất chân thành.

- Đi qua đó đi, tất cả mọi người đang chờ ngươi đó. Sau đó lại đưa Hồn Tuyết thảo cho ta, vì giúp ngươi phá vỡ cấm chế kết giới cho nên được hiệu của

Hồn Tuyết quả đã bị ta dùng hết toàn bộ. Ta phải bổ sung Hồn lực, không thì sẽ rất nguy hiểm.

- Biết rồi, đợi lát nữa ta sẽ cho ngươi, thuận tiện hỏi lão xem Kim và Mị Tiêu Tiêu xem bọn họ còn có linh dược như vậy nữa hay không. Dù sao bọn họ đã sinh sống ở chỗ này mấy trăm năm, sẽ có không ít thứ tốt.

Sở Lâm Phong nhìn học viên đào tẩu, sau đó lập tức trở về chỗ cũ.

- Lâm Phong, ngươi thực sự thật là lợi hại! Ta quả nhiên không nhìn lầm người!

Tư Mã Tĩnh Di là người thứ nhất chạy tới, nàng nói.

Sở Lâm Phong cũng không ngại hiểm mà trực tiếp ôm lấy bờ eo thon thả của nàng rồi nói:

- Nếu như nam nhân của nàng không lợi hại thì làm sao có thể xứng với Tĩnh Di xinh đẹp cơ chứ?

Bị Sở Lâm Phong ôm chặt, mặt Tư Mã Tĩnh Di tức thì đỏ lên, nàng rất muốn bảo hắn bỏ ra, nhưng trong lòng lại có chút không nỡ. Loại cảm giác này không biết đã xuất hiện qua bao nhiêu lần ở trong mơ, rốt cuộc hôm nay đã được thực hiện.

Nghe thấy Sở Lâm Phong nói vậy trong lòng nàng cảm thấy vô cùng ngọt, cuộc đời này có nam nhân như vậy quả thực đã đủ rồi.

Lúc này địa vị của Sở Lâm Phong trong lòng mọi người tăng lên, ngay cả Triệu Phi đối với hắn cũng rất là tôn kính và sùng bái.

Sở Lâm Phong buông tay khỏi eo của Tư Mã Tĩnh Di, sau đó nói với Triệu Phi:

- Hiện giờ là lúc chúng ta thu hoạch chiến lợi phẩm, Triệu Phi, sắp xếp vài người đi thu ma tinh và tinh thạch tới đây, đợi chúng ta phân phối cho tất cả mọi người.

- Được! Ta lập tức đi sắp xếp!

Lập tức có mấy học viên bắt đầu quét dọn chiến trường.

Lúc này Từ Ma Lôi Hồ đã đi tới, nàng nói với Sở Lâm Phong:

- Đại ca, thực lực của ngươi không tệ nha, đây chưa hẳn đã là thực lực chân chính của ngươi đúng không? Nếu như chris có thực lực như vậy thì ngươi cũng sẽ không có cách nào chém giết được ma hồ.

Sở Lâm Phong trừng mắt nhìn Từ Ma Lôi Hồ một cái, nói:

- Tiêu Tiêu, lời của ngươi là có ý gì, đối với những người này cần dùng tuyệt chiêu của ta sao? Không phải ngươi định tỷ thí với ta đó chứ?

Sở Lâm Phong thấy vẻ mặt của Từ Ma Lôi Hồ đã thấy có chút không đúng, nếu như cô gái nhỏ này thực sự có loại suy nghĩ này, như vậy hắn sẽ phải chết.

- Ha ha, ngươi nói xem...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167: Chuẩn bị rời đi

Sở Lâm Phong thấy vẻ mặt của Từ Ma Lôi Hồ đã có dự cảm không tốt, chẳng lẽ nàng thực sự muốn thử thực lực của hắn hay sao?

Mà lúc này Từ Ma Lôi Hồ lại cười nói:

- Quả thực ta rất muốn nhìn một chút xem rốt cuộc thực lực của ngươi ra làm sao, ngươi sẽ không từ chối đó chứ?

Thanh âm vẫn động lòng người như vậy, nghe vào trong tai Sở Lâm Phong lại có cảm giác khác thường, chỉ là mình có bao nhiêu phân lượng trong lòng hắn vô cùng rõ ràng, so chiêu cùng ma thú cấp chín quả thực là muốn chết.

- Tiêu Tiêu, ngươi cho là ta sẽ đồng ý với ngươi sao? Ngươi nên bỏ suy nghĩ này đi, ta cũng không có thời gian rảnh rỗi chơi đùa với ngươi.

Sở Lâm Phong lập tức nói, đối với Từ Ma Lôi Hồ này nên tránh xa thì hơn.

- Ha ha, ta biết đại ca sẽ không đồng ý mà, thực sự quá hẹp hòi. Chỉ là cho dù ngươi đồng ý thì ta cũng không chấp nhận nha!

Lại là ngữ điệu như vậy, khiến cho các học viên chung quanh đều có chút không chịu nổi.

- Ngươi đùa bỡn ta sao? Ngươi không được nghịch ngợm như vậy nữa, nếu không ta... Ta...

Sở Lâm Phong nửa ngày không nói ra được câu kế tiếp.

Nếu như là Đường Ly hoặc là Dương Nhị thì Sở Lâm Phong sẽ không chút do dự nói ra. Ta sẽ từ hình người tại chỗ, khiến cho người biết hậu quả của việc khiêu khích nam nhân. Thế nhưng mỹ nữ tuyệt thế trước mắt này lại là một con hồ ly, coi như mình đói khát hơn nữa thì cũng sẽ không thể hoan hảo với ma thú nha.

- Lâm Phong, chúng ta có thể đi về được chưa?

Lúc này Tư Mã Tĩnh Di đã đi tới, đối với Từ Ma Lô Hồ nàng cũng rất là phiền muộn, lúc trước nàng ta đã để mấy học viên đăng đồ tử của Hải Long học viện vũ nhục nàng.

- Chờ đám người Triệu Phi mang chiến lợi phẩm lần này về rồi hãy nói, ta nghĩ hần số lượng ma tinh sẽ đủ.

Triệu Phi cười nói.

- Ta hận không thể lập tức trở về, ở nơi quỷ quái này thực sự là, chưa từng yên tâm ngủ một lần, không ăn no được một bữa, nếu như còn phải sống ở nơi này nữa, ta thực sự không biết mình có thể chịu đựng được nữa hay không

Triệu Phi biết cực khổ mà Tư Mã Tĩnh Di phải chịu không khác gì Lâm Nhược Hi, ở dưới hoàn cảnh như vậy mà vẫn có thể sinh tồn được đã không dễ dàng rồi.

- Tĩnh Di, loại cuộc sống này sẽ kết thúc, có nam nhân nàng ở đây thì nàng sẽ không phải chịu khổ nữa, bởi vì lát nữa chúng ta sẽ đi tới trước cửa truyền tống.

Sở Lâm Phong nói.

Lúc này, đám người Triệu Phi đã trở về, trên mặt từng người đều hiện lên vẻ vui mừng, hiển nhiên thu hoạch lần này không nhỏ.

- Sở Lâm Phong, lần này thu hoạch của chúng ta rất lớn, không nghĩ tới đồ vật trên người của đám đáng chết Hải Long học viện lại không ít như thế.

Triệu Phi lập tức cười nói.

- Nói một chút xem, kết quả thu hoạch lần này.

Sở Lâm Phong rất dứt khoát cười nói.

- Lần này một lần thu được 492 khóa ma tinh, 140 khóa tinh thạch hạ phẩm, 27 khóa tinh thạch trung phẩm, còn có hai khóa tinh thạch thượng phẩm, cùng với một ít linh dược tốt và vật dụng hàng ngày.

Triệu Phi nói.

- Ha ha, không nghĩ tới người của Hải Long học viện này so với Thiên Long học viện chúng ta còn giàu có hơn. Phân phát mấy thứ này xuống dưới, kẻ đó chúng ta sẽ khởi hành đi tới cửa truyền tống, đây là lúc chúng ta nên trở về rồi.

Sở Lâm Phong nói.

Vừa nghe thấy câu có thể trở về, tất cả mọi người đều vui vẻ tới mức hoa tay múa chân, xem ra mọi người đã chịu đủ ở trong nơi này rồi.

Lúc này Ngô Tĩnh lại, chỉ là thương thế trên người khiến cho hắn chỉ có thể tạm thời nằm ở trên mặt đất, thấy dáng vẻ cao hứng của mọi người, dường như hắn đã hiểu ra cái gì đó.

- Ngô Tĩnh, ngươi thua, hy vọng ngươi tuân thủ ước định, nếu như ngươi dây dưa với Tĩnh Di nữa thì ta sẽ trực tiếp chém giết ngươi, ta đã hết lòng quan tâm giúp đỡ đối với ngươi rồi, đừng chọn khiêu chiến sự kiên nhẫn của ta, đây là lần cảnh cáo cuối cùng của ta.

Sở Lâm Phong đi tới Ngô Tĩnh bên cạnh rồi nói.

Tuy rằng hiện tại Ngô Tĩnh bị thương rất nặng, Sở Lâm Phong không hẳn cần phải nói vậy. Thế nhưng vì Tĩnh Di hắn không thể không làm như vậy được, nếu đổi lại là trước đây thì hắn đã chém giết đối phương rồi, cũng không để đối phương sống đến bây giờ.

Sở Lâm Phong phát hiện ra có đôi khi mình thực sự không quả quyết và có lòng dạ rất đàn bà.

Rất nhanh Triệu Phi đã phân phát ma tinh và tinh thạch xong, hai khóa tinh thạch thượng phẩm kia tự nhiên phải để lại cho Sở Lâm Phong, đây cũng là ý

tử của tất cả mọi người.

- Sở Lâm Phong, cửa truyền tống này ở nơi nào? Chúng ta không biết nha, nơi này lớn như vậy, chúng ta nên đi tìm ở chỗ nào chứ?

Lúc này Triệu Phi hỏi.

Sở Lâm Phong cười cười nhìn Triệu Phi nói:

- Các ngươi không biết là chuyện rất bình thường, chỉ là ta biết nha.

- Ngươi thực sự biết sao? Ở nơi nào?

Triệu Phi càng ngày càng óc bội phục hơn đối với Sở Lâm Phong, từ sau khi mình được truyền vào cũng chưa từng thấy cửa truyền tống, không nghĩ tới đối phương lại biết.

Trong lòng hắn có một vấn đề rất muốn hỏi đối phương, Sở Lâm Phong này rõ ràng là từ truyền tống trận của ban phổ thông tiến vào, thế nhưng tại sao lại xuất hiện ở trong giới của tiểu đội Ưu Đẳng cơ chứ? Chỉ là lại nghĩ tới việc hắn và đối phương cũng không quen biết, cho nên chỉ có thể chịu đựng ở trong lòng mà thôi.

- Kỳ thực ta cũng không biết, ha ha!

Sở Lâm Phong cười nói, chỉ là ánh mắt lại nhìn về phía Tử Ma Lô Hổ ở bên cạnh.

Đại gia vừa nghe thấy vậy tức thì từ trong vui sướng vô hạn rơi xuống ngàn trượng, không thể nghĩ ngờ đã bị Sở Lâm Phong dội cho một bát nước lạnh, vẻ mặt của từng người đều hiện lên vẻ thất vọng.

- Các ngươi uể oải làm gì chứ? Ta không biết, thế nhưng có người biết nha. Sinh sống ở nơi này mấy trăm năm, nếu như nàng không biết thì đúng là không có thiên lý, ngươi nói xem có đúng không Tiêu Tiêu?

Sở Lâm Phong cười nói với Tử Ma Lô Hổ.

- Đi thôi, cửa truyền tống cách nơi này chừng một ngày đường, không phải là rất xa.

Lúc này Tử Ma Lô Hổ lên tiếng nói.

Kim Ma Ngốc Ứng trên không trung lúc này bay xuống rơi vào trên vai của Sở Lâm Phong.

- Lão Kim, một lần ngươi có thể mang mấy người phi hành trên không trung vậy?

Sở Lâm Phong nhỏ giọng hỏi Kim Ma Ngốc Ứng.

- Lão đại hỏi cái này làm cái gì chứ?

Kim Ma Ngốc Ứng không rõ nguyên nhân cho nên lập tức nói.

- Ngươi cứ thành thật trả lời là được một lần có thể mang theo mấy người là được?

Bản thể của Kim Ma Ngốc Ứng giương cánh rộng chừng mấy chục thước, Sở Lâm Phong hoàn toàn có thể khẳng định đối phương có thể mang toàn bộ những người này đi, chỉ là cũng phải được đối phương đồng ý mới được.

Ma thú cũng có tôn nghiêm của ma thú, không phải là thứ mà bất kỳ kẻ nào cũng có thể ngồi ở trên lưng của hắn được.

- Hắn là có thể mang trên dưới một trăm nha, nhiều sẽ có chút phiền phức. Lão đại, không phải ngươi định bảo ta mang đám người kia đi đó chứ?

Kim Ma Ngốc Ứng đột nhiên phản ứng lại.

- Không sai, chúc mừng ngươi đã trả lời đúng, chỉ là sẽ không có thưởng đâu!

Sở Lâm Phong cười nói, không nghĩ tới tên này lại có thể mang hơn trăm người, hầu như đã vượt ra khỏi tưởng tượng của mình.

Kim Ma Ngốc Ứng nửa ngày mới nói ra được một câu:

- Được rồi, ai bảo ngươi là lão đại cơ chứ?

Xem ra hắn hết sức ủy khuất.

Sau khi được Kim Ma Ngốc Ứng đồng ý, Sở Lâm Phong lập tức nói với mọi người:

- Nói cho mọi người một tin tức tốt, chúng ta có thể lập tức đi tới cửa truyền tống được, có phải mọi người rất giật mình hay không?

- Thực sao?

Người lên tiếng trước nhất chính là Tư Mã Tĩnh Di.

Tất cả mọi người đều ném ánh mắt tới chất vấn, rất hiển nhiên bọn họ không tin lời nói của Sở Lâm Phong.

- Đương nhiên là thật rồi, đợi chúng ta bay thẳng qua đó là biết, chỉ là phải cực khổ lão Kim rồi, ha ha ha ha!

Sở Lâm Phong nở nụ cười, nghĩ đến vẻ kinh ngạc của Kim Ma Ngốc Ứng là hẳn không nhịn được cười cười.

Sau khi Sở Lâm Phong nói xong, Kim Ma Ngốc Ứng trên vai hắn lập tức phát ra một trận ánh sáng màu vàng, lập tức một con chim màu vàng to lớn xuất hiện ở trước mặt của mọi người...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 168: Ta nghĩ người muốn ta

Bản thể của Kim Ma Ngốc Ứng đám người Triệu Phi chưa từng thấy qua, khi chém giết Phi Thiên ma hồ Kim Ma Ngốc Ứng biến ảo ra một nam tử trung niên, lúc này đột nhiên bày ra bản thể làm cho tất cả mọi người hoảng sợ.

- Cái này... Đây là con chim lông vàng trên vai ngươi hay sao?

Triệu Phi ấp a ấp úng hỏi.

- Không sai, đó là ma thú phi cầm cấp tám nha, các ngươi đừng có xem thường hắn đó.

Sở Lâm Phong cười nói, đối với việc mọi người giật mình như vậy hắn cảm thấy rất là hài lòng.

Mọi người vốn đã cảm thấy sợ hãi, hôm nay Sở Lâm Phong lại nói ra đẳng cấp của Kim Ma Ngốc Ứng càng làm cho mọi người bị dọa sợ không nhẹ. Tất cả mọi người đều dùng ánh mắt như xem quái vật nhìn hắn, tiểu tử này rốt cuộc là ai nha.

Lực phòng ngự biến hóa thái, thực lực cũng rất là lợi hại, hôm nay một con chim nhỏ lại là ma thú cấp tám, rất nhiều người đều không thể tin được tất cả mọi chuyện mà mình thấy ở trước mắt.

- Đi thôi, tất cả mọi người đều ngồi lên trên đi, rất nhanh là có thể đi tới được cửa truyền tống.

Sở Lâm Phong nói.

Lập tức hắn kéo tay của Tư Mã Tĩnh Di nhảy lên trên lưng Kim Ma Ngốc Ứng đầu tiên, mà Tư Mã Lôi Hồ càng lợi hại hơn, trực tiếp bay lên trên lưng hắn, làm cho đám người Triệu Phi thấy vậy liên tục giật mình.

Mang theo vẻ hưng phấn và tâm tình sợ hãi, tất cả mọi người ngồi ở trên lưng của Kim Ma Ngốc Ứng, lập tức bay về một phía.

Tốc độ của Kim Ma Ngốc Ứng vô cùng nhanh, bên tai chỉ nghe thấy tiếng gió thổi, có Tư Mã Lôi Hồ chỉ đường rất nhanh đã đi tới được địa điểm mục tiêu.

Kim Ma Ngốc Ứng trực tiếp hạ xuống, sau đó Sở Lâm Phong đã nhìn thấy rõ cửa truyền tống ở nơi này có điểm không giống với cửa truyền tống ở giới phổ thông.

Cửa truyền tống này trực tiếp được thành lập ở bên trên vách núi, mà không phải là ở trên mặt đất.

Cửa truyền tống này cao hơn ba thước, rộng hơn hai thước. Ở giữa là một mảnh sương mù mênh mông không thấy rõ lắm, ở trước cửa có ba bãi đá, trên bãi đá cũng có đầy rêu xanh.

Trên vách núi đá bên cạnh cửa truyền tống có một bức tường đá trơn tru, trên mặt có khắc lại một ít chữ, trải qua mưa gió cọ rửa có chút chữ viết đã có vẻ mờ hồ, chỉ là vẫn có thể nhìn ra được ý tứ đại khái.

Sở Lâm Phong cẩn thận nhìn nội dung trên vách đá này một chút, sau đó cười khổ nói:

- Cửa truyền tống ở trong khu vực Ưu Đẳng này cũng quá đơn giản nha, không ngờ lại trực tiếp đặt ma tinh vào bên trong chỗ lõm của bãi đá trước mặt

là được rồi, một lần còn có thể truyền tống được ba người.

Ngắm lại mình và Kim Ma Ngốc Ứng dốc hết sức rút cái côn đá ra mới có thể khiến cho đám người Lâm Nhược Hi rời đi, quả thật có chút buồn cười.

Đột nhiên trong đầu hắn lại hiện lên một suy nghĩ, liệu cái này có phải là bẫy hay không, ngay cả cửa truyền tống của ban phổ thông đã khó khăn như vậy, không đến mức bên ban Ưu Đẳng này lại dễ dàng như vậy nha.

Sau khi nghĩ vậy, Sở Lâm Phong lập tức hỏi Từ Ma Lôi Hồ:

- Tiêu Tiêu, trước đây những học viên kia thông qua như thế nào? Người đã từng nhìn thấy qua hay chưa?

- Ha ha, cái này sao? Không phải bên trên có viết sao? Đặt ma tinh mà các người lấy được để vào bên trong là có thể mở ra, sao người lại còn hỏi ta? Chẳng lẽ đại ca lo lắng chữ viết bên trên đó là giả đó chứ!

Từ Ma Lôi Hồ cười nói, thanh âm vẫn như vậy.

Sở Lâm Phong bị Từ Ma Lôi Hồ nói cho đỏ mặt lên, có lẽ bản thân hắn đã quá lo lắng, hắn gật đầu bất đắc dĩ.

Lúc này Triệu Phi đã đi tới trước mặt rồi nói với Sở Lâm Phong:

- Nếu trên tường đá nói chỉ cần đặt ma tinh vào chỗ trống là được thì bây giờ chúng ta lập tức truyền tống đi, lúc này trong lòng mọi người đều rất gấp gáp.

- Được rồi, trước tiên làm sạch rêu xanh ở chung quanh rồi nói sau.

Rất nhanh rêu xanh đã bị thanh lý sạch sẽ, Sở Lâm Phong phát hiện ra quả nhiên bãi đá này có chỗ trống, chỉ là chỗ trống không lớn, không có cách nào để vào bên trong 50 khóa ma tinh được, chuyện này làm cho trong lòng hắn nghĩ mà cảm thấy kỳ quái.

Triệu Phi cũng nhìn thấu nghi hoặc của Sở Lâm Phong, cho nên lập tức nói:

- Có thể đặt ma tinh vào chỗ trống này là mở ra cửa truyền tống, tựa như Tinh Thần mất thất vậy. Có muốn đi thử một chút hay không?

- Được rồi, chọn ba người thử xem!

Sở Lâm Phong nghĩ lời Triệu Phi nói cũng có đạo lý.

Lập tức có ba người đi lên, phân biệt để ma tinh vào trong chỗ trống, quả nhiên tình huống đúng như Triệu Phi nói vậy, ma tinh để vào bên trong thoáng cái đã biến mất không còn tăm hơi đâu nữa.

Ba người phân biệt để ma tinh vào bên trong, khi từng người đặt toàn bộ 50 khóa ma tinh vào bên trong, bãi đá chấn động một cái, lập tức có một đạo ánh sáng màu trắng chói mắt phóng lên cao, ngay sau đó cánh cửa truyền tống cũng phát ra ánh sáng nhạt.

- Thành công! Các người mau vào trong cửa truyền tống đi! Mọi người vẫn đang chờ đó!

Triệu Phi lập tức nói.

Ngay sau đó ba người trực tiếp tiến vào trong cửa truyền tống rồi biến mất trong nháy mắt. Qua chùng qua mấy giây, ánh sáng nhạt của cửa truyền tống và ánh sáng chói mắt từ bãi đá biến mất, lại trở về đáng vẻ vốn có.

Thấy đã truyền tống thành công, tất cả mọi người đều cảm thấy vui vẻ, một loại cảm giác như trút được gánh nặng xuất hiện ở trong lòng mọi người. Trên mặt của từng người đều hiện lên nụ cười, ngay cả Ngô Tinh cũng không còn nhăn mày nhăn mặt như trước nữa.

Ba người một lần, truyền tống như vậy rất nhanh đã giúp cho những người này truyền tống đi, Triệu Phi là tổ cuối cùng được truyền tống. Nhìn mọi người rời đi, trong lòng Sở Lâm Phong cũng có chút kích động, cũng muốn tự mình trở lại, thế nhưng nhiệm vụ của mình còn chưa hoàn thành, hắn không thể lập tức trở về được.

Sở Lâm Phong không đi, tự nhiên Tư Mã Tinh Di cũng không đi, tuy rằng trong lòng nàng rất không tình nguyện, nhưng vì Sở Lâm Phong nàng chỉ có thể ần nhẫn mà thôi.

- Lâm Phong, vì sao người không quay về?

Tư Mã Tinh Di cảm thấy rất kỳ quái, vì vậy hỏi.

- Ta đã đồng ý với Viện Trưởng lão đầu, lần này phải là đệ nhất nhân, dùng số lượng ma tinh trên người ta bây giờ, dường như còn có chút khó khăn, ta chuẩn bị đi giết thêm mấy người của Hải Long học viện nữa rồi mới trở về, chỉ là nàng lên trở về, không cần thiết phải ở lại đây với ta.

Sở Lâm Phong nói.

- Ta tình nguyện ở lại, bởi vì nơi này có người, nếu như sau khi trở về không có người bên người, loại thời gian này mới thực sự là khó chịu, người hiểu ý của ta không?

Tư Mã Tĩnh Di rất ôn nhu nói.

Sở Lâm Phong nào không biết ý của nàng cơ chứ, đây là bởi vì nàng quá quan tâm tới hắn, quá yêu hắn cho nên mới sẽ như vậy, trong lòng hắn có một loại cảm động không rõ. Nhịn không được dùng một tay ôm Tư Mã Tĩnh Di vào trong ngực.

Sau đó hắn rất ôn nhu nói:

- Ta hiểu rõ tâm ý của nàng, chỉ là như vậy sẽ làm khổ nàng!

Trong lòng Tư Mã Tĩnh Di cảm giác lúc này rất là ấm áp, nàng nói:

- Ta không khổ, chỉ cần có người ở bên người, cho dù có khổ nữa thì ta cũng cảm thấy ngọt ngào.

Sở Lâm Phong trực tiếp dùng hành động thực tế nhất đáp lại lời của Tư Mã Tĩnh Di, môi trực tiếp hôn về phía môi của nàng, dùng sức mút, Tư Mã Tĩnh Di cũng rất nhiệt tình trực tiếp đáp lại cái hôn nồng nhiệt của hắn.

Kim Ma Ngốc Ứng thấy hai người lại hôn ở trước mặt mình, hắn cảm giác lão đại này thực sự quá bá đạo, trong khoảng thời gian ngắn hắn không biết nên làm như thế nào cho phải.

Mà lúc này Từ Ma Lôi Hồ lại đột nhiên nói:

- Đây, đại ca, coi như người muốn thân thiết với tẩu tử thì cũng phải tìm một nơi cho tốt một chút, ta cùng với lông vàng còn ở đây đó, người không biết thu liễm một chút, mắc cỡ chết người rồi!

Từ Ma Lôi Hồ nói vậy khiến cho hai người Sở Lâm Phong phải ngừng lại, Sở Lâm Phong nhìn Từ Ma Lôi Hồ ở trước mặt rồi nói:

- Tiêu Tiêu, người, hai người các người không biết bỏ đi hay sao?

Hiển nhiên hắn có chút im lặng với đầu hồ ly nhỏ này.

Lúc này khuôn mặt của Tư Mã Tĩnh Di đã đỏ bừng, thấp giọng nói với Sở Lâm Phong:

- Lâm Phong, ta... ta nghĩ...

Nửa ngày nàng vẫn không có nói ra thành lời.

Sở Lâm Phong thấy vẻ mặt của nàng đỏ bừng, cả người nóng lên lập tức hỏi:

- Nàng nghĩ cái gì?

Trong miệng Tư Mã Tĩnh Di truyền đến thanh âm như muỗi kêu:

- Ta nghĩ... Ta nghĩ người muốn ta...

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 169: Tiên Thiên Mị Thể

Sở Lâm Phong nghe thấy lời này của Tư Mã Tĩnh Di tức thì sùng sốt, làm sao nàng lại nói ra những lời này chứ, lẽ nào hiện tại nàng đã động tình rồi hay sao?

Dùng tính cách của Tĩnh Di cũng sẽ không chủ động như thế này, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, nơi này chính là cửa truyền tống đó, tùy thời sẽ có người đến đây, nếu như nói làm chút vận động cho nóng người ở chỗ này cũng rất không ổn.

Tuy rằng bản thân hắn cũng rất muốn, nhưng thời gian và địa điểm đều không đúng, Từ Ma Lôi Hồ và Kim Ma Ngốc Ứng ở đây, lẽ nào mình lại biểu diễn sao? Nghĩ tới đây sau lưng Sở Lâm Phong đã cảm thấy lạnh cả người.

- Tĩnh Di, nàng không sao chứ!

Sở Lâm Phong nhẹ giọng hỏi.

Hắn phát hiện ra lúc này trên mặt của nàng sớm đã trở thành như áng mây đỏ, hơi thở như lan, cả người như đã ăn vào một loại dược vật lợi hại nào đó, có vẻ hết sức yêu mị.

Từ Mã Tĩnh Di không nói gì, chỉ là loại ánh mắt khát vọng này khiến cho Sở Lâm Phong trong khoảng thời gian ngắn không biết nên làm thế nào. Bụng dưới xuất hiện cảm giác khô nóng, càng ngày càng đậm hơn, nếu như còn như vậy, hắn sẽ thực sự không nhịn được nữa.

Nếu như dẫn Thuần Dương chi khí ẩn dấu đã lâu ra ngoài, như vậy rất có thể hắn sẽ làm ra vận động rất lâu nha.

Cường chế đè cảm giác lửa nóng trong lòng, tay hắn Từ Mã Tĩnh Di đẩy ra, suy nghĩ duy nhất trong lòng là không thể làm vậy ở chỗ này, cho dù muốn cũng phải tìm một chỗ không người, biểu diễn ở trước mặt người khác, dù hắn có muốn cũng không làm vậy được.

- Lâm Phong, có khả năng Từ Mã Tĩnh Di đã trúng mị thuật của tiểu hồ ly kia, ngươi phải mau chóng phá giải.

Thanh âm của Kiếm linh Nguyệt nhi đột nhiên truyền đến.

- Mị thuật? Là Mị Tiêu Tiêu làm ra sao? Điều này sao có thể, Nguyệt Nhi tỷ tỷ ngươi mau nói rõ một chút xem.

Trong lòng Sở Lâm Phong vội la lên.

- Từ Mã Lôi Hồ này quả thực không đơn giản, không chỉ là hậu duệ của Cửu Vĩ Linh Hồ, hơn nữa còn là Tiên Thiên mị thể, mị thuật này hiện tại cũng khá có hỏa hầu, biểu hiện của Từ Mã Tĩnh Di bây giờ chính là biểu hiện của bệnh.

Sở Lâm Phong vừa nghe thấy vậy trong lòng cũng rất là kinh hãi, chỉ là không rõ Tiên Thiên mị thể này rốt cuộc là cái gì.

- Tiên Thiên mị thể giống như thân thể Cửu Âm và thân thể Thuần Dương vậy, đều rất là hiếm thấy, có thể nói là như long phượng sừng lân. Người có loại thể chất này sẽ khiến cho người ta không tự chủ được sinh ra một loại ảo giác, nhất là sau khi tu luyện mị thuật sẽ càng lợi hại.

Kiếm linh nói tiếp, đối với việc Từ Mã Lôi Hồ có Tiên Thiên mị thể nàng cũng rất là khiếp sợ.

Lúc này Sở Lâm Phong đã hiểu, Từ Mã Tĩnh Di như bây giờ đều là bởi vì Từ Mã Lôi Hồ dẫn tới, nhất định nàng đã thi triển mị thuật đối với Tĩnh Di, hắn không khỏi cả giận nói:

- Mị Tiêu Tiêu, nếu ngươi còn không giải trừ mị thuật ở trên người của Tĩnh Di, không nên ép ta phát hỏa.

Kim Ma Ngọc Ứng có chút mơ hồ nhìn Sở Lâm Phong, đối với việc hắn nói hắn hoàn toàn nghe không hiểu, sau đó hắn lại nhìn Từ Mã Lôi Hồ một chút. Chuyện duy nhất mà hắn có thể hiểu là nhất định Từ Mã Tĩnh Di đã làm cái gì đó.

- Mị thuật, mị thuật cái gì chứ? Đại ca ta nghe không hiểu ngươi đang nói cái gì nha.

Trên mặt Từ Mã Lôi Hồ hiện lên vẻ vô tội, nàng nói.

Nếu như không phải là Kiếm linh Nguyệt nhi nói cho Sở Lâm Phong biết Từ Mã Tĩnh Di trúng mị thuật. Như vậy dùng vẻ mặt của Từ Mã Lôi Hồ hiện tại, quả thực là làm cho không người nào có thể hoài nghi được nửa phần.

- Ngươi đừng có giả vờ ở trước mặt ta. Hậu duệ của Cửu Vĩ Linh Hồ, hơn nữa còn là Tiên Thiên mị thể, niềm vui ngươi mang tới cho ta rất lớn nha, chỉ là ngươi không nên dùng ở trên người Tĩnh Di, lẽ nào ngươi không muốn rời khỏi nơi này hay sao?

Sở Lâm Phong bắt đầu dĩ chỉ có thể dùng đòn sát thủ mà thôi.

Từ Mã Lôi Hồ vừa nghe thấy vậy, nụ cười trên mặt thoáng cái cứng lại.

- Đại ca, đừng nóng giận, ta sẽ lập tức giải trừ cho cậu, ai bảo trước đó ngươi làm trò như vậy, làm trò ở trước mặt ta cùng với lông vàng, ta chỉ muốn làm cho các ngươi tiến thêm một bước mà thôi!

Từ Mã Lôi Hồ nói xong trong mắt đột nhiên bắn ra một đạo ánh sáng màu tím hơi mờ, trúng vào người của Từ Mã Tĩnh Di.

Sở Lâm Phong nghe thấy nàng nói thi triển mị thuật là để cho mình và Tĩnh Di trực tiếp làm như vậy ở chỗ này, chủ ý rằm thối như vậy mà nàng cũng nghĩ ra được, trong lòng hắn vừa bực mình vừa buồn cười.

Nhưng trong lòng Từ Mã Lôi Hồ lại như một mặt hồ bình tĩnh bị ném vào một tảng đá lớn, tức thì có vô số bọt nước bắn tứ tung.

Mình là Tiên Thiên mị thể, chuyện này có thể nói không người nào biết được, khi nàng đột phá lên cấp chín thì trong đầu mới xuất hiện chút tin tức, làm cho nàng biết về thể chất của nàng, đồng thời phương pháp tu hành mị thuật cũng xuất hiện vào lúc đó nha.

Không nghĩ tới Sở Lâm Phong này có thể liếc mắt nhìn Từ Mã Tĩnh Di bị trúng mị thuật sau đó đã kết luận mình là Tiên Thiên mị thể, thật là thật lợi hại.

Trong lòng nàng quyết định, bất kể như thế nào thì cũng phải ở lại bên người của hắn, cũng chỉ có ở lại bên người của hắn thì mới có thể làm cho mình đột phá đến cảnh giới cứu vĩ, trở thành đầu Cừu Vĩ Linh Hồ thứ nhất trong nghìn vạn năm qua.

Lúc này Tư Mã Tĩnh Di đã được giải trừ mị thuật, cả người khôi phục lại về bình thường, chỉ là rặng mây đỏ trên mặt còn chưa biến mất:

- Lâm Phong, vừa rồi thế nào vậy, ta cảm thấy trong lòng có chút xung động không rõ, không biết ta có làm cái gì không nữa?

- Không, không, chúng ta đi thôi! Sớm hoàn thành nhiệm vụ một chút, về sớm một chút là được!

Sở Lâm Phong cười nói, nếu như nói cho nàng biết tình huống lúc trước là cái gì, không biết nàng sẽ có phản ứng gì.

Sở Lâm Phong đi tới trước mặt của Từ Ma Lôi Hồ, tay nhéo một cái vào mặt của nàng rồi nói:

- Lần sau không thể làm như thế nữa, nàng là tẩu tử của người đó.

- Đã biết rồi đại ca, ha ha! Lần sau sẽ không.

Từ Ma Lôi Hồ vui vẻ như trút được gánh nặng ỏi. Lập tức ba người ngồi ở trên lưng của Kim Ma Ngốc Ứng rời khỏi nơi này.

- Lão đại, kỳ thực người muốn ma tính thì rất dễ nha, ta cùng với mị hồ có thể giúp người giải quyết được rất nhanh, hà tất phải phiền toái như vậy chứ? Ta thấy người và tẩu tử cũng đã mệt mỏi, không bằng tìm một nơi nghỉ ngơi một chút thì hơn.

Kim Ma Ngốc Ứng nói.

- Đúng vậy, đại ca nên ở bên cạnh tẩu tử, đừng để cho tẩu tử lo lắng hải hùng theo người, chúng ta làm việc người vẫn chưa yên tâm sao? Không thì để ta và lông vàng chém giết toàn bộ người ở bên trong này nha?

Từ Ma Lôi Hồ cũng nói.

Sở Lâm Phong nghĩ biện pháp này cũng không tệ, chỉ là người của Thiên Long học viện và Hải Long học viện thế nào, bọn họ không nhận ra, vạn nhất chém giết người của Thiên Long học viện chẳng phải sẽ thảm hay sao?

Tư Mã Tĩnh Di nhìn thấu được suy nghĩ trong lòng của Sở Lâm Phong, nàng nói:

- Chúng ta nên đi cùng nhau thì hơn, vạn nhất các người giết sai người thì không tốt, phải biết rằng ma tính bên trong hồng diệu thạch chúng ta đạt được thì cũng vô dụng.

- Đại ca, yên tâm đi, ta có biện pháp phân biệt ra được bọn họ, người và tẩu tử cứ vào động phủ chờ, nhất định ta cùng với lông vàng sẽ thuận lợi hoàn thành, coi như là lập công chuộc tội nha.

Từ Ma Lôi Hồ còn chưa từ bỏ ý định nói.

- Quên đi, chém giết những người này đối với các người chỉ là chút chuyện mà thôi, không cần thiết phải tích cực như thế, chỉ là có một việc ta cần phải đi làm.

Lúc này trong lòng Sở Lâm Phong đột nhiên nghĩ đến một việc.

- Chuyện gì? Hiện tại ở trong Ma Thú sâm lâm này hẳn là không còn ai là đối thủ của chúng ta nữa, đại ca cứ nói xem.

- Ta muốn biết trong này có nơi nào kỳ quái không, ví dụ như xuất hiện thiên tài địa bảo, hoặc là nơi có nguyên tố tụ tập rất dày đặc vậy.

Sở Lâm Phong nói, đối với viên thổ linh châu ở khu vực phổ thông, trong lòng hắn vẫn nhớ mãi không quên, đáng tiếc không có biện pháp nào thu được ỏ.

- Lão đại, ở đây chỉ có mị hồ mới quen thuộc, lão đại cứ hỏi nàng là được, dù sao ta đã rời khỏi nơi này hơn trăm năm cho nên cũng không rõ ràng cho lắm.

- Đại ca, ở đây cũng không có thiên tài địa bảo, linh dược đều bị ta và ma hồ chiếm lấy. Chỉ là nơi nguyên tố tụ tập tương đối dày đặc thì trái lại ta lại biết, hoặc nói là nơi đó là nơi duy nhất mà ta không dám xâm nhập.

Từ Ma Lôi Hồ nói.

- Ở nơi nào?

Sở Lâm Phong vừa nghe xong trong lòng lập tức vui vẻ, nói không chừng ở đây cũng sẽ có một viên Linh châu, bằng vào thực lực của ba người hiện tại có lẽ có thể lấy được nha.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 170: Đầu Mối Của Băng Diễm Chi Tinh

Lúc này Kim Ma Ngọc Ứng cũng khá hứng thú, chỗ mà Từ Ma Lôi Hồ nói trước kia hắn cũng chưa từng nghe qua, chẳng lẽ là thứ mới xuất hiện trong vòng trăm năm, trong lòng hắn cũng rất là tò mò.

- Trên một đỉnh núi ở phái bắc, chỗ đó suốt năm đều có tuyết đọng, nhiệt độ không khí vô cùng thấp, dùng thể chất bây giờ của ta cũng cảm thấy lạnh lẽo, nếu như đại ca muốn đi thì phải chú ý, đừng để hàn khí gây thương tích cho bản thân.

Từ Ma Lôi Hồ nói.

Tâm tình vừa mới vui sướng của Sở Lâm Phong thoáng cái đã biến mất hơn nửa, ngay cả ma thú cấp chín cũng cảm thấy lạnh lẽo, vậy mình đi còn không phải bị đóng thành tượng băng hay sao? Vì vậy trong lòng hắn cảm thấy vô cùng thất lạc.

Kim Ma Ngọc Ứng nghe Từ Ma Lôi Hồ nói vậy, dường như cũng đã nhớ tới:

- Lão đại, chỗ kia trước đây ta cũng đã đến, đặc điểm duy nhất chính là lạnh, gió lạnh thổi trên đỉnh núi tựa như là hầm băng vậy, ta cũng chưa từng chân chính xông vào bên trong.

Từ Mã Tinh Di biết tính của Sở Lâm Phong, coi như là chuyện nguy hiểm hơn nữa thì hắn cũng sẽ đi làm, trong lòng nàng không khỏi âm thầm lo lắng.

- Lâm Phong, nếu như nguy hiểm vậy thì chúng ta đừng đi nữa, hà tất phải chịu nguy hiểm cơ chứ, nên mau chóng thu được ma tinh rồi rời khỏi đây quan trọng hơn.

Trong lòng Sở Lâm Phong cũng đang xoắn xýt vấn đề này, xuất hiện hiện tượng như vậy nhất định sẽ có thứ tốt, giống như hỏa liên hoa một ngàn năm vậy, chỉ là không biết chỗ như vậy sẽ gặp phải cái gì mà thôi.

- Lâm Phong, chỗ này người có thể đi nhìn một chút, không chừng người còn có thể có được kinh hi hết ý, tuy rằng ta cũng không biết sẽ có cái gì, nhưng ta có một loại dự cảm, thứ này rất quan trọng đối với người.

Lúc này thanh âm của Kiếm linh Nguyệt nhi xuất hiện.

- Có phải là Linh châu hay không?

Ý nghĩ đầu tiên của Sở Lâm Phong chính là Linh châu.

- Sẽ không, nơi xuất hiện Linh châu sẽ không xuất hiện tuyết đọng lớn như vậy, ta cảm giác rất có thể sẽ thấy được Băng Diễm chi tinh, cũng không biết có thể đạt được Băng Diễm chi tinh này hay không.

Băng Diễm chi tinh là đồ vật mà Sở Lâm Phong không ngừng tìm kiếm, đây chính là vật phẩm duy nhất để giải trừ chu tước ấn ký trên người Lâm Nhục Hỉ, coi như là nguy hiểm hơn nữa thì hắn cũng phải đến đó.

Trong lòng Sở Lâm Phong đã hạ quyết tâm, sau đó hắn nói:

- Bất kể có bao nhiêu nguy hiểm, ta cũng phải đến xem, bởi vì bên trong khả năng có đồ vật mà ta cần.

Sự thần bí của Sở Lâm Phong mấy người đều hiểu rất rõ, nhất định đồ vật hắn cần cũng rất là trân quý, chỉ là đối với việc hắn đi vào, trong lòng mọi người có chút lo lắng mà thôi.

- Lão Kim, người đoán xem còn bao lâu nữa mới có thể tới được chỗ kia?

Sở Lâm Phong hỏi.

- Hắn là còn một ngày nữa nha, Ma Thú sâm lâm này vô cùng lớn, nhất là giới diện này, so với chỗ trước kia của ta còn lớn hơn không chỉ mười lần.

Kim Ma Ngọc Ứng nói.

Sở Lâm Phong cũng hiểu chuyện này, nơi này tỉ lệ gặp được người của Hải Long học viện và Thiên Long học viện rất thấp, cũng là bởi vì diện tích quá lớn mà phân tán, có thể gặp phải đám người Tinh Di và Triệu Phi đã là may mắn lắm rồi.

- Bay hai canh giờ nữa đi, sau đó chúng ta sẽ tìm một chỗ đặt chân nghỉ ngơi một đêm, ngày thứ hai trực tiếp chạy tới đó.

Tốc độ của Kim Ma Ngốc Ứng rất nhanh, hai canh giờ chỉ ít có thể bay được hơn ngàn dặm mà lại phải bay một ngày mới tới đỉnh núi kia, diện tích của nơi này quả thực khá là lớn.

Tiếng gió vù vù rung động ở bên tai, Tư Mã Tĩnh Di tựa người ở bên cạnh Sở Lâm Phong giống như đang suy nghĩ cái gì đó. Khi thì cau mày, khi thì mỉm cười, khiến cho Sở Lâm Phong cảm thấy khá là khó hiểu.

- Tĩnh Di, nàng đang suy nghĩ gì vậy?

Sở Lâm Phong hỏi.

- Ta đang suy nghĩ xem chỗ kia hoàn cảnh ác liệt như vậy chúng ta có thể đi vào hay không, còn nữa, bên trong sẽ có vật gì mà khiến cho người kiên trì muốn đi như vậy. Trong lòng ta hết sức hiếu kỳ, rốt cuộc Lâm Phong trên người người có bao nhiêu bí mật, ta càng ngày càng nhìn không thấu được người.

Tư Mã Tĩnh Di chậm rãi nói.

Đối với nam nhân nhỏ hơn mình mấy tuổi này, có đôi khi ngay cả một chút biện pháp đối phó với hấn nàng cũng không có.

- Đến đó rồi hãy nói, hiện tại ta cũng không tiện giải thích.

Không lâu sau Kim Ma Ngốc Ứng từ trên không trung hạ xuống, đi vào trong một sơn cốc. Hấn biến ảo hình người trưởng thành, sau đó Kim Ma Ngốc Ứng lại nói:

- Lão đại, cách đó không xa phía trước có một sơn động, đêm nay cứ qua đêm ở trong đó đi, người và tẩu tử đã lâu rồi chưa nói chuyện, sơn động này rất thích hợp với các người.

Kim Ma Ngốc Ứng nói vậy khiến cho Sở Lâm Phong có cảm giác im lặng, sao người này cũng đã thay đổi rồi? Chẳng lẽ là do tiếp xúc nhiều với tiểu hồ ly Mị Tiêu Tiêu này hay sao, không thể nào nha.

Trên mặt Tư Mã Tĩnh Di tức thì đỏ lên cười nói:

- Con chim đáng chết, người nói cái gì đó, có tin ta vật hết lông chim của người hay không?

Kim Ma Ngốc Ứng lập tức cảm thấy thẹn thùng, không ngờ Tư Mã Tĩnh Di này cũng có một mặt hung hãn như vậy, thật là đáng sợ, hấn còn cố ý nhìn bộ vị bên dưới của mình, lông chim này nhỏ cũng không được nha.

Tư Mã Lôi Hồ cũng rất là buồn cười:

- Lông vàng, xem ra lông chim của người sắp thâm rồi. Ha ha!

Dường như Tư Mã Tĩnh Di đã phát hiện ra mình nói sai, nàng cả giận nói:

- Mặc kệ các người, Lâm Phong chúng ta đi!

Sơn động ở cách đó không xa, Sở Lâm Phong thấy đây là một cái sơn động thiên nhiên, bên trong động không lớn, cũng chỉ rộng chừng một căn phòng nhỏ. Chỉ là đỉnh lại tương đối cao, chừng mấy thước vậy, chỉ là ở ngoài đã ngoại nơi như vậy đã tốt lắm rồi.

- Lão đại, mị hồ nói ở bên ngoài hai trăm dặm có một gốc cây linh dược sắp thành thực, chúng ta quyết định đi xem, sáng mai sẽ trở về trước hừng đông, người và tẩu tử nghỉ ngơi sớm một chút đi!

Kim Ma Ngốc Ứng nói xong trên người lóe lên ánh sáng vàng, lại biến về bản thể, Tư Mã Lôi Hồ ngồi ở phía trên lưng hấn, sau đó hai người bay thẳng đi.

Dụng ý của Kim Ma Ngốc Ứng và Tư Mã Lôi Hồ, trong lòng Sở Lâm Phong và Tư Mã Tĩnh Di đều rất rõ ràng, họ làm vậy là muốn cho hai người một không gian riêng, lúc ở cửa truyền tống, ngọn lửa âm ỉ trong người thiếu chút nữa đã thiêu cháy hai người nha.

Dùng tốc độ của Kim Ma Ngốc Ứng, hơn hai trăm dặm rất nhanh đã đến, mà muốn có một gốc linh dược cũng không cần dùng tới một đêm, dụng ý hết sức rõ ràng.

Sở Lâm Phong nhìn sắc trời một chút, vẫn còn sớm, ngay sau đó hấn nói với Tư Mã Tĩnh Di:

- Nàng ở đây chờ ta một chút, ta đi lấy chút cành khô và cỏ dại tới đây, ban đêm nhiệt độ chênh lệch rất lớn với ban ngày, rất dễ bị cảm lạnh.

- Ta cũng đi, dù sao chuyện này cũng không tốn sức, tại sao có thể để cho một mình người đi làm cơ chứ, ta cũng rất nhàn rồi nha.

Tư Mã Tĩnh Di cười nói.

Không lâu sau hai người đã mang về một đồng lớn cành khô và cỏ khô, Sở Lâm Phong để vào bên trong sơn động, tìm một nơi thuận tiện rồi đặt xuống,

ngủ ở phía trên có cảm giác rất êm ái, sau đó hắn mới đi ra ngoài sơn động.

- Đói bụng không? Đợi ta tìm mấy con dã thú để nướng, tay nghề nướng của ta rất tuyệt đó.

Sở Lâm Phong cười nói, trong đầu hắn lại hiện lên lúc còn ở với Dương nhị nướng thịt, nghĩ đến tình cảnh hắn chọc ghẹo nàng làm cho nàng cười.

- Lâm Phong, ngươi cười gì vậy, sao ta lại có cảm giác là lạ, có phải ngươi có ý đồ gì không?

Tư Mã Tĩnh Di hỏi.

- Không, không, ta chỉ đang suy nghĩ xem nên nướng thế nào, đã lâu rồi chưa được thoải mái ăn uống thế này.

Sở Lâm Phong chỉ có thể nói qua loa, nữ nhân rất là hẹp hòi, nói mình và Dương nhị cũng đã từng ăn đồ nướng như vậy, có lẽ nàng sẽ giận dữ.

Thời gian vui vẻ thông thường đều trôi qua rất nhanh, lúc này trăng đã lên cao, Tư Mã Tĩnh Di dựa sát vào trong ngực của Sở Lâm Phong nhìn nhữn đốm sao trên bầu trời, nói:

- Lâm Phong, ngươi nói xem những ngôi sao kia cách chúng ta bao xa, vì sao chúng ta có thể hấp thu được tinh thần lực cơ chứ?

- Cái này ta không biết, chỉ là ta biết có một chuyện sắp xảy ra.

Sở Lâm Phong cười nói.

- Chuyện gì?

Sở Lâm Phong không nói gì, trực tiếp bế Tư Mã Tĩnh Di lên, sau đó mới lên tiếng:

- Chuyện sắp xảy ra chính là ta muốn ăn nàng..

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Tinh Thần Biến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.